

Giới thiệu Độc Sủng Thiên Kiêu

Bạn đang đọc truyện Độc Sủng Thiên Kiêu của tác giả Nhược Bàn. Trước, Cố Thiên được tuyển làm hoàng hậu cho tân hoàng, mọi chuyện đã chuẩn bị xong, chỉ đợi đại hôn. Ai ngờ nửa đường Tĩnh vương Hàn Thác nhảy ra, giết đệ soán vị đã không tính, thế nhưng còn cưỡng đoạt em dâu. Đáng tiếc tuy Cố Thiên có mệnh phượng hoàng, lại không có phúc hưởng, không bao lâu liền hương tiêu ngọc vẫn.

Sau khi trọng sinh, Cố Thiên không muốn lại bị cuốn vào bên trong hoàng thất, chỉ cầu người nhà mạnh khỏe, an khang, chính mình tìm được người chồng ngôn tình cô đại ôn hoà hiền hậu, điềm đạm sống qua cả đời. Không ngờ Hàn Thác lại tới đây dựa, còn đối với nàng làm mọi cách để lấy lòng, muốn vờn nuông chiều. Cố Thiên thực rồi rã, đối mặt với hoàng đế tương lai chủ động thân mật, nên ôm một chân, hay vẫn là không ôm?

Để biết quyết định cuối cùng của Cố Thiên, mời các bạn cùng đọc truyện hay và thưởng thức

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đêm Dài Đẳng Đẳng.

Cố Thiên ngồi dựa vào ghế đọc sách, tay lật sách nhanh như gió nhưng lại đọc không vào 1 chữ nào.

Nội dung trong quyển sách đó nói gì, nàng một chữ cũng không đọc vào. Thực ra mượn việc đọc sách để tự giảm bớt lo âu trong lòng, làm sao biết những chữ nhỏ xinh đẹp đoan trang kia lại giống như mọc ra cánh, ở trước mắt nàng chuyển động lung tung, ngược lại còn thêm vài phần phiền não.

Dựa vào tháp gỗ hoa Lê điêu khắc tượng La Hán bên cửa sổ, Cố Thiên chỉ cần xoay người đã có thể nhìn khung cảnh xa xa từ cửa sổ. Đêm nay, không có trăng trên cao chiếu sáng, cũng không có ánh sao lấp lánh trên bầu trời, chỉ có từng trận lửa đỏ rực từ phương xa bay lên trời, ánh lửa đỏ đậm đem 1 góc trời chiếu sáng như ban ngày.

Tĩnh vương lấy danh Cần vương mà khởi binh, đánh thẳng về hướng nam, khí thế như chẻ tre, hôm nay vào buổi tối dẫn hơn 5 vạn tinh binh thân thiết đồng thời tấn công từ 13 cửa thành vào trong kinh thành.

Mà hiện nay người mà hoàng thượng phái ra lãnh binh chống lại Tĩnh vương, là Chỉ huy sứ của Kim ngô vệ. Người này họ Cố tên Phong, tên chữ là Đồng Lâm, là đệ đệ song sinh của Cố Thiên.

Cố Thiên mỗi lần hướng ra ngoài cửa sổ nhìn một lần, tâm liền nặng xuống thêm một phần, nàng biết đệ đệ nhà mình là thiếu niên anh hùng, năng lực siêu phàm, nhưng Tĩnh vương Hàn Thác là ai chứ?

Người nọ dũng mãnh thiện chiến, giáo quyết nhiều mưu, từ lúc hắn thống soái quân đội cho tới bây giờ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, bách chiến bách thắng, ngay cả hân vương Thất Đất hung mãnh dị thường cũng bị hắn thu thập dễ bảo, không dám đến xâm phạm biên giới.

Đồng Lâm lần này vâng mệnh lãnh binh, có được bao nhiêu phần thắng?

Chỉ mong Hàn Thác cũng không hung tàn như lời đồn đãi, có thể lưu lại Đồng Lâm một mạng. Cố Thiên đã không còn dám mong mỏi gì hơn.

Bích Lạc bưng khay vào nhìn thấy Cố Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt mày ủ dột, âm thầm thở dài một hơi, bước nhanh tới trước tháp, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tiểu thư, ăn chút cháo táo đỏ lót dạ đi.”

Đêm dài đẳng đẳng, bất luận ngày mai như thế nào, lúc này nếu còn có mệnh, tất nhiên là phải tích tụ một ít khí lực.

Cố Thiên tiếp nhận bát cháo, múc 1 muỗng đưa vào trong miệng, rõ ràng là đồ ăn ngày thường thập phần yêu thích, hiện nay ăn đến lại nhạt như nước ốc, cháo giống như bùn lầy trong hồ dính trên đầu lưỡi, khó có thể nuốt xuống.

“Đi cùng đệ đệ bên kia sao rồi?” Cố Thiên đem bát bỏ xuống, thản nhiên hỏi.

“Tiểu thư đừng vội, Bích Linh đã qua hỏi.” Bích Lạc kính cẩn đáp, bỗng nhiên hỏi chuyện khác, “Tiểu thư, chúng ta đâu có cần cùng Thái hậu Hoàng thượng ở lại nơi này, ra khỏi cung chẳng phải là tốt hơn nhiều sao? Dù sao..... Dù sao vẫn chưa làm lễ thành hôn.....”

Cố Thiên liếc nhìn nàng một cái, nhú mi hỏi: “Ra cung? Đi đâu? Cho dù chúng ta có thể rời cung, thì làm sao ra được khỏi thành?”

“Vậy tạm lánh ở trong thành, miễn cho bị Hoàng thượng liên lụy.....”

“Không được nói vậy!” Cố Thiên vội vàng cắt ngang lời của nàng ấy, vì nói quá vội, liền ho khan không ngừng.

Bích Lạc leo lên tháp, ngồi xổm ở sau lưng Cố Thiên giúp nàng thuận khí, trong lúc nhất thời hai người lặng im không nói chuyện.

Mẹ đẻ của Cố Thiên là Ninh Ngọc muội muội ruột của Thái hậu, 5 năm trước Ninh Ngọc bệnh chết, lúc ấy Ninh thái hậu vẫn là Hoàng hậu, đau lòng cháu gái tuổi nhỏ phải để tang cho mẹ, liền đem Cố Thiên vào trong cung sống. Đợi Cố Thiên cập kê, thì cầu tiên hoàng là Nguyên Hòa để hạ chi tử hôn, đem nàng hứa gả cho thái hoàng tử Hàn Khải con ruột của Ninh hoàng hậu, hiện nay là Gia Đức đế.

Chỉ tiếc, tử hôn không lâu Cố Thiên liền nhiễm bệnh nặng, bệnh hoài không dứt, Ninh thái hậu một lòng nhận định muốn Cố Thiên làm con dâu, cho nên đến nay Hàn Khải vẫn chưa chính thức đại hôn sắc lập Hoàng hậu.

Cố Thiên cũng không có tham muốn gì đối với vị trí hoàng hậu, nhưng trong lòng lại chân thành cảm động và nhớ nhung tấm lòng thương tiếc trân trọng của dì, tất nhiên là không chịu làm chuyện khi lâm nguy, mạnh ai nấy chạy được.

Sau tiếng trống canh tư vang lên, Cố Thiên rút cục miễn cưỡng đi vào giấc ngủ, Bích Lạc đứng một bên canh chừng, trong tay cầm thêm cây quạt tròn, ở bên cạnh Cố Thiên chậm rãi quạt.

Cố Thiên mặc nguyên quần áo nằm trên tháp ngủ cũng không an ổn.

Bích Lạc thấy trán nàng thấm ra mồ hôi, buông quạt tròn, mang tới khăn đã thấm ướt nước ôn nhu lau trán cho nàng. Ai ngờ khăn mới đặt trên trán Cố Thiên, nàng liền đột nhiên mở hai mắt, rồi ngồi bật dậy.

Bích Lạc bị nàng hù nhảy dựng, hỏi: “Tiểu thư, gặp ác mộng sao?”

Cố Thiên ngồi chờ người ra, ước chừng nửa khắc cũng chưa hề cử động, Bích Lạc liền tiếp gọi vài tiếng cũng không thấy nàng hưởng ứng, kinh hồn táng đảm đẩy nàng một phen, mới nghe được Cố Thiên mở miệng nói: “Đồng Lâm đã xảy ra chuyện.”

Tĩnh vương cho đại quân ở lại ngoài thành, chỉ cho năm trăm hộ vệ vào trong kinh thành duy trì trật tự, trong đó một trăm người theo vào hoàng cung.

Bên trong điện Phụng Thiên, Hàn Thác giờ tay chém xuống, tự mình chém đầu của Gia Đức đế.

Máu tươi đỏ sẫm phun tung toé lên phía trước, cứ chảy không ngừng.

Ninh thái hậu ngồi ngay ngắn trên ghế phượng ở phía tay phải đại điện, đặt riêng cho bà, từ đầu đến cuối vẫn chưa hề ngước mắt lên nhìn, chỉ là mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, môi hơi chuyển động, tay lần chuỗi Phật châu chuyển tâm tụng niệm.

Hàn Thác ném Yển Nguyệt bảo đao vẫn còn đang nhỏ máu sang một bên, bước từng bước đi lên bậc thang, ngồi trên long ý cao cao phía trên.

Thị vệ tức khắc đưa lên khăn sạch màu trắng, Hàn Thác đón lấy, tỉ mỉ lau chùi vết máu dính trên tay.

Cố Thiên cùng các cung phi cùng nhau quỳ gối ở phía Tây đại điện, nàng ngoan ngoãn cúi đầu, đôi mắt lại dè dặt giương lên, thật cẩn thận dò xét nhìn Hàn Thác.

Người trên long ý mặc chiến bào màu đen thêu chỉ kim tuyến, gương mặt hồng hào đẹp như thiên tiên, trong lúc giờ tay nhắc chân đều tao nhã tự nhiên. Giống như hẳn không phải nghịch tặc mưu phản, không phải người thủ đoạn tàn nhẫn độc ác, đang dùng máu nhuộm đỏ hoàng cung, mà là 1 quý công tử phong hoa tể nguyệt, chỉ thích thanh thoi ngâm thơ vẽ tranh, vui sướng với vẻ đẹp trên thế gian. Cố Thiên đã từng tưởng tượng rất nhiều về diện mạo của Tĩnh vương, nhưng không thể nào tưởng tượng ra khuôn mặt như trước mắt này, trong bụng nàng kinh ngạc, nhất thời không đề phòng, không kịp đúng lúc thu hồi ánh mắt, bị Hàn Thác vừa lau tay xong ngước mắt lên bắt gặp.

Chống lại đôi mắt phượng sắc bén thâm thúy kia, Cố Thiên hồi hộp trong lòng, đầu cúi xuống thấp hơn, không dám lơ đãng nữa.

Cận vệ Lý Vũ Thành vào điện xin chỉ thị, xem qua Gia Đức đế vừa mới “Băng hà” Cả nhà của một trong những tên nịnh thần đã ra lệnh cắt giảm quân nhu, làm cho 2 vạn binh lính ở Lương châu đại bại chết thảm đang quỳ ngoài điện, cần xử lý như thế nào.

Hàn Thác hé đôi môi mỏng lạnh như băng phun ra ba chữ: “Giết không tha.”

Cố Thiên giật mình, rung mình một cái, giọng nói Hàn Thác lại vang lên nữa: “Mẫu hậu không cần lo lắng, tuy rằng Thất đệ đã không còn, nhưng bốn vương tất nhiên sẽ tận đạo hiếu, phụng dưỡng mẫu hậu, sau này hết thảy đều không thay đổi. Nhưng phi tần của Thất đệ.....”

Ánh mắt của hắn quét về phía tây của đại điện, Hàn Khải đang cơ không quá ba năm, phi tần có phẩm cấp trong cung đã hơn mười mấy người, lúc này đều quỳ cúi thấp đầu, run rẩy chờ đợi vận mệnh tương lai.

“Trần Vĩnh An, người tới nói.”

Bị điểm danh, Trần Vĩnh An tiến lên một bước, cất giọng the thé nói: “Án theo quy chế của tổ tiên, không có tần phi nào có thể lưu lại trong hậu cung, tuần táng, thủ lăng hoặc là vào Từ Ân tự cầu phúc đều là chỗ về vô cùng tốt.”

Trần Vĩnh An là tâm phúc Hàn Thác xếp vào ở trong hoàng cung, khi nhậm chức tư lễ giám, đối với điều này tất nhiên là biết quá rõ.

Hàn Thác nói: “Tổ chế nên tuân theo, nhưng cũng không cần câu nệ, bốn vương cho các người lựa chọn ba chỗ ở này, tuyệt không miễn cưỡng.”

Chủ tớ hai người, người đáp người xướng, nói nghe thật hay, kỳ thật đơn giản cho các nàng hai loại kết quả, tử vong cùng với nhà tù chung thân. Các nữ tử ở đây, lớn tuổi nhất cũng chỉ vừa mới hai mươi tuổi, ít nhất mới được mười bốn, nếu không bị bức bách, ai cam nguyện sống già cả đời như thế.

Nhất thời không có người đáp, do dự một lúc, người quỳ gối bên cạnh Cố Thiên là Giang quý phi dẫn đầu mở miệng: “Hậu cung do hoàng hậu làm chủ, hoàng hậu đi đâu chúng nô tỳ đi theo đó.”

Hàn Thác nhếch khóe miệng, ánh mắt cũng là một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, không hề có ý cười: “Nga, Thất đệ lập Hoàng hậu khi nào, sao bốn vương lại không biết chút nào?”

Giang quý phi nghiêm nghị nói: “Dù chưa chính thức cử hành đại điển lập hậu, nhưng năm đó tiên hoàng hạ thánh chỉ tứ hôn, thiên hạ đều biết, cũng có Bát Ngộ đại sư của Hộ Quốc tự từng phê mệnh của tỳ tỳ chính là mệnh mẫu nghi thiên hạ.....”

Hàn Thác tựa hồ có hứng thú, đi thông thả bước sang đây, cực kì chuẩn xác bước đến trước người Cố Thiên, nắm cái cảm tình xảo của nàng, khiến cho nàng ngẩng đầu lên: “Đúng lúc bốn vương cũng đang thiếu một vị Hoàng hậu, nếu người đã có mệnh Hoàng hậu, như vậy liền chọn người cho đỡ việc.”

Cố Thiên bình thân nói: “Thần thiếp mang bệnh hiểm nghèo không biết chết lúc nào, sợ sẽ mang điềm xấu đến cho ngài. Mong ngài hãy chọn người khác làm Hiền Hậu. Thiếp nguyện lấy thân.....”

“Không cần,” Hàn Thác cắt ngang lời của nàng, không cho nàng nói ra lựa chọn của chính mình, “Chọn người khác quá mức phiền toái, bốn vương sợ phiền toái. Về phần bệnh hiểm nghèo, bốn vương có biết một vị thần y, có biệt danh là 'Tức Chết Diêm Vương' ta tin chắc rằng người này có thể trị người khỏi bệnh.”

Hàn Thác làm việc mạnh mẽ nhanh gọn, vị thần y có biệt danh là Tức Chết Diêm Vương kia hôm sau liền vào trong cung, quả thật y thuật của hắn tinh diệu, vừa bắt mạch qua tay liền chẩn ra nguyên nhân mà mọi người trong thái y viện đã tìm hiểu nhiều năm vẫn chưa từng tìm ra bệnh, sau đó đúng bệnh hốt thuốc, chữa bệnh của nàng như việc không khó.

Kinh thành bị công phá ngày thứ ba, Hàn Thác đăng cơ làm đế, sửa niên hiệu là Tĩnh Minh, sắc lập đích trưởng tôn nữ của Vĩnh Chiêu hầu Cố thị làm hậu.

Chín chín tám mươi một cây nến hi long phượng chiếu sáng cả Phượng Nghi cung, Cố Thiên mặt hướng ra cửa cung, ngồi ở chính giữa giường rồng có 8 trụ làm từ gỗ long tử đàn, trên người mặc quần áo mềm mại được thêu tỉ mỉ, màu đỏ tươi như máu càng làm nổi bật nhan sắc xinh đẹp của nàng nhưng trên khuôn mặt lại hiện ra một chút tái nhợt.

Hàn Thác từ tịnh phòng đi ra, ngồi bên giường, nhẹ giọng nói: “Nàng không cần sợ, trẫm đã lập nàng làm hoàng hậu, tất nhiên là sẽ đối đãi tốt với nàng.”

Cố Thiên cúi đầu không nói, tay phải nắm chặt trâm cài lui vào trong tay áo.

Hàn Thác lại nói: “Tiêu Hạc Niên nói nàng trúng độc kỳ hoa của Nam Hải, nàng có nghĩ ra sẽ là người nào xuống tay hay không?”

Cố Thiên lắc đầu, nếu có thể biết ai có lòng dạ xấu xa thì làm sao lại bị hạ độc.

Hàn Thác liếc nhìn nàng một cái, lại nói: “Ta nghe được tin Giang quý phi của tiền triều là người rất có tài trong việc trồng hoa cỏ.....”

“Lúc nàng ấy còn sống chưa chắc đã có thể tự biện hộ cho mình. Nay người đã mất, bệ hạ muốn nói thế nào chẳng được.” Cố Thiên chỉ nghe mở đầu liền cắt ngang, ngữ khí rất cường ngạnh.

Hàn Thác cười lạnh nói: “Nàng quả đúng là tỳ muội tình thâm, nhưng không nhớ đến ngày đó trên điện Phụng Thiên, nàng ta là người đầu tiên mang nàng ra làm lá chắn.”

Cố Thiên không muốn cùng hắn tranh cãi nhiều, nhưng rốt cuộc trong lòng không vui, khẽ xoa mặt đi.

Hàn Thác nắm cầm nàng, đem gương mặt nàng quay lại đây: “Biết nàng không thích nghe, nhưng làm hoàng hậu của trẫm cũng không thể mơ hồ không biết nhìn người. Thí dụ như nữ nhân kia, cho nàng làm hoàng hậu chẳng qua vì Bát Ngộ đại sư phê đoán mệnh số của nàng như thế, nếu nàng ta muốn con nàng ta làm hoàng đế đương nhiên không thể để nàng gả cho nam nhân khác, bằng không nàng bệnh nhiều năm như thế, nàng ta đã lấy mạng nàng lâu rồi....”

Cố Thiên phản kích nói: “Bệ hạ lập ta làm hậu thì cũng chỉ để chọc tức thái hậu di di, thì bệ hạ có tốt hơn nàng ta ở chỗ nào?”

Hàn Thác không giận mà cười, bàn tay đặt trên đầu Cố Thiên, nhẹ nhàng vuốt ve, ngữ khí ái muội: “Như vậy, Hoàng hậu cho là ta có thể làm thêm chuyện gì để chọc tức Thái hậu lão nhân gia này đây?”

Cố Thiên không để ý tới trêu chọc của hắn, nhanh tay luồn ngón tay vào trâm cài đưa tới cổ họng chính mình.

Hàn Thác vung tay giữ chặt cổ tay đang nắm trâm cài của nàng, gạt sang một bên.

Nhưng Cố Thiên quật cường, vẫn nắm chặt chiếc trâm cài không chịu buông tay, trong lòng nàng biết mình chỉ là một nữ tử yếu đuối, không thể báo thù cho biểu huynh Hàn Khải, cũng không cứu được di khỏi chịu nhục, chỉ cầu tự sát bảo toàn trong sạch.

Hàn Thác hừ lạnh nói: “Kiên cường như thế, thật giống y như huynh đệ song sinh của nàng.”

Một câu này đánh trúng tâm sự của Cố Thiên, nàng run giọng nói: “Đồng Lâm, hần.....” Muốn hỏi lại không dám, chỉ sợ đáp án sẽ làm người ta đau lòng.

“Buông tay,” Hàn Thác ra lệnh, “Buông tay ta sẽ nói cho nàng biết.”

Tiếng trầm cài rơi xuống đất như câu trả lời.

Hàn Thác nói: “Trăm xưa nay luôn thưởng thức người tiết liệt trung nghĩa, tất nhiên là sẽ đưa hần hậu táng long trọng.”

Một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi trên mu bàn tay của hần.

Thanh âm Hàn Thác vang lên lần nữa đã nhu hòa rất nhiều: “Cha và huynh của nàng vì phản đối việc cắt giảm quân nhu bị cắt chức đuổi ra ngoài kinh thành, trăm sẽ nhanh chóng an bài bọn họ trở lại kinh thành, cho nhà các người đoàn tụ.”

Cố Thiên giương mắt nhìn hần, mắt hạnh mới khóc xong, xúng vói dung mạo vốn tinh xảo vô song của nàng, vừa thê lương chọc người thương tiếc.

Hàn Thác đem nàng nằm xuống, mái tóc đen dài tăn ra trên giường hi đỏ thẫm, khi hần hôn lên, liền cời đi trung y của nàng.

Cố Thiên nhắm hai mắt, bàn tay Hàn Thác nóng như lửa, chạy trên da thịt non mịn của nàng, mang theo ôn nhu lạ thường, lại tránh không khỏi triền miên đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nguyên khản nhiễm lạc hồng rực rỡ theo quy củ đưa vào trong tay Ninh thái hậu. Thì nghe Thái hậu sinh một trận bệnh nặng, sau khi lành bệnh hành động có chút không tiện. Nhưng bà ở lại cung viện có cấm vệ gác trực, Cố Thiên cũng không thể đi vào thăm.

Độc của Cố Thiên đã sớm giải xong, đáng tiếc vì chịu độc tố ảnh hưởng lâu dài nên lục phủ ngũ tạng bị hao tổn ngay cả 'Tứ Chết Diêm Vương' Tiêu Hạc Niên cũng không thể cứu lại.

Trong suốt độ tuổi mười tám, là tuổi hoa tươi yêu kiều nở rộ, nàng lại ngày càng héo rũ suy yếu.

Mùa đông năm nay đặc biệt tới sớm, tháng 9 ở ngoài kinh đột nhiên đã đổ xuống một trận tuyết lớn.

Dân gian hay nói tuyết rơi sớm thì sẽ được mùa, mà ở hoàng thành lại lạnh lẽo truyền tai nhau hiện tượng này là điềm xấu hiện ra.

Sở dĩ tiền đế Gia Đức đi về cõi tiên là bị huynh trưởng oán vị đoạt thê, đầu và thân chia làm 2 nơi, có oan không được giải, âm hồn không tiêu tan, trận đại tuyết quả thật là oán khí của hần mà thành, ngày ấy đợi cho băng tuyết tan rã, cũng là ngày mà tân hoàng hậu Cố Thị được sắc lập không quá 3 tháng từ già cõi đời.

Nhóm cung nhân phần lớn xuất thân thấp hèn, làm nô làm tì sau cùng là ở bãi tha ma, thân là chim yến tước nhưng lại không có chí lớn của thiên nga.

Người ngồi trên ghế kim loan kia cũng không hề có chút liên quan gì với bọn họ, về phần ngôi vị hoàng đế kia là danh chính ngôn thuận hay không, lại càng không do bọn họ quan tâm, ngược lại là đề tài cấm kỵ thần quý luân hồi này làm bọn hần hưng trí bùng bùng phần chấn, truyền lưu khuếch tán.

Lời đồn đãi tất nhiên là sẽ không truyền vào trong tai Đế hậu

Nay tinh thần của Cố Thiên càng thêm không tốt, một ngày mười hai canh giờ thì có mười một giờ đều chìm trong mê man.

Tất cả mọi người ở viện Thái y đều khiếp sợ uy hiếp của hoàng đế, không một ai dám nói rõ: “Hoàng hậu không qua khỏi đại nạn.”

Mỗi ngày đều dùng nhân sâm trăm năm hiếm có ở núi Trường Bạch để kéo dài chút hơi tàn cho nàng.

Giờ tý mấy khắc, gió tuyết tạm ngừng, trong màn đêm yên tĩnh lại bị từng trận ồn ào đánh vỡ.

Đù loại động tĩnh rơi vào trong tai của Cố Thiên, cố gắng mở mắt ra ngăn lại phiên tranh cãi ầm ĩ này, nhưng lại không có sức lực ngăn cản, nàng lại choáng váng chìm vào trong bóng tối mênh mông.

Yên tĩnh rất lâu, chợt nghe “kêu kệt” Một tiếng, cửa mở ra phát ra tiếng vang nhỏ.

Tiếp theo là tiếng bước chân vội vàng, đang đi tới gần.

“Hạ sốt chưa ?” Giọng nam thuần hậu ôn hòa thấp giọng hỏi.

Thanh âm này Cố Thiên nghe quá quen thuộc.

Đúng rồi, là người cầm đèn khi Hàn Thác từng phái người truyền lời, phụ thân đã đi tới Nghi Hưng, quyết định không dừng lại, trắng đêm đi đường, chỉ vì sớm một ngày nhìn thấy nàng.

Cố Thiên và phụ thân đã mấy năm không gặp nhau, tất nhiên là vui sướng dị thường, nỗ lực giãy dụa muốn đứng dậy, không quan tâm đến đầu đau như bị búa đánh, toàn thân mệt mỏi, mí mắt lại nặng khó có thể mở ra.

“Sáng sớm đỡ hơn một chút, buổi chiều lại bắt đầu nóng lên, nóng còn hơn cả lửa nữa, đại phu có đến xem qua, nói chỉ cần ra nhiều mồ hôi, và chiếu cố ăn uống thì không sao.”

Đáp lời là giọng nữ mềm mại uyển chuyển, lại giống như đá ném vào biển, làm trong lòng Cố Thiên kích khởi như sóng biển dâng trào.

Là nàng nằm mơ sao? Bằng không thì sao lại nghe được thanh âm của nương?

Cái mũi Cố Thiên cay xé, nước mắt không tự chủ được chảy xuống.

“Xán Xán đừng khóc, nương biết con khó chịu, chúng ta ngủ một hồi, tỉnh lại thì tốt rồi.”

Bàn tay của nữ tử nhẹ nhàng từng chút từng chút vỗ nhẹ vào trên người Cố Thiên, nhẹ giọng thì thầm ru nàng đi vào giấc ngủ.

Đã bao nhiêu năm nàng chưa từng cảm thụ lại sự ôn nhu của mẫu thân?

Thật tốt.

Trước khi lại mất đi ý thức, nàng cầu nguyện, nếu đây là mơ, hy vọng vĩnh viễn đừng bao giờ cho tỉnh lại.

“Ai, mau ngồi lại ở trên tháp đi, đứng lên nhìn xem ta mang thứ gì đến cho ngươi.”

Cô gái có gương mặt tròn hấp tấp đi vào Noãn các, cười hi hi cời áo choàng theo con bướm màu xanh biếc, đem mút quả xâu thành que giấu ở phía dưới đến trước mặt Cố Thiên, nhoáng lên một cái, lại giấu sau lưng.

“Nếu không đứng lên cũng không cho ngươi ăn.”

Trên tháp có một cô gái khác mặc váy gấm đình hương, tuổi so với hai người lớn hơn, khuôn mặt hơi tròn, mặt mày tú lệ, nàng ôn nhu nói: “Đừng chọc nàng ấy, mới vừa khỏe lại cần thận ăn hồng bụng.”

Cô gái mặt tròn với đôi mắt to chuyển nhanh như chớp: “Ai da, Cố nhị phu nhân của chúng ta cũng thật hiền lành, rất hiểu ý mà đau lòng cho em gái của chồng.”

Cô gái mặt hơi tròn xấu hổ đến gương mặt đỏ bừng, không thể cố gắng giả bộ đáng vẻ đoan trang, nhảy người lên đến trước mặt cô gái kia, giả bộ đánh: “Chương Tinh Cầm, cho ngươi lại ăn nói lung tung, xem ta có vả miệng của ngươi không?”

Chương Tinh Cầm bị nàng truy đuổi chạy khắp phòng, chỉ chốc lát sau liền thở hồng hộc, tránh ở phía sau chiếc bình nói: “Loan tỷ tỷ, ta không dám nữa Không dám nữa”

Ánh nắng ban ngày của mùa hạ chiếu xuyên qua cửa sổ tiến vào bên trong, đem hết thảy người cùng vật thêm một tầng ánh sáng, có vẻ như ấm áp mà lại không đủ chân thật.

Cố Thiên ôm lấy gối lười biếng dựa vào đầu giường, lẳng lặng xem các nàng vui đùa ầm ĩ, vốn là mặt nghiêng nghiêng, miệng mỉm cười, lại bỗng nhiên rơi lệ.

5 ngày trước, sau khi mê man nàng tỉnh lại, phát hiện thì ra mình lại trở về mùa đông năm mười hai tuổi.

Cố Thiên hoàn toàn không thể tin được đây là sự thật.

Sau khi trọng sinh, vậy những chuyện kiếp trước sẽ xảy ra nữa không, nhớ lại chuyện xưa, thật sự có khả năng sẽ phát sinh sao?

Ban đêm, nàng mờ mịt trong lòng hai mắt không muốn đi vào giấc ngủ, sợ đây là một giấc mộng, khi tỉnh lại thì lại ở trong Phượng Nghi cung.

Mà mỗi sáng sớm, nàng mở mắt ra, nhìn đỉnh giường khắc hoa văn tinh tế, khẳng định chính mình đang ở nơi nào, lại cảm thấy không rõ 5 năm kia là mộng hay thật.

Cố Thiên đã thử kể cho mẫu thân Ninh thị mọi chuyện, nàng nói mấy chuyện đại sự, mới nói vài câu liền bị quát bảo ngưng lại, mọi người đều nói đây là nàng phát sốt nóng đến hồ đồ gặp ác mộng, không cho nàng nhắc lại.

Nàng đã hiểu, nếu tất cả đều là mộng, thì sinh ly tử biệt trong mộng sao lại có thể sinh động đến khắc sâu vào trong tâm trí như thế?

Nàng tưởng tượng lại vài chuyện, vừa nhắc mắt thấy mẫu thân đến chiều cổ nàng, suốt đêm chưa từng ngủ ngon nên dung nhan hơi tiều tụy, lời muốn nói kịp thời dừng ở miệng.

Nếu dựa theo thời gian “Trong mộng”, thì thời gian mẫu thân có thể chăm sóc mình không quá 3 tháng nữa.

Hiện nay là Nguyên Đổng năm thứ 20, tháng 9 cùng năm, phụ thân Cố Thiên là Cố Cảnh Ngộ nhậm chức tới U Châu làm Bố Chính Sứ, vợ và con đều được hộ tống đi trước.

U châu phủ nằm phía bắc, ngày đông giá lạnh hơn so với trong kinh, khi tới tháng chạp, liền có nhiều trận tuyết lớn, Cố Thiên vẫn có tâm tính của đứa trẻ, thích nghịch tuyết rất hưng phấn làm người tuyết, nên bị nhiễm phong hàn, mới bệnh nặng một trận.

Nàng nhớ rất rõ ràng, khi mình lành bệnh không lâu, mẫu thân cũng bắt đầu sinh bệnh, lúc đầu chỉ là tinh thần không tốt, sau lại thêm chứng nôn mửa, đổi qua vài đại phu cũng nhìn không ra nguyên nhân, đều là nói khí hậu không hợp, không nên làm lụng vất vả. Ninh thị ban đầu còn có chút lo lắng, nhưng nhiều tháng vẫn còn nhìn không ra. Nhưng chung quy cũng không phải là đại sự.

Ai ngờ đến giữa tháng 2, mẫu thân thể nhưng bệnh không dậy nổi, rồi mất.

Nếu là mộng, nói ra sẽ hại mẫu thân tự dung lo lắng hải hùng

Nếu là thực.....

“Xán Xán, sao lại khóc? Sao vậy, không thoải mái à?”

Phùng Loan đã tròn 14 tuổi, rốt cuộc lớn tuổi nên thận trọng chút, chơi đùa xong cũng có thể chú ý tới Cố Thiên không ổn. Nàng bỏ Chương Tình Cầm qua một bên, đi tới trước tháp, bàn tay nhỏ sơn móng tay đặt ở trên trán Cố Thiên thử một chút, gặp độ ấm bình thường mới thờ phào một cái.

“Ta không sao, chỉ là khi đó bị bệnh, nghĩ rằng có lẽ mình sẽ chết, sẽ không còn được gặp lại các người.....” Cố Thiên dừng một chút, nức nở nói, “Cơ hội được ở cùng các người, nhất thời quá vui cho nên.....”

Nàng nói là lời thiệt tình, dù bất luận kiếp trước hay kiếp này, cảnh trong mơ thiệt giả, nhân sinh có thể làm lại một lần là cơ hội đáng quý đến bậc nào.

Trở về làm thiếu nữ vô ưu vô lự, đau xót vì loạn ly cũng không từng phát sinh. Nếu có thể, nàng muốn mình có khả năng thay đổi, làm cho tất cả mọi chuyện này vĩnh viễn không tái diễn.

Chương Tình Cầm cũng bước đến trước tháp, nhưng nàng cũng không giống săn sóc như Phùng Loan, vươn tay ra cũng là hướng tới phía tay phải Cố Thiên nheo một cái nhệ: “Đừng đa sầu đa cảm như vậy, đến tháng giêng chúng ta còn phải cùng đi tới các nhà khác dự tiệc, còn có hội hoa đăng tết Nguyên Tiêu, đến lúc đó càng vui, ta sợ người vui đến choáng váng luôn ấy.....”

Kiếp trước, chứng bệnh của mẫu thân hiện rõ là vào yến hội của năm sau.

Cố Thiên vẫn tự trách, cho rằng mẫu thân sinh bệnh, vì chiều cổ mình bị bệnh mà vất vả thương thân, nếu lúc trước chẳng phải ham chơi tùy hứng, có lẽ tất cả mọi chuyện đều sẽ khác.

Đáng tiếc, nàng trọng sinh ngay đúng lúc bị bệnh.....

Cố Thiên nhớ tới Tiêu Hạc Niên, nếu mọi chuyện đã định không thể sửa đổi, nếu mẫu thân thật sự sinh bệnh, liền thử một lần tìm đến hấn - 'Tức Chết Diêm Vương', diệu thủ hồi xuân.

Chủ ý đã quyết, liền không hề tích tụ vấn đề này trong lòng, chậm rãi quan sát sự tình phát triển.

Lại cách 2 ngày, đến ngày 21 tháng chạp, Cố Thiên đã khỏe hơn nhiều.

Gần cuối năm, Ninh thị thân là chủ mẫu có rất nhiều chuyện cần bà phải xử lý, nhất thời không rảnh chăm sóc nàng. Cố Thiên dò xét không ra, liền đến thư phòng của phụ thân tìm sách xem, giết thời gian.

Trong ngoài thư phòng của Cố Cảnh Ngộ đều có người trông coi công văn, bình thường đều do gã sai vặt trông, tuyệt đối không cho người khác tự tiện tiến vào. Nhưng trong thư phòng chủ yếu dùng để giữ tàng thư, cũng không có quy tắc khắc nghiệt như vậy.

Cố Thiên ở giá sách tầng cao nhất chọn một quyển du ký, đang xem đến nhập thần, thỉnh thoảng một bàn tay đặt trên vai nàng.

Nàng tưởng phụ thân trở về, nên không ngừng xoay người, thiếu chút nữa đụng vào giá sách.

Đội cho tập trung nhìn lại, trước mắt không phải phụ thân, mà là thiếu niên nhỏ nhỏ, cao hơn mình nửa cái đầu, ngũ quan cùng mình như một khuôn mẫu khác ra, khuôn mặt to hơn, hai má không thấy đồng tiền, ít đi sự mềm mại của nữ nhi, nhiều ra vài phần anh khí.

Đây là Cố Phong, vóc người chưa cao, còn tính trẻ con, vẫn chưa trưởng thành thiếu niên oai hùng như lần gặp cuối ở kiếp trước. Cũng vẫn chưa trở thành quan tam phẩm, Chỉ huy sứ giới giang. Cố Thiên nghĩ, bất luận tương lai của hắn có bao nhiêu thành tựu cũng không tốt đẹp bằng hắn đang ở trước mắt.

Cho dù sự kích động khi trọng sinh đã dần dần giảm đi, nàng vẫn là không nhịn được đỏ hốc mắt, ném sách trong tay đi, ôm bả vai Cố Phong, vô cùng thân thiết kêu lên:“Đồng Lâm, Đồng Lâm, người đã về rồi”

Ai ngờ hắn gõ cái trán của nàng, hừ nói:“Đồng Lâm là người kêu sao? Càng lớn càng không có quy củ. Xán Xán ngoan, gọi ca ca nào.”

Cố Phong sinh sau nàng thời gian nửa chén trà nhỏ, mà lúc nào cũng luôn tự xưng là huynh trưởng của nàng ở khắp nơi.

Cố Thiên bĩu môi trừng mắt, nhất thời xoa trán, cũng học ngữ khí của hắn:“Xán Xán là người kêu sao? Càng lớn càng không có quy củ. Đồng Lâm ngoan, kêu tỷ tỷ.”

Nói xong không khỏi bật cười, nàng gần như đã quên mất, dù ai lớn ai nhỏ, khi bọn họ mười ba tuổi đã không còn tranh chấp nữa. Bởi vì mẫu thân mất, Cố Thiên bị di đón vào trong cung, mà Đồng Lâm thì bị đuổi về Vĩnh Chiêu hầu phủ ở kinh thành, được tổ phụ tự mình giáo dưỡng.

Chia lìa lâu ngày, tuy nói cảm tình không thay đổi, nhưng rốt cuộc sinh ra ngăn cách, không còn thân mật giống như khi còn bé.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mật Thất U Âm

Thời gian như nước chảy, đảo mắt đã là tháng giêng.

Mỗi khi đến năm mới, các gia đình sang quý ở U châu phủ thi đua tổ chức yến hội, Cố Cảnh Ngộ đương nhiên không thể thiếu phần, Ninh thị cũng muốn giao thiệp cùng nhóm phu nhân quan gia, là vì trước khi Cố Thiên bị bệnh, không có một ngày không ra ngoài chơi đùa.

Khó được tháng giêng này có được mấy ngày rảnh rỗi, Cố Thiên thực sự lười nhác, nhưng nghĩ về chuyện của mẫu thân, lại ngủ không được, sớm thức dậy, đi thỉnh an Ninh thị.

Đi ra ngoài phòng, chỉ thấy sắc trời âm đạm, gió lạnh mang theo bông tuyết nhỏ vụn bay vào mặt, Cố Thiên sợ lạnh, nhanh tay sóc lại áo choàng trên người, mà Bích Lạc trở về phòng lấy lò sưởi tay đưa ra cho nàng cầm trong tay, lại lần nữa chỉnh lại quần áo choàng kín, chủ tớ hai người mới đi tới chỗ Ninh thị.

Cố gia ở U châu là sản nghiệp mà Cố Cảnh Ngộ đặt mua sau khi nhậm chức, ở đường Phước Long, cách nha môn khoảng 3 con phố. Trong nhà có vườn hoa đào đỏ như máu, mặc dù kém hơn khí khái ở Vĩnh Chiêu hầu phủ, nhưng cũng tương đương khả quan.

Bước vào đại môn, là tòa nhà có 9 phòng, dùng cho nam phó phục dịch, phòng bếp, phòng giặt giũ cũng đều thiết kế như thế.

Xuyên qua Nghi môn thứ hai là bước vào Tư đường, vẫn giữ làm ngoại viện như trước, cho Cố Cảnh Ngộ dùng làm thư phòng cùng tiếp khách.

Thứ 3 là Ngõ Đồng viện của vợ chồng Cố Cảnh Ngộ, vì trong viện có một gốc cây ngô đồng trăm năm mà đặt tên như thế. Nhà giữa có 5 gian, dùng cho vợ chồng Cố thị làm việc, đông sương phòng là nội thư phòng của Cố Cảnh Ngộ, tây sương phòng Ninh thị dùng cho tiếp khách.

2 viện phía đông bị khóa, phân biệt cấp cho Cố Tùng, Cố Phong ở lại. Hai người nay đều học ở lại trường thời gian dài, để yên tĩnh đọc sách ở thư viện Hàn Sơn, bình thường cũng đều ở tại trong thư viện, mười ngày mới một ngày nghỉ, rất ít ở nhà.

Tiếp theo thứ 4 còn lại là chỗ ở Cố Thiên, tên là Tĩnh Lam Tiểu Trúc, đồng dạng cùng Ngõ Đồng viện. Cố Thiên tuy là nữ tử, không cần lập công danh, nhưng thế gia quý nữ có tài học cũng là một chuyện yêu cầu cao không thua cho nam tử, Cố Cảnh Ngộ vì nàng mà mời lão sư dạy lễ nghi, nhạc, thư, họa, bởi vậy đồ vật trong thư phòng cùng cầm phòng đều lấy nghi lễ trong cung mà sử dụng.

Hoa viên Đồng Lâm của Tĩnh lam tiểu trúc, trong vườn loại có cây mai vàng, cũng có một hồ nước, trong hồ có nhiều loại hoa sen, đông ngấm hoa mai hạ thường thức hoa sen, lại thêm đình đài lầu các xây theo kiểu Giang Nam, không gì không tinh xảo, liền biến thành nội trạch lớn nhất.

Cuối cùng là dãy nhà sau có một cái khóa viện, khóa viện gọi là Tổ Tâm Trai, cho lão sư trong cung Vân Úy phu nhân của Cố Thiên ở lại, 3 gian dãy nhà sau phân chia cho nha hoàn thô sử sử dụng.

Cố Thiên đi qua núi giả, ngoài hành lang nghênh diện, gặp mặt Trịnh thị mang theo 1 hộp thức ăn.

Trịnh thị thấy nàng, cười tủm tỉm tiếp đón: “Thiên tiểu thư, vội tới thỉnh an phu nhân sao?”

Cố Thiên quy củ vén áo thi lễ, bộ dạng phục tùng cúi mắt đích đáp một tiếng dạ, gặp trên mặt Trịnh thị hơi kinh ngạc, bỗng nhiên nhớ ra, hiện giờ Trịnh thị chỉ là quản sự nhỏ của phòng bếp ở Ngô đồng viện, còn không phải kẻ mẫu của mình đâu, nàng kính cẩn như vậy chẳng phải là chọc người chê cười.

Nói từ đầu, khi Cố gia mới tới U châu, hộ viện chỉ có 1 vài người thân cận để chiếu cố mọi người toàn là nha đầu là từ hầu phủ kinh thành mang đến, còn lại đều là người mới. Quản sự Cố gia làm việc cẩn thận, không có gì sai lầm, duy nhất chỉ là Cố Thiên cùng Ninh thị, mẹ con ăn không quen đồ ăn của đầu bếp mới, không đến 1 tháng đã thay đổi năm đầu bếp, nhưng cũng không thể vừa lòng.

Thật sự không phải đầu bếp không tốt, chính là người địa phương làm thức ăn Giang Nam, mùi vị ít nhiều kém một chút, người bình thường căn bản ăn không ra, lại gặp 2 mẹ con kén ăn. Cũng đều không phải là các nàng có ý định khó xử, chỉ vì mẹ con 2 người một là nữ nhi yêu của quốc công phủ, một người là đích trưởng tôn nữ của hầu phủ, đều là thuở nhỏ thiên kiều bách sủng lớn lên, nên chuyện ăn, mặc ở, đi lại chưa từng chịu nửa điểm ủy khuất, cho dù là người khoan dung, nhưng việc ăn uống cũng không thể chấp nhận được.

Cố Cảnh Ngô đành phải nhờ mọi người trong nha môn đề cử đầu bếp có thể nấu món ăn Giang Nam, không đến mấy ngày tìm kiếm, kiểm tra tay nghề, Trịnh Hoài Ân liền dẫn muội muội ruột là Trịnh thị đến.

Trịnh thị từng gả đến gia tộc lớn ở Ninh Ba, gia đạo nhà chồng sau đó sa sút, trượng phu lại chết sớm, cuộc sống không chỗ nào được như ý, vì thế mang theo nữ nhi sống nương nhờ huynh trưởng. Thê tử của Trịnh Hoài Ân là Ngô thị tính tình toán chỉ li, trượng phu giữ chức quan cửu phẩm, bổng lộc vốn thật là ít ỏi, trong nhà nhiều thêm hai người nên chi ra muốn gấp đôi, làm bà đau lòng không thôi. Huống hồ nữ nhi Trịnh thị dần dần lớn lên, ngày sau xuất giá cũng phải chuẩn bị đồ cưới, làm như thế nào cho chu toàn. Ngô thị không muốn ra số tiền này, vì thế hay làm khó để mẹ con Trịnh thị, đều ngóng trông hai người tự mình biết điều mà rời đi.

Trịnh Hoài Ân hơi có chút sợ vợ, nhưng lại không đành lòng cho muội muội chịu khổ phiêu bạt, vì thế nghĩ đến chuyện giới thiệu cho bà làm đầu bếp trong nhà người ta, vô luận như thế nào luôn bằng năng lực của mình để kiếm tiền, tránh bị Ngô thị khắt khe làm khó, lại tích góp vốn riêng, tương lai có đồ cưới cho nữ nhi.

Mẹ con Cố Thiên đối với tay nghề Trịnh thị thập phần vừa lòng, Ninh thị thường ở Ngô đồng, trong viện có phòng bếp nhỏ liền giao cho Trịnh thị quản lý.

Về phần sau khi Ninh thị qua đời, Trịnh thị làm như thế nào để trở thành kẻ thất của Cố Cảnh Ngô, chi tiết trong đó Cố Thiên cũng không rõ ràng, chỉ biết ông điều đi nơi khác khi hồi kinh thì dẫn theo mẹ con Trịnh thị cùng về, tổ chức việc vui ở kinh thành.

Cho nên Cố Thiên cũng không cảm thấy lạ, nàng đầu tiên là bị bệnh, sau này tuy nói tốt hơn, Ninh thị sợ nàng lại bị cảm lạnh, không cho phép nàng dễ dàng ra khỏi phòng, đến lễ mừng năm mới, Trịnh thị được mấy ngày nghỉ về nhà đoàn tụ cùng nữ nhi. Hôm nay là lần đầu tiên Cố Thiên sau khi sống lại nhìn thấy Trịnh thị, bên bất giác làm ra thói quen cùng thái độ.

Sai lầm xảy ra, hối hận cũng vô dụng, nàng đành phải vội vàng, nói: “Trịnh ma ma, bà làm cái gì mới cho nương ta ăn vậy?” Vừa nói vừa không quên nhanh chóng nhìn chăm chăm vào hộp thức ăn kia, cũng may tuổi nàng còn nhỏ, cứ việc giả bộ ngây thơ, làm ra dạng tham ăn cũng không tính dọa người.

Trịnh thị nói: “Phu nhân sáng sớm nói trên người hơi mệt, ăn không biết ngon, liền làm mấy món khai vị ăn cùng cháo.”

Cố Thiên nghe xong, chỉ cảm thấy trong lòng lộp bộp một tiếng, ảm đạm u buồn cộng với lo lắng càng đen hơn cả thời tiết hôm nay.

Đi vào phòng trong, Cố Tùng cùng Cố Phong đã ở đây, đều ngay ngắn ngồi trên thấp ở gian ngoài cùng Ninh thị nói chuyện.

Cố Thiên không quan tâm bỏ nhào vào trong lòng Ninh thị, mang theo âm thanh khóc nỉ non làm nũng nói: “Nương, người làm sao vậy, không thoải mái chỗ nào, để Xán Xán mời đại phu cho người.”

Ninh thị buồn cười nói: “Nào có nghiêm trọng như vậy, chẳng qua chỉ đau đầu muốn ngủ, sợ là mấy ngày nay đi nhiều nhà nên mệt, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.”

Cố Thiên ngẩng đầu nhìn kỹ, gặp Ninh thị, sắc mặt hồng nhuận cũng không có chỗ nào không ổn, cuối cùng hơi chút yên tâm một ít, còn muốn nói thêm gì, suy nghĩ một chút lại nhịn xuống.

Đội nha hoàn dọn xong cơm ở gian ngoài, 3 huynh muội bồi mẫu thân cùng nhau ăn sáng, Cố Tùng có hẹn thi đấu cùng bằng hữu liền rời đi trước, Cố Phong cùng Cố Thiên lại cùng Ninh thị nói một hồi.

Ra cửa, Cố Thiên đều nhú mày có tâm sự, xuống bậc thang Cố Phong đột nhiên trượt chân, chặt vật nằm trong tuyết.

“Ai, người sao thế này, đi đường cũng không biết sao?” Cố Thiên đi tới dìu hắn, mày càng nhăn hơn.

Cố Phong bị té cũng nửa thật nửa giả, thật sự là trượt chân, giả là do hắn tập võ, nên khi bị trượt căn bản hắn không đau, bắt quá vì nàng tâm tình không tốt, hắn không ngại bị chê cười, mà làm ra hạ sách này có ý xấu mặt để nàng vui vẻ.

Ai ngờ Cố Thiên hoàn toàn không cảm kích.

Cố Phong đứng lên, phui tuyết dính trên quần áo, nói thẳng: “Ta không sao, nhưng người đó, ở đâu ra cái vẻ mặt như đưa đám vậy.”

Cố Thiên nhìn hần, muốn nói lại thôi, quay đầu nhìn trong phòng Ninh thị, liền kéo ống tay áo Cố Phong dẫn hần đến Tĩnh Lam Tiểu Trúc, đợi nha hoàn trong phòng lui ra hết, đem chuyện Ninh thị sinh bệnh nói thành ác mộng đêm qua kể cho hần nghe.

“Vì cái này?” Cố Phong cảm thấy không thể tin nổi, “Chỉ một giấc mộng mà thôi.”

“Nhưng sáng sớm nay nương liền bị bệnh, giống trong mộng như đúc.” Cố Thiên nói, “Trong mộng, người có thể cứu nương là đại phu kia, chúng ta cầu phụ thân phái người đem hần tìm về trước được không.”

Cố Phong lắc đầu nói: “Cha không tin quý thân, chỉ bằng một giấc mộng, ông sẽ không để ý đến người.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Thiên nhất thời suy sụp, nàng biết sẽ như thế mà.

Nàng bất đắc dĩ thở dài: “Vậy người nói còn có thể làm sao bây giờ? Ta chỉ muốn được yên tâm chút thôi.”

Chỉ dựa vào 1 mình nàng, thật sự nghĩ không ra nếu không nói cho phụ thân nàng không có năng lực, biện pháp mời Tiêu Hạc Niên. Cố Phong bình thường hay hành tẩu nhiều ở bên ngoài, nhận thức nhiều người, mới muốn cùng hần thương lượng thử xem, dù sao một người kẻ ngắn hai người kẻ dài.

Cố Phong nói: “Biện pháp ta có. Không bằng chúng ta đánh cược, ta có thể giải quyết việc này cho người, từ nay về sau người ngoan ngoãn gọi ta là Tam ca.”

Cố Thiên ngẩn ra, không nghĩ tới lúc này hần còn nhớ chuyện này.

Cố Phong thúc giục nàng: “Ai ai, không nói lời nào thì ta đi nhé, ta bận lắm, không thể cùng tiểu cô nương như người nói chuyện phiếm.”

Nói xong lại len lén liếc mắt dò xét phản ứng của nàng, thấy nàng còn thất thần, trong đầu không ngừng nói thầm: Từ nhỏ đã cảm thấy nàng ngốc, không có việc gì thì cùng ông đây tranh lớn nhỏ cái gì. Tranh thắng thì thế nào, làm tỷ tỷ có cái gì tốt, mọi chuyện đều phải khiêm nhường, hầu hạ đệ đệ. Làm muội muội thì lại khác, phía trên có hai ca ca anh minh thần võ đem nàng cưng chiều ở trong lòng bàn tay, vậy còn muốn cái gì chứ. Cái gọi là có phúc không biết hưởng, trong đầu không biết tính toán, chính là cô nương ngốc trước mắt này.

Cố Thiên không biết hần muốn nói cái gì, do dự nói: “Trước tiên người nói thử xem là biện pháp gì.”

Cố Phong đằng hắng một tiếng, nói: “Tới hội hoa đăng tết nguyên tiêu, bình thường cửa thành sẽ không đóng, khi xuất môn ngắm đèn tìm có lẽ nha hoàn gã sai vặt lỗ mãng rồi đuổi về, thuê một chiếc xe ngựa, suốt đêm chạy ra khỏi thành, nếu như sắp xếp tốt, chờ mọi người phát hiện thì chúng ta đã đi được hơn trăm dặm.”

Cố Thiên kinh ngạc nói: “Chúng ta? Ta cũng đi?”

“Đương nhiên.”

Cố Phong một lòng muốn biểu hiện năng lực của mình, đương nhiên không thể thiếu Cố Thiên làm người xem, huống hồ hần cũng không cảm thấy mang theo nàng hay chỉ có 1 mình đâu khác nhau nhiều, huống hồ là nàng sẽ không cưỡi ngựa mà ngồi xe ngựa, đi sẽ chậm một chút. Nàng nói trong mộng, đại phu ở tại Nhâm Khâu, U châu cách Nhâm Khâu ba trăm dặm, nếu hần ra roi thúc ngựa, một ngày là đủ, còn ngồi xe ngựa đi thì mất hai ngày, nhiều nhất không quá ba ngày, vừa đi và về chỉ 5 ngày là đủ, quả thực không còn gì thoải mái dễ dàng hơn.

“Chỉ có 2 chúng ta thôi sao?” Cố Thiên lại hỏi.

Nàng rất kinh ngạc, không có ý gì khác, nhưng nghe vào trong tai Cố Phong liền biến thành không có tín nhiệm đối với hần. Thiếu niên 12 tuổi, đang là thời điểm hiếu thắng nhất, đương nhiên không cho phép người khác hoài nghi năng lực của mình.

“Như thế nào? Cảm thấy ta không bảo hộ được người?” Hần hỏi, không đợi nàng trả lời, lại nói, “Chờ lúc này sang năm, có thể ta đã được vào đội thị vệ ở U châu, đó là sẽ được ra chiến trường giết giặc Thát, chút chuyện nhỏ nhặt này có là gì chứ.”

Nói xong còn hùng hồn đứng lên làm tư thế trung bình tấn, biểu hiện mình có võ công cao cường.

Cố Thiên càng giật mình: “Người tính tháng sáu sẽ tham gia lựa chọn hộ vệ sao?”

Chuyện này và việc nàng biết đến không giống nhau.

Hần phải là mùa hè sang năm sẽ tham tuyển ở kinh thành mới đúng, sau đó trực tiếp vào Kim Ngô vệ, trở thành thân quân của hoàng đế. U châu vệ tuy nói thanh danh cực thịnh, nhưng, đây chính là cấp dưới của Hàn Thác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đêm Kinh Hồn

“Thông minh!” Cố Phong gật đầu, đối với nàng nói một chút liền thấu hiểu thì cảm thấy vừa lòng.

“Đến tháng sáu khi đó ngươi còn chưa đủ tuổi đâu?” Cố Thiên nói.

Cố Phong ngồi trở lại ghế, ngón trỏ gõ “cốc cốc” trên mặt bàn: “U châu vệ có một quy luật bất thành văn, nếu có chút năng lực xông trận giết địch, lại được quan tể phẩm tiền cử, sẽ đặc cách không hạn chế tuổi. Cái này gọi là không bám vào khuôn mẫu mà phân loại nhân tài.”

Cố Thiên hỏi: “Ngươi tìm ai giúp?”

Cố Phong đáp: “Đường huynh của Thiếu Thụ là Phùng Kỳ ở U châu vệ nhậm chức Thiêm sự tể phẩm, hẳn đã đáp ứng với ta sẽ tiền cử hai người hiền tài.”

Phùng Tân, Phùng Thiếu Thụ Cố Thiên nhận thức, phụ thân hắn là Phùng Thanh Sơn cùng Cố Cảnh Ngõ bạn học cùng trường, tình nghĩa thâm hậu.

Phùng Thanh Sơn ở Chiết Giang là phó sứ đề hình án sát, lấy thê tử là người có gia tộc lâu dài ở U châu. Sau khi Cố gia đến, hai nhà lui tới thường xuyên, tháng 11 khi Cố Tùng 16 tuổi cùng nữ nhi Phùng gia là Phùng Loan mười bốn tuổi định ra hôn sự, kết thành thân gia.

Có tầng quan hệ như vậy, Cố Thiên cũng không ngoài ý muốn Phùng Kỳ sẽ có giới thiệu Cố Phong, làm nàng kinh ngạc là Cố Phong lại có thể đầu quân dưới trướng của Tĩnh vương.

Di xưa nay đem Hàn Thác là cái đinh trong mắt, Cố Thiên lại tận mắt thấy sự càn rỡ khi Hàn Thác trả thù, bất thường, nàng cũng không cho rằng Cố Phong vào U châu vệ có thể được trọng dụng, triển khai kế hoạch lớn.

Cố Phong thấy Cố Thiên chậm chạp không nói, chỉ dùng đôi mắt to đen nhánh trong suốt nhìn mình, tự động giải thích vì khâm phục mà nói không ra lời, nên đặc ý nói: “Không thể tưởng được đúng không, ta có nhiều phương pháp như vậy, không cần gia đình lo liệu, đã có thể tự lo lắng cho tiền đồ tương lai.”

Cố Thiên nghe vậy, uyển chuyển nói: “Thật kinh ngạc, chỉ là vì sao không đọc nhiều sách thêm hai năm nữa rồi tính?”

Cố Phong nói: “Ta cũng đâu có ý định đi thi khoa cử, thay vì ở lại trong thư viện hao phí thời gian, không bằng sớm ngày đi nhập ngũ, đỉnh thiên lập địa.”

Cố Thiên lại khuyên: “Vậy cũng không vội, chậm thì hai năm nhiều nhất cũng không quá ba năm, phụ thân chắc chắn sẽ được triệu hồi vào kinh, đến lúc đó ngươi có khả năng đầu nhập quân binh trong kinh, nói không chừng còn có thể tiến vào cận vệ của hoàng đế, tiền đồ chẳng phải là tốt hơn sao?”

Cố Phong xua tay: “Chuyện này ngươi sẽ không hiểu đâu. Ta là muốn học bản lĩnh thực thụ, tự làm nên sự nghiệp, nên đương nhiên phải chọn vào quân đội tinh tráng thiện chiến nhất. Cái này gọi là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, kinh thành toàn kẻ khoe mẽ, bao nhiêu năm cũng chưa chân chính trải qua chiến trường, đi theo bọn họ có thể học được cái gì, lý luận suông, hay là xu nịnh cấp trên, lục đục với nhau?”

Nói đến đây, ngữ khí đúng là thập phần khinh thường. Nhưng mà tự xét trong lời nói không ổn, vội vàng ngậm miệng, ho nhẹ một tiếng: “Lời này ta chỉ nói với ngươi, tuyệt đối đừng nói cho người khác biết.”

Về tiến trình chức vị gì đó của nam nhân, Cố Thiên quả thật không hiểu lắm, nên cũng không bình luận thêm nhiều. Nhưng sự tình liên quan đến người thân, lại không thể nào không để ý tới, nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Ngươi cùng phụ thân thương lượng qua chưa?”

Cố Thiên không biết kiếp trước Cố Phong có nguyện vọng này hay không, dù sao nàng chưa từng nghe hắn đề cập qua, có lẽ là sau khi cùng phụ thân thương nghị liền bị ngăn cản cũng không chừng.

Cố Phong cùng nàng là thai song sinh, thuở nhỏ tâm ý tương thông, vừa mới đang đắc ý nhất thời, bất giác lúc này lại yên tĩnh, liền biết Cố Thiên đang lo lắng chuyện gì, nói thẳng: “Yên tâm đi, Tĩnh vương mới không phải người bụng dạ hẹp hòi, dùng người không khách quan, nếu không uy danh của U châu vệ cũng sẽ không lan xa như vậy.”

Cố Thiên cũng nói không kiêng kị: “Hắn dùng người như thế nào, ngươi nghe nói chẳng qua cũng chỉ là tin vìa vẹo, làm sao chính xác được.”

“Xa không cần phải nói, gần chỉ nói Thiếu Minh ca, Phùng gia cùng nhà chúng ta giao hảo đã 20 năm, nay lại kết thân, nếu Tĩnh vương kiêng kị này nọ, tháng 11 rồi phải tìm cơ đem hắn từ núi Cầm Cô trở về gấp, đầu thế nào để cho hắn lập được chiến công, lại cùng vào kinh phong thưởng thăng quan.”

Cố Phong càng nói càng có hưng trí, nói thao thao bất tuyệt liền đứng lên.

“Hơn nữa, Tĩnh vương cũng là kỳ tài ngút trời, hắn 8 tuổi lên chiến trường, mười hai tuổi khi đã cầm binh làm chủ soái đánh thắng trận đầu, mười sáu tuổi đến U châu liền đóng quân đến nay, tám năm nay bách chiến bách thắng, đem biên giới đại Ân tầng tầng bảo vệ, đem non sông tiền triều bị Thát từ Mông

Cổ chiếm đóng thu hồi từng cái. Nếu ta muốn đi đánh giặc, vậy thì phải đi theo người như vậy, tài năng mới có tiền đồ.”

Cổ Phong nói đến khát nước, liền dừng lại uống vài hớp trà, lại dặn dò nói: “Chuyện này tự ta tìm cơ hội nói cùng cha, người đừng để lộ ra trước. Chuyện ngày đó ta sẽ an bài sẵn, người không cần lo lắng bất cứ gì, đến lúc đó nghe ta sẽ thành công.”

Dứt lời, bỏ chén trà xanh xuống rồi đứng dậy rời đi.

Cổ Thiên vẫn còn nhìn theo bóng dáng hần mà ngẩn người, nàng cũng không biết Cổ Phong đối với Hàn Thác sùng bái như vậy, quả thực trở thành thần tượng. Chỉ là nàng không rõ, một khi đã như vậy, khi Hàn Thác công thành, vì sao hần còn muốn từ thủ cửa thành, lấy thân hi sinh vì nước, trực tiếp mở rộng cửa thành, quy hàng tân chủ chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Và như thế, Cổ Thiên đột nhiên sửa lại ý tưởng, không hề cho rằng Cổ Phong tiến vào U châu vệ có gì không tốt, ít nhất hần sẽ không cùng Hàn Thác đối lập, cũng sẽ không bị giết chết.

Việc của triều đình, nàng căn bản không có khả năng nhúng tay, thì làm gì có năng lực gì thay đổi.

Cũng không thể viết thư cho dì, nói cái đình trong mắt bà năm năm sau sẽ khởi binh mưu phản, nhắc bà tiên thủ hạ vi cường. Cổ Thiên nghĩ đến bộ dáng uy nghiêm của Ninh hoàng hậu xưa nay, chỉ sợ nếu mình thực sự làm như vậy, dì chẳng những không tin, còn có thể phái ma ma giáo dưỡng trong kinh thành tới, giám thị nàng từ lời ăn tiếng nói, việc làm phải thận trọng, không được hồ nháo.

Bất quá, việc này dù sao cũng còn xa, việc cấp bách trước mắt, vẫn là chứng bệnh của Ninh thị.

Ngày mười lăm tháng giêng, tết Nguyên Tiêu, đồng thời cũng là sinh nhật 13 tuổi tỳ đệ Cổ Thiên Cổ Phong.

Hai người họ tuổi không lớn cũng không nhỏ, tất nhiên là sẽ không làm tiệc lớn mời tân khách, chỉ mời những bạn tốt tề tụ. Xưa nay, nam nữ bảy tuổi đều không ngồi chung một chỗ, bởi vậy Cổ Phong đi thư viện Hàn Sơn ở tư đường lui tới luận thơ luận võ, Cổ Thiên cùng bạn khuê nữ ở trong vườn hoa thưởng mai.

Tối buổi chiều, khách lạ rời đi, đều là gia yến, không cần nói tỉ mỉ.

Thọ tính luôn có đặc quyền, Cổ Phong là nam nhi thì không nói, thân là nữ tử Cổ Thiên cũng có đặc quyền suốt ngày hôm nay, có thể thuận lợi xuất môn, ở kinh thành thì chưa bao giờ vắng hội đèn lồng, đi tới U châu cũng không ngoại lệ.

Cổ Thiên dựa vào trước đó thương lượng xong, lấy cớ rút khăn tay, phái Bích Lạc quay về đi tìm, chính mình ngồi nghỉ ở cửa hàng văn chương quen biết chờ nàng ấy quay lại.

Bích Lạc chân trước mới bước ra đầu phố, sau lưng Cổ Thiên liền chui vào hậu viện của cửa hàng. Cổ Phong đã đến từ sớm, đem một bộ nam trang kều nàng thay. Cổ Thiên theo lời cài trang, sau đó liền đi theo Cổ Phong leo lên xe ngựa đã mượn từ sáng sớm.

Trên xe không có người khác, Cổ Thiên ngồi ở bên trong xe, Cổ Phong đánh xe, ra khỏi Vĩnh Định môn, bắt chập gió tuyết, một đường đi thẳng về hướng nam, thuận lợi chạy được 40 dặm.

Cổ Phong ở kinh thành là thư đồng của Thất hoàng tử, mùa thu hàng năm đều cùng Thất hoàng tử làm bạn ngựa giá đi tới bãi săn, sau khi đến U châu cũng cùng bạn hữu lên núi săn thú.

Tất nhiên là người có kinh nghiệm phong phú, hần đem chuyện hai người xuất hành đều an bài chu đáo thoả đáng, tỷ như trước tiên chuẩn bị tìm đường đi, còn ở trong xe ngựa có sẵn tấm chăn da cừu thật dày, để cạnh thảm lông dê là lò sưởi tay, để Cổ Thiên sưởi ấm.

Bất quá, dù kế hoạch chu toàn cũng không thể phòng ngừa được chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Trên đường cứ mỗi hai mươi dặm sẽ có 1 dịch quán, kế hoạch của bọn họ suốt đêm chạy đi, cũng không tính dừng chân lại, nhưng qua trạm dịch thứ 2, sau khi đi qua khoảng 2 dặm liền gặp vấn đề nan giải.

Con đường lúc này chia ra làm ba hướng, bên đường không có biển báo, nửa đêm cũng không người khác để hỏi thăm.

Cổ Phong đành phải giục ngựa đi vòng vèo, trở lại dịch quán hỏi đường.

Tối khi đến đã là nửa đêm, Cổ Phong bảo Cổ Thiên chờ ở trong xe, tự mình đi vào trong dịch quán hỏi.

Đi tới trong viện, cùng một thiếu niên áo lam gặp thoáng qua, trong tay thiếu niên giơ cao cây gậy trúc, trên gậy treo dây pháo dài đỏ thắm.

Lúc ấy Cổ Phong cũng không để ý lâu, nhưng khi hần hỏi thăm đường với tạp dịch trong quán xong, đi ra, thì xe ngựa ở bên ngoài lại không thấy bóng dáng.

Cổ Phong hết hồn, bắt lấy thiếu niên đốt pháo đứng bên cạnh hỏi: “Người đến gần xe ngựa của ta sao?”

Thiếu niên hắc hắc cười không ngừng: “Chạy rồi! Con ngựa kia nhát gan quá đi, nghe hai tiếng pháo liền co chân chạy, ha ha ha……”

Tiếng cười im bật, Cổ Phong vùng quỳ đánh ngã hần lần quay ra đất.

Lòng nóng như lửa đốt, hần rút cuộc bất chấp cái gì gọi là lễ phép, đi ra chuồng ngựa bắt 1 con cũng không biết của ai, phi thân lên ngựa, chạy như điên đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 4.2

Con ngựa trên xe của hần ngàn chọn một có tiếng cả ngày chạy cả ngàn dặm, làm sao một con ngựa tùy tiện khác có thể đuổi theo được.

Đến ngã ba đường, Cổ Phong nhìn xuống dưới, muốn từ bánh xe để lại nhìn ra xe ngựa đi hướng nào, nhưng tuyết rơi quá lớn, một lát tuyết động liền đem dấu vết che giấu không còn một mảnh, đúng là cái gì đều nhìn không ra.

Cổ Phong không có biện pháp nữa, hần chưa bao giờ chịu qua chờ đợi suy sụp, lo lắng, phần uất, tự trách, luống cuống, đủ loại cảm xúc cùng nhau xông tới, bỗng dưng quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng hét lên đau đớn.

Cổ Thiên giờ phút này có thể nói rất can đảm.

Khi con ngựa chán kinh liều lĩnh dốc toàn lực chạy đi, xe ngựa một đường cuồng điên không dừng, Cổ Thiên căn bản không thể không được thân thể của mình, bị hung hăng đánh lên vách tường xe.

Nàng cảm thấy ớn lạnh là nên xuống xe, nhưng căn bản không thể đi xuống, ngồi ở trong xe, lại lo lắng hãi hùng, không biết được khi nào sẽ bị tung ra ngoài xe, đến lúc đó cho dù không tan xương nát thịt, cũng phải đứt tay đứt chân, hoàn toàn thay đổi.

Đang không biết phải nên làm như thế nào, xe đột nhiên dừng lại, Cổ Thiên không kịp nghĩ, lập tức ôm lò sưởi tay nhảy xuống xe ngựa.

Tuyết lớn như lông ngỗng bay xuống, gió lạnh gào thét quét ở trên mặt, đau như dao cắt.

Xuống xe, tình cảnh tựa hồ cũng không tốt hơn, nhưng con ngựa tuyệt đối không biết điều, không đợi nàng kịp ra quyết định đổi ý, giành trước liền triển khai bốn vó lại chạy đi, nhanh như chớp biến mất vô tung, chỉ để lại Cổ Thiên cô đơn lẻ loi một mình.

Nàng nương theo phản quang trên lớp tuyết động đánh giá bốn phía, trừ bỏ trắng xóa một mảnh thì không có cái khác.

Cổ Thiên hoàn toàn không biết nên làm như thế nào, nước mắt ào ào chảy ra, di chứng bị kinh hách cũng hiển hiện ra, cả người run run, tay chân như nhũn ra, đứng thẳng không được, bùm một tiếng ngã ngồi ở trong tuyết.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng khóc đủ, đột nhiên ý thức được không thể ngồi chờ chết, muốn đứng lên, mới phát hiện thân thể sớm đông cứng, không thể động đậy.

Tuyết ngừng lại, trong bầu trời đêm đen như mực dâng lên một vòng sáng ánh của trăng tròn.

Không có vì sao nào gia nhập, lò sưởi trên tay dần dần nguội đi, nguồn nhiệt duy nhất không còn, chỉ còn lại 1 thân bị rét lạnh.

Xa xa có tiếng vó ngựa vang lên, Cổ Thiên chuyển động chiếc cổ cứng ngắc, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, hai mắt nhắm lẹ, chỉ thấy một người một con ngựa đang đi tới, khoảng cách không rõ.

Đối phương có lẽ vốn không hề thấy nàng.

Hy vọng thất bại, Cổ Thiên gục đầu xuống, vẫn là tư thế ngồi ôm chân.

Đại khái hôm nay mình sẽ phải bị đông lạnh chết ở trong này, chỉ là không biết lúc nào mình là sẽ chết, bước trên đường hoàng tuyền, hay khi vừa mở mắt liền trở lại Phượng Nghi cung, phát hiện cái gọi là trọng sinh chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng viễn vông.

Khi đang suy nghĩ miên man, tiếng vó ngựa lại vang lên nữa, cho đến khi có người dừng lại trước nàng.

Cổ Thiên mờ mịt ngẩng đầu.

Trên thân ngựa trắng có một người, một thân áo khoác hồ cừu bay ở trong gió, đầu đội bạch ngọc quan, gương mặt thanh nhã, đẹp như một thiên tiên, không phải Tĩnh vương Hàn Thác thì còn có thể là ai.

Tình cảnh này, trong lòng Cổ Thiên một mảnh lung tung, nói không rõ rốt cuộc cảm thụ ra sao, hốc mắt nóng lên, lệ vừa mới ngừng liền muốn chảy

xuống.

Hàn Thác ngồi ở lưng ngựa, đôi mắt phượng sắc bén như lửa, chăm chú nhìn nàng một lúc lâu rồi mới cất tiếng nói: “Cố Thiên?”

Tuy chỉ hai chữ, ngữ khí lại tràn đầy do dự kinh ngạc.

Cố Thiên hoảng hốt.

Hắn làm sao có thể nhận thức được nàng?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cố Nhân Tâm

Chẳng lẽ hắn cũng giống như nàng?

Ý niệm trong đầu nhảy ra, ngay cả Cố Thiên cũng tự cảm thấy vớ vẩn.

Loại chuyện thần kì khó có thể tưởng tượng được như thế này, xuất hiện một chuyện đã là kỳ tích, không thể giống như hội ngấm đèn đoán đồ đèn, mỗi người đều có phần, cơ hội chỉ có một.

Huống chi trí nhớ cuối cùng của nàng, hắn đang khiển trách ngư y, thanh âm to lớn, trung khí mười phần, thân thể khoẻ mạnh, sợ là sống thêm năm mười năm không hề có vấn đề, thì làm sao có thể giống mình, chết sớm rồi trọng sinh.

Nhưng, nếu không như thế, còn có lý do gì có thể giải thích hắn liếc mắt một cái liền nhận ra nàng?

Hắn rời kinh đã tám năm, mỗi hai năm mới vào kinh yết kiến một lần. Nàng ở kinh từ nhỏ, tháng 9 năm mới theo cha tới U châu, còn hắn lĩnh quân bên ngoài chống lại Thất Đát xâm nhập, chiến sự đại thắng cho đến tháng chạp, sau đó hắn liền vào kinh rồi bị bắt giữ, vẫn chưa về.

Bọn họ chưa từng có, cũng không có cơ hội chạm mặt.

Đa nghi xoay quanh trong lòng cũng không có được đáp án, không bằng để hỏi rõ ràng mới hiểu được.

“Sao ngài lại biết được ta?”

Nàng hỏi.

“Vì sao người lại ở chỗ này?”

Hắn cũng hỏi.

Hai người đồng thời cất tiếng hỏi, nói xong nhìn nhau cười, nàng xấu hổ, hắn thập phần hào hiệp.

Hàn Thác xoay người xuống ngựa, đến gần, ngồi xổm trước người Cố Thiên trước nhìn thẳng nàng: “Thu hoạch vụ mùa của ba năm trước, ta đã gặp đệ của ngươi.”

Thì ra là thế.

Trái tim treo cao của Cố Thiên bùm một tiếng trở xuống bụng, không khỏi cảm thấy xấu hổ vì sự mẫn cảm đa nghi mới vừa rồi, đột nhiên nhớ tới chính mình lúc này mặc nam trang, cái chày cái cối nói: “Sao ngài lại biết ta là Cố Thiên, mà không phải Đồng Lâm?”

Hàn Thác cười nhạo: “Bốn vương chẳng lẽ còn có thể không phân biệt được trông mái?”

Bất luận kiếp trước kiếp này, cùng hắn tranh luận, nàng chưa bao giờ thắng nổi.

Thần sắc Cố Thiên ngưng ngưng, bên tai lại nghe hắn hòa nhã nói: “Ta là Hàn Thác.”

Hắn giới thiệu bản thân, nàng nên đáp lại như thế nào đây?

Cố Thiên của mười ba tuổi hiện giờ, cũng không từng gặp qua Hàn Thác một lần nào nên không thể biết gì về hắn.

Nhưng mà hồn đã sống quá mười tám tuổi, đã từng cùng hắn làm chuyện nam nữ thân mật nhất, sau đó lại chết đi ở trong ngực hắn. Cho dù nàng đối với

Hàn Thác không có tình cảm chân chính của vợ chồng, nhưng cũng rất khó điều chỉnh thái độ khi đối mặt như một người xa lạ.

Hàn Thác phát hiện trong mắt của Cố Thiên tràn đầy đề phòng, nên đưa tay từ trong lòng lấy ra một vật, để ở trước mặt nàng.

“Người không nhận biết ta, bắt quá, ta nghĩ người nhất định nhận được nó.”

Đó là một khối điêu hoàng ngọc bội, ầm ầm, khắc hình rồng, vị trí long nhãn khảm hai viên kim thủy bồ đề sáng lóng lánh.

Đây là tín vật của hoàng tử, mỗi một người con của Nguyên Đồng đế đều có một khối, đều dùng điêu hoàng ngọc thượng đẳng nhất chế thành, điểm khác nhau duy nhất đó chính là bảo thạch dùng để điểm long nhãn trên ngọc bội. Khối ngọc bội của Hàn Khải là hồng bảo ngọc, mà Thái tử Hàn Lỗi là ngọc lục bảo.

Hàn Thác trả lời vấn đề của nàng, bằng phẳng tỉ mỉ xác thực.

Đối với vấn đề của hắn, Cố Thiên lại thấy khó có thể mở miệng.

Nàng cắn răng một cái, lầm bầm nói: “Ở ngoài dịch quán ngựa bị kinh hách, lúc ấy trên xe chỉ có một mình ta.....”

Hắn đã hiểu được, hỏi: “Là dịch quán nào? Ta sẽ đưa người trở về.”

Cố Thiên lắc đầu, nàng ngưng ngưng. Cố Phong nói nàng cái gì cũng không cần quan tâm, tất cả mọi chuyện đã có hắn, nàng cũng thực sự không để ý tới, trừ biết mình đi ra khỏi U Châu, đi về hướng Nhâm Khâu, thì những chuyện khác lại hoàn toàn không hề biết gì, dẫn đến ở đây, nói ra chẳng phải là có cơ chọc người chê cười.

Hàn Thác lại thông hiểu ý người khác hơn nàng nghĩ, hoàn toàn không hề chế nhạo, chỉ nói: “Trời giá rét đông lạnh, không nên ở lâu, ba dặm phía trước có một thôn trấn, ta mang người đến đó ở tạm trước.”

Vừa nói, vừa đứng dậy đi trở về bạch mã, “Chỉ là phải ủy khuất người phải ngồi cùng chung con ngựa với ta rồi.”

Nói xong, thấy Cố Thiên vẫn ngồi ở tại chỗ, không hề có chút ý định muốn nhúc nhích, nghĩ rằng nàng không muốn, nên cất lời khuyên: “Tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân, bắt quá việc gặp phải tùy cơ ứng biến, nói ra thì tuổi người vẫn còn quá nhỏ, không cần quá mức câu nệ.”

Kỳ thật tuyệt đối không tính nhỏ, ở Đại Ân, nữ tử mười ba tuổi xuất giá cũng không hiếm thấy. Cố Thiên xuất thân tốt, thuở nhỏ điều dưỡng thoả đáng, mười hai tuổi đã có quý thủy, thân hình cũng cao lớn, trước ngực cũng hở ra hai viên bánh bao, nghiêm nhiên lọt mà có bộ dáng yêu kiều của cô gái.

Đối mặt với Hàn Thác, Cố Thiên sợ không phải nam nữ thân cận, dù sao đời trước chuyện thân cận hơn thì cũng đã làm không chỉ một lần.

Nàng chỉ là không muốn cùng hắn có liên quan.

(Theo lịch sử thì nam khi gặp nữ nên gọi là cô nương nhưng xưng ta. Tuy nhiên ở đây mình để nam 9 gọi là ta - người. Bởi theo bối phận thì nam 9 chỉ coi nữ 9 lúc này như trẻ con.)

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 5.2

Cố Thiên tâm tư đơn giản, dĩ cùng hai vị biểu huynh là thân nhân, nàng đương nhiên quy tâm cho bọn họ, Ninh hoàng hậu không thích hắn, nàng cho dù không chán ghét cũng không muốn nhiều tiếp xúc. Huống chi, từ sau khi nàng biết chuyện cho đến nay, bọn họ cùng Hàn Thác đã là thâm cừ đại hận không thể bỏ qua.

Nếu có thể, Cố Thiên đương nhiên muốn cự tuyệt hắn, nhưng trước mắt không có biện pháp khác, bản đồ cùng ngân lượng tất cả ở trên người Cố Phong, tự nàng đi không được, cho dù nàng gặp may, cho nàng đi tới Nhâm Khâu, không có bản đồ nàng cũng không vào được thành.

Nàng chỉ có hai lựa chọn, một là ở chỗ này chờ chết, hai là cùng Hàn Thác đồng hành.

Nàng còn không muốn chết, cho nên chỉ có lựa chọn về sau.

“Ta..... Đồng cứng, không đứng lên được.” Nàng ngáp ngừng, thanh âm như muỗi kêu.

Nhưng hắn lại nghe rõ ràng, nói một tiếng “Đường đột”, ngồi lui về sau đem nàng bế lên đưa lên lưng ngựa.

Lò sưởi tay được khảm ngọc lưu ly rơi xuống, lăn ở trong tuyết, Hàn Thác thấy, lắc đầu cười khế, nhặt lên đến giao vào trong tay nàng.

Hắn thoăn thoắt nhảy lên ngựa, ngồi ở phía sau Cổ Thiên, hai tay cầm cương, giục ngựa chạy đi.

Hắn không phải vì gặp người hoạn nạn mà làm chuyện xấu, hai tay đặt 2 bên cạnh nàng cũng cẩn thận tạo ra khoảng cách, nhưng ngồi ngựa xóc nảy, khó tránh khỏi thỉnh thoảng đụng vào. Mỗi khi hai người đụng nhau, nhiệt trên người hắn xuyên thấu qua lớp quần áo, truyền lại tới da thịt bên trong của nàng, bỗng nhiên lại hết lạnh, rất ấm áp, nhưng hơi chút thần thờ.

Trên suốt đoạn đường đi, rõ ràng không có người qua lại, tình cảm ái muội hàm xúc như nước bốc hơi, như tơ trời bao bọc, quanh quẩn không ngừng.

Tiểu nhị mang theo hai chậu nước nóng mới vào trong phòng, đi ra sau bình phong đổ vào bồn tắm đã chuẩn bị sẵn, hơi nóng bốc hơi lên nghi ngút.

Trong góc phòng có đốt lò than, Cổ Thiên ghé vào gần đó sưởi ấm, tay chân cứng ngắc sớm được sưởi ấm rất dễ chịu.

Nàng cảm thấy nỡm nỡ, từ trên ghế dài đứng dậy, dò xét nhìn Hàn Thác 1 cái, mặc dù không lên tiếng, nhưng ý đã thể hiện rõ ràng mình có chuyện muốn nói.

Hàn Thác đang ngồi trước bàn uống trà nóng, đối với động tác của nàng làm như chưa thấy, vững như Thái Sơn, không có động tác.

Cổ Thiên lại dò xét hắn, liếc mắt một cái, thấy hắn vẫn không có phản ứng, lại ngượng ngùng nói thẳng với nam nhân này, rằng mình muốn tắm rửa, chỉ nói: “Vương gia, nước tắm đã chuẩn bị xong, đa tạ Vương gia.”

Hàn Thác đang cầm chén trà, nói với nàng: “Đi thôi, ngâm lâu một chút để xua tan hàn khí.”

Dứt lời thì hắn vẫn ngồi, cầm bình trà lên đổ thêm nước trà vào chén, tiếp tục uống trà.

Tiểu điểm sơn thôn, nước trà thô, hắn uống như rất thích ý, động tác tao nhã, tư thái nhẹ nhàng, tựa như Thần Quân nhẹ nhàng trong bức họa.

Cổ Thiên không có tâm thương thức, thấy hắn không hề có chút ý gì gọi là muốn tránh đi, cắn cắn môi, nâng ngón tay hướng về phía cửa nói: “Thỉnh Vương gia trở về phòng đi.”

“Hừm?” Hắn nghiêm mặt nói, “Bồn vương chỉ muốn một gian phòng.”

Thấy nàng tròn tròn mắt, thờ hồn hên xoắn 2 tay áo, trong lòng buồn cười, vẫn nghiêm trang tiếp tục nói: “Bình Xuyên trấn ở U châu phủ là địa hạ hạt của châu huyện Lương Hương, ranh giới Cổ An cùng Trắc Châu không ai quản lý, nên có nhiều thổ phỉ. Trên trấn mỗi người đều có thể là bọn cướp đường, nhà nhà có thể đều là hắc điểm. Ta không có ý định muốn bắt nạt ngươi, nhưng chỉ sợ ta chân trước rồi đi, sau lưng ngươi liền bị người khác bắt làm áp trại phu nhân.”

Cổ Thiên bị hắn dọa, phiền não bất an dậm chân một cái, tức hắn vì sao đem mình mang đến địa phương này, thử thăm dò: “Không có việc gì, nơi này là đất phong của Vương gia.”

Hàn Thác cười cười: “Thì tính sao? Cường long không áp đảo được địa đầu xà. Huống hồ ta không mang hộ vệ, một thân một mình, nếu có người hủy thì diệt tích, dù cho trăm vạn hùng binh tiến đến san bằng trấn này cũng không cứu được, vẫn là cẩn thận tốt hơn.”

Hắn không nói khi nàng sẽ không cảm thấy, đường đường là Vương gia, xuất môn đi ra ngoài, đừng nói hộ vệ, thậm chí ngay cả 1 tùy tùng đều không có, nói mà không có chút ép buộc nào, quả nhiên là tâm tư già dối, khó có thể nắm bắt được.

Nhưng giận thì giận, lúc này cho dù Hàn Thác muốn đi, Cổ Thiên cũng không dám cho hắn rời đi.

Nàng nhìn tắm bình phong rất đối bình thường bất quá có 4 phiến gỗ, được bọc lấy bằng vải sa màu xanh biếc, năng lực che đậy thật sự hữu hạn, lỡ mà có thể đem hình dạng bồn tắm miêu tả ra, nghĩ đến khi mình trở ra cũng giống nhau.

Hàn Thác nhìn theo ánh mắt nàng, bỗng sấn sát đứng lên, thập phần quân tử bối rối xoay người: “Như vậy được chưa? Yên tâm đi, bồn vương sẽ không nhìn lên.”

Cổ Thiên bất đắc dĩ, do dự đi thông thả đến mặt sau bình phong, đem từng món quần áo cởi ra, khoát lên bình phong, làm cho bóng dáng của mình có chút bị ngăn trở, nàng cuối cùng cũng yên lòng, thế này mới bước vào trong bồn.

Nước thật ấm, thích hợp cho nàng ngâm khi bị đông lạnh cả người lẫn tâm, ngâm trong nước, tay chân đều ấm áp mạnh máu lưu thông, nàng tựa vào thành bồn, thoải mái thở dài một hơi.

Đêm khuya vắng vẻ, tiếng nước liêu nhàn, dù cho Hàn Thác tự chủ hơn người, cũng khó ức chế tâm ý bắt đầu suy nghĩ mông lung.

Ma xui quỷ khiến, hắn mở miệng: “Quần áo của ngươi cũng ướt sao? Lúc này chậu than đang cháy lớn, ta sẽ giúp hong khô.”

Cổ Thiên bị nhiệt khí nóng làm cho buồn ngủ, lời nói của hắn, nàng mới đầu không có nghe rõ ràng, tùy ý trả lời một tiếng. Sau đó nghe được tiếng vang, bỗng dừng phản ứng lại, kêu sợ hãi: “Không muốn không muốn!”

Nàng ở khuê phòng được nuông chiều, chưa tập qua võ, không hiểu nghe âm đoán chỗ, chỉ cảm thấy tiếng bước chân càng gần làm loạn lòng người.

“Đừng đụng vào quần áo của ta!” Nàng hoảng loạn quần bách, vội vàng đứng dậy, cánh tay túm chặt quần áo trên bình thượng, sợ chậm một bước bị hấn đoạt đi, đem sự che đậy mà nàng cố ý làm ra lấy đi.

Tầng đá chuyên để dưới bồn tắm, để dễ trượt bồn, Cố Thiên dưới chân sử dụng nhiều lực, bồn liền trượt về phía sau rất xa.

Nàng không đề phòng, người liền nghiêng qua một bên, lực đạo mười phần hung mãnh, quần áo thật ra còn cầm đủ, thậm chí túm lồi xuống dưới, thế ngã lúc này đã hoàn toàn không có điểm dừng, chỉ nghe “Loảng xoảng” Một tiếng, một bóng người nho nhỏ theo bình phong kia cùng nhau ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Sầu Triền Miên

Ngày đông rét lạnh, trừ bỏ đồ lót trên người, còn lại quần áo đều đã cởi ra, có chúng nó rơi xuống trước, Cố Thiên té thật không đau mấy, hơn nữa vận khí tốt, không bị bình giá đè lên, bởi vậy cũng không chịu thương tích gì.

Bất quá, kinh hách thật đúng là không nhỏ.

Nàng mờ mịt quỳ rạp trên đất, đang cùng Hàn Thác bốn mắt nhìn nhau.

Hắn đứng đối diện với chậu than, cầm trên tay là áo choàng lông cừu của nàng khi vừa vào nhà liền cởi để trên khối gỗ trên bàn, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng, giống như hoàn toàn không thể lý giải vì cái gì đang tâm êm đẹp đột nhiên từ phía sau bình phong ngã ra, hơn nữa không ngờ có lực phá hoại cùng với tư thế vô cùng chật vật.

Rốt cuộc vẫn là có kinh nghiệm thống soái sa trường lâu năm, Hàn Thác rất nhanh phản ứng lại, giờ phút này không phải thời cơ nhìn chằm chằm nàng. Hắn quay đầu, dúi gạt mình nhắm hai mắt, một khối kiêu ngạo ôn nhu của nữ nhân đã khắc trong đầu, quên đi không được.

Cố Thiên trước đây hiếm khi có lần lưu tâm như vậy, không đem quần áo cởi hết.

Xanh nhạt thêu hải đường đỏ thắm trên vùng ngực trắng nõn càng nổi bật cùng quần vải bông màu vàng nhạt chỉ có thể che chút xiu mấy chỗ trọng yếu, tay, chân cùng với phần lớn da thịt tất cả đều lộ lồ bên ngoài, sau khi tắm xong, càng thêm trắng nõn mê hoặc người.

Nàng giật mình ngốc chừng nửa thời gian uống cạn chung trà, mới hiểu được chuyện gì, trước mắt vì chính mình hiểu sai ý tạo thành hoàn cảnh bây giờ, nam nhân kia được xem hết hoàn toàn không sót lại chút gì.

Nữ hài tử vốn da mặt mỏng, mắt mặt đã làm cho nàng khó xử, nay bị uy khuất lớn lại không được khiêu nại, tựa hồ chỉ có nước mắt mới thoải mái hãm hực trong lòng.

Cố Thiên nức nở nuốt nước mắt, giống như thú nhỏ bị thương, thê lương bất lực.

Hàn Thác nghe vào trong tai, lòng cũng không đành, nhẹ giọng an ủi nói: “Đừng khóc, ta cái gì cũng chưa thấy.”

Hắn cho rằng nàng có thể lý giải, chuyện đêm nay nếu bị người khác biết, nói đến cùng bị thua thiệt chính là Cố Thiên. Bởi vì chuyện này, nàng phải gả hắn. Mà hắn không chỉ không hề có tổn thất, còn có được mỹ nhân như hoa, cùng với thể lực sau lưng nàng. Tổ tiên Vĩnh Chiêu hầu dựa vào quân công phong tước, truyền thừa 3 đời càng hiển hách, bá phụ Cố Thiên khi nhậm chức hữu quân đô đốc, quan nhất phẩm, phụ thân nàng hiện nay mặc dù làm quan ở ngoài kinh thành, nhưng không quá ba năm chắc chắn hồi kinh, đến lúc đó cơ hội chấp chương hộ bộ rất lớn, Cố gia cùng thế hệ với nàng có ba nam nhi, tuy rằng chưa xuất sĩ, cũng đều ngọc thụ lâm phong tài trí hơn người, sớm hay muộn sẽ trở nên thành tựu hơn người.

Hàn Thác cũng không nhu nhược trước khí thế người khác, bất quá, một hầu phủ anh kiệt, nếu thực sự cùng hắn kết thân, thì vị ngồi trên ghế phượng cao cao kia, di ruột của Cố Thiên là Ninh hoàng hậu trong lòng tất nhiên ngọt ngào.

Cho nên, Cố Thiên phải cùng hắn có ăn ý, cho rằng cái gì đều không hề xảy ra, đối nàng chỉ có tốt chứ không hề xấu. Huống hồ, vốn cũng không hề phát sinh cái gì, chỉ liếc mắt một cái mà thôi.

Gặp chuyện thì phải linh hoạt, đây là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Cố Thiên nghe xong lời hắn nói, chẳng những không trấn an được, ngược lại càng thêm khó chịu.

Nhìn chính là nhìn, ngoài miệng nói không thì có thể cho rằng không có sao, gạt được người khác không lừa được chính mình. Hắn là người xấu xa, lại không chịu thừa nhận nhìn nàng. Nàng mất trong sạch, hắn cũng không chịu trách nhiệm. Nhưng cho dù hắn nguyện ý cưới, nàng cũng không muốn gả. Nàng vô cùng cực khổ trốn nhà nỉ, là vì cứu nương, không cho người nhà lại khổ đau vì sinh lý từ biệt mà. Nàng sống lại một lần, cũng không phải vì muốn rơi vào ma chướng của hắn. Nhưng tại sao mọi chuyện lại diễn ra như thế này?

Cố Thiên không ngu ngốc, chỉ là chưa từng trải qua sự đời, lại là người tích cực không tự hãm mình trong khổ cực, nhưng đang sầu não vì không biết làm sao thu quần áo đang tán loạn dưới đất.

Hàn Thác liếc mắt thấy, nhin không được nói: “Mau đứng lên đi, dưới đất lạnh, mặc quần áo ướt sũng cũng không tốt, coi chừng sinh bệnh.”

Cái gì cũng chưa thấy sao biết nàng bị ướt, lại còn biết quần áo nàng ướt, đã vậy còn biết nàng ngồi dưới đất.

Cố Thiên hôm nay luân phiên bị xấu hổ, đến lúc này đã muốn không chịu nổi, gào khóc, cơ hồ hồng mắt.

Hàn Thác thập phần bất đắc dĩ, trước đó hẳn nói nàng tuổi còn nhỏ, chẳng qua là tìm một cái có thích hợp cho hai người, trước mắt xem ra nàng quả thật vẫn là một cô bé chưa lớn, thích khóc nhè, lại hoàn toàn sẽ không biết chiều cố chính mình.

Hắn xoa xoa thái dương, lấy khăn bông trên kệ áo, trải ra đi qua đem nàng bao lấy, sau đó bế nàng lên.

Cố Thiên giãy dụa, đáng tiếc khí lực không bằng người, tất cả đều uống phí, cuối cùng bị hắn đặt ngồi ở trên bàn vuông, mặt đối mặt. Ký ức kiếp trước tràn về như nước.

Trong nháy mắt, toàn bộ trí nhớ ở Phượng Nghi cung vào đêm đó mãnh liệt dâng lên, nền đồ lay động, bóng người chớp lên, còn có tiếng ken két rung động

Đối với Cố Thiên mà nói, việc đó cũng không hề thoải mái.

1 thời gian sau khi đại hôn, Hàn Thác có một đoạn thời gian không một đêm nào buông tha nàng, sau lại không thể bỏ bê chính sự, cũng có thể là vì thân thể của nàng quá mức yếu ớt.

Cố Thiên từng ác ý phỏng đoán, đại khái hẳn cảm thấy dùng khăn có chứa lạc hồng kích thích đi trúng gió cảm thấy không đủ, còn muốn làm cho mình có thai, làm đi nàng tức giận mà đi đòi nhà ma, bởi vậy mới vất vả cần cù cày cấy như vậy.....

Nàng đối với Hàn Thác kỳ thật hiểu biết rất ít, thời gian thân mật thì ít còn lại thì tâm tính đối địch nhau, đương nhiên sẽ dễ dàng nghĩ đến khả năng xấu nhất.

Hàn Thác cúi xuống. Khuôn mặt như thần tiên dần dần nhích tới gần.

Kinh hách sẽ làm người ta khóc, quá mức kinh hách sẽ làm người ta khóc không ra nước mắt.

Cố Thiên sợ hãi trừng lớn hai mắt, khóc thút thít nhìn hắn, kiếp trước kiếp này lẫn lộn nhau, chỉ còn nhớ người không ngừng vịn vẹo mà đá đánh.

“Đừng lộn xộn.” Hàn Thác dè dặt gối nàng lại, cảm giác rất mềm mại, tay kia thì từ phía sau nàng, lấy trong bao quần áo của nàng rút ra một bộ trung y màu trắng. “Lấy cái này thay đổi.”

Cố Thiên hiểu được mình lại hiểu lầm, bữu môi cúi đầu không dám nhìn hắn.

Ánh mắt của Hàn Thác dừng ở trên chân nàng, da thịt trắng như ngọc, ngón chân mượt mà đáng yêu, móng tay như đóa hoa có màu hồng nhạt. Hắn lại liếc mắt một cái về bình phong cách đó không xa, có chiếc giày hồng phấn vẫn ngâm trong nước, âm thầm thở dài một hơi, thả chân nàng ra, lại đem người ôm lấy.

Cố Thiên lúc này thuận theo như con mèo nhỏ, tùy ý hắn đem mình ôm đến trên giường rồi thả xuống.

“Thay quần áo, rồi ngủ một giấc, ta sẽ an bài người đưa người về nhà.”

Hàn Thác vừa nói, vừa xoa đỉnh đầu nàng, giống như trấn an một đứa bé.

Nàng tựa vào đầu giường, hẳn ngồi ở mép giường, mặt đối mặt, nhẹ giọng nói nhỏ, tình cảnh này Cố Thiên rất quen thuộc, đoạn thời gian cuối cùng của kiếp trước, hẳn thường thăm bệnh nàng, đều là như vậy.

Cố Thiên từ trước đến nay rất sợ hắn, thứ nhất vì nhìn thấy hắn cầm đao chặt bỏ đầu người, máu tươi phun ra, cho nên luôn cảm thấy hắn là người thô bạo, hơi không thuận ý sẽ muốn đánh muốn giết.

Nay cách một đoạn thời gian lại hồi tưởng, tựa hồ lại không hoàn toàn như vậy. Hắn đối với nàng kỳ thật cũng không tính là kém, thậm chí có thể nói là rất tốt, vì nàng mời thần y đến chữa bệnh, một lòng mong nàng khang phục, cuối cùng không thể trị khỏi mà phần nộ thất vọng thì cũng không giống như làm bộ.

Vừa nghĩ như thế, thêm một chút ôn nhu, hẳn cũng có vẻ không đáng sợ, ngược lại thân cận hơn nhiều, vì thế đánh bạo nói: “Vương gia, ta không muốn về nhà.”

Hàn Thác khó hiểu, nhíu mày hỏi: “Vì sao?”

Cố Thiên đem đầu đuôi câu chuyện tỉ mỉ nói cho hần biết, trừ bỏ chuyện trọng sinh, chi tiết còn lại không hề có nửa điểm giấu diếm, “Nếu được thì nhờ Vương gia giúp ta tìm được Đồng Lâm?”

“Người có từng nghĩ tới, có lẽ hần tìm không thấy người, hiện tại đã chạy về nhà cầu cứu.” Hần trần thuật sự thật có khả năng xảy ra.

“Nghĩ tới,” Cố Thiên gật đầu, “Nhưng ta vẫn hy vọng có thể tìm được Tiêu thần y.....”

Nàng nhỏ giọng nói, nói đến một nửa thì không nói nữa, việc trốn ra khỏi nhà chỉ có lần này thôi, mặc kệ là nàng hay là Đồng Lâm, về đến nhà cũng đừng mong trở ra, cảm tức bị phạt nàng không sợ, nhưng chuyện nương bị bệnh thì phải làm sao bây giờ?

Hần Thác nhìn đăm đăm tượng quan âm bản ngọc dương chi trên sợi dây đồ trước ngực nàng, trầm mặc 1 lúc, nói: “Ta sẽ giúp người tìm hiểu hành tung của hần, nếu hần không có về nhà, liền đưa hần đến cùng người hội hợp. Còn có, mặc kệ có thể tìm được hần hay không, bốn vương đều sẽ đi cùng người, cho đến khi đem Tiêu Hạc Niên mời đến U châu mới thôi.”

Cố Thiên mừng rỡ, cho dù nàng kiến thức không rộng, cũng rõ ràng năng lực của Hàn Thác lớn hơn Đồng Lâm, có hần tương trợ, nhất định sẽ thành công. Lúc trước còn có chút lo lắng, nếu chẳng may Đồng Lâm đã về nhà thì sao, chính tự nàng đi, không biết có thể thuận lợi tìm được Tiêu Hạc Niên không. Nàng lo lắng tới phát sầu.

Cao hứng thì cao hứng, nàng vẫn chưa quên: “Vương gia thịnh tình tương trợ, tiểu nữ rất cảm kích, ngày khác nếu có cơ hội, ta sẽ toàn lực hồi báo.”

Hàn Thác gọi lên khoe môi, sáng khoái nói: “Ngày khác, để ngày khác tính. Trước mắt ta có một chuyện phải làm, nên nhờ người giúp ta một tay, đợi việc này qua đi, chúng ta tức khắc khởi hành đến Nhâm Khâu.”

Cố Thiên có chút do dự, dù sao thời gian không đợi người, bệnh của nương không thể đợi lâu: “Không biết Vương gia giải quyết việc bao lâu?”

“Chậm thì một hai ngày, nhiều không quá ba năm ngày liền có thể giải quyết.”

Nàng tính toán thời gian, nghĩ đến không có vấn đề, liền cười đáp ứng.

Sự tình nói xong, tâm tình an ổn, liền sinh ra tò mò, không khỏi tìm hiểu nói: “Vương gia muốn làm chuyện gì? Ta có thể giúp người cái gì?”

Hàn Thác chỉ nói: “Người không cần biết nhiều, chỉ để ý nghe ta an bài là xong.”

Lại dặn bảo nàng thay cho y phục ẩm ướt ra, ngủ đi, tiện đà đứng dậy, buông mạn giường.

Cố Thiên bĩu môi, câu nói khí phách như thế này, nàng mới nghe từ Đồng Lâm không lâu, nhưng kết quả thì sao....

Ép buộc tới nửa đêm, rốt cuộc buồn ngủ, tuy là suy nghĩ rất nhiều, nhưng cũng rất mau chìm vào mộng đẹp.

Nàng làm một giấc ngủ say sưa.

Cố Thiên tỉnh lại, vươn tay đuổi chân ươn thất lưng, thò đầu ra khỏi mạn giường nhìn thấy Hàn Thác không có ở đây, bên trong rất yên tĩnh.

Ngoài cửa sổ mặt trời lên cao, xem sắc trời đã qua buổi trưa.

Áo yếm cùng tiết khổ đêm qua bị nàng để tại chân giường, giờ phút này đã được hong khô, nàng cầm lấy mặc vào, xong xuôi mới xốc mạn lên, nhảy xuống giường.

Than trong lò đã sớm tắt, trên giá treo đồ là bộ nam trang Cố Thiên mặc hôm qua.

Nàng nhắc chân bước qua, quần áo đã hong khô, sờ lên còn có thể cảm nhận được độ ẩm dễ chịu, lại thấy giày đã ở một bên, lấy ra thay một lượt.

Phòng khách điểm đơn sơ, ngay cả khăn cũng không có, may mắn có chậu nước trên kệ để rửa mặt, nàng lấy nước làm kính, búi kiểu tóc nam tử vô cùng đơn giản.

Rửa mặt chải đầu xong, Hàn Thác vẫn như cũ không thấy bóng dáng.

Cố Thiên ngồi ở trên giường, chán đến chết vùng vẫy hai chân, chờ Hàn Thác trở về, hưng trí bừng bừng đoán, không biết rốt cuộc hần cần mình giúp hần làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Phong Ba Bắt Đầu

Cảm giác được người khác nhờ vả rất tốt, nhưng cũng không hề làm cho Cố Thiên lảng lảng mà quên cân lượng của mình, Hàn Thác là người sát phạt quyết đoán như vậy, mình có thể giúp đỡ hắn cái gì?

Đoán đi đoán đi lại, đoán không ra, bụng lại thăm thì kêu lên.

Cố Thiên xoa bụng đứng lên, tính xuống lầu ăn một chút gì, đi tới cửa đột nhiên nhớ lại lời nói Hàn Thác tối hôm qua.

Hắc điểm nàng là hiểu được.

Kiếp trước, ở trong cung những ngày sinh bệnh kia, vì có nhiều thời gian, nàng xem không ít câu chuyện lưu truyền trên phố, trong đó có một quyển viết rằng, khi đi qua Tây Vực phải đi qua đường này, trong đại mạc cát vàng, có một quán trọ, lão bản sẽ hạ mê dược trong đồ ăn, nửa đêm đem khách nhân mê man đưa vào phòng bếp, biến thịt người thành bánh bao nhân thịt thơm ngào ngạt, còn có đùi thịt người nướng.....

Nghĩ đến đây, Cố Thiên đem tay mở cửa thu hồi lại.

Hàn Thác rốt cuộc đi đâu vậy? Không phải nói lo lắng nàng một người ở phòng có nguy hiểm, cho nên không thể tránh đi sao, vì sao lúc này lại không thấy bóng người?

Cố Thiên rầu rĩ không vui ngồi vào trước bàn, bụng đói kêu vang, từng tiếng từng tiếng vang lên.

Không bao lâu, cửa chi nha một tiếng bị đẩy ra, Hàn Thác đi đến, trên người vẫn mặc kiện áo khoác bằng lông chồn đen kìa, cái túi màu chàm in hoa cầm trong tay cùng hắn nhìn không hợp.

“Cầm lấy.” Hắn đem túi đưa qua cho nàng.

Cố Thiên mở ra vừa thấy, trong túi là quần áo nữ tử, váy hoa màu hồng, thêu hoa mẫu đơn vàng nhạt, màu sắc rất nhu hòa, áo choàng màu hồng trang trí hoa cầm thú cùng đường viền lông thỏ, còn có một đôi giày thêu.

Thì ra là đi mua quần áo cho nàng.

Hắn săn sóc như vậy, Cố Thiên thập phần cảm kích.

Bất quá, trong lòng nàng nhớ rõ lời dặn của Đồng Lâm khi ra ngoài.

“Ta vẫn mặc nam trang đi, xuất môn bên ngoài, hành động cũng tiện, lại không chọc người chú ý.” Cố Thiên đem toàn bộ chỗ tốt của nam trang nó ra.

Vốn tưởng rằng Hàn Thác chắc chắn thông tình đạt lý, ai ngờ hắn hừ lạnh nói:“Bổn vương cũng không muốn đi cùng nam nhân, nữ phần nam trang cũng không được.”

Cố Thiên lòng tràn đầy không cho là đúng:“Tối hôm qua mặc chính là nam trang mà.”

Hàn Thác cũng không nhả ra:“Đó là nửa đêm, hoang sơn thôn đã không có người thấy được. Nhưng hôm nay thì lại khác, chúng ta không thể giữa ban ngày đi lại trong châu trần, nhìn đến hai nam nhân cười chung một con ngựa, thật sự rất kỳ cục.”

Cố Thiên nhất thời không thể hiểu, hai nam nhân cười một con ngựa kỳ cục ở chỗ nào, nàng cảm thấy ít nhất so với một nam một nữ cùng cười thì tốt hơn.

Đạo lý người với người ở chung đại khái là như thế này, người tiến ta lui, ta tiến người lui. Tối hôm qua Cố Thiên nhận ra Hàn Thác chẳng những không thương tổn nàng, còn vẫn đối với nàng rất tốt, nay hắn lại chủ động đưa tay giúp nàng, cho nên khi đối mặt với hắn, nàng cũng liền có cam đảm cò kè mặc cả hơn.

“Không bằng Vương gia giúp ta mượn xe ngựa đi, ngồi ở trong xe có rèm che chắn, trái phải không có người thấy được ta là nam hay nữ. Chỉ là hiện tại trên người ta không có bạc, Vương gia nhớ kỹ cho ta mượn bao nhiêu, chờ trở lại U châu ta sẽ trả ngay cả vốn lẫn lời cho Vương gia.”

Cố Thiên cho rằng đây là biện pháp tốt hơn, đối với người ngoài miễn bị người chê cười, đối nội cũng giải quyết được xấu hổ của hai người.

Đáng tiếc Hàn Thác hoàn toàn không cảm kích, hắn đầu tiên là trầm đình tiết thiết cự tuyệt nói:“Xe ngựa hành trình chậm, sự tình khẩn cấp, chậm trễ không theo kịp thời gian.” Sau lại khinh thị nói thêm một câu,“Ngoài ra, ngồi xe ngựa, người không sợ chuyện xưa tái diễn sao?”

Cố Thiên bị hắn chế nhạo đỏ mặt, hé miệng muốn nói cái gì, còn không có mở miệng, chợt nghe hắn nói:“Không phải nói đều nghe ta an bài sao, nếu người không nghe lời, làm cho xong chuyện, hiện tại liền an bài đưa người trở về U châu.”

Đó, đó là trực tiếp uy hiếp.

Cố Thiên không phục, nhưng rốt cuộc có việc cầu người, sợ nói thêm gì đi nữa Hàn Thác thật sự thay đổi, đành phải nghe lời cầm quần áo đi thay.

Vừa mới búi kiểu tóc nam từ cũng phải làm lại, nàng phân tóc hai bên, chia làm hai phân búi lên đỉnh đầu, làm thành 2 búi tóc của tiểu cô nương.

Làm xong, Cố Thiên thực vừa lòng. Trần nhỏ mua quần áo chất liệu tự nhiên sẽ không tốt, bắt quá, vẫn làm sáng rõ nhan sắc cùng làn da trắng nõn của nàng, kiểu tóc trông ra có vẻ tuổi còn nhỏ, ước chừng hiệu quả cũng có thể cùng với mặc nam trang không chọc người chú ý.

Hàn Thác hiển nhiên cũng thực vừa lòng, khoe môi nhếch lên, đuôi lông mày khoe mắt đều lộ ra ý cười.

“Lại đây,” Hấn hướng nàng vẫy tay, đem nàng kêu tới trước người, từ trong túi bên hông lấy ra này nọ: “Đem cái này đeo lên.”

Đó là một đôi bông tai, làm thành kiểu hoa son trà, bằng ngọc phi thủy điêu khắc ra, những đóa hoa phấn hồng nằm xếp chồng lên nhau, nhụy hoa dùng trân châu ngũ sắc óng ánh tạo thành.

Cố Thiên nhìn thấy không ít thứ tốt, bởi vậy khi nhìn thấy bông tai, liền nhìn ra chất liệu quý báu cùng thủ công kỹ càng không phải từ trần nhỏ làm ra.

Nàng tò mò suy nghĩ, phát hiện ở dưới bông tai có khắc thất tinh bắc đầu, đây là cửa hàng trang sức hàng đầu ở kinh thành, khi làm ra các trang sức mới thì có dấu hiệu đặc thù này.

Đường đường là Tĩnh vương gia, vì sao tùy thân lại mang theo một đôi bông tai?

Không lẽ là lễ vật hấn chuẩn bị đưa cho người trong lòng?

Cố Thiên đoán tới đoán lui, cảm thấy chỉ có đáp án này là hợp lý nhất.

Ngần dặm xa xôi từ kinh thành mang về U châu, vốn là tâm ý rất trân quý, cô nương thu lễ sẽ rất cao hứng. Tuy rằng hấn không có ý tứ khác, chỉ là hảo tâm, tạm thời cho nàng mượn, đến lúc đó ý nghĩa đã có thể hoàn toàn không giống. Nam nhân sơ ý không hiểu, nàng nhắc nhở hấn là được.

“Vương gia làm như vậy không thích hợp.” Cố Thiên đem bông tai trả về, “Đưa lễ vật cho người trong lòng không thể cho người khác, cô nương gia kiêng kị nhất.”

Hàn Thác ý cười trên mặt thu lại, híp mắt, đông cứng nói: “Cho người mang người liền mang, nếu không nghe lời……”

Không đợi hấn nói xong, Cố Thiên đã đeo bông tai xong.

Nhưng nàng bị người chọc tức, ủy khuất vô cùng, lại uy hiếp nàng, không nhìn được tâm người tốt, xem về sau ai còn quan tâm đến hấn.

Ngày đông trời mau tối, đợi hai người dùng cơm xong, chuẩn bị xuất phát thì trời đã tối.

Mặt trời biến mất sau mây đen, trên không trung rơi xuống bông tuyết nhỏ vun, bọn họ từ trong gió tuyết chạy đi.

Ngựa Bạch đề ô đi ngàn dặm, đáng tiếc vì chiều có Cố Thiên, Hàn Thác cố ý chậm lại tốc độ, không có thể làm cho nó chạy hết uy phong.

Khi trăng lên cao thì họ cũng bị một dòng sông ngăn trở đường đi.

Sông kia bề rộng chừng ba trượng, gần bờ sông nước đã kết băng, cầu gỗ thông 2 bờ đã bị hư, quay đầu nhìn lại cũng không thấy đường đi.

Cố Thiên nghi ngờ Hàn Thác đi làm đường, lại cảm thấy chuyện như vậy cũng sẽ không xảy ra trên người hấn, vì thế xiết chặt áo choàng không lên tiếng.

Hàn Thác nhìn thực thông dong, giục ngựa quay đầu, trở về bắt quá không tới một khắc, liền đi vào một gian miếu.

Miếu rất nhỏ, vào cửa, tới sân, hơn nửa lâu năm không tu sửa, tuyết trắng phau phau rơi xuống, có thể thấy nóc nhà tuyết đọng có mấy cây cỏ dại mọc ra, mái hiên bên trái của điện thờ bị sụp, cửa sổ bên phải của điện thờ bị rách nát treo đầy mạng nhện, tựa hồ có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Hàn Thác nhóm lửa ở trong đại điện, dùng nhánh cây xuyên bánh bao mua từ khách điểm nướng ở trên lửa.

Cố Thiên ngồi ở gần đồng lửa sưởi ấm, gió lạnh thổi tới, nàng lúc này vừa lạnh vừa đói, sớm đem điển cổ bánh bao thịt người quên ở sau đầu, “Phốc” Một ngụm cắn xuống, da bánh dai dai, nhân thịt thơm ngon. Nàng thỏa mãn liếm liếm môi, nếu gặp lại Đồng Lâm nhất định phải cùng hấn chia xẻ, thì ra Tĩnh vương không chỉ hành quân đánh giặc xuất sắc, còn có tùy thời tùy chỗ có thể đem hết thân an bài thỏa đáng chu đáo rất có bản lĩnh.

Nàng nghĩ như vậy, khi nhìn lại Hàn Thác, trong ánh mắt liền tràn đầy tất cả tình cảm đều là sùng bái.

Cố Thiên có một đôi mắt to long lanh nước, mày liễu mặt trái xoan, mũi dọc dừa, cái miệng nhỏ nhắn, trên gương mặt còn có một đôi đồng tiền đáng yêu.

Bị một tiểu cô nương ngây thơ như vậy sùng bái, là chuyện phi thường có thể thỏa mãn nam nhân có tâm hư vinh, bắt quá Hàn Thác là ai, hấn cũng sẽ không bởi vậy vong tình, không để ý chính sự.

“Còn lạnh không?” Thấy Cố Thiên ăn no, hấn lên tiếng hỏi.

Cố Thiên ân một tiếng, “Vẫn còn có chút lạnh.”

Nói xong lại hối hận, cảm thấy không đủ lễ phép, hắn đã làm được tốt như vậy, ỉn không được làm ra vẻ khủng hoảng oán giận, vội vàng nói: “So với vừa mới tới nơi thì tốt hơn nhiều.”

Hàn Thác cười ôn hòa, đứng lên, đi đến bên cạnh Cố Thiên, cời áo choàng khoác trên vai nàng.

Cố Thiên cảm động muốn rơi lệ, vội vàng nhún nhường nói: “Đừng như vậy, Vương gia cũng sẽ lạnh.”

Lòng người làm bằng thịt, trong chớp nhoáng này, nàng vì mình đã suy đoán Hàn Thác đối với nàng có ác ý mà cảm thấy hổ thẹn.

“Đội lất nữa, bắt luận ta làm cái gì, người đều phải ngoan ngoãn phối hợp, đây là chuyện người có thể giúp ta, đã biết chưa?” Hàn Thác ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng nói.

Cố Thiên theo bản năng gật đầu.

Ngay sau đó, nàng liền bị Hàn Thác mạnh mẽ kéo đứng lên, ôm siết vào trong ngực.

Cố Thiên vóc dáng nho nhỏ, chưa cao tới bả vai của Hàn Thác, mặt nàng vừa lúc dán tại trước ngực Hàn Thác, trọn mắt há hốc mồm mà nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực của hắn.

Trước khi Cố Thiên có thể phản ứng lại, Hàn Thác đã thay đổi tư thế, nắm thắt lưng của nàng ôm lại gần hơn, hai người đứng cùng một chỗ, hắn tiến nàng lui, bất quá khoảng cách hai ba bước, liền đem nàng đặt trên bàn dâng hương.

Gương mặt Hàn Thác áp tới, Cố Thiên nghiêng đầu trốn tránh, nhìn thấy tượng tây thủ dạ xoa gia cùng tinh nhị mục giận dữ cùng nàng đối diện.

Cố Thiên trong lòng cả kinh, vội vàng thay đổi ánh mắt, như thể liền giống đối mặt với Đông Hải long vương đang được cung phụng, đầu rùng thân người, mắt rùng lờ lờ, trong miệng răng nanh sắc nhọn nhe ra.

Ánh lửa lúc sáng lúc tối, chiếu rọi Hàn Thác giống như yêu thú, làm nàng sờn cả gai ốc.

Nếu Cố Thiên đủ sâu sắc, có lẽ sẽ nhận thấy được sự tình, địa phương không thích hợp, đáng tiếc vì cuộc sống an nhàn rất lâu chỉ khiến người chậm hiểu, cho nên hắn cũng không có giải thích.

Cố Thiên nhớ tới đêm đại hôn kiếp trước, ở Phượng Nghi cung, Hàn Thác lấy tư thế đồng dạng đem nàng nằm ở trên long sàng.

Khi đó, Cố Thiên không dám phản kháng hắn, bởi vì trong cung cấm vệ sâm nghiêm nàng không có chỗ trốn, cũng bởi vì hắn dùng cha huynh áp chế nàng, nhưng hiện tại không giống, ngoài cửa là trời đất rộng lớn, nàng cũng không có thân nhân nằm trong tay hắn.

Cố Thiên cơ hồ dùng hết toàn lực đá vào đùi Hàn Thác, đẩy hắn ra liền lao ra bên ngoài chạy.

“Xán Xán, đừng đi ra ngoài!” Hàn Thác ở phía sau nàng kêu lên, nàng một cước đạp chính giữa xương đùi hắn, đau đớn làm cho hành động chậm lại, không kịp bắt lấy nàng.

Cố Thiên làm sao nghe theo, trước mặt chính là cửa điện, chạy ra có thể cướp được ngựa của hắn, tốc độ con ngựa mau hắn sẽ đuổi không kịp, nàng tự nhiên sẽ được an toàn.

Thắng lợi ngay tại trước mắt, kinh hoàng cùng hưng phấn đan xen, Cố Thiên hoàn toàn quên rằng mình không biết cưỡi ngựa, cũng không chú ý tới Hàn Thác nói với nàng cái gì cũng như kêu tên thân mật của nàng khi còn nhỏ.

Nhưng mà, thế giới ngoài cửa cũng không tốt đẹp như nàng tưởng tượng.

Tuyết nổi lên, giống như sợi bông bị xé nát như bay lất phất đầy trời như mưa.

Trong trời tuyết trắng không biết khi nào xuất hiện một loạt mười mấy người mặc áo to, đều là dáng người cao lớn cường tráng dị thường, đầu đội nón rộng vành che khuất gương mặt.

Một người đứng ở giữa từ áo to rút ra loan đao, ánh đao lạnh lẽo lên tia sáng sắc bén, nhanh như ngọn gió.

Hắn giơ đao lên cao hướng lên trên không, chiếc nón rộng vành trên đầu theo động tác bị rút xuống, lộ ra vẻ mặt hung hãn, khuôn mặt to lớn như chuông đồng, hai mắt hung tợn nhìn thẳng Cố Thiên, hét lên. Tiếng hắn không lưu loát lắm cao giọng nói: “Tôi nay ai lấy được đầu của Tĩnh vương, liền có thể hưởng dụng nữ nhân của hắn trước.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 8

Cổ Thiên kinh hô một tiếng, xoay người chạy trở về, nhưng có người động tác nhanh hơn nàng, từ phía sau lưng bắt được nàng, bắt lấy đầu vai nàng giống như điều hâu bắt gà con, đem nàng xốc lên.

Hàn Thác đã đi ra khỏi đại điện, áo khoác bị gió Bắc thổi bay, càng làm hắn thêm cao to, dáng người cao ngất, nhanh nhẹn như tiên.

Mọi người nhanh chóng vây quanh hắn.

Tuyết bay toán loạn càng có nhiều bóng người chớp lên, cầm trong tay binh khí mặc áo đen từ bốn phương tám hướng vọt tới, nháy mắt đem áo toi vứt đi.

Trận này diễn ra quá nhanh làm người ta trở tay không kịp.

Cổ Thiên nhận ra đó là Huyền Giáp quân của Hàn Thác, là cận vệ của Phiên vương được Hoàng thượng cho phép, tự Phiên vương chiêu mộ, là tâm phúc của hắn, bọn họ cũng là tử sĩ. Khi Hàn Thác công kích kinh thành, mang vào hoàng cung chính là đội ngũ này.

Giọng nói kỳ quái, tiếng Hán không lưu loát vang lên lần nữa, trong giọng nói không che giấu phần nộ: “Người Trung Nguyên thật giáo hoạt, âm hiểm, Tĩnh vương, đây là bầy mà ngươi thiết kế.”

Hàn Thác cười nhạt: “Ô Nhân Thuật, ngươi theo ta từ khi bắt đầu, âm thầm theo dõi ta đến tận đây, là làm việc quang minh chính đại sao?”

Ô Nhân Thuật đối với lời hắn nói không cho là đúng, đúng lý hợp tình nói: “Ta muốn thủ cấp của ngươi, tể bái cha và anh ta, còn có mấy ngàn dũng sĩ Thất Sát của ta chết trận ở núi Cầm Cô.”

Giọng nói của Hàn Thác càng thêm khinh miệt: “Ở trên chiến trường đánh không thắng tướng sĩ đại Ân, cũng chỉ biết dùng chiêu ám sát hạ tiện này? Chẳng trách gì ngươi bị nhị huynh của ngươi cướp đi vị trí đại Hãn.”

Cổ Thiên nghe bọn họ đối thoại, xâu chuỗi những việc xảy ra khi gặp được Hàn Thác một ngày hai đêm nay, có cái gì ở trong đầu miêu tả sinh động, tựa hồ sẽ chạm được đáp án, nhưng nàng không kịp nghĩ tiếp, thì lưỡi đao lạnh như băng đao đã để trên cổ nàng.

Ô Nhân Thuật không bị kích thích, âm trầm nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi, kêu thuộc hạ của ngươi thả vũ khí xuống, thúc thủ chịu trời, nếu không ta liền giết nàng.”

Hàn Thác đứng ở thềm đá trước đại điện nhìn qua, ánh mắt còn lạnh hơn cả đao: “Ngươi vẫn là giết nàng ta đi, chẳng qua cũng chỉ là tiện tay nhặt được trong tuyết được thôi, không có gì đáng giá.”

Cổ Thiên run bắn lên không thể kiềm chế, kết quả như thế đương nhiên không hề ngoài ý muốn, bọn họ chẳng qua chỉ mới quen biết một ngày, đương nhiên không thể so sánh với thân tín cùng vào sinh ra tử với hắn, nàng cũng không có tư cách bảo hắn vì nàng mà đem bản thân dấn vào trong nguy hiểm.

Uy hiếp không có tác dụng, Ô Nhân Thuật mang theo Cổ Thiên đem nàng chuyển qua, đánh giá nàng từ đầu đến chân, tựa hồ cân nhắc lời nói của Hàn Thác rốt cuộc có bao nhiêu phần thực sự, bao nhiêu phần giả dối.

Chỉ một khắc lơ lửng, đã có tên bắn lên bay đến, cuồng phong gió bắc đã che đầy tiếng rít gió của mũi tên, không hề phòng bị, Ô Nhân Thuật bị mũi tên dài đâm thủng ngực.

Hắn té ngã, trừng lớn ánh mắt không thể tin.

Cổ Thiên cũng rơi xuống đất.

Hai phương nhân mã bắt đầu đứng lên giao chiến, có người tính làm trò cũ, lướt qua vòng vây tới bắt nàng, trải qua giao thủ mới miễn cưỡng tới gần nàng, rốt cuộc mất đi tính nhẫn nại, vung thanh đao sáng loáng chém mạnh xuống.

Trong loạn đao, một thân ảnh che trước người Cổ Thiên, nàng chưa thấy rõ người tới là ai, đã bị hắn ôm vào trong ngực, hơi thở tràn đầy quen thuộc, là hương vị Hàn Thác.

Hàn Thác ôm nàng nhảy lên vài cái, an toàn trở lại trong đại điện.

“Có thể tự mình đứng không?” Hắn hỏi khẽ ở bên tai nàng.

Cổ Thiên gật gật đầu, tiếp theo liền bị hắn buông ra.

Nàng chấn kinh không nhỏ, khi rơi xuống đất chân có chút như nhũn ra, nhất thời đứng thẳng không được, khi sắp ngã xuống, trong hoảng loạn tay đặt lên đầu vai Hàn Thác, chỉ cảm thấy hắn hơi lạnh, thu hồi tay thì thấy tay đầy máu.

Cố Thiên nhìn về hướng trên vai của Hàn Thác, chiếc áo khoác đen nhiễm máu cũng không nhìn thấy rõ, nhưng có thể nhìn ra lông cừu dính một ít máu: “Người bị thương?”

Nàng nhớ tới khi nãy người kia đem đao chém xuống, cuối cùng là hắn đã thay mình chấn đi tai hoạ.

“Không có gì.” Hàn Thác thản nhiên nói.

Nhưng chỉ thoáng chốc, máu tươi liền thấm thấu tầng tầng quần áo mùa đông, làm sao có thể không có gì?

Cố Thiên cố ý xem vết thương của hắn, cởi quần áo ra từng món một, lộ ra cánh tay nam nhân rắn chắc, còn có bờ ngực vững chãi.

Bên vai trái có vết thương rất sâu, da thịt nhiễm máu, nhìn rất dữ tợn và đáng sợ.

Cố Thiên cảm thấy trong lòng chua chát, còn khổ sở hơn cả khi bản thân bị thương, nước mắt bắt đầu dâng đầy trong hốc mắt, nàng cắn chặt môi không cho chúng nó chảy xuống.

Máu ở vết thương ồ ồ chảy ra, khăn tay mới đặt lên liền bị ướt sũng, đổi một cái cũng lại như thế.

Hàn Thác nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, bộ dáng run rẩy này làm trong lòng hắn biết nàng không từng thấy qua những chuyện như vậy, liền bảo nàng đừng nhìn nữa.

Ngoài cửa tiếng đánh nhau đã hết, nhân số của hai bên cách nhau quá xa, thời gian chỉ khoảng một tách trà đã phân thắng bại.

Cận vệ Lý Vũ Thành dẫn theo vài tên cận vệ tiến vào, thuận lý thành chương tiếp nhận chữa thương

cho Hàn Thác.

Cố Thiên vẫn có ý định giúp đỡ, nhưng bọn họ có huấn luyện, phối hợp ăn ý, nàng lại gần không có một chút hiệu quả, cái gì cũng giúp không được, cuối cùng chỉ có thể cô đơn ngồi ở góc sáng sủa mà khóc.

Nàng không biết mình đã khóc được bao lâu, cuối cùng mệt mỏi, nhìn mấy que củi đang cháy hừng hực, mơ màng mà ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại thì không thấy ai, trong đại điện lại chỉ còn lại có nàng cùng Hàn Thác.

Hàn Thác từ từ nhắm hai mắt, tựa vào bệ thờ, tùy ý ngồi dưới đất, vai đã băng bó thỏa đáng, vết thương được vài bông quần lại nhưng vẫn thấy được vết máu chảy ra.

Cố Thiên nghĩ rằng hắn đang ngủ, nàng nhẹ nhàng vừa động, hắn liền mở mắt.

“Lại đây.” Hàn Thác kêu nàng, thuận tay vỗ vỗ bờ đùi bên cạnh.

Cố Thiên thật cẩn thận đến gần, kéo bờ đùi về phía sau một chút, vòng qua đồng lửa ngồi đối diện với Hàn Thác.

Hai người cách đồng lửa nhìn nhau, nhất thời không nói chuyện.

Hàn Thác chưa đem áo mặc lại, nhìn thấy cả người trần trụi.

Cố Thiên không dám nhìn nhiều nên cúi đầu.

Lặng im một lúc lâu, Hàn Thác bắt đầu nói chân tướng việc đêm nay.

Tháng 7, quân Thát Đát xâm phạm biên giới, Hàn Thác dẫn quân ứng chiến, ở núi Cầm Cô đem quân địch bao vây lại. Tháng 12 khai hoàn hồi kinh, vào kinh dâng tấu, ở lại trong kinh cùng hoàng thất ăn mừng năm mới mới quay về đất phong. Trong lúc đó, lão Hãn vương của Thát Đát chết vì bệnh, người thừa kế sớm định ra là trưởng tử đã bỏ mình trong trận chiến này, mấy vị vương tử còn lại vì tranh đoạt vương vị gần như đầu đến người chết ta sống. Ô Nhân Thuật đứng hàng thứ bốn, sau khi bại bởi Hãn Nhị Vương tử Ô Lặc cũng không chịu phục, liền nghĩ ra chủ ý ám sát Hàn Thác, để giúp bản thân tăng thêm lợi thế chuyển bại thành thắng.

Sau khi Hàn Thác rời kinh thu được thám tử mật báo, biết được Ô Nhân Thuật cải trang giả dạng dẫn theo một đội nhân mã tiến vào đất Đại An, có ý đồ bắt lợi đối với mình. Vì thế trên đường đi cẩn thận lưu ý, cho đến Khúc Phụ bắt đầu phát hiện có người theo dõi. Hàn Thác đơn giản tương kế tựu kế, giả bộ người của mình có chuyện rồi đi, hắn đi trước một mình, trên thực tế thì Lý Vũ Thành mang theo Huyền Giáp quân âm thầm đi theo điều tra, chỉ chờ Ô Nhân Thuật hiện thân thì bắt kích.

Nhưng mà Ô Nhân Thuật thật sự quá mức cẩn thận, mắt thấy đã tiến vào U châu phủ, hắn vẫn không chịu hiện thân, Hàn Thác lo lắng sẽ có hại tới dân chúng, không muốn đem tai hoạ ngầm này vào trong thành U châu, lại vừa vận nhật được Cố Thiên, đêm nay liền an bài, giả vờ ra về ý loạn tình mê, quả nhiên dụ được đám người Ô Nhân Thuật âm thầm theo dõi.

Phá cầu cùng Long vương miếu hoang vắng này, đều là do Lý Vũ Thành chuẩn bị vào ban đêm, an bài sẵn, tối hôm qua vào ở Bình Xuyên trấn, cũng là

nhìn trúng cự dân nơi đó bu rầu hẳn, không đến mức bị mình liên lụy.

Cố Thiên nghe xong, lẳng lặng cân nhắc một hồi, hỏi: “Vương gia, nếu vừa rồi ta không có chạy ra, ngươi sẽ không bị thương đúng không?”

Nàng là quá mức thiện lương, luôn hy vọng tất cả mọi người đều tốt đẹp, nhìn thấy ai chịu khổ chịu tội đều cảm thấy không đành lòng, huống chi người khác còn bị thương vì nàng, lương tâm của nàng thật sự bồn chồn.

Hàn Thác nghe được câu hỏi của nàng, ánh mắt trở nên cực kì nhu hòa, thanh âm cũng mềm nhẹ nói: “Không trách ngươi, là chủ ý của ta, ta phải nói trước cho ngươi biết rõ ràng.”

Bất cứ cô nương nào khi chạm phải nam nhân vừa gặp mình đã kéo lại còn ôm ấp, thì cô nương đứng đắn có xuất thân đáng hoàng, đương nhiên là trốn không kịp, hẳn đương nhiên biết một câu nói của mình làm sao có thể bảo nàng ngoan ngoãn tùy mình xử trí.

Nhưng Cố Thiên vì hẳn bị thương mà thương tâm khổ sở, hẳn đều thấy ở trong mắt, muốn nói không cảm động tuyệt đối là giả.

Hàn Thác hướng nàng ngoắc: “Lại đây, ngồi ở đây.” Nói xong, thuận thế chỉ chỉ chỗ trống bên phải của mình.

Cố Thiên do dự đem bỏ đoàn dây trở về, vẫn đang định ngồi xổm, ai ngờ còn chưa ngồi ổn, đã bị Hàn Thác dang tay ra, đem nàng ôm vào trong lòng, hai má dán trước ngực hẳn, da thịt nóng hừng hực.

Nàng tất nhiên là giãy dụa muốn đứng lên.

“Đừng nhúc nhích, ta lạnh.” Giọng nói của Hàn Thác từ đỉnh đầu của nàng truyền đến.

Lạnh sao không mặc áo vào, ôm nàng làm cái gì? Nàng cũng không phải bình nước nóng.

Cố Thiên hãy còn vận vẹo không ngớt, còn vươn tay ra đẩy hẳn.

Hàn Thác “Ui da” Một tiếng, thở nhẹ: “Thiên nhi, miệng vết thương của ta đau.”

Những lời này có lực uy hiếp với Cố Thiên, nghĩ rằng vừa rồi do mình giãy dụa không cẩn thận đã va chạm vào vết thương của hẳn, liền ngoan ngoãn dừng động tác, bất quá vẫn là dùng sức cọ ngực hẳn muốn ngẩng đầu lên xem xét: “Vậy ngươi buông ra, ta đi gọi bọn họ trở về, sẽ giúp ngươi xem sao.”

Vừa rồi nàng nhìn thấy trên người của bọn Lý Vũ Thành đều mang theo thuốc trị thương, nói không chừng cũng có có thể thuốc để giảm đau.

Hàn Thác ôm cánh tay của nàng nắm thật chặt, băng quơ nói: “Không cần, cứ để ta ôm ngươi ngủ một hồi sẽ tốt hơn.”

Thì ra là giả bộ đáng thương để chiếm tiện nghi, Cố Thiên vừa thẹn vừa giận, lại giãy dụa đứng lên, nhưng rốt cuộc cố kỵ hẳn bị thương, bàn tay đẩy hẳn không dám hướng lên trên, chỉ có thể xuống phía dưới, kết quả đụng phải địa phương không nên đụng.

Cố Thiên lập tức cứng ngắc ở nơi đó, không biết phản ứng như thế nào.

Kiếp trước cùng Hàn Thác viên phòng để Cố Thiên có con thừa tự, nàng đương nhiên biết vật đang giương nanh múa vuốt kia là vật gì, nếu Cố Thiên thật sự 13 tuổi, là không có khả năng biết đến điều này.

Nàng phải làm như thế nào đây?

Là làm bộ như chưa hề xảy ra chuyện gì, sau đó lặng lẽ buông tay, hay nên làm ra vẻ hồn nhiên tò mò truy vấn?

Điều sau nàng tự thấy bản thân làm không được, còn điều trước..... Thật là một tiểu cô nương không hiểu việc đời đụng tới loại tình huống này thì phản ứng bình thường ra sao?

Chưa kịp suy nghĩ xong, Hàn Thác đột nhiên nắm thắt lưng của nàng đem nàng hướng lên trên nói gì đó, tay Cố Thiên tự nhiên liền ly khai nơi làm người ta xấu hổ.

Kỳ thật, thật không có thể trách Hàn Thác vô sỉ.

Hắn là nam tử trưởng thành bình thường, thân thể khỏe mạnh không có bệnh không tiện nói, sau khi bị thương mất máu quá nhiều, tinh thần không tốt, sự tự chủ sẽ yếu đi, lúc này mỹ nhân trong ngực, gần gũi như vậy, hẳn có thể cảm nhận được hai trái mật đào phập phồng của nàng, hơn nữa mỹ nhân còn không ngừng giãy dụa, da thịt tiếp xúc, cọ sát.....

Thì làm sao không có khả năng nổi lửa chứ?

Cố Thiên bị Hàn Thác “Vô sỉ” dọa, cảm để ở trên vai phải của hẳn, toàn thân cao thấp trừ bỏ chớp mắt to ra, làm sao cũng không dám động nữa.

Hàn Thác tựa đầu chôn ở cổ Cố Thiên, nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ trắng nõn của nàng, làm Cố Thiên ngáy ngẩn cả người.

“Đừng sợ,” Hẳn khàn giọng trấn an nói, “Ta sẽ cưới ngươi.”

Cố Thiên không rõ ràng lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế cho nên thái độ Hàn Thác đối với nàng phát sinh chuyển biến lớn như vậy. Vốn đang nghe hắn thuật lại chuyện ám sát, còn tưởng rằng hắn đêm nay thân cận đối với nàng, hoàn toàn là vì mê hoặc địch nhân, nhưng hiện tại xem ra hiển nhiên không phải.

“Vương gia.....” Cố Thiên gọi hắn, một mặt cố gắng sắp xếp lại ngôn ngữ, định cùng hắn tiếp tục nói chuyện.

Đáp lại nàng là tiếng hít thở vững vàng lâu dài của Hàn Thác.

Hắn đang ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lời Hẹn Ước Ngày Xưa

Tuy rằng ngủ trong miếu hoang, Hàn Thác lại cảm giác ngủ thật sáng khoái, thậm chí hắn còn có một giấc mơ đẹp.

Trong mơ, bánh xe lộc cộc lăn đi trước, bỗng nhiên 'ken két' một tiếng dừng lại, màn xe nhấc lên, nội thị Từ Cao Lục quay đầu nói: “Điện hạ, đường mưa trơn trượt, phía trước có chiếc xe bánh xe trượt xuống đường, ngăn trở đường đi, xin điện hạ hãy đợi một lát.”

Hàn Thác theo khe hở vải màn nhìn ra, thấy phía trước một chiếc xe ngựa nghiêng lệch một nửa vào bên đường. 1 bánh xe đã chệch ra ngoài, lão đánh xe đang ở giữa đường kéo con ngựa, một thiếu phụ mặc váy lừ màu xanh “Cần nhân” người đánh xe, bên sườn xe có 1 đại hán mặc vải thô cong thắt lưng đẩy xe, nhưng đường đi cao hơn nền đất lún, bánh xe không mượn được lực, mặc cho con ngựa hí to không ngừng, đại hán cũng không ngừng dùng sức, nhưng hành động “Cứu xe” từ đầu đến cuối vẫn không hề có tiến triển.

“Đi giúp một tay đi.” Hàn Thác thản nhiên nói.

Hắn trên đường từ kinh thành đến U châu phủ đón nhận đất phong, theo xe có một đội thị vệ.

Từ Cao Lục truyền lệnh xuống, mấy thị vệ xông lên, bọn họ tuổi trẻ khí lực tốt, lại trải qua huấn luyện, hô ký hiệu đồng loạt đẩy, xe ngựa liền nâng lên, lại đẩy về phía trước, bánh xe đã vững vàng đứng ở trên đường.

Đại hán dẫn thiếu phụ hướng mọi người nói lời cảm tạ, phía sau hắn màn xe lặng lẽ được nhấc lên một góc, một bé gái trắng nõn chui ra, ước chừng 4, 5 tuổi, mặc váy dài màu hồng cùng áo vàng nhạt, chải tóc song nha kế, cài trâm hoa son trà. Mắt nàng đen to tròn như quả nho, chuyển động nhanh như chớp, đánh giá bốn phía xung quanh, cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên bật khóc.

Thiếu phụ thay đổi sắc mặt, đi qua bé cô bé lên đỡ dành không ngừng, bé gái cũng không ngừng quấy thiếu phụ, miệng còn nức nở gọi nương.

“Khóc khóc khóc khóc, đúng là sao chổi!” Đại hán cũng không tốt tính như vậy, bàn tay giờ liền đánh.

“U!” Từ Cao Lục đột nhiên nhẹ giọng kinh hô, “Điện hạ, sự tình không hay rồi, đứa nhỏ kia nhìn như là Tôn tiểu thư của nhà Vinh Chiêu hầu.” Hàn Thác liếc nhìn hắn một cái: “Ngươi có chắc không?”

Cho dù Từ Cao Lục không nói, Hàn Thác cũng nhìn ra điểm không thích hợp, y phục trên người bé gái kia là chất liệu thượng thừa, mặt mày khí chất bất phàm, thoát nhìn xuất thân không phú tức quý, mà đôi nam nữ kia đều là đáng về nghèo hèn, lại nhìn xe ngựa, thùng xe sơn đen đã bong tróc gần như không còn hình dáng, sợ là giá trị của cả chiếc xe với quần áo toàn thân cao thấp trên người hai người này, còn chưa đủ mua chỉ bạc thêu trên váy của bé gái.

“Lúc tân niên, tam phu nhân của Vinh Chiêu hầu mang theo nữ nhi tiến cung chúc tết Hoàng hậu nương nương, lúc ấy Hoàng thượng còn cố ý đi qua nhìn đôi long phượng thai này, xinh đẹp giống đôi kim đồng ngọc nữ của Quan Âm đại sĩ, cách nay chưa đến một tháng, nô tài sẽ không nhận nhầm đâu.”

Từ Cao Lục vốn hầu hạ bên cạnh Nguyên Đồng đế, là người đưa Hàn Thác rời kinh đến đất phiên, Nguyên Đồng đế cố ý đem người của mình ban thưởng xuống để chiều cô con.

Hàn Thác suy tư một lát, mới thấp giọng phân phó Từ Cao Lục đem người ôm trở về, sau đó liền buông xuống vải màn, nhắm mắt dưỡng thần, không hề để ý tới động tĩnh ở ngoài.

Thời gian một chung trà, Từ Cao Lục quả nhiên đem bé gái ôm trở lại xe.

Thì ra vậy vợ chồng nông gia kia vẫn không có con, hôm nay ở kinh thành thành, dùng 5 lượng bạc mua đứa nhỏ từ tay kẻ buôn người.

Bé gái khóc tím cả mặt, nhìn thấy Hàn Thác cũng không sợ người lạ, hướng hắn vờn 2 tay, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận như củ ấu không ngừng ni

non: “Ôm một cái, ôm một cái.....”

Thanh âm mềm mại nũng nịu, nghe đến mềm nhũn cả lòng, ngay cả Hàn Thác tự nhận là có ý chí sắt đá đều có chút không đành lòng cự tuyệt, nhưng hắn còn chưa kịp đáp lại, chợt nghe nàng lại nói: “Dượng bề hạ.....”

Thì ra nhận thức hắn là Nguyên Đồng đế.

Hàn Thác gương mặt, nghiêm túc nói: “Ta không phải dượng của ngươi. ”

Bé gái cắn ngón tay nhìn hắn, rõ ràng hoang mang thật sâu: “Vậy tại sao bộ dạng giống nhau?”

Nguyên Đồng đế có vài người con, nhưng Hàn Thác có bộ dạng giống ông nhất, nhưng cũng chỉ là giống nhau, thiếu niên mười sáu tuổi, làm sao có chuyện giống như đực với nam nhân hơn bốn mươi tuổi, chỉ là tiểu cô nương còn nhỏ nên tâm trí chưa hiểu hết, phân không rõ ràng lắm mà thôi.

“Ta là Hàn Thác, là con của dượng ngươi. Ngươi tên là gì? Mấy tuổi?” Hàn Thác gần như không hề có kinh nghiệm chung đụng cùng tiểu hài tử, tự cho là thập phần ôn hòa, kỳ thật nghe ra vẫn là có chút lạnh lẽo.

Bé gái không sợ hắn, nũng nịu đáp: “Ta gọi là Xán Xán, ngô.....” Xòe tay đếm đếm tính tính, “Năm nay 5 tuổi.” Nói xong, khẽ nghiêng đầu, lưu loát đọc ra một câu thơ: ‘*Nguyên dạ lương tiêu nguyệt thiên quỳên, hòa thụ tinh kiều hoa đặng xán*’. Tô phụ nói tên của ta là từ ý thơ này mà có, cho nên, ta còn gọi là Cổ Thiên.”

Hàn Thác ừm một tiếng tỏ vẻ đã biết, cảm hất về hướng bên cạnh: “Không được khóc, đi vào trong đó ngồi đi.”

Trên xe ngựa tổng cộng ba hàng chỗ ngồi, Hàn Thác ngồi đối diện màn xe, hai bên sườn đều không có ai ngồi.

Tiểu bằng hữu Cổ Thiên 5 tuổi thực nghe lời, hít hít mũi đi đến phía bên phải ngồi ngoan ngoãn.

Sau khi Phiên vương rời kinh, không thể tự ý trở về, cho nên Hàn Thác chỉ có thể mang theo nàng đồng hành, mặt khác phái một gã thị vệ đến Vĩnh Chiêu hầu phủ báo tin.

Xe ngựa lại tiến lên phía trước.

Cổ Thiên ngồi xe xóc nảy một lát, bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Hàn Thác để mặc nàng ngủ, còn mình thì lấy ra một quyển sách giết thời gian.

Chợt nghe “Rầm” Một tiếng, trong lúc ngủ mơ Cổ Thiên từ chỗ ngồi té xuống.

Vì thế nàng tự nhiên tỉnh, nàng quỳ rạp trên mặt đất, cái miệng nhỏ nhắn lại mếu máo muốn khóc.

Hàn Thác vội hỏi: “Không được khóc, có bị thương ở đâu không?”

Bé gái mới 5 tuổi thì làm sao hiểu được kiểm tra thương thế, Cổ Thiên mếu máo cái miệng nhỏ nhắn, tỉnh tỉnh mê mê nhìn hắn, muốn khóc không dám khóc, trong đôi mắt to sáng ngời chứa đầy nước mắt, lấp lánh giống sao trên bầu trời.

Hàn Thác bắt đắc dĩ day day trán, nắm quần áo trên lưng Cổ Thiên đem người nhấc tới trên đầu gối, vuốt tay chân nàng hỏi: “Đau không?”

Cổ Thiên lắc đầu.

Xem ra không bị thương, vì muốn kiểm tra ổn thỏa, Hàn Thác lại hỏi: “Có cảm thấy trên người đau chỗ nào không?”

Cổ Thiên vươn tay trắng nõn nhỏ bé chỉ vào trên mặt: “Xán Xán đau trên mặt.”

Từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng có vết sưng đỏ.

Hàn Thác phân phó Từ Cao Lục mang thuốc mỡ tót, tỉ mỉ thoa lên cho nàng. Lau sạch tay, mới phát hiện nàng đã ngủ ở trong ngực hắn, hai bàn tay nhỏ bé nhanh vòng quanh bên hông hắn.

Vừa rồi có kinh nghiệm, sợ nàng lại té một lần nữa, cho nên Hàn Thác không đem nàng thả lại chỗ ngồi, nên để mặc cho nàng ôm mình như thế.

Lúc đầu, Hàn Thác thực không có thói quen tay chân tiếp xúc thân cận như vậy, hắn do cung nhân nuôi lớn, đối với đứa nhỏ bình thường khác đều được ôm ấp an ủi, hắn chưa bao giờ được biết qua.

Nhưng tiểu cô nương thân thể nhỏ nhắn lại mềm mại, còn mang theo hương vị trái cây, thơm nồng như mật, lại ngọt lành như cây sơn trà, làm người ta mơ màng, hắn cũng cũng chậm chậm không hề kháng cự, ngược lại cánh tay khẽ đỡ ở sau lưng nàng, để tránh nàng bị rớt xuống.

Đêm nghỉ tại trạm dịch, tất nhiên là an bài nha hoàn tắm rửa cho Cổ Thiên, đỡ nàng ngủ, nhưng nàng khóc nháo không ngớt, Hàn Thác nghe thấy nên cước sang thăm hỏi, Cổ Thiên vừa thấy hắn liền ôm lấy chân hắn không buông tay, khóc đến khàn cả giọng.

Bọn nha hoàn cũng khóc theo, quỳ thỉnh tội, liên tục giải thích không hề vô tâm chăm sóc, lo lắng rất chi toàn.

Đứa trẻ một khi càn quấy, hoàn toàn không có cách nào nói lý, cuối cùng Hàn Thác phải hứa là sẽ tắm cùng nàng, còn phải ngủ chung với nàng, tóm lại là một bước cũng không thể rời khỏi nàng, nàng mới nín khóc.

Ba ngày sau, con trai thứ 3 của Vinh Chiêu hầu Cố Cảnh Ngô đuổi theo đoàn người, đem nữ nhi tiếp trở về.

Cố Thiên nhìn thấy phụ thân rất là vui vẻ, đương nhiên đi theo phụ thân, nhưng mấy ngày nay ở cùng ca ca có dáng dấp giống dưỡng, nên mím thật chặt cái miệng nhỏ nhắn rồi rầm không ngừng, cả hai bên ai nàng cũng không nở bô, khó xử, nghĩ không ra biện pháp, nhất thời sốt ruột liền có nước mắt, dỗi tự giam mình ở trong phòng không chịu đi ra.

Hàn Thác lúc đã thực xứng chức “Bảo mẫu”, tự động tự giác đi dỗ: “Xán Xán còn nhỏ, tiểu hải tử nên ở cùng với cha mẹ.”

Cố Thiên nghe hiểu được, cũng không cam tâm: “Vậy khi ta thì sẽ được ở chung với người sao, đến lúc đó người sẽ ngủ cùng ta, kể cho ta nghe chuyện người đánh giặc.”

Hàn Thác biết nàng cái gì cũng đều không hiểu, nên nhẫn nại giải thích nam nữ có khác cho nàng nghe, chờ nàng lớn lên như vậy lại càng không thích hợp.

Tiểu cô nương cố chấp một cách lạ thường, nhất định đòi hẳn phải nghĩ ra biện pháp để ở cùng nàng hợp tình hợp lý.

“Ta biết thành thân đó!” Cố Thiên vô cùng vui vẻ, “Bác và dưỡng cũng là thành thân, bọn họ còn trao đổi sính lễ cùng đồ cưới.”

Hàn Thác nhớ rõ cuối năm rồi ở Vinh Chiêu hầu phủ có hi sự, nghĩ đến nàng tuy nhỏ, nhưng cũng không phải ngây thơ như thế, rốt cục thờ phào một cái.

Ai ngờ, nàng tháo xuống trâm châu hoa trên song nha kế đưa cho hắn, cười khanh khách, nũng nịu nói: “Đây là đồ cưới của ta, là phụ thân mua cho ta từ Trích Tinh các. Người đưa ta sính lễ đi.”

Hàn Thác ngây ngẩn cả người, xoa thái dương, Cố Cảnh Ngô đã phái người lại đây thúc giục hai người phải trở về, kéo dài chỉ sợ làm hỏng chuyện, vì đồ nàng, hẳn đành phải tháo bạch ngọc quan âm tùy thân, đeo trên cổ nàng, học giọng điệu của nàng: “Đây là sính lễ của ta, cũng là cha ta đưa cho, người hãy nhận đi.”

Cố Thiên cảm thấy mỹ mãn nên theo phụ thân rồi đi, bánh xe lộc cộc, Hàn Thác đưa mắt nhìn theo, trên khóe môi vẫn chứa ý cười.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ, ấm áp chiếu vào trong điện, trong ngực hắn đã không còn, Cố Thiên khoác kín áo choàng, cách đồng lứa ngủ ở đối diện.

Hắn nhẹ nhàng đi đến trước gót chân nàng ngồi xổm xuống, yêu thương vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ đến đỏ bừng của nàng.

Mẹ đẻ Hàn Thác mất sớm, phụ hoàng vì bồi thường, nên đối xử với hắn rất tốt, nhưng càng làm như thế, thì Ninh hoàng hậu càng kiêng kị hắn.

Có đôi khi hắn cảm thấy buồn cười, một hoàng tử ngay cả nhà ngoại cũng không có, lại cũng có thể bị đông cung cho rằng có sức uy hiếp. Nhưng hạng người nịnh nọt trong hoàng cung nhiều lắm, xem sắc mặt người dễ như ăn cơm ngủ vậy, cho dù Hoàng hậu nghi kỵ một cách không hề có đạo lý, cũng không gây trở ngại việc vắng vẻ bất nạt của mọi người đối với hắn.

Đại Ân hoàng tử bất luận phong vương sớm hay muộn, sau khi đại hôn mới có thể rời cung lập phủ, trăm năm nay đều là như thế, chỉ có hắn, sau khi lấy được chiến công, Ninh hoàng hậu đã không chịu đựng được việc hắn tiếp tục ở lại trong cung, hôn sự tuy không có ai đề cập, cũng không gây trở ngại hắn mười tám tuổi phong vương xây phủ, mười sáu tuổi liền làm Phiên vương ở U châu.

Hàn Thác sẽ không ngạc nhiên tin hôn ước cùng đứa nhỏ 5 tuổi là thật, cô nương trước mắt hiển nhiên đã quên chuyện cũ từ lâu.

Nhưng sự tình lại trùng hợp như vậy, hắn như thế nào cũng không ngờ đến lại có thể nhạt được nàng một lần nữa.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh nàng ngồi ở trong tuyết yếu ớt bất lực liền cảm thấy thú vị, vùng hoang vu, từ trên xe ngựa té xuống thoát nạn, thậm chí ngay cả hành lý cùng ngân lượng cũng không biết lấy, chỉ biết gắt gao ôm lò sưởi tay vô dụng.

Lại cảm động tấm lòng hiếu thảo của nàng đối với mẫu thân.

Hắn cũng muốn một người, sẽ lo lắng cho an nguy của chính mình, thậm chí sẽ liều lĩnh cố gắng.

Hắn không cần nàng thật sự vì hắn làm cái gì, hắn chỉ muốn có một người như thế ở bên cạnh.

Một người cô độc quá lâu, hắn đã sớm thành thói quen, cũng không thấy cô đơn. Nhưng con người có bản năng tìm kiếm ấm áp, Cố Thiên đó chính là hoài niệm cuối cùng trong kinh thành lạnh băng kia.

Và lần này, hắn không có ý định buông tay.

Chương 12: Cầu Sự Bảo Đảm (Thượng)

Hàn Thác tới qua đã cùng với đội quân Huyền Giác tùy thân của miếu Long Vương chia làm 3 ngã.

Một nhóm thẳng tiến về Nhậm Khâu tìm kiếm tên “Tức chết Diêm Vương” Tiêu Hạc Niên, một nhóm theo lệnh Lý Vũ Thành tìm kiếm Cố Phong, nếu Cố Phong không quay lại Cố gia sẽ lệnh cho hấn đến gặp Cố Thiên; Nhóm cuối cùng, đại đa số quân binh quay ngược lại Đại cung U Châu chờ lệnh.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, mỗi nhóm tự xuất phát.

Cố Thiên không biết cười ngửa, cho dù có xuất hiện ngựa Ô Nhĩ Thuật của người độc hành lưu lại, vẫn là phải đi chung ngựa với Hàn Thác.

Từ lúc xuất phát từ đại điện đến khi buộc ngựa vào gốc cây Bạch Dương, Hàn Thác chú ý thấy Cố Thiên do dự không yên mấy lần lên nhìn hấn, mấy lần đều là hé miệng toan định nói gì đó lại thôi, rõ ràng là không quả quyết.

“Sao vậy? Có điều gì muốn nói với ta sao?” đến trước ngựa Bạch Đề Ô, Hàn Thác liền hỏi.

Cố Thiên cắn môi, thấp giọng, lấy hết dũng khí đáp: “Vương gia, ta...Ta không muốn lấy ngài”.

Cố Thác nghe xong bật cười, vò đầu nàng đỡ dành đáp: “Được, ta đã biết”.

Nói xong, để nàng lên ngựa, bỏ hoàng bào nàng ra đằng sau ngựa ổn định.

Cố Thiên khó nói nên lời, đối với lời cự tuyệt của nàng Hàn Thác coi như gió thổi qua tai?

Chẳng nhẽ hấn vốn dĩ chỉ tiện mồm nói ra, chứ hoàn toàn không có ý định muốn lấy nàng?

Hại nàng lo lắng cả buổi sáng, không biết có nên cùng hấn nói rõ ràng hay không.

Nếu nói ra, lại sợ hấn thẹn quá hóa giận, sẽ vứt nàng giữa đường. Nói cho cùng, nàng cùng hấn đã có giao ước giúp đỡ lẫn nhau, mà tới qua, nàng một chút cũng không giúp gì được cho hấn, chỉ thêm phiền, nếu hấn hủy đi ước định, cũng là hợp tình hợp lý.

Nếu không nói, hoặc đợi đến sau khi tìm được Tiêu Hạc Niên mới nói, lại có chút lợi dụng hấn. Đến lúc đó nếu tình cảm của hấn nhiều hơn, nàng càng khó mở miệng, hấn càng khó buông bỏ.

Cố Thiên thả lỏng được tinh thần, hít một hơi dài, xem ra nàng đã nghĩ nhiều rồi.

Hàn Thác vọt ra phía sau ngựa, ngồi sau nàng, đem cánh tay trái bị thương ra phía trước nàng, tay phải giữ dây cương, điều khiển ngựa thẳng tiến về hướng đông.

Nàng hiện tại không muốn gả cho hấn, một chút cũng không để ý đến ý kiến của người khác.

Hàn Thác cũng không vì một câu nói của nàng mà thay đổi chủ ý.

Muốn lấy nàng, cách đơn giản nhất là nhờ lệnh chỉ hôn của Nguyên Hòa đế.

Nhưng, hiện tại hấn không muốn như vậy.

Hấn không muốn ép nàng, nàng hãy còn 2 năm nữa mới đến tuổi trưởng thành, hấn vẫn còn nhiều thời gian và cơ hội khiến nàng hồi tâm chuyển ý, cam tâm tình nguyện lấy hấn.

Hai ngày sau, đúng tiết Yên Cửu (19 tháng giêng AL), Cố Thiên đi thẳng tới nơi.

Nhậm Khâu dựa theo phong cách phủ Hà Gian, là một tỉnh thành, không rộng nhưng rất phồn hoa.

Vì Cố Thiên không biết rõ Tiêu Hạc Niên đang ở đâu, sau khi vào thành các nàng liền hướng y quán hỏi.

Ai biết hỏi tới 2 y quán, 3 nhà thuốc, bắt kể là người hay thăm hỏi cái tên “Tức chết Diêm Vương” Tiêu Hạc Niên thì không một ai biết đến.

Đây quả thật là ngoài dự liệu, ngay đến Cố Thiên vẫn còn nhớ Tiêu Hạc Niên chính miệng nói qua, hẳn quen biết Hàn Thác chưa đầy 2 năm, trước sống tại quê nhà Nhậm Khâu. Sự tình hôm nay không biết sai chỗ nào.

Hàn Thác lại mang nạng đi theo hướng bắc nam từ hàng tạp hóa và Tiêu cục, hi vọng nơi này đồng người từ bắc vào nam, tin tức càng linh thông, nhưng kết cục vẫn là khiến người thất vọng.

Mắt thấy mặt trời sắp lặn, trước vẫn nên vào khách điểm nghỉ ngơi.

Phủ Hà Gian thuộc đất phong của Tỉnh Vương, để tránh phiền phức, Hàn Thác trên đường đi luôn mặc thường phục, vào thành cũng không sử dụng lệnh bài riêng, không để lộ thân phận.

Hắn một bên an ủi Cố Thiên, một bên lệnh cho thuộc hạ thân tín Lâm Tu mang ấn tín lên Huyện nha tra xét nhân khẩu. Toàn bộ kho dữ liệu đều được xem xét tỉ mỉ, chỉ cần Tiêu Hạc Niên hẳn đã từng ở lại đây, bất kể thời gian dài ngắn, chỉ cần lưu lại ắt sẽ có ghi lại.

Ngày mai là lễ Vía trời, truyền thuyết kể rằng ngày này Nữ Oa vớt trời cứu giúp dân thường, cũng là ngày người dân mong muốn cầu sang năm tới mưa thuận gió hòa, vụ mùa bội thu.

Đại bộ phận dân chúng trong thành dựa vào nghề nông mà sống, lễ kỷ niệm cũng đặc biệt lớn.

Giờ Thìn ba khắc, Cố Thiên và Hàn Thác đang dùng bữa sáng trên tầng 2 khách điểm chợt nghe thấy tiếng sấm chấn động ngoài cửa sổ.

Mở cửa nhìn quanh, chỉ thấy một đồng tử tập trước tiền sảnh, ở giữa bày 9 mặt trống lớn, đường kính dài hơn một trượng, do 16 đồng niên mặc áo đỏ đồng thời đánh mạnh lên, âm phát ra vang dội mạnh mẽ, khí thế như rồng hô, cũng có uy thế của vạn mã phi thẳng.

Tiểu nhị cho rằng hai người bọn họ chỉ là lữ khách đi ngang qua nên ân cần giải thích, hôm nay là ngày mở đầu cho lễ hội, tiếp sau đó là cả ngày lễ, vô cùng thú vị, đặc biệt không thể bỏ qua tiết mục Nữ Oa đi tuần mây.

Cố Thiên một lòng chỉ chờ kết quả điều tra hộ khẩu ở Huyện nha, không có tâm trạng xem náo nhiệt, thấy vậy Hàn Thác liền đưa vài đồng bạc nhằm xoa tiểu nhị nhiệt tình kia đi.

Đến giờ Ty, Lâm Tu cuối cùng cũng trở lại.

Hóa ra Nhậm Khâu quả thật có một người tên là Tiêu Hạc Niên, nghe người huyện nha nói, người này không được quá hoan nghênh, tự xưng là hậu nhân của thần y Biển Thước, còn du hành xuống các quốc gia phía nam bá sự học nghệ, hiện đang ở tạm tại một hiệu thuốc trong thành, tính tình của hắn quái dị, không màng thế sự, không hiểu thời thế, thích nhất chữa bệnh cho các bệnh nhân mà các y quán khác đã xem qua và tìm ra lỗi chữa sai của họ, cho nên có biệt danh là “Kẻ khó chịu”, thậm chí mọi người biết đến hắn là “kẻ khó chịu” mà không biết hắn tên là Tiêu Hạc Niên.

Bình thường, hắn hành sự cũng không nể mặt ai, cuối cùng bị chủ nhân của 2 y quán hợp sức đuổi ra khỏi thành, hiện đang ở ngoài thành 10 dặm trong miếu Thước vương được mấy năm.

Tìm được đúng mục tiêu, mọi người lập tức xuất phát, ra đến cổng thành, liền đụng phải đội ngũ rước Nữ Oa đi tuần. Theo phong tục, Nữ Oa phải đi đến tầm 10 nhà trong trấn ban phúc thì mới hi vọng năm sau mọi sự thuận hòa.

Vì đội ngũ đi tuần này rất nhiều người, người đến xem náo nhiệt rất đông, rất nhiều đoàn người ngựa tụ tập trước cổng thành, càng đừng nói đến số người trong thôn muốn vào thành, phải nói là tắc đường nghiêm trọng.

Đoàn người Cố Thiên chỉ có thể đợi đến lúc thông đường.

Bỗng nhiên, 3 hắc y nhân lên thành lầu, cao giọng truyền bố đóng cổng thành.

Thì ra Vũ Dương trấn thuộc quản lý của Nhậm Khâu nửa tháng trước bùng phát ôn dịch, hiện đã chết 10 người. Vì không kịp thời phong bế thôn trang, hiện nay các thôn trang phụ cận cũng đã bị nhiễm bệnh. Tránh tạo nên sự ảnh hưởng lớn hơn, Tri phủ ra lệnh trong phạm vi 30 dặm thôn trang, thành trấn bắt buộc giới nghiêm. Phàm người địa phương phát hiện trọng bệnh, nghiêm cấp xuất nhập; nơi nào chưa có bệnh dịch, có thể xuất nhưng không được nhập thành.

Đột nhiên xảy ra sự cố khiến cho đoàn lễ cứ thế mà tan, đội rước đi tuần cũng vì vậy mà phân tán, những kẻ muốn vào thành chỉ để xem náo nhiệt, nhân có cơ hội này cố thử chui vào để bảo toàn mạng sống, chốc lát đã thành một đoàn.

Hàn Thác gọi một thị vệ thành lại hỏi rõ biết được Thước vương miếu với Vũ Dương là hai đường khác nhau liền kéo Cố Thiên xuất thành.

Mười dặm đường chẳng qua chỉ một khắc khinh công liền tới, Thước vương miếu cũng đang kỷ niệm lễ hội, chẳng qua không bị ảnh hưởng lớn.

Ông từ quân miếu nói với bọn họ rằng, sáng mười ngày trước, ngay sau khi nghe các thương hành nói rằng xuất hiện ôn dịch, Tiêu Hạc Niên lập tức đi tới trấn Vũ Dương cứu chữa trọng bệnh. Mà những người trong miếu hôm nay sau khi nghe tin trong thành phong bế, biết rằng tình hình nghiêm trọng, liền quyết định phái những tăng lữ biết y thuật qua giúp đỡ, chiêu xuất phát.

Cố Thiên nghe xong, im lặng một hồi, nhìn Hàn Thác chằm chằm nói: “Cố Thiên cảm kích Vương gia suốt đường bảo hộ, sau đây thần sẽ cùng các vị sư phó này kết hợp đồng hành, không dám lại phiền Vương gia, hôm nay liền bái biệt, sau này quay lại U Châu sẽ đến tìm Vương gia tạ ơn cảm tạ.”

Mục tiêu của nàng là Tiêu Hạc Niên, không có lý do gì mà từ bỏ, sự đau khổ khi mất mẹ ruột nàng không muốn tái diễn lần nữa. Nhưng nàng không thể yêu cầu Hàn Thác bồi nàng đến chỗ nguy hiểm, cũng không nguyện mang người thân của bọn họ thử cảm giác thống khổ.

Hàn Thác chậm chậm nhìn nàng nói: “Trừ nạn cho lương dân bách tính, bản vương cũng muốn đi tuần xem.” Lại hướng thiếp thân hậu vệ Lâm Tu phân phó: “Các người không cần theo ta, ở lại chờ người là được rồi.”

Nói xong, hoàn toàn không đợi Cố Thiên phản ứng, bệ nàng lên Bạch Đê Ô, lập tức rời đi.

Vũ Dương lúc này thủ vệ nghiêm ngặt, vệ binh lấy khăn bịt mặt vô cùng tận trách, kiên quyết cự tuyệt người vào trấn.

Hàn Thác đành xuất ấn tín, biểu rõ thân phận.

Tỉnh vương đến, là đến chỗ vũ cho bách tính đang trong cơn tuyệt vọng, nhưng chân chính có thể cứu bọn họ đó lại chính là các đại phu.

Tiêu Hạc Niên lúc này đang xem bệnh trong một lán rom dựng tạm, vẫn là người cao gầy trong ký ức năm đó của Cố Thiên, chỉ là gầy đi một chút, ăn mặc có phần hạ tiện hơn xưa.

Hàn Thác hướng hần nói rõ mục tiêu đến đây, ngoài ý muốn, Tiêu Hạc Niên cự tuyệt rời đi, cho dù Hàn Thác xuất là nhiều ngân lượng hay mời danh y khác đến cũng không động.

“Nếu Vương gia đã có tâm, không bằng nghĩ ra kế sách hái được cỏ Long Giản, có thể sắc thành thuốc, chính là có thể trị ôn dịch lần này”.

Địa thế của trấn Vũ Dương này cao tựa núi, cỏ Long Giản sinh trưởng cheo leo phía trên, người bình thường vốn không hái nổi, Tăng đại phu trong trấn là quân y, tập qua võ công, thân thủ linh hoạt, ngẫu nhiên mạo hiểm hái về. Vừa khéo Tiêu Hạc Niên phát hiện vật này đối chứng, dễ dàng trị được ôn dịch lần này. Sau đó cỏ Long giản dùng hết, vị đại phu kia cũng bị nhiễm ôn dịch, toàn thân mệt mỏi vô lực, hết cách đi hái thuốc.

Trong lúc không có thuốc dùng, dân chúng túng quẫn lo sầu, mới dẫn đến tai họa bạo phát dịch trên diện rộng.

“Nếu như Vương gia có thể tìm được loại thuốc này, tại hạ xin phụng mệnh theo Vương gia ”.

Đây chính là yêu cầu mà Tiêu Hạc Niên đưa ra.

Lâm Tu đợi người thời điểm này cũng đã tới.

Cả bọn tại lán thuốc nhận lệnh leo lên đỉnh núi.

“Sư gia nói rằng ngài là dùng sợi dây thừng leo xuống”. Hần chỉ vào một vách núi có một cái cây to xù xì hai người ôm, “Cỏ Long Giản lá thô to, màu tím đỏ, rất dễ nhận biết”.

Dựa theo hướng dẫn, Lâm Tu dẫn người buộc chặt dây thừng trên thân cây, xiết chặt các mối dây đặc thù như trong quân ngũ.

Vô Thiên nhấp nhòm dòm xuống, dốc núi cheo leo thẳng đứng, gần đó đột nhiên có thể nhìn thấy cây mục hoặc vách đá, sâu khoảng 2-3 thước xa chỉ thấy sương mù, mù mịt một mảnh, không biết chân núi rốt cuộc sâu bao nhiêu.

“Nếu như ta tự mình lấy cỏ Long Giản về, nàng sẽ thay đổi tâm ý, đồng ý lấy ta chứ?”. Hàn Thác tùy ý nói nhỏ bên tai nàng.

Sau đó cũng không cho Cố Thiên thời gian trả lời, ngay tại thời khắc trong mắt nàng còn đang ngạc nhiên, hần liền nắm dây thừng phi thân xuống vách núi, bật vô tin tức lún vào trong tầng mây.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cầu Sự Đảm Bảo (Hạ)

Cố Thiên một chút cũng không động, đứng im tại chỗ, chăm chú tìm chút tin tức của Hàn Thác phía dưới.

Thời khắc Hàn Thác nhảy xuống, nàng thấy như tim mình bị vật gì đó đánh mạnh, liên tục đập “bùm bụp” “bùm bụp” không ngừng.

Cố Thiên áp hai bàn tay vào trái tim mình, nàng có thể cảm nhận được từng nhịp đập của nó, mạnh mẽ như đánh vào lòng bàn tay nàng, dường như lực tiếp theo sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng thậm chí còn cảm nhận được dòng máu trong toàn cơ thể đang dồn toàn lực chảy, chỉ hướng về nơi đó.

Cũng không biết qua bao lâu, có lẽ dài như một canh giờ, hoặc có khi ngắn chỉ thời gian một khắc.

Trong mắt Cố Thiên, toàn bộ tâm tư đặt vào chỗ giao nối giữa sợi dây thừng và đám mây mù, cho đến khi đoạn dây gắn chuông bạc vang lên, hình bóng Hàn Thác xuất hiện, nàng mới như sống lại.

Hàn Thác nắm lấy sợi dây thừng leo lên, thân thủ nhanh nhẹn, động tác gọn gàng.

Mặt trời lặn xuống như được ôm trọn bởi tầng mây, lộ ra tia sáng vạn trượng, khiến cho hắc như thần tiên hạ phàm.

Mọi sự căng thẳng như được giãn ra, Cố Thiên liền rơi lệ.

Hàn Thác đưa Lâm Tu cái giỏ sau lưng, bên trong đầy ắp một mảng tím tím của cỏ Long Giản.

“Sao vậy?” hắc nhẹ giọng hỏi, “Ta chẳng phải vẫn tốt sao, khóc cái gì?”

Vừa nói, hắc lấy tay lau lệ trên mắt nàng, tay hắc dính bụi bẩn, khi lau lệ cho nàng, khiến cho khuôn mặt trắng nõn của nàng cũng lưu lại một vệt đen.

Cố Thiên không biết, Hàn Thác âm thầm cười trộm, cổ tình lau xuống mấy lần.

“Hàn Thác.... Vương gia...” nàng nắm chặt vạt váy, thì thầm không nên câu, tìm cứ vậy mà đập không ngừng.

“Tốt rồi, tốt rồi, không sao rồi...” Hàn Thác đỡ dành Cố Thiên, khéo léo quay sang một bên, chặn trước đám đông, vòng tay ôm nàng, siết chặt một lúc, sau đó cẩn thận kéo ra khăn tay để lau cho gương mặt lấm bẩn như chú mèo của nàng.

Tầm mắt Cố Thiên rơi trên bờ vai trái rộng lớn của Hàn Thác, để thuận tiện hành động, hắc bỏ áo choàng, chỉ mặc một cái cảm bào thanh sắc, vì vậy có thể thấy rõ những vết máu dính trên quần áo, màu đỏ tươi mới, mà phạm vi cũng ngày càng lan rộng.

Nàng cao giọng hô: “Vương gia, ngài bị thương rồi...”

Hàn Thác quay đầu nhìn qua, cười nhẹ: “Có lẽ do dùng lực quá mạnh, không đáng ngại, quay về đắp ít thuốc trị thương là được.”

Giọng điệu của hắc cực kì nhẹ nhàng, xem ra vết thương không đáng ngại.

Bọn hắc một đường lên núi hết hơn nửa canh giờ, xuống núi sợ cũng không nhanh hơn, đã lãng phí nhiều thời gian, máu cũng chảy tận rồi.

Cố Thiên nào có thể trơ mắt đứng nhìn bộ dạng không lo cho bản thân mình của hắc, gọi Lâm Tu lập tức băng vết thương cho Hàn Thác.

“Vương gia đang bị thương, sao lại còn tự mình đi xuống vậy?”

Trên đường đi xuống, Cố Thiên không nhịn được bèn hỏi.

Hàn Thác đáp: “Cỏ Long Giản có thể trị ôn dịch, trừ nạn cho dân chúng phủ Hà Gian, về tình về lý, người nào có năng lực cũng đều nên xuất một phần”.

Thanh âm của hắc trầm ổn vang vang từ đỉnh đầu nàng truyền tới. Đạo lý này đúng, Cố Thiên nguyện tin rằng Hàn Thác là kẻ biết thương tiếc chúng sinh, chăm lo cho bách tính, nhưng lại nói, hắc đường đường là Tĩnh vương gia, Tam hoàng tử điện hạ, sẽ không để bản thân gặp nguy hiểm, hộ vệ của hắc cũng đều ở đây, sao không phải bọn họ đi, thân thủ bọn họ chắc cũng không kém gì hắc, không phải sao?

“Nếu như ta tự mình mang cỏ Long Giản trở về, nàng nguyện ý thay đổi tâm ý, đồng ý gả cho ta chứ?”

Cố Thiên đột nhiên nhớ ra lời Hàn Thác nói trước khi xuống núi, lúc đó nàng không nghĩ ngợi gì, thậm chí còn quên luôn sau đó.

Đồng ý không? Nàng tự hỏi mình.

Sau khi thân mình của Hàn Thác biến mất sau đám mây mù, trong đầu nàng cũng loạn một mảnh rất nhiều ý niệm.

Bội phục hắc dừng cảm, cũng lo sự an toàn của hắc, sợ hắc nhìn không rõ gặp phải nguy hiểm, không thể trở lại được.

Hàn Thác thực ra có thể làm hoàng đế, trong mấy năm tới, hắc còn đánh thắng nhiều trận, bảo vệ biên cương và bách tính. Nếu như hắc có mệnh hệ gì, Cố Thiên sẽ thấy áy náy, hắc không liên quan, cũng không vì nàng mà cải biến vận mệnh mình.

Trong chớp mắt kia, Cố Thiên nhớ lại đêm mùa hạ dài nóng nực đó ở kiếp trước, nếu trước đó Hàn Thác chết rồi, có lẽ không gì là không tốt. Nếu như Hàn Thác chết tại đây, vậy biểu ca sẽ không bị hắc oán nguyền, di cũng sẽ không chịu nhục.

Sự thù hận, ác ý này rất nhanh biến mất, khi Hàn Thác cuối cùng bình an vô sự trở về, sự vui mừng của Cố Thiên thật sự là xuất phát từ nội tâm.

Nàng hi vọng hắc bình an vô sự sống tiếp.

Cố Thiên từng nghe phụ thân nói qua một số việc Hàn Khải đã làm sau khi lên ngôi, quả thực không xứng với ngôi vị. Kiếp trước nàng vẫn luôn sợ Hàn Thác, không thể cam tâm tình nguyện làm Hoàng hậu của hắc, nhưng cũng biết Hàn Thác có thể thành công soán ngôi, trừ năng lực bản thân hắc, vẫn là

do Hàn Khải đã bị mất nhân tâm. Từ xưa đã có câu: Có được nhân tâm có thiên hạ. Cố Thiên cho rằng bản thân mình với Hàn Thác đứng đối lập, là do Ninh Thái hậu và Hàn Khải là người thân của nàng, thuần túy xuất ra cảm tình.

Thế nhưng, cho dù như vậy, nàng vẫn không muốn lấy Hàn Thác thêm lần nữa.

“Tại sao Vương gia muốn lấy ta?”. Cố Thiên hỏi.

Nàng muốn biết nguyên nhân Hà Thác trong một đêm lại muốn cải biến tâm ý, ví như bình thường xem bệnh, dùng đúng thuốc, mới có biện pháp khuyên hấn từ bỏ mong muốn này.

Cánh tay trái Hàn Thác vẫn luôn đặt trên eo Cố Thiên, bảo hộ nàng khỏi ngã ngựa. Lúc này, nghe nàng hỏi, cánh tay hấn thêm chút lực, thân thể nàng lui lại phía sau, nhẹ dựa vào lồng ngực hấn.

“Hiện tại đã thay đổi chủ ý, đồng ý gả cho ta rồi sao?” Hàn Thác không đáp hỏi ngược lại.

Hôm qua Cố Thiên đã cự tuyệt hấn một lần, lần này càng không tiện nói lại: “Suốt đoạn đường đi, vương gia đã giúp đỡ thần nữ quá nhiều, đây coi như là ân huệ, thần nữ thật sự không biết nên báo đáp ngài thế nào.”

Hàn Thác cười nhẹ: “Nàng cảm thấy bản thân nên làm gì?”.

Hấn kề bên tai nàng nói, thậm chí nàng còn cảm nhận được từng hơi thở nóng ấm của hấn, mà làn môi lạnh lẽo của hấn cũng gần như chạm vào vành tai đông cứng của nàng.

Cố Thiên thất kinh không đáp, trái tim mới bình phục được chưa lâu lại đập lên mãnh liệt.

Hàn Thác ngồi sau, tuy không nhìn thấy được vẻ mặt của nàng, nhưng lại có thể cảm nhận được sự lo lắng cùng cự tuyệt của nàng.

“Được rồi, ta chỉ đùa với nàng chút thôi.” Hấn cười to đáp.

Cố Thiên cũng không thấy được vẻ mặt của Hàn Thác, chỉ có thể dựa vào lời nói để cảm nhận, hấn cười thoải mái như thế chắc chắn không phát giận, nàng cũng cười, toàn thân cũng như được thả lỏng.

Âm thanh của Hàn Thác lại vang lên: “Chỉ là, bốn vương trước nay chưa giúp qua ai, nhất định phải lấy được báo đáp của nàng, đợi bốn vương nghĩ kỹ cần nàng làm gì, sẽ nói với nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nỗi Lo Từ Mẫu

Chính phòng Ngô Đồng viện, Ninh thị ngã lưng vào thành giường, trên người đắp chiếc chăn dày, trên đầu để một cái khăn màu đỏ nên trông càng nhợt nhạt.

Nàng chỉ hơi nhợt nhạt, nghĩ kỹ có lẽ do quá mệt mỏi trong thời gian chuẩn bị cho năm mới, tuy nói vẫn khỏe, nhưng đất U Châu xa xôi, cách Kinh sư nàng đã từng sống ba mươi mấy năm ắt có sự khác biệt, cơ thể có lẽ bị ảnh hưởng do không hợp phong thủy.

Vốn muốn tĩnh dưỡng vài ngày sẽ không đáng ngại, thế nhưng trong nhà luôn có một đôi nam nữ vẫn luôn làm cho bà không an tâm.

Đêm 15 tháng Giêng đó, Ninh thị phân phó đầu bếp hâm một nồi bánh trôi, đợi bọn trẻ đi xem hoa đăng về sẽ ăn khuya. Ai biết đợi mãi không thấy người đâu, qua nửa đêm lại thấy Bích Lạc khóc lóc trở lại, lúc này mới biết đứa con trai gái bảo bối Cố Thiên đã mất tích.

Cố Cảnh Ngô phái người truy lùng đến nơi Cố Thiên xuất hiện cuối cùng, nào ngờ gặp phải vị lão bản kia đã nhận tiền của Cố Phong, hứa giữ im lặng, thế nhưng không trụ được khỏi sự uy hiếp thẩm tra, cuối cùng mới nói ra sự thật.

Biết được thì ra là Cố Phong với Cố Thiên giờ trò quý, vợ chồng Cố Cảnh Ngô mới yên tâm chút, chỉ cần không phải Cố Thiên gặp phải lừa đảo là được. Cố Phong tuổi còn nhỏ nhưng dù gì cũng là nam nhi, từ nhỏ đã bá sư học võ, có hấn chăm lo cho Cố Thiên sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.

Nhưng, Hộ vệ Cố gia vẫn ngày đêm ra khỏi thành truy đuổi.

Người thì đã đuổi kịp, nhưng chỉ có mình Cố Phong.

Cố Phong lập tức kể rõ sự tình trước đó từng chi tiết, Ninh thị nghe xong hai mắt liền nhắm chặt, ngất đi, đến khi tỉnh lại thì mắt hai hàng lệ, com trà không trôi, nằm giường dậy không nổi.

Đại phu xem xong cũng chỉ nói do bị quá kích động, là tâm bệnh.

Đêm ngày 17, hộ vệ thân tín Lý Vũ Thành của Tĩnh vương gia đến thăm hỏi, thông báo Cố gia rằng Cố Thiên vẫn bình an vô sự, hơn nữa Tĩnh vương gia sẽ tự mình đưa về tận nhà, mong mọi người đừng lo lắng.

Lời này chính là tâm được, là tin tốt truyền đến, bệnh tình của Ninh thị dần dần hồi phục.

Mấy vị đại phu trước sau đổi mấy vị đều không chẩn được nguyên nhân, toàn bộ đều khai thuốc bồi dưỡng thân thể.

May thay, hôm trước Lý Vũ Thành gửi tới tin tức của Cố Thiên, hôm sau Ninh thị liền có khí sắc trở lại.

“Phu nhân, ngài uống thuốc đi, tiểu thư một hai ngày nữa về đến nhà rồi, phu nhân đừng lo lắng nữa”, Đại nha hoàn của Ninh thị nhanh nhẹn một tay bưng bát thuốc, một tay cầm thìa thổi bớt nóng, vừa dứt thuốc vừa khuyên.

Trịnh thị vừa lúc đến đầu giường bên rèm gắm theo hoa muốn cùng Ninh thị thương lượng về bữa tối cũng khuyên: “Phu nhân, chị em Thiên nhi ngoan ngoãn hiểu chuyện, lần này cũng là vì ngài mới rời nhà đây sao, nếu như nàng ý về nhà mà thấy ngài bệnh nặng hơn, sẽ càng đau lòng”.

Ninh thị đang bệnh, ăn gì cũng không có khẩu vị, nhiều ngày nay toàn dựa vào tài nghệ nấu nướng của Trịnh thị mới ăn được thêm chút ít.

Trịnh thị xét ra cũng không phải nô tài chính thức của Cố gia, Ninh thị đối với bà ta rộng lượng, nói chưa lâu liền cho bà ta ngồi.

Đồng dạng cũng làm mẹ, lời khuyên của Trịnh thị nghe lọt tai hơn cô nương Xảo Nguyệt mới 17 tuổi chưa chồng.

Ninh thị cứ vậy mà uống thuốc, thần sắc như cũ nhàn nhạt: “Ta không phải là lo sự an toàn của nó”.

Tĩnh vương gia có tiếng tăm, lại có thị vệ tháp tùng, an toàn là điều không phải nghĩ.

Nhưng Cố Thiên trên đường đều đi cùng với hắn...

Ninh thị trước giờ không hề lo lắng về hôn sự của nữ nhi. Luận về gia thế, Ninh Quốc Công phủ là hoàng thân quốc thích, Vinh Chiêu hầu phủ cũng là có thế lực, Cố Cảnh Ngộ được Nguyên Hòa đề trọng dụng, tiền đồ vô lượng. Luận nhân phẩm tướng mạo, Cố Thiên cũng không giống với bất kỳ cô nương bình thường nào.

Phu thê Cố Cảnh Ngộ hai người cũng đã thương lượng qua, đợi nữ nhi 15 tuổi trưởng thành mới định thân, phải chọn một nam thiếu niên nhân phẩm tài mạo xuất chúng, tính tình của phụ mẫu cũng nên thuận hòa. Tốt nhất là môn đăng hộ đối, nếu không được, cũng không nên quá cao, bà còn muốn giữ Cố Thiên thêm hơn 2 năm nữa, đến 18 tuổi mới gả đi.

Nhưng mắt thấy nếu như sự việc này truyền ra ngoài, Cố Thiên sợ rằng chỉ lấy được Tĩnh vương gia.

Trịnh thị đã từng làm nô tỳ cho thế gia đại gia tộc, tuy rằng thế gia kia đã sa sút, nhưng quy định cũng không thiếu, ngay lập tức liền hiểu được sự lo lắng của Ninh thị: “Chuyện này không cần gấp, chị em Thiên nhi mới tí tuổi. Mà xem lại, Tĩnh vương gia không phải chị em gì đó với biểu ca sao, không phải người ngoài.”

Vẫn còn một câu Trịnh thị chưa nói, trong mắt bà Tĩnh vương gia là hình mẫu trượng phu tốt người người nên chọn.

Con trai hoàng đế, xuất thân khỏi phải bàn. Vừa có thể xuất chinh thiện chiến, vừa có năng lực không dựa vào gia thế. Nói về tướng mạo, chưa gặp qua, nhưng nữ nhân của hoàng đế đương nhiên là đẹp, sinh trai gái nhất định cũng không kém, lại nói nam tử không phải chỉ dựa vào tướng mạo có tuấn tú hay không.

Có thể gả cho người như vậy, là phúc mấy đời, vui còn không kịp, lo lắng cái gì chứ?

Trịnh thị chỉ biết một, mà không biết hai.

Chuyện Ninh thị phát rầu, chính là chỗ mà Trịnh thị không biết, đây là chuyện cũ của đế hậu.

Ninh hoàng hậu là Nguyên phi của Nguyên Hòa đế, khi bọn họ thành thân thì Nguyên Hòa đế vẫn là Thái tử, vốn phu thê ân ái, hai đứa con trai đầu của Nguyên Hòa đế đều do Ninh hoàng hậu sinh ra. Ai ngờ tới sau đó Nguyên Hòa đế thay cha đi dẹp nước Hợp Đài Hãn, cứ thế từ Cáp Mật Vệ mang về một người phụ nữ đang hoài thai, muốn lập làm Trắc phi.

Trước đó, Nguyên Hòa đế cũng có thiếp phòng, nhưng đều không có chiếu thư, tuy nói Trắc phi cũng là thiếp, vào hoàng gia với ngọc ấn chính là không như nhau.

Sau này, nữ nhân kia khó sinh mà chết, con trai vẫn sống, hiện tại là Tĩnh vương gia Hàn Thác, con trai thứ 3 của Nguyên Hòa đế, cũng là người con trai đầu tiên của Nguyên Hòa đế với nữ nhân khác mà không phải Ninh hoàng hậu sinh ra.

Các con trai của Ninh hoàng hậu ngày một lớn dần, Nguyên Hòa để sau khi đăng cơ lập Nhị hoàng tử Hàn Lỗi làm Thái tử.

Ninh hoàng hậu luôn luôn không thích Hàn Thác, lúc đầu là do mẫu thân hấn, sau đó, do dần dần nhìn Hàn Thác lớn lên, càng hoàn toàn bởi vì hấn quá xuất sắc, khiến Ninh hoàng hậu kiêng dè.

Thái tử nhu nhược nhiều bệnh mà Hàn Thác từ nhỏ đã lập nhiều chiến công, tiếng vang dần lớn mạnh. Thái tử chỉ hơn Hàn Thác hai tuổi, Ninh hoàng hậu sinh con trai thứ ba, thất hoàng tử Hàn Khải lại nhỏ hơn Hàn Thác 10 tuổi. Ninh hoàng hậu lo Nguyên Hòa để sẽ vì Hàn Thác mà có ý phế Thái tử nhưng cũng lo Thái tử thân thể không trụ nổi, Hàn Khải tuy là đích tử nhưng cũng không tranh nổi công danh hiển hách của Hàn Thác.

Trong tâm Ninh hoàng hậu, mẹ của Hàn Thác đã đoạt trọng phụ của bà, bà quyết không để cho Hàn Thác lại tranh hoàng vị của con bà. Lâu dần, Hàn Thác trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong tim Ninh hoàng hậu.

Ninh thị đương nhiên hiểu rõ tâm tư của tỷ tỷ mình, cho nên bà không muốn kết thân với Hàn Thác, một là không muốn đối nghịch với Ninh hoàng hậu, hai là không muốn nữ nhi bước chân vào hoàng gia.

Chỉ là Trịnh thị là người ngoài, những lời này nói với bà ta không hợp.

*

Cố Thiên tới đó sau khi về đến nhà, vừa vào cửa việc đầu tiên là mời Tiêu Hạc Niên xem mạch cho Ninh thị.

Tiêu Hạc Niên xem xong mạch tượng, tỉ mỉ hỏi Ninh thị tình trạng phát bệnh, lấy ra ngân châm đâm vào đầu ngón tay lấy ra ít máu tươi, phân chia bỏ vào năm bình sứ Thanh hoa, lại bỏ vào mỗi bình phần thuốc các màu khác nhau, dùng móng giả chia vào trong bát. Sau đó, an tĩnh ngồi trước bàn, xem mấy cái bát đến xuất thần.

Thần sắc hấn trịnh trọng, người bên cạnh thấy hoài nghi nhưng cũng không dám đánh tiếng làm phiền.

Cả phòng tĩnh lặng lâu tầm hai tuần trà, Tiêu Hạc Niên mới thở ra một tiếng, mở miệng đáp: ” Quả nhiên như vậy, phu nhân không phải sinh bệnh, mà trúng phải độc của Nam Hải kỳ hoa”.

Men theo lời nói của Tiêu Hạc Niên, trong đêm đại hôm ở kiếp trước Hàn Thác cũng từng bên tại nàng nói qua:

“Tiêu Hạc Niên nói nàng trúng độc của Nam Hải kỳ hoa....”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sùng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lo Lắng

Cố Thiên chấn kinh.

Năm năm này, từ U Châu đến kinh thành xa xôi, nàng với mẫu thân làm sao lại cùng trúng loại độc này?

Là ai đã hạ độc mẹ con nàng?

Tiêu Hạc Niên còn giải thích, thanh âm đều đều, không gấp không vội : “Loại hoa này tên là Tu La, sinh trưởng vùng Nam Hải nước Xiêm La. Cánh hoa đen nhánh, nhụy hoa mang sắc đỏ, trong thần thoại Xiêm La nói rằng hoa này danh xưng ba mặt xanh đen, bụng phát ra lửa như của A Tu La Vương. Hoa trông cực kỳ đẹp nhưng lại có yêu nghiệt dị thường, độc tính lớn. Người trúng độc hoa này, lúc đầu cơ thể như thiếu lực mất sức lực, sau đó thành suy ngược, cùng với trạng thái đau đầu buồn nôn, trông như đang mang thai, mạch tượng bình thường nên rất khó chẩn ra, cuối cùng không trị được mà chết.

Trong phòng tất cả mọi người đều chấn kinh. Không chỉ Cố Thiên, đến cả quan nhị phẩm thái thái sống trong nhung lụa cũng chưa hề nghe qua loại kỳ hoa của hải ngoại này.

Cố Cảnh Ngộ lúc này cực kỳ lo lắng và quan tâm đến thể tử, hỏi: “Tiên sinh có cách nào giải độc không?”

Tiêu Hạc Niên gật đầu đáp: “Cố đại nhân yên tâm, lão phu đã nghiệm ra tự nhiên sẽ có cách giải độc. Phu nhân trúng độc còn nông, chưa xâm nhập vào nội tạng, giải trừ không khó cũng sẽ không để lại di chứng.”

“Vẫn mong tiên sinh quan tâm nhiều hơn, nếu cần bất cứ chuyện gì tiên sinh cứ nói, Cố mỗ sẽ tự mình xuất lực hoàn thành.” Cố Cảnh Ngộ không quá coi trọng lời nói của các vị thần y khác, chỉ ôm một chút hi vọng, nhưng Tiêu Hạc Niên lời nói chân thật, vừa xuất thủ đã chẩn ra bệnh, lại không qua cầu rút ván(1), nên đối với hấn xem trọng hơn mấy phần, ngôn từ cũng càng khách khí.

Tiêu Hạc Niên đáp: “Đương nhiên không cần nhiều phiền phức, ta viết một đơn thuốc, đại nhân phái người đi tìm sau đó sắc lên, thuốc này sáng tối dùng một lần, chỉ là sau khi dùng thuốc thì cứ ba ngày cần lấy máu một lần, lúc đó phu nhân sẽ rất đau đớn.”

“Không sao”, Ninh thị nhẹ đáp, “ta chịu được, tạ ơn Tiêu đại phu”.

Tiêu Hạc Niên chấp tay đáp: “Hành nghề y trị bệnh là thiên chức của lão phu, phu nhân không cần đa lễ.” Đang nói, mắt liếc qua Cố Thiên, lại đáp: “Phu nhân nếu muốn cảm tạ, nên hướng Tĩnh vương gia mới phải.”

Vốn dĩ lời nói này không có gì kỳ quái, nhưng đi với mắt thần của Tiêu Hạc Niên không khỏi khiến Ninh thị lo lắng trong lòng.

Tiêu Hạc Niên với Cố Thiên cùng nhau trở về, ắt sẽ biết chuyện Tĩnh vương gia hộ tống nữ nhi, có sao lại đặc biệt nhắc đến, tại sao lại nhìn nữ nhi như vậy? Lẽ nào có chuyện gì mà các nàng không biết?

Ninh thị muốn hỏi, nhìn lướt xem một lượt trong phòng: ba cha con Cố Cảnh Ngô, có cả Xảo Nguyệt và hai đại nha đầu thân tín. Tuy đều là người của mình nhưng đông người nhiều miệng, lúc này nói ra chẳng phải hại nữ nhi sao, nàng bèn đánh ý cứu viện tới trượng phu.

Cố Cảnh Ngô hiểu ý thê tử, lập tức mở miệng đáp: “Tiên sinh nói đúng, Cố mỗ tự mình hướng vương gia cảm tạ.”

Hắn là vương gia, chỉ với sự có mặt của hắn, ân tình này coi như đặt trọn vào toàn thể Cố gia, Cố Thiên càng khó thoát khỏi liên hệ.

Cố Thiên đang tập trung lo lắng, sẽ không để ý đến ý tứ của người khác, tất nhiên sẽ càng không để ý việc mình đánh tan một tràng bão tố nho nhỏ kia mà cất tiếng hỏi: “Tiêu tiên sinh có thể tra giúp mẹ ta như thế nào mà trúng độc này không?”

Tiêu Hạc Niên và Cố Thiên cũng coi là quen biết, hắn liền không giấu giếm, cười đáp: “Tiểu thư nên đến hỏi ta.”

Nói xong, hắn nhìn một lượt các đồ đạc trong phòng, vuốt cằm râu đáp: “Nhắc tới trúng độc thì cũng chỉ có hai đường: một là qua ăn uống, cánh hoa, phấn hoa, rễ cây có độc; còn lại là ngửi phải. Bản thân hương hoa không có độc nhưng nếu trộn lẫn với loại hương khác, sẽ khiến người ngửi trúng độc. Độc trong thức ăn bộc phát nhanh còn qua hương thơm thì phải ngửi liên tục tầm 1 tháng mới phát tác. Phu nhân bệnh tình còn nhẹ, trong phòng cũng không sử dụng huân hương, xem ra độc là do thực phẩm truyền vào. Thế nhưng, vùng trung thổ không trồng được hoa Tu La, lão phu cũng là hồi trẻ đến Nam Hải du ngoạn gặp qua mới biết, cho nên nguồn gốc hẳn là từ thương nhân hoặc trên thuyền thông thương với Nam Hải.”

Cố Cảnh Ngô lập tức ra lệnh tra soát phòng của tất cả các hạ nhân, thậm chí phòng của cô giáo của Cố Thiên - Vân Uy phu nhân cũng không bỏ qua, đặc biệt là 2 phòng bếp.

Trong một giờ, toàn viện lộn xộn, y phục đầy đất, loạn thành một đần.

Cố Cảnh Ngô tiếp tục cho lục soát đến nửa đêm nhưng cũng không đem lại kết quả gì.

Ông nhớ thê tử lần đầu phát bệnh là lúc năm mới, được các gia đình tôn quý thành U Châu mời, lẽ nào là lúc đó.....

Bọn họ mới đến U Châu không quá 1 tháng, luôn lấy thiện làm gốc mà đối nhân xử thế, cũng không kết oán gì ai, sao lại có người muốn hại đến tính mạng của thê tử? Hắn làm thế nào có thể soát nhà của các gia đình tôn quý đó?

Ông cũng không đau buồn quá lâu, biện pháp hẳn sẽ có, trước mắt điều tra trong nhà không có ai khả nghi, cuộc sống coi như an tâm, những cái khác thì đành đợi, cơ hội tự nhiên ắt sẽ đến.

Cố Cảnh Ngô lệnh hạ nhân trong tiền viện sắp xếp phòng riêng cho Tiêu Hạc Niên, còn phái hai tên sai vặt giúp hắn.

Thần y được đãi ngộ, cô nương mời thần y lại bị chịu phạt.

Cố Thiên bị nhốt tại Phật đường nhỏ phía Tây Ngô Đồng viện, quay mặt vào tường suy nghĩ, quỳ đến khi bình minh.

Đây được coi là nhẹ, Cố Phong ngày đó khi bị tìm về, Cố Cảnh Ngô liền dùng gia pháp, lấy cây roi mây to bằng ba ngón tay đánh 20 cái, da thịt sưng vù, đến giờ mới kết vảy.

Đến khi Cố Thiên về nhà, đã cách mấy ngày, cũng không còn tức giận nhiều, hơn nữa đó lại là kiêu nữ nhi, Cố Cảnh Ngô không muốn ra tay.

Cố Phong lại không cảm thấy phụ thân nhẫn tâm, ngược lại, hắn cảm thấy mình bị phạt còn quá nhẹ, chủ động đến Phật đường cùng quỳ bên cạnh Cố Thiên.

Hắn tuy vẫn còn là thanh niên dễ kích động, nhưng suy cho cùng vẫn là đứa trẻ ngoan, tự mình nhận mọi trách nhiệm sự việc lần này. Là hắn đưa ra chủ ý, là hắn chuẩn bị tốt mọi thứ, cũng là hắn điều khiển xe ngựa. May thay Cố Thiên bình an vô sự, nếu không sẽ hại cả đời nàng.

“Ê, Đồng Lâm, ngươi cần nghỉ không? Dù sao cha cũng không muốn phạt ngươi.” Cố Thiên đã quỳ được hai khắc, hai chân tê dần, đổi tư thế ngồi trên đệm cỏ, đồng thời hỏi dò Cố Phong.

“Đừng quản ta, là ta tự phạt mình.” Cổ Phong cứng đầu nói.

Cổ Phong từ nhỏ đã được dạy, nam tử là trời, cần bảo hộ nữ nhi. Hắn đã 13 tuổi, tự nhận mình thông minh, lại làm mất tỷ tỷ, làm mẹ bệnh nặng, trong lòng thấy tội lỗi, muốn chịu thêm nhiều khổ mới thấy bình tâm.

Con người thuở thiếu niên chịu nhiều thất bại thực ra có cái tốt, từ nay về sau làm chuyện gì, biết rằng nếu còn giữ tính hiếu thắng sẽ có hậu quả như hôm nay, sẽ càng thêm thận trọng.

Đương nhiên, đây là nói sau này.

Trước mắt, Cổ Thiên kéo tay áo hắn, nhẹ giọng hỏi: “Đông Lâm, vết thương của ngươi sao rồi? Thật sự không cần nghỉ sao?”

Cổ Phong hất tay nàng ra: “Đã nói đừng quản ta mà.”

Cổ Thiên tìm một tư thế thoải mái ngồi xuống, một tay ôm gối, một tay chống cằm, đột nhiên nghe tiếng “cót két”, cửa đằng sau liền mở.

Nàng cho rằng phụ thân tới kiểm tra, liền nhanh chóng quỳ lại.

Bước chân chậm chậm lại gần, Cổ Thiên thoáng trông thấy góc áo bào xanh với cạnh mép gầy, mạnh mẽ quay đầu, đáp: “Nhị ca, ngươi sao lại làm cái trò dọa người vậy?”

Người đến đích thị là con trưởng Cổ Tùng của Cổ Cảnh Ngõ và Ninh thị. Hắn năm nay 16 tuổi, thân dài thước cao, mày rộng eo nhỏ, choàng áo vải thô xanh biếc khiến hắn trông ngọc thụ lâm phong(2), nho nhã bất phàm, là bản sao hồi trẻ của Cổ Cảnh Ngõ.

Cổ Tùng liền quay mặt lại, nghiêm giọng đáp: “Đừng phí tâm tư, không sợ ta vào sao. Ngươi mau quỳ cho tốt, ai đồng ý cho ngươi ngồi xuống, không phải phạt quý sao, lẽ nào ta nghe nhầm? Cha phạt ngươi ngồi?”

Hóa ra Cổ Thiên sau khi nhìn kỹ là hắn liền hỏi phục tư thế ngồi thoải mái, chỉ tay vào hộp thức ăn hồng hồng trên tay hắn, cười đáp: “Nhị ca, ngươi là đến thay cha giám sát ta sao, tại sao còn mang theo hộp thức ăn?”

Cổ Tùng mặt không đổi sắc, vẫn giọng điệu cũ đáp: “Cha nói phạt ngươi quỳ, không nói phạt ngươi không được ăn đêm. Mau quỳ cho tốt, không sẽ không có mà ăn...”

Nói đến cùng, lại cũng không nhịn được cười, mang hộp thức ăn đến chỗ Cổ Thiên.

Cổ Thiên bỏ nắp đặt ra, bên trong

3 tầng thức ăn chia làm các loại bánh táo, giao bạch măng, canh chua thịt bò, còn có hai bát cơm, vừa nhìn liền biết là tay nghề của Trịnh thị.

Nàng đoán rất đúng, Cổ Tùng chính là giàu cha mẹ lén lút đưa cơm cho đệ đệ và muội muội, không thể quá phô trương bảo tiểu bếp Trương Lạc ở Ngõ Đồng viện, chỉ có thể phân phó đầu bếp của tiền viện chuẩn bị.

Cổ Thiên bày biện các món ăn xong xuôi, kéo tay áo gọi Cổ Phong ăn cơm, nhưng hắn thập phần cứng đầu, nhất định không động. Cổ Thiên dùng thìa một múc cơm, dùng đũa gấp thịt bò, một ít giao bạch phối hợp cùng cơm rồi đưa lên miệng Cổ Phong.

Cổ Phong nhúng nhằng không nổi với nàng, mở miệng ăn hết, hắn cũng đang đói meo, cuối cùng cũng không chịu nổi sự cám dỗ của mùi thức ăn, tuy vẫn phải quỳ, nhưng vẫn liên chén hết một bát cơm.

Cổ Tùng cũng tìm một cái đệm coi ngồi xuống, tùy ý tán gẫu với Cổ Thiên về mọi sự tình khi nàng rời nhà đi.

Cổ Thiên cũng không có tâm trạng ăn năn, nàng đã đạt được điều mong muốn, mẫu thân sẽ không chết, một nhà sẽ không ly tán, đây là kết quả tốt nhất trong lòng nàng, dù trời sập cũng không sánh được với chuyện này.

Ba ngày sau, Ninh thị đã lấy máu lần đầu, cảm thấy tinh thần tốt hơn trước rất nhiều, do vậy liền gọi Cổ Thiên vào, cho tất cả các nha hoàn lui ra, chỉ lưu lại hai mẹ con nàng.

“Xán Xán, mẹ có chút chuyện muốn hỏi con, con đừng sợ, chỉ cần nói thật cho mẹ biết là được. Con với Tĩnh vương gia trên đường đã phát sinh những chuyện gì?”

Mẫu thân hỏi không rõ, Cổ Thiên lại nghe hiểu, phát sinh rất nhiều chuyện nhưng đều không thể nói, cho nên nàng đáp: “Không có, mẹ, chỉ là một đường hộ tống con thôi, con đều đã viết trong thư rồi.”

Ninh thị vừa trông mặt Cổ Thiên ửng đỏ liền biết nàng không nói sự thật, bèn đổi phương pháp: “Ta cùng cha con đã thương lượng qua, nhưng vẫn muốn hỏi ý kiến của con. Xán Xán, con muốn gả cho Tĩnh vương không?”

(1): vong ơn bội nghĩa

(2): kiêu hùng, có khí chất chánh nghĩa chánh nhân

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nguyện Tàn Lụi

Ninh thị hỏi rất kỹ lưỡng, còn nàng với Cố Cảnh Ngộ đã thương lượng cái gì, kết luận ra sao đều không nói. Nhưng nếu Cố Thiên đối với Hàn Thác có chút tư tình ý niệm, nhất định sẽ lộ ra...

Cố Thiên nghe không hiểu ẩn ý của Ninh thị, nàng kinh ngạc đáp: “Mẹ, các người... sẽ không gả con cho hắn chứ?”

Ninh thị nhận ra được sự kháng cự của Cố Thiên, giả vờ đáp: “Vây con nói cho mẹ, cha con nói khi ông ấy đi đón con, thấy Tĩnh vương gia không thuê xe ngựa, con lại không biết cưới ngựa, các con một đường đã đi như thế nào?”

Cố Thiên không nghĩ tới, hóa ra phụ thân lại cẩn thận như vậy, nàng đành nói sự thật.

Ninh thị nghe mà lắc đầu, đây gọi là không phát sinh chuyện gì sao?

Nàng cùng Cố Cảnh Ngộ thời điểm tâm hồn mặn nồng cũng đã thử cưỡi chung một ngựa, hiểu thế nào là tư thế thân mật tay chạm tay, chân đụng chân, ngực chạm lưng. Coi như Tĩnh vương gia là chính nhân quân tử, luôn cố gắng giữ khoảng cách mọi giờ khắc nhưng vẫn có lúc chẳng may phi ngựa nhanh không tránh khỏi có động chạm, làm sao tránh được hoàn toàn đây.

Cố Thiên giải thích: “Mẹ, lúc đó vì muốn nhanh chóng tìm được Tiêu thần y, bọn con mới vội vàng như vậy. Vương gia cũng đã đáp ứng tuyệt đối sẽ không nói ra, thị vệ của hắn cũng sẽ không nói linh tinh.”

Ninh thị cũng không phải quá cứng nhắc, xem ra chỉ có thể coi như lúc đó chưa phát sinh chuyện gì, lại nói Tĩnh vương gia cũng đã bảo đảm, coi như không có ý gì đối với nữ nhi, đây cũng là chuyện tốt.

Ngay lập tức, nàng lại nhớ lúc đó Tiêu Hạc Niên trong mắt hiện lên thâm ý, lại hỏi: “Tiêu đại phu ngày đó tại sao đặc biệt nhắc chúng ta cảm tạ vương gia?”

Cố Thiên cũng nói qua sự việc Hàn Thác xuống núi hái cỏ Long Giản, đòi lấy việc Tiêu Hạc Niên đáp ứng đến U Châu xem bệnh, nhưng giấu đoạn đối thoại giữa mình và Hàn Thác lúc đó.

“Vương gia rốt cuộc vẫn là một người trượng phu tốt.” Ninh thị tán thưởng đáp, “Nhưng thật đáng tiếc...”

Nửa câu sau bà không nói, nếu không có ân oán với Ninh hoàng hậu, Tĩnh vương gia thật sự là một người con rể tốt.

Câu này đương nhiên không thể nói cho Cố Thiên nghe, tránh cho nàng lại nghĩ nhiều.

Hai mẹ con lại tán gẫu thêm các chuyện khác, đều là các chuyện thường nhật trong cuộc sống.

Xảo Nguyên bên ngoài thông báo Trịnh thị có việc cần bẩm báo, Ninh thị phân phó mời bà vào.

Bà quay sang Cố Thiên bảo: “Chắc chắn là chuyện về Tiệc Bách hoa, con đừng đi, nghe còn học hỏi, xem có giúp mẹ được gì không.”

Ninh thị trước đó vẫn cho rằng Cố Thiên còn nhỏ, chuyện quán xuyến nhà cửa đợi tương lai sau khi định thân mới nói cũng chưa muộn, nhưng sau sự việc lần này bà cảm thấy việc con gái xuất giá chỉ là việc sớm muộn, vì vậy liền thay đổi chủ ý, muốn để Cố Thiên ngẫu nhiên tham gia một số việc.

Vừa hay 15 tháng sau là tiết Hoa triều*, các nhà quyền quý phủ U Châu sẽ cùng tụ tập thưởng hoa, cùng thưởng thức tập tục Tiệc bách hoa. Tiệc bách hoa là do chủ mẫu các nhà luân phiên chủ trì, năm nay đến lượt Bố chính sử phu nhân Ninh thị.

*Tiết hoa triều: hay còn gọi là ngày kỷ niệm sinh nhật của trăm hoa.

Đây là cơ hội tốt cho Cố Thiên học tập, hoa hoa cỏ cỏ, của ngon vật lạ, tiểu cô nương nhất định sẽ thích, không sợ nàng làm loạn mà còn có thể hiểu thêm về nhân tình thế thái.

Trịnh thị đưa lên một tờ giấy: “Đây là thực đơn của tiệc bách hoa, thỉnh phu nhân xem qua.”

Tổng cộng tên 13 món ăn viết theo kiểu Khai thư như ẩn hiện trúc thanh sắc trên giấy Hoa tiên, nét chữ thanh tú đoan trang, khiến người hải lòng.

“Đều rất tốt nhưng có mấy chỗ nên đổi một chút. Canh cúc hoa cầm tú thịt cua đổi thành Quế hoa sốt bạch thiện.....”

Trịnh thị đột nhiên đáp: “Phu nhân có phải lo cua không đúng mùa? Tôi có cách...”

Ninh thị ngắt lời đáp: “Ta không lo lắng việc này, dựa vào khả năng của ngươi, ta tin ngươi nhất định làm tốt nhất. Chỉ là U Châu bốn mùa phân biệt, xuân hạ thu đông đều có hội thưởng hoa,” nàng lần lượt chỉ tên mấy món ăn, “Ngươi xem, chúng ta chỉ một lần đã dùng hết bốn loại hoa đào sen cúc mai, nếu thế sẽ phải gọi bữa tiệc chủ trì năm nay là Tiệc hoa bốn mùa, chẳng phải sẽ khiến các vị phu nhân đau tim hết sao.”

Gió đầu không cần thổi tận, cũng nên giữ cơ hội cho người khác biểu hiện, nếu không chẳng may đắc tội người khác mà không biết thì thật là không nên.

Trịnh thị liền tôn kính đáp: “Vẫn là phu nhân nghĩ chu toàn.”

Ninh thị lại nói: “Vẫn còn, Bánh trôi thịt hoa đào đổi thành Hoa hồng tổ yến, thạch hoa mai đổi thành Bánh hoa lan thạch anh cát thái sắc, Hoa sen thạch hộc hàm ốc đổi thành....”

Bà dừng lại một lúc, suy nghĩ đáp: “...đổi thành Anh đào ngư đi. Lúc trước nghe Phong phu nhân nói qua rằng ngoại thành quận Thuận Nghĩa có cá chày cầu vòng rất ngon, dùng cá đây làm đi.”

Trịnh thị đáp ứng, lại nói: “Vẫn còn rượu trang trí, để xứng với tên Tiệc Bách hoa, được chọn có Quế hoa mật, Mộc đàn lộ, Mai tử thanh, Đào hoa nhưỡng, phu nhân cảm thấy nên chọn loại nào thì tốt?”

“Chúng ta là người Kim lăng, tự nhiên cần chọn sản phẩm vùng Giang Triết Quế hoa mật.” Ninh thị đáp, “ngoài ra chuẩn bị một ít rượu mạnh, các lão gia thích uống loại đó.”

“Quận Thuận Nghĩa sản xuất một loại rượu nấu, rất nổi tiếng ở phủ U Châu, phu nhân cảm thấy chọn loại nào thì tốt?”

“Cứ như ý ngươi mà làm”. Ninh thị gạt đầu, chủ động đổi chủ đề, “Ta gần đây sức khỏe không tốt, vẫn phải cậy ngươi chịu khó vậy, người trong phòng bếp đủ không? Nếu cần thêm người hỗ trợ cứ nói ta.”

Trịnh thị nghe xong, lập tức đáp: “Tạ phu nhân độ lượng. Phòng bếp ngày bình thường thì không sao, chỉ là các việc chuẩn bị cho Tiệc Bách hoa tương đối nhiều, tôi muốn đề cử lên phu nhân một người đến trợ giúp.”

Ninh thị không nghĩ đến Trịnh thị đã chọn được người: “Là người nào?”

Trịnh thị rụt rè đáp: “Là con gái tôi, nữ danh Thanh Thanh, năm nay mười bốn tuổi, ngày trước khi còn ở quê Ninh Bắc đã đọc sách mấy năm, nàng hiểu trù kỹ, cũng thích bày biện hoa cỏ, bất luận là đi vườn bách hoa hay chăm sóc thực vật, đều có thể giúp đỡ.”

“Được, nghe ngươi nói, nếu như chỉ để nàng ở trong phòng bếp sẽ là tui thân cho nàng. Thế này đi, trước sắp xếp nàng đến trước tiệc Bách hoa, lương tháng này, trước đưa nàng 500 ngân lượng, sau này nếu có vị trí nào thích hợp cho nàng sẽ điều qua.”

Ninh thị không hề do dự, lập tức đáp ứng. Nàng ra tay cũng rất hào phóng, đại nha đầu bên cạnh Ninh thị một tháng tiền công cũng không quá một hai lượng.

Tối đó, Ninh thị nói lại với Cố Cảnh Ngộ về thái độ của Cố Thiên với Tĩnh vương gia, trong lời nói cũng tỏ rõ thái độ với sự việc lần này, Cố Cảnh Ngộ lại nghĩ sâu hơn một chút.

Đây là lần thứ hai Tĩnh vương gia cứu Cố Thiên, hai lần đều là giúp nàng vượt qua đại nạn, không chừng đây là thiên ý.

Nhưng, thế nữ đều là vô ý, vậy hẳn đành giống như trước làm mấy việc, phân rõ quan hệ giữa nữ nhi và Tĩnh vương gia.

Dựa vào chế độ, tam sở quan viên của vùng đất phong vương mừng 1 và 15 hàng tháng phải đến vương phủ hầu yết kiến. Nửa năm lại đây Tĩnh vương gia liên tục chinh chiến bên ngoài nên tạm thời chưa phải đến, nhưng nay Tĩnh vương đã trở lại, Cố Cảnh Ngộ vẫn đợi đến ngày đó, còn hai ngày nữa là đến mừng 1 rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhánh Hoa Đẹp (Thượng)

Đến ngày 15 tháng hai, đồng thời là Tiết hoa triều, phủ U Châu đã ngập tràn sắc xuân, cỏ xanh mơn mớn chim ca múa.

Chuông bắt đầu ngân, cổng thành mở, số người đi thanh minh(1) ngoài thành cũng bắt đầu xuất phát, hai bên bờ sông các đoàn xe ngựa nối đuôi nhau nhộn nhịp thành một hàng dài bất tận.

Trên bờ đề cây dương liễu đâm chồi xanh mơn mẫm, cành mềm phất phơ, lướt thướt theo làn gió xuân, bên đường hoa Báo Xuân(2) đương thì nở rộ, cả một biển vàng lấp lánh chói lòa khiến người ta lạc cả tầm nhìn...

Cố Thiên vén rèm cửa sổ, cười nhìn Ninh thị đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh.

Ninh thị mặc một chiếc váy Kim Nguyệt Hóa màu đàn hương, trên tay vắt chiếc áo choàng hoa màu son, trang điểm nhẹ nhàng, sắc mặt hồng hào. Cơ thể nàng hôm nay đã tốt hơn rất nhiều, chỉ là người gầy hơn chút nhưng xem ra lại trông trẻ hơn mấy tuổi.

Hai mẹ con kiếp trước đều không có cơ hội ngắm cảnh đẹp U Châu ngày xuân, kiếp này mọi thứ đã khác.

Xe đi được nửa canh giờ, trông xa xa thấy ngôi đền tường trắng của vườn Bách hoa, chưa đến cửa trước đã nghe thấy tiếng người ồn ào.

Vườn Bách hoa vốn là tư gia của đại Nho gia tiền triều Vu Hồng Kiệt. Vu Hồng Kiệt yêu hoa thành nghiện, trong vườn có đủ mọi loại hoa với đủ màu sắc, nhất là mẫu đơn. Sau đó triều đại thay đổi, văn nhân thanh ngạo, Vu Hồng Kiệt nguyện không thờ hai chủ, đến Trường Thọ tự cạo đầu đi tu, vườn Bách hoa cũng biến thành sân nghiệp của chùa, không chỉ mở cửa đón bách tính, còn trồng thêm nhiều loại hoa khác.

Tiết hoa triều là thời điểm nhộn nhịp nhất trong năm của vườn Bách hoa, hơn một nửa các tăng lữ của Trường Thọ ngày này sẽ xuống giúp đỡ quản lý. Phương trượng Tề Không đại sư tự mình ra tiếp đón mẹ con Ninh thị vào phòng khách. Sau một hồi nghỉ ngơi, Ninh thị đi kiểm tra tình hình chuẩn bị cho bữa tiệc, còn Trịnh thị thì đợi các gia đình hôm qua đã đến trước, đưa tiền công cho họ và xử lý các việc liên quan.

Cố Thiên nửa tháng nay không hề học cách quán xuyến việc nhà như Ninh thị hi vọng. Vừa đúng mừng 1 nàng bắt đầu sinh một tràng bệnh, tuy không đáng ngại, chỉ là do trước đó rất mệt mỏi nhưng cũng khiến Ninh thị cảm thấy hết hồn. Từ nhỏ cô nương được nuôi dưỡng, nuông chiều cẩn thận chưa bao giờ chịu khổ, chỉ vì muốn cứu mẹ mà cố mạnh mẽ, sau khi về nhà, toàn tâm toàn thân được thả lỏng, cũng đúng lúc có nguyệt sự nên mới thành chuyện.

Ninh thị lúc đó đã có thể bước xuống đất đi lại, đến thăm cô con gái nhỏ bệnh đến đáng thương, đành chấp nhận để nàng nằm yên, chuyên tâm điều dưỡng.

Hôm nay các nàng xuất phát sớm, các cô nương các gia đình khác vẫn chưa đến, Cố Thiên ở lại trong phòng khách đợi Phùng Loan và Chương Tinh Cầm.

Bích Lạc lấy từ tráp tử đàn khảm trai ra một miếng giấy ngũ sắc đã được cắt tia, Bích Linh lấy giấy màu, gấp lại thành các nếp, đục một lỗ nhỏ sau đó rải rộng ra, trên giấy liền xuất hiện hai lỗ đối xứng một trái một phải. Cố Thiên nắm năm đầu dây vắt thành dải dây đỏ choàng qua hai đầu phân biệt từ trong hai lỗ, ở giữa để lại khoảng cách dài bằng nửa cánh tay, trên mỗi đầu là một quả hồng, ở dưới cùng tết một nút thắt để cố định lại.

Không lâu sau, Chương Tinh Cầm đến trước, dẫn theo muội muội của nàng Chương Tinh Tư 9 tuổi.

“Đồ của người thật hay! Làm thế nào mà ra được?” Chương Tinh Cầm thập phần lạnh lợi, hí hoáy mấy cái liền đoán ra ngay bí quyết, không ngừng hỏi.

Cố Thiên hàm hồ đáp: “Suy nghĩ một hồi ra đó, vẫn chưa thử qua, cũng không biết có linh không.”

Thực ra, cách này là nàng đòi trước học được từ các cung nữ.

Các cô nương trong Tiết triều hoa phải tế Hoa thần trái hồng cùng hoa, dùng giấy lụa màu buộc lên cành cây, tặng lễ vật cho Hoa thần. Truyền thuyết nói rằng ai trang trí cây hoa đẹp nhất, cành hoa cao nhất, sẽ được ban nhiều chân phúc nhất, cho nên trong dân gian khuê nữ to gan nào có kỹ năng cao sẽ bắc thang trèo lên cây.

Nhưng trong hoàng cung nhiều quy tắc, các cung nữ không thể tự bắc thang trèo cao, nhưng cũng không bỏ qua cơ hội cầu được chân phúc, người thông minh trong cái khó sẽ lộ cái khôn, từ đó nghĩ ra cách ứng biến này. Tại hai đoạn giấy màu các nàng treo các vật nặng rồi ném đi, nếu may mắn sẽ lên được các cành cao.

“Chúng ta đi thử đi”. Chương Tinh Cầm lòng hiếu kỳ trời dậy, háng hái muốn thử.

“Đội Phùng tỷ tỷ một chút, mọi người đã hẹn rồi mà.” Cố Thiên một tay khuyên, một tay chỉ đạo các nàng, hai người cùng xâu dây đỏ vào hoa quả.

Chương Tinh Cầm là một người hoạt bát ưa nhảy nhót, đội không quá một khắc đã không còn nhẫn nại, “Đã nói tới sớm, sao lại thất hẹn vậy, đừng đợi nữa, bảo nàng tự đi hoa viên tìm chúng ta đi.”

Chương Tinh Tư cảm thấy đồng giấy màu ngũ sắc được móc cả một rừng quả hồng này rất mới mẻ, nhìn mãi mà không chớp mắt, tâm tư hiện hết ra mặt.

Cố Thiên chỉ đồng ý cùng các nàng vào trong viện của phòng khách, thử nghiệm trước trên cây ngọc lan.

Chương Tinh Tư ném đầu tiên, nàng nhỏ tuổi, khí lực nhỏ, lại không biết cách, nên chỉ ném lên cành cây cao hơn đầu nàng một chút.

Cố Thiên mô phỏng lại động tác của các cung nữ, dùng chút lực, cuối cùng ném cao hơn Chương Tinh Tư rất nhiều.

Chương Tinh Cầm học tư thế của Cổ Thiên, nhưng dùng khí lực quá lớn, quãng giấy ngũ sắc buộc quả hồng trong không trung thành một hình vòng cung rất đẹp, bay cao đi qua đỉnh cây ngọc lan, cuối cùng rơi xuống đất.

Nàng không phục, thử đi thử lại, cuối cùng tìm ra bí quyết, bảo mỗi người về phòng tìm giấy gấp thêm, chuẩn bị so tài cao thấp.

Nhưng khi ra khỏi viện, Chương Tinh Cầm lại đổi ý: “Không được không được, trong này chơi không đã! Phía đông viện Mẫu Đơn có hai khoảng đất rộng, chỗ đó có cây đỗ quyên trăm năm, cao hơn 10 thước, chúng ta đi qua đó đi.” Nàng cực kỳ phấn khởi, quyết tâm lật ngược thất bại của bản thân.

Vì vậy, Chương Tinh Cầm dẫn đầu, ba người cùng hướng một mục tiêu mà chạy thẳng.

Bữa nay người đến thưởng hoa nhiều, Cổ Thiên nay đã là một đại cô nương, nên phải luôn ghi nhớ giữ tư thế đúng quy cách, mỗi lần xa xa trông thấy bóng người, liền dừng lại theo đúng quy củ mà chào hỏi, dần dần rút lại cuối cùng.

Thực ra cũng không hẳn là cuối cùng, đằng sau nàng vẫn có các nha hoàn tay cầm túi giấy màu. Mầu giấy màu tuy không nặng nhưng buộc cùng mấy chục quả hồng quả thật khiến Bích Lạc với Bích Linh muốn chạy cũng khó.

Viện Mẫu Đơn được treo đầy các dải lụa đỏ vàng, vượt qua cổng Nguyệt Lượng, đằng trước Chương Tinh Cầm và Chương Tinh Tư là hai ngã rẽ. Cả hai lách qua đoàn người xung quanh hồ một lúc đã không còn thấy hình bóng, đằng sau hai nha hoàn vẫn không thấy đâu, Cổ Thiên liền dứt khoát tựa vào cạnh cửa nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một cánh tay, kéo mạnh chiếc đai lưng, đẩy nàng về phía sau. Sau khi nhận thức là ai nàng vội kêu lên, miệng vừa kịp mở ngay lập tức bị một bàn tay ấm nóng bịt lại, nàng giãy giụa đánh đập đều vô dụng, cuối cùng đành chấp nhận bị ôm đến đằng sau hòn núi giả mới được xuống đất.

Cổ Thiên quay người lại, ổn định tâm tình sợ hãi, ngược mắt liền đối diện với bộ mặt ngọc ngém cười như không cười của Hàn Thác.

“Vương gia!” nàng vuốt ngực, nửa thực nửa giận, “Đọa chết người ta!”

Đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lại hỏi: “Vương gia sao lại ở đây?”

Tuy tiết Hoa triều không nhất định chỉ dành cho nữ nhi, nhưng hôm nay là ngày thường không phải ngày quốc lễ, quan phủ không nghỉ, các cửa tiệm làm việc bình thường, anh em Cổ Tùng và Cổ Phong học trong Hàn Sơn viện cũng không nghỉ, ban ngày đa số hội con trai không có thời gian dạo chơi, chỉ có buổi tối dự tiệc.

Hơn nữa hôm nay là 15, sáng sớm Cổ Cảnh Ngộ đã mau chóng đến Tĩnh vương phủ yết kiến, ra khỏi cửa cùng lúc với mẹ con nàng, cùng tham gia còn có tam ty với các quan viên của họ.....

Chẳng lẽ Tĩnh vương gia diện hạ để mặc toàn bộ bọn họ, tự mình chạy đến đây thưởng hoa?

Hàn Thác không trả lời nàng, hỏi ngược lại: “Nàng đã khỏe hơn chưa?”

Cổ Thiên kinh ngạc đáp: “Vương gia sao biết ta bị bệnh? Lễ nào vương gia đặt mặt thám trong nhà ta?”

Hàn Thác nghe xong đánh nhẹ vào đầu nàng: “Tiêu Hạc Niên trước khi đi đến gặp ta.”

Hắn hạ thủ căn bản không dùng lực, nhưng da nàng mỏng nên vẫn để lại chút hồng hồng.

Cổ Thiên không nhìn thấy, nhưng lại có thể cảm thấy đau, xoa đầu, cao giọng, không vui đáp: “Vương gia giỏi nhất là ức hiếp người sao?”

Hàn Thác cười nhẹ đáp: “Tặng nàng” vừa nói vừa đưa nàng một cái mặt nạ.

Cổ Thiên nghiêng đầu hỏi: “Chu Bát Giới cống vợ?” thần thái ngừ điệu không giấu nổi sự coi thường, tặng nàng đồ chơi trẻ con cũng là quá rồi, nhưng là đồ lại quá xấu. Cứ cho là không biết chọn, cũng có thể tặng bất kỳ loài hoa nào ứng với ngày lễ mà.

Hàn Thác trong mắt chợt phát sáng, nhếch môi, hỏi: “Nàng nhớ?”

Nhớ cái gì? Cổ Thiên không hiểu, chỉ đáp: “Ta đã xem qua ‘Tây du ký’.”

Hàn Thác trầm lặng.

Tám năm trước trong một buổi tối, nàng khóc quần người, cần hắn ngủ cùng, cũng muốn nghe kể chuyện. Nhìn nàng khóc đến mức mặt như mèo, hắn bèn chọn một câu chuyện hài hước, chọc nàng cười ha hả.

Biết nàng cái gì đều không nhớ, hắn không thấy quá buồn, cũng không muốn thử xem nàng có nhớ tý gì không.

Mùng một hôm đó Cổ Cảnh Ngộ mang tặng cho Hàn Thác Đoạn Thủy bảo đao chế tạo từ Tây vực, nói là cảm tạ hắn đã cứu thể nữ mình, tuy không nói gì nhưng hành động đã thể hiện rõ ý tứ, từ nay hắn liền không liên quan đến Cổ Thiên.

Hàn Thác sẽ không để hấn có thể như ý.

“Bỏn vương là đến tìm nàng lấy hồi báo”. Hấn bước lên phía trước, ép nàng đứng đối mặt với hấn không cho thoát, thẳng đến khi lưng áp vào tường đá, muốn lùi cũng không được.

Trên đỉnh động đá có một nửa là khoảng trống, kéo theo khung cảnh của cây cầu đá cẩm thạch. Một tia nắng xuyên qua khe hở của cây cầu, chiếu rọi vào phía trước người nàng.

Hôm nay Cố Thiên mặc chiếc váy yếm thêu hoa màu trắng ngà, với phần cổ áo lụa màu xanh lam, bên váy thắt một chiếc dây tơ nhiều lụa màu ngọc, mái tóc dài được vấn lên thành búi tóc mây cao, trên tóc cài một chiếc trâm màu hồng, vừa trang nhã vừa kiều sa.

Từ lúc chia tay ở quán trọ, bọn hấn đã hơn 20 ngày chưa gặp mặt, nàng đã bớt tính trẻ con, ngày càng cứng chặc.

Hàn Thác không rõ rốt cuộc là do trang điểm hay là do thiếu nữ trong độ tuổi trưởng thành biến hóa nhanh. Hấn cũng không muốn biết, chỉ biết nàng khiến hấn ngày càng muốn lại gần, mà kế hoạch của hấn cũng là muốn rút dao chém nước nước càng chảy(3), muốn mối quan hệ giữa hai người kết thành sợi, quện thành lưới, ngàn sợi vạn tơ cũng không thể đứt.

“Vương gia, ngài muốn làm gì?” Cố Thiên hỏi.

Hàn Thác đứng quá gần, gần đến mức có thể nghe được tiếng thở, quanh mũi nàng ngập tràn mùi hương trên người hấn, điều này khiến nàng bắn khoản, bẽn lẽn nhìn xuống, tim cũng đập nhanh hơn một nhịp.

“Ta muốn...”

Hấn thanh âm nhỏ dần, nàng nghe không rõ, không biết gì ngẩng đầu, chỉ thấy hấn cúi người xuống, từng chút từng chút một dựa gần, mặt hấn trong mắt nàng ngày càng lớn, lông mi dài mà rậm, cái mũi cao thẳng, làn môi dày mím chặt.....

Cố Thiên trong đầu trống rỗng, biểu cảm ngưng đọng, nói không nên lời.

Chú thích (Beta):

(1): đi tảo mộ

(2): hình hoa Báo Xuân

(3): câu này chỉ sự bất lực, mọi sự đi ngược lại với ý muốn của mình. Trong bài “Mộng uyên ương hồ điệp” (nhạc phim Bao thanh thiên) có câu này, sau đây là một đoạn trích:

"Chuyện hôm qua như nước chảy về đông

Mãi xa ta không sao giữ được

Hôm nay lại có bao chuyện ưu phiền làm rối cả lòng ta

Rút dao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh

Nâng chén tiêu sầu, càng sầu thêm

Gió sớm mai thổi đi bốn phương

Xưa nay chỉ thấy người nay cười

Có ai thấy người xưa khóc đâu

Hai tiếng ái tình thật cay đắng

Muốn hỏi cho rõ hay giả vờ ngây ngô

Chỉ có thể biết nhiều hay ít khó có thể biết cho đủ

Giống như đôi uyên ương bướm bướm trong những năm tháng khó khăn này

Ai có thể thoát được nỗi sầu nhân thế

Trong thế giới phù hoa đó

Sống ở trên đời đã là chuyện điên rồi

Sao còn muốn lên tận trời xanh?

Chi bằng ngủ yên trong sự dịu êm..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nhàn Hoa Đẹp (Hạ)

Tuy nhiên mọi thứ hoàn toàn không như Cố Thiên nghĩ.

Đôi môi của Hàn Thác không hề in lên làn môi nàng, khi nàng tưởng như sẽ chạm thì hần lại hướng về bên cạnh, như có như không chạm qua gò má mềm mại của nàng, nhẹ lướt qua sợi tóc đen huyền, cuối cùng dừng lại bên tai nàng, “Ta muốn nàng tận tay làm cho ta một đồ vật.”

Hắn vốn không định khinh bạc nàng, nhân lúc nàng không để ý mà hôn nàng, trình độ thân mật này không thể so sánh được với các hành động lúc đồng hành trước kia. Hôm nay đến, vì muốn tìm lý do về sau lại hẹn gặp lại. Số lần gặp nhiều lên rồi tự nhiên nàng sẽ chấp nhận hắn, dần thay đổi tâm ý.

Nếu như không may, Cố Thiên là người cố chấp, không làm sao lay chuyển được thì làm thế nào?

Loại sự tình này trước nay Hàn Thác chưa từng nghĩ qua. Nhiều năm cầm quân chinh chiến đã tôi luyện hắn trở thành một người đàn ông trầm tính lại tự tin, trong xương cốt hình thành tính công kích cực kỳ mạnh. Trong từ điển của hắn chưa bao giờ tồn tại hai từ thất bại, đối mặt với khó khăn tàn khốc, chiến dịch lâm bước đường cùng hắn đều có thể chuyển bại thành thắng, huống chi trước mắt lại là tiểu cô nương kiêu diễm đáng yêu, chạm nhẹ liền khóc.

Hàn Thác giữ nguyên tư thế, thuận tay xoa nhẹ lên má Cố Thiên, “Nàng định tặng gì cho ta?”

“Tặng gì cho người?” Cố Thiên vô thức lặp lại lời nói của hắn. Nàng vẫn chưa hồi phục lại sau những cử chỉ ám muội vừa rồi, máu trong người như chảy ngược, mặt đỏ ửng, suy nghĩ hỗn loạn, hoàn toàn không biết Hàn Thác đang nói gì.

“Ta muốn nàng tận tay làm một cái như thế này tặng ta coi như hồi báo.” Trong thanh âm của Hàn Thác không giấu nổi ý cười.

Tặng đồ vật?

Cố Thiên cuối cùng cũng nắm được trọng điểm, “Cha ta đã tặng người một thanh đao.”

Đây tuyệt đối chính là nỗi nào úp vung này, mặt Hàn Thác trầm xuống, đáp: “Hắn là hắn, nàng là nàng, người ta giúp là nàng không phải hắn, cho nên người hồi báo ta chỉ có thể là nàng.”

“Được thôi...” Tay Cố Thiên ôm má, xoa nóng, nàng có điểm khó khăn, làm cái gì mới có thể so sánh được với tuyệt thế bảo đao? Nàng có muốn cũng không phải nói là làm được, đành dứt khoát hỏi hắn, “Vậy ngài muốn gì?”

Hàn Thác vốn không muốn bất kỳ loại bảo bối nào, nhẹ giọng đáp: “Làm một cái áo choàng cho ta đi.”

Hắn tính toán cực kì tốt. Làm quần áo cần số đo cơ thể, lúc này hiển nhiên không có điều kiện để đo, bắt buộc phải có lần gặp sau. Sau khi quần áo làm xong, phải mặc thử, mặc không vừa vẫn cần sửa, vậy lại có thêm lần gặp thứ ba, thứ tư.

Lúc này khả năng suy nghĩ của Cố Thiên đã trở lại bình thường, trước không nói đến có đồng ý hay không, nàng sao có thể làm quần áo cho hắn. Một nam tử hán cao tám thước, mặc áo choàng độ dài cũng phải gần bằng cả người nàng, khi làm nàng biết phải giấu áo này chỗ nào mới không bị người khác phát hiện được.

Vì vậy, chỉ có thể tìm cách từ chối, “Vương gia, nữ công của ta không tốt, Vương gia đến lúc đó mặc vào sẽ bị mọi người chê cười.”

“Vậy làm cho ta đôi giày vậy.” Hàn Thác tỏ ra nhượng bộ, thực ra ý tứ như nhau, công đoạn làm giày cũng không kém hơn làm quần áo.

Cố Thiên ghen lời, “Ta không biết làm”. Đây là sự thật, để khâu được đế giày cần rất nhiều công phu, nàng đã thử qua một lần, đầu ngón tay cũng bị kim đâm sưng vù, sau đó cũng không làm nữa.

Hàn Thác đỡ trán, đây là mặc cả, thế này thế kia, tựa như hắn đang cầu nàng: “Thêu khăn tay, hầu bao, nàng biết chứ?”

May mà Hàn Thác là một vương gia, số lượng nha hoàn biết thêu thùa đếm đầu người không ít nên yêu cầu đối với khả năng may vá của phu nhân tương

lai không cao. Nếu như đổi lại là nhà nghèo cửa bé, nói không chừng phải lo nghĩ đến việc đổi đối tượng.

Tặng khăn tay, tặng hầu bao, nghe thế nào cũng thấy có tư vị tư tình, Cố Thiên không muốn tặng, lại ngại không dám nói không làm, nếu như vẫn cự tuyệt Hàn Thác, hẳn sẽ không cảm thấy mình không có thành ý hồi đáp chứ?

Cố Thiên nghĩ tới nát óc, hai con mắt đảo tới đảo lui, tầm mắt rơi trên mảnh giấy ngũ sắc nằm trên cửa động núi. Lúc nàng bị Hàn Thác ôm vào trong do giấy giữa nên làm rơi, mà nó cũng là nàng tự tay làm đó.....

Ý tưởng mới hiện ra, Cố Thiên liền tự xem thường mình. Sao lại có thể đầu cơ chuộc lợi như vậy cơ chứ, nếu thật sự tặng Hàn Thác cái này, nàng tự cảm thấy không có chút thành ý nào. Không có sự giúp đỡ của Hàn Thác, Cố Thiên không thể tự mình thành công mời Tiêu Hạc Niên về nhà được.

Hàn Thác thuận theo tầm mắt nàng chú ý đến đồng giấy gấp ngũ sắc kia, hẳn cho rằng Cố Thiên là muốn thứ này, liền đi tới và lấy: “Nàng muốn cái này? Vật này dùng để làm gì?”

“Buộc nó lên cây cầu phúc, buộc càng cao càng đạt được nhiều chân phúc.” Đề tài thay đổi, Cố Thiên tự tại hơn nhiều, nói chuyện cũng vui vẻ hơn, “Nó chính là của ta, đang trên đường đi tìm cây đỗ quyền cao 10 thước để ném lên, kết quả nửa đường đã bị vương gia bắt vào trong động này.” Nói tới cuối, giọng nàng vô ý mang theo vài phần oán trách.

Hàn Thác cười đáp: “Lúc này các nàng chạy như điên trong viện là vì như vậy?”

Cố Thiên vừa thẹn vừa giận nhưng lại không thể bác bỏ, giật lấy đồng giấy màu đáp: “Đưa lại cho ta.”

Hàn Thác nghiêng người tránh, đối mặt với núi giả là một hàng hơn 10 cây bạch dương thẳng đứng che trời, cao hơn 20 thước, “Muốn cao phải không, bốn vương cho nàng toại nguyện.” Vừa nói vừa đi ra khỏi động.

Đúng lúc đó, loáng thoáng xa xa nghe thấy tiếng người gọi tên Cố Thiên.

Cố Thiên tim đập nhanh mấy nhịp, lòng có chút giật mình, giữa thanh thiên bạch nhật, một nam một nữ trốn sau động núi giả, nói thể nào cũng không được trong sáng, chẳng may có người nhìn thấy thì rất không hay, nàng đưa tay nắm lấy tay Hàn Thác ý bảo hẳn không được ra.

Hàn Thác vẫn điềm tĩnh, thanh âm kia cách bọn họ còn xa, hẳn không quá chú ý, vẫn đứng ở cửa động, vung tay một phát, quả hồng kéo theo giấy ngũ sắc bay cao lên, ổn định vất lên đầu cành, toàn bộ quá trình làm rất gọn gàng.

“Haizz! Vương gia!” Cố Thiên bức tức dậm chân, “Cái đó cần buộc lên cây hoa.”

Cây hoa lẽ nào không phải là cây sao? Hàn Thác chỉ để ý làm sao buộc được giấy ngũ sắc, lại hoàn toàn không hiểu tập tục ngày lễ của các cô nương, hẳn hết sức muốn mà vừa lòng tiểu cô nương, hi vọng nàng sẽ vui, kết quả không như ý, ngược lại đối lấy bị nàng oán trách, mặt có chút ngại ngùng.

“Cố Thiên.....”.

“Tiểu thư....”.

Tiếng gọi ngày càng gần.

Cố Thiên đẩy Hàn Thác vào trong động, nhẹ giọng cầu đáp: “Ta đi trước, Vương gia đợi một chút hẵng đi, được không?”

Hàn Thác nhân cơ hội nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay trắng nõn.

Trong chớp mắt, thanh âm đã ở ngay phía trước, “Cố tỷ tỷ chắc đang trốn sau dãy núi giả chăng?” Giọng nói này là của Chương Tinh Tư, vừa nói vừa đi về hướng này.

Cố Thiên đẩy Hàn Thác rồi đi ra.

Chương Tinh Tư cẩn thận nghĩ, thấy Cố Thiên ra liền vui vẻ vỗ tay, “Quả nhiên là muội đoán đúng rồi.”

“Tiểu thư dọa nô tì chết khiếp, nếu lại để lạc mất người, phu nhân nhất định sẽ bán nô tì đi mất.” Bích Lạc thanh âm như chực khóc đáp.

“Người trốn sau đó làm gì vậy?” Chương Tinh Chăm nhìn chăm chăm Cố Thiên dò hỏi.

Cố Thiên tâm có quỷ, sợ nàng ta nhìn thấy cái gì, vội đáp: “Đi một nên nghỉ một chút.”

Cây bạch dương này mầm muộn, trên cành cây trắng xám tro tro hiện lên sắc màu tươi sáng của giấy màu, muốn không gây sự chú ý cũng khó, Chương Tinh Chăm quả nhiên phát hiện ra, lại ngạc nhiên cười, “Kia là người ném lên đúng không? Người làm thế nào vậy, sao lại ném lên cây bạch dương vậy, ha ha...”

Cố Thiên bối rối quay đầu, đôi mắt liếc một cái sắc lẹm về phía núi giả, khí thế như muốn chẻ đôi đá nhưng lại không có năng lực đó, Hàn Thác căn bản cũng không thấy.

Mấy người đi xa dần, tiếng cười của Chương Tinh Cẩm như cũ vẫn vang lên không ngừng.

Cố Thiên đi rồi, mặt nạ Chu Bát Giới cũng vỡ vụn ở trên đất.

Hàn Thác cúi xuống nhặt lên, lời muốn nói vẫn chưa hết, nhưng không cần vội vàng, thời gian còn cả ngày, vẫn có thể tìm cơ hội gặp mặt Cố Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lại Gặp Mặt

Qua giờ nghỉ trưa, cô nương các nhà đã có mặt đầy đủ.

Cố Thiên, Chương Tinh Cẩm, Phùng Loan và mười mấy vị cô nương tuổi tác ngang nhau đang bàn cách đặt hoa dọc bờ sông trong Mẫu Đơn viện.

Trong những người này Phùng Loan là lớn tuổi nhất. Chơi cùng nhau không chỉ coi gia thế mà cũng đề ý đến tuổi tác, những cô nương trên 15 tuổi đã đến lúc cập kê sẽ đeo thêm một chiếc vòng nhỏ, không giống như các tiểu nha đầu còn trẻ con khác.

Người đồng nhiều chuyện, nói một lúc mới đề cập đến quy tắc đặt hoa, lại gọi nha hoàn lấy ra đàn và hoa túc cầu bằng lụa lớn nhỏ. Mới chuẩn bị xong xuôi, Tam cô nương Lương Quế Anh của Vĩnh Thanh Vệ Chỉ huy sứ khoan thai đi đến, “Xin lỗi các vị, ta đến muộn, vừa nãy cùng mẫu thân đến gặp An quốc công phu nhân.”

Sau khi ngồi xuống lại hỏi quy tắc.

Chương Tinh Cẩm tranh đáp: “Hoa rơi tay ai người đó ngâm một câu thơ, đề ứng với lễ tiết bắt buộc phải có chữ xuân và tên hoa, ai sai phạt rượu.”

“Là tự mình làm thơ sao?” Lương Quế Anh hỏi lại, “Tài văn chương của ta không tốt như các người.”

“Thơ của người khác còn có nghĩa gì, cũng không phải hoàng khẩu tiểu nhi (*trẻ con vô tri*), trái phải không quá mấy chữ, lẽ nào không làm ra được vài từ?” Chương Tinh Cẩm phản đối.

Có người đồng ý, cũng có người cảm thấy có thể giảm bớt độ khó, nhất thời lại tranh chấp không dứt.

Cuối cùng là Phùng Loan đứng ra giảng hòa, “Mọi người chẳng qua muốn cùng nhau tham gia náo nhiệt, cũng không phải thi thố.” Cuối cùng nói trích dẫn thơ của các bậc hiền nhân cũng không có vấn đề gì.

Nha hoàn bịt mắt đánh đàn, đoá hoa lụa kia chạy mấy vòng qua tay mọi người, căn bản mỗi người đều chạm qua một lần.

Chính là sợ cái gì đến cái đó, Lương Quế Anh không giỏi làm thơ, số lần hoa lụa đến tay nàng lại nhiều nhất, mấy lần đầu còn có thể ứng phó, sau đó dùng quá nhiều thơ rồi lại không thể trùng với người khác, lần thứ năm đến lượt, nàng nghĩ mãi không ra.

Toàn bộ con mắt hướng về nàng ta, cũng có người hô: “Phạt rượu! Phạt rượu!”

Lương Quế Anh mạnh mẽ, vẫn không nhận thua.

Đang lúc bế tắc, đột nhiên từ đâu truyền đến một câu: “Đồng tước xuân thâm tỏa nhị kiêu.”(*)

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy một tiểu cô nương xinh xắn tầm 13-14 tuổi đang đứng ở hành lang, trên người mặc chiếc áo yếm thêu hoa văn màu xanh nghệ cùng với chiếc váy hoa cỏ màu gạch cua, hai búi tóc cài trâm Hoa Thắng nhưng vẫn khéo léo để rủ xuống vài sợi, dung mạo thanh tú diễm lệ, rung động lòng người.

Dung mạo tốt, lại biết chữ, hiển nhiên đã đọc qua sách, là tiểu thư nhà nào vậy? Tại sao từ trước đến nay chưa gặp qua?

Có vẻ nàng đang lẻ loi một mình, không có nha hoàn đi cùng, trên tay vẫn cầm một bình nhị kiêu, hành động xem ra không giống như tiểu thư một gia đình lớn.

Cô nương kia thấy mọi người thăm dò nhìn nàng, cũng không giận không sợ mà duyên dáng cười đáp.

“Ngươi là ai?” Lương Quế Anh hỏi, giọng không vui, tuy nàng vẫn chưa nghĩ ra câu thơ nào nhưng cũng không khiến người khác đoạt mất sự chú ý.

Cố Thiên lại biết là người nào, chính là con gái của Trịnh thị Giang Liên Nam.

Đây là lần đầu tiên trong đời này nàng gặp nàng ta, so với kiếp trước trước sớm hai năm, tình cảnh cũng khác.

Giang Liên Nam chưa đáp lời đã có một bác gái áo xanh từ cửa Nguyệt động đi ra kéo nàng, “Cầm được hoa rồi sao còn không mau mang vào, các phu nhân bên kia đang đợi đó.”

“Vẫn cho rằng là đại cô nương nhà ai, hóa ra là một hạ nhân, đúng là gà nui già phượng hoàng.” Lương Quế Anh châm biếm nói, kẻ hại nàng ta ắt sẽ không có lợi, nói tuyệt đối không có một chút nhân từ, “nàng ta quy củ kém như vậy, chủ nhân nhất định là một nhà lụi bại.”

Lương Quế Anh khẩu khí không ngừng lại, cứ vậy một đường thẳng luôn cả nhà Bộ chính sử Cố đại nhân.

Chương Tinh Cầm với Cố Thiên chơi thân, thường ra vào nhà nàng, tự nhiên cũng nhận ra bác gái kia. Nàng nhìn Cố Thiên, lại nhìn Lương Quế Anh không thuận mắt, miệng chặc chặc mấy cái, cố ý to giọng đáp: “Đầu năm nay thấy người có học vấn cũng không bằng hạ nhân.”

“Người nói ai?” Lương Quế Anh tức giận hỏi.

“Ta cũng hiểu kỳ là ai nha,” Chương Tinh Cầm tìm liên quan, “A, thì ra là một tên quê mùa.”

Câu này đúng là chạm vào nỗi đau của Lương Quế Anh.

Cha của Lương Quế Anh Lương Tam xuất thân là nông dân, thuở thiếu niên gặp phải năm mất mùa, vì cứu tính mạng của mình mà tòng quân. Hắn là người cơ trí, từ chức vụ thấp nhất từng bước lập công đi lên, hiện nay làm tới chức Vệ chỉ huy sứ, mọi người trước mặt nề tình gọi một câu anh hùng, thực ra sau lưng đều bị gọi là kẻ nhà quê do gặp may mà được, đều là sự khinh miệt cùng tin đồn ác ý.

Vì thế người nhà Lương gia nghe không lọt ba chữ “Kẻ nhà quê”, Lương Quế Anh lại là người tính tình động một tý liền trở nên nóng nảy, lời Chương Tinh Cầm vừa dứt, liền bị nàng nhào lên đánh.

Chỗ này đều là các nữ hài từ khuê các xuất thân cao quý, được nuông chiều cẩn thận, nào đã thấy qua người nào la lối như vậy, trong một tiếng đồng hồ toàn bộ rối tung không biết xử trí thế nào.

Vẫn là các nha hoàn phản ứng nhanh, có mấy người xông lên kéo ra, toàn bộ đều bị Lương Quế Anh đẩy ngã xuống đất.

Lương Quế Anh khí lực lớn, Chương Tinh Cầm cũng không dễ khuất phục. Nàng hồi nhỏ thân thể không tốt, vì muốn khỏe mạnh đã luyện võ công hai năm, không có một chút ý niệm bỏ qua cơ hội này mà trực tiếp nghênh đón Lương Quế Anh.

Hai người đều bị ăn đòn của đối phương, cũng càng phát giận, chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, cả hai cùng lao vào nhau rồi đập vào lan can mà ngã xuống hồ.

May mà nước ở đây không sâu, chỉ đến đầu gối, người cũng không đáng ngại, chỉ là toàn thân ướt sũng. Lương Quế Anh tóc xỏa tung ra, buông thõng che hết nửa khuôn mặt, Chương Tinh Cầm váy ngắn bị xé mất một mảng, cái sợi tơ màu vàng ngà đang được treo trên chiếc lá sen bên cạnh, nhìn trông thật là thảm hại.

Cả hai dù đã thu tay nhưng mắt vẫn trừng trừng nhìn đối phương.

Thuộc hạ của Lương Tam chỉ huy báo cho nhà Phương Thuận Hoa, còn có Phùng Loan mau chóng phân phó nha hoàn đưa các nàng lên bờ, Cố Thiên cởi chiếc áo choàng của mình khoác cho Chương Tinh Cầm. Mỗi người tự quay về phòng tắm rửa xử lý, mọi người cũng không vui mà tan rã.

*

Trong phòng khách, Chương Tinh Cầm đã tắm rửa xong, thay bộ quần áo sạch sẽ, tay cầm cốc trà gừng, vừa uống vừa bàn: “Lần đầu trông thấy loại người này, nói trắng ra chẳng qua dựa vào phụ thân, bản thân chả có bản lĩnh gì, lại còn kiêu ngạo hống hách...”

“Được rồi, được rồi,” Phùng Loan ngắt lời nàng, “người cũng không phải người tốt làm việc tốt gì, không được quên đâu.”

Thực ra Phùng Loan cũng không nhìn thuận mắt Lương Quế Anh, chỉ là nàng tính tình trầm tĩnh, cho nên không có thể hiện ra ở trước mặt Lương Quế Anh mà thôi.

Gia đình tôn quý đối xử với hạ nhân thường không quá tàn nhẫn, hạ nhân phạm lỗi gì dựa vào lỗi đó mà xử tội, có thể đánh, có thể phạt, thậm chí trực tiếp bán đi, nhưng lại không làm nhục họ bằng lời nói, bởi vì như vậy là làm mất mặt người làm chủ nhân. Nếu truyền ra ngoài còn bị các gia đình cùng cấp bậc coi thường, cô nương chưa xuất giá nếu để người ngoài biết được làm chuyện như vậy, tương lai sẽ khó mà gả được cho nhà nào tốt.

Cố Thiên cũng không thích như thế, lại lo lắng Lương Quế Anh cho người truyền ra, hỏi Chương Tinh Cầm: “Người không sợ nàng ta tìm bá phụ bá mẫu cáo trạng chứ?”

Chương Tinh Cầm không quan tâm đáp: “Sẽ không, mẫu thân ta từ trước tới nay luôn bao che cho ta, chỉ có phụ thân thôi, dù sao ông ấy đã phái người truyền tin cho mẫu thân rằng hôm nay không đến được rồi.”

Nha hoàn đang cầm khăn khô lau đầu cho Chương Tinh Cầm, không cẩn thận dùng lực mạnh hơn, nàng cau mày, phân phó cho người mang lò đen lên, tiếp tục đáp: “Ông ấy hôm nay so với ta còn xui hơn.”

Phụ thân Chương Tinh Cầm Chương Hòa Phổ là Đề hình án sát sử của phủ U Châu, cùng thuộc một trong tam ty với Cố Cảnh Ngô, sáng sớm nay cũng đến phủ Tinh vương gia yết kiến, ai ngờ Tinh vương gia bỗng nhiên đổi chủ ý, lệnh cho tất cả cùng đến vườn Bách hoa thưởng hoa rồi nghị sự. Chương Hòa Phổ vừa vào Vương phủ, vẫn chưa ngồi ổn định lại ngược lại đi lên xe.

Xe mới đi được mấy bước, liền đụng phải một đại cô nương.

Nói đụng cũng không hẳn, phu xe nói là nàng ta tự quỳ ra đấy, sợ bọn hắn đi mất.

Đại cô nương kia luôn mồm kêu oan ức, cầu đại nhân minh oan.

Chương Hòa Phổ hỏi mấy câu, thì ra chỉ là một chuyện nhỏ trộm gà bắt chó trong quận Thông Châu, loại chuyện này đã có Tri quận mở đường xử lý, nếu không cũng có Tri phi, nói thế nào cũng không cần đến đường đường Tam phẩm An sát sử đại nhân tự mình xuất mã, nhưng Tinh vương điện hạ bên cạnh mắt đã lạnh đi rồi.

Tuy nói mệnh quan được triều đình bổ nhiệm không đến lượt Vương quân, nhưng người ta dù gì cũng là con trai ruột của hoàng thượng, trước mặt hoàng thượng có thể thuận miệng nói mấy câu, làm không tốt thì tiền đồ nửa đời sau của ông coi như khóa lại. Chương Hòa Phổ đã qua 40 tuổi vẫn ngày ngày mong chờ làm quan trên kinh thành, do vậy không thể không tự mình cố gắng biểu hiện thật tốt.

“Ông ấy về đợt này nhất định sẽ bận mấy ngày, cứ cho là biết chuyện cũng không giáo huấn ta được, chắc lại sẽ kêu mẹ đi quản giáo ta, kết quả chẳng phải như nhau sao.” Chương Tinh Cầm đắc ý đáp.

Chương Tinh Cầm lời nói thoải mái tự tại, Cố Thiên cũng không quá để ý chuyện nhỏ này nữa, nhưng trong lòng nàng vẫn có chuyện lo nghĩ, một chốc là Giang Liên Nam, một chốc là Hàn Thác.

*

Tiệc Bách hoa buổi tối được mọi người khen ngợi không ngớt, An quốc công phu nhân thậm chí cho cầu kiến người đã làm ra cao lương mỹ vị này.

Có thể được An quốc công phu nhân ưa thích, đây chính là cơ hội tốt không nên lãng phí, Ninh thị người cho gọi Giang Liên Nam cùng đi lên.

Tại U Châu, An quốc công phủ chỉ đứng sau Tinh vương phủ, là gia đình tôn quý xếp thứ hai. Năm đó khi Tinh vương gia còn nhỏ lần đầu ra chiến trường, đã phong An quốc công làm phó tướng, có thể nói chính ông đã dạy nên một vương gia bách chiến bách thắng ngày nay. Hơn nữa, việc Tinh vương gia vô cùng kính trọng ông là điều ai cũng biết, vô hình đã nâng cao vị thế của phủ An quốc công.

An quốc công phu nhân đã ngoài 40, bộ dáng hiền từ, nhìn Giang Liên Nam nói: “Đứa trẻ ngoan, nghe nói các món ăn trong tiệc Bách hoa là do người nghĩ ra?”

“Không phải tất cả ạ, lúc trước con là người đề ra, sau đó phu nhân nhà con đã chỉ ra mấy món không phù hợp và đổi lại.” Giang Liên Nam đáp vô cùng thành thực.

Không tham công, không trốn tránh, An quốc công phu nhân đối với Giang Liên Nam hảo cảm hơn ba phần, hỏi nàng nhiều hơn vài câu, cứ thế hỏi đến thân thể của nàng ta.

Giang Liên Nam đều trả lời không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

An quốc phu nhân thường cho nàng ta một chiếc vòng ngọc bích, ra tay hào phóng, khiến mọi người kinh ngạc. Mặc dù vậy, Giang Liên Nam vẫn như cũ khiêm tốn, khiến cho mọi người càng tán thưởng.

*

Vào ban đêm, các tiểu cô nương còn có một hoạt động cuối cùng: xách đèn hoa thần đi dạo trong miếu Hoa thần phụ cận.

Miếu Hoa thần nằm trong tường của vườn Bách hoa, cuối ngày trước khi khai tiệc, vườn Bách hoa đã được dọn dẹp sạch, ngoại trừ các tăng lữ Diên Thọ tự, còn có các khách quý của các gia đình tôn quý thành U Châu, không có khách vắng lai nên hết sức an toàn, tự nhiên có thể yên tâm du ngoạn.

Đội ngũ đi dạo gồm Cố Thiên cùng rất nhiều cô nương khác, không có các nha hoàn đi theo, chỉ đồng hành cùng các bạn hữu, cùng các tăng nhân đi trước dẫn đường.

Đội ngũ càng lớn, ánh đèn rực rỡ hòa cùng hoa đỏ cây xanh.

Đến trước cửa miếu Hoa thần, Cố Thiên đột nhiên bị một viên đá nhỏ ném trúng, đá tuy nhỏ nhưng đánh lên người cũng rất đau, nàng quay đầu nhìn quanh muốn tìm kẻ nào làm chuyện xấu như vậy, lại nhìn thấy Hàn Thác đang đứng ở cửa chính của đình viện bên trong miếu, cười vẫy nàng.

Chú thích (Editor):

(*): Trích từ bài thơ cổ “Xích Bích” của nhà thơ Đường Đỗ Mục

赤壁懷古

折戟沉沙鐵未銷，自將磨洗認前朝。東風不與周郎便，銅雀春深銷二喬。

Xích Bích hoài cổ

Chiết kích trầm sa thiết vị tiêu,

Tự tương ma tẩy nhận tiền triều.

Đông phong bất dữ Chu lang tiện,

Đồng Tước xuân thâm toả nhĩ Kiều.

Dịch nghĩa

Mũi kích gãy nằm trong cát, sắt chưa mòn hết,

Tự tay mình mài rửa, đã nhận thấy dấu vết triều đại vừa qua.

Gió đông ví không thuận tiện cho chàng Chu Du,

Thì cảnh xuân thâm nghiêm của đài Đồng Tước đã khoá chặt hai nàng Kiều.

Xích Bích là một khúc sông trên Trường Giang thuộc tỉnh Hồ Bắc. Đời Tam Quốc, nguyên soái Chu Du nhờ gió đông nổi lên mới dùng hoả công đốt cháy các chiến thuyền của Tào Tháo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiều* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lời Từ Biệt Trước Khi Đi

Cố Thiên muốn cười cũng không nổi, nàng hít mạnh một hơi rồi quay đầu đi, chân không dừng bước, thực chất không muốn để ý đến hắn, nhưng mắt liếc thấy Hàn Thác định hướng ra ngoài miếu, như thể nàng không ra hắn sẽ tự mình đến tìm nàng gây phiền toái.

Cố Thiên nhát gan, Hàn Thác vừa động nàng liền hoảng, bỏ tay Phùng Loan với Chương Tĩnh Cầm ra, tìm cơ rồi quay ngược lại.

Đội đi dạo có trông đi cùng, vô cùng náo nhiệt. Cố Thiên đi thẳng xuống cuối hàng, đứng tại chỗ trông mọi người đi ngày càng xa dần, xác định không ai nhìn thấy nàng mới cất bước vào trong miếu Hoa thần.

“Vương gia lại tìm ta có việc gì?” Cố Thiên cảm thấy như bị bắt ép làm việc mình không thích, trong lòng không vui, nàng bấu môi hời, ngữ khí gay gắt, đáng tiếc thanh âm lại mềm mại, nghe không ra chút khí thế nào.

Hàn Thác không trả lời, kéo Cố Thiên ra phía sau tảng đá cao cao phía bên phải hai người, từ trong tay Cố Thiên đón lấy đèn hoa thần.

Đèn lồng kia là cống phẩm hoàng gia do Ninh hoàng hậu phái người mang từ kinh sư tới, đèn hình cái ô, có tám góc, làm từ giấy Ngọc Bản Đàm đặc sản Tùng Giang, trên mặt dùng các mảnh vàng kết thành 12 bức tranh hoa thần du xuân, đã qua tay các thợ thủ công khéo léo, phong thái thần thế vô cùng tinh tế, sống động.

Hàn Thác không thèm nhìn, một hơi thổi tắt đèn bên trong, hai người nháy mắt đứng trong bóng tối.

Như thế này cũng tốt, không sợ có ai đi qua phát hiện hai người bọn họ, Cố Thiên nhẹ thở ra một hơi, bồng bên tai nghe Hàn Thác hỏi: “Qua hơn nửa ngày, nàng đã nghĩ ra cái gì để tặng ta chưa?”

Là vì cái này sao? Cố Thiên cảm thấy hắn thực đang chuyện bé xé ra to.

Ánh trăng tròn nửa ẩn nửa hiện như con thoi sau đám mây, soi không rõ vạn vật bên dưới.

Cố Thiên nhìn không rõ ngũ quan của Hàn Thác, chỉ có thể nhìn loáng thoán, do đó dừng khí cũng lớn hơn, dám đưa ra yêu cầu: “Ta không muốn tặng, trao riêng tư tình là không hợp lễ nghĩa, vương gia có thể nghĩ ra cách khác để ta hồi báo ngài không?”

Hàn Thác nhẹ kêu: “Nếu thực sự giữ đúng hai chữ thủ lễ, nàng chính là phải ngoan ngoãn ngồi kiệu nhỏ, từ cửa bên bước vào phủ của bốn vương rồi.”

Cố Thiên trong lòng hiểu hẳn nói là sự thật, hoàn toàn không phản bác, rốt cuộc vẫn không cam tâm, nghĩ ra câu nói trước kia của hắn, liền đáp: “Vương gia không phải đã nói qua rằng không muốn lấy ta mà.”

“Ân, bốn vương nói qua khi nào?” Hàn Thác nhẹ phủ nhận.

Câu ban đầu xác thực không phải câu này nhưng ý tứ đều như nhau, Cố Thiên học ngữ điệu lúc đó của hắn, mạnh mẽ đáp, “Vương gia nói qua, muốn lấy ta chỉ là nói đùa mà thôi.”

Nàng như vậy cố chấp tuyệt hẳn, khiến hàn Thác không vui, dứt khoát nói rõ: “Bốn vương đôi ý rồi.”

Cố Thiên tròn mắt, há hốc mồm, “Vương gia sao có thể nói mà không giữ lời?” Lúc nói muốn lấy, lúc nói là đùa, lúc lại nuốt lời, còn có người nào thay đổi thất thường hơn hẳn không?

Hàn Thác nắm lấy vòng eo thon thả của nàng, hung dữ đáp: “Rốt cuộc ai mới là kẻ nói lời không đáng tin? Người nói muốn báo đáp ta là nàng, bốn vương đưa ra yêu cầu, nàng lại mọi cách trốn tránh. Sao, lợi dụng bốn vương xong rồi, muốn nhanh chóng phủi sạch quan hệ đúng không?”

“Không phải, ta không có...” Cố Thiên ấp úng, Hàn Thác một khi phát giận, nàng liền nhớ lại tình huống lần đầu gặp hắn kiếp trước ở Kim Loan điện, sự sợ hãi trong đêm tối mặc sức bộc phát.

Hàn Thác thừa cơ đến gần, “Bốn vương quyết định rồi, nàng phải làm cho ta một cái khăn, trên đó thêu tên nàng và ta.”

Cái này sợ người ngoài không biết bọn họ có quan hệ sao? Cố Thiên tuyệt vọng, liên tục lắc đầu.

Hàn Thác làm như không thấy, tự mình nói: “Cứ như vậy đi, ngày mai bốn vương phải ra biên giới bố trí lại lực lượng canh phòng, nàng trước khi ta trở về chuẩn bị tốt khăn tay, đến lúc đó bốn vương lại đến tìm nàng.”

Người đến tiệc Bách hoa tối nay đều được an vị tại phòng khách trong viện. Hàn Thác ngày mai sáng sớm phải xuất hành, không thể ở lại, chỉ đặc biệt đến gặp Cố Thiên. Hắn tự biết trong lòng mình không nở, nhưng thấy biểu hiện của nàng lại như hận không thể bảo hắn đừng trở lại, trong lòng Hàn Thác có chút chua xót, không nói được rốt cuộc là tự vị gì.

Cố Thiên im lặng không đáp lời, nàng không muốn gặp lại hắn....

Bên tai lại nghe Hàn Thác nhẹ đáp: “Nàng có chuyện gì muốn tìm ta, cứ viết thư giao cho Bạch Hoa, nàng ta biết làm thế nào chuyển đến tay ta.”

Cố Thiên hít một hơi kinh ngạc, Bạch Hoa là nha hoàn biết võ công Cố Cảnh Ngộ mới tìm đến, ngày hôm qua mới vào Cố gia, thật không ngờ lại là người của Hàn Thác.

Nàng châm biếm: “Vương gia quả nhiên đặt mật thám trong nhà ta.”

Hàn Thác cười giễu cợt: “Đó là vì muốn bảo hộ nàng.”

Hàn Thác đời này chưa sợ qua cái gì, hôm nay chỉ cần nhớ lại sự tình đêm Nguyên tiêu đó trong lòng liền sợ hãi, nếu như không đúng lúc gặp được hắn, không biết Cố Thiên sẽ thành cái dạng gì?

Hắn tuyệt đối không cho phép loại chuyện ngoài ý muốn đó có cơ hội phát sinh.

Cố Thiên trong lòng không vui, giữ lại Bạch Hoa như đem con mắt của Hàn Thác dính sát trên người, từ nay trở đi không tránh khỏi bị hắn giám thị, ngày mai về nhà liền đuổi Bạch Hoa.

“Sao lại không nói gì? Có phải muốn ngày mai ta một bước đi trước, bước sau nàng đem Bạch Hoa đuổi đi, đúng không?” Hàn Thác một câu nói trúng tâm đen Cố Thiên.

Ai da, người này đọc hiểu tâm thuật a! Cố Thiên cứng miệng, nàng không thể thừa nhận, liền chơi xấu trước, “Lẽ nào không nói là có gì sai sao?”

Hàn Thác không vạch trần nàng, chỉ đáp: “Bạch Hoa bá sư học qua y thuật, Tiêu Hạc Niên trước khi đi đã dạy nàng ta cách chẩn đoán và giải độc các loại độc vật của hoa Tu La.”

Thực ra đây mới là trọng điểm hắn muốn nói ngày hôm nay, “Ta nghe Cố đại nhân nói trong nhà không tìm được ra bất kỳ chứng cứ nào, nhưng nếu đã có mưu đồ cũng không thể hoàn toàn không có khả năng thành công. Mấy ngày trước Tiêu Hạc Niên ở đó, đôi phương khẳng định không dám lộ diện. Nay ông ta đã đi rồi, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, có Bạch Hoa bảo vệ, cũng không cần sợ nữa. Chỉ là nàng không được tiết lộ ra ngoài, tránh đánh rần động cỏ, biết chưa?”

Nàng không ngốc, đương nhiên sẽ không nói ra, nhưng Cố Thiên không phục, cố ý nói ngược lại, “Có lẽ là người ngoài gây ra không biết chừng.”

“Không quản là người nào làm, sự an toàn của các nàng là quan trọng nhất, sinh mạng nắm chắc trong tay, những cái khác có thể xét sau.”

Vừa nói vừa ngừng đầu nhìn trời, trăng đã lên cao, thời gian đã tới.

Hắn thấp lại đèn hoa thần, đưa lại vào tay Cố Thiên, giang rộng hai cánh tay đáp: “Vi phu (1) phải đi rồi, trước khi đi ôm ta một cái nào?”

Vi phu cái đầu hắn, Cố Thiên chưa gặp qua ai có da mặt dày như vậy, không muốn cùng hắn gây rối, xách đèn chạy.

Tiếng trống dần dần lại gần, đội tuần du miếu Hoa thần sau khi đã đi được một vòng đang quay đầu trở lại, nàng phải đi trước khi đội ngũ đến nơi, “Vương gia nói xong rồi phải không, ta đi trước.”

Cố Thiên không đợi Hàn Thác trả lời, quay người chạy ra ngoài.

Hàn Thác không chặn nàng lại mà để nàng đi. Cố Thiên cảm thấy không đúng, chạy mấy bước liền dừng lại, quay đầu nhìn hắn.

Hàn Thác vẫn đứng im tại chỗ, dùng thanh âm chỉ đủ để nàng nghe rõ, không nhanh không chậm nói: “Ngoan ngoãn đợi ta về lấy nàng.”

(1): chồng (xưng hô sau khi đã kết hôn)

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đêm Yên Tĩnh

Hàn Thác ngữ khí ôn nhu chứa nhiều sùng nịch, Cố Thiên có một chút thất thần, trong thoáng chốc cũng giống như Hàn Thác mà sinh ra một chút không nổi.

“Leng keng” tiếng chiêng trống lập tức đem nàng trở lại hiện thực, nếu không đi ngay sợ là không kịp.

“Vương gia đừng nói đùa lung tung nữa!” Cố Thiên dứt lời, dậm chân xoay người, cũng không quay đầu lại nhìn hắn mà chạy ra ngoài.

Đội đến khi nàng theo đoàn người đi dạo trở lại trong miếu hoa thần, sau tấm bia đá đã trống không, Hàn Thác sớm không còn ở đó.

*

Lúc trở lại phòng khách được an bày sẵn đã là bốn canh giờ sau. Du ngoạn cả ngày nên cơ thể mệt mỏi, Cố Thiên vừa ngã lưng lên giường liền ngủ say. Nhưng mà, đêm này nàng ngủ không an ổn. Ở trong mộng, Cố Thiên mơ thấy mình trở lại cuộc sống thuở trước trong cấm cung.

Ngôi lưu ly, cửa son đỏ, đầu giường(1) ở vành, tường cột chạm trổ, đàn hương lượn lờ, đèn đuốc sáng trưng.

Trọng binh mặc giáp đen nặng nề lặng im đứng trước cửa cung điện nguy nga, ngăn không cho người khác tự ý đi vào, nhưng lúc đó Cố Thiên bị bọn họ áp giải nên không thể không bước nhanh qua.

Gió tuyết mãnh liệt, quần áo mỏng manh không đủ để chống lạnh, thân thể dần dần cứng ngắc, bước chân gian nan.....

Rốt cục cũng tới điện vua, Cố Thiên thừa lệnh bước qua cửa mà vào. Hơn mười phi tần đang lạnh run quỳ gối phía tây phòng, thấp giọng khóc. Cố Thiên đi đến trước các nàng, giống vậy mà quý xuống, mũ phượng Cửu Long nặng nề ép nàng cơ hồ nâng đầu không nổi.

Giang Liên Nam đi theo sau, một thân quần áo xanh biếc thêu hoa kim ngân cùng váy hoa thảo, hai bím tóc cài một đôi trâm hoa màu trắng, trong tay ôm chậu hoa tử sa, trong chậu có một gốc cây hoa lạp, đóa hoa đen như mực, nhụy hoa hồng như lửa, xinh đẹp phi thường, rất yêu dị.

Hàn Thác ngồi ghế rồng trên cao, mắt và tay chuyên chú lau chùi cây đao, bỗng nhiên giương mắt nhìn Cố Thiên, mắt phượng sắc bén lạnh lùng như băng, “Lâm Hoàng hậu của trẫm cũng không thể là người không rõ phép tắc.”

Đang nói thì đao đã chém ra, hàn quang hiện lên, đầu và thân của Giang Liên Nam đứt lìa, “Đông” Một tiếng chiếc đầu kia, nhanh như chớp lặn tới trước người Cố Thiên.

“Trẫm có nói qua, chớ trẫm trở về sẽ lấy người, người thật biết điều, trẫm thực vui vẻ, đại hôn chỉ lễ là trẫm tỉ mỉ chuẩn bị, Hoàng hậu có thích không?”

Hàn Thác ôm lấy Cố Thiên đang ngồi bệt ở dưới đặt lên ghế rồng, nàng chưa ngồi ổn đã bị kéo nằm xuống, thân hình hắn đè lên người nàng.....

“Không cần!” Cố Thiên giãy dụa hết lớn, mở to mắt ngồi dậy.

Ngoài đồng ruộng xanh tươi, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, thì ra chính là ác mộng.

Bích Linh cùng Bích Lạc ngồi ở gian ngoài nghe thấy động tĩnh, áo ngoài không kịp mặc, lập tức đi giầy chạy vào, “Tiểu thư gặp ác mộng sao?”

Cố Thiên ngồi ôm chăn, vẫn chưa hết hoảng sợ, hô hấp dồn dập, trán đầy mồ hôi.

Bích Lạc vội vàng ngồi trên đầu giường, vỗ vỗ lưng Cố Thiên cho nàng thuận khí, một mặt trấn an, “Không có việc gì, không có việc gì, chính là mơ mà thôi, mơ đều không giống hiện thực, tiểu thư đừng sợ.”

Bích Linh nhanh nhẹn pha chén trà mang đến, đem chén trà đưa đến bên miệng Cố Thiên nói: “Tiểu thư, uống chén trà nóng để tĩnh tâm.”

Cố Thiên liền mở miệng nhỏ uống, uống cạn hơn phân nửa chén, hơi thở dần dần ổn định, liền kêu hai người tiếp tục đi ngủ.

Bích Lạc đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn cho nàng gọn gàng, Bích Linh lấy khăn ướt lau mồ hôi cho Cố Thiên, sau đó hai người mới trở ra gian ngoài.

Cố Thiên ở trong bóng tối lăn qua lộn lại, rốt cuộc vẫn không thể đi vào giấc ngủ, trong đầu nghĩ tới nghĩ lui tất cả đều là hai người xuất hiện trong giấc mơ của nàng.

Cố Thiên cảm thấy Hàn Thác hôm nay thay đổi thật thủng là vì trên cột nàng, hiện tại yên tĩnh tĩnh tể nhớ lại, chỉ sợ tự mình nghĩ sai lầm rồi.

Hàn Thác nếu chỉ là động tay động chân, ngoài miệng nói hươu nói vượn, có lẽ còn có thể nói là hồ nháo, nhưng hán an bài Bạch Hoa bên cạnh nàng, liền có thể nói rõ rằng hán không phải là đang vui đùa.

Chuyến đi tới Nhâm Khâu kia, Hàn Thác đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhưng bây giờ an nguy của nàng cùng Hàn Thác có quan hệ gì mà cần hán lo lắng chú ý?

Cố Thiên thật muốn tự nói với mình chính là Hàn Thác thích nắm người khác trong tay mà thôi, dù sao tương lai hán sẽ khôi phục mưu phản, một nghịch tặc sát nghiệt rất nặng có chút kỳ quái là điều bình thường.

Nhưng nàng không có biện pháp thuyết phục chính mình.

Sự tình bây giờ đang phát triển theo hướng Cố Thiên không muốn nhìn đến nhất. Lúc đầu Hàn Thác không có ý định vui đùa, ngày ấy xuống núi khi hán nói, lời ấy mới là vui đùa, chỉ vì nàng đánh mất cảnh giác, hán lại có lẽ muốn kết hôn với nàng thật.

Cố Thiên không biết mình có điểm tốt nào làm Hàn Thác động tâm. Đương nhiên, không phải nàng cho rằng mình là cô nương không đáng giá để người khác yêu thương bảo hộ. Nàng chỉ thuần túy là không rõ, vì sao hai kiếp Hàn Thác đều mặc danh kỳ diệu phải “chiếm lấy” mình.

Kiếp trước còn có thể là vì kích thích đi. Đời này lại vì cái gì?

Cố Thiên trước kia không nghĩ qua chính mình đến tốt cùng muốn gả cho loại người nào, kiếp trước là vì không kịp nghĩ liền bị Ninh hoàng hậu định gả cho Hàn Khải, kiếp này còn chưa bận tâm. Nhưng nàng biết rõ mình không muốn gả cho Hàn Thác, cũng không muốn bị đem cấp gả cho Hàn Khải. Nàng đối với Hàn Khải chỉ có tình cảm biểu huynh muội, là người thân, nếu nàng gả, sẽ làm nàng cùng người thân phải thay đổi quan hệ.

Cố Thiên hy vọng kiếp này cả nhà an khang. Cả nhà không chỉ là cha mẹ cùng huynh muội bọn họ, cũng bao gồm Vĩnh Chiêu hầu phu, Ninh quốc công phu, Hàn Khải tự nhiên cũng coi như ở bên trong.

Nếu muốn cứu Hàn Khải thì phải bán đứng Hàn Thác, trước tiên phải ngăn chặn khả năng hán mưu phản, điều này không khác nào đẩy Hàn Thác lên từ lộ.

Hàn Thác từng vì cứu Ninh mà bỏ ra toàn bộ sức lực, Cố Thiên không nghĩ lấy oán trả ơn.....

Đây là chuyện rất bé tắc, Cố Thiên phiền não đá chân, kéo chăn che kín đầu.

Nhưng đời này mọi chuyện sẽ giống kiếp trước sao?

Ninh thị không có chết, đối với Cố Thiên mà nói, tương lai của nàng hết thấy đều tùy duyên.

Như vậy những người khác thì sao?

Chẳng hạn như Giang Liên Nam.

Kiếp trước Giang Liên Nam hai năm sau mới theo Trịnh thị vào kinh, Cố Thiên cũng từ khi đó mới biết nàng.

Mà kiếp này, Giang Liên Nam không có khả năng lấy thân phận kế nữ của Cố Cảnh Ngô mà vào kinh, thậm chí lấy thân phận kế tỷ của Cố Thiên vào cung. Như vậy, nàng ta sẽ gả cho một trưởng phu như thế nào?

Có thể Giang Liên Nam sẽ không có khả năng có được mối hôn sự tốt giống như kiếp trước.

Đứng ở góc độ người đứng xem, Cố Thiên cảm thấy đáng tiếc thay nàng.

Khi Hàn Khai nạp Giang Liên Nam làm phi, Cố Thiên không ngại, nàng cũng có cảm tình với Giang Liên Nam. Dung mạo đẹp, lại có tài văn chương, biết tiến lùi, nếu Cố Thiên là nam tử cũng sẽ động tâm với nữ tử như vậy.

Về chuyện hoa độc Tu La, kiếp trước mặc dù Hàn Thác nói như vậy, Cố Thiên vẫn không có hoài nghi qua Giang Liên Nam. Nhưng khi Tiêu Hạc Niên nói ra Ninh thị cũng trúng loại độc này, Cố Thiên cảm thấy quá mức trùng hợp, lúc ấy nàng mới hoài nghi Trịnh thị, bởi vì Ninh thị chết, sẽ chỉ có ích cho Trịnh thị.

Bất quá, khi chính thức điều tra cũng không có tìm ra chứng cứ, như vậy những hoài nghi chỉ có thể xem như thêm thông tin.

Nhưng suy nghĩ lại, Trịnh thị làm sao biết khi Ninh thị qua đời, Cố Cảnh Ngộ nhất định lấy bà ta?

Càng suy nghĩ, nàng hoàn toàn không thể đoán trước được tương lai, tội phạm giết người, Cố Thiên nghĩ đến có chút bất khả tư nghị(2).

Nàng nghĩ càng thấy bức mình, vạch chăn ra, trong phòng không tối đen giống vừa rồi, trời dần sáng, lại một ngày mới bắt đầu.

*

Trong phòng khách cách vách, vợ chồng Cố Cảnh Ngộ đã muộn thức dậy.

Ninh thị cầm đai lưng trong tay, vây quanh hông Cố Cảnh Ngộ thắt lại, vì ông sửa sang lại vạt áo, thu thập thỏa đáng liền gọi nha hoàn tiến vào hầu hạ hai người rửa mặt.

“Ngày hôm qua tri hoãn cả ngày nên hôm nay ta sẽ ở trong nhà môn lâu hơn, buổi tối đừng chờ ta về ăn cơm.” Cố Cảnh Ngộ tiếp nhận khăn nóng, vừa lau mặt, vừa dặn dò.

“Ân, chàng cũng đừng về quá muộn, thiếp chờ chàng trở về mới đi ngủ.” Ninh thị ngồi ở trước bàn trang điểm, Liên Tâm đứng sau búi tóc cho bà: “Đứng rồi, thiếp muốn tìm 1 thư đồng cho Xán Xán.”

Cố Cảnh Ngộ đang dùng nước muối súc miệng, nhất thời chưa đáp lời được, đến khi Ninh thị búi tóc xong, ông cũng rửa mặt xong, nhận lấy trà hải đường khảm đá quý trong tay Liên Tâm, giúp Ninh thị cài lên: “Sao đột nhiên nhớ tới chuyện này?”

Ninh thị quay đầu hướng trượng phu cười cười: “Xán Xán lớn rồi, quá hai năm nữa nên nghĩ tới hôn sự, việc học ngày thường phải học nhanh chút, trước kia khi ở nhà khi có San tỷ nhi làm bạn, coi như không có trở ngại, sau khi đến U châu chỉ có mình nàng, từ từ lười biếng rồi, cứ tiếp tục như vậy cũng không xong. Cho nên, thiếp tính tìm một người theo nàng, hai người giúp đỡ nhau, tạo động lực.”

Cố Cảnh Ngộ nói: “Thật ra là biện pháp tốt, nàng đã chọn người thích hợp chưa?”

Ninh thị đáp: “Thiếp thấy chọn nữ nhi của Trịnh thị là không sai.”

Chú thích (Beta):

(1) Đẩu cùng: là kết cấu chịu lực đỡ mái thường thấy trong kiến trúc cung đình Trung Quốc, dùng để mở rộng mái hiên.

(2) Bất khả tư nghị: cũng đọc là "tác bất khả tư nghị" hoặc "nan tư nghị", nghĩa là "không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được", vượt ngoài lý luận; câu này dùng để tả cái Tuyệt đối, chỉ có ai đạt giác ngộ mới biết. (Nguồn: Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sao Hồng Loan Bắt Đầu Di Chuyển

Cố Cảnh Ngộ nhú mày nói: “Có một người này thôi sao? Không chọn được người khác sao?”

Hôm nay ông cũng đã nghe nói đến chuyện An quốc công phu nhân tấn thưởng Giang Liên Nam. Góc nhìn sự việc của nam nhân và nữ nhân vốn khác nhau ngay từ đầu, ông thà rằng nữ nhi buông lỏng hơi lười, cũng không muốn nàng trở thành người vô vị như người khác làm mặt lạnh với chính mình. Huống chi ở trong lòng ông, nữ nhi đã đủ tốt rồi, cho dù tài học có tiến thêm một bước, cũng như dẹt hoa trên gấm mà thôi.

“Trượng công, chàng không vui sao?” Hơn mười năm vợ chồng, Ninh thị tất nhiên là nghe ra trong lời nói Cố Cảnh Ngộ có ý không vui: “Thiếp đã quan sát nàng một thời gian, cảm thấy cũng không tệ lắm.”

Cố Cảnh Ngô chưa từng gặp qua Giang Liên Nam, chưa nói tới vui hay không vui: “Ta thấy người cậu của nàng ta làm việc mặc dù cẩn thận tỉ mỉ, làm việc hết phận sự, nhưng là người không biết linh động, cho nên vẫn khó có thể lên chức.”

Cố Cảnh Ngô nói thập phần hàm súc.

Trịnh Đồng Ân làm quan cửu phẩm đã hai mươi năm bởi vì hắn là người rất không hiểu biến hóa. Có câu tục ngữ nói: “Cháu ngoại trai rất giống cậu”, người một nhà tính tình thường khó tránh khỏi giống nhau. Cố Cảnh Ngô lo lắng thư đồng quá mức vĩ đại làm cho nữ nhi chịu ủy khuất, lại lo lắng đối phương có vấn đề như vậy, bất tri bất giác sẽ ảnh hưởng nữ nhi.

Ninh thị ý thức được trọng phụ ghét bỏ dòng dõi đối phương, bất quá chọn thư đồng khẳng định sẽ chọn dòng dõi thấp hơn so với nhà mình, giống như Cố Phong theo Thất hoàng tử làm bạn học, nào có làm trái đạo lý. Bà giải thích nói: “Nhà cha nàng từng là đại tộc ở Giang Nam, tổ tông từng làm quan thái sử công tiền triều, chính là sau đó lại xuống dốc.”

Cố Cảnh Ngô trầm nghĩ: Vậy càng không được, phạm là thế gia xuống dốc, đơn giản là gia phong xây ra vấn đề, con cháu hoàn khổ vô năng, không tự tiến thủ. So sánh ra, ông thà lựa chọn đứa nhỏ nhà nghèo lại thông minh: “Ta thấy chọn Bích Linh, Bích Lạc cũng không sai, lanh lợi, cũng không quá khờ, với lại từ nhỏ cùng Xán Xán lớn lên, không bằng cho các nàng làm thư đồng.”

Ninh thị thở dài: “Ta cũng biết hai người nàng cũng tốt, chính là lo lắng các nàng mọi chuyện đều làm theo ý Xán Xán, sẽ không có hiệu quả.”

Ninh thị không phải là nhất thời tâm huyết dâng trào, khi nghe theo ý kiến Trịnh thị đưa Giang Liên Nam đến hỗ trợ chuẩn bị mở bách hoa yến thì bà liền có quyết định này.

Ngày ấy Trịnh thị đến đưa danh sách thái phẩm, người sáng suốt vừa thấy liền biết đều không phải là do Trịnh thị viết ra. Về sau bà lại đề cử khuê nữ nhà mình, Ninh thị liền còn có cái gì mà không rõ. Mẹ con Trịnh thị hiển nhiên sớm chuẩn bị tốt chủ ý, nếu không phải Ninh thị đối với thái phẩm không đủ vừa lòng, sợ là không cần chờ bà hỏi, Trịnh thị sẽ chủ động đưa ra yêu cầu cần người hỗ trợ.

Ninh thị cũng làm mẫu thân, tất nhiên có thể đoán ra tính toán của Trịnh thị. Đổi lại là Ninh thị, nữ nhi tài mạo xuất chúng, bà cũng không nhẫn tâm để mai một như vậy.

Thời điểm thích hợp tạo cơ hội một lần, Ninh thị bất quá nhắc tay đẩy lao mà thôi.

Hôm qua Giang Liên Nam như nguyện được An Bình quốc công phu nhân khen ngợi, ban thưởng. Các vị phu nhân quan trung lưu đều thấy qua nàng, còn về sau như thế nào, còn muốn xem tạo hóa của nàng.

Dù sao thân phận Giang Liên Nam còn ở đó, muốn vào nhà cao cửa rộng làm chính thê sợ là rất khó khăn.

Ninh thị cho rằng Giang Liên Nam thích hợp theo Cố Thiên làm bạn học, kỳ thật là nhìn trúng lòng dạ muốn trèo cao của nàng.

Bà đơn giản có thể nhìn ra, đứa nhỏ này là cố ý biểu hiện, tuy nói có ý nghĩ muốn nổi bật quá lớn mà bỏ qua chuyện khác, nhưng Ninh thị muốn người có thể cùng cạnh tranh với Cố Thiên.

Vợ chồng Ninh thị thương lượng rất lâu, nhất thời thật sự không chọn được người khác tốt hơn, cuối cùng Cố Cảnh Ngô vẫn theo ý thê tử.

Ngày trở lại trong phủ, Ninh thị liền cho Giang Liên Nam đi theo Cố Thiên bài kiến Vân Úy phu nhân, từ đó về sau, hai nữ hài tử liền bắt đầu cùng nhau đọc sách học nghệ.

Giang Liên Nam ở việc học kỳ thật so với Cố Thiên chậm hơn, từ bốn năm trước khi phụ thân qua đời, nàng cùng mẫu thân trở lại U châu tìm cậu nương tựa, Giang Liên Nam chưa tiếp xúc qua sách vở. Hơn nữa, nàng cầm nghệ cùng họa kĩ đều không có căn bản. Cũng may nàng biết cơ hội này đến không dễ, nên vô cùng quý trọng, khắc khổ luyện tập, người lại có trí tuệ, rất nhanh liền có tiến bộ.

Ninh thị cũng bắt đầu thỉnh thoảng dạy Cố Thiên cách đạo lý quản gia, Giang Liên Nam ngẫu nhiên nghe thấy, thường thường so với Cố Thiên, nàng ta càng hay lộ ra biểu hiện ngậm ngùi.

Cố Thiên không ngây thơ giống như biểu hiện bề ngoài, rất nhiều chuyện kiếp trước Ninh hoàng hậu từng dạy qua nàng, một quốc gia chi mẫu dạy bảo, tất nhiên so với thủ đoạn của một chủ mẫu gia đình càng lợi hại hơn. Cố Thiên cố ý giả bộ cái gì cũng đều không hiểu, chính là muốn chờ sau này tưởng mình học xong, Ninh thị có thể càng cảm nhận được nhiều thành tựu.

Việc làm càng bận rộn, thời gian nhanh như cái chớp mắt.

Tháng 3, Tây Sơn có hoa đào nở rất đẹp.

Mẹ con Cố gia tùy ý dạo chơi trên bãi cỏ ngắm hoa.

Lúc này Cố Thiên cùng Giang Liên Nam đã rất quen thuộc, liền yêu cầu nàng đi trước.

“Nghe nói Tây Sơn có Bích Vân tự, Bồ Tát đặc biệt linh nghiệm.” Ngồi trên xe ngựa, Giang Liên Nam nói, “Người có muốn đến bái lạy?”

Nay cuộc sống Cố Thiên như ý, không có gì đặc biệt muốn cầu xin, nhưng thấy Giang Liên Nam có bộ dáng mong chờ, cũng muốn có thêm hiểu biết.

Vì thế, nàng liền xin Ninh thị đi Bích Vân tự dâng hương. Ninh thị thể lực không bằng hai tiểu cô nương, ngắm hoa xong đã thấy mệt, vừa nghe Bích Vân tự ở đỉnh núi, đi bộ lên núi, còn phải đi thêm năm trăm bậc thang mới vào đại điện, lập tức không có hứng thú, liền phản phó Bạch Hoa bởi hai tiểu cô nương lên núi, chính mình mang theo nha hoàn leo lên xe ngựa nghỉ ngơi.

Bích Vân tự kiến trúc nguy nga, phong cảnh thanh tú, hương khói cường thịnh.

Cố Thiên cùng Giang Liên Nam thêm tiền dầu vừng, rồi xin một quả xăm.

Cố Thiên là xăm thượng, “Hôm nay tân tiêu tốn nộn điều.” Ý là hồng loan tinh động (số đào hoa đang đến).

Giang Liên Nam là xăm hạ, “Khoảng cách mây che cũng ám tồn, hội ngộ có chuyện xảy ra, tiền đồ không rõ.”

Trên đường xuống núi, Giang Liên Nam cảm xúc rõ ràng trầm lại, lặng im nửa đường, đột nhiên hỏi: “Xán Xán, ngươi có nghĩ tới mình phải gả cho vị hôn phu như thế nào không?”

Lời này hỏi thật khéo, vài ngày trước Cố Thiên mới lo lắng việc này, “Tất nhiên là phải gả một người thật lòng yêu thương ta.”

Giang Liên Nam nghiêng đầu nhìn nàng, “Chỉ cần như vậy thôi sao? Đối phương bộ dạng, dòng dõi linh tinh ngươi cũng không lo lắng sao?”

Cố Thiên lắc đầu, nàng không phải không lo lắng qua, chỉ là theo như kiếp trước, mặc dù được gả vào hoàng thất cuộc sống cũng chưa chắc được như ý. Nàng cân nhắc qua, cho rằng mình vẫn muốn yên vui qua ngày hơn.

Giang Liên Nam thở dài, lăm bầm lâu bầu nói: “Cũng không cần ngươi phải lo lắng, ngươi xuất thân hầu phủ, nhà chồng tương lai sao kém được.”

Cố Thiên không trả lời nàng, chỉ hỏi: “Vậy còn ngươi, ngươi muốn gả cho hạng người gì?”

Giang Liên Nam trên mặt ửng đỏ, ngượng ngập nói: “Ta nói ngươi nhưng đừng cười ta. Ta nghĩ gả cho người có quyền thế, còn chuyện khác ta cũng không đề ý, chỉ cần hắn có thể bảo hộ ta, chiều cô ta là được.”

Cố Thiên cái hiểu cái không, “Không có quyền không thế liền không thể bảo hộ ngươi, chiều cô ngươi sao?”

“Ngươi chưa chịu qua khổ, ngươi không hiểu.” Giang Liên Nam muốn nói lại thôi: “Người có tiền ta đã thấy qua, nhưng không quyền không thế, tự bảo vệ mình còn khó, chứ nói chi tới bảo vệ thể nữ.....”

Một tiếng sấm vang lên đánh gãy lời của nàng, ngẩng đầu chỉ thấy trên trời mây đen quay cuồng, trong khoảnh khắc đã có giọt mưa rơi xuống.

Ba người một đường chạy chậm, hướng tới lương đình cách đó không xa trú mưa. Đợi khoảng 2 chén trà, mưa một chút không có dấu hiệu muốn dừng, ngược lại càng lúc càng lớn.

Cố Thiên thích chung điện, nên mặc quần áo mùa xuân hơi mỏng, nàng vừa mới dính nước mưa, thêm bị gió lạnh thổi một cái, lạnh run, hắt xì liên tục.

Giang Liên Nam nghe được nhú mày, “Còn như vậy ngươi sẽ sinh bệnh. Trên xe ngựa có dù, ta đi lấy tới.”

“Để cho Bạch Hoa đi thôi.” Cố Thiên nói, nàng biết Bạch Hoa có võ công, thân thể so với các nàng đều cường tráng hơn.

Giang Liên Nam cũng biết Bạch Hoa có võ công: “Vẫn là để Bạch Hoa ở lại đi, trách nhiệm của nàng chính là bảo hộ ngươi.”

Nói xong, chạy nhanh ra ngoài, đường núi quanh co, không bao lâu đã nhìn không thấy thân ảnh của nàng.

Cố Thiên đợi thật lâu cũng không thấy Giang Liên Nam trở về, nàng lại không vui cùng Bạch Hoa nói chuyện phiếm, cảm thấy dù cùng Bạch Hoa nói cái gì, cuối cùng đều bị Hàn Thác biết. Tuy rằng nàng cũng không có gì không thể cho ai biết, nhưng chính là không thích cái cảm giác bị hắn giám thị.

Chờ đến chán, nàng chợt thấy xa xa một thân ảnh từ trong mưa bụi đi tới.

Người nọ dần dần đến gần, trong tay gơ cao cây dù bằng giấy dầu, nửa người trên mặc áo màu lá trúc, chỉ thấy được vạt áo cầm bào màu xanh thiên thanh cùng đế giày đen như mực.

Cố Thiên không biết vì sao lại khản trương đứng lên.

Đợi cho người đó đi vào lương đình, từ từ bỏ cây dù xuống, liền lộ ra gương mặt như một vị tiên bị đày xuống trần gian.

Trừ bỏ Hàn Thác thì còn có thể là ai.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thánh Chỉ Đến

Hơn một tháng không thấy, Hàn Thác nước da vốn trắng sáng đã bị mặt trời chói chang của thảo nguyên phơi thành màu đồng cổ, người cũng hơi gầy đi.

Sự thay đổi này chẳng những không làm tổn hại dung nhan của hắn, mà càng khắc sâu hình dáng khuôn mặt như đẹp như tạc, góc cạnh rõ ràng, ngũ quan tinh xảo, làm người nhìn đến liền như đuối mũi.

“Nhìn cái gì? Trên mặt bốn vương có dính gì sao?” Hàn Thác hỏi, khóe môi nhếch lên thật cao, từ đuôi lông mày đến khóe mắt đều lộ rõ ý cười.

Nghe được câu hỏi, Cố Thiên vốn đang thất thần thoáng chốc liền khôi phục, phát hiện Hàn Thác đang đứng ở trước người nàng, mà Bạch Hoa đã mở cây dù của Hàn Thác, đi về phía lương đình.

Cố Thiên có chút căm tức, quệt miệng rử mắt xuống, cũng không tính hỏi hắn vì sao tới đây. Gặp hắn ở đây chắc chắn không phải do trùng hợp. Hàn Thác đều có mục đích của hắn, nàng không hỏi, hắn cũng sẽ nói, bằng không chẳng phải là đến không một chuyến sao?

Hàn Thác tựa hồ cũng không để ý việc nàng cố ý tỏ ra lãnh đạm, bàn tay to trầm ổn hữu lực vươn đến, cầm lấy bàn tay không xương mềm mại nhỏ bé của nàng, ngón cái ở da thịt trên mu bàn tay của nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Cố Thiên vùng tay, kéo tay mình thoát khỏi tay hắn, không hề giận nói: “Vương gia có việc sao? Có thể nói chuyện tử tế không, không nên động tay động chân.”

Hàn Thác cười nói: “Bốn vương hôm nay đến ngắm hoa, vô tình gặp được cô nương, thế nhưng vừa gặp đã thương, xin hỏi đại danh của cô nương, nhà ở nơi nào, để ngày khác bốn vương tới nhà bái phỏng, thu hồi khăn tay cô nương vì bốn vương mà chuẩn bị.”

Hàn Thác nói đùa cũng không có làm cho Cố Thiên hứng thú, nàng vẫn như cũ lãnh đạm nghiêm mặt, dưới đáy lòng vụng trộm, đoán đo vài lần, hy vọng khẩu khí nói ra có thể có lực cường ngạnh chút, “Vương gia, ta nói rồi, ta không đưa.”

Hàn Thác thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Bốn vương cũng nói qua, sau khi đã bố trí binh lính ngoài biên giới xong sẽ tìm người.”

Khi hai người chia lìa liền ai nấy giữ ý kiến của mình, ai cũng không đem lời nói của đối phương lúc ấy lọt vào tai. Nay gặp lại, cả hai đều chấp nhất tự nhận kết quả mình đưa ra, vì thế lâm vào cục diện vừa xấu hổ vừa kì cục, hai người đều muốn như ý, nhưng điều đó không có khả năng, đành phải người trông người, ta trông người mà giằng co.

Hàn Thác rốt cuộc là nam tử, so với Cố Thiên lớn tuổi hơn, cùng tiểu cô nương giận dỗi thì rất mất phong độ, nên đành nhượng bộ trước, cầm chặc tay nàng, ôn nhu dỗ dành: “Không đưa khăn tay, liền làm hà bao đi, vẫn là giống như vậy, thêm tên người cùng ta.”

Trên tay hắn dùng lực, Cố Thiên giấy không ra, nhú mi nói: “Hà bao ta cũng sẽ không đưa cho người.”

Hàn Thác không vội phiền não, hắn hạ quyết tâm, kiên nhẫn mười phần, vươn tay ôm eo nàng, làm hai người trông càng thân thiết: “Làm sao vậy? Không vui? Có phải bài học gần đây nhiều, mệt mỏi quá sức nên mới phiền não? Không liên quan, bốn vương không thúc giục người, đợi người rảnh thì chậm rãi làm, dù sao bốn vương chờ được.”

Hắn thế nào biết nàng nhiều bài học?

Cố Thiên nhìn về phía ngoài lương đình, Bạch Hoa cầm cây dù giấy dầu, quay lưng đứng một mình trong mưa, đối với việc trong lương đình hoàn toàn chẳng quan tâm.

Cố Thiên nhất thời nổi trận lôi đình.

Còn nói bảo hộ nàng, hộ vệ mà làm như thế, cái này căn bản là gian tế của quân địch.

Nếu không phải Bạch Hoa mặt báo, Hàn Thác thế nào biết nàng hôm nay đến Tây Sơn ngắm hoa, làm sao có thể tìm được lương đình này.

Hàn Thác vừa nói liền muốn động tay động chân khinh bạc nàng, thời điểm cần bảo hộ cùng giải vây, Bạch Hoa không đến hỗ trợ thì thôi, ngược lại thay đổi phương canh gác.

Kỳ thật Cố Thiên đang oan uổng Bạch Hoa, là nàng đưa tin cho Hàn Thác cùng báo cáo hành tung Cố Thiên, nhưng nàng lúc này thật sự không phải là thay Hàn Thác canh gác. Mưa thế này, tựa như trong câu thơ có viết, “Tiếng chói tai nhất thiết lẫn lộn, đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn”. Cho dù đã có dù che, quần áo vẫn bị mưa làm ướt đẫm. Bạch Hoa hi vọng mình có thể vào trong lương đình đứng tránh mưa, đáng tiếc nàng không thể, chủ nhân nói chuyện, nàng phải tránh đi.

Cố Thiên trong lòng tức giận, lời nói ra tự nhiên có khí thế cứng cáp hơn hẳn: “Vương gia, ta không phải vì bận mà cố ý không làm. Một chiếc khăn tay, một cái hà bao, có thể mất bao nhiêu công phu chứ? Ta chỉ là không nghĩ làm sẽ cho người, mặc kệ có bận hay không cũng không làm. Lúc trước không làm, hiện tại không làm, về sau cũng sẽ không làm. Ta nói muốn báo đáp Vương gia, sẽ không nuốt lời. Ta sẽ xem xét lễ vật thích hợp, sau đó sẽ nhờ phụ

thân đưa đến vương phủ. Vương gia về sau không cần đến tìm ta nữa, ta cũng sẽ không lén lút gặp mặt người.”

Nàng nói một mạch lưu loát, cũng không thờ gấp. Thật sự lời này nàng đã lo trái lo phải nghĩ rất nhiều mới nói ra, không thể quen thuộc hơn.

Thời gian một tháng cũng đủ để Cố Thiên làm ra quyết định.

Nếu Hàn Thác không đến tìm nàng thì liền thôi, hấn mà đến nhất định phải đem lời này nói rõ, tuyệt đối không lưu tình, miễn cho về sau tiếp tục dây dưa không rõ.

Hàn Thác nghe vậy, sắc mặt có chút âm trầm, nhưng bất quá chỉ là trong giây lát, rất nhanh liền tươi cười, nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói: “Giận ta? Hay là đang trách ta không có viết thư cho người?”

Nàng đã nói rõ ràng, nhưng hấn cố ý giả bộ hồ đồ vòng quanh, chính là không chịu đối mặt, còn bẽ cong lời nói thành thể như nàng đang đùa giỡn. Cố Thiên phát cáu, đối với cuộc nói chuyện này cảm thấy không kiên nhẫn, lời nói chưa suy nghĩ liền thốt ra, căn bản chưa từng bận tâm rằng ý tứ trong đó dễ sinh ra hiểu lầm: “Vương gia vì cái gì muốn viết thư cho ta? Ta lại có tư cách gì vì Vương gia không viết thư liền tức giận?”

Hàn Thác cười nắm sợi tóc trước ngực nàng: “Còn nói không tức, bốn vương không phải nói sẽ lấy người, người là Vương phi tương lai của ta, đừng nói mấy phong thư, người có tư cách đối với bốn vương đưa ra yêu cầu.”

Nói đến nói đi như thế nào còn quanh quẩn vấn đề này, Cố Thiên gấp đến độ không được, nàng trải đời còn thiếu, hơi không thuận lợi liền thiếu kiên nhẫn, dậm chân nói: “Ta không phải ý đó!”

Hàn Thác buông nàng ra, hấn đã nhún nhường cho nàng nhiều cơ hội để nói ra đáp án vừa lòng, nhưng Cố Thiên thế nào cũng không chịu hiểu, nhất quyết tuyệt tình với hấn, làm hao hết kiên nhẫn của hấn. Hàn Thác thu lại ý cười, giọng nói cũng lạnh xuống: “Vậy người có ý tứ gì?”

Cố Thiên kiên trì nhìn thẳng hấn: “Vương gia, ta thật sự tuyệt đối không có khả năng gả cho Vương gia.”

“Vì cái gì? Người đã thích người khác? Người nọ là ai? Có phải người ở kinh thành?” Hàn Thác hỏi liên tiếp các vấn đề.

Hấn có để người của mình ở bên cạnh Cố Thiên, chuyện gì cũng đều nói cho hấn biết, ở U châu Cố Thiên cơ bản không ra ngoài, cũng không có gặp qua nam nhân nào khác, cho nên nếu có thích người khác, chỉ có thể là ở kinh thành thôi.

Hàn Thác cũng tức giận, hấn không nghĩ tới thời điểm Cố Thiên rời kinh thành mới mười hai tuổi, nhỏ như vậy lại biết thương nhớ kẻ khác. Hàn Thác chỉ tự phỏng đoán, hấn động tình, quan tâm nhiều sẽ bị loạn, cũng là lẽ thường tình.

Cố Thiên không nghĩ lừa hấn, lắc đầu nói: “Không phải nguyên nhân này.”

“Vậy rốt cuộc là vì cái gì? Ta với nàng lúc trước không phải ở chung rất tốt sao, bốn vương có làm gì cũng không đến mức khiến người chán ghét như vậy.” Hàn Thác tiếp tục hỏi, vì muốn dụ dỗ nàng nói ra tình hình thực tế, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Cố Thiên cắn môi dưới, cúi đầu rồi rầm một lúc lâu, rốt cục đánh bạo nói: “Bởi vì... Vương gia và di... không vừa mắt nhau.”

Hàn Thác cười ra tiếng: “Ta còn tưởng vấn đề to tát, thì ra là chuyện này, ta cùng mẫu hậu không vừa mắt nhau, ta nói chuyện yêu đương với nàng mẫu hậu có nhìn thuận mắt hay không có quan hệ gì, ta cùng nàng nhìn thuận mắt nhau không phải tốt hơn sao?” Hấn tâm tình thả lỏng, nói chuyện liền tùy ý.

Cố Thiên sớm học được rằng không cần đề ý lời trêu đùa của Hàn Thác.

Huống chi, nàng cũng không cảm thấy hấn có bao nhiêu phần thuận mắt. Hàn Thác quả thật có rất nhiều điểm làm cho nữ tử tâm động tâm, nhưng với Cố Thiên mà nói, nàng đối hấn cảm tình cũng không đạt tới mức không phải hấn thì không lấy chồng: “Dù sao ta chính là nghĩ như vậy, tương lai ta phải gả cho người có thể làm cho tất cả người nhà ta đều nhìn thuận mắt.”

Hàn Thác không cho là đúng, nói đi nói lại, còn không phải do cố kỵ cảm nhận của Ninh hoàng hậu ư?

Hàn Thác cùng Cố Thiên bất đồng, hấn cùng với Ninh hoàng hậu chẳng có bao nhiêu cảm tình, thậm chí còn có thể coi như đối địch với nhau, Hàn Thác tự nhiên sẽ không đi bán khoản cảm nhận của Ninh hoàng hậu, ngược lại, hấn rất thích ý làm nàng ngọt ngào: “Chủ yếu là ý kiến của chính mình, người khác căn bản không trọng yếu...”

“Vương gia đừng nói nữa!”, Cố Thiên đánh gãy lời hấn: “Vương gia cảm thấy việc này căn bản không trọng yếu, bởi vì Vương gia không thêm đề ý, nhưng đối với ta mà nói di là người thân, là người ta đề ý, ta đương nhiên sẽ bận tâm ý kiến cùng cảm nhận của di. Trong mấy ngày Vương gia rời đi, ta luôn luôn lo lắng chuyện này, ta cảm thấy như vậy là tốt nhất.”

Đừng nhìn Cố Thiên bình thường tính tình mềm mại, dễ nói chuyện vô cùng, một khi cố chấp rồi cũng thì mười con trâu cũng kéo không được.

Nàng nói câu cuối cùng kia, chân chính làm Hàn Thác tức giận.

Hàn Thác trong đầu nghĩ đến Cố Thiên suốt một tháng, ngóng trông ngày trở về gặp nàng.

Cố Thiên cũng nghĩ về Hàn Thác suốt một tháng, nhưng là nghĩ đến làm thế nào để đem hấn đẩy ra xa.

Điều này giống như một chậu nước lạnh tàn nhẫn tạt lên đầu Hàn Thác, lại gặp phải cái đỉnh sắt lớn, đem nhu tình của hắn toàn bộ đông lại thành băng, làm cho hắn hừng hực lửa giận.

Cố Thiên như còn cố tình muốn đổ thêm dầu vào lửa: “Vương gia, điều ta muốn nói đều nói xong rồi, ngươi nhanh đi thôi, nhà hoàn của ta đã trở lại, để các nàng nhìn được thì không tốt.”

Nàng lướt qua bả vai Hàn Thác, nhìn đến Giang Liên Nam cùng Bích Lạc một trước một sau theo đường núi chạy ra.

“Hảo.” Hàn Thác bị lửa giận che mắt, mở miệng nói, “Bỏ vương liên như ngươi mong muốn.”

Hắn gọi Bạch Hoa, cầm dù, cũng không quay đầu đi xuống núi.

“Người nọ là ai?” Giang Liên Nam cùng Hàn Thác đối mặt, thấy hắn khí phách bất phàm, tò mò hỏi.

Cố Thiên không muốn cùng nàng nhiều lời liền nói dối: “Không biết, bất quá chỉ là người hỏi đường.”

Cố Thiên đem đó liền tìm cố, đem Bạch Hoa đuổi đi.

Hàn Thác trở lại vương phủ vẫn còn hờn dỗi, mặt lạnh đến độ có thể kết thành băng, làm cho kẻ hầu hạ bên người hắn, người người khiếp đảm kinh hồn, đi đường cũng không dám ra tiếng, sợ là phạm vào Vương gia kiêng kỵ mà bị tai ương.

Kết quả ở Tam Đường nhìn thấy Bạch Hoa lòng đầy gánh nặng mang theo tay nai trở về, Hàn Thác ngược lại nở nụ cười.

Hắn cái gì cũng không có hỏi, cho Bạch Hoa trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó cầm bút viết thư cho Nguyên Đồng Đế.

Năm ngày sau, tổng quản đại thái giám Lương Thần Quang cười khoái mã(1) tới U châu, hắn mang đến thánh chỉ tứ hôn cho Tĩnh vương gia của Nguyên Đồng đế.

(1) Khoái mã: ngựa tốt, khỏe, chạy rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Vận Mệnh

Buổi chiều Lương Thần Quang mang tin tức tiến vào cửa thành U châu, sau đó cưỡi ngựa tới Cố gia.

Cố Cảnh Ngô chân trước mới từ nha môn về đến nhà, sau lưng liền nghe được người gác cổng báo lại, có thái giám tuyên chỉ từ kinh thành đến.

Trong lòng hắn nghi hoặc, nghĩ không ra sẽ là chuyện gì, vội vàng chuẩn bị, mang theo nữ đi tư đường nghe chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, U châu thừa tuyên bố chính sứ, tư Bô Chính Sứ Cố Cảnh Ngô có nữ nhi Cố Thiên, tướng mạo xuất chúng, đoan trang hiền thực, tài đức toàn vẹn, trẫm nghe thấy rất thích... Đặc biệt đem nàng gả cho tam hoàng tử Tĩnh vương Hàn Thác làm Vương phi...”

Cố Thiên quỳ trên mặt đất, mờ mịt tiếp nhận thánh chỉ màu vàng trên tay Lương Thần Quang. “Cố đại nhân, tam phu nhân, nhị cô nương, chúc mừng.” Lương Thần Quang liên tục chúc mừng, vẻ mặt tươi cười, thần sắc dễ chịu nhưng vẫn ra dáng Đại nội tổng quản.

Ninh thị là muội muội ruột của Hoàng hậu, Cố Cảnh Ngô cùng hoàng đế là anh em cột chèo(1), Cố Thiên cũng sẽ trở thành Tĩnh vương phi.

Lương Thần Quang là người thông minh, nhà này toàn là hoàng thân quốc thích, có thể giao hảo thì tất nhiên sẽ không kết thù kết oán, dù sao hắn ăn cũng không một đầu.

Nha hoàn dâng nước trà cho Lương Thần Quang, Cố Cảnh Ngô cùng hắn uống trà hàn huyên, đúng vào thời gian bữa tối, liền mời Lương Thần Quang lưu lại dùng cơm.

Nếu ở kinh thành, sau khi nội thị tuyên chỉ nhiều nhất chỉ dùng một ly trà, nghỉ tạm một lát liền phải về cung phục mệnh, không thể trì hoãn lâu.

Nhưng đây là ở ngoài U Châu ngàn dặm xa xôi, cưỡi ngựa cũng muốn mất ba tới năm ngày mới đến kinh thành, tự nhiên sẽ có thời gian ăn xong bữa cơm.

Lương Thần Quang xoa thắt lưng, một chút cũng không khách khí từ chối, lập tức đáp ứng.

Hoàng thượng đưa lệnh xuống, một đường 800 dặm một mũi, ngựa đều không đếm được đã đổi bao nhiêu lần, chỉ mới một ngày liền từ kinh thành đi tới U châu, chỉ tội nghiệp bộ xương già của ông, cơ hồ đều rã rời.

Đại Ân hoàng tử bình thường là mười bốn tuổi liền có trưởng cung nữ khuyên dạy nhân sự(2), mười lăm, mười sáu tuổi thì tứ hôn, mười tám tới hai mươi tuổi liền thành hôn. Thế nhưng Tĩnh vương nay năm đã hai mươi bốn, thật sự là quá muộn.

Lương Thần Quang trầm nghĩ, cũng không biết Hoàng thượng đột nhiên gấp cái gì. Theo như ông nghĩ, muốn gấp đã sớm nên nóng nảy, đằng này đã trì hoãn qua nhiều năm, hiện tại lửa cháy đến nơi thì trễ một hai ngày thì có sao đâu?

Bất quá, ông cũng chỉ dám oán thầm một chút, trên mặt cũng không thể lộ ra bất mãn.

Ninh thị lệnh cho nha hoàn mang tới một cái hồng bao, tự mình đưa tận tay cho Lương Thần Quang: “Công công có biết vì sao bệ hạ đột nhiên tứ hôn không?”

Nàng ở kinh thường xuyên tiến cung, cùng Lương Thần Quang rất quen thuộc, liền lớn mật tìm hiểu, nhưng lại sợ đối phương hiểu lầm: “Mấy ngày trước đây vừa có thư của tỷ tỷ nhưng vẫn chưa thấy nhắc tới. Chuyện này rất đột ngột, Lương công công người xem, Xán Xán của ta cao hứng đến độ ngây người.”

Ninh thị đương nhiên biết Cố Thiên ngăn người không phải bởi vì cao hứng, bất quá Lương Thần Quang là nội thị bên người Nguyên Đồng đế, ở trước mặt hắn, vạn lần không thể lưu lại chuyện gì, nữ nhi nếu không diễn trò, bà làm nương dù sao cũng phải giúp đỡ giảng hòa.

Lương Thần Quang nghe vậy nhũn mày, hừ, muốn thám thính tin tức, ông mới sẽ không nói cho bọn họ biết là Tĩnh vương viết thư cầu Hoàng thượng tứ hôn, “Nhị cô nương từ nhỏ liền bằng ngọc tuyết rất đáng yêu, thông minh lanh lợi, hợp ý người, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương đã sớm nhìn trúng nhị cô nương làm con dâu cũng không kỳ lạ.”

Hắc hắc, nói mà như chưa nói, Lương Thần Quang âm thầm đắc ý, Hoàng hậu nương nương kỳ thật cũng không biết cái gì đâu.

Ninh thị không hỏi nhiều, trong lòng bà lo lắng, nữ nhi gả cao, vẫn là gả hoàng tử, tương lai bị ủy khuất vợ chồng bà chưa hẳn bảo hộ được nàng. Lỡ như bởi vì quan hệ với tỷ tỷ, Tĩnh vương đối với nữ nhi có hiềm khích, thì nửa đời sau nữ nhi liền không được thuận ý.

Ninh thị sợ lúc trước nữ nhi cùng Tĩnh vương từng xảy ra chuyện không nên, hiện tại ngược lại lòng tràn đầy hy vọng nữ nhi cùng Tĩnh vương trong lúc đó đã sớm xem vừa mắt nhau, như vậy sẽ không lo lắng Tĩnh vương đối với hôn sự này bất mãn.

Đồ ăn rất nhanh mang lên bàn, Lương Thần Quang nhìn sắc hương vị câu toàn, tám mặn một canh, thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt, rốt cục cũng có thể ăn canh nóng món ngon. Bất quá, chiếc đĩa là chuyện gì xảy ra?

Hắn đùa nghịch cầm chiếc đĩa bằng bạc, nghiên cứu thành thực nói: “Cố đại nhân không hổ là xuất thân từ hầu phủ, ngay cả chiếc đĩa đều rất chú ý.”

Một đôi đĩa này dùng bạc làm thành, theo thị trường ít nhất cũng là hai lượng, một đôi đĩa này của Cố gia người nghèo khổ làm cả đời đều không đủ.

Cố Cảnh Ngô vội vàng giải thích, “Gần đây mới đổi, thật ra là có nguyên nhân.”

Ông tinh tế đem chuyện Ninh thị trúng độc nói một lần, đương nhiên không đề cập tới chuyện Cố Thiên biến mất và khúc mắc cùng Tĩnh vương.

Tuy rằng vẫn chưa tìm ra người hạ độc, nhưng Cố gia vẫn chưa chân chính hoàn toàn yên tâm, nên âm thầm điều tra nghe ngóng, đem đĩa, chén nước trong nhà đổi thành đồ bạc, để tránh bị người ám hại.

Lương Thần Quang nghe được mùi ngon, còn tưởng rằng chỉ trong cung mới phức tạp, muốn phòng bị các việc xấu xa thủ đoạn, không nghĩ tới Cố gia đơn giản cũng sẽ gặp chuyện không may, nhưng lại càng thêm lý kỳ cổ quái, thú vị thật thú vị.

Chính là Cố gia nhị cô nương xem ra lớn lên không giống như trước, có điểm ngốc lảng, hay là do bị người đầu độc thành ra như vậy. Nguy rồi nguy rồi, Hoàng thượng không biết chuyện này, ông phải lưu tâm quan sát một phen, trăm ngàn lần đừng kêu Tĩnh vương điện hạ lấy cái gốc tử về nhà.

Lương Thần Quang ở bên người Nguyên Đồng đế nhiều năm, từ người đến suy nghĩ đều luyện thành “Hoàng đế không vội thái giám vội”. Tuyệt chiêu này không ức chế được mà phát tác.

Cố Thiên còn chưa có phục hồi tinh thần bị khiếp sợ sau khi tiếp chỉ, tay cầm chén cơm, ăn mà không biết vị.

Hoàng thượng vì cái gì đột nhiên tứ hôn?

Kiếp trước cũng không có chuyện này.

Không, kiếp trước Hoàng thượng cũng tứ hôn, nhưng là ở hai năm sau, đem nàng tứ hôn cho Hàn Khải.

Cố Thiên vẫn cho là Ninh thị không mất, bản thân không cần tiến cung, hết thấy tất cả mọi việc đều đã khác trước, tự nhiên sẽ không phát sinh chuyện tứ hôn với hoàng tử, nàng có thể lựa chọn người mình muốn gả, có cuộc sống an tĩnh.

Không nghĩ tới, sự tình khác trước nhưng cũng hoàn toàn vượt qua dự kiến của nàng. Cố Thiên cũng hoài nghi, có thể hay không là Hàn Thác hướng Nguyên Đồng để đề cập qua, mới có việc tứ hôn.

Nhưng mà thời gian không khớp, cho dù ngày ấy Hàn Thác bị tức giận rồi đi sau đó lập tức viết thư, một đường chạy tới kinh thành cũng mất khoảng tám, chín ngày.

Huống hồ, đúng hẳn làm hay không thì có gì khác nhau, hoàng mệnh không thể làm trái, nàng kiếp này vẫn là trốn không thoát tái giá lại một lần với Hàn Thác, vẫn phải cuốn vào việc mẫu tử tranh đấu, Hàn Thác cùng Ninh hoàng hậu.....

Kỳ thật, vận mệnh thiên ti vạn lữ, giao triền như vòng, càng không thể thoát, thoát ra không chỉ có mình nàng.

Cố Thiên cứu Ninh thị, thay đổi không chỉ vận mệnh người một nhà nàng mà mọi người mọi việc liên quan tới bọn họ đều đã chịu ảnh hưởng, tầng tầng tiến dần, gợn sóng không ngừng mở rộng, biến hóa trong lúc đó va chạm lẫn nhau, cuối cùng sẽ tạo ra tương lai của Cố Thiên hoàn toàn bất đồng với đời trước.

Lần này tứ hôn chẳng qua chỉ mới là mở đầu mà thôi.

Chú thích (beta):

(1) Anh em cột chèo: những người cùng làm rể cho một gia đình. Ví dụ trong trường hợp này, Ninh hoàng hậu và Ninh thị là hai chị em ruột, nên Nguyên Đồng đề (kết hôn với Ninh hoàng hậu) và Cố Cảnh Ngô (kết hôn với Ninh thị) sẽ là anh em cột chèo.

(2) Nhân sự: từ này ở đây có thể hiểu theo nghĩa là “việc người, việc đời” hoặc là “chuyện ăn nằm gái trai”.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đấu Nhẹ Nhàng

Hôm sau, thư viện cho nghỉ, huynh đệ Cố Tùng, Cố Phong về đến nhà.

Một đêm trước, bọn họ đã nhận được tin, biết được việc tứ hôn, Cố Tùng thì cảm thấy rất đột ngột, còn Cố Phong lại là người vui vẻ nhất trong nhà.

“Nếu người hướng tỷ phụ (anh rể) nói tốt vài câu, nói không chừng ta còn có thể đi vào Huyền Giáp quân.” Cố Phong hưng phấn hoa tay múa chân nói, người mà mình sùng bái nhất nay đã thành thân nhân, tương lai không chỉ có thể đi vào quân doanh của Tĩnh vương, còn có cơ hội được nhận rất nhiều chỉ điểm chân truyền, không khỏi cảm thán nói: “Nhìn một cái chúng ta cùng tỷ phụ là có duyên phận.”

Cố Thiên vốn là phiền lòng, bị Cố Phong từng tiếng “tỷ phụ” mà kêu càng thêm buồn bực, bĩu môi nói, “Cố Đồng Lâm, người đã vui mừng như vậy, không bằng người gả cho hắn, như vậy cũng tốt lắm.”

Cố Phong phun toàn bộ nước trà trong miệng ra, một tay phui áo, một tay véo hai má Cố Thiên: “Nói cái gì đâu, người mới là vui mừng hóa ngu chưa, nam nhân sao có thể gả cho nam nhân.”

Nếu hắn không phải nam nhân, liền thực gả thay sao?

Cố Thiên càng tức, lại nói: “Có quan hệ gì, dù sao chúng ta bộ dạng giống nhau, hắn sở dĩ cứu ta, cũng là bởi vì trước đã gặp qua người, mới nhận ra ta là người của Cố gia.”

Cố Phong tay đang lau nước dừng lại, hai mắt phiếm quang, trong lòng vui vẻ: “Người nói... Tỷ phụ đã sớm có ấn tượng sâu với ta... Tỷ phụ... Tỷ phụ, hẳn quả nhiên có tuệ nhãn nhìn thấy người tài, anh hùng hiểu được anh hùng.”

Cố Thiên mặt lạnh nhìn hắn. Đồng Lâm tôn thờ Tĩnh vương, nhưng lại không biết tương lai hắn chết trong tay Hàn Thác. Thôi, gả cho Hàn Thác có lẽ có trăm ngàn không tốt, nhưng có một cái tóm lại sẽ không sai, ít nhất Đồng Lâm danh chính ngôn thuận là cấp dưới của hắn, nếu không tất nhiên gặp phải họa ở cửa thành quyết đấu.

*

Kinh thành ngàn dặm, trong hoàng cung, cùng lúc có người vui mừng thì cũng có người sầu.

Phượng Nghi cung, Ninh hoàng hậu chỉnh vạt áo ngồi ngay ngắn, mặt lạnh như sương, bên chân có phật châu màu mặt trong suốt đang lăn, đèn đuốc

chiếu ánh huy hoàng, hiện ra sắc thái rực rỡ, phi phàm

Tiểu cung nữ vội vàng tiến lên nhặt phật châu, lại bị Ninh hoàng hậu lớn tiếng kêu lui, đuổi ra điện: “Phạm mama, người nói, Hoàng thượng là ý tứ gì? Hắn biết chuyện đó...”

Cho nên tứ hôn cho nữ nhi của muội muội nhà mẹ đẻ của bà, làm cho bà không thể tơ tưởng hay làm gì nữa sao?

Bằng không như thế nào liên tục mấy năm trước đây không thấy động tĩnh, nay lại đột nhiên hạ chỉ tứ hôn?

Nhưng lại gạt bà, làm Hoàng hậu, làm người bên gối của hoàng đế, bà biết tin là do U châu truyền về mới biết được.

“Nương nương, chuyện đó bí mật, người liên quan từ lâu đều đền tội, bệ hạ không biết sự tình.” Phạm mama là hồi môn của Ninh hoàng hậu, là tâm phúc ba mươi năm: “Chính là sự tình giống vậy chỉ có lần này thôi.”

Ninh hoàng hậu hừ nói: “Chẳng lẽ trở mặt nhìn hán không công lấy đi nhiều năm tâm huyết của ta?”

Bà là Hoàng hậu, tự nhiên sẽ để ý đến người nhà. Một nhà em rể bà cũng chiếu cố không ít, bất quá là vì cho tương lai hai con có nhiều thêm trợ lực. Huỳnh đệ và cháu nhà mẹ đẻ nặng nhiều phú gia chỉ từ (con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá hoại), ngược lại Vĩnh Chiêu hầu phủ đều là hào kiệt, càng làm bà xem trọng, nhưng nay lại muốn toàn bộ tiện nghi cấp cho con của nữ nhân kia, cục tức này bà sao nuốt trôi.

“Nương nương đừng vội, theo lão nô biết, cho dù thành vợ chồng, cũng chưa chắc hoà thuận, Tĩnh vương chưa hẳn có thể mượn được thế lực Vĩnh Chiêu hầu phủ. Hôn nữa nghĩ lại từng bước, tam phu nhân cùng nhị cô nương từ trước đến nay thân cận nương nương, nhị cô nương thiên chân rực rỡ, tâm vô thành phủ, nói không chừng tương lai còn có thể đảm đương làm cơ sở ngầm của nương nương, trở thành trợ lực của nương nương cũng không chừng.” Phạm mama nhẹ giọng khuyên nhủ.

Ninh hoàng hậu rất nhanh tỉnh táo lại, Phạm mama nói đúng, bà lại trù tính lần nữa, mà không phải tự làm loạn đường đi nước bước chính bản thân mình.

*

Đầu tháng, Nguyên Đồng đế theo thường lệ tới ngủ ở Phượng Nghi cung.

Chuyện Hàn Thác cùng Cố Thiên tứ hôn, Nguyên Đồng đế quả thật có ý gạt Hoàng hậu, nhưng không phải vì nghi kỵ cái gì.

Hoàng hậu từng đề cập qua cô ý đem cháu gái gả cho Lão Thác, chỉ vì hai người tuổi còn nhỏ, cho nên chưa từng nói qua. Nếu cho Hoàng hậu biết lão Tam cố ý lấy cô nương đó, Hoàng hậu chưa hẳn đáp ứng.

Đây là lần đầu tiên Lão Tam cầu ông..

Trong các đứa con, Nguyên Đồng đế thích nhất Hàn Thác. Bởi vì mẹ đẻ của hắn, cũng bởi vì hắn giống mình nhất. Mà Hàn Thác thuở nhỏ mất mẹ, tính tình lãnh đạm, xưa nay cùng người không thân cận, ngay cả ông là phụ hoàng cũng chịu liên lụy.

Đêm đó nhận được thư của Lão Tam, Nguyên Đồng đế tâm tình tốt, thì ra đứa con này không phải là không thân cận ông, có đại sự vẫn nguyện ý thổ lộ tiếng lòng với ông.

Nhiều năm nay, tình thương của cha không có chỗ phát tác đột nhiên trào ra, Nguyên Đồng đế hạ quyết tâm thỏa mãn nguyện vọng của con, lúc này liền sai người đem học sĩ Hàn Lâm viện từ trong chốn lòi ra viết thánh chỉ, lại lệnh Lương Thần Quang suốt đêm ra khỏi thành, đi ngựa không ngừng chạy tới U châu.

Về phần Hoàng hậu, ông lại tuyển cô nương tốt khác cho Lão Thác, các phương diện cũng không so với tức phụ (con dâu) lão Tam không kém bao nhiêu.

Rốt cuộc cũng là bất công với con, bạc đãi thế tử, Nguyên Đồng đế nhìn thấy Ninh hoàng hậu thì chủ động đề cập: “Hôn sự Lão Tam cũng đã vui mừng an bài, trăm cuối cùng buông được một tâm sự, kế tiếp nên cho Lão Ngũ cùng Lão Thất tuyển phi, Hoàng hậu trong lòng có chọn được người thoả đáng chưa?”

Ninh hoàng hậu mỉm cười nói: “Ta đây cũng nên chọn tốt, còn phải cùng quý phi muội muội thương lượng một chút, ban đầu sẽ chỉ tuyển vài người cho Hoàng thượng xem qua, cho ngài quyết định.”

Ngũ hoàng tử Hàn Triết là con của quý phi Dương thị, năm nay mười lăm, so với Ninh hoàng hậu Thất hoàng tử Hàn Khải lớn hơn hai tuổi, đầu năm vừa phong Tấn vương.

“Ân, cũng cần lo lắng tới tâm ý của bọn nhỏ, dù sao cũng là cùng ở cả đời, bọn họ thích mới được.” Nguyên Đồng đế nghĩ nghĩ, lại dặn nói.

“Nô tì hiểu được.” Ninh hoàng hậu vừa tự tay hầu hạ Nguyên Đồng đế thay quần áo, vừa khó khăn nghĩ, người không biết ta cùng Khải nhi xem trướng Xán Xán, hiện tại đem nàng gả cho người khác, còn nói đến tâm ý chúng ta cái gì.

Nhưng bà cũng sẽ không nói ra miệng, hoàng mệnh khó cãi, Nguyên Đồng đế nếu đã quyết định, bà nếu biểu hiện ra chút thăm oán chỉ làm Nguyên Đồng đế không vui, vẫn là nên đơn giản biểu hiện hào phóng hiền lành: “Bất quá nô tì có một chuyện lo lắng, Xán Xán có thể hầu hạ Tĩnh vương, đó là

phức mấy đời nàng đã tu luyện, thiếp làm đi thay nàng vui vẻ. Chính là, Xán Xán tuổi còn nhỏ, nhất thời không thể thành hôn, Tĩnh vương bên người cũng không thể thiếu người hầu hạ, nò tì nghĩ, không bằng năm nay tuyển tú nữ chọn vài người đưa qua. Hoàng thượng ý ngài như thế nào?”

Ninh hoàng hậu là người từng trải, muốn vợ chồng cách lòng, hữu dụng nhất đó là phân sủng. Người bên ngoài còn khó nói, muội phụ (em rể) Cố Cảnh Ngô chưa bao giờ nạp thiếp, đó là bởi vì muội muội không muốn, Cố Thiên thuở nhỏ chịu ảnh hưởng cầu mẫu thân, chưa trải đời làm sao hiểu thấu. Hoàng gia không phải gia đình bình thường, cho dù Cố Thiên tương lai làm Tĩnh vương chính phi, cũng không có khả năng ngăn cản Hoàng thượng vì Tĩnh vương thêm cơ thiếp, huống chi hiện nay.

Lời này Nguyên Đồng đế nghe xong thật hưởng thụ, ông một lòng bày ra tình thương của cha, chuyện liên quan Hàn Thác cực kì để bụng, không đến nửa tháng sau, đạo thánh chỉ thứ hai liền đưa đến U châu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Dưỡng Đa Tình

Bởi vì Cố Thiên năm nay chỉ có mười ba tuổi, thành hôn thì thật sự là quá sớm, Nguyên Đồng đế hạ chỉ, định thời gian đại hôn là sau khi Cố Thiên tới tuổi cập kê, ngày cụ thể do khâm thiên giám chọn, là ngày 5 tháng 2 năm Nguyên Đồng thứ hai mươi ba.

Thánh chỉ cùng nhau tới U châu còn có ban cho Tĩnh vương hai tú nữ.

Nguyên Đồng đế kế hoạch phi thường chu đáo, trước cho hai tú nữ hầu hạ con, nếu có thể thêm vài cái tôn tử cháu gái đương nhiên tốt nhất. Thái tử lớn hơn Tĩnh vương hai tuổi, đã có 2 nữ nhân, Hàn Thác bên người lại ngay cả tri kỷ đều không có. Đại Ân tú nữ đều là người dân thường trúng tuyển, nhà mẹ đẻ thân phận thấp kém, Nguyên Đồng đế lại có ý áp chế, không cho các nàng phong hào, cho rằng như vậy liền không cần lo lắng các nàng ý nhập phủ sớm mà tính toán, ảnh hưởng địa vị Vương phi tương lai. Dự cho sau khi đại hôn, qua một, hai năm, lại chọn hai người có gia thế tốt làm trắc phi của Tĩnh vương, cũng tiện làm bạn với Vương phi.

Hàn Thác thần nhiên liếc mắt một cái hai mỹ nhân như cảnh liễu, mỉm cười khen: “Tốt lắm.” Phân phó mama quản sự trong vương phủ đem người mang về phía sau viện, lại nói, “Lần này vất vả Tào công công.”

Lại từ Cao Lục cầm đến khay gỗ lim khắc hoa, trên đó thật chính tề hình như bốn mươi tám đỉnh vàng lớn óng ánh.

Lần này nội thị đến truyền là Lương Thần Quang con nuôi Tào Đức Hạnh, hẳn được thưởng kim nguyên bảo, lòng vui rạo rực trở lại kinh thành, hướng Nguyên Đồng đế hội báo, “Điện hạ thật cao hứng.”

Nguyên Đồng đế nghe xong cười toe toét.

Kế hoạch bước đầu đạt thành, Ninh hoàng hậu vui vô cùng.

Tĩnh vương phủ nơi nào đó xa nhất trong nhà, hai vị tú nữ đối với tương lai tràn ngập khát khao. Tĩnh vương điện hạ thân phận tôn quý, đang tuổi thanh xuân, tướng mạo lại rất tuấn tú, hai người một lòng ngóng trông sớm ngày được sủng hạnh. Ai ngờ ngày qua tháng lại, vật đổi sao dời, nhưng lại vẫn không nhìn thấy dung nhan Tĩnh vương.

*

Bất luận dù là làm Hoàng hậu thì vẫn là di, Ninh hoàng hậu đều có lý do chính đáng để đứng tỏ vẻ quan tâm Cố Thiên.

Bà đưa tới cho Tĩnh vương phi tương lai một vị mama giáo dưỡng.

Vị này là Giản ma ma cùng Phạm mama giống nhau, đều là của hồi môn Ninh hoàng hậu, lớn tuổi vẫn chưa ra cung, luôn ở bên người Ninh hoàng hậu hầu hạ, là tâm phúc tin cậy nhất.

Nay là tháng tư năm Nguyên Đồng thứ hai mươi mốt, tính toán đâu ra đấy, Cố Thiên ở lại trong nhà làm khuê nữ thời gian không đủ 2 năm.

Ninh thị lòng thật sự không muốn, tình thế hiện nay cùng kế hoạch ban đầu của bà khác nhau nhiều lắm, nữ nhi không chỉ gả sớm, còn muốn gả xa.

Cố Cảnh Ngô nhậm chức ở đây chỉ cần không mắc sai lầm lớn, nhất định sẽ được triệu về kinh, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi. Mà nữ nhi làm Tĩnh vương phi, liền muốn theo chồng ở lại U châu, không có thánh mệnh thậm chí không thể vào kinh.

Chỉ sợ tương lai một năm cũng không thấy được nữ nhi một lần.

Ninh thị vừa nghĩ tới đó, liền nước mắt lưng tròng, hận không thể đem tiểu áo bông tri kỷ của mình giấu đi không cho gả.

Không tha thì không tha, Ninh thị hiện tại không thể không an phận mà đành phải dùng tâm tình làm một Nghiêm mẫu.

Sau khi tứ hôn, Cố Thiên trọng điểm học tập từ cảm kỳ thi họa chuyển qua nội dung quản gia cùng nữ hồng(nữ công gia chánh),. Tương lai gả nhập vương phủ, nàng đảm nhiệm vai trò chủ mẫu, học tập quản gia liền thành đại sự hàng đầu, mà nữ hồng vẫn là nhược điểm của Cố Thiên.

Lại nói điều này không thể trách nàng, đời trước thời điểm Ninh thị qua đời tuổi nàng còn nhỏ, sau lại vào cung, Ninh hoàng hậu đem nàng bồi dưỡng thành Hoàng hậu tương lai, tự nhiên sẽ không chú trọng nữ hồng. Các vị chủ tử hậu cung, quần áo phụ tùng đều có thượng phục cực làm. Làm Hoàng hậu, tính thông nữ hồng tất nhiên là dệt hoa trên gấm, không am hiểu cũng không ảnh hưởng phong nhã.

Bất quá, Ninh thị là đặt mình vào hoàn cảnh người khác, vì tương lai Cố Thiên nghĩ.

Án theo tập tục, cô nương đợi gả đều tự mình thêu áo cưới. Cố Thiên gả đi làm Vương phi, khi thành hôn thì mặc lễ phục từ trong cung làm ra, tốt xấu bớt đi một chuyện khó làm.

Ninh thị cho rằng, mặc dù không thêu gả y, làm người gả đi phụ trách lo toan ít nhiều cũng nên vì phu quân may chút ít vật nhỏ. Tuy nói Tĩnh vương trong phủ tuyệt đối không thể thiếu các tú nương tay nghề tinh xảo, nhưng Vương phi tự tay may ý nghĩa cũng liền khác. Vợ chồng thôi, nếu muốn cảm tình hòa thuận, chú ý trí kỷ bên người, một thể tử luôn chuẩn bị cho thượng phụ việc ‘ăn, mặc ở, đi lại’, tự nhiên ‘thiếp’ bên cạnh cũng không đứng dậy nổi.

Vì thế, Tĩnh Lam Tiểu Trúc ngày xưa lang lãnh tiếng đọc sách, còn có các tiếng hoan hô thiếu nữ nói cười, nay toàn bộ đổi thành --

“Ai ul”

Cố Thiên ngồi ở phía trước bàn thêu, ủy khuất mút ngón trỏ, Giang Liên Nam theo sau ngẩng đầu, “Người lại bị châm trúng sao?”

Các nàng hôm nay thêu hoa phú quý mẫu đơn nở, Cố Thiên tự chính mình vẽ, Đóa mẫu đơn kiều diễm lộng lẫy, trình tự phong phú, rất tỉ mỉ.

Giang Liên Nam không giỏi vẽ lắm, nhưng nói đến nữ hồng hoàn toàn không làm khó được nàng. Từ trước ở trong nhà cậu ăn nhờ ở đậu, lại chịu mọi khát khe, nàng cùng Trịnh thị, hai mẹ con thường đem đồ thêu ra gửi bán, sớm đã làm quen.

Giang Liên Nam là thư đồng, danh nghĩa đó đồng nghĩa với việc Cố Thiên học cái gì, làm cái gì nàng liền đi theo cùng học làm cái đó.

Nữ hồng nàng cao hơn Cố Thiên không chỉ một phần, nhưng khi đi theo Giản ma ma học quy củ, hai cái cô nương lại hoàn toàn đảo ngược.

Giản ma ma lời ít ý nhiều, dạy học cũng dị thường nghiêm khắc.

Cố Thiên hoàn hảo thay, kiếp trước đi theo bên người Ninh hoàng hậu nhiều năm, bất luận là quy củ trong cung, hay là tính tình Giản ma ma, nàng đều thập phần quen thuộc. Học quy củ đối nàng mà nói là không khó khăn, nhiều lắm là bị mama nhìn chăm chăm, không giống như trước thoải mái tùy ý mà thôi.

Giang Liên Nam thì liền thảm, Giản ma ma không phải ngại nàng khi ngồi ánh mắt loạn phiêu, mà là ngại khi đi đường vòng eo lắc quá nhiều, ngay cả tươi cười đều có thể mất lối. Mỗi khi làm không hợp quy củ liền bị phạt đánh, tuyệt không lưu tình.

Hôm nay, từ sáng sớm đến trưa, Giang Liên Nam tổng cộng bị đánh hai mươi cái vào tay, lúc chủ nhân đi nghỉ trưa, nàng vụng trộm tránh sau núi giả ở Ngô Đồng viện, vỗ về bàn tay sưng đỏ lau nước mắt.

Giang Liên Nam không phải bởi vì bị thương mà khóc, nàng khổ sở là Giản ma ma nói nàng rất khát khe, lời nói đều hàm ý rằng nàng là nữ tử ngả nón không đứng đắn.

Tuy rằng Giang Liên Nam chịu qua vài năm khổ sở, nhưng nàng không ngại tự cho mình thật sự hơn người. Nàng cùng Cố Thiên cùng học, cũng phân cao thấp, miễn cưỡng xem như ngang tay.

Bài học nào nhất thời học không tốt cũng không tính, cố gắng học có thể tiến lên từng bước. Không đứng đắn là chỗ thiếu hụt lớn nhất của nữ tử, bị chỉ trích thế này trong lòng nàng không phục.

Huống hồ Giang Liên Nam cũng không thấy chính mình làm sao thiếu đứng đắn, Cố gia phu nhân cùng Định quốc công phu nhân đều thích nàng không phải sao, vì cái gì Giản ma ma liền cái gì cũng không thích.

Cố Tùng vừa lúc từ thư viện nghỉ về nhà, hần đi qua hành lang Ngô Đồng viện tới trong khóa viện của mình, liền nghe được sau núi giả mặt có tiếng khóc nức nở: “Là ai? Ai ở đằng kia?”

Sau núi giả đi ra một tiểu cô nương mặc áo màu xanh trúc mang giày vải, tóc buộc thành hai búi, đôi mắt hồng hồng.

Cố Tùng nhận ra nàng là thư đồng của muội muội, nhưng nhất thời hần không nhớ ra tên: “Người khóc cái gì? Có người khi dễ người?”

Hần ngữ khí có chút nghiêm khắc, bởi vì lo lắng, sợ cô nương này cùng muội muội nào loạn nên khóc, lại ngại thân phận không dám nói rõ, cố ý tránh ở đây khóc dẫn người đến.

Mặc kệ phát sinh chuyện gì, Cố Tùng luôn che chở muội muội duy nhất của mình, hần phải hỏi rõ, đem người ngăn lại tuyệt nhiên không để cho muội

muội chịu thiệt.

“Không phải, nhị thiếu gia. Ta chỉ bị Giản ma ma phạt , trên tay bị đau.” Giang Liên Nam đầu óc xoay chuyển mau, tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Bị thương?” Cố Tùng xem nàng vẫn vỗ về trong lòng bàn tay, thuận miệng nói: “Chỗ ta có thuốc trị thương, ngươi theo ta tới lấy đi.”

Cố Tùng trong lòng buồn cười, bác nhà mình trước xuất giá, cũng có mama dạy quy củ trong cung đến, học không tốt liền phạt đánh tay, bác ỳ khuất phát giận nói không lấy chồng, kết quả bị tổ mẫu cấm túc.

Lúc ấy Cố Tùng đã muốn 8 tuổi, nhớ rõ rành mạch, không nghĩ tới hôm nay chuyện xưa tái diễn.

Không biết muội muội thế nào, có thể hay không cũng bị phạt bị thương?

Lúc trước đệ đệ bị phụ thân trách đánh, Cố Tùng tìm được hai bình thuốc trị thương tốt nhất, bình thuốc còn lại để chỗ mình cũng vô dụng không bằng cho cô nương này, mặt khác thông qua nàng, liền cho muội muội cất giữ.

Giang Liên Nam nào biết rằng trong lòng Cố Tùng nghĩ việc khác, nàng thụ sủng nhược kinh theo hắn đến cửa khóa viện, đứng ở nơi đó chờ.

Cố Tùng đi vào nhà giữa, thời điểm đi ra trong tay có thêm một bình sứ trắng.

Sau giờ ngọ ánh mặt trời xán lạn, Cố Tùng che bóng đi qua sân, Giang Liên Nam đối diện nhìn hắn, chỉ cảm thấy thiếu niên trước mắt cao lớn anh tuấn, như có một tầng ánh sáng bao quanh dần lóe sáng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Liên Thanh Ảnh

Về việc ăn ngủ của nha hoàn Cố gia, dù nha hoàn nhất đẳng trước mặt chủ tử hay tiểu nha hoàn vẩy nước quét nhà đều ở tại trong viện chủ nhân, người trong phòng bếp nhỏ và phòng kho thì kém hơn một chút, ở tại dãy nhà sau.

Giang Liên Nam vào Cố gia sau liền theo Trịnh thị ở tại dãy nhà sau, ngủ chung giường với tám người, trong phòng có hai cái tủ đứng, mọi người xài chung.

Mặc dù Giang Liên Nam đối với bình thuốc trị thương rất trân trọng, nhưng cũng không có một nơi nào nàng có thể cất thỏa đáng mà chỉ có thể đặt ở dưới gối đầu.

Sáng sớm hôm sau, khi Trịnh thị thu thập giường nhìn thấy bình sứ trắng nhanh như chớp lẩn xuống, bà nhặt lên mở ra xem, liền biết là thuốc.

Giang Liên Nam chính ngồi xổm ở cửa sổ giặt quần áo, Trịnh thị cầm cái bình đi ra ngoài: “Ngươi có chỗ nào không thoải mái ư? Sao có một lọ thuốc?”

Mẹ con hai người sống nương tựa lẫn nhau, Trịnh thị xưa nay đối với nhất cử nhất động của nữ nhi rất chú ý.

Việc học quy củ bị phạt đánh tay, Giang Liên Nam vốn không tính nói cho Trịnh thị biết, hiện tại cũng không muốn nói.

“Đưa cho ta xem.” Trịnh thị ngồi xổm xuống túm tay nàng, nhìn lòng bàn tay sưng đỏ đau lòng không thôi: “Tay bị thương như thế này còn giặt quần áo? Ta đi nói với phu nhân quy củ kia chúng ta không học, nhị cô nương là gả cho Vương gia nên phải học quy củ hoàng gia, ngươi căn bản không cần thiết phải giống vậy.”

“Nương, ta không sao.” Giang Liên Nam phản đối nói, “Học thêm chút quy củ không có gì sai, ngươi nói muốn gả ta cho người trong sạch, đương nhiên thân phận càng cao quy củ càng khắc nghiệt, ta học thế này thì tương lai sẽ khó mà hồng được. Nương thật sự muốn nói thì bảo phu nhân sẽ nghĩ như thế nào, lỡ như về sau cũng không có cơ hội để học thì làm sao bây giờ.”

Trịnh thị không phải không rõ đạo lý này, bằng không sẽ không đem nữ nhi đến đây, nhưng còn có một câu là quan tâm ắt sẽ bị loạn: “Không sợ, nương có biện pháp. Tiểu Hồng ở tiền viện bữa trước bị ngã đau chân đã xin nghỉ, việc đưa cơm nước cho hai thiếu gia ở thư viện còn chưa có sắp xếp người mới, ta nói với phu nhân ngươi bị đánh tay, xin cho ngươi qua đó làm, bà ấy cảm thấy ngươi còn nhỏ mà chịu khó còn không kíp, làm sao có khả năng nghỉ ngơi ngươi nhàn hạ.”

Giang Liên Nam tính tình mạnh hơn thế, kêu nàng buông tha việc học quy củ chẳng khác nào kêu nàng thừa nhận chính mình thiếu đứng đắn, tự nhiên sẽ

làm nội tâm nàng nảy sinh tâm lý kháng cự. Nhưng đi thư viện đưa com cho hai vị thiếu gia, nàng liền có cơ hội thường xuyên nhìn thấy nhị thiếu gia.....

Nhớ tới thiếu niên anh tuấn ôn hòa kia, nàng đỏ mặt gật gật đầu.

Trong Ngô đồng viện, mẹ con Ninh thị chủ đề nói chuyện cũng vây quanh một đôi tay.

“Nương, tay của ta bị đâm đến độ biến thành cái sàng.” Cố Thiên nũng nịu như nước nói, cổ ý đem âm cuối kéo thật dài.

Ninh thị cầm lấy tay nàng đưa tới trước mắt, nhíu mi nói: “Cái gì cũng không nhìn ra.”

Dù bị châm nhiều hơn, qua một đêm, ngón tay Cố Thiên vẫn lại như trước tròn tròn trắng trắng, một chút dấu vết cũng không có.

“Nhưng mà thật sự đau quá.” Cố Thiên ủy khuất nói.

Ninh thị giận dữ nói: “Vậy làm sao bây giờ? Nếu không nương cho người tìm mười cái dê(1), từng cái đầu ngón tay mang một cái, sẽ không sợ đâm.”

Cố Thiên tưởng tượng cảnh chính mình đeo mười cái dê thêu hoa, sau đó cực kì kiên quyết lắc đầu, đem cảnh buồn cười đó dứt bỏ, “Nương, Xán Xán còn không có gả đâu, nương liền đem Xán Xán trở thành bát nước đổ ra ngoài sao? Nương một chút cũng không đau lòng cho Xán Xán.”

Nàng nói lời này liền ôm Ninh thị vừa xoa vừa cọ, vừa kính mà cũng vừa làm nũng.

Ninh thị không nhúc nhích nửa điểm, không ai hiểu con gái bằng mẹ, Cố Thiên mở miệng nói câu đầu tiên thì Ninh thị liền biết mục đích của nàng. Nếu lúc trước Ninh thị nhất định sẽ mềm lòng dung túng nàng, nhưng hiện nay không được, “Nương là thương người mới yêu cầu người cố gắng học tập. Như vậy đi, người hảo hảo làm tốt việc may vá, nương liền cho người ra ngoài đi chơi ở cấm tú phường.”

Cố Thiên động tâm.

Cấm tú phường là tiệm vải lớn nhất U châu, trong ngày thường mặc kệ là vải dệt để cắt may quần áo, hay là sợi tơ nữ hồng thường dùng, đều là từ cấm tú phường đưa đến Cố gia để mọi người chọn lựa, nhưng Cố Thiên vẫn tương đối thích chính mình tự đi chọn.

Cố Thiên liền được một ngày, cùng Bích Lạc, Bích Linh cùng Giang Liên Nam làm bạn, ở Cấm tú phường lựa chọn chừng nửa canh giờ, chọn được hai xấp vải, hai mươi mấy loại chỉ đủ màu của Tô Châu, mới cảm thấy mỹ mãn đi lên xe ngựa.

“Kỳ thật ta cảm thấy, người có thể làm cho Tĩnh vương gia vài thứ đơn giản, như khăn tay, hà bao hoặc là khăn lau mồ hôi.” Giang Liên Nam tay nghịch cuộn chỉ thêu năm màu mới, thuận miệng đề nghị nói.

Cố Thiên phản đối nói: “Tuy rằng hôn sự đã định, nhưng hiện tại đưa hán đồ này nợ vẫn là không hợp lễ nghi.”

Giang Liên Nam cười phốc ra tiếng: “Ta không nói người hiện tại sẽ đưa cho hán. Người trước chậm rãi làm, chờ tương lai thành hôn sau thì đưa ra, nếu Vương gia biết đây là người sớm đặc biệt vì hán làm, cao hứng còn không kịp đâu.”

Nàng bắt quá là suy bụng ta ra bụng người, lại không biết Tĩnh vương là đề tài Cố Thiên không muốn đụng vào.

Lúc này xe ngựa đến trước cửa hàng điểm tâm Hà Hương cư, Cố Thiên liền không xuống, phân phó Bích Lạc cùng Bích Linh đi xuống mua ít điểm tâm.

Cấm Tú phường, Hà Hương cư đều ở cuối phố phía bắc. U châu là cố đô tiền triều, lúc ấy vì đẩy mạnh thủy vận, nhân công mở cửa sông, biến bắc trở thành Đại Vận Hà bên tàu chung của nam bắc, vùng này cũng dần dần hình thành ngã tư đường phồn hoa buôn bán, rất nhiều cửa hàng nổi danh đều ở nơi này, bao gồm cửa hiệu rượu Tùng Hạc lâu ba trăm năm tên tuổi.

Ngoài xe tất nhiên là một mảnh ồn ào, ầm ầm còn mang theo tiếng cãi nhau.

Giang Liên Nam gặp Cố Thiên im lặng không nói lời nào, cảm thấy rất không thú vị, liền xốc bức màn nhìn ra phía ngoài.

Cãi nhau là một đôi nam nữ, nam nhân trừng mắt người dựng thẳng, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, nữ nhân mặc dù lau nước mắt, nhưng cũng không nhường nhịn chút nào, giữa bọn họ có một tiểu cô nương tầm tám, chín tuổi, tay mỗi bên bị một người cầm kéo tới kéo lui.

Chuyện là đây vốn một nhà ba người, nam nhân thiếu nợ không có tiền trả, tính đem nữ nhi bán vào thanh lâu, nữ nhân phát hiện tới ngăn cản.

Chuyện bán nhi bán nữ tuy rằng ác liệt, nhưng cũng không hay gặp, trên đường người đến người đi, căn bản không có người vây xem, càng không nói đến việc trợ giúp.

Giang Liên Nam nghe hiểu được chân tướng, không nói một tiếng liền nhảy xuống xe ngựa.

Cố Thiên cúi đầu để ý đóng chỉ thêu, chợt thấy xe ngựa chấn động, ngẩng đầu đã không thấy Giang Liên ở bên trong xe.

Nàng kéo bức màn tìm người, nhưng lại gặp Giang Liên Nam đứng ở trước mặt nam nhân như khi ốm kia, hùng hổ nói: “Người có biết hay không, người đem nàng bán vào trong đó sẽ hủy cả đời nàng, thiếu tiền thì nghĩ biện pháp kiếm trở về, tội gì hại nữ nhi của chính mình!”

Nam nhân kia sớm bị chính vợ mình làm cho không kiên nhẫn, đối với Giang Liên Nam mặc danh kỳ diệu xuất hiện càng không khách khí, một phen nắm đầu vai nàng: “Tiểu nương tử từ đầu tới, chuyện của lão tử cùng ngươi có quan hệ gì, chứ không phải là nghĩ muốn đưa lên cửa cho lão tử làm thiếp.”

Người này mặc dù gầy nhưng khí lực thì không nhỏ, Giang Liên Nam không hề phòng bị bị đẩy ngã trên mặt đất.

Cố Thiên kêu hộ vệ đánh xe đi giúp, chỉ hai, ba chiêu liền đem tên khỉ ốm kia đánh chạy.

Giang Liên Nam đứng lên, đem toàn bộ tiền đồng trong người đưa hết cho tiểu cô nương, nàng tiến vào Cố gia vẫn chưa tới hai tháng, đây đã là toàn bộ gia tài của nàng.

Cố Thiên thấy thế, sờ sờ bạc vụn trong người, mang khăn che mặt lên, cũng xuống xe.

“Đây cho ngươi, cũng đủ đi nông thôn mua vài mẫu ruộng, về sau cuộc sống không thành vấn đề. Nam nhân kia không có lương tâm liền không cần để ý đến hắn.” Cố Thiên học bộ dáng Giang Liên Nam, đem tiền bạc tùy thân đều giao cho nữ nhân kia.

Lúc trước Cố Thiên cũng không biết một mẫu ruộng bán bao nhiêu ngân lượng, nhưng sau khi học quản gia, liền hiểu nhiều, tự nhiên biết được các giá cả trên thị trường.

“Không nên không nên, ta không thể cầm tiền của các ngươi.” Nữ nhân kia đẩy tay từ chối, một bên nhìn xung quanh, một bên nhắc nhở nói: “Các ngươi đi nhanh đi, cẩn thận hắn kiếm người quay lại tìm các ngươi phiền toái.....”

Nàng lờ còn chưa dứt, khi ôm quả nhiên mang theo người từ ngõ nhỏ chạy đến, những người đó đều cao lớn thô kệch, mặt cũng như hung thần ác sát, trên tay mang theo gậy gộc, đảo mắt liền tới trước mặt.

Bây giờ đi dĩ nhiên không kịp, hộ vệ động thân tiến lên, không hề sợ đối phương nhiều người, hai nắm đấm bốn tay, dần dần rơi xuống thế hạ phong, bị hai cái đại hán bẻ ngược cánh tay ra sau, gắt gao áp chế không thể động đậy, lại có người ở phía sau hắn đánh một chưởng, liền hôn mê không biết gì.

Có một nữ nhân mặc đồ đỏ mang xanh biếc, trang điểm xinh đẹp lác lác khó đi lên trước, hai tay chống nạnh, tiêm cổ họng nói: “Cũng không hỏi thăm Liễu muội muội của Túy Hồng lâu là người nào mà cư nhiên cũng dám phá hư sinh ý của ta. Hiện tại liền đem nàng về cho ta.”

Bà vung tay lên, nữ nhi của khỉ ốm đã bị người ôm mang đi.

“Tiểu cô nương, ngươi bộ dáng thực đẹp, Liễu muội muội thích ngươi, đến đây đi, đi theo Liễu muội muội sống, cam đoan ngươi được ăn ngon mặc đẹp,” Bà phìu phìu vạt áo Giang Liên Nam: “Chắc chắn, nhìn một cái, đây là vài gì, nha đầu nhóm lửa trong Túy Hồng lâu chúng ta đều ăn mặc quý giá hơn.”

“Đừng đụng ta!” Giang Liên Nam ghét bỏ hất tay Liễu muội muội ra.

Liễu muội muội cười nói: “Đáng yêu, tiểu cô nương tính tình thật lớn, bất quá không quan hệ, nam nhân liền yêu thích dạng này, đến đến đến, đem nàng cũng mang về, cẩn thận một chút, đừng làm bị thương khuôn mặt xinh đẹp này.”

“Buông!” Giang Liên Nam giãy dụa không ngớt, bỗng dung nhìn Cố Thiên một cái, dùng hết hơi sức kêu, “Ngươi có biết chúng ta là ai không? Nàng là tiểu thư của Bộ Chính Sử, là Tĩnh vương phi tương lai, ngươi dám xằng bậy, Cố đại nhân cùng Tĩnh vương sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Liễu muội muội sắc mặt thay đổi, xoay tròn ánh mắt nhìn Giang Liên Nam, Cố Thiên, còn có hộ vệ kia trên người qua lại vài lần, liền khôi phục bình thường: “Thật coi thường Liễu muội muội ta chưa biết nhìn mặt sao? Vương phi xuất môn, còn không gõ chiêng dẹp đường, thị vệ sắp xếp dài cả 1 con phố, nào như các ngươi keo kiệt như vậy. Bất quá ngươi nói điểm ấy thật tốt, lỡ như Vương phi tới đón khách gặp rủi ro, chính là ta phải xem qua, giữa ban ngày che mặt, hay là do cái mặt đỏ không dám ra gặp người.”

Bà đưa tay đến vén khăn của Cố Thiên, Cố Thiên liền trốn tránh, liền có đại hán từ phía sau đi lên bắt lấy nàng.

Mắt nhìn thấy tránh không khỏi, đột nhiên không biết từ chỗ nào đến có hai người, một người bắt lấy cổ tay Liễu muội muội trước mặt Cố Thiên, người còn lại ở phía sau nắm lấy cổ tay đại hán kia, chỉ nghe “Răng rắc” hai tiếng vang, xương cổ tay hai người đã bị bẻ gãy.

Cố Thiên thấy rõ người tới, đúng là Lý Vũ Thành cùng Lâm Tu.

“Ta là cận vệ của Tĩnh vương, ngươi ở đây bịa đặt sinh sự, giả mạo Vương phi, toàn bộ đưa quan xử trí!” Lý Vũ Thành lên tiếng, nháy mắt liền có mười thị vệ đi ra, đem Liễu muội muội và vài tên đại hán trói lại, bịt miệng, ném lên xe ngựa Cố gia, Giang Liên Nam cũng không được buông tha mà bị áp giải lên.

“Nhị cô nương, mời qua kia nói chuyện.” Lý Vũ Thành đánh thế võ, Cố Thiên liền bị hắn cùng với Lâm Tu một trái một phải mang dôi, người không biết tình hình thoát nhìn rất giống như bị áp giải.

Đi ra hơn mười bước là Tùng Hạc lâu, Lý Vũ Thành bước chậm một chút, “Nhị cô nương, Vương gia mời ngài đi lên gặp.”

Cố Thiên ngẩng đầu, thấy trước cửa sổ lầu hai, Hàn Thác gương mặt âm trầm chợt lóe qua.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chân Tướng

Editor: Bông Ngổ

Beta: Cua Heo

Mấy ngày nay, Cổ Cảnh Ngô mặt ngoài bất động thanh sắc, kỳ thật đang âm thầm điều tra chi tiết mọi người trong Cổ gia một lần nữa, không riêng gì nô tài sau khi đến U Châu mua, cũng bao gồm người theo từ trong phủ Vĩnh Chiêu hầu, không bỏ sót người nào.

Vì thế thư báo cũng giống như tuyết rơi ùn ùn kéo đến, chưa từng gián đoạn.

Bức thư này của Phùng Thanh Sơn đưa đến, nói về mẹ con Trịnh thị cùng Giang Liên Nam.

Trịnh thị ở quê nhà Ninh Ba có danh tiếng rất tốt, ở nhà chồng sau khi đã suy tàn vẫn hiền lành quản gia, chăm lo việc nhà, vì duy trì kế sinh nhai không thể không xuất đầu lộ diện kinh doanh ở ven đường, là người có tay nghề tốt nên khách đến tiệm nhiều, chậm rãi phát triển trở thành tiệm rượu nho nhỏ.

Nhưng trọng phu Trịnh thị, Giang Ngọc Lang điển hình là kẻ bại gia, nhân phẩm ác liệt, lục nghệ không học, thi văn cũng không thông, ăn uống cờ bạc thì lại không gì không giỏi.

Câu cửa miệng nói, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, bách túc chi trùng từ nhi bất cương (1). Giang gia tuy rằng từ từ suy tàn, nhưng là đại tộc tiền triều, luôn có chút của cải, nếu không lãng phí, sống như gia đình tầm thường giàu có và đông đúc người cũng có thể tiếp qua ba đến năm đời không phải lo.

Nào ngờ ông trời cố tình trêu người, Giang Ngọc Lang này là một tai họa, bị kỹ nữ Xuân Hải Đường trong Bách Hoa lâu xúi giục bài bạc, thua đến mức ngay cả tổ trạch cũng phải đem đi trả nợ.

Lúc đầu Giang Ngọc Lang đại khái tự giác, biết không còn mặt mũi gặp người, suốt ngày không biết tung tích. Tiệm rượu Ninh thị khai trương không lâu, hần liền xuất hiện đòi lấy bạc, cuối cùng chuyện xưa tái diễn, ngấm ăn cắp khế đất tiệm rượu gán nợ.

Cái này cũng chưa tính xong, Giang Ngọc Lang bị Hải Đường bày mưu đặt kế, đem chủ ý đánh vào trên người nữ nhi, Giang Liên Nam tuy rằng lúc ấy mới 9 tuổi, nhưng bộ dáng xinh đẹp, đã có thể nhìn ra ngay sau là mỹ nhân duyên dáng yêu kiều, dạy dỗ vài năm, đến lúc khai bao có thể bán mấy ngàn lượng, ngày sau lại là đầu bảng trong thanh lâu.

Giang Ngọc Lang cảm thấy đó là biết cách làm giàu, liền cùng ma ma của Bách Hoa lâu thỏa thuận giá, thừa dịp Trịnh thị chưa chuẩn bị đem nữ nhi mang đi.

Trịnh thị vì chuyện này trên đường cào nát da mặt Giang Ngọc Lang, đem hần đánh cho đầu rơi máu chảy, cứu nữ nhi trở về.

Sau đó Giang Ngọc Lang chết bất đắc kỳ tử, Giang mẫu hoài nghi Trịnh thị mưu hại con mình, đem bà đưa tới quan nha, nhưng khám nghiệm tử không ra nguyên nhân Giang Ngọc Lang chết, không có chứng cứ, cuối cùng đem Trịnh thị phóng thích.

Sau cùng Trịnh thị tự thỉnh hưu thư, mang theo Giang Liên Nam rời đi bất âm vô tín.

Hơn nữa Ninh Ba phủ từ xưa là cảng buôn bán trọng yếu của trung nguyên, sách sử có ghi: “Quốc gia hải ngoại giả bạc giao tới”.

Mặc dù không thể vì vậy kết luận mẹ con Trịnh thị cùng cửa hàng Nam Hải thông thương, có lui tới với người trong thương thuyền, nhưng cũng khó mà nói tuyệt đối chưa từng tiếp xúc.

Cổ Cảnh Ngô đem nội dung thư nói cho thê tử nghe.

Ninh thị nghe được hành vi Giang Ngọc Lang, chỉ cảm thấy hần là tên súc sinh chết không hết tội, nếu thật sự là Trịnh thị giết hần bà cũng hiểu được, thậm chí còn vì bà ấy làm mà thân không biết quý không hay mà vô tay tán thưởng.

Cổ Cảnh Ngô nói đến hải cảng Ninh Ba phủ thông thương, Ninh thị cũng liền hiểu được, trọng phu đang điều tra các tình huống khả nghi cho đến nay.

“Bà ấy vì cái gì muốn giết ta?”, Ninh thị tự hỏi.

Bà đối đãi với Trịnh thị không tệ, tuyệt đối không có khả năng làm cho bà ấy có cừ hận muốn giết mình để thống khoái.

Đương nhiên, chuyện xưa của Đông Quách tiên sinh Ninh thị cũng nghe qua, nhưng thấy thế nào người thường trong lòng đều cho là Giang Ngọc Lang vô liêm sỉ này nọ, không nên là Trịnh thị.

Nếu không nữa, chẳng lẽ Trịnh thị giết người một lần, sau liền không hề bình thường, cũng có thể tính như vậy. Tẩu tử (vợ sau) không tốt với mẹ con bà thì bình yên vô sự, ngược lại đối tốt với họ thì chính mình sẽ bị hại. Nhưng nói thế nào cũng đều giống như có chút gượng ép.

Tóm lại, nếu cuối cùng tra ra sự thật như bọn họ đoán, thì thật sự là không thể không cảm thán một câu lòng người khó dò, chỉ sợ về sau đối với người có thiện ý, có lúc đều khó tránh khỏi lòng có khúc mắc.

Cổ Cảnh Ngô nói: “Lúc trước mặc kệ bà ấy vì cái gì, ta vội vã trở về nói cho nàng, là cho nàng đề phòng bà ta, còn có nữ nhi của bà ấy, không thể ở lại bên người Xán Xán.”

“Ta sẽ đem các nàng đuổi đi.” Ninh thị cũng là người có tính tình thẳng thắn lưu loát, nói xong liền muốn đứng dậy.

Cổ Cảnh Ngô lại ý bảo bà chờ: “Để tránh đánh rắn động cỏ, trước tìm một lý do đem các nàng đưa đến thôn trang, để cho người ta giám thị.”

Ninh thị cùng Cổ Cảnh Ngô là vợ chồng đã nhiều năm, vừa nghe liền biết trượng phu còn cân nhắc vài việc, hỏi: “Sau đó, ngài tính làm sao bây giờ?”

Cổ Cảnh Ngô thân nhiên nói: “Nay nàng bình an không việc gì, cho dù lấy việc này bắt bà ta nhận tội, cũng bắt quá là giết người chưa thành, ở tù vài năm sẽ được thả ra, quá mức tiện nghi. Chỉ bằng đem các nàng ở trong vòng quan sát của mình, lại điều tra việc năm đó ra sao, đến lúc đó là vấn đề.”

Đương nhiên, những lời này sẽ là sự thật nếu suy luận Trịnh thị là hung thủ có thể chắc chắn như phía trên.

Lấy thủ đoạn của Cổ Cảnh Ngô theo thân phận quan lớn, nếu mãnh liệt vu oan giá họa, quả thực một chút không có khó khăn. Nhưng ở bờ sông đi lại, nào có ai không ướt giày, người nào làm quan không có đối thủ như hổ rình mồi, không có quân địch đối thủ, quan càng lớn, sự đối nghịch cũng càng hung tàn. Cái gọi là “Sai một li đi một dặm”, một khi bị người khác bắt lấy nhược điểm, chính ông gặp chuyện không may không đủ thăm, vợ con ai sẵn sóc đây?

Vợ chồng hai người thấp giọng thương nghị sẽ không kêu Trịnh thị, người đang khả nghi tới, chợt nghe Xảo Nguyệt ở ngoài cửa hồi bẩm Trịnh thị cầu kiến.

Ninh thị trong lòng bồn chồn, Cổ Cảnh Ngô đề lại bàn tay bà, ý bảo bà đừng hoảng hốt, trong miệng đáp: “Cho nàng tiến vào.”

Trịnh thị gặp Cổ Cảnh Ngô hôm nay ở nhà, không khỏi sững sốt, nhưng chuyện của chủ nhân không tới phiên bà hỏi, chỉ nói ra ý đồ lần này đến, “Phu nhân, Tiểu Hồng ở phòng bếp nhỏ hôm trước bị thương ở chân, vừa vặn ngày mai phải đi thư viện đưa cơm nước cho hai vị thiếu gia, nếu nhất thời không an bài được ai, nô tỳ liền cho Thanh Thanh đi hỗ trợ, không biết ý phu nhân như thế nào?”

Lúc này, người nào dám đề cho mẹ con các nàng đều ở trong nhà bếp!

Ninh thị sắc mặt khê biến, Cổ Cảnh Ngô vẫn ấn tay bà không có buông ra, thấy thế lại dùng lực đè ép, trấn an, Ninh thị thở hắt hắt mới nói: “Thanh Thanh nguyện ý hỗ trợ thật sự là không thể tốt hơn, bất quá chúng ta đều làm mẫu thân, ta biết trong lòng người khẳng định càng hy vọng Thanh Thanh chuyên chú học tập, chuyện chạy vặt thì tùy tiện nha đầu nào đều có thể làm. Như vậy đi, ta trước an bài nhìn xem, nếu là thật sự không có người, chúng ta lại cho Thanh Thanh đi.”

Trịnh thị lại cười nói: “Thanh Thanh, nha đầu kia có thể được phu nhân vì nó suy tính, thật sự là nó có phúc khí tu luyện mấy đời.”

Dứt lời, ánh mắt đảo qua cái nắm tay của hai vợ chồng Cổ thị, nhân tiện nói cáo lui.

Trịnh thị chân trước mới đi, Liên Tâm sau lưng đi vào nhà, thần sắc trên mặt có chút cổ quái, ngập ngừng nói: “Phu nhân, lão gia, Tĩnh vương gia mang theo... Tĩnh vương gia tới cửa cầu kiến... còn có tiểu thư chúng ta đi cùng.”

Trịnh thị còn chưa đi xa, nghe được rành mạch lời Liên Tâm nói, thầm nghĩ: “Tĩnh vương cầu kiến, tiểu thư về nhà, rõ ràng là hai việc khác nhau, cho dù vừa vặn ở cùng một chỗ, cũng không nên hoảng loạn, Liên Tâm vẫn là nhất đẳng đại nha hoàn trước mặt phu nhân, ngay cả câu đều nói không ra thể thống gì, khó trách phu nhân đối với Thanh Thanh của bà khác nhau như vậy.”

Chú thích (beta):

(1) Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương: con rết trăm chân, chết mà không ngã - dùng để hình dung nhân vật, quý tộc hoặc hào môn thế gia có thể lực to lớn, tuy đã suy bại nhưng uy lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Editor: Bông Ngổ

Beta: Cua Heo

Kỳ thật không thể trách Liên Tâm ngu dốt, mà là tình hình hôm nay quá mức quái dị.

Tiểu thư rõ ràng là ngồi xe ngựa nhà mình ra ngoài, khi trở về lại biến thành xe ngựa của Tĩnh vương phủ. Cho dù Tĩnh vương là cô gia tương lai, nàng có thể thấy nhưng không thể trách, vấn đề là Bích Linh, Bích Lạc, thậm chí là cả phu xe hồi sáng theo tiểu thư ra khỏi cửa đều đã trở về, nhưng Giang Liên Nam ngồi cùng xe ngựa lại không thấy...

Còn có...

*

Hàn Thác lúc này đã chờ ở chính đường, tay trái cầm chén thưởng thức trà, tay phải lại gắt gao chế trụ cổ tay Cố Thiên không buông.

Cố Thiên tránh không được, chỉ cảm thấy tay bắt đầu đau, “Vương gia thật sự tố cáo chuyện lúc nãy cho cha và nương ta sao? Về sau lời nói Vương gia ta đều nghe theo, tha ta lần này thôi được không?”

Nàng không muốn đi quỳ ở phật đường lần nữa.

Hàn Thác hỏi: “Về sau là khi nào?”

“Từ giờ trở đi.” Cố Thiên cắn môi nói.

“Tốt, cho nên hiện tại nàng liền ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này chờ, đừng chạy trốn.” Hàn Thác ung dung nói, còn không quên ném cho Cố Thiên một cái liếc mắt: “Là chính nàng nói mình sẽ nghe lời, nhanh thực hiện đi”.

hắn là đang đùa hồ chờ mình nhảy xuống? Cố Thiên trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng con giận lại không thể phát tác, do mình phản ứng chậm, không cần người đẩy cũng tự động nhảy xuống.

Cố Cảnh Ngô rất nhanh đi vào, bởi vì nghe Liên Tâm hỏi thăm Cố Thiên cũng đang ở nơi này, Ninh thị cũng liền tiến đến.

Hàn Thác cung kính hướng phía hai người chào: “Thận Trai gặp qua nhạc phụ, nhạc mẫu.”

Cố Cảnh Ngô vội vàng nói: “Vương gia mau mời ngồi.”

Hàn Thác lấy phép tắc của văn bối đến gặp, Cố Cảnh Ngô cũng không dám tự cho là trưởng bối, lại càng không dám gọi tên chữ của hắn.

“Xán Xán ở bên ngoài bị dọa sợ, cho nên ta tự mình đưa nàng trở về, mong rằng nhạc phụ, nhạc mẫu không phiền lòng.” Hàn Thác không đợi hai người hỏi, đi thẳng vào vấn đề, chủ động đem mọi chuyện trên đường đã xảy ra miêu tả một lần.

hắn cũng không thật sự tố cáo Cố Thiên, lúc kể lại trọng điểm chỉ dừng ở việc Giang Liên Nam thất trách, “Thận Trai đã trời nàng lại, nhưng nàng dù sao cũng là người trong phủ nhạc phụ, cho nên còn xem nhạc phụ tính xử lý như thế nào.”

Cố Cảnh Ngô cùng Ninh thị nhìn nhau, đây chẳng phải là trời ban cho cơ hội sao. Dù có lý do, nếu có ý định tra cứu luôn luôn khiến người cảm thấy khả nghi, hiện tại Giang Liên Nam tự mình phạm sai lầm, việc đem hai mẹ con này đi thôn trang liền trở nên hợp lý.

Cố Cảnh Ngô tuy không có ý muốn kết bè kéo phái với hoàng tử, nhưng Tĩnh vương dù sao cũng là con rể tương lai, ông cũng không có ý giữ khoảng cách, huống hồ lúc trước có thể mời được Tiểu Hạc Niên là hoàn toàn dựa vào Hàn Thác, liền quyết định nói ra mọi nghi ngờ về Trịnh thị, bắt quả trước khi mở miệng, ông nhìn về phía Ninh thị.

Ninh thị lập tức hiểu ý, chủ động mang nữ nhi cáo lui, để cha và con rể ở lại nói chuyện.

Sau khi hai người rời đi, Cố Cảnh Ngô mới đưa nội dung thư cùng với tính toán của mình nói lại cho Hàn Thác.

Hàn Thác trầm ngâm nói: “Thận trai đồng ý với ý tưởng nhạc phụ. Nhạc mẫu nay bình yên vô sự là vạn hạnh, là trời thương phù hộ, nhưng kẻ ác cũng không thể tha thứ. Chính là, Giang Ngọc Lang đã chết bốn năm, muốn tìm được chứng cứ sẽ rất khó khăn.” Cố Cảnh Ngô gật đầu nói: “Đúng là như thế, ta cũng không hy vọng tìm được vật chứng, chỉ cầu mong có được nhân chứng cũng tốt, từ cửa hàng, đám thủy thủ mà điều tra, còn có việc Trịnh thị có quen biết kẻ khác hay không, nếu bà ta thật sự lấy được Tu La hoa từ trong tay ai, tóm lại cũng có thể tra ra manh mối.”

“Nhạc phụ cần trợ thủ?” Hàn Thác nói, “Thận trai nguyện giúp nhạc phụ điều tra việc này.”

Cố Cảnh Ngô mừng rỡ, vội vàng nói cảm ơn.

Tĩnh vương lúc chưa phong vương đã có nhiều kinh nghiệm làm quan bảo vệ xung quanh, chuyên phụ trách bí mật tiến hành điều tra cơ cấu vì Hoàng thượng, nay cấp dưới của Tĩnh vương cũng không thiếu người tinh thông, được hắn tương trợ sẽ làm được không ít việc quan trọng.

*

Ninh thị mang theo Cố Thiên một đường trở lại Ngô Đồng viện, cũng giống Cố Cảnh Ngô mới vừa nãy, đem toàn bộ nha hoàn hầu hạ ở gian ngoài đuổi ra, kéo Cố Thiên qua ngồi ở giường phía trong, đem đề tài đồng dạng nói lại.

Cố Thiên cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không nói ra mọi chuyện. Kiếp trước sau khi Giang Liên Nam vào cung thường làm bạn với nàng, hai người cơ hồ không có gì giấu nhau, Giang Liên Nam ngẫu nhiên cũng nhắc tới phụ thân của mình, còn chưa nói cho nàng biết nhiều điều.....

Về phần mục đích của Trịnh thị, Cố Thiên không giống Ninh thị, nàng có nghĩ tới ý này. Nàng biết Trịnh thị muốn gả cho Cố Cảnh Ngô, chỉ có nghĩ như vậy mới lý giải được.

Cố Thiên nhớ tới kiếp trước ở kinh thành, mỗi lần mình hỏi phủ, Trịnh thị cho tới bây giờ luôn ôn hòa thông dong, đối với mình hỏi han ân cần... Hơn nữa trong thời gian gần đây, Trịnh thị cũng hoàn toàn không có việc gì...

Nếu thật sự là bà ta, ý nghĩ này khiến mọi người nổi cả da gà, không rét mà run. Việc hại chết thể tử người khác, tu hú chiếm tổ, Cố Thiên không biết bình luận như thế nào, chỉ cảm thấy người này tâm địa ác độc, không thể tưởng tượng được.

Cố Thiên ôm lấy cánh tay Ninh thị, “Phụ thân muốn xử trí bà ta thế nào?”

“Chờ lát cha ngươi cùng Vương gia nói chuyện xong, liền đưa mẹ con Trịnh thị đi thôn trang, sai người giám thị, chuyện sau đó cũng không cần quản, dù sao vẫn còn có cha ngươi.”

Ninh thị cảm thấy việc chém đầu này nọ, đối với Cố Thiên là tiểu cô nương mà nói thì quá mức tàn nhẫn khủng bố, vẫn là không nói cho nàng nghe thì tốt hơn. Chuyện tình điều tra bên ngoài đều có nam nhân đi làm, mẹ con bà an tâm chờ đợi kết quả.

Ninh thị cho rằng có việc khác Cố Thiên chú ý hơn: “Chuyện khác không cần ngươi quan tâm, ngươi chỉ nên để tâm lắng lại thật tốt chuyện tình Tĩnh vương gia đi.”

“Nghĩ về hán làm cái gì?” Cố Thiên uốn éo người, ồm ồm nói.

Ninh thị cười nói: “Nha đầu ngốc, Vương gia chính là người sẽ cùng ngươi sống qua cả đời, ngươi từ giờ trở đi nên đặt nhiều tâm tư trên người hán, không thể như bình thường, có cái gì phải xấu hổ.”

Ninh thị mười năm trước có gặp Hàn Thác, ấn tượng đã sớm trở nên mơ hồ. Hôm nay gặp lại, Hàn Thác dung mạo rất tốt, cử chỉ cùng cách nói khiêm tốn lễ phép, bà tương lai là mẹ vợ thấy thế nào cũng vừa lòng, quả thực có thể nói không có khuyết điểm gì.

Chỉ có một điểm hơi không hoàn mỹ, chính là hơi lớn tuổi chút, so với nữ nhi lớn hơn chừng 11 tuổi.

Bất quá nghĩ lại, lớn tuổi hơn một chút sẽ thương tiếc mà sủng nữ nhi của mình. không giống vợ chồng tuổi tương đương nhau, không ai nhường ai, nổi lên tranh chấp.

thật sự là không thể tốt hơn.

Mẹ con nói một hồi, Ninh thị bỗng nhiên nhớ lại, vừa rồi khi tiến vào chính đường, bà rõ ràng nhìn thấy Tĩnh vương cầm tay nữ nhi, mặc dù rất nhanh liền buông ra đứng dậy hành lễ, nhưng mắt bà sắc bén, nhìn thấy rất rõ.

Ninh thị đương nhiên không quên, nhớ tới việc hai người lúc trước từng cùng đồng hành một thời gian, hiện tại nghĩ đến, chỉ sợ sự việc không phải là không hề có tình cảm như nữ nhi đã tự nói với mình.

Nay Cố Thiên cùng Tĩnh vương quan hệ đã khác, không cần kiêng kỵ nhiều, bà đơn giản hỏi thẳng: “Xán Xán, nương hỏi ngươi, chuyện tình ngươi cùng Tĩnh vương, lúc trước có nói thật với nương hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Editor: Bông Ngố

Beta: Cua Heo

Chuyện tình này nên nói dối thì tốt hơn...

Cố Thiên nhớ tới ở Tùng Hạc lâu ban nãy cùng hán hôn môi kịch liệt lại triền miên, chợt dạ mặt đỏ lên, gượng nói, “Đương nhiên không có, sao nương lại

hỏi vậy?”

Ninh thị nhìn thân sắc nàg, liền biết bà đã hỏi đúng.

Bất quá nữ nhi da mặt mỏng, Cố Thiên nếu phủ nhận, Ninh thị cũng không đi chọc thủng, chỉ nói: “Trước đây ngươi cùng Tĩnh vương có quen biết, lúc sau này tứ hôn, nương nghĩ có lẽ là hấn cầu Hoàng thượng chỉ hôn. Nếu hấn nhìn trúng ngươi, tương lai thành hôn tất nhiên sẽ đối với ngươi rất tốt.”

Cố Thiên trợn mắt nói: “hấn nói chuyện tứ hôn cùng hấn không có quan hệ.”

Sau khi tứ hôn, hai người bất quá gặp qua một lần, thậm chí ngay cả việc này đều nói sáng tỏ, cho dù không phải muốn vậy, cũng là tác phong cực thẳng thắn thành khẩn quen thuộc.

“Vậy cũng không còn cách nào, trước khi ta và cha ngươi thành thân ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp qua, nay cũng ân ái như vậy.” Ninh thị an ủi nói.

Cố Thiên do dự nói: “Vậy giống nhau sao? Nương cũng biết Vương gia và di trong lúc đó.....”

“Trước đây ta cũng lo lắng qua, sợ Tĩnh vương vì chuyện di của ngươi mà làm khó dễ ngươi. Bất quá, nếu hấn không muốn lấy ngươi, hôm nay tự nhiên có thể không cứu ngươi. Ra tay cứu giúp, cho dù không nhắc tới thì Tĩnh vương đối với hôn sự này không bài xích, cũng có thể biết hấn không phải là người có ý chí sắt đá.” Ninh thị phân tích nói, “Cho nên, nương cảm thấy không cần lo nhiều. Trọng yếu vẫn là sau khi thành hôn sống chung như thế nào. Ngươi nên săn sóc mọi chuyện, vì hấn suy nghĩ, hấn tự cũng sẽ như vậy đối đãi ngươi, vợ chồng thời, đều cần thời gian chung đụng, thời gian càng lâu, cảm tình càng sâu.”

Ninh thị không biết chuyện sau này, tự nhiên so với Cố Thiên lạc quan hơn nhiều lắm, nàng gặp nữ nhi vẫn là có chút rầu rĩ không vui, tựa hồ vẫn còn lo lắng, chợt dặn nói: “Di ngươi không có nữ nhi, thôi nhờ yêu thương ngươi như con ruột. Bất quá, Xán Xán, di cũng không thân bằng phụ quân, cùng ngươi như một thể là Tĩnh vương, ngươi hiểu chưa?”

Đối với Ninh thị mà nói, đạo lý là vậy.

Tỷ tỷ ruột đương nhiên thân thiết, nhưng như thế nào cũng không thân thiết bằng với nữ nhi, bà hy vọng nữ nhi có thể không cần cố kỵ ai, đối với Tĩnh vương mở rộng lòng, không cần bị người bên ngoài ràng buộc, ảnh hưởng tình cảm vợ chồng.

Cố Thiên đem lời nói mẫu thân thật sự ghi tạc trong lòng, kiếp trước cũng không có người vì nàng mà phân tích quan hệ người với người, lời nói này giảm bớt bao nhiêu ý kháng cự hôn sự của nàng cùng Hàn Thác, cũng làm nàng không hề có cảm giác tương lai gian nan lắm.

*

Hai mẹ con Trịnh thị đều không phải là bán mình làm nô, chính là nhập phủ làm việc, không giống với hạ nhân có khế ước mà tùy ý chủ tử xử trí.

Cho nên Cố Cảnh Ngô cùng Ninh thị một người làm người tốt, một kia làm vai phản diện.

Cố Cảnh Ngô nổi giận đùng đùng đòi phải đuổi người đi, Ninh thị liền bày ra tư thái vì Trịnh thị suy nghĩ, khuyên nàng lựa chọn đi thôn trang, tuy là tiền lương giảm bớt, nhưng tổng thể sinh kế không có sai lệch.

Trịnh thị làm sao còn có thể không nguyện ý đi, thậm chí trong Ninh thị lời nói vẫn cầu xin Cố Cảnh Ngô khai ân. Ý tưởng của bà kỳ thật không có bao nhiêu phức tạp, rồi đi khó có đường rút lui, mà đi đến thôn trang, vẫn là ở Cố gia dù sống kém chút, không sợ không có đường sống.

Tháng năm vào hạ, thời tiết càng ngày càng nóng. Khí hậu U châu so với phía nam khô ráo hơn, xuân hạ hai mùa vốn là ít mưa, hơn nữa trời nắng chan chan, cao trên đỉnh đầu, có thể đem người phơi ra một lớp dầu.

Đoan ngo gần tới, ngày hội trong thành U châu không khí nồng hậu, nhà nhà treo cây ngải thảo trên cao, mọi nhà đều có bánh chưng, trẻ con được thưởng nhiều túi hương, rượu cùng thị rừng là dễ bán nhất.....

Nếu nói tới việc người chú ý nhất, đương nhiên là đua thuyền rồng mỗi năm một lần.

Ngày 5 Tháng năm, trời mới tờ mờ sáng, trên quảng trường bến tàu Bắc Hải liền đã chật ních người chuẩn bị xem thi đấu, tiếng người ồn ào, náo nhiệt phi thường, hơn nữa đám đông còn đang không ngừng từ các nơi tràn vào.

Thuyền dập dờn trong nước sông, náo nhiệt không thua trên bờ, mấy ngày trước đã bố trí tốt cờ ngũ sắc cùng phao, du thuyền giăng đèn kết hoa, thuyền hoa cũng từng chiếc từng chiếc dọc theo đường sông lại đây.

Cố Thiên, Ninh thị và Cố Tùng, đáp ứng yêu cầu Hàn Thác, đi lên thuyền hoa của Tĩnh vương phủ.

Hàn Thác mời là cả nhà Cố thị bất quá, Cố Cảnh Ngô thân là Bố Chính Sứ, lúc này nên điểm mắt về rồng cho thuyền rồng, thi đấu xong phải phát phần thưởng cho đội chiến thắng. Cố Phong cũng là thành viên trong đội thuyền rồng của thư viện Hàn Sơn, cho nên phụ tử hai người sau khi trận đấu chấm dứt mới đến.

Thuyền hoa Tĩnh vương phủ cao ba tầng, tráng lệ, là du thuyền lý tưởng nhất để ngắm cảnh.

Hàn Thác mời ba người đi lên tầng cao nhất, nơi này tầm nhìn tốt nhất, phía nam có tám cửa sổ mở lớn làm bằng gỗ lim khắc hoa, màn trúc cuốn cao, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, toàn bộ cảnh sông cùng với hồ nước thu hết vào mắt.

Còn nữa, Tĩnh vương là người ra sao, thuyền hoa bỏ neo vị trí tự nhiên cũng là chỗ tốt nhất, bởi vậy chỉ cần ngồi trước bàn, liễn thoải mái xem tranh tài. Trong khoang thuyền dùng băng, lại có gió phát phơ từ cửa sổ mà vào, sự thoải mái cùng hưởng thụ tất nhiên là không nói nên lời.

Đáng tiếc, Ninh thị lớn tuổi, ở bên cửa sổ ngồi một chút liền thấy đầu vầng mắt hoa, đứng dậy cáo lui, muốn đi tầng dưới xem thi đấu.

Thân thể bà không khoẻ, Hàn Thác tự sẽ không miễn cưỡng, chỉ hỏi có cần thỉnh đại phu không.

“Đa tạ Vương gia quan tâm,” Ninh thị nói, “Đây là tật xấu từ nhỏ, chỉ cần không ở chỗ cao tự nhiên không sao.”

Cố Thiên muốn ở cùng mẫu thân, Ninh thị cũng không cho, “Khó được đi ra ngoài một chuyến, ngại chỉ cần chơi tận hứng, Hường Lâm cũng ở lại, ai cũng không được theo giúp ta, đều ở chỗ này.”

Ba người vì thế ngồi trở lại chỗ cũ, Hàn Thác cùng Cố Tùng tiếp tục tâm sự việc học.

Khi nói chuyện, Hàn Thác ngẫu nhiên liếc mắt Cố Thiên một cái, mỗi lần cùng nàng ánh mắt tương giao, liền hơi hơi gọi lên khoe môi.

Cố Thiên ngồi ở bên cửa sổ xem thuyền hoa hồng có người đi tới, đang ngồi tự tại, lại bị Hàn Thác nhìn như vậy dần dần biến thành co quắp mà đứng lên, xoa khăn lụa trong tay, đỏ mặt cúi đầu.

“Nhị thiếu gia,” trên bậc thang có tiếng vang nhỏ, là giọng nói của Xảo Nguyệt, “Tam thiếu gia sai người lại đây, nói rằng đội thuyền rồng của thư viện có người bị cảm nắng, mời nhị thiếu gia đi qua giúp.”

Cố Tùng vốn không nguyện ý đi, chỉ còn mẫu thân cùng muội muội và Tĩnh vương trên thuyền không ổn, liền kêu Xảo Nguyệt từ chối.

Ai ngờ chỉ qua thời gian uống cạn chum trà, Cố Phong chạy lên lầu, hần mặc áo đỏ biên thất lưng màu đen, trên trán cột khăn lụa hồng, đây là đồng phục của đội thuyền thư viện.

“Bái kiến tỷ phu!” Cố Phong tùy tiện hướng Hàn Thác hành lễ, hần đầy mặt tươi cười, hai mắt tỏa ánh sáng, khoe miệng hận không thể kéo tới mang tai, “Đồng Lâm ngưỡng mộ tỷ phu nhiều năm, hôm nay rốt cục nhìn thấy, đội trận đấu kết thúc cùng tỷ phu nâng cốc tâm tình.” Lại đi tới chỗ Cố Tùng, “Nhị ca đừng từ chối, sang năm người sẽ hồi kinh đi thi, lúc đó muốn thi đấu thuyền rồng sợ cũng không có cơ hội.”

Vừa khuyên, vừa nài ép lời kéo, rốt cục đem người mang đi.

Cố Thiên tất nhiên là cũng muốn đứng dậy đi xuống lầu, không nghĩ mới cất bước liền bị Hàn Thác túm lấy cánh tay, nghe hần ôn nhu nói: “Bánh chưng ăn ngon lắm, ta thích nhất nắm hương vân chân.”

Cố Thiên nói quanh co một tiếng, chột dạ không dám đáp.

Ninh thị hôm qua sai hạ nhân tặng bánh chưng cho vương phủ, còn đặc biệt lấy ra một cái sai người nói là Cố Thiên tự tay làm. Cố Thiên thật sự là động thủ làm bánh chưng, chính là trù nghệ của nàng không tốt lắm, không ai nhận ra cái nào là nàng làm, sau khi nấu xong, cuối cùng toàn bộ đều cho chó mèo con ăn.

Hàn Thác nghĩ đến nàng thẹn thùng, cong khoe môi, khẽ cười nói: “không bằng đem xôi bánh chưng này cũng đưa cho ta đi.”

Cố Thiên bên hông đeo một chuỗi nhiều màu, từng cái bánh chưng chỉ bằng nửa ngón cái, dùng nhiều sợi tơ quấn quanh ra hoa văn phức tạp, từng cái bánh chưng phối hoa văn phối màu không giống nhau, nhìn qua thập phần tinh xảo đẹp mắt.

Hàn Thác cũng không đợi Cố Thiên trả lời, liền hướng bên hông nàng lấy đi.

Cố Thiên không ngừng ngăn hần lại, “Vương gia đừng nháo, đây là đồ cô nương gia mới dùng.”

nói xong, tay sờ vào trong tay áo, lấy ra một cái hà bao bằng gấm màu thiên thanh, để ở trước mặt Hàn Thác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Khoe môi Hàn Thác nhếch lên càng cao, đuôi lông mày khoe mắt lộ ra ý cười “Cho ta sao?”

Cố Thiên hơi hơi vuốt cằm, không để ý “Ừ” một tiếng.

Hàn Thác cầm túi tiền trong tay ngắm nghía một phen, hình dáng là hình dáng thường thấy nhất, nguyên liệu cũng là nguyên liệu thượng thừa nhất – gấm có màu sắc của bầu trời sau cơn mưa, chỉ bạc xen lẫn xanh ngọc xanh lục thêu một đường khóa ở bên. Một mặt thêu những dãy núi đá trải dài, lật ra đằng sau, một mặt thêu mây ngũ sắc* che trắng.

*Mây ngũ sắc: mây do ánh mặt trời chiếu qua mà có màu, chủ yếu là màu đỏ, thường xuất hiện ở chân trời vào sáng sớm hoặc hoàng hôn trong những ngày trời quang đãng. Ở đây mình cũng không rõ lắm sao lại là mây này, trong bản raw có mấy nghĩa đều là ráng chiều hoặc là mây tía.

Cố Thiên đợi thời gian uống cạn nửa chén trà cũng không thấy hắn nói gì, thấp thỏm bất an trong lòng, thật cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, do dự mở miệng “Vương gia, tay nghề của ta không tốt lắm, hy vọng Vương gia đừng ghét bỏ.”

Hàn Thác ho nhẹ một tiếng, nói “Bổn vương thấy rất tốt, đường thêu chính tề, lại có ý tốt.”

Tâm Cố Thiên treo trên cao cuối cùng cùng hạ xuống, vừa muốn thờ dài một hơi lại nghe Hàn Thác nói “Nhưng mà, bây giờ bổn vương đã đổi ý rồi.”

Cố Thiên kinh ngạc, môi đỏ mọng hé mở, mắt to chớp chớp, lông mi dài mà cong giống lông vũ gài nhẹ vào lòng Hàn Thác, gài đến mức lòng hắn khó nhin.

“Không phải Vương gia vẫn luôn muốn có nó sao?” Cố Thiên hỏi.

Đường thêu của Cố Thiên thật sự là không tốt, túi tiền này nàng thêu phải mất khoảng mười ngày, toàn bộ quá trình đều ỷ lại vào Ninh thị, còn có Bích Linh, Bích Lạc hai người chỉ điểm ở hai bên.

Cũng không tránh được việc ngón tay bị kim đâm đến mức chảy máu.

Túi tiền nho nhỏ, mặc dù không thể nói mỗi đường kim mũi chỉ đều là tình cảm, nhưng có thể nói mỗi đường kim mũi chỉ đều là máu.

Trong toàn bộ quá trình, Cố Thiên cũng không làm nũng mà kêu khổ, không nghĩ đến chuyện từ bỏ không làm nữa hoặc là để cho người khác làm thay.

Nàng một lòng nghĩ đến những lời mẫu thân khuyên bảo ngày ấy, muốn chủ động từng bước tiến lại gần Hàn Thác.

Cả một đời dài như vậy, gặp nhau trước khi thanh thân đã may mắn hơn rất nhiều cặp vợ chồng trên thế gian này, phải quý trọng duyên phận khó gặp được này, phải xây dựng quan hệ với Hàn Thác thật tốt.

Cố Thiên vốn tưởng rằng Hàn Thác nhận được túi tiền từ tay mình thêu sẽ vô cùng vui vẻ, lúc đó bản thân mình không thêu cho hắn hắn còn tức giận cơ mà, chẳng lẽ bây giờ không giống với lúc đấy nữa sao?

Nàng nghĩ đến đây, khó tránh khỏi sự ỷ khuất, trong mắt dần xuất hiện hơi nước, cắn môi dưới nói “Vương gia không muốn nữa sao? Tất cả đều là ta dựa theo yêu cầu lúc trước của Vương gia để làm...”

Hàn Thác từ chối cho ý kiến, chỉ nói “Bây giờ quan hệ của bổn vương với nàng không như lúc trước. Bởi vậy, bổn vương muốn...”

Hắn cúi xuống. Thân thể nàng, ghé vào nói nhỏ bên tai Cố Thiên, bạc môi như có như không đụng vào vành tai nàng.

Hàn Thác nói xong đứng thẳng người dậy, liền thấy hai gò má Cố Thiên nhanh chóng đỏ lên, màu đỏ một đường lan tràn xuống tận bên dưới, lan qua cằm cổ thon dài vốn trắng như ngọc của nàng, kéo dài đến tận cổ áo tròn màu tím nhạt bên trong.

Hàn Thác cười vươn tay, nhẹ nhàng sờ mặt nàng.

Thật ra, chuyện thật sự muốn làm trong lòng Hàn Thác, là có thể giống như vật đồ kia, đi một đường xuống phía dưới, tay chạm vào đường cong lưng linh mướt mà của nàng.

Hàn Thác cũng không cảm thấy ý nghĩ trong lòng mình có chỗ nào đáng xấu hổ. Ngày sinh nhật tháng mười một là hắn đã đủ hai mươi tư tuổi, bình thường nam nhân ở tuổi này, đừng nói là thành thân, đứa nhỏ cũng có thể đi mua nước tương được rồi.

Hắn bây giờ chẳng qua là muốn cùng cô nương trong lòng mình thân thân thiết thiết mà thôi, thật sự là vô cùng bình thường.

Nhưng mà, nhìn bộ dáng Cố Thiên đỏ bừng cả người, một câu cũng có thể làm cho nàng ấy xấu hổ đến như vậy, nếu còn làm nữa nhất định sẽ dọa đến nàng, đành phải thôi.

Sau khi xấu hổ một lúc lâu, cuối cùng Cố Thiên cũng tìm lại được âm thanh “Vương gia, người lại nói đùa lung tung rồi.”

Nàng nói xong dậm chân, xoay người đi, tức giận đến mức đem mức đã quên chuyện chủ động lấy lòng hắn không còn một mảnh. Người này thật sự là rất xấu xa, hơn nữa da mặt còn dày hơn cả tường thành, thật sự là được một tác lại tiến một thước, nàng sẽ không bao giờ để ý đến hắn nữa.

Hàn Thác cười ra tiếng, một tay nắm bả vai Cố Thiên xoay người nàng lại, một tay giữ cằm nàng để nàng không thể không ngẩng đầu nhìn thẳng hắn “Như vậy sao lại là nói đùa được chứ? Làm thế từ may trung y (bộ quần áo trắng mặc bên trong) cho trượng phu thì có chỗ nào buồn cười chứ?”

Nói đến đoạn sau, mặt Hàn Thác rõ ràng là thẳng thắn nghiêm túc, có thái độ nói lời nói rất chính nghĩa.

Đương nhiên không được rồi!

May quần áo còn cần phải dựa vào vóc dáng từng người để cắt vải, nếu chỉ là quần áo mặc bên ngoài thì không sao, trung y là quần áo mặc bên trong sát người nhất. Khi đo quần áo, tất nhiên là phải coi trung y ra, mới có thể chính xác, quần áo may ra mới vừa người mặc, như vậy mới thoải mái.

Mỗi quý khi Cổ Thiên may trung y mới, đều phải coi hết trừ áo ngực và tiết khó, để cho tú nương do.

Hàn Thác là nam nhân, đương nhiên không mặc áo ngực, nếu đo để may trung y cho hấn, chẳng phải là phải nhìn hấn trần trụi sao. Ngực trần trụi. Ngực...

Mặc dù không phải là nàng chưa từng thấy qua, không nói đến kiếp trước, kiếp này cái đêm ở miếu Long Vương kia, nàng không chỉ nhìn rồi, còn sờ phải...

Lại mặc dù, ngực của hấn... Ngực hấn thật sự cũng đẹp giống như mặt hấn...

Nhưng mà, nàng thật sự hoàn toàn không muốn nhìn!

Ngày thường hai người không ít lần ông nói già bà nói vệt, nhưng mà hôm nay không biết tại sao lại đặc biệt tâm linh tương thông, Cổ Thiên đang muốn bỏ đi, lại nghe thấy Hàn Thác kêu lớn “Từ Cao Lục!”

Một nội thị bộ dáng khoảng hơn ba mươi tuổi lên tiếng đẩy cửa bước vào từ boong thuyền.

“Đi lấy cho bốn vương một cuộn thước dây, còn giấy bút nữa đến đây.”

Giấy bút thì trên thuyền cũng có, nhưng mà thước dây...

Từ Cao Lục nhận lệnh đi xuống lầu, trước khi đi không thay đổi sắc mặt nhìn Vương gia nhà mình, lại nhìn nhìn Vương phi tương lại bên cạnh Vương gia...

Không biết Vương gia định dùng thước dây để làm gì?

Từ Cao Lục mấy tuổi đã tinh thần tiến cung, có chuyện gì mà chưa từng nghe qua, chưa từng thấy qua chứ. Trong hậu cung từng lưu truyền một bức xuân cung đồ. Người vẽ màu sắc bí hiểm. Nói giống. Bức tranh đó, hấn tuy chỉ là nội thị, nhưng cũng may mắn được thấy qua, trong đó có một trang là dùng dây thừng trói lại... Có bức lại đổi thành thất lung, roi ngựa, v.v... Nhưng thước dây thì thật sự là lần đầu tiên nghe nói.

Không thể không nói, Vương gia nhà mình thật đúng là muốn nổi bật, một mình một cò.

Về phần giấy bút, chẳng lẽ Vương gia còn muốn học lạc thú này. Vẽ xuân cung đồ?

Dọc trên đường Bắc Hải các cửa hàng nối tiếp nhau, muốn tìm thước dây đương nhiên không khó. Chưa đến hai khắc, Từ Cao Lục đã mua được đồ mang lên trên lầu.

Thước cuộn da trâu màu nâu nhạt, nghiêng ngực Đoan Khê mới tinh màu đỏ, giá bút bằng gỗ màu đen khắc chữ tiểu Khải đặt những cây bút lông sói, một chõng giấy đặt trên bàn bát tiên* làm từ gỗ từ đàn điều khắc hoa văn tinh xảo.

*Bàn bát tiên: bàn vuông to, mỗi phía ngồi được hai người.

Từ Cao Lục trước khi lui về phía boong thuyền còn không quên đóng lại cánh cửa gỗ lim.

“Mau đến đây, mau đo người cho Bốn vương” Hàn Thác cầm lấy thước da trâu nhét vào trong tay Cổ Thiên.

Cổ Thiên trái tránh phải trốn, hai tay nắm thành nắm thành quyền, nói gì cũng không chịu cầm.

Nhưng làm sao có thể chống lại được Hàn Thác, cuối cùng hấn nắm chắc lấy cổ tay nàng, mở từng ngón tay của nàng ra nhét thước dây vào tay nàng.

“Ta không làm!”

Cổ Thiên gio chân thét chói tai, thừa dịp khi Hàn Thác buông tay, vứt thước dây xuống đất, chạy về phía cầu thang.

Nàng cúi kinh, Hàn Thác cũng làm ầm ĩ với nàng, hấn đuổi theo, một tay kéo cánh tay nàng, khom lưng, một tay đặt ngang hai chân nàng, một loạt hành động lưu loát như nước chảy mây trôi, trong chớp mắt đã bế người đặt ngồi trên bàn bát tiên.

“Không phải nàng nói về sau đều sẽ nghe lời ta hay sao” Hàn Thác trầm mặt hù dọa Cổ Thiên “Thế nào, mới mấy ngày đã quên sạch rồi sao? Nàng nói có nên phạt nàng hay không?”

Cố Thiên quay đầu sang bên cạnh không thèm để ý đến hắn.

Thật sự nghĩ nàng là một đứa ngốc hay sao, nói cũng chia là năm bảy loại, hắn nói hươu nói vượn chẳng lẽ nàng cũng phải nhất nhất nghe theo hắn sao? Hôm nay hắn muốn coi ảo để nàng đo cho hắn, nếu nàng nghe theo, ngày khác hắn nhất thời hưng phấn lại muốn phòng trước hôn lễ thì nàng phải làm sao bây giờ?

Thật ra Hàn Thác cũng không nghĩ chuyện tương lai sẽ như vậy, hắn căn bản chỉ muốn nhận được chút lễ vật để mở cò trong bụng, cố ý đùa Cố Thiên. Đương nhiên, nếu có thể lừa được một bộ trung y hắn cũng không có ý kiến gì.

Hàn Thác nắm cằm Cố Thiên, xoay đầu nàng lại, tiếp tục nói “Sao? Sao lại không nói lời nào? Rốt cuộc thì nàng có đo hay không?”

“Ta không đo!” Cố Thiên lặp lại lời nói đó, khẩu khí quả thật có thể gọi lại hồn hên, thậm chí nàng còn nâng chân định đá vào chân Hàn Thác. Hắn bị đau sẽ buông tay, nàng có thể chạy trốn, đi đến chỗ mẫu thân ở dưới lầu, xem Hàn Thác còn có thể làm mấy chuyện xấu kiểu gì.

Đáng tiếc, chuyện này nhất định là thất sách lớn nhất của Cố Thiên ngày hôm nay.

Hàn Thác bốn tuổi đã được Chỉ huy sứ Vũ Lâm Vệ đích thân truyền dạy võ nghệ, lại có người bảo vệ xung quanh cùng nhiều năm hành quân đánh giặc, dùng ngón chân cũng biết Cố Thiên khoa chân múa tay vốn không thể đối phó được với hắn.

Quả nhiên, Hàn Thác mắt cũng không thèm chớp, một tay ôm eo nhỏ của Cố Thiên, một tay vươn ra thoải mái nắm lấy chân nhỏ đang giơ lên đá của Cố Thiên, đột nhiên nghiêng về một bên, buột chân nàng cuốn vòng quanh thắt lưng hắn.

Cái này còn chưa xong, Hàn Thác tiến lên từng bước, mạnh mẽ xâm nhập vào giữa hai chân Cố Thiên “Hôm nay xem ra không phạt nàng không được nữa.” Nói xong cúi người xuống, bắt được bờ môi non mềm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 31.2

Cố Thiên có lẽ là bị Hàn Thác ồn ào đến mức đầu óc choáng váng rồi, thần trí mơ hồ, vậy mà còn cảm thấy bị hắn hôn còn tốt hơn để hắn sờ trần đo quần áo cho hắn, cho nên cũng không kháng cự.

Nhưng mà chẳng qua cũng chỉ tiếp nhận một giây thôi, Ngay sau đó, khước mắt Cố Thiên thoáng lướt qua sườn mặt nam tử nhìn thấy cửa sổ còn đang mở to. Thậm chí, còn thuận lợi nhìn thấy qua cửa sổ các loại thuyền đang cập chòm qua lại.

Nàng cuồng quýt đẩy Hàn Thác ra “Vương gia... A... Cửa sổ...”

Bởi vì hai cánh môi đang bị Hàn Thác ngậm lấy, lời nói ra khỏi miệng có chút mơ hồ, cũng may Hàn Thác nghe hiểu được, cọ cọ mặt nàng lướt sang bên cạnh một chút, không vui khề nhịu mảy.

Hàn Thác không có sở thích để mặc người khác quan sát, nếu muốn cùng Cố Thiên tiếp tục thân thiết, tất nhiên phải đóng cửa sổ lại. Nhưng hắn lại không muốn buông nàng ra, gọi người vào cũng không được, chỉ có thể tự mình làm.

Hàn Thác hơi đổi tư thế của hai người một chút, ôm eo Cố Thiên hơi nhấc nàng lên trên một chút. Bàn tay vốn nắm chân nàng cũng rời lỏng ra, thuận thế nâng dưới mông Cố Thiên, cứ ôm nàng như vậy đi đến bên cửa sổ.

Cố Thiên cực kỳ sợ hãi, lo lắng bị người đi lại trên thuyền nhìn thấy, nàng không thể làm gì khác hơn là hơi cuộn người lại đem mặt chôn ở trước ngực Hàn Thác.

Thật ra, Cố Thiên lo lắng nhiều rồi, Hàn Thác mới là người hướng mặt ra ngoài cửa sổ. Cho dù cảnh diễm tình bị người khác nhìn thấy, mọi người cũng chỉ biết vai nam chính là Tĩnh vương điện hạ, tuyệt đối không thể nhận ra vai nữ chính đang cong thành con tôm trong lòng hắn là người phương nào.

Gần đến trước song cửa sổ, Hàn Thác buông tay đang đỡ bên hông Cố Thiên để đóng cửa sổ, chỉ còn một tay đỡ lấy nàng.

Như vậy, vì không để bản thân ngã xuống, Cố Thiên không thể không chủ động vươn hai tay ôm lấy hai vai Hàn Thác, hai chân càng nhanh quặp hai bên hông hắn.

Hàn Thác quả nhiên cực kỳ hài lòng với tư thế này của hai người, trong nháy mắt Cố Thiên cực kỳ sợ hãi kêu lên đồng thời thay đổi tư thế, khuôn mặt cố ý nghiêm túc cuối cùng cũng không duy trì được nữa, khước môi nhếch lên thật cao, rất nhanh đóng chặt cửa sổ lại.

Tiếng lạch cạch liên tục chưa kết thúc, Hàn Thác đặt Cố Thiên chống đỡ trên tường, đôi môi lại lần nữa ngậm lấy đôi môi của Cố Thiên.

Động tác của Hàn Thác vội vã, nhưng lại hôn ôn nhu nhẫn nại, Cố Thiên nhắm chặt hai mắt, yên lặng đón lấy, dần dần rơi vào bể tình.

“Tùng tùng tùng tùng long cheng...”*

*Là mấy tiếng trống, chiêng.

Tiếng chiêng trống bỗng dừng vang lên, giống như chấn thiên động địa dường như gọi linh hồn quay lại.

Nàng thử giỡn dựa vào vai, Hàn Thác dừng lại, thoáng ngẩn đầu, không vui nhìn chằm chằm nàng.

“...Thuyền rồng... Đồng Lâm...” Cố Thiên bị hấn hôn đến mức thở hồng hộc, một câu nói ra, nhiều tự bị nuốt mất vào việc hít thở sâu lấy hơi, căn bản không hiểu nàng đang nói cái gì.

Hàn Thác tuyệt đối không nhìn thấy thi đấu thuyền rồng, hấn thăm nghĩ phải hấn nháp cô nương mềm mại thơm tho trong lòng thật tốt.

Hơn nữa, lúc này hấn vô cùng không vui “Vừa mới thân mật với ta xong, sao lại gọi tên của nam nhân khác rồi.”

Cố Thiên còn đang há miệng thở dốc, nghe vậy khó hiểu nói “Hấn là đệ đệ của ta.”

“Ta mặc kệ, đệ đệ cũng không được, ca ca không được, ngay cả phụ thân cũng không được, lúc ở cùng một chỗ với ta, trừ ta ra nàng không được nghĩ đến bất cứ ai, không được gọi tên.”

Hàn Thác bá đạo nói xong, trong tiếng cổ vũ vang tận mây xanh ngoài cửa sổ, lại một lần nữa cúi đầu hôn lên phần môi của nàng.

“Vương... A...” Cố Thiên còn muốn nói cái gì nữa, không kịp nói ra khỏi miệng, toàn bộ đều bị hấn nuốt vào.

Cố Thiên bị hấn hôn đến đầu vầng mắt hoa, trước mắt biến thành một màu đen, không nhìn thấy cái gì, không nghe thấy điều gì, chỉ có thể bắt lực dựa vào Hàn Thác, mặc hấn ta cần ta cứ lấy.

Đội Hàn Thác cảm thấy thỏa mãn rồi, lúc Cố Thiên được thả xuống đi kèm là tiếng hoan hô nhiệt liệt như sấm dậy, nàng vẫn đang duy trì trạng thái này, tay chân mềm nhũn không thể tự mình đứng thẳng người được.

Hàn Thác cười đồ lấy nàng, để cho nàng tựa vào trong ngực mình, Cố Thiên dán vào lồng ngực cực nóng của Hàn Thác, lẳng lặng nghe tiếng tim Hàn Thác đập dồn dập hữu lực như trống đánh. Bản thân nàng cũng không tốt hơn là bao, một trái tim thịnh thích đập tựa như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực..

Hai người ôm nhau bình phục kích tình, bàn tay Hàn Thác lúc được lúc không vuốt ve mái tóc mềm mại của Cố Thiên.

Cố Thiên lẳng lặng nhắm mắt lại, nàng thật sự không hiểu được, nếu hai người muốn thân mật hơn, không phải là nên tìm cơ hội ngồi một chỗ nói chuyện phiếm với nhau, tìm hiểu thêm tâm tư tình cảm lẫn nhau, sau đó mới có thể tâm ý tương thông sao?

Nhưng rõ ràng Hàn Thác không cho là như vậy, hấn chỉ cần thấy nàng thì liền muốn động tay động chân, chiếm tiện nghi của nàng.

Hàn Thác làm ra hành động thân mật luôn làm nàng cảm thấy không thoải mái, a, thật ra cũng không tính là không thoải mái, nhưng Cố Thiên thật sự không tìm được từ ngữ chính xác để hình dung. Cho dù là kiếp trước. Những việc giữa vợ chồng kiếp này cũng chỉ là những hành động nhỏ như hôn môi ôm ấp, trong toàn bộ quá trình thể xác và tâm hồn đều tách nhau ra, giống như chia nàng thành hai người, ý nguyện hoàn toàn tương phản, xé rách lẫn nhau, tách rời nhau, Cố Thiên vô cùng không thích loại cảm giác không thể khống chế này.

Vì sao Hàn Thác lại đặc biệt thích việc này chứ?

Dưới đáy lòng Cố Thiên yên lặng thở dài, mở mắt ra hơi xoay đầu sang bên cạnh, ánh mắt vừa đứng dừng lại chiếc túi tiền trên chiếc bàn bát tiên, hình bầu dục, màu bầu trời sau cơn mưa, nó là túi tiền nàng thù.

Cố Thiên đẩy Hàn Thác ra, bước nhanh đi qua nhặt túi tiền từ dưới đất lên, bữu môi muốn cất vào trong tay áo.

Hàn Thác cũng đi lại giữ tay nàng ại “Không phải nói là đưa cho bốn vương sao, sao lại muốn lấy lại chứ?”

“Là Vương gia không cần nó trước.” Cố Thiên cãi lại.

“Ai nói là ta không cần?” Hàn Thác vừa nói vừa đoạt lại túi tiền, giữ chặt trong lòng bàn tay.

Cố Thiên nói “Vương gia đã vứt nó trên mặt đất. Là do ta ngốc, nghĩ rằng Vương gia sẽ yêu thích một cái túi tiền nho nhỏ, còn tốn nhiều tâm sức thù nhiều ngày như vậy, mười ngón tay cũng bị kim đâm chảy máu, đau cũng không dừng tay.”

Có lẽ là hai người vừa có những hành động thân mật nên nàng cũng lớn gan hơn khi đối mặt với hấn, toàn bộ oán hận đều thể hiện ra trong lời nói, âm thanh mềm mại, nghe vào trong tai nam nhân càng giống như là đang hôn dỗi.

“A? Ngón tay bị kim đâm sao? Mau để ta xem nào.” Hàn Thác nắm lấy hai tay Cố Thiên, ánh mắt hấn căn bản là không nhìn vào mấy ngón tay của

nàng, nụ cười như có như không nhìn chăm chăm Cố Thiên, lần lượt hôn vào mười ngón tay “Như vậy không đau nữa chứ?”

Khuôn mặt Cố Thiên mới khôi phục bình thường trong nháy mắt lại đỏ bừng “Nếu Vương gia không quý trọng tâm ý của ta, từ nay về sau ta sẽ không làm đồ vật gì cho Vương gia nữa.”

Cho nên trung y gì đó cũng đừng có mơ nữa.

Điều này thật sự là oan cho Hàn Thác rồi, túi tiền kia cũng không phải là do hắn cố ý vứt bỏ, là lúc hai người thân mật với nhau không cẩn thận làm rơi xuống.

Hàn Thác cũng không để ý, cười hi hi đặt túi tiền vào lại trong bàn tay xinh đẹp của Cố Thiên “Xán Xán đeo lên giúp ta đi, từ nay về sau kể cả lúc ngủ ta cũng không tháo xuống nữa.”

Cố Thiên không tin lời ngon tiếng ngọt của Hàn Thác. Lúc ngủ ngay cả thất lung cũng cởi ra thì hắn đeo túi tiền ở chỗ nào chứ?

Nhưng mà, nàng vẫn nghe lời cúi người xuống cẩn thận buộc chặt túi tiền vào thất lung ngọc của hắn.

Túi tiền bằng gấm màu bầu trời sau cơn mưa cùng với áo măng bào* gấm màu lam của Hàn Thác vô cùng hợp.

*Áo măng bào: lễ phục của quan lại thời nhà Thanh, Trung Quốc.

Cố Thiên nhìn như vậy thì vô cùng vừa lòng, có lẽ là muốn càng hoàn hảo hơn, lại có lẽ là do ma xui quỷ khiến, vậy mà nàng lại phải nép hẳn ở vạt áo cho Hàn Thác.

Phải lại phải, cuối cùng lại phải vào chỗ không nên động vào, Cố Thiên kêu lên sợ hãi nhảy lui về phía sau một bước, nhanh chóng nhắm chặt mắt lại cũng không kịp bỏ qua chỗ quần áo đột nhiên phồng lên kia.

Hàn Thác cầm tay Cố Thiên nắm chặt trong lòng, hắn tỏ ra vô cùng vô tội, tự nhiên không chút xấu hổ nào, giọng nói ở trên đỉnh đầu nàng “Đừng sợ, nó thích nàng nên mới như vậy.”

Cố Thiên xấu hổ không thôi, làm sao còn dám đáp lại nữa, chỉ để ý chống tay đẩy hắn ra, hai người đang dây dưa, chợt nghe phía cầu thang có tiếng động.

Tính tình Cố Phong vẫn là một đứa nhỏ, một lòng luôn muốn tâm sự cùng Hàn Thác, thi đấu xong cũng không đi thay quần áo, để nguyên một thân mồ hôi chạy lên đây.

Ai sinh đứa nhỏ thì giống người đó, mắt hắn sắc không thua Ninh thị, rõ ràng nhìn thấy thân ảnh hai người triền miên cùng một chỗ thì nhanh chóng lui ra ngoài.

“Ta không thấy cái gì cả!” Cố Phong dừng bước ở đầu cầu thang, xoay người lại, quay lưng ướt sũng mồ hôi lại với hai người “Tỷ phu, đệ đi lên là muốn nói chuyện với huynh...”

Cố Thiên xấu hổ che mặt, nếu thật sự chưa thấy cái gì, còn cần nói ra như vậy nữa sao.

Hàn Thác lại làm như không có chuyện gì xảy ra, cười cười tiếp đón Cố Phong vào phòng ngồi.

Trán Cố Phong toát mồ hôi, hai má bị mặt trời ngày hè chiếu đỏ bừng, kích động nói “Gọi Nhị ca đi thật là đúng đắn, còn thiếu một người, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là không thắng được rồi.”

Nói xong véo véo hai má Cố Thiên “Thấy Tam ca của ngươi anh minh quyết đoán như nào chưa... Ai, hai người không xem thi đấu thuyền rồng sao, toàn bộ cửa sổ đều đóng sao?”

Hàn Thác mặt không đổi sắc nói “vừa rồi chúng ta xem trên boong thuyền.”

Cố Phong tất nhiên không hề nghi ngờ hắn.

Hôm nay hắn mới gặp Hàn Thác, tràn ngập nỗi lòng muốn kể chuyện với hắn, còn muốn xin hắn chỉ bảo chuyện đi thi U châu vệ, hưng phấn đi lên, nói không ngừng.

Cố Thiên thấy hai người trò chuyện hợp ý, lặng lẽ đi xuống dưới lầu, dựa vào bên cạnh mẫu thân.

Lúc trời chạng vạng, Hàn Thác thiết yến chiêu đãi cả nhà Cố thị ở Hoàng Hạc Lâu.

Sau khi dùng bữa xong, đều tự động dọn đường về phủ.

Đi được nửa đường, Cố Thiên đột nhiên nói muốn đi dạo chợ đêm Đao Ngự “Nghe bạn bè trong trường nói chợ đêm náo nhiệt hơn so với ban ngày rất nhiều, đáng giá đi một lần.”

Hắn không dễ yên miêu tả với Cố Thiên những gian hàng ở chợ đêm, làm lòng hiếu kỳ của nàng cũng bị khơi dậy, lay lay cánh tay Ninh thị làm nũng đòi đi cùng.

Ninh thị đi cùng hai người Cố Thiên, nhưng cuối cùng không vô cùng không yên tâm, tự tay đội mũ sa lên cho Cố Thiên, tha thiết dặn dò nàng một lúc lâu, dặn nàng phải đi sát theo bên cạnh huynh trưởng.

Chợ đêm đặt trên đường dài trước cửa Đông Hoa, ánh đèn rực rỡ mới lên, dòng người đi lại đông đúc, Cố Thiên bị hai huynh đệ Cố Tùng Cố Phong vây hai bên trái phải không rời.

Mới đi được vài bước thì nghe thấy hai người bạn bè của Cố Tùng thân thiện chào hỏi “Tỷ phu! Thật là trùng hợp, huynh cũng đi dạo chợ đêm sao.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 31.3

Hóa ra là Hàn Thác.

Cố Thiên nhìn hắn đi nhanh hơn người khác chen vào chỗ này, áp sát vào chỗ bọn họ, hai người cách nhau một tầng lụa mỏng, thêm một tầng ý thơ mỏng lung. Trước cửa từng nhà đều treo đèn lồng màu đỏ, tạo thành một dòng sông đỏ rực như lửa, Hàn Thác như một vị thần rẽ sông mà đến.

Ba người thành bốn người đi dạo chợ đêm. Mấy người đi dạo đi dạo cuối cùng liền biến thành Cố Thiên đi phía trước với Hàn Thác, Cố Tùng với Cố Phong đi ở phía sau, hơn nữa khoảng cách giữa hai nhóm ngày càng kéo xa.

Vài lần Cố Tùng muốn bước nhanh lên phía trước đi sát vào hai người bọn họ đều bị Cố Phong kéo lại.

Đến tận lúc Cố Phong thượng lượng với hắn muốn đi hướng ngược lại để cho Cố Thiên đi với Hàn Thác một mình, cuối cùng Cố Tùng không nhận được nói “Như vậy không ổn lắm đâu.”

“Sợ gì chứ, bọn họ là vị hôn phu hôn thê của nhau mà.” Cố Phong hoàn toàn thất vọng.

“Người cũng biết là bọn họ chỉ mới là vị hôn phu hôn thê.” Cố Tùng phản bác hắn.

“Nhị ca, sao huynh lại lạc hậu như vậy chứ, ngay cả mẫu thân cũng sắp xếp cho huynh và Loan tỷ tỷ vô tình gặp mặt một lần đấy.” Cố Phong có một bụng bí mật của huynh trưởng có thể dùng để thuyết phục hắn “Hay là huynh cảm thấy về sau Xán Xán không nên giúp huynh đưa thư cho Loan tỷ tỷ.”

Cố Tùng không còn lời nào để nói với hắn, hắn không giống Cố Phong sùng bái tín nhiệm mù quáng đối với Hàn Thác, nhưng cũng biết việc Hàn Thác giúp Cố Thiên tìm thân y. Hắn không lo lắng Hàn Thác không bảo vệ được muội muội, chỉ là sợ như vậy là đi ngược với lễ giáo, không có lợi cho muội muội. Nhưng lấy mình làm ví dụ, sao một đôi người đã đính hôn có tình lại không khát vọng được ở chung với đôi phương chứ.

Một lúc lâu sau Cố Thiên mới phát hiện ca ca cùng đệ đệ mình không thấy đâu nữa, nàng sốt ruột muốn đi tìm hai người họ, Hàn Thác đưa tay nắm lấy tay nàng để trong tay áo “Đừng sợ, chắc là đồng người chen nên hai người đó bị tách ra, không sao đâu, ta đi với nàng.”

Hắn nắm tay nàng đi qua một loạt các sạp bán hàng, chỉ cần là đồ Cố Thiên cảm lên xem, đồ trang sức cũng được, đồ chơi cũng không sao, đồ ăn đồ dùng, v.v..., cho dù là cái gì, tất cả Hàn Thác đều không chút do dự bỏ tiền ra mua cho nàng.

Không bao lâu sau, cái tay không nắm tay Cố Thiên của Hàn Thác đã cầm đầy bao lớn bao nhỏ, Tĩnh vương điện hạ ngọc thụ lâm phong trong nháy mắt đã biến thành một người chổng rầu rĩ mang đồ.

Cuối chợ đêm là một rừng hoa, Hàn Thác lôi kéo tay Cố Thiên trốn vào bóng tối sau cây, hắn vút một loạt túi đồ trên mặt đất, đưa tay ra cời bỏ mũ sa của Cố Thiên, Cố Thiên cố lấy không cho hắn như ý “Vương gia đừng làm loạn nữa.”

Hàn Thác thay đổi kế hoạch, hạ thấp người xuống, vén tấm sa che mặt của nàng lên, chui đầu vào bên trong dò xét...

Ở phía sau bọn họ, pháo hoa cất bầu trời bay thẳng lên cao, bay lên chỗ cao nhất rồi tỏa ra, hóa thành bông hoa bảy sắc, rực rỡ giữa trời.

*

Tháng năm còn có một chuyện lớn khác nữa, đó là đại thọ năm mươi của An quốc công.

Các gia đình cao quý, các quan viên lớn nhỏ đều nhận được thiệp mời đến dự, Cố gia tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Đến ngày hai mươi ba, cũng là ngày sinh chính, sáng sớm Cố Thiên đã chuẩn bị xong xuôi, theo mẫu thân đi dự tiệc.

Xe ngựa đi một đường đến cửa hông của An quốc công phủ, có quân gia ma ma cùng các nha hoàn bước lên đón, Cố Thiên cùng Ninh thị mỗi người ngồi lên một chiếc kiệu mềm được nâng đến ngoài cửa chính nhà Quốc công phu nhân.

An quốc công dựa theo kiểu nhà của Giang Nam mà xây, không giống kiểu nhà vuông vức của phương Bắc, tiến vào trong là các viện kiểu mẫu, sân sau lấy nước làm trung tâm, từng sân chằng chịt nhưng đầy hứng thú, từ hành lang, cầu đến tảng đá xanh đều liên kết với nhau.

Cố Thiên ngồi kiệu mềm đi đến, nhìn đầy trong mắt là sơn thủy quán quýt, đình tạ xinh đẹp, cây cỏ hoa lá tươi tốt, rất phù hợp với một câu thơ: từng ngọn núi từng cây cỏ đều là cảnh, từng ngọn cây ngọn cỏ đều là văn chương.

Vào nhà chính, chỉ thấy bên trong là nguyên một bộ đồ dùng bằng gỗ lim, ngẩng đầu là một tấm biển gỗ mun mạ vàng, tấm biển phía trên là ba chữ lớn “Lan Vận đường”, tấm biển phía dưới là bức tranh Mẫu Đơn mùa xuân, dưới đất ở hai bên tay đặt mười tám chiếc ghế, ở giữa trãi một tấm thảm to màu đỏ tươi, An quốc công phu nhân ngồi trên sạp nhỏ ở chính giữa điều khắc hình con dơi.

“Gặp qua quốc công phu nhân.” Ninh thị dẫn theo Cố Thiên tiến lên hành lễ.

Từ Bách hoa yến năng cùng An quốc công phu nhân đã xây dựng được quan hệ, thường ngày khi có thời gian cũng thường đi lại. Nay Cố Thiên trở thành Tĩnh vương phi tương lai, không nói đến quan hệ của An quốc công cùng Tĩnh vương lúc đó, quốc công phu nhân tất nhiên là đối với các nàng càng thêm thân thiết, không có ra vẻ ta đây.

“Nhìn Thiên tỷ nhi của chúng ta này, mới có hai tháng không gặp, trở mặt càng thêm xinh đẹp.” An quốc công phu nhân thân thiết lôi kéo tay Cố Thiên, đánh giá từ trên xuống dưới, càng nhìn càng thấy thích, mặt mày hớn hớn, chuyên snag Ninh thị nói “Cố phu nhân có bị quyết nuôi dạy nữ nhi gì vậy? Mau nói ra chia sẻ với mọi người, rõ ràng là tiểu cô nương cùng độ tuổi, đứa nhỏ nhà người thì yếu điệu mềm mại, giống như nụ hoa đang trong thời kỳ hé nở, đứa nhỏ nhà ta lại như một đứa con trai suốt ngày mưa dầm dãi thương, chỉ hận không thể đi theo cha nàng lên chiến trường.

Ninh thị chưa thấy con gái của An quốc công phu nhân, tất nhiên là không biết quốc công phu nhân nói những lời này là thật hay giả. Huống chi con gái mình nếu có gì không tốt cũng chỉ có thể là bản thân mình nói, người ngoài nói gì cũng không được. Ninh thị chỉ nói “A, vậy cũng là hổ phụ không sinh khuyển nữ.*”

*Hổ phụ không sinh khuyển nữ: đồng nghĩa với câu con nhà tông giống lông cũng giống cánh của Việt Nam

An quốc công lại hỏi bình thường ở nhà Cố Thiên thường đọc những loại sách gì, thích những kiểu quần áo nào, thích ăn những món điểm tâm gì... Nói chuyện khoảng ba khắc, lại sai người đi lấy một đôi vòng tay Phi Thúy đưa cho nàng.

“Nói chuyện với ta rất không thú vị đúng không?” An quốc công phu nhân mỉm cười nói “Ta sắp xếp cho nhóm các cô nương một chỗ ở phía sau vườn, ngay bên cạnh hồ sen, đây là thời điểm hoa sen vừa nở, vừa có thể ngắm hoa, vừa có thể ngắm cảnh, Thiên tỷ nhi mau đi qua đó đi dạo cùng các nàng ấy đi. Đứa nhỏ như con trai nhà ta kìa mấy hôm trước mùa đông đi theo tổ mẫu của nàng lên kinh thành, mấy ngày trước vừa mới trở về, đợi lát nữa ta cho Hương Tú dẫn nàng ấy qua, hai người các người bầu bạn cũng tốt.”

Cố Thiên hành lễ tạ ơn, ra Lan Vận đường, đi theo sự dẫn đường của nha hoàn Hương Tú của An quốc công phu nhân đi ra sau vườn.

Hồ sen kia thật là lớn, chính giữa hồ xây một đình nghỉ mát hình bát giác, một cây cầu lót đã nổi thẳng ra đến chính giữa đình, xung quanh đình khoảng hai trượng lại xây bảy cái đình tròn, một vòng đi ra đến bên ngoài, đình bát giác là trung tâm, cây cầu khảm được xây dựng từ trong đình bát giác kéo ra bên ngoài, đi thẳng ra bên ngoài.

Nhóm tiểu cô nương đến làm khách tụ tập thành từng nhóm, có ở trong đình hóng gió, có ở dưới mái hiên của hành lang ngắm hoa, cũng có những người sợ nóng trốn vào thủy các thờ đầu ra bên ngoài cửa sổ nhìn xung quanh.

Cố Thiên tìm được trong đám người Phùng Loan cùng Chương Tinh Cầm, ba người đã nhiều ngày không gặp nhau, tất nhiên có vô vàn điều muốn nói với nhau, vì thế đi đến một chỗ trong đình tròn không có người mà ngồi xuống, vừa đánh bài vừa kể những chuyện gần đây của mình.

Hôm nay là lần đầu tiên Cố Thiên đến An quốc công phủ, tất nhiên không tránh được hướng đến hai người họ mà khen cảnh vật nơi này một lúc.

Phùng Loan cười nói “Nghe nói trong thành U châu, cảnh sắc bên trong An quốc công phủ chỉ có đứng thứ hai.”

“Vậy đứng thứ nhất là nhà ai?” Cố Thiên tò mò hỏi.

Phùng Loan cười mà không nói, Chương Tinh Cầm giành trả lời trước “Đương nhiên là Tĩnh vương phủ, Hoàng Thượng ban cho Tĩnh vương gia phủ đệ là nhà riêng của Hầu tước thiên tiên triều. Hầu tước thiên ở trong loạn thế vợ vệt của cái, vàng bạc châu báu xếp thành núi, để xây căn nhà kia đã tốn hơn mười vạn lượng bạc, đã dùng hết sức để mời những người giỏi tay nghề trên cả nước về xây dựng, mỗi người đều có khả năng trong một lĩnh vực nhất định, đáng tiếc những nữ quyến chúng ta vẫn chưa có phúc xem được nơi đó.”

Bởi vì Tĩnh vương vẫn chưa đại hôn, không có Vương phi chiêu đãi nữ quyến, cho nên ngày thường trong Vương phủ chỉ có các quan lại ra vào, ngày lễ ngầy tét, Tĩnh vương cũng đi dự tiệc trong nhà những người khác, cũng tổ chức yến hội trong phủ của mình.

“Cố Xán Xán, bây giờ người già qua đó rồi, việc đầu tiên là phải mời hai người chúng ta vào đó tham quan một lần biết chưa?” Chương Tinh Cầm vui đùa véo hai má Cố Thiên, lại thở dài một hơi, buồn bã nói “Bây giờ chỉ còn mình ta không có chỗ chỗ dựa.”

Phùng Loan cuối năm là cặp kê, tháng tám năm sau Cổ Tùng muốn tham gia thi Hương, Phùng gia đã tính toán từ sớm, muốn gả nữ nhi trước lúc đó, bày tỏ thành ý, cho dù Cổ Tùng có thi đỗ hay không, hôn sự giữa hai nhà sẽ không có chút ảnh hưởng nào cả. Bởi vậy người hai nhà sau khi bàn bạc, quyết định đầu xuân sẽ tổ chức hôn lễ.

Còn về hôn lễ của Cổ Thiên, toàn bộ U châu thậm chí là trong Kinh thành, có tiểu thư nhà quan nào mà chưa nghe nói qua đâu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 31.4

Chương Tinh Cầm trên ghẹo nói “Cổ Xán Xán, nếu không thì chờ người trở thành Vương phi, giúp ta chọn một Huyền Giáp vệ anh tuấn tiêu sái đi. Nghe nói Tĩnh vương có ba mươi nghìn cận vệ, người người đều là mỹ nam khó gặp.”

Cổ Thiên đưa tay gãi hai gò má của nàng ấy “Người có biết thế nào là e lệ không hả, lại muốn tự mình tìm vị hôn phu, hơn nữa lại còn muốn tìm cận vệ, phụ thân người có thể đồng ý gả người đi sao?”

Nếu thật sự thích hợp, Cổ Thiên đương nhiên đồng ý làm mối giúp nàng ấy, nhưng ngẫm nghĩ lại đám người Lý Vũ Thành cùng Lâm Tu, Cổ Thiên cảm thấy võ nghệ cao cường là thật, nhưng nếu nói là mỹ nam làm sao mà so được với Hàn Thác chứ.

Cô nương chủ động nói chuyện này đương nhiên là xấu hổ, hơn nữa cũng không thích hợp, chẳng qua đây là những người bạn thân tâm giao của mình, cười đùa một lúc thì có sao, Chương Tinh Cầm còn nửa đùa nửa thật nói “Bây giờ phụ thân làm gì còn có tâm tư mà quản chuyện của ta nữa chứ, hần mới nạp một di nương mới, mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với nàng ta, nửa tháng nay ta chưa từng thấy hần đi với ai khác.”

Nàng đánh một lá bài, tiếp tục oán giận nói “Mẫu thân ta rất tức giận, phụ thân ta lại không bảo vệ được, hai người còn vì chuyện này mà cãi nhau.”

Cổ Cảnh Ngô không nạp thiếp, còn Phùng Thanh Đơn, chỉ có một di nương là nha hoàn hồi môn chải tóc của Phùng phu nhân, cho nên đề tài về thiếp Cổ Thiên với Phùng Thanh Loan đều thấy rất xa lạ, hơi cảm thấy không chen miệng vào nói được.

Hai người nhìn nhìn nhau, vẫn là Phùng Thanh Loan mở miệng trước “Sao lại cãi nhau chỉ vì một di nương, nếu nàng ta không an phận, bá mẫu có thể bán nàng ta đi.”

Khế ước bán thân của di nương cùng thông phòng đều ở trong tay chủ mẫu, đây là những điều thường thức các cô nương biết được.

“Không bán được, nàng ta không có khế ước bán thân.” Chương Tinh Cầm xua tay, thấp giọng nói “Các người đoán xem nàng ta là ai?”

Cổ Thiên cùng Phùng Thanh Loan đồng loạt lắc đầu, làm sao các nàng đoán được nàng ta là ai chứ.

Vốn Chương Tinh Cầm cũng không thật sự muốn các nàng đoán “Buổi sáng lễ hội hoa hôm đó, không phải có một nữ nhân ở bên ngoài Tĩnh vương phủ va vào xe ngựa của phụ thân ta sao?”

Cổ Thiên vẫn nhớ rõ, nhưng mà “Lúc ấy người không phải nói nàng ta tới để minh oan hay sao?”

“Đúng là để minh oan” Chương Tinh Cầm bĩu môi “Ai mà có thể đoán được, thật là một cô nương tốt, minh oan lại mình đến tận trong hậu viện của đại nhân. . . Hừ, vốn còn tưởng nàng ta là một người cương trực, không nghĩ đến lại là một người có tâm cơ sâu như vậy, ngay từ đầu đã cố ý muốn trèo lên cành cao.”

Nàng đột nhiên chuyển đề tài, hướng về phía Cổ Thiên nói “Trương lại người nên cẩn thận một chút.”

“Người nói cái gì vậy, chuyện này thì có liên quan gì đến ta chứ?” Cổ Thiên hỏi ngược lại theo bản năng, sao đang yên đang lành lại chuyển đề tài đến trên người mình chứ.

Chương Tinh Cầm nói như đương nhiên “Người quên rồi sao, nữ nhân kia là chờ ở bên ngoài cửa Tĩnh vương phủ, nói không chừng mục tiêu ban đầu của nàng ta vốn là Tĩnh vương gia, chẳng qua là tin tức không đủ nhanh nhẹn mới ngã nhầm lên xe ngựa của phụ thân ta.”

Những việc như thế này, làm sao nói chính xác được. Cổ Thiên cảm thấy chuyện của di nương trong nhà ảnh hưởng thật sự quá lớn, nàng muốn chuyển đề tài, khó có dịp được đi ra ngoài, không nên làm cho Chương Tinh Cầm bị vây trong những chuyện không vui “Nghe nói Lang Hoàn các mới về mấy mẫu trang sức mới, sáng mai ba người chúng ta cùng đi chọn, được không?”

“Ai, người đừng nói lằng sang chuyện khác được không?” Rõ ràng là Chương Tinh Cầm không muốn buông ta cho Cổ Thiên “Từ trước đến nay ta cũng không cảm thấy chuyện này có gì nghiêm trọng, nhưng hôm nay ta mới biết được, tâm hồn nam nhân bị mê hoặc thì lục thân không nhận, từ trước đến nay hần cùng mẫu thân ta có bao nhiêu ân ái, lời nói nặng cũng không nỡ nói câu nào, ngày đó lại đập tất cả những gì có thể đập trong phòng. . .”

Chương Tinh Cầm nói đến chỗ đau lòng, bỏ lá bài trên tay xuống bàn đá “Ta không lo lắng cho Loan tỷ tỷ chút nào, Cố nhị ca hào hoa phong nhã, tương lai nhất định sẽ yêu thương Loan tỷ tỷ. Nhưng còn người...” nàng đẩy Cố Thiên một cái “Tinh vương là Hoàng tử, hơn nữa ngày thường còn là một nhân vật thần tiên, không biết còn có bao nhiêu nữ nhân giống nàng ta muốn tự động bám vào...”

“Đừng nói hươu nói vượn” Phùng Thanh Loan nháy mắt bảo nàng dừng lại “Nếu Tinh vương gia là người ai tự động dâng đến cũng không từ chối thì sẽ không đến bây giờ cũng chưa đón dâu đâu.”

Chương Tinh Cầm không phục nói “Loan tỷ tỷ cũng lớn lên ở U châu, sao lại không biết không phải Tinh vương không chịu cưới, mà là không cưới được.”

Phùng Thanh Loan lo lắng cho em gái của vị hôn phu, nàng cho rằng hôn sự này đã định, nói những lời đồn này ra chẳng qua chỉ càng làm Cố Thiên ngọt ngào khó chịu mà thôi, bởi vậy hận không thể nhào đến chặn miệng Chương Tinh Cầm lại.

Cố Thiên nghe đến đây lại vô cùng hứng thú.

Thế nào là không phải không chịu cưới mà là không cưới được.

Thật ra Cố Thiên cũng rất ngạc nhiên, nếu nói về tuổi của Hàn Thác, bây giờ mới thành thân thật sự là quá muộn. Nhưng mà bây giờ còn không tính là gì, kiếp trước thậm chí đến tận lúc hân khởi binh soán ngôi. Lúc lên ngôi hân cũng không thành thân. . .

Lúc đó Cố Thiên cho rằng Hàn Thác có thể làm thành người bình thường không làm được chuyện gì, như vậy, tương ứng, có thể làm những việc người thường không thể làm được cũng rất bình thường.

Nhưng nghe ý của Chương Tinh Cầm, chuyện này rõ ràng là có ẩn tình khác.

Phùng Thanh Loan đã biến ý nghĩ thành hành động, Chương Tinh Cầm vừa giãy dụa vừa kêu la “Vì sao lại phải lừa Xán Xán chứ, nói cho nàng biết nhiều hơn thì có gì không tốt chứ...”

“Ta muốn nghe.” Cố Thiên mở miệng nói, đồng thời giúp Chương Tinh Cầm tránh thoát bàn tay của Phùng Thanh Loan “Loan tỷ tỷ, để cho nàng ấy nói đi.”

Phùng Thanh Loan dậm chân nhú nhú mày, bắt đầu dī trở về chỗ ngồi của mình, im lặng không nói gì.

Chương Tinh Cầm uống một ngụm trà, sau đó mới chậm rãi nói “Hoàng tử Đại Ân chúng ta, bình thường mười lăm mười sáu tuổi sẽ được Hoàng Thượng tứ hôn, sau khi chính thức đại hôn sẽ mở phủ phân phiên*. Hơn hai trăm năm lập quốc, chỉ có một người ngoại lệ là Tinh vương gia, hân đều ngược lại với những người khác. Tinh vương mười lăm tuổi được phong vương, điều này không có gì ngạc nhiên, nhưng kỳ lạ là năm đó hân ra khỏi cung xây phủ, ở tình huống không có tin tức gì của hôn sự, năm thứ hai thì đến U châu phân phiên. Sau đó, vào năm Tinh vương mười bảy tuổi, cuối cùng Hoàng Thượng cũng tứ hôn cho hân, nhà gái là đích trưởng nữ của An quốc công phủ Phó Thụy Lan. Cửa hôn sự này, nghe nói là An quốc công cầu được ở chỗ Hoàng Thượng, con trai độc nhất của An quốc công mất sớm, không lâu sau Tinh vương đi theo ông ấy ra chiến trường, ông ấy liền coi Tinh vương là con trai, truyền lại tất cả bản lĩnh cho Tinh vương, lại thấy hân lẻ loi một mình, chủ động hứa gả nữ nhi cho hân. Vốn cũng coi như là một giai thoại, ai ngờ cô nương đó lại phúc bạc, sau khi tứ hôn chưa được một năm thì bị nhiễm bệnh qua đời. Tin tức truyền đến trong Kinh thành, Hoàng Thượng nghe nói cũng tiếc hận rất nhiều, cuối cùng cũng sắp xếp một mối hôn sự khác cho Tinh vương, đối phương là con gái của Vệ quốc công. Nhưng mà sau khi tứ hôn mấy tháng lại truyền ra chuyện Vệ quốc công thông đồng với địch phản quốc, cả nhà bị chém đầu tịch thu tài sản. Từ đó về sau, lời đồn Tinh vương khắc nghiệt truyền đi rộng rãi, không có gia đình quyền quý nào nguyện ý gả con gái cho hân, mà hân đường đường là Hoàng tử không thể cưới dân chúng bình thường được, hôn sự vẫn kéo dài đến tận bây giờ, cho đến lúc Xán Xán người xuất hiện...”

* Vua phong các bầy tôi, các con cháu ra trấn các nơi để làm phiên che cho nhà vua gọi là phân phiên.

Lúc đầu Cố Thiên còn cẩn thận lắng nghe, đợi đến lúc lời đồn khác thể xuất hiện, nàng không khỏi cảm thấy buồn cười, theo như lời đồn này, kiếp trước bản thân mình là người thứ ba bị Hàn Thác khắc chết sao?

Nàng mới nhếch khóe môi lên, tiếng cười còn chưa bay ra khỏi miệng, chợt nghe thấy phía sau có tiếng người nũng nịu khiển trách “Cô nương nhà Ân sát sứ đại nhân thật sự là có phép tắc, ngồi trong viện nhà người khác, uống nước trà nhà người khác, vậy mà còn không quên nói chuyện phiếm của người khác!”

Lúc đầu Cố Thiên còn kinh ngạc, nhìn thấy một tiểu cô nương xấp xỉ tuổi mình đứng ở lối vào cửa đình, nàng đeo trang sức hoa hải đường màu đỏ, váy màu xanh non làm nổi bật khuôn mặt trái xoan, cánh mũi xinh xắn, cái miệng nhỏ nhắn chúm chím, mày ngài, ánh mắt sắc bén, giữa hai hàng lông mày có một luồng khí bủa người mà đến.

Nhà hoàn bên cạnh người nàng vừa lo lắng vừa xấu hổ, đúng là Hương Tú vừa dẫn đường cho Cố Thiên.

Ở phía sau nàng ấy còn có một người, thân hình cao lớn, mặt như trich tiên, đầu đội Mặc Ngọc quan, một thân áo bào tơ tằm đỏ thẫm thêu hình rồng, bên hông thắt một túi tiền màu bầu trời sau cơn mưa, không phải Hàn Thác thì còn có thể là ai được nữa.

Chương Tinh Cầm cũng không biết Hàn Thác, chỉ hướng về tiểu cô nương kia nói “Lúc nào thì Tinh vương phủ cùng quốc công phủ biến thành một nhà rồi?” Nàng cũng biết bản thân mình sai, không khỏi chột dạ, ý vào Cố Thiên ở bên cạnh cứng rắn chống đỡ nói “Tinh vương phi tương lai còn chưa lên tiếng, người sốt ruột cái gì chứ?”

Hàn Thác nghe thấy vậy, hướng về Cố Thiên trừng mắt nhìn, vẻ mặt trêu tức.

Ánh mắt Cố Thiên cùng hàn bốn mắt nhìn nhau một khắc, thật sự là hận không thể tìm được khe nứt nào để chui xuống, không muốn đối mặt với hàn nữa.

Ai biết được vừa rồi các nàng nói chuyện Hàn Thác đã nghe được bao nhiêu, nhìn bộ dáng hàn như vậy là không có chút tức giận nào, nhưng mà Cố Thiên cảm thấy vô cùng mất mặt.

Một cô nương hiền thực là sẽ không nghị luận về vị hôn phu của mình với người bên ngoài, nàng thì hay rồi, nói chuyện còn không tính, nội dung lại là lời đồn nhảm không ra gì, hơn nữa vẫn khí còn kém vô cùng, bị vị hôn phu của mình đứng lúc nghe được...

Chờ chút, Cố Thiên nhớ lại lời nói của Chương Tinh Cầm, nàng biết cô nương áo đỏ này là ai rồi.

Nàng là con gái nhỏ của An quốc công Phó Y Lan, thật giống như những gì An quốc công nói thích mua đao múa kiếm, là một nữ trung hào kiệt.

Kiếp trước, thật sự là Phó Y Lan có lên chiến trường, nhưng không phải là đi theo phụ thân nàng.

Sau khi Hàn Thác khởi binh, Phó Y Lan đi theo quân xuống phía Nam, phá thẳng vào Kinh thành, Hàn Thác đăng cơ, còn phong nàng là nữ Hầu gia.

An quốc công phu nhân nói nàng ấy cùng tuổi với Cố Thiên, như vậy lúc ấy nàng ấy cũng tròn mười tám tuổi, nhưng vẫn chưa gả.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 32

Edior: huyetsacthiensu

Kiếp trước Cố Thiên không có cơ hội thấy phong thái của vị nữ Hầu gia duy nhất của Đại Ân, hôm nay nhìn thấy, chỉ cảm thấy thật là khác nhau rất lớn với tưởng tượng của mình.

Nàng tưởng rằng nữ nhân có thể cầm quân đánh giặc, nhất định sẽ là nữ hán tử uy mãnh to lớn như nam nhân, hai đám có thể chống lại người, hai tay có thể cưỡi ngựa. Nhưng,

Phó Y Lan trừ người hơi cao một chút, dáng người hơi khỏe khoắn một chút, dù nhìn thế nào cũng thấy là một cô gái xinh đẹp, cũng không khác biệt quá nhiều so với những cô nương cùng tuổi khác.

Phó Y Lan vốn đang tức giận, lại bị Chương Tinh Cầm trách móc một phen, giống như đổ thêm dầu vào lửa, lửa giận càng tăng lên “Phẩm hạnh của người không tốt, lại nói xấu sau lưng người khác, nhìn không hợp mắt thì có quan hệ gì với thân phận chứ, cho dù chỉ là người qua đường bình thường cũng có thể đứng ra ngăn cản.”

Chương Tinh Cầm ở trong nhà đã bị ghen khó chịu nhiều ngày, bởi vì vẫn không có chỗ giải tỏa, lúc này lại cùng Phó Y Lan một lời không hợp, hoàn toàn phát tác mà đứng phắt dậy, cũng không thèm quan tâm đến thân phận của đối phương, chuẩn bị cãi lại.

Phùng Thanh Loan túm lấy nàng, giành trước xin lỗi Phùng Thanh Loan “Là chúng ta không đúng, chúng ta không nên nói chuyện của người khác, xin Phó nhị cô nương thứ lỗi.”

Dù sao cũng không phải là chuyện gì to tát, một bên nhường một bước cho yên chuyện là được.

Nhưng mà, Phùng Thanh Loan đã xem nhẹ tấm lòng muốn bảo vệ Tinh vương của Phó Y Lan.

“Coi như là người biết quy củ, biết điều hơn so với hai nàng” Phó Y Lan cũng không tha người, chuyển sang Cố Thiên mà nói “Nhất là người, người bên ngoài lấy vị hôn phu của người ra làm trò tiêu khiển người chẳng những không ngăn cản còn thông đồng cùng nàng ta làm bậy. Uổng công mẫu thân còn thổi phồng người tốt đẹp như vậy, còn đặc biệt bảo ta đến kết bạn với người, hóa ra cũng chỉ có như vậy, thật làm cho người ta thất vọng.”

Chương Tinh Cầm là một người bao che khuyết điểm, bạn của nàng cho dù là như thế nào cũng không cho phép người khác nói các nàng một câu, nghe xong câu này đương nhiên muốn cãi nhau với Phó Y Lan. Phùng Thanh Loan lớn lên với các nàng từ nhỏ, biết rất rõ tính tình của nàng, lúc nàng vừa mở miệng đã kịp thời che miệng nàng lại.

Tinh vương với An quốc công đi lại thân mật, Cố Thiên cùng Phó Y Lan cho dù không làm được bạn bè cũng không nên kết thù với nhau, hôm nay là các nàng đuối lý, dứt khoát lui một bước mới là chính đạo.

Cố Thiên cũng biết đạo lý này, hơn nữa Phó Y Lan đem lửa giận trút lên đầu nàng, cho dù nàng không muốn lên tiếng cũng không được.

Nàng tiến lên từng bước, ôn nhu nói “Phó nhị cô nương nói đúng, hôm nay là ta suy nghĩ không chu đáo...” nói đến đây, Cố Thiên dừng lại một chút, liếc mắt nhìn Hàn Thác đang đứng sau lưng Phó Y Lan một cái, tiếp tục nói “Ta cũng chỉ là muốn biết thêm nhiều chuyện về Vương gia thôi, cũng không có ác ý.”

Hàn Thác đột nhiên ho nhẹ một cái, mở miệng nói “Được rồi, Y Lan, chẳng qua chỉ là một việc nhỏ mà thôi. Cố nhị cô nương tò mò về bốn vương, thật sự có thể thông cảm được, không nên so đo cùng nàng ấy.”

Câu này của hắn vừa nói ra, Phùng Thanh Loan kinh hãi, tay đang che miệng Chương Tinh Cầm rơi xuống. Còn Chương Tinh Cầm thì như bị sét đánh, trợn mắt há hốc mồm.

Vài tiểu cô nương nói chuyện phiếm vài câu cho dù là nguyên nhân gì cũng không tính là chuyện lớn. Nhưng nói về tin đồn của người khác lại bị người trong cuộc nghe được, tính chất sẽ khác nhau, huống chi đối phương còn là Tinh vương điện hạ.

Phó Y Lan cũng không phục “Nhưng mà...”

Hàn Thác trầm giọng đánh gãy lời nàng “Người nói giới thiệu cho ta một người là Cố nhị tiểu thư sao? Vị hôn phu hôn thê trước khi cưới gặp mặt nhau không hợp quy củ, lần sau không cần như vậy.”

Hắn nói xong thì xoay người rồi đi.

Phó Y Lan trừng mắt nhìn Cố Thiên liếc mắt một cái, vội vàng đuổi theo.

Hàn Thác thân cao chân dài, bước đi như bay.

Phó Y Lan chạy chậm ở phía sau, nhưng mà khoảng cách lại càng ngày càng xa.

đi qua cổng tròn vào rừng trúc, cuối cùng nàng cũng không chịu nổi mà kêu lên “Tỷ phu, huynh chờ đã!”

Hàn Thác ngừng bước chân, đứng tại chỗ.

Phó Y Lan bước nhanh đến trước mặt hắn, thở gấp nói “tỷ phu, huynh thật sự muốn kết hôn với nàng ta sao?”

Hàn Thác bình tĩnh nói “Phụ hoàng tứ hôn, tất nhiên là thật rồi.”

“Nhưng mà... Cố tam phu nhân là muội muội của Hoàng Hậu nương nương, chuyện này mọi người đều biết, tỷ phu không sợ Cố gia một lòng hướng về Hoàng Hậu nương nương, không sợ nàng làm cơ sở ngầm cho Hoàng Hậu nương nương sao?”

Bốn bề vắng lặng, Phó Y Lan nói chuyện không chút kiêng kỵ.

Hàn Thác nghiêm túc nói “Y Lan, Hoàng Hậu là người người có thể chê trách sao? Nhất là những lời không có căn cứ, không nghe những lời người khác truyền, không truyền lại những lời ấy. Nếu người đã biết dạy dỗ người khác thì chắc người cũng hiểu đạo lý này.”

“Là do muội lo lắng cho huynh, sợ huynh trúng kế của người khác.” Phó Y Lan giải thích.

Hàn Thác cười nói “Cố nhị tiểu thư còn nhỏ hơn người mấy tháng, chẳng qua vẫn là một tiểu cô nương ngây thơ trong sáng, người không cần lo lắng quá nhiều. Về phần Hoàng Hậu... Cuộc hôn nhân này là do ta cầu xin Phụ hoàng mà có được, không có quan hệ gì với Hoàng hậu cả, tất nhiên sẽ không có âm mưu gì cả.

Phó Y Lan nghe xong lại sinh ra nghi ngờ “Hai người... Trước kia hai người đã quen biết nhau sao?”

Hàn Thác cũng không trả lời câu hỏi này, chỉ nói “Hai nhà chúng ta xưa nay giao tình không phải là ít, sau này tất nhiên nàng ấy cũng sẽ thường xuyên đi lại Quốc công phủ, ta sẽ không ép người trở thành bạn tốt cùng nàng ấy, nhưng hy vọng người nể mặt ta, không nên nghi ngờ nàng, được không?”

Từ trước đến nay Hàn Thác nói gì Phó Y Lan nghe nấy, thấy lòng hắn kiên quyết bảo vệ Cố Thiên, lại tự mình đưa ra yêu cầu rõ ràng như vậy, mặc dù nhất thời cũng không cam tâm tình nguyện nhưng cũng đồng ý.

Cuộc trò chuyện đến đây là kết thúc, Hàn Thác cũng đi đến thư phòng của An quốc ông, Phó Y Lan đứng ở con đường lát đá cuội nhìn bóng dáng hắc cang đi càng xa.

Sau này mình và hắn có thể cũng như vậy không, cuối cùng cũng không tránh được càng đi càng xa.

Phó Y Lan không nhớ rõ lúc mình quen biết Tinh vương là như nào, từ khi nàng bắt đầu có trí nhớ, hắn đã là khách quen trong nhà.

Nàng không hề có ấn tượng với người đại ca đã sớm hy sinh trên chiến trường, trong lòng nàng, Tinh vương là người nàng tôn kính nhất, là đại ca ca nàng sùng bái nhất.

Lúc Phó Thụy Lan được Hoàng đế tứ hôn làm Tĩnh vương phi, Phó Y Lan mới có sáu tuổi, mặc dù còn nhỏ tuổi cũng đã biết điều. Nàng hiểu được, tỷ phu danh chính ngôn thuận khác xa so với bí mật trong lòng, không thể kêu ra khỏi miệng tiếng đại ca ca.

Từ đó trở đi, Phó Y Lan chỉ bằng lòng gọi Tĩnh vương là tỷ phu.

Cho dù tỷ tỷ đã sớm không còn, chưa thành thân, cho dù bị phụ mẫu nhiều lần ngăn cản khuyên bảo, nàng vẫn luôn không sửa miệng.

Phó Y Lan từng nghe phụ thân cùng mẫu thân nói đến, cuộc hôn nhân thứ hai của Tĩnh vương là do có người cố ý phá đám. Phụ thân cho rằng Vệ quốc công trung can nghĩa đảm, không thể nào thông đồng với địch phản quốc. Nghi ngờ Hoàng Hậu nương nương sợ Tĩnh vương bằng tuổi Thái Tử nhưng xuất sắc hơn Thái Tử lại có gia đình nhà vợ hiền hách, âm thầm động tay động chân. Đồng thời cho những người trong triều đình một cảnh cáo, ai dám có quan hệ với Tĩnh vương nhà đó sẽ gặp tai ương.

Lúc nói những lời này bọn họ không để nàng tránh đi, nghĩ rằng nàng còn nhỏ nghe không hiểu chuyện, nhưng nàng không những nghe hiểu được còn ghi nhớ rất rõ trong lòng.

Sau đó, hôn sự của Tĩnh vương quả nhiên bị gác lại.

Phó Y Lan dần dần lớn lên, những chuyện biết được càng ngày càng nhiều, những lời đồn nói Tĩnh vương khắc nghiệt cũng truyền vào trong tai nàng, bởi vậy càng ngày nàng càng cảm thấy ủy khuất thay cho hắn.

Khi đó phụ thân còn nói, nếu không phải lúc đó Tĩnh vương đi U châu nhận phân phiên, bản thân đã gia binh quyê ra rồi, năm đó phụ thân cũng sợ nhà mình gặp phải bất trắc.

nói cách khác, An quốc công phủ không trở thành uy hiếp trong lòng Hoàng Hậu, sẽ không có chuyện lại kết thành quan hệ thông gia với Tĩnh vương.

Phó Y Lan vụng trộm sinh ra một ý nghĩ lớn mật trong lòng, các cô nương khác không dám gần, nàng dám, nàng muốn chăm sóc hắn, làm bạn với hắc ca đời.

Cho dù nàng dũng cảm, nhưng nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương, sẽ thẹn thùng, sẽ rụt rè.

Ý nghĩ này chỉ xoay chuyển trăm ngàn lần trong đầu, chưa bao giờ tuyên bố ra khỏi miệng, càng chưa từng cho người đi điều ra.

Phó Y Lan luôn cho rằng mình còn phải ưu tú hơn một chút, kiếm pháp tinh xảo hơn một chút, cưỡi ngựa giỏi hơn một chút, binh thư cũng phải đọc tinh thông... Chờ nàng trở thành một nữ nhân chân chính có thể xứng đôi cùng Tĩnh vương sẽ hấp nói cho hắn biết lòng mình.

Cũng chưa từng nghĩ đến, ngay từ đầu hai người đã vô duyên, những lời này nàng càng không thể nói ra khỏi miệng.

Phó Y Lan không khóc, nàng đi dọc theo đường cũ trở về bên hồ sen, nhìn các cô nương túm năm tụm ba đầy vườn, trong lòng càng thêm mê mang.

Vì muốn nhanh chóng trở thành người có thể xứng đôi nhất với Tĩnh vương, nàng bỏ qua rất nhiều chuyện các cô nương phải làm.

Thời gian những cô nương khác học trang điểm, giao thiệp với những người khác, nàng lại toàn dùng để luyện võ, học binh pháp.

Nàng không biết trang điểm, cũng không có bạn tri kỷ...

Quả thật, Phó Y Lan hưởng thụ thành công khi rèn luyện được một chiêu thức mới, thích cưỡi ngựa chạy băng băng trên đường hơn là tránh ở trong khuê phòng thêu hoa, những gì trong binh thư cũng thú vị hơn những thi từ ca phú bình thường, nhưng khi mục tiêu nàng cố gắng đạt được mất đi ý nghĩa, không bao giờ có khả năng đạt được nữa, nàng nên làm sao bây giờ?

Ánh mắt Phó Y Lan dừng lại trong một căn đình tròn...

“Sao Tĩnh vương điện hạ lại có một bộ dáng đẹp như vậy chứ.” Chương Tinh Cầm đưa hai tay nâng gò má của mình “Hon nữa hắn lại còn dịu dàng rộng lượng, còn tuấn thủ lễ nghi như vậy...”

Chương Tinh Cầm bị phong độ của Tĩnh vương mê hoặc, đã đem việc Tĩnh vương khắc nghiệt vứt ra sau đầu.

Nàng đẩy Cổ Thiên “Cổ Xán Xán, người thật là có phúc!” sau đó, một nửa là cảm thán, một nửa là nói giỡn “Nếu Vương phi tương lai của hắn không phải là người ta cũng muốn đắm vào xe ngựa của hắn...”

“Phó nhị cô nương.” Phùng Thanh Loan ngồi quay mặt vào cây cầu khảm đá dẫn vào đình, nhìn thấy Phó Y Lan đã đi mà quay lại đầu tiên.

“Khụ khụ khụ...” Chương Tinh Cầm sợ đến mức bị sắc nước miếng, vừa rồi đã bị Phó Y Lan dạy dỗ một lần, thật không hiểu hôm nay gặp ái quý gì, vừa nói đến Tĩnh vương Phó nhị cô nương liền đến... Vừa rồi nàng chưa nói cái gì không tốt, nàng đang khen Tĩnh vương... sẽ không hại Xán Xán bị Phó nhị cô nương mắng nữa chứ...

Phó Y Lan nhếch miệng lên cười cười với các nàng, lập tức đi đến trước mặt Cổ Thiên “Cổ nhị cô nương, lần đầu chúng ta gặp mặt, vừa rồi ta không nên nói cô như vậy. Nhưng mà, người làm như vậy thật sự là không đúng...”

Chương Tình Cầm không nhìn được liếc mắt, người này rốt cuộc muốn làm gì đây, nửa câu đầu nghe như làm hòa, kết quả nửa câu sau lại lời chuyện cũ ra.

Cố Thiên cũng không để ý, có câu tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nàng cười nói “Đúng vậy, thật sự là ta không đúng, nhưng mà người cũng nói, chính bản thân người cũng có chỗ không đúng, chúng ta coi như là hòa nhau.”

rõ ràng Phó Y Lan có chút kinh ngạc, khẽ nhếch miệng, sau một lúc lâu mới nói “Vây... Vây người có đồng ý làm bạn với ta không?”

“Vì sao lại không đồng ý chứ?” Cố Thiên chủ động kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình “Lại đây ngồi cùng nhau, chúng ta đang chơi bài lá, đúng lúc nhiều người chơi càng vui, càng thú vị.”

“Ta không biết chơi.” Phó Y Lan lắc đầu nói.

“không sao, ta có thể dạy người.” Cố Thiên đã bắt đầu thu bài ở trên bàn về, chuẩn bị trộn bài “trước kia ta cũng không biết chơi, vừa học vừa chơi, rất nhanh là học được thôi.”

Phó Y Lan được Cố Thiên dạy chơi, quả nhiên rất nhanh đã biết quy tắc chơi, nhưng mà tâm tư của nàng chủ yếu không đặt trên những quân bài. Thỉnh thoảng nàng lại đánh giá Cố Thiên, bởi vậy mà thỉnh thoảng lại không ra bài kịp.

Cũng may, ba người kia cũng rất hòa thuận kiên nhẫn, cũng không vì vậy mà ghét bỏ hoặc chỉ trích nàng.

Phó Y Lan không có ác ý, chỉ là nàng muốn biết người làm cho Tình vương chủ động xin được tứ hôn, lại kiên quyết bảo vệ là một cô nương như thế nào. Bây giờ xem ra, hình như thật sự không giống người mà mình nghĩ là không tốt trước đó.

*

Trận mưa đầu tiên của tháng sáu đến rất đột ngột.

Trịnh thị chạy chậm đứng vào dưới mái hiên hành lang, trong tay ôm một đồng quần áo mới lấy xuống từ dây phơi. Từ sau khi bị điều đến thôn trang, nàng liền bị ma ma quản lý công việc vất vả phân công đi làm mấy việc lật vặt ở phòng giặt.

Đó là một việc vô cùng vấy vả, nhưng mà nàng không sao cả, dù sao tiền lương hàng tháng vẫn nhiều như vậy, nàng không bị tổn thất quá lớn.

Ở hàng hiên phía cuối hành lang, một tiểu nha hoàn sôi nổi chạy lại đây “Trịnh tỷ tỷ, huynh trưởng nhà tỷ tìm tỷ ở cửa sau.”

Ngoài miệng Trịnh thị trả lời cũng không quên nói lời cảm ơn, trong lòng cũng không có cảm giác kinh sợ cũng không có cảm giác vui mừng.

Nam nhân đời này nàng gặp phải đều là những người không ra gì.

Phụ thân là một tú tài phóng khoáng, vì để cho trưởng tử cưới vợ, ham muốn sinh lễ quá nhiều của Giang gia, ngay cả nhân phẩm của đối phương như thế nào cũng không tìm hiểu kỹ đã dẫn đến u mê gả con gái ra ngoài.

Trương phu thi sao, chỉ được vẻ bề ngoài, bên trong chính là một phế vật, cả người đều là thói hư tật xấu không tính, còn không biết xấu hổ, vĩnh viễn không hối cải, thật giống một câu trên sách “Bao cò theo hoa”*.

*Nguyên văn là 绣花枕头大草包: mình không biết dịch như thế đúng chưa nữa. Nhưng mà câu này ý chỉ là ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng.

Ca ca bị lý luận “Tất cả chỉ là thứ phẩm, chỉ có độc sách mới là thanh cao” của phụ thân ảnh hưởng, đến bây giờ chẳng qua cũng chỉ là một viên quan bé như hạt vừng hạt đậu. Miễn cưỡng nuôi cả nhà sống tạm, kết quả bị thế tử xem thường, mọi chuyện mặc cho nàng bất bí, làm gì có nửa điểm tôn nghiêm của nam tử.

Trịnh thị cất quần áo vào phòng giặt sau đó mới đi ra cửa sau.

Lúc nàng nghĩ rằng tất cả nam nhân trên đời này đều vô dụng thì đã gặp được Cố Cảnh Ngộ.

Ngồi ở địa vị cao cũng không kiêu không nóng nảy, đối với người ngoài thì ôn nhu có lễ, thương tiếc vợ con, không ham nữ sắc, không nạp thiếp...

A, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, sợ là cho dù nghe người bên ngoài nói nàng cũng sẽ không tin trên đời này thật sự còn một người như vậy.

Mưa như trút nước, Trịnh thị xuyên thấu mà màn nước mưa mờ hồ nhìn thấy một nam nhân che ô đứng ở phía ngoài cửa.

Nàng bật ô lên đi qua đó, đợi đến gần mới phát hiện có điều không ổn.

Người kia đứng thẳng người mặc một bộ quần áo màu xanh lam, chân đi một đôi giày của nữ, bên hông còn đeo một miếng Dương Chi Bạch Ngọc, Trịnh Hoài Ân chưa bao giờ ăn mặc như vậy.

Trịnh thị do dự dừng lại.

Người kia cũng đã tiến lên phía trước, từng bước một tới gần, dưới tán ô dần hiện ra một gương mặt tuấn tú, chỉ là bắp thịt lỏng lẻo, trước mắt hiện ra một màu xanh đen, vừa nhìn liền biết là do túng dục quá độ.

Trịnh thị lùi ra sau như nhìn thấy quỷ.

Người nọ đi theo sát lên “Mấy năm không gặp, vậy mà nhạc mẫu lại không nhận ra tiểu tể (con rể) soa?”

“Lý Đồng Bảo, người đừng có nói bậy.” Trịnh thị quát.

Lý Đồng Bảo nói “Nhạc mẫu, năm đó không phải chúng ta đã nói, nếu ta ra hải ngoại mang hoa tu la về cho người, người sẽ mang Thanh Thanh muội muội gả cho ta làm thiếp, chúng ta còn ký giấy làm bằng chứng. Sao nhạc mẫu lại có thể lật lọng, lợi dụng lúc ta ra ngoài chưa về liền mang Thanh Thanh muội muội đi. Nhưng mà nhạc mẫu yên tâm, ta một lòng say mê với Thanh Thanh muội muội, tất nhiên cũng sẽ bảo vệ nhạc mẫu, mặc dù ở nhà mọi người đều truyền tai nhau nhạc mẫu hạ độc hại chết biểu thúc, ta cũng chưa từng nói giao dịch của chúng ta nói cho người khác biết.

Trịnh thị phản bác “Bằng chứng gì, ta ký giấy với người lúc nào chứ?”

Lý Đồng Bảo cho tay vào ngực giống như đang lấy ra cái gì đó.

Trịnh thị biến sắc nói “Người... Người đừng có làm giả chứng từ, chẳng qua ta mới đồng ý bằng miệng với người thôi...”

Nàng vừa nói đến đây thì có mấy tên nha dịch áo xanh vọt vào từ ngoài cửa, hai người von tay ra chế trụ nàng, những người còn lại rất nhanh hướng về phòng nàng mà chạy.

Giang Liên Nam đang ở trong phòng thêu túi tiền, mấy cây tùng xanh, xanh ngắt cao ngất, gửi gắm tình cảm không có chỗ thổ lộ của nàng.

Đột nhiên có nha dịch xông vào, nàng sợ hãi bị kim đâm vào tay “Các người làm gì vậy?”

Bọn họ ra tay lục tung phòng lên, không ai thêm đề ý nàng.

Giang Liên Nam tiến lên ngăn cản, bị một người chặn ở một bên, chỉ có thể tro mắt nhìn bọn họ từ trong hòm gỗ long nhân trong góc tường lấy ra một hộp gỗ sơn đỏ cũ nát.

Những người đó tìm được hộp gỗ, ngay cả mở ra xem một cái cũng không cần đã có người hô lớn “Tìm được rồi!”

Tiếp theo Giang Liên Nam bị đẩy ngã xuống đất, cái trán đụng vào nền gạch, trước mắt biến thành màu đen, trong tai lại nghe thấy có người nói “Phạm phụ* Trịnh thị, năm năm trước mưu sát chồng, nay nhân chứng vật chứng đã có đủ, bắt về quy án.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 33

Editor: huyetsacthiensu

Mưa liên tiếp mấy ngày liền, từ cơn mưa xua tan nắng nóng nhẹ nhàng khoan khoái ban đầu dần dần chuyển thành âm thấp dinh dính.

Cố Tùng che ô đi ra từ Hàn Sơn Thư Viện trong chùa, mới đang chuẩn bị bước chân lên trên thềm đá, đột nhiên có một cô nương mặc áo màu xanh đi xuyên qua rừng trúc nhào đến bên cạnh hắn, ngã vào chân hắn.

“Nhị thiếu gia, cầu xin người, cầu xin người hãy cứu mẫu thân của nô tỳ.”

cô nương kia ngẩng đầu lên, dung nhan xinh đẹp, trên mặt ướt sũng một mảnh, không phân biệt được là nước mưa hay nước mắt.

Cố Tùng nhớ rõ nàng, từng là thư đồng của muội muội, chỉ ở trong nhà hắn một thời gian cực ngắn, ngắn đến mức ngay cả tên nàng hắn còn chưa nhớ, nhưng việc này cũng không gây trở ngại đến việc hắn biết mẫu thân mình là do mẫu thân của nàng ta hạ độc.

Giọng hắn lạnh như băng hỏi “Tại sao ta phải cứu bà ấy chứ?”

Giang Liên Nam không cần nghĩ ngợi nói “Mẫu thân của nô tỳ... Mẫu thân của nô tỳ là bị oan, bà ấy không giết người.”

Cố Tùng hừ lạnh nói “Nghe nói nhân chứng vật chứng đều có, sao lại là bị oan được chứ?”

“không phải!” Giang Liên Nam lẩm bẩm nói “Bọn họ... Bọn họ vu oan giá họa cho bà ấy, chiếc hộp kia không phải của chúng ta... Sau khi bọn họ lục soát được thậm chí còn không mở ra xem đã nói đó là chứng cứ phạm tội...”

Cố Tùng nhủ mày, quay đầu đi. Chuyện này cũng không có gì là kỳ lạ, nếu phụ thân đã muốn trừng trị nàng ta hạ độc người khác, tất nhiên sẽ có chỗ dùng thủ đoạn.

Giang Liên Nam thấy hần không nói lời nào, lại liên tục cầu xin tha thứ “Người trong đại lao muốn nô tỳ đưa mười hai lượng bạc mới cho nô tỳ vào thăm mẫu thân. Nhị thiếu gia, cầu xin người cho nô tỳ mượn một ít ngân lượng, có bạc nô tỳ còn có thể mời người giải oan cho bà ấy...”

Tìm hần để hần cho nàng ta mượn tiền để nàng ta mời người giải oan cho mẫu thân nàng ta, cứu người muốn hại mẫu thân ruột của hần sao?

cô nương này lớn lên cũng có vài phần nhan sắc, đầu óc lại không biết chứ những suy nghĩ như thế nào nữa, chuyện buồn cười như vậy cũng có thể làm ra được.

Cố Tùng không kiên nhẫn vùng thoát ra, nhấc chân muốn đi.

Giang Liên Nam nhào lên ôm lấy chân trái của hần “Nhị thiếu gia, nô tỳ là thật sự cùng đường rồi... Mọi nô tỳ nói mẫu thân sẽ liên lụy đến tiền đồ của cậu, muốn đoạn tuyệt quan hệ với hai mẹ con nô tỳ, ngay cả cửa nhà cũng không cho nô tỳ đến gần... Nô tỳ đến phủ, phu nhân và Nhị tiểu thư cũng không chịu gặp nô tỳ...”

Cố Tùng nói “Ngay cả cậu ruột của ngươi cũng không quan tâm ngươi, ngươi dựa vào đâu mà nghĩ là ta sẽ giúp ngươi?”

“Bởi vì... Nhị thiếu gia, người tốt bụng nhất...” Giang Liên Nam ngược đầu nhìn lên, vừa đáng thương lại vừa thành kính “Người còn đưa thuốc trị thương cho nô tỳ...”

Cố Tùng cười lạnh “Bình thuốc kia chẳng qua là Đồng Lam dùng còn thừa, không khác gì cơm thừa cho chó mèo ăn. Ta sẽ không giúp ngươi, ngươi không cần đến tìm ta nữa.”

hần rút vạt áo trong tay nàng ta ra, không lưu tình bỏ mặc nàng ta, bước nhanh trên thềm đá.

Giang Liên Nam quỳ trên mặt đất, nhìn bóng dáng Cố Tùng xa xa trên núi, bóng lưng thiếu niên cao to tuấn dật giống như trong quá khứ...

Nàng không có cách nào tưởng tượng được người lạnh lùng bước đi vừa rồi và thiếu niên trong lòng mình là cùng một người...

Nhị thiếu gia không phải là người ôn nhu tuấn dật nhất, tâm lòng thiện lương nhất sao? Sao lại có thể bỏ mặc cho mình đau khổ cầu xin, nhưng vẫn như cũ thấy chết không cứu được chứ?

Giang Liên Nam nhớ đến câu nói cuối cùng của Cố Tùng, hóa ra bản thân mình và mẫu thân trong mắt những người này không khác gì con cho con mèo...

Đột nhiên nàng không khống chế được nở nụ cười, cười bản thân tự mình đa tình, cười bản thân mơ tưởng hão huyền, còn cười bản thân luôn ngu ngốc như vậy luôn coi các thiếu gia tiểu thư ở trên cao là bạn bè.

Hóa ra những năm này qua đi tất cả vẫn giống như lúc trước. Đến lúc khó khăn nhất, ngoại trừ mẫu thân, không có bất kỳ ai khác giúp nàng...

Cuối cùng Giang Liên Nam cũng kiếm đủ tiền.

Cho dù thói đời như thế nào, một nữ nhân có chút nhan sắc muốn kiếm được tiền cho đến bây giờ cũng không thiếu gì cách.

Giang Liên Nam bán mình vào thanh lâu lớn nhất U châu đổi lấy hai mươi lượng, một nửa tiền bán thân chuẩn bị đưa cho cai ngục, cuối cùng cũng gặp được mẫu thân đang bị nhốt trong ngục.

Mới mấy ngày không gặp, Trịnh thị đã gầy gò không ra hình người, trên áo trắng của phạm nhân bà ta đang mặc còn có vết máu, nhìn thấy mà ghê người.

Đợi cai ngục đi xa, Giang Liên Nam vẫn vô cùng cẩn thận, nhẹ giọng hỏi “Mẫu thân, bọn họ dùng hình với mẫu thân sao?”

“ta không sao.” Trịnh thị nói “Con đến đây làm gì?”

Mẫu thân, thầy cái đề nghị dưới tình huống này có thể nói là năm đó là con bỏ nhầm thuốc độc vào trong thức ăn của phụ thân, khi đó con mới chính tuổi, căn cứ vào luật lệ của Đại Ân con sẽ không phạm tội.” Giang Liên Nam nói kết luận mà nàng hỏi được cho Trịnh thị.

Người trong quan phủ bao che lẫn nhau, dựa vào hành vi ngày ấy của nha dịch, muốn giải vây cho mẫu thân là không được chẳng bằng dựa vào sơ hở của luật lệ.

Trịnh thị lắc đầu, âm thanh của nàng khàn khàn nói “Đừng ngu ngốc, con cho rằng bọn họ thật sự muốn lật lại bản án của phụ thân con sao, đó là Cố đại nhân muốn trút giận cho thê tử của mình.”

Nàng thấy bộ dáng Giang Liên Nam trọn mắt há hốc mồm, trong lòng vẫn không cam lòng, nữ nhi của mình, cho dù là bộ dáng, tính tình, có điểm nào thua kém những thiên kim tiểu thư ngâm thơ và vàng mã lớn lên kia chứ, nhưng mà từ nhỏ số khổ như Hoàng Liên.

thật ra nàng đã sớm nghĩ được, việc năm đó đã kết án, không có lý do gì lại có người điều tra lại, chỉ trách mình nhất thời u mê, sinh lòng tham. Nay trừng phạt đúng người đúng tội, chết không hết tội, chỉ thương nữ nhi từ nay về sau chỉ có một mình, không ai chăm sóc.

Trịnh thị bị xử trảm lập tức hành quyết. Ngày hành hình, Ninh thị dẫn theo Cố Thiên trèo lên Tây Sơn, lén Bích Vân Tự thấp hương tạ lễ thần, khấn cầu Phật tổ tiếp tục phù hộ người một nhà bình an.

Đội đến trung tuần*, Cố Phong được như ý nguyện đi vào U châu vệ, từ đó rời thư viện dần thân vào quân doanh.

*Trung tuần: từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng.

Trận mưa to thứ hai của tháng sáu rơi vào cuối tháng, ban đêm mưa to tầm tã, cả nhà Ân sát sứ Chương Hòa Phổ bị sát hại, chỉ có nữ nhi Chương Tĩnh Cầm may mắn thoát nạn.

Cố Thiên cùng Ninh thị đang đi đến nhà Tri phủ U châu Liễu Vân Thăng thăm Chương Tĩnh Cầm, sau khi được cứu nàng liền ở tạm đây.

Tri phủ phân nhân tự mình dẫn các nàng đến Tây phòng, Chương Tĩnh Cầm lẳng lặng nằm ở trên giường, hai gò má hãm sâu, ánh mắt dại ra.

Cố Thiên nhìn thấy, suýt nữa bật khóc “Chương Tĩnh Cầm, ta đến thăm ngươi đây.” Nàng cầm tay Chương Tĩnh Cầm, lay lay “Ngươi mau nói gì đi.”

Chương Tĩnh Cầm vẫn nằm ở đó không hề nhúc nhích, không có chút phản ứng nào.

“Nghe nói lúc khám nghiệm tử thi phát hiện nàng vẫn còn thở, lay nàng tỉnh, nàng kêu gào như phải điên. Nàng ngất đi, sau khi tỉnh lại lần nữa thì thành bộ dạng như bây giờ, có người hầu hạ ăn uống như bình thường, chỉ là không nói một lời nào cũng không có phản ứng gì với người khác, đến buổi tối cả đêm chỉ mở tròng mắt không chịu ngủ.” Lưu thị giận dữ nói “Đại phu nói là chứng mất hồn, do bị kinh sợ quá mức.”

“thật là một đứa bé số khổ.” Ninh thị nói “Cả nhà chỉ còn mình nàng còn sống, thật không biết là hạnh phúc hay là bất hạnh đây.

Chương Hòa Phổ là con trai độc nhất, trong tộc không có họ hàng nào, cậu của Chương Tĩnh Cầm đến U châu ra mặt giải quyết việc mai táng.

Ngày cứ trôi qua như vậy, đáo mắt đã qua nửa tháng, hung thủ vẫn chưa sa lưới, Chương Tĩnh Cầm vẫn chưa thấy khá hơn.

Mỗi lần Cố Thiên nhìn thấy nàng ấy lại muốn rơi lệ, một người đang yên đang lành, bình thường hoạt bát như vậy, rất thích nói đùa, thích nhất là chơi đùa, không có phút giây nào là yên tĩnh, bị bịt miệng nàng vẫn muốn nói liên tục, làm sao lại biến thành bộ dáng như bây giờ chứ...

Đêm Tết Trung Nguyên* đó, Cố Thiên cùng Phùng Thanh Loan được cậu của Chương Tĩnh Cầm cho phép, đưa Chương Tĩnh Cầm đến Bắc Hải thả hoa đăng, cúng tế người thân chết oan.

Hai bên bờ Bắc Hà vây đầy người, khắp mặt sông đều là hoa đăng, những chiếc thuyền nhỏ trôi theo dòng nước, cả dòng sông tỏa ra ánh sáng lung linh, điểm đầy chấm nhỏ giống như dải ngân hà.

Những đứa nhỏ không biết ưu sầu, ngày Vu Lan Quý Môn mở ra, vẫn đang vui vẻ phấn chấn cầm chong chóng chạy qua chạy lại, lăm lăm trong miệng:

“Thả hoa đăng, thả hoa đăng, từng hàng hoa đăng trong nước, ánh sáng tỏa ra trong nước, vòng tròn theo ánh sáng trôi ra biển lớn sớm về miền cực lạc.

Thả hoa đăng, thả hoa đăng, thêm dầu trong hoa đăng, trong lòng không buồn không lo, tâm nguyện theo ánh sáng lên thiên đình, Phúc Thọ ở lại đến vĩnh viễn.

Thả hoa đăng, thả hoa đăng, mỗi năm một chiếc đèn, mỗi ngọn đèn là một khấn cầu, hàng năm đèn cháy trong nước, gìn giữ an khang của nhà nhà.”

không biết vì sao, đám người bỗng nhiên xôn xao đứng lên, xa xa nghe thấy có tiếng người tận lực kêu “... Hồ tiên giáng thế...” Trong giọng nói đều là sợ hãi.

Cố Thiên cùng Phùng Thanh Loan một trái một phải che chở cho Chương Tĩnh Cầm, phía sau còn có hộ vệ hai nhà cùng đám nha hoàn, chạy theo đám người.

Nhưng tình huống rất hỗn loạn, dần dần bị người tách ra, đến lúc Cố Thiên cuối cùng cũng không chạy nổi nữa, bên cạnh trừ Chương Tĩnh Cầm vẫn luôn nắm lấy tay nàng, nhìn sang xung quanh không thấy một ai quen biết.

Trong đám đông có người có sức lớn, bước chân nhanh nhẹn, đuổi kịp từ phía sau lại đây, còn không quên hô to nhắc nhở người bên cạnh “Hồ tiên đuổi đến đây rồi!”

Cho đến bây giờ Cố Thiên vẫn luôn sống an nhàn sung sướng, đừng nói là chạy cho dù là đi cũng chưa từng đi nhiều như vậy, lúc này hai chân nàng đều bủn rủn cả rồi, lúc nhắc lên như là bị đổ chài vào chân, bước đi khó khăn.

Dưới tình huống này, cho dù là có một mình nàng cũng không thắng được cái gì mà Hồ tiên, huống chi còn có một Chương Tĩnh Cầm cần được chăm

sóc.

Cố Thiên do dự có mấy giây, hơi động não, lôi kéo tay Chương Tinh Cầm trốn vào một ngõ nhỏ.

Trong ngõ nhỏ xếp đầy đồ vật, nàng đem Chương Tinh Cầm đặt ngồi vào một cái vại to, phía trên che t cái sọt, không nhìn ra được là bên trong có giấu một người.

Sắp xếp Chương Tinh Cầm xong, Cố Thiên tìm xung quanh chỗ mình có thể trốn.

trên đường cái bên ngoài ngõ nhỏ đột nhiên yên lặng, yên lặng đến mức giống như những người vừa rồi còn chạy như điên trên đường trong nháy mắt đã biến mất toàn bộ.

Cố Thiên giật mình nhìn lại ra phía đường lớn, chỉ thấy một bóng người chiếu vào vách tường trong ngõ nhỏ, cái bóng này được ánh đèn kéo dài ra nhưng vẫn có thể nhận ra đó là thân hình của một nữ nhân.

Cái bóng kia dần dần di động, vền vền chỉ có nửa người trên, rõ ràng là người càng ngày càng đến gần ngõ nhỏ.

Cố Thiên nhìn thấy rất rõ ràng, chỗ tròn tròn cao ngất kia, chỗ phải là cái mông vậy mà lại mọc ra một cái thô to, là một cái đuôi vênh lên thật cao.

Nàng sợ hãi, hai chân giống như bị đóng trên mặt đất, muốn động cũng không thể động.

Nhưng mà, cái bóng kia lại chưa từng dừng lại, trong tai Cố Thiên đã nghe thấy tiếng bước chân, thậm chí còn có thể thấy một đôi giày thêu màu đỏ lộ ra ở đầu ngõ...

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Cố Thiên bị một cánh tay kiên cố không biết từ nơi nào ôm vào trong ngực, hơi thở quen thuộc ập vào mặt, trong lòng nàng buông lỏng, thân thể xụi lơ ngã xuống, tiếp theo liền bị ôm ngang người nhảy lên, như là cưỡi mây đạp gió, nhảy lên giữa không trung, nhảy lên trên đỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 34

Trăng sáng treo cao, giống như một miếng ngọc tròn bằng bạc.

Cố Thiên chưa bao giờ cách ánh trăng gần như thế, gần đến mức dường như chỉ gần vờn ay là có thể chạm vào ánh trăng đó.

Nhưng mà lúc này không phải là thời điểm lãng mạn.

Ánh mắt của nàng di chuyển từ trên mặt trăng sang mặt Hàn Thác, sắc mặt hẩn nghiêm túc, cặp mắt nhìn xuống bên dưới, ánh mắt đuổi theo “Hò yêu” trên đường lớn.

Cái gọi là “Hò yêu” kia đã đi qua ngõ nhỏ, từ vị trí bọn họ đứng chỉ có thể trông thấy bóng dáng của nàng.

Mái tóc đen dài như thác nước, rối tung xòa ra đến eo mông, mặc quần áo màu cam, thân hình yếu đuối, lúc bước đi cái eo nhỏ chuyển động, mông chuyển động còn có một cái đuôi lông bù xù tắp toát.

Cố Thiên bất thành linh giật cả mình, túm chặt vạt áo trước của Hàn Thác run lẩy bẩy.

Hàn Thác biết Cố Thiên sợ hãi, sẵn sóc ấn đầu nàng vào trong ngực mình, không để cho nàng nhìn thấy cảnh tượng không thể tưởng tượng được.

Bóng dáng “Hò yêu” biến mất sau khúc quanh trên đường, Hàn Thác ôm Cố Thiên nhảy xuống khỏi nóc nhà.

“Thả ta xuống đi.”

Cố Thiên thấy Hàn Thác đi về cuối ngõ, giả dựa nói “Chương Tinh Cầm vẫn ở trong ngõ nhỏ, không thể bỏ một mình nàng ở đó.

Mặt Hàn Thác lạnh như sương, mắt diếc tai ngo, đi một đường không ngừng bước, đi đến xe ngựa đỗ ở cuối ngõ, ôm nàng lên xe.

Cố Thiên bị Hàn Thác đặt vào trong xe ngựa, nghe vào trong tai là tiếng hẩn trầm giọng nói “Tự sẽ có người lo cho nàng ấy, không cần nàng lo.”

Đường đường là Tĩnh vương khi đi ra ngoài tất nhiên không thể thiếu hộ vệ đi theo.

“Nhưng mà...” Cố Thiên vẫn không yên tâm, tay chân cùng sử dụng muốn đứng lên “Ta muốn đi cùng với nàng ấy...”

Hàn Thác cũng không thèm nhìn đến Cố Thiên, ra lệnh cho phu xe bắt đầu đi.

Xe ngựa lộc cộc đi về phía trước.

Trong xe rõ ràng ngồi hai người, nhưng lại không nói chuyện với nhau, im lặng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương.

Giương mặt Hàn Thác vẫn bình tĩnh, nhắm mắt dưỡng thần, không nói một câu nào.

Cố Thiên biết hắn đang tức giận nhưng cũng không biết hắn tức giận cái gì.

Nàng ngoan ngoãn ngồi trên tháp, hai tay đặt trên đầu gối, trong lòng rối rắm không biết có nên mở miệng trước phá vỡ cục diện xấu hổ trầm mặc này hay không.

thật cẩn thận xem xét sắc mặt Hàn Thác vài lần, Cố Thiên khó có khi thông minh quyết định duy trì tình trạng hiện tại để tránh bị lửa giận không biết từ đâu của hắn lan đến trên người mình.

Dù sao bọn họ cũng đang trên đường về nhà nàng, sẽ sớm tách ra thôi.

Cố Thiên tính toán hoàn toàn sai, xe ngựa cũng không chạy về Cố gia, mà là đi một đường tiến vào Tỉnh vương phủ, dừng trong viện.

Hai bên đường cứ hơn mười thước lại đứng một thị vệ. Cố Thiên bị Hàn Thác ôm xuống khỏi xe ngựa, nàng tuyệt đối không dám gây dấy, đem mặt chôn ở trước ngực Hàn Thác, yên lặng cầu nguyện đợi đến lúc nàng chính thức được gả vào Tỉnh vương phủ bọn họ đã sớm quên tình cảnh hôm nay, hoàn toàn không nhận ra bản thân nàng.

“Bảo bọn họ lui hết ra ngoài đi.” Hàn Thác ra lệnh cho Từ Cao Lục.

Chính hắn thì lại giờ chân đá văng cửa phòng ngủ, đi vào trong, dùng sức ném Cố Thiên lên trên giường.

Bị ném quá mạnh, Cố Thiên lăn một vòng ở trên đệm gấm mềm nhẵn trên giường, lăn đến bên góc tường mới dừng lại.

Nàng đầu văng mất hoa, cánh tay chống xuống giường muốn ngồi dậy, tấm lưng vừa rời khỏi đệm giường lại có một cơ thể rắn chắc lửa nóng nhào lên, đè nàng nằm lại xuống giường.

Hành vi thô bạo như vậy, mặc dù biết là Hàn Thác, Cố Thiên cũng không nhịn được sợ hãi, sợ hãi kêu lên đưa tay đẩy hắn ra.

trên bàn tay trắng nõn của nàng có một vết máu thật dài, vừa rồi lúc ở bên ngoài trời tối không phát hiện ra, bây giờ ở trong phòng đèn đuốc sáng trưng, nhìn thấy có vẻ hết sức ghê người.

Hàn Thác bắt lấy bàn tay kia đánh giá, rồi lại buông ram cau mày ngồi dậy, đi ra bên ngoài phòng gọi Từ Cao Lục đi lấy khăn sạch, băng gạc cùng với thuốc trị thương, tự mình hành động băng bó vết thương cho Cố Thiên.

Chẳng qua chỉ là bị thương một vết xước nho nhỏ ngoài da mà thôi, Hàn Thác lại dùng băng gạc cuốn một vòng lại một vòng, cho đến khi dùng hết cả cuộn băng gạc, băng bó cánh tay đến khi mười phần giống cái bánh bao hấp mới thôi.

Sau khi Từ Cao Lục cầm lọ thuốc trị thương rời khỏi, Hàn Thác lạnh lùng mở miệng nói “Lúc trước ta đã nói với nàng cái gì? Nếu nàng lại làm loạn ta sẽ làm như thế nào? Ta sẽ trừng phạt nàng như thế nào?”

Lời này là nói cuộc thảo luận ở Tùng Hạc Lâu, đó là lần đầu tiên bọn họ hôn môi của cả hai kiếp,...

Cố Thiên đưa tay che miệng lại...

Hàn Thác thấy thế, khoe môi hơi nhếch lên, ôm Cố Thiên về phía trước hắn, nàng bỏ nhào về phía trước, bị Hàn Thác đè nằm sấp vào trên đùi hắn.

Trước khi Cố Thiên kịp phản ứng lại, bàn tay Hàn Thác đã “Ba” một tiếng dừng ở trên mông nàng.

Trong nháy mắt Cố Thiên bị dọa ngây người, sợ hãi đến quên cả gây dấy phản kháng, cả hai kiếp cộng lại, cho đến bây giờ chưa từng có ai động vào nàng cho dù là một ngón tay, Hàn Thác là người đầu tiên dám ra tay đánh nàng.

hắn đánh đủ năm lần mới buông nàng ra.

Hai tay Cố Thiên che lại mông mình, nước mắt lưng tròng ngồi chồm hổm trên giường.

thật ra, chỉ có cái đầu tiên là Hàn Thác dùng sức đánh, những cái còn lại hắn ra tay đều rất nhẹ nhàng, cuối cùng thậm chí còn thuận thế xoa mông cho nàng.

Nhưng mà đối với Cố Thiên mà nói, vấn đề không phải là có dùng sức hay không, nàng đường đường là một cô nương mười tám tuổi, vậy mà lại bị một

người.đánh.mộng!

Nếu chuyện này truyền ra bên ngoài, nàng làm sao còn có mặt mũi nhìn người khác nữa chứ?

không, cho dù là không có ai biết, nàng cũng cảm thấy quá mất mặt.

Cố Thiên vừa thẹn vừa giận, hung dữ trừng mắt nhìn Hàn Thác, hận không thể dùng ánh mắt lăng trì từng xẻo hán.

Hàn Thác căn bản không thèm để ý, hán cong cong khóe môi, nhướn mày nói “Lần sau còn dám như vậy nữa không?”

“Hôm nay ta đã làm sai cái gì?” Cố Thiên bất mãn lắm lắm.

Đây rõ ràng là hán tìm cớ, chỉ cần muốn phạt nàng, muốn bắt nạt nàng là có thể nói nàng phạm sai lầm, hoàn toàn không cần nói lý.

“Lúc gặp phải nguy hiểm, vì sao không bảo vệ bản thân mình trước?” Hàn Thác hỏi.

Cố Thiên chớp mắt nhớ lại tình huống đêm nay “Chương Tinh Cầm bị bệnh, nàng không biết chăm sóc bản thân mình, hơn nữa, nàng ấy là bạn của ta, người nhà nàng ấy đều mất cả rồi, nàng ấy không thể có chuyện gì nữa.”

Nàng phân tích đạo lý rõ ràng, càng nói càng đúng lý hợp tình.

Hàn Thác nhìn hai mắt nàng trong suốt lại thản nhiên, hừ lạnh nói “Bởi vì nàng bị bệnh, là bạn bè của nàng, mọi người trong nhà đều đã mất, cho nên tính mạng của nàng ta quan trọng hơn tính mạng của nàng hay sao?”

“Đương nhiên ta không có ý này.” Cố Thiên bất đắc dĩ nói “Chẳng lẽ ý Vương gia là ta nên để mặc nàng ấy ở một bên, mặc kệ chuyện sống chết của nàng ấy, chỉ lo cho bản thân chạy trốn chết hay sao?”

Hàn Thác trầm mặc không nói, đương nhiên hán cũng không parhi có ý đó, hán hiểu tính tình của Cố Thiên, vì người mình quan tâm, có thể liều lĩnh, hán để ý nàng cũng chính vì điều này.

Nhưng mà, Cố Thiên lo lắng cho bản của nàng như thế nào, Hàn Thác cũng lo lắng cho nàng như thế đó.

hán không muốn nàng bị thương, không muốn nàng gặp nguy hiểm, ở trong lòng hán, không ai quan trọng bằng nàng.

“... Nếu ta thật sự làm như vậy, ta có gì khác so với Giang Liên Nam chứ, không phải Vương gia cũng không yêu thích nàng ta sao? Trong lòng không muốn, không phải là nói... A...”

Cố Thiên còn đang giải thích, Hàn Thác lại ngoài dự liệu ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn còn đang lải nhải kia.

Cố Thiên mở to hai mắt nhìn, không thể giải thích nổi chuyện biến đột ngột này, một khắc trước hai người rõ ràng còn đang tranh chấp, vì sao đột nhiên lại đến hôn nàng chứ?

Nhưng mà lí trí của nàng rất nhanh bị Hàn Thác mãnh liệt cắn nuốt, trong đầu như có nước sôi sôi trào, cuối cùng câu hỏi đều hóa thành dòng nước chảy về hướng Đông, một đi không trở lại.

Hàn Thác không muốn mất đi Cố Thiên, nhưng mà nàng có chút ngu ngốc, luôn đặt bản thân vào chỗ nguy hiểm

hán tùy thời tùy chỗ bảo vệ bên người nàng, hán muốn đem nàng cất vào trong túi tiền để mang theo bên người mình, muốn nhào nặn nàng sát nhập vào trong thân thể hán... Chỉ có thể biến nàng thành bản thân mình mới có thể yên tâm

Phương thức biểu đạt tình cảm của nam nhân không giống với nữ nhân, bọn họ không giỏi sử dụng ngôn ngữ, sở trường của họ là dùng hành động để bày tỏ, càng để ý thì càng khản trương, càng không có khả năng nói lời ngon tiếng ngọt, ngược lại lại sinh ra sự thân mật vô cùng tận một cách tự nhiên.

Hôn môi đơn thuần đã không thể thỏa mãn nhu cầu tình cảm của Hàn Thác lúc này.

hán đẩy Cố Thiên ngã xuống giường, bản thân mình thì đè lên người nàng, ở giữa răng môi nàng thành công thành đoạt đất, bàn tay cũng chạy dọc theo đường cong duyên dáng của nàng, không buông tha một tấc da thịt nào.

Quần áo mùa hè mặc dù ít ỏi nhưng cũng gây trở ngại, Hàn Thác gần như là xé rách, đem quần áo của Cố Thiên lột sạch.

cô gái yêu kiều. Xinh đẹp. Mềm mại. Non non. không hề che đậy hiện ra ở trước mắt hán...

Cảm giác mát lạnh bỗng nhiên truyền tới làm cho Cố Thiên bừng tỉnh lại, nàng muốn giãy dụa, lại dùng tay che đôi tuyết phong của mình lại, Hồng Mai run rẩy...

Huyết mạch của Hàn Thác khuyết đại, hô hấp dồn dập, hai ba lần liền có thể chế trụ nàng, một tay nắm lấy hai cổ tay nàng, kéo hai tay nàng lên đỉnh đầu, một tay cầm lấy đồ lót của nàng bị ném ở trên giường, quấn quanh cổ tay nàng, buộc vào phía trên cột giường.

Tay không thể động, còn có chân.

Cố Thiên hét lên đá Hàn Thác, lại bị hấn bắt được cổ chân đem hai chân tách ra...

Lúc chấm dứt tất cả mọi hành động, Cố Thiên đã sắp khóc không thành tiếng.

Hàn Thác không làm được bước cuối cùng, chỉ ở giữa hai chân Cố Thiên phóng ra.

Đối với Cố Thiên mà nói, căn bản là không có gì khác nhau cả.

Kiếp trước lúc ở cùng với hắn. Phòng, cho dù không tình nguyện, ít nhất còn có danh nghĩa là vợ chồng. Bây giờ thì tính là gì đây, mặc dù là vị hôn phu hôn thê cũng không nên như vậy...

Là do bản thân nàng không có tự trọng sao? Nàng lên lút gặp mặt hắn, để cho hắn hôn môi, cho nên hắn mới được một tác lại tiến một thước, căn bản không cần tôn trọng nàng sao?

Cố Thiên càng khóc càng đau lòng, nước mắt chảy đầy mặt, nhưng mà tay còn đang bị trói muốn lau nước mắt cũng không được.

Hàn Thác ngượng ngùng xoa xoa thái dương, đưa tay cởi trói hai tay cho Cố Thiên, ôm nàng ngồi xuống.

Cố Thiên thấp giọng nức nở, một cử động cũng không dám lộn xộn, nàng cùng Hàn Thác mặt đối mặt ngồi trên đùi hắn, tư thế nha vậy rất nguy hiểm, càng sợ chỉ một hành động không cẩn thận sẽ kích thích hắn, làm hắn không khống chế được cường bức mình.

Tâm tư của Hàn Thác lúc này lại không như vậy, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng nàng, trấn an cảm xúc của nàng, ôn nhu nói “Nàng có người nàng quan tâm, cũng có người quan tâm nàng như vậy, nếu nàng không bảo vệ bản thân thật tốt, xảy ra bất cứ chuyện gì, người quan tâm đến nàng cũng sẽ đau lòng khổ sở...”

Đạo lý này rõ ràng dễ hiểu, Cố Thiên cũng không nghi ngờ gì, cũng khiêm tốn nhận lấy sự dạy dỗ của hắn.

Chỉ là, vì sao phải nói những lời này với nàng chứ?

Trong đầu Cố Thiên đột nhiên thống suốt, thử nhỏ giọng dò xét hỏi “Nếu ta xảy ra chuyện gì, Vương gia sẽ đau lòng khổ sở sao?”

Cái này còn phải hỏi sao?

Hàn Thác có chút căm tức, vì nàng vậy mà hoàn toàn không hiểu tâm ý của mình, xem ra vừa rồi còn chưa đủ thân mật.

hắn lại đẩy Cố Thiên xuống giường, nặng nề đè lên trên...

Đệm giường rất mềm, nhưng đột nhiên ngã lên vẫn rất đau, Cố Thiên bị đau “A” lên một tiếng.

không nghĩ đến, ngoài cửa cũng truyền đến một tiếng “A” như là đáp lại. một tiếng thờ nhẹ, còn kèm theo một tiếng “Àm”, cũng không biết là vật gì va chạm vào cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 35

Editor: huysacthiensu

Việc này phải nói từ cuối năm cũ nói lại.

Tháng chạp, nhà họ Điền ở huyện Thông Châu bị mất hai con gà, mấy ngày sau lại tìm thấy ở đồng ruộng.

Việc này đáng ra chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến.

Chuyện đáng nói ở đây là đại địa chủ Lý viên ngoại lại cứng rắn nói rằng gà đó là của nhà hắn, cho rằng Điền lão đã lấy trộm gà của nhà hắn.

Nhà ai nuôi gà cũng sẽ không cố ý làm ký hiệu trên con gà, gà không biết nói chuyện, làm cho người có miệng cũng không thể nói rõ, tiếng tăm của ai lớn hơn, hậu phương của ai vững chắc hơn thì sẽ là của người đó.

Năm mới Lý viên ngoại đã cho con trai lớn đi đóng thuế cho quan từ sớm, lại đúng là tri huyện Thông Châu, người trong nhà đương nhiên phải hướng vào

người trong nhà, ra công đường liền phán Điền lão ăn trộm gà, phạt đánh hai mươi gậy, không những muốn Điền lão trả lại gà mà còn muốn ông ấy bồi thường tổn thất cho Lý viên ngoại mười lượng bạc.

Vẫn tự lúc trước có nói, thời kỳ đầu, ruộng đất của Đại Ân chỉ cần hai lượng bạc là có thể mua một mẫu, nếu Điền gia có thể bỏ ra mười lượng bạc thì đã sớm bỏ tiền ra mua đất, cần gì phải làm người làm ruộng thuê mướn cho người khác bắt nạt.

Có câu là, người giàu có dù ở thâm sơn cùng cốc vẫn có người thân ở xa, người nghèo dù gây ra chuyện gì cũng không có người hỏi. Của cải của Điền gia như vậy, những người qua lại với bọn họ cũng là người làm thuê bán nông như họ, cho dù có vay cũng không thể vay được nhiều tiền như vậy.

Con gái lớn của Điền gia năm nay vừa tròn mười tám, là một đóa hoa nổi tiếng gần xa ở thôn. Tâm tư của Lý viên ngoại linh hoạt, liền nói cha mẹ nợ thì con cái phải trả, liền dùng sức mạnh kéo con gái của Điền gia về nhà làm di nương.

Đến bây giờ con có chuyện gì mà không hiểu nữa chứ, người ta đã sớm nhớ thương con gái nhà mình rồi...

Điền lão năm nay đã ngoài năm mươi, trước đó đã bị đánh hai mươi gậy bị ngoại thương thêm nội thương, nay nghe tin này vừa tức vừa hận, giận đến công tâm, phun ra một búng máu, bất tỉnh nhân sự, cơm nước không ăn, cuối cùng kéo dài được ba ngày đã đi đời nhà ma.

Con gái lớn nhà họ Điền nghe tin, ngay đêm đó đã tự vẫn tại Lý gia.

Điền đại thẩm liên tục phải chịu tang chồng tang con, ngã bệnh không dậy nổi.

Con gái thứ hai nhà họ Điền mới mười sáu tuổi, trước đây làm tạp vụ trong một vũ quán trên thị trấn, là một cô nương có cá tính lại có chủ ý, đeo trên lưng một bao quần áo cùng một ít lương khô đi vào thành U châu, đến nha môn của tri phủ đánh trống kêu oan.

Ai ngờ Tri phủ đại nhân được Lý tri huyện quyên góp ít bạc tất nhiên không chịu thụ lý vụ án, xử con gái thứ hai nhà họ Điền bịa chuyện gây sự, vu oan cho huyện quan, phạt đánh mười gậy sau đó ném người ra bên ngoài phủ nha.

Con gái thứ nhà họ Điền bất khuất, đương thương cho khôi lại vào thành, đi thẳng đến Vương phủ. Nàng ấy ôm ý định cá chết lưới rách, cho dù không lật đổ được Tri phủ Tri huyện cũng phải để cho triều đình thấy bọn họ thật là ngu xuẩn, ai ngờ Vương gia không đụng đến, gặp phải vẫn là quan lại bao che cho nhau trong đó có một vị quan là Đề hình án sát sử của U châu – Chương Hòa Phổ.

Chương Hòa Phổ một lòng ngóng trông ngày bản thân được điều nhiệm lên làm quan ở kinh thành, đương nhiên không chịu vạch trần chuyện dưới trướng của mình có tham quan.

Điền nhị tỷ ở vũ quán đã học được hai, ba chiêu thức, càng có vẻ đẹp khỏe mạnh sinh động hơn so với đại tỷ của mình. Ngày thường Chương Hòa Phổ đã gặp những rất nhiều người con gái liễu yếu đào tơ, nay nhìn thấy một người con gái không giống như vậy, động tâm tư, ngoài miệng thì nói sẽ giải oan cho người thân của nàng, vừa lừa gạt vừa dụ dỗ cô nương làm di nương.

Điền nhị tỷ lúc đầu không xem xét kỹ, tin là thật, vô cùng cảm kích đối với Chương Hòa Phổ.

Nhưng thấy thời gian đã qua được mấy tháng, việc lật lại vụ án lại không có chút động tĩnh nào, trong lòng nàng cũng thấy có điều khả nghi.

Đến tháng sáu, Điền đại thẩm qua đời, nàng xử lý xong tang sự, liền ngã bài với Chương Hòa Phổ.

Chương Hòa Phổ lộ ra bộ mặt thật, Điền nhị tỷ đau buồn phần nộ đan xen, phụ thân và tỷ tỷ có oan khó nói, có thù khó báo, bản thân lại bị lừa mất đít trong sạch, nẫu thân cũng chết, từ nay về sau nàng cũng không còn vướng bận gì nữa. Ý nghĩ muốn cá chết lưới rách với bọn họ lại bắt đầu nảy ra trong đầu.

Vì thế, cùng với mấy vũ sư quen biết trong vũ quán, trong đêm mưa giã thán giã quý, diệt môn toàn bộ Chương gia.

Điền nhị tỷ không tin, vụ án mạng lớn như vậy, còn có người có thể coi như không có gì xảy ra?

Nhưng mà lúc trước Chương Hòa Phổ vẫn chưa ghi tên vào danh sách nạp thiếp, trừ những người trong Chương gia, không có ai biết đến sự tồn tại của Điền nhị tỷ. Cố Thiên chờ hai nàng, mặc dù đã nghe Chương Tĩnh Cầm nhắc đến, nhưng dù sao cũng sẽ không tham gia khám nghiệm tử thi nhật xác, không ai biết những người chết bên trong thiếu một vị di nương, tất nhiên cũng sẽ không có người nghi ngờ đến trên người nàng, chỉ coi như vụ án không có đầu mối mà xử lý.

Vì vậy Điền nhị tỷ lại làm loạn một hồi ở ngày tết Trung Nguyên* ấy.

· Rằm tháng bảy âm lịch, theo tục xưa, vào ngày này phải đốt quần áo giấy, cúng tế người thân đã mất. Nước mình còn gọi là ngày xá tội vong nhân.

Ngày ấy Hàn Thác không phải có ý tham gia vào vụ án, hắn đi đại doanh U châu tuần tra trên đường về vô tình gặp được cho nên phải cận vệ đi theo dõi điều tra.

Từ đầu đến cuối Điền nhị tỷ cũng không tính đến chuyện trốn đi, sau khi bị bắt ngay cả thẩm vấn cũng không cần, tự mình chủ động nói hết toàn bộ sự việc, cụ thể đến mức không thể cụ thể hơn.

Từ đó vụ án Chương gia bị diệt môn tất cả manh mối đều bị điều tra ra, trong đó liên lụy cả Tri phủ U châu và Tri huyện Thông châu, hoặc bị giáng chức

hoặc bị cách chức, ba vị trí đó cũng có người mới đến nhậm chức, không hề nói ti mỉ.

Chứng bệnh mất hồn của Chương Tinh Cầm ở tết Trung Thu cũng không thuốc mà khỏi, sau khi người nhà thất thần, liền theo cậu lên đường đi Sơn Tây Đại Đồng phủ.

Ngày khởi hành là ngày mười tháng tám, Cố Thiển cùng Phùng Thanh Loan đến tiễn.

Hai bên đường trồng đầy cây bạch quả cao che trời, bây giờ lá cây đã chuyển vàng, rải vàng cả một khu vực.

Chương Tinh Cầm đem một hộp là từ gỗ cây từ đàn có khảm ngọc trai đưa cho Cố Thiển “Đây là vài di vật của đại ca, có một bộ kiếm phổ, một bộ quyền phổ, còn có một thanh chủy thủ hình rồng. Có cơ hội nói giúp ta với Tĩnh vương giao cho Lâm Tu đại ca, cảm ơn hẳn ngày tết Trung Nguyên ấy đã chăm sóc ta.

Mặc dù nàng đã khỏi hẳn, nhưng lại hoàn toàn không thấy sự vô tư vô lự, bộ dáng hoạt bát trước kia, người cũng trầm tĩnh lại, cũng gầy đi rất nhiều, quần áo rộng rãi bay bay trên người, phần phật theo gió thu lạnh thổi.

Ba người chảy nước mắt từ biệt, xe ngựa bọc lụa đi thẳng về hướng Tây, đến tận đến lúc không thấy bóng dáng xe ngựa nữa, hai người Cố Phùng mới lên xe trở về thành.

nói đến cũng thật lạ, nửa đầu năm Nguyên Hòa thứ hai mươi mốt, đủ loại chuyện tình xảy ra giống như rai đậu dày đặc không ngừng, đến sáu tháng cuối năm lại bình tĩnh trở lại, đời này an ổn, không sóng cũng không gió.

Tất cả Cố gia đều như thường, chỉ có xảy ra chút chuyện trên người Cố Phong. Đại vệ doanh U châu cũng giống thư viện Hàn Sơn, mỗi tuần có một ngày hưu mộc, không phải mỗi lần được nghỉ Cố Phong đều về nhà, nhiều lúc sẽ cùng mấy người cùng quê đi du ngoạn. Những lúc về nhà, Cố Thiển nhiều lần nhận thấy hắn có khác biệt, đầu tiên là hơi nặng nề bị đen đi, sau đó thì người cường tráng lên, tính tình hơi xúc động cũng từ từ trầm ổn.

Lúc đầu Cố Cảnh Ngô cũng không muốn con trai nhỏ nhà mình vào quân doanh quá sớm, lo lắng đủ các hạng người, tiếp xúc lâu ngày sẽ ảnh hưởng đến nhân phẩm của hắn.

Ninh thị cũng vậy, sợ hắn vào quân doanh phải chịu khổ, Cố Phong còn nhỏ sẽ không chịu được.

Chỉ là, hai người không thể lay chuyển được chủ ý con trai đã sớm quyết định, không thể không đồng ý cho hắn vào quân doanh. Nay thấy hắn thành thực hơn so với trước kia, vợ chồng hai người tất nhiên là vui mừng.

Cố Thiển nhận sự ủy thác của Chương Tinh Cầm chuyển lễ vật cho Lâm Tu khi gặp Hàn Thác cho nên không thể không đi đến chỗ hắn đã hẹn trước.

Nàng cũng không phải làm bộ làm tịch giả mồn, mà là cho rằng bản thân vẫn phải làm theo khuôn phép của các cô nương, trước khi cưới sẽ không lên lút gặp mặt Hàn Thác.

Còn Hàn Thác, nên mời vẫn cứ mời, Cố Thiển không chịu đi hẳn cũng không miễn cưỡng nàng. không thấy mặt nàng thì mỗi ngày hắn sẽ viết một phong thư, chuyển cho Hồng Hoa.

Đầu xuân năm Nguyên Hòa thứ hai mươi hai, toàn bộ Cố gia từ trên xuống dưới đều bận túi bụi, một lòng chuẩn bị cho hôn lễ của Cố Tùng và Phùng Thanh Loan ngày hai mươi sáu tháng hai.

Ngày hai mươi, Cố Tùng được hưu mộc, ở trong nhà mặc thử áo cưới của tân lang được Cẩm Tú phường đưa đến.

“rõ ràng năm trước mới đo, sao mới qua hai tháng đã gầy đi rồi.” Ninh thị lúc đầu nói “Mặc dù muốn tham gia thi Hương, nhưng cũng phải yêu thương lấy bản thân mình chứ.”

Cố Tùng cười nhẹ, chỉ nói mẩu thân nói đúng.

Ninh thị nhìn bộ dáng của hắn thì biết hắn không để ở trong lòng, chỉ chỉ cái trán của hắn “Con trái lớn không nghe lời mẩu thân, đợi lát nữa ta sẽ gọi thê tử ngươi trừng trị ngươi.”

“Mẩu thân, Loan tỷ tử dụ dàng sẵn sốc như vậy, ta thấy nhất định chỉ có Đại ca bắt nạt nàng ấy.” Cố Thiển từ ngoài cửa sổ thò đầu vào, cười tùm tùm đánh giá Đại ca mặc quần áo tân lang đồ thẩm.

Kiếp trước vì Ninh thị mất, Cố Tùng giữ đạo hiếu ba năm, đến tận năm Nguyên Hòa thứ hai mươi tư mới thành thân với Phùng Thanh Loan. Hôn lễ tổ chức ở Kinh thành, trước đó một năm Cố Tùng đã đứng nhất trong kỳ thi Đình, được Hàn Khải khâm điểm là Trạng Nguyên, vào Hàn Lâm viện làm sử quan. Thân là anh vợ của tân hoàng tương lai, lại có thực học, tiền đồ vô lượng, người đến chúc mừng đương nhiên là nhiều vô số như nước chảy, hôn lễ long trọng chưa từng có, nghi lễ phong phú, được người trong kinh thành truyền tụng thành một giai thoại.

Nhưng mà chỉ nửa năm sau, Cố Cảnh Ngô phản đối Hàn Khải giám quân nhu thời chiến, phụ tử hai người cùng bị giáng chức đi đến Phúc Kiến.

Nay Ninh thị an khang, hôn sự diễn ra sớm, không biết những việc khác có thay đổi theo không.

Trọng sinh đã hơn một năm, Cố Thiển đã không dễ dàng lo lắng đến chuyện xảy ra sau này như lúc đầu, chậm rãi học được an tâm hưởng thụ.

Lúc Nhị ca thi năng không giúp được gì, nhưng tài năng của Cố Tùng không thay đổi, cho dù có nhiều chỗ không giống kiếp trước nhưng cũng không kém nhiều lắm, năng vốn không lo lắng chút nào.

Về chuyện của phụ thân, đến lúc đó nghĩ biện pháp khuyên người lúc lên triều chớ nên tranh luận cái gì với Hàn Khai.

“Đúng vậy, Loạn nhi dịu dàng sẵn sóc, sau khi thành thân ta sẽ có thể từ dịu dàng chăm sóc, cuộc sống mỹ mãn.” Cố Tùng cười thờ dài “Cho nên từ trước đến nay là đều thấy tiếc thay cho Tĩnh vương, rõ ràng là một nhân vật thần tiên, lại cứ phải rơi vào tay Xán Xán điều ngoa bốc đồng được nuông chiều từ bé của nhà ta, về sau chỉ có thể chịu khổ...”

“Mẫu thân!” Cố Thiên nhảy vào nhà, dựa vào người Ninh thị “Người nhìn Nhị ca đi, huynh ấy còn chưa lấy vợ đã bắt đầu bắt nạt muội muội rồi.”

Ninh thị lại nói “Ta thấy Hưởng Lâm nói không sai, năm trước sinh nhật của Tĩnh vương tháng mười một, ta dạy con may áo choàng làm quà tặng, đến nay đông đi xuân đến, một cái cánh của chim ưng con cũng chưa thêu xong. Nếu cứ như vậy, ta thấy đến khi con xuất giá cũng chưa thêu xong, có lẽ phải chờ sau khi đứa thứ ba của các người một tuổi điện hạ mới nhận được món quà đó.”

Cố Tùng nghe thấy cười ha ha.

Mẫu thân cùng huynh trưởng liên hợp lại chế giễu mình, Cố Thiên tất nhiên không thuận theo, giả vờ tức giận, làm mặt quỷ, xoay người chạy đi, va vào Xảo Nguyệt đang vội và tiến vào.

“Nhị tiểu thư cẩn thận.” Xảo Nguyệt đỡ lấy Cố Thiên, bẩm báo với Ninh thị “Phu nhân, Đại thiếu gia từ Kinh đến, đang chờ ở từ đường.”

Ba mẹ con Ninh thị vui vẻ như lông mày, vội vàng đi ra khỏi viện của Cố Tùng, đi ra phía trước tiếp đón.

Vĩnh Chiêu hầu có ba năm một nữ, con trai cả Cố Cảnh Thịnh, con trai thứ ba Cố Cảnh Ngô cùng con gái duy nhất Cố Cảnh Huệ đều do vợ cả sinh, con trai thứ hai Cố Ngôn Tắc do Đình di nương sinh ra.

Đại thiếu gia trong miệng mọi người tên là Cố Dung, là con trai độc nhất của thế tử Hầu phủ Cố Cảnh Thịnh, năm nay hai mươi hai tuổi. Năm mười tám tuổi đỗ Thám hoa, ban cho Tiến sĩ, bây giờ là Đô Ngự Sử ở Đô Sát Viện, làm quan chính Tứ phẩm.

Cố Dung làm quan hai năm, hoàn toàn mất đi dáng vẻ của người thiếu niên ngây ngô, thay vào đó là sự chín chắn. Nhìn thấy ba người Ninh thị đi vào, hân hững về Ninh thị chào “Gặp qua Tam thẩm, tổ phụ lệnh cho con thay người cùng với phụ thân đến uống rượu mừng, càng đặc biệt lệnh cho con đến trước mấy ngày, giúp đỡ Tam thúc cùng Tam thẩm.”

Vừa cười vừa bắt chuyện cùng Cố Tùng và Cố Thiên.

Bốn người ngồi xuống, nói về việc nhà, Ninh thị tất nhiên không quên hỏi tình hình mọi người trong Hầu phủ dạo gần đây, Cố Dung trả lời từng câu, cuối cùng nói đến vợ mình “Vốn là Tương nhi muốn đến đây với con, nhưng một ngày trước khi xuất phát lại chuẩn ra hỷ mạch, cho nên ở lại nhà dưỡng thai.”

Ninh thị vội vàng nói đây là việc mừng.

Cố Thiên vỗ tay cười nói “Vậy chờ chúng ta trở về kinh thành là có thể nhìn thấy tiểu bảo bảo rồi.”

Nàng nhờ kiếp trước Lộ Tương sinh ra một bé gái thanh khiết đáng yêu.

Cố Thiên thích đứa nhỏ, đáng tiếc lúc đó vẫn ở trong cung, khó có thể gặp mặt cháu gái nhỏ, càng không có nhiều thời gian ở chung.

Nếu dựa theo kiếp trước, mùa thu Cố Cảnh Ngô có thể về Kinh, đúng lúc Lộ Tương sinh, mà Cố Thiên đến tháng hai năm sau mới xuất giá, có thể ở chung với cháu gái nhỏ gần nửa năm, nghĩ đến là vui vẻ không thôi.

Bên này vui mừng trò chuyện với nhau, Xảo Nguyệt lại vào bẩm báo “Phu nhân, cữu gia (anh trai của Ninh thị) cùng cữu thiếu gia (con của anh trai của Ninh thị) đến.”

Ninh thị thần nhiên đáp một tiếng, lại không vui mừng như vừa rồi, không phải bà không thân thiết với người nhà mẹ đẻ, thật sự là huynh trưởng cùng cháu ngoại trai đều là người làm cho người khác đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chương 36

Việc này phải nói từ cuối năm cũ nói lại.

Tháng chạp, nhà họ Điền ở huyện Thông Châu bị mất hai con gà, mấy ngày sau lại tìm thấy ở đồng ruộng.

Việc này đáng ra chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến.

Chuyện đáng nói ở đây là đại địa chủ Lý viên ngoại lại cứng rắn nói rằng gà đó là của nhà hắn, cho rằng Điền lão đã lấy trộm gà của nhà hắn.

Nhà ai nuôi gà cũng sẽ không cố ý làm ký hiệu trên con gà, gà không biết nói chuyện, làm cho người có miệng cũng không thể nói rõ, tiếng tăm của ai lớn hơn, hậu phương của ai vững chắc hơn thì sẽ là của người đó.

Năm mới Lý viên ngoại đã cho con trai lớn đi đóng thuế cho quan từ sớm, lại đúng là tri huyện Thông Châu, người trong nhà đương nhiên phải hướng vào người trong nhà, ra công đường liền phán Điền lão ăn trộm gà, phạt đánh hai mươi gậy, không những muốn Điền lão trả lại gà mà còn muốn ông ấy bồi thường tổn thất cho Lý viên ngoại mười lượng bạc.

Vẫn từ lúc trước có nói, thời kỳ đầu, ruộng đất của Đại Ân chỉ cần hai lượng bạc là có thể mua một mẫu, nếu Điền gia có thể bỏ ra mười lượng bạc thì đã sớm bỏ tiền ra mua đất, cần gì phải làm người làm ruộng thuê mướn cho người khác bắt nạt.

Có câu là, người giàu có dù ở thâm sơn cùng cốc vẫn có người thân ở xa, người nghèo dù gây ra chuyện gì cũng không có người hỏi. Của cải của Điền gia như vậy, những người qua lại với bọn họ cũng là người làm thuê bán nông như họ, cho dù có vay cũng không thể vay được nhiều tiền như vậy.

Con gái lớn của Điền gia năm nay vừa tròn mười tám, là một đóa hoa nổi tiếng gần xa ở thôn. Tâm tư của Lý viên ngoại linh hoạt, liền nói cha mẹ nợ thì con cái phải trả, liền dùng sức mạnh kéo con gái của Điền gia về nhà làm di nương.

Đến bây giờ con có chuyện gì mà không hiểu nữa chứ, người ta đã sớm nhớ thương con gái nhà mình rồi...

Điền lão năm nay đã ngoài năm mươi, trước đó đã bị đánh hai mươi gậy bị ngoại thương thêm nội thương, nay nghe tin này vừa tức vừa hận, giận đến công tâm, phun ra một búng máu, bất tỉnh nhân sự, cơm nước không ăn, cuối cùng kéo dài được ba ngày đã đi đòi nhà ma.

Con gái lớn nhà họ Điền nghe tin, ngay đêm đó đã tự vẫn tại Lý gia.

Điền đại thẩm liên tục phải chịu tang chồng tang con, ngã bệnh không dậy nổi.

Con gái thứ hai nhà họ Điền mới mười sáu tuổi, trước đây làm tạp vụ trong một vũ quán trên thị trấn, là một cô nương có cá tính lại có chủ ý, đeo trên lưng một bao quần áo cùng một ít lương khô đi vào thành U châu, đến nha môn của tri phủ đánh trống kêu oan.

Ai ngờ Tri phủ đại nhân được Lý tri huyện quyên góp ít bạc tất nhiên không chịu thụ lý vụ án, xử con gái thứ hai nhà họ Điền bịa chuyện gây sự, vu oan cho huyện quan, phạt đánh mười gậy sau đó ném người ra bên ngoài phủ nha.

Con gái thứ nhà họ Điền bắt khuất, dương thương cho khỏi lại vào thành, đi thẳng đến Vương phủ. Nàng ấy ôm ý định cá chết lưới rách, cho dù không lật đổ được Tri phủ Tri huyện cũng phải để cho triều đình thấy bọn họ thật là ngu xuẩn, ai ngờ Vương gia không đụng đến, gặp phải vẫn là quan lại bao che cho nhau trong đó có một vị quan là Đề hình án sát sử của U châu – Chương Hòa Phổ.

Chương Hòa Phổ một lòng ngóng trông ngày bản thân được điều nhiệm lên làm quan ở kinh thành, đương nhiên không chịu vạch trần chuyện dưới trướng của mình có tham quan.

Điền nhị tỷ ở vũ quán đã học được hai, ba chiêu thức, càng có vẻ đẹp khỏe mạnh sinh động hơn so với đại tỷ của mình. Ngày thường Chương Hòa Phổ đã gặp những rất nhiều người con gái liễu yếu đào tơ, nay nhìn thấy một người con gái không giống như vậy, động tâm tư, ngoài miệng thì nói sẽ giải oan cho người thân của nàng, vừa lừa gạt vừa dụ dỗ cô nương làm di nương.

Điền nhị tỷ lúc đầu không xem xét kỹ, tin là thật, vô cùng cảm kích đối với Chương Hòa Phổ.

Nhưng thấy thời gian đã qua được mấy tháng, việc lật lại vụ án lại không có chút động tĩnh nào, trong lòng nàng cũng thấy có điều khả nghi.

Đến tháng sáu, Điền đại thẩm qua đời, nàng xử lý xong tang sự, liền ngã bệnh với Chương Hòa Phổ.

Chương Hòa Phổ lộ ra bộ mặt thật, Điền nhị tỷ đau buồn phần nộ đan xen, phụ thân và tỷ tỷ có oan khó nói, có thù khó báo, bản thân lại bị lừa mất đi trong sạch, nẫu thân cũng chết, từ nay về sau nàng cũng không còn vướng bận gì nữa. Ý nghĩ muốn cá chết lưới rách với bọn họ lại bắt đầu nảy ra trong đầu.

Vì thế, cùng với mấy vũ sư quen biết trong vũ quán, trong đêm mưa giá thần giá quý, diệt môn toàn bộ Chương gia.

Điền nhị tỷ không tin, vụ án mạng lớn như vậy, còn có người có thể coi như không có gì xảy ra?

Nhưng mà lúc trước Chương Hòa Phổ vẫn chưa ghi tên vào danh sách nạp thiệp, trừ những người trong Chương gia, không có ai biết đến sự tồn tại của Điền nhị tỷ. Cố Thiên chờ hai nàng, mặc dù đã nghe Chương Tĩnh Cầm nhắc đến, nhưng dù sao cũng sẽ không tham gia khám nghiệm tử thi nhất xác, không ai biết những người chết bên trong thiếu một vị di nương, tất nhiên cũng sẽ không có người nghi ngờ đến trên người nàng, chỉ coi như vụ án không

có đầu mối mà xử lý.

Vì vậy Điền nhị tỷ lại làm loạn một hồi ở ngày tết Trung Nguyên* ấy.

· Rằm tháng bảy âm lịch, theo tục xưa, vào ngày này phải đốt quần áo giấy, cúng tế người thân đã mất. Nước mình còn gọi là ngày xá tội vong nhân.

Ngày ấy Hàn Thác không phải cố ý tham gia vào vụ án, hẳn đi đại doanh U châu tuần tra trên đường về vô tình gặp được cho nên phải cận vệ đi theo dõi điều tra.

Từ đầu đến cuối Điền nhị tỷ cũng không tính đến chuyện trốn đi, sau khi bị bắt ngay cả thăm vấn cũng không cần, tự mình chủ động nói hết toàn bộ sự việc, cụ thể đến mức không thể cụ thể hơn.

Từ đó vụ án Chương gia bị diệt môn tất cả manh mối đều bị điều tra ra, trong đó liên lụy cả Tri phủ U châu và Tri huyện Thông châu, hoặc bị giáng chức hoặc bị cách chức, ba vị trí đó cũng có người mới đến nhậm chức, không hề nói ti ni.

Chứng bệnh mất hồn của Chương Tinh Cầm ở tết Trung Thu cũng không thuốc mà khỏi, sau khi người nhà thất thần, liền theo cậu lên đường đi Sơn Tây Đại Đồng phủ.

Ngày khởi hành là ngày mười tháng tám, Cố Thiển cùng Phùng Thanh Loan đến tiễn.

Hai bên đường trồng đầy cây bạch quả cao che trời, bây giờ lá cây đã chuyển vàng, rải vàng cả một khu vực.

Chương Tinh Cầm đem một hộp là từ gỗ cây từ đàn có khảm ngọc trai đưa cho Cố Thiển “Đây là vài di vật của đại ca, có một bộ kiếm phổ, một bộ quyền phổ, còn có một thanh chủy thủ hình rồng. Có cơ hội nói giúp ta với Tinh vương giao cho Lâm Tu đại ca, cảm ơn hẳn ngày tết Trung Nguyên ấy đã chăm sóc ta.

Mặc dù nàng đã khỏi hẳn, nhưng lại hoàn toàn không thấy sự vô tư vô lự, bộ dáng hoạt bát trước kia, người cũng trầm tĩnh lại, cũng gầy đi rất nhiều, quần áo rộng rãi bay bay trên người, phần phật theo gió thu lạnh thổi.

Ba người chảy nước mắt từ biệt, xe ngựa bọc lụa đi thẳng về hướng Tây, đến tận đến lúc không thấy bóng dáng xe ngựa nữa, hai người Cố Phùng mới lên xe trở về thành.

nói đến cũng thật lạ, nửa đầu năm Nguyên Hòa thứ hai mươi một, đủ loại chuyện tình xảy ra giống như rai đậu dày đặc không ngừng, đến sáu tháng cuối năm lại bình tĩnh trở lại, đời này an ổn, không sóng cũng không gió.

Tất cả Cố gia đều như thường, chỉ có xảy ra chút chuyện trên người Cố Phong. Đại vệ doanh U châu cũng giống thư viện Hàn Sơn, mỗi tuần có một ngày hưu mộc, không phải mỗi lần được nghỉ Cố Phong đều về nhà, nhiều lúc sẽ cùng mấy người cùng quê đi du ngoạn. Những lúc về nhà, Cố Thiển nhiều lần nhận thấy hẳn có khác biệt, đầu tiên là phơi nắng bị đen đi, sau đó thì người cường tráng lên, tính tình hơi xúc động cũng từ từ trầm ổn.

Lúc đầu Cố Cảnh Ngộ cũng không muốn con trai nhỏ nhà mình vào quân doanh quá sớm, lo lắng đủ các hạng người, tiếp xúc lâu ngày sẽ ảnh hưởng đến nhân phẩm của hắn.

Ninh thị cũng vậy, sợ hắn vào quân doanh phải chịu khổ, Cố Phong còn nhỏ sẽ không chịu được.

Chỉ là, hai người không thể lay chuyển được chủ ý con trai đã sớm quyết định, không thể không đồng ý cho hắn vào quân doanh. Nay thấy hắn thành thực hơn so với trước kia, vợ chồng hai người tất nhiên là vui mừng.

Cố Thiển nhận sự ủy thác của Chương Tinh Cầm chuyển lễ vật cho Lâm Tu khi gặp Hàn Thác cho nên không thể không đi đến chỗ hắn đã hẹn trước.

Nàng cũng không phải làm bộ làm tịch già mòn, mà là cho rằng bản thân vẫn phải làm theo khuôn phép của các cô nương, trước khi cưới sẽ không lén lút gặp mặt Hàn Thác.

Còn Hàn Thác, nên mời vẫn cứ mời, Cố Thiển không chịu đi hẳn cũng không miễn cưỡng nàng, không thấy mặt nàng thì mỗi ngày hắn sẽ viết một phong thư, chuyển cho Hồng Hoa.

Đầu xuân năm Nguyên Hòa thứ hai mươi hai, toàn bộ Cố gia từ trên xuống dưới đều bận túi bụi, một lòng chuẩn bị cho hôn lễ của Cố Tùng và Phùng Thanh Loan ngày hai mươi sáu tháng hai.

Ngày hai mươi, Cố Tùng được hưu mộc, ở trong nhà mặc thử áo cưới của tân lang được Cẩm Tú phường đưa đến.

“rõ ràng năm trước mới đo, sao mới qua hai tháng đã gầy đi rồi.” Ninh thị lúc đầu nói “Mặc dù muốn tham gia thi Hương, nhưng cũng phải yêu thương lấy bản thân mình chứ.”

Cố Tùng cười nhẹ, chỉ nói mẩu thân nói đúng.

Ninh thị nhìn bộ dáng của hắn thì biết hắn không để ở trong lòng, chỉ chỉ cái trán của hắn “Con trái lộn không nghe lời mẩu thân, đợi lát nữa ta sẽ gọi thê từ người tròng trệ ngươi.”

“Mẫu thân, Loan tỷ tỷ dịu dàng sẵn sàng như vậy, ta thấy nhất định chỉ có Đại ca bắt nạt nàng ấy.” Cố Thiên từ ngoài cửa sổ thò đầu vào, cười tủm tỉm đánh giá Đại ca mặc quần áo tân lang đồ thẩm.

Kiếp trước vì Ninh thị mất, Cố Tùng giữ đạo hiếu ba năm, đến tận năm Nguyên Hòa thứ hai mươi tư mới thành thân với Phùng Thanh Loan. Hôn lễ tổ chức ở Kinh thành, trước đó một năm Cố Tùng đã đứng nhất trong kỳ thi Đình, được Hàn Khải khâm điểm là Trạng Nguyên, vào Hàn Lâm viện làm sử quan. Thân là anh vợ của tân hoàng tương lai, lại có thực học, tiền đồ vô lượng, người đến chúc mừng đương nhiên là nhiều vô số như nước chảy, hôn lễ long trọng chưa từng có, nghi lễ phong phú, được người trong kinh thành truyền tụng thành một giai thoại.

Nhưng mà chỉ nửa năm sau, Cố Cảnh Ngô phản đối Hàn Khải giảm quân nhu thời chiến, phụ tử hai người cùng bị giáng chức đi đến Phúc Kiến.

Nay Ninh thị an khang, hôn sự diễn ra sớm, không biết những việc khác có thay đổi theo không.

Trọng sinh đã hơn một năm, Cố Thiên đã không dễ dàng lo lắng đến chuyện xảy ra sau này như lúc đầu, chậm rãi học được an tâm hưởng thụ.

Lúc Nhị ca thi nàng không giúp được gì, nhưng tài năng của Cố Tùng không thay đổi, cho dù có nhiều chỗ không giống kiếp trước nhưng cũng không kém nhiều lắm, nàng vốn không lo lắng chút nào.

Về chuyện của phụ thân, đến lúc đó nghĩ biện pháp khuyên người lúc lên triều chớ nên tranh luận cái gì với Hàn Khải.

“Đúng vậy, Loan nhi dịu dàng sẵn sàng, sau khi thành thân ta sẽ có thể từ dịu dàng chăm sóc, cuộc sống mỹ mãn.” Cố Tùng cười thờ dài “Cho nên từ trước đến nay là đều thấy tiếc thay cho Tĩnh vương, rõ ràng là một nhân vật thần tiên, lại cứ phải rơi vào tay Xán Xán điều ngoa bocc đồng được nuông chiều từ bé của nhà ta, về sau chỉ có thể chịu khổ...”

“Mẫu thân!” Cố Thiên nhảy vào nhà, dựa vào người Ninh thị “Người nhìn Nhị ca đi, huynh ấy còn chưa lấy vợ đã bắt đầu bắt nạt muội muội rồi!”

Ninh thị lại nói “Ta thấy Hường Lâm nói không sai, năm trước sinh nhật của Tĩnh vương tháng mười một, ta dạy con may áo choàng làm quà tặng, đến nay đông đi xuân đến, một cái cánh của chim ưng con cũng chưa thêu xong. Nếu cứ như vậy, ta thấy đến khi con xuất giá cũng chưa thêu xong, có lẽ phải chờ sau khi đứa thứ ba của các ngươi một tuổi điện hạ mới nhận được món quà đó.”

Cố Tùng nghe thấy cười ha ha.

Mẫu thân cùng huynh trưởng liên hợp lại chế giễu mình, Cố Thiên tất nhiên không thuận theo, giả vờ tức giận, làm mặt quỷ, xoay người chạy đi, va vào Xảo Nguyệt đang vội và tiến vào.

“Nhị tiểu thư cẩn thận.” Xảo Nguyệt đỡ lấy Cố Thiên, bẩm báo với Ninh thị “Phu nhân, Đại thiếu gia từ Kinh đến, đang chờ ở từ đường.”

Ba mẹ con Ninh thị vui vẻ như nở bông, vội vàng đi ra khỏi viện của Cố Tùng, đi ra phía trước tiếp đón.

Vĩnh Chiêu hầu có ba năm một nữ, con trai cả Cố Cảnh Thịnh, con trai thứ ba Cố Cảnh Ngô cùng con gái duy nhất Cố Cảnh Huệ đều do vợ cả sinh, con trai thứ hai Cố Ngôn Tắc do Đình di nương sinh ra.

Đại thiếu gia trong miệng mọi người tên là Cố Dung, là con trai độc nhất của thế tử Hầu phủ Cố Cảnh Thịnh, năm nay hai mươi hai tuổi. Năm mười tám tuổi đỗ Thám hoa, ban cho Tiến sĩ, bây giờ là Đô Ngự Sử ở Đô Sát Viện, làm quan chính Tứ phẩm.

Cố Dung làm quan hai năm, hoàn toàn mất đi dáng vẻ của người thiếu niên ngây ngô, thay vào đó là sự chín chắn. Nhìn thấy ba người Ninh thị đi vào, hân hường về Ninh thị chào “Gặp qua Tam thẩm, tổ phụ lệnh cho con thay người cùng với phụ thân đến uống rượu mừng, càng đặc biệt lệnh cho con đến trước mấy ngày, giúp đỡ Tam thúc cùng Tam thẩm.”

Vừa cười vừa bắt chuyện cùng Cố Tùng và Cố Thiên.

Bốn người ngồi xuống, nói về việc nhà, Ninh thị tất nhiên không quên hỏi tình hình mọi người trong Hầu phủ dạo gần đây, Cố Dung trả lời từng câu, cuối cùng nói đến vợ mình “Vốn là Trương nhi muốn đến đây với con, nhưng một ngày trước khi xuất phát lại chuẩn ra hỷ mạch, cho nên ở lại nhà dưỡng thai.”

Ninh thị vội vàng nói đây là việc mừng.

Cố Thiên vỗ tay cười nói “Vậy chờ chúng ta trở về kinh thành là có thể nhìn thấy tiểu bảo bảo rồi.”

Nàng nhờ kiếp trước Lộ Tương sinh ra một bé gái thanh khiết đáng yêu.

Cố Thiên thích đứa nhỏ, đáng tiếc lúc đó vẫn ở trong cung, khó có thể gặp mặt cháu gái nhỏ, càng không có nhiều thời gian ở chung.

Nếu dựa theo kiếp trước, mùa thu Cố Cảnh Ngô có thể về Kinh, đúng lúc Lộ Tương sinh, mà Cố Thiên đến tháng hai năm sau mới xuất giá, có thể ở chung với cháu gái nhỏ gần nửa năm, nghĩ đến là vui vẻ không thôi.

Bên này vui mừng trò chuyện với nhau, Xảo Nguyệt lại vào bẩm báo “Phu nhân, cữu gia (anh trai của Ninh thị) cùng cữu thiếu gia (con của anh trai của Ninh thị) đến.”

Ninh thị thân nhiên đáp một tiếng, lại không vui mừng như vừa rồi, không phải bà không thân thiết với người nhà mẹ đẻ, thật sự là huynh trưởng cùng

cháu ngoại trai đều là người làm cho người khác đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 37

Editor: huyetsacthiensu

không giống với Vĩnh Chiêu hầu phu được phong tước vì lập nhiều chiến công hiển hách, Ninh Quốc Công phu vì có con gái làm Hoàng Hậu mới được phong tước.

Cho nên tước vị của Quốc Công phi tất nhiên cũng không phải là thế tập (cha truyền con nối từ đời này sang đời khác), mà chỉ được truyền lại ba đời, hơn nữa đời sau kế thừa sẽ bị giáng cấp. nói cách khác, đến lúc Thế tử kế thừa tước vị chỉ có thể phong Hầu, đến cháu ngoại trai của Ninh thị thì Ninh Quốc Hầu sẽ bị giáng xuống thành Ninh Quốc Bá, đến đời sau nữa sẽ không còn tước vị.

Nhưng mà nam nhi của Ninh gia không có chút tự giác nào, không chỉ không có ý chí vươn lên, mà ngược lại còn miệng ăn núi lở.

Ninh Quốc Công từ đó cũng không làm quan; ngày ngày làm vườn, đem chim đi dạo rất nhàn nhã.

Thế tử Ninh Lễ, cũng chính là đại ca của Ninh thị, dựa vào tỷ tỷ là Hoàng Hậu đang tại vị có được chức quan Thái Bộc rảnh rỗi, mười mấy năm cũng không làm được chuyện gì. Việc công thì ăn no chờ chết nhưng việc tư thì vô cùng tích cực, hàng năm nạp thiệp, hàng đêm làm chú rể. Có điều, đại khái là nhất định là một kẻ vô tích sự, mười mấy di nương ở nhà nhưng cho đến bây giờ cũng chỉ sinh ra được một đứa con trai là Ninh Hạo.

Đến lượt Ninh Hạo, càng là một người ngay cả bề ngoài cũng không làm được. Văn không được, võ không xong, ý vào là cháu ngoại trai ruột thịt của Ninh Hoàng Hậu nên hoành hành bá đạo ở kinh thành; ngày ngày chơi bồi lê lều, uống rượu chơi gái cờ bạc. Người phân theo nhóm, vật hợp theo loài, bên cạnh hẳn tất nhiên không thiếu những thiếu gia quần là áo lượt đi theo phía sau nịnh hót, xúi bẩy hồ đồ, thậm chí còn làm ra hành động cướp đoạt dân nữ trắng trợn.

Cho dù đại ca và cháu ngoại trai không ra thế thống gì nhưng nên tiếp đón vẫn phải tiếp đón.

Ninh thị đứng dậy tiếp đón, còn không quên dặn dò Cố Thiên "Xán Xán, con về phòng đi, mấy ngày hôm nay không có việc gì thì không nên đi lại khắp nơi."

Cố Thiên nghe lời đi về.

Ba hậu bối Cố gia đã từng nghe về những hành động của Ninh Hạo tất nhiên biết vì sao Ninh thị lại nói như vậy.

Nhưng có người lại không có mắt nhìn, Ninh Lễ vừa nhìn thấy muội muội thì ra lên mặt bày ra tư thế của đại ca "Sao không thấy Xán Xán đâu, Đồng Lâm mau đến đây chào hỏi cậu? Muội muội, mẹ hiền sẽ thất bại trong việc dạy con, muội cũng không thể để bọn nhỏ vô pháp vô thiên như vậy, những lễ nghi nên có vẫn phải có."

Ninh thị lên lút cắn răng, cuối cùng là ai chiều con đến vô pháp vô thiên, gây chuyện thị phi? Nghĩ như vậy nhưng trên mặt vẫn phải thể hiện sự tôn kính đối với đại ca "Đại ca nói đúng lắm. Năm ngoái Đồng Lâm đi thi U châu về, bây giờ còn đang phải huấn luyện ở trong quân doanh, không ở nhà. Xán Xán hôm qua gặp lạnh, hôm nay đây có hơi sốt, muội không gọi nàng dậy, tránh lây bệnh cho đại ca; đợi nàng đỡ hơn một chút nhất định sẽ bù lại cho đại ca."

Mấy câu nói nửa thật nửa giả, Ninh Lễ nghe thấy thì thỏa mãn, nhưng vẫn không quên dạy dỗ "Muội muội, không phải ta muốn nói muội đâu, đàn ông tốt không làm lính, muội và muội phụ sao không suy nghĩ cho Đồng Lâm một chút." Lòng nhiệt tình lại lên theo "Hạo nhi kiến thức rộng rãi, còn quen biết với y chánh (từ này chắc có nghĩa là Thái y khám chữa bệnh chính) bên trong Thái y viện, nếu không thì gọi hắn đến khám cho Xán Xán, bắt mạch cho biểu muội."

Ninh thị sợ Ninh Hạo nhìn thấy Cố Thiên, vội vàng từ chối "Sáng nay đã mời đại phu đến bắt mạch, vừa uống thuốc xong đã đi ngủ rồi, tốt hơn là không nên đến làm phiền nàng, tránh cho nàng khó chịu vì phải rời giường mà giờ tỉnh tỉnh của đứa nhỏ. không bằng gọi Triều Lâm Đối, Vạn Lâm cùng Hạo ca nhi vào thành đi dạo, huynh đệ bọn họ cũng đã lâu rồi chưa gặp nhau, sợ là có lời muốn nói lại không có kiên nhẫn đi theo trường bối chúng ta."

thật ra Ninh Hạo cùng Cố Dung, Cố Tùng hoàn toàn không phải là người trên cùng một con đường, không có tiếng nói chung, vào thành rồi càng không cần phải nói, hẳn thích những nơi phong hoa ôn hương, Cố Gia gia phong nghiêm cẩn, các đệ tử xưa nay không tham gia vào những cái này, Ninh thị chẳng qua là muốn con trai cùng các cháu dẫn Ninh Hạo đi, tránh cho đại ca không hiểu ra sao lại dẫn hắn đến trước mặt Cố Thiên.

Ninh Hạo cũng không nóng lòng với việc xem bệnh của biểu muội, trong ấn tượng của hắn, Cố Thiên vẫn là đáng vẻ trước khi rời kinh thành, vóc người không mảnh mai, càng không có đường cong, khuôn mặt đúng là đẹp đẽ, nhưng vẫn chỉ là một tiểu nha đầu vô vị, không gọi được chút hứng thú nào.

hắn để ý ống tay áo, nghe theo lời đề nghị của Ninh thị "đã như vậy thì con không quấy rầy biểu muội dưỡng bệnh nữa, sau khi con với phụ thân sắp xếp mọi thứ xong, còn phải làm phiền hai biểu đệ đưa ta đi du ngoạn U châu."

Ninh thị sắp xếp cho Cố Dung ở lại trong sương phòng của Cố Phong, bây giờ hai cha con Ninh gia đến, Cố Gia vừa chuyển đến thật sự không có chỗ thích hợp cho bọn họ ở, thứ hai là dù sao con gái cũng lớn rồi, để người như Ninh Hạo ở lại thật sự không thể yên tâm, dặn dò người làm đến khách điểm đặt hai phòng hảo hạng, lại phái nha hoàn gả sai vật đi theo hầu hạ.

Nên phòng đã phòng, nên thấy thì ngăn thế nào cũng không ngăn được.

Trước lễ cưới ba ngày, Cố Thiên nhận được tin của Hàn Thác, hẹn nàng đến Đào Nhiên đình đi du thuyền. Lần này Cố Thiên không từ chối bởi vì vốn cũng định đi ra ngoài.

Cố Dung không thể xin nghỉ quá lâu ở Đô Sát Viện, đêm ngày cưới đã phải về kinh thành, Cố Thiên định mua một món quà nhỏ nhờ hắn đưa tặng cho Lư thị, cần làm xong trước lễ cưới.

Ngày hôm đó sau khi ăn trưa xong, Cố Thiên dẫn theo Hồng Hoa, trước tiên đi đến Lang Hoàn các, chọn cho Lư thị một cây trầm khổng tước xòe đuôi làm bằng những viên ngọc phía Nam, lại mua cho mình một đôi hoa tai bằng hồng ngọc. đang đợi chương quỹ tính tiền, chợt nghe thấy phía sau có tiếng người ho nhẹ, Ninh Hạo đang đứng ở đó, nhìn chằm chằm vào nàng, hai mắt tỏa sáng.

Tháng giêng Cố Thiên đã qua sinh nhật mười bốn tuổi, bây giờ trở nên càng thêm xinh đẹp, người cao hơn trước khi đi hơn nửa cái đầu, hai cái bánh bao trước ngực trưởng thành căng tròn, vẫn có thể trưởng thành hơn, vừa xốp vừa mềm, eo nhỏ không đến một nắm tay, mặc dù vẫn đang mặc quần áo mùa đông nhưng cũng có thể nhìn thấy đường cong lá lốt, chính là bộ dáng mà Ninh Hạo yêu thích.

đã gặp được Cố Thiên cũng không thể giả vờ không thấy, không thể khác hơn là hơi cúi người chào "Chào biểu ca, mấy ngày trước Xán Xán bị bệnh chưa khỏi còn chưa chào hỏi cứu cứu và biểu ca được, xin biểu ca lượng thứ."

"không nghĩ đến hai năm không gặp, Xán Xán biểu muội đã trưởng thành thành một đại cô nương, thật sự là khiến ta vừa gặp đã cảm mến." Trong miệng Ninh Hạo nói không được câu gì tốt đẹp, còn không quên giơ tay muốn kéo tay Cố Thiên "Xán Xán biểu muội đã khỏi bệnh chưa? Để ta bắt mạch cho biểu muội..."

Kết quả còn chưa nắm được tay của Cố Thiên lại bị Hồng Hoa bắt lấy tai vặn ngược về sau.

"thật xin lỗi, Hạo biểu ca, Hồng Hoa là hộ vệ người phụ thân cho muội, nàng không nghe lệnh của muội, chỉ tập trung vào một chuyện, chỉ cần là nam nhân đến gần ta, cho dù là người phương nào, nhất định sẽ bị nàng đánh."

Cố Thiên đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Cố Cảnh Ngô.

Đúng lúc chương quỹ tính toán xong, Cố Thiên nhanh chóng thanh toán, nhận lấy hộp đựng trang sức, dẫn theo Hồng Hoa chậm chậm đi đến góc đường, lên xe ngựa rời đi.

Nàng không biết phía sau mình cũng tròn trịa vênh lên, lại càng không tự giác đáng đáp yêu điệu của mình mà chạy loạn khắp nơi.

Ninh Hạo nhìn chằm chằm không chớp mắt vào nơi vênh lên trái rung phải lắc của nàng – cặp mông. Lòng càng ngứa ngáy, liếm môi, lén lút đi theo.

Cố Thiên đến Đào Nhiên đình sớm hơn so với thời gian đã hẹn, thời tiết vẫn còn lạnh, nàng ngồi ở trong đình một lúc dần cảm thấy lạnh, đứng dậy đi dạo dọc theo bờ sông, vừa đi vừa luồn hai tay vào lớp màn của mũ che trước mặt, hai tay đặt ở bên miệng hà hơi.

"Xán Xán biểu muội bị lạnh sao, úp vào trong lòng ngực của biểu ca được không?"

Ninh Hạo không biết từ chỗ nào nhảy ra, chắn đường đi của Cố Thiên.

Lời nói của hắn vô lại như vậy ư, kẻ ngu cũng biết hắn đang quấy rối, lúc này Hồng Hoa định ra ta, nào biết trên trời một trước một sau rơi xuống hai đoạn dây thừng, nàng tránh được cái thứ nhất lại không tránh được cái thứ hai, dây thừng được thắt chặt, trong phút chốc bị kéo căng, nàng cũng bị kéo ngã.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Cố Thiên chỉ thấy dây thừng lớn chùng miệng chén, buộc vào chạc cây cạnh bờ sông, treo Hồng Hoa lên.

Nàng biết có chuyện không hay, trong nháy mắt xoay người muốn chạy.

Động tác của Ninh Hạo còn nhanh hơn, như một con sói bị bỏ đói nhào đến ôm nàng vào lòng "Xán Xán biểu muội, muội chạy cái gì, chúng ta là biểu huynh muội hơn hai năm không gặp, nên thân mật một chút, người vương bạn đã bị ta xử lý, biểu muội ngoan, muội đi theo ta đi."

nói xong thì vén bức màn mỏng trước mặt nàng, cúi đầu hôn gò má nàng.

Khụy tay Cố Thiên chống trên ngực hắn, bàn chân nhỏ nhấn đạp một cái.

Ninh Hạo không phải là Hàn Thác, hắn chính là một kẻ vô tích sự, không có thân thủ tinh xảo. một chiêu này của Hàn Thác cũng không phải là đánh bậy, lúc rảnh rỗi nàng đi theo Hồng Hoa học một chiêu phòng thân. Đương nhiên cũng chỉ có một chiêu này, tập võ quá khổ, nàng không chịu được. Mặc dù

luyện cha thành thực, nhưng để đối phó tên háo sắc như Ninh Hạo vẫn thừa sức, một đạp đã đạp hất rơi xuống sông.

Nhưng mà, nàng còn chưa kịp cười trên nỗi đau của người khác, đã bị Ninh Hạo đang giãy dựa bên bờ nắm lấy cổ chân kéo rơi xuống sông.

Cố Thiên không quen nước, Ninh Hạo lại có ác ý, cố ý đè đầu nàng xuống nước, Cố Thiên bị uống mấy ngụm nước, chỉ một lúc trước mắt đã biến thành màu đen, tay chân như nhũn ra, dần dần mất đi tri giác...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 38

Editor: huyetsacthiensu

Khi Cố Thiên tỉnh lại thấy mình bị đặt trong một mảng bóng tối.

Tuy rằng nàng không nhìn thấy gì, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng rằng mình đang dựa vào một lồng ngực kiên cố nóng rực, hai cánh tay cường tráng mạnh mẽ siết lấy hông nàng, rõ ràng là cánh tay của đàn ông.

Thậm chí nàng còn phát hiện mình khóa... thân.

Nhớ đến chuyện xảy ra trước khi mình ngất đi, Cố Thiên vừa kinh vừa sợ, liều lĩnh kêu gào đấm đá giằng co.

"Đừng sợ, là ta." âm thanh vô cùng quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu nàng.

Là Hàn Thác.

Sau khi ý thức được điều này, trong nháy mắt Cố Thiên bình tĩnh lại.

"Vương gia..." Nàng không giãy dựa nữa, trở tay ôm lấy Hàn Thác, vùi đầu vào trong lồng ngực hẫnhóc nức lên.

Cố Thiên khóc vô cùng dề nén, cần mỗi ngăn tiếng khóc của mình không cho phát ra, nhưng cơ thể nhẹ nhàng run rẩy cùng vạt áo trước ngực dần dần bị thấm ướt đã bán đứng nàng.

Môi Hàn Thác hôn nhẹ lên thái dương nàng, bàn tay vỗ nhẹ lên sống lưng nàng, an ủi "Đừng khóc, không có chuyện gì."

Cố Thiên muốn biết cuối cùng Ninh Hạo có làm gì mình không?

Lúc đó cách thời gian mình và Hàn Thác hẹn nhau còn một khoảng thời gian, cho dù Ninh Hạo muốn làm gì cũng thừa thời gian.

Cố Thiên không cảm thấy có gì mà Ninh Hạo không dám làm.

Ninh Hạo là một tên khôn khiếp không sợ gì, ở kinh thành hắn là một tiểu bá vương không sợ trời không sợ đất, chỉ cần hắn muốn, chò dù là dân chúng bình thường hay là hào môn thế gia, cô nương nhà ai cũng đừng mong thoát khỏi tay hắn.

Cố Thiên đang run rẩy trong lồng ngực Hàn Thác lại nghĩ đến một chuyện.

Chuyện chắc là khoảng hai năm sau, Hiền Thái phi mời khách, Ninh Hạo vậy mà chọn thời điểm sơ hở, ở trong cung điện đặt linh cữu đánh thuốc mê cưỡng hiếp Tấn vương phi Hàn Triết,

Đội sau khi chueyejn xảy ra, Ninh thái hậu bệnh vực không chịu để Ninh Hạo chịu trách nhiệm, điên đảo thị phi, vu oan cho Tấn vương phi không tuân thủ nữ tắc, dâm loạn cung đình, ban cho một chén rượu độc, mà Ninh Hạo chỉ bị giam lỏng.

Tất nhiên Tấn vương không phục, cầm kiếm vọt vào Ninh Quốc Công phủ chém chết Ninh Hạo.

Việc này sau đó trở thành mở đầu cho việc Hàn Khải động thủ tước vị.

Nghĩ đến đây, Cố Thiên không cảm thấy là Ninh Hạo sẽ e ngại thân phận Tĩnh Vương phi tương lai của nàng.

Có một số việc không so sánh thì không biết, có vụ việc của Ninh Hạo để so sánh Cố Thiên mới hiểu được, nàng cũng không chán ghét Hàn Thác đựng vào như mình vẫn nghĩ, cho dù kiếp trước là bắt cóc dĩ cũng không vì bị hắn đựng vào mà cảm thấy như thế nào.

Nhưng mà, chỉ cần tưởng tượng những chuyện Ninh Hạo có thể làm trong một khắc đó, Cố Thiên đã cảm thấy buồn nôn, thậm chí còn nghĩ nếu bị hắn

đụng vào nàng thì bị chết đuối còn hơn.

"Vương gia." Cổ Thiên nhẹ giọng gọi, "Có phải ta đã... không còn trong trắng rồi không?"

Hàn Thác quát khẽ "Đừng nói nhảm, chẳng có chuyện gì cả."

May là hắn đến sớm hơn thời gian hẹn một chút, từ xa đã nhìn thấy Hồng Hoa đang bị treo ngược trên cành cây, lòng nóng như lửa đốt thúc ngựa chạy đến, nhìn thấy mấy tên thị vệ đang canh chừng, mà tên hỗn thế ma vương Ninh Hạo đang kéo Cổ Thiên toàn thân ướt đầm ra sau bụi cây, còn gì không hiểu nữa chứ. Lúc này liền gọi Lâm Tu đánh ngất hắn rồi mang đi trừng trị.

Cổ Thiên nghe thấy vậy vẫn chưa thôi nghi ngờ, đối với nữ tử mà nói, quần áo ướt đầm bị người khác nhìn thấy đã coi là không còn trong trắng. Trừ việc phải làm thiếp cho người đã nhìn thấy mình, khó hơn nữa là có một mối nhân duyên khác, cuối cùng chỉ còn cách là vào chùa làm bạn với Phật suốt quãng đời còn lại.

Lúc thánh chỉ từ hôn vừa ban ra, Cổ Thiên ngàn lần tâm không cam vạn lần tình không nguyện, không muốn gả cho Hàn Thác, bây giờ nếu vì tên Ninh Hạo khốn kiếp mà không thể gả cho Hàn Thác, nàng càng không cam tâm tình nguyện.

Lòng người chính là kỳ lạ như vậy, đồ được đưa đến trước mắt người người sẽ không thêm để mắt đến, nhưng nếu đột nhiên bị người khác cướp mất từ trên tay, sẽ không ai là không vươn tay ra giữ chặt lấy.

"Vương gia ghét bỏ ta sao?" Cổ Thiên ủy khuất nói.

Hàn Thác lạnh nhạt nói "Nàng cứ nói lung tung, nàng bị uống mấy ngụm nước sông, bây giờ có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không? Nếu không sao để ta đưa nàng về nhà."

"Nhất định là như vậy..." Cổ Thiên khóc to thành tiếng "Lúc trước Vương gia không như vậy, người không lạnh nhạt với ta như vậy..."

"Lạnh nhạt?" Hàn Thác không tìm được manh mối, không hiểu bản thân mình lạnh nhạt chỗ nào, mấy móm lặp lại một lần.

Cổ Thiên vội vội vãi vãi gật đầu, cũng không quan tâm là trong bóng tối Hàn Thác không nhìn thấy hành động này của mình "Từ trước đến nay, Vương gia nhìn thấy ta đều sẽ động tay động chân, muốn ngăn cũng không ngăn được..."

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, lúc Hàn Thác ôm nàng sẽ không quy củ như ngày hôm nay.

Bây giờ Hàn Thác đã nghe rõ, nhưng hắn bị oan, lần trước hắn nhiệt tình quá mức, Cổ Thiên khóc quên trời quên đất, lúc ngồi ở trong xe về nhà còn không ngừng yêu cầu hắn đáp ứng từ nay về sau không được làm như vậy nữa, không phải là hắn đang làm theo lời nàng sao.

Như thân phận hai người hoán đổi cho nhau, Cổ Thiên nhất định không tránh khỏi oan ức xoắn xuýt.

Nhưng Hàn Thác là nam nhân, việc tùy cơ ứng biến hắn đã thông thạo từ sớm, hơn nữa nghe lời phải nghe trọng điểm, ngược lại bây giờ cô nương trong ngực hắn đang oán giận hắn không đủ nhiệt tình, vậy thì hắn sẽ nhiệt tình cho nàng xem. Hắn còn cầu mà không được sao có thể từ chối chứ.

Hàn Thác đột nhiên vươn tay đè Cổ Thiên xuống, mặc dù ở trong bóng tối cũng có thể chuẩn xác gọn gàng ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn đang oán giận của nàng, tay cũng thuận thế xoa nắn ở nơi tròn trịa cao vút của nàng.

"không phải như vậy..." Cổ Thiên còn chưa thỏa mãn, quay đầu né tránh nói.

Hàn Thác nhẹ nhàng thở dài, hắn cũng không phải hoàn toàn không hiểu suy nghĩ của Cổ Thiên, chỉ là hắn cũng không cảm thấy như vậy có gì quan trọng, vốn định nào loạn một lúc rồi bỏ qua, nhưng mà còn trong ngực trước mắt vẫn ngoan cố trước sau như một, xem ra vẫn cần kiên trì động viên.

một cái hôn nhẹ nhàng rơi trên trán Cổ Thiên, sau đó là lông mày, đôi mắt, chóp mũi, môi, cằm, xương quai xanh, ngực,...

Như bướm bướm vỗ cánh, một đường đi xuống phía dưới, vừa nhẹ nhàng mà mềm mại, vừa tê vừa ngứa...

Cổ Thiên căng thẳng đến toàn thân đều căng cứng lên, lúc nụ hôn đi xuống đến đầu ngón chân, nàng cho rằng cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Ai biết Hàn Thác lật người nàng lại, làm cho nàng nằm úp sấp xuống giường, bàn tay gạt tóc sau gáy nàng ra, hôn từ đuôi tóc nàng lên, đến sau gáy trắng mịn, bất ngờ hôn lên xương bướm...

Sau lưng Cổ Thiên cũng có một độ cong duyên dáng, hắn hôn dọc theo xương sống từng đoạn từng đoạn xuống phía dưới, ngẩng lên rồi lại cúi xuống, cuối cùng dừng lại ở gan bàn chân mập mạp giống như bàn chân trẻ em.

"... Ngứa..." Cổ Thiên trốn tránh, không kiềm chế được khẽ cười thành tiếng.

Hàn Thác đổi tư thế, ôm Cổ Thiên ngồi trên người mình "Toàn thân nàng đều phủ kín dấu vết của ta để lại, sau này nàng sẽ chỉ là của ta, đến già đến chết ta cũng không ghét bỏ nàng, bây giờ nàng đã hài lòng chưa?"

Cổ Thiên ngượng ngùng gật đầu, nàng thích nụ hôn dịu dàng như vừa rồi, khiến cho nàng cảm thấy mình được yêu thương trân trọng.

"Vậy thì đứng lên đi, quần áo của nàng chắc cũng khô rồi."

Hàn Thác nhắc màn lên, ánh mặt trời chiếu vào, hóa ra mặt trời còn chưa lặn.

Cố Thiên lấy chăn bọc lấy người mình, lăn đến bên giường, đánh giá xung quanh.

Hàn Thác lấy quần áo của nàng đặt ở đầu giường, còn không quên chống đầu treu ghẹo nàng "Ta không chê nàng, để ta giúp nàng mặc?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Cố Thiên trong nháy mắt đỏ bừng giống như màu quần áo cưới của Cố Tùng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 39-1

Editor: huyetsacthiensu

Ánh nắng chiếu xuống, hắt lên trên kênh đào một tầng ánh sáng vàng.

Thuyền nhỏ neo, cánh buồm căng gió, di chuyển hết tốc độ.

Đuôi thuyền kéo theo một cái dây thừng thật dài, dây thừng đoạn đuôi nơi sóng bạc rõ ràng mảnh liệt hơn so với những nơi khác.

Nếu tập trung nhìn kỹ là có thể thấy một công tử cầm y ngọc diện bên trong bọt nước.

Chỉ là giờ phút này cầm y đã ướt đầm, ngọc diện cũng nán lòng nôn nóng, mất đi hứng thú tao nhã.

"Người nào lén lút ám toán gia? Có gan thì ra đây đấu trực tiếp với ta, giấu đầu lòi đuôi thì là hảo hán cái gì chứ? Hất xi –" Ninh Hạo hỏn hển hét to.

Dây thừng trói chặt hai cổ tay hắn, thất theo kiểu hành quân, nhiều lần gãy dựa cũng không thể thoát ra được, hắn có ý đồ mượn lực vịn dây thừng để đến gần mép thuyền, nhưng mà thuyền kia giống như có mắt vậy, mỗi lần hắn mới chỉ có động tác đứng dậy đã tăng tốc độ, làm hạ hắn ngã chập vật trong nước, còn uống vào bụng vài hớp nước.

"Chỉ dựa vào mấy đồng tiền bản của người mà cũng xúng xung là hảo hán sao?" Lâm Tu đứng ở sàn thuyền, quần áo màu xanh bay bay theo gió, ác danh của Ninh Hạo đã lan xa, chỉ cần là nam tử chính trực đều không nhìn được, nay phụng mệnh đùa giỡn người, đúng là gãi đúng chỗ ngứa, không còn biết trời đất gì nữa, càng tùy ý phô trương "Vài ngày trước gia có nhặt được một cây chùy thủ, nghe nói là bảo vật chém sắt như chém bùn, nhưng vẫn chưa có cơ hội để thử, hôm nay may mắn là gặp được người, đúng lúc làm đồ tế đầu tiên của gia."

Vừa nói vừa nắm chuôi chùy thủ làm bộ như muốn tiến lên cắt đứt dây thừng.

"Đại gia... Hảo hán... anh hùng... Đại vương tha mạng!" Ninh Hạo thất kinh cầu xin tha thứ, ngay cả Đại vương cũng gọi ra khỏi miệng.

Bây giờ cũng không phải là lúc để cứng rắn, hai tay bị trói, nếu như dây thừng bị cắt đứt cho dù hắn có bơi giỏi đến như thế nào cũng không thể phát huy được, chỉ có thể tro mắt nhìn bản thân bị nước sông lạnh như băng cắn nuốt.

Lâm Tu nhân thể thu tay lại, cười nhạt nói "Đại vương ta hôm nay tâm tình tốt, tạm thời tha cho mạng nhỏ của người."

Vốn cũng không định giết chết Ninh Hạo hôm nay, trên kênh đào thuyền đến thuyền đi, đùa cợt, xi nhục người khác căn bản sẽ không có sai để ý, nhưng nếu giết người gây ra án mạng lại là một chuyện khác.

Huống chi người này còn là cháu ngoại trai ruột của Ninh Hoàng Hậu.

Vương gia đã nói qua, bây giờ chỉ dùng sức chơi đùa hắn, ngoài ra những cái khác đợi ra khỏi U châu mới ra tay.

Thuyền chạy một mạch đến ngoại ô Thiên Tân, trời lúc này đã tối, Lâm Tu phản phó thủy thủ lái thuyền đến gần bờ sông, lại kéo Ninh Hạo về lại trên thuyền, lột sạch sành sanh ném lên trên bờ.

Ban đêm, gió Tây Bắc nổi lên, trên người Ninh Hạo có dính nước bị gió thổi rét run cả người.

hắn run rẩy một tay che bên trên một tay che bên dưới, tìm kiếm xung quanh vật có thể che thân thể.

Vùng hoang vu, trong vòng một trăm tám mươi dặm chưa chắc có một hộ gia đình nào, hoa cỏ cây cối bên đường còn đang ngủ đông, chưa bị cảnh

xuân đánh thức.

Ninh Hạo chạy chân trần đi một đoạn đường xa, mới miễn cưỡng bề được chút cò lau làm thành một cái yếm che chỗ quan trọng lại.

trên đường ngẫu nhiên có xe ngựa đi qua, mỗi khi nghe thấy tiếng lieff chạy ra giữa đường giang rộng hai tay đón xe.

Trong xe ngựa có nhiều nữ quyến, dựa vào bộ dạng lúc này của Ninh Hạo người ta tránh đi còn không kịp làm sao có thể dừng xe lại được chứ, ra lệnh cho người đánh xe chạy tránh đi.

Còn nếu gặp nam nhân cười ngựa, vốn cũng không mềm lòng thiện lương như nữ tử, thấy bộ dáng của hắn không những không ra tay cứu giúp mà còn không quên cười nhạo hắn.

Mãi đến tận lúc bầu trời hiện ra chút ánh sáng mặt trời mờ ảo, gặp được một ông bán than đã hơn năm mươi, mắt mờ chân chậm không nhìn rõ khuôn mặt đã bị thương của Ninh Hạo mới cho phép hắn ngồi lên trên xe bò bên cạnh đồng than.

Ninh Hạo chưa từng phải chịu sự nhục nhã như này bao giờ, tức hận đan xen, lại bị gió thổi lạnh, sau khi trở về phòng trọ thì bị bệnh nặng một trận, sốt cao mấy ngày không khỏi, tất nhiên không thể lại gây náo loạn ở U châu được, thậm chí ngay cả hôn lễ cũng không thể tham gia.

*

Ngày diễn ra hôn lễ, Cố Tùng đã dậy chuẩn bị từ sớm, đội ngũ rước dâu do Cố Phong, Cố Dung dẫn đầu đi đến Phùng phủ.

Đề hình án sát sử mới của U châu là Phùng Thanh Sơn, tháng tám năm trước hắn đến nhậm chức, đúng lúc bây giờ có thể đưa con gái xuất giá.

Phùng Thanh Loan bá biệt các trưởng bối nhà mẹ đẻ, nằm trên lưng đường huynh Phùng Kỳ công ra kiệu hoa.

Cố phủ chẳng qua chỉ cách Phùng phủ mấy con phố nhưng tập tục đón dâu là kiệu hoa của tân nương phải đi một vòng quanh thành.

Bố Chính sử đại nhân kết thông gia với Án sát đại nhân cũng coi như là một trong những chuyện quan trọng nhất trong thành. Đám dân chúng bỏ hết mọi chuyện trong tay đi ra ngoài vây xem.

Tân nương đội khăn voan ngồi trên kiệu hoa không thể nhìn rõ mặt nên mọi người chỉ có thể tập trung sự chú ý vào chú rể, Cố Tùng một thân áo cưới đỏ thẫm, cưới bạch mã, vốn là một vị công tử nhà nhậm anh tuần nay vì việc vui của bản thân mà thần thái càng thêm vài phần, không ít cô nương đứng nhìn mà xuân tâm nhộn nhạo.

Giang Liên Nam chen trong đám người, trong tay cầm cây quạt tròn che khuất nửa khuôn mặt lạnh lùng không có ý cười.

Bây giờ nàng đã là bách hoa nổi tiếng kiếm được rất nhiều tiền, không chỉ được mặc quần áo tơ lụa, ăn sơn hào hải vị, còn có nha hoàn lanh lợi đi theo sau.

“cô nương, bộ dáng của công tử của nhà Bố chính sử đại nhân tuần tú như vậy, nếu tương lai ta có thể gặp được người chỉ cần bằng một nửa của hắn thôi ta sẽ bất chấp mọi giá tự chuộc bản thân ra ngoài để gả cho hắn” Tiểu nha hoàn mới mười một tuổi, từ nhỏ được nuôi ở thanh lâu, tương lai cũng muốn vào thanh lâu phục vụ.

Giang Liên Nam không muốn nói chuyện, chỉ giả vờ như không nghe thấy, trong lòng vô cùng khinh miệt. Hại chết mẫu thân ta, lại làm hại ta đến bộ dạng thảm như bây giờ, người nhà họ Cố có đường làm quan luôn luôn rộng mở nhưng đến một ngày nhất định sẽ gặp báo ứng.

*

Hôm nay nhất định Hàn Thác sẽ làm khách ở Cố phủ, ngồi ở hi đường đông đúc bạn bè và khách khứa khác, trong không khí vui mừng này nghĩ đến hôn lễ của mình vào thời gian này năm sau.

Mặc dù là Hoàng tử được phân phiên nhưng lễ thành hôn cũng vẫn phải cử hành ở kinh thành. Xem ra, Tĩnh vương phủ lâu không có người ở phải sửa chữa lại một lần nữa. Nhất là nhà chính của Vương phủ, đó là phòng tân hôn mình muốn động phòng hoa chúc cùng Cố Thiên, không thể qua loa chút nào.

Trong phòng cưới, nền đỏ chiếu sáng, Cố Tùng cầm hi xướng* trong tay vén khăn voan trùm đầu tân nương lên, lộ ra khuôn mặt xấu hổ của Phùng Thanh Loan.

**Hi xướng: dùng cho Tân Lang lấy hi khăn trên đầu Tân Nương xuống.*

nói chung là lúc làm tân nương ai cũng xinh đẹp động lòng người, tuy nói trong phòng đều là nữ quyến của hai nhà, dù không phải là nhìn Phùng Thanh Loan từ nhỏ đến lớn lên thì cũng đã làm bạn với nàng thuở nhỏ, giờ phút này cũng không tránh khỏi kinh ngạc.

Cố Tùng lại nhìn đến ngay người, đến tận lúc người bên cạnh cầm lấy chén rượu đưa cho hai người chuẩn bị uống rượu giao bôi mới hồi phục tinh thần.

Đại cô nương, cô dâu nhỏ trong cả phòng đều cười nghiêng ngả, ngay cả mấy vị phụ nhân trung niên cũng buồn cười.

Tức cảnh sinh tình, Cổ Thiên không tránh khỏi nhớ lại kỷ ức động phòng hoa chúc của kiếp trước.

Tân Hoàng đăng cơ, sắc lập tân Hậu, khắp nơi ăn mừng Đại hi sự.

Cổ Thiên không có chút cảm giác vui mừng nào, phụ mẫu không ở bên cạnh, đệ đệ không rõ sống chết, người mình mới gả cho lại là kẻ thù, trong lòng trừ đau thương oán giận thì không còn gì khác, thậm chí đã muốn lấy cái chết để tỏ rõ lòng mình. Có lẽ hành động tìm chết của Cổ Thiên nhắc nhở Hàn Thác, sau đó, thỉnh thoảng hắn mời Đại bá mẫu Tề thị cùng đường tẩu Lô Tương vào cung làm bạn với nàng.

Hai người họ khuyên nàng nên khoan dung chút, không cần rồi rấm chuyện của đời trước, Tề thị từng nói “hắn đã cho ngươi Hậu vị, có Phượng ấn trong tay, ngươi có thể yên tâm làm Hoàng hậu của ngươi, kị nhất việc nhớ mãi không quên chuyện trước đây, sinh ra hiềm khích với hắn.”

Mọi người có lập trường của mọi người.

Cổ Thiên cũng biết, nếu nói chuyện hoặc làm việc theo lời của Đại bá mẫu nhất định là con đường thoải mái dễ dàng nhất đối với mình.

Nhưng mà, làm sao có thể quên đi dễ dàng như vậy.

Di vẫn bị nhốt ở trong cung, mỗi đêm Cổ Thiên đều nằm mơ thấy giây phút Hàn Khải ngã xuống máu tươi đầm đìa...

Nàng lác lác đầu, đẩy những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu, chỉ chờ mong kiếp này mình sẽ có thể có một đêm tân hôn ấm áp vui vẻ, đã sống lại một lần, đương nhiên mọi chuyện đều phải tốt đẹp hơn so với kiếp trước.

Cổ Tùng đi ở phía trước chúc rượu, nhóm nữ quyến cũng tự đi ra bàn tiệc, Cổ Thiên thân là em gái chồng, tất nhiên cần ở lại nói chuyện giải buồn với Phùng Thanh Loan.

Khoảng hai khắc sau, Cổ Tùng gọi Cổ Dung và Cổ Phong đi hai bên trái phải trở về, nhìn bộ dáng như là đã có chút say, nhưng mà phía sau vẫn đi theo mấy người bạn học cùng, đương nhiên cũng không thiếu Hàn Thác, bọn họ đến đây để náo động phòng.

Lúc này Cổ Thiên cũng không tiện ở lại, nàng đứng dậy đi ra khỏi cửa, nhìn thấy Hàn Thác rồi nghĩ lại tâm nguyện vừa rồi của mình, hai gò má hơi đỏ lên.

Còn Hàn Thác, náo động phòng chẳng qua chỉ là để nguy trang, hắn chỉ là muốn xem xem có thể gặp mặt Cổ Thiên một lần hay không, nhưng mà bây giờ nhiều người chuyện gì cũng không thể nói, chuyện gì cũng không thể làm được, chỉ có thể nhân lúc Cổ Thiên đi qua bên người néo néo cánh tay nhỏ bé của nàng.

Mặt Cổ Thiên càng đỏ hơn, xá hổ đến mức cúi đầu chạy chậm ra ngoài.

*

Đêm đó Cổ Dung khởi hành trở về kinh thành.

Hai cha con Ninh Lễ cùng Ninh Hạo ở lại mấy ngày cho đến khi Ninh Hạo khỏi bệnh mới khởi hành.

Nam nhân không giống nữ nhân được chiều chuộng, cưỡi ngựa một ngày cũng có thể đi được hơn hai trăm dặm.

Đêm hôm đó, nghỉ lại ở một dịch quán ở Giang Tô.

Lúc Ninh Hạo bị bệnh ngủ rất nhiều, tuy rằng bốn ba cả ngày thân thể mệt mỏi nhưng tinh thần lại phấn chấn mười phần rất khó đi vài giấc ngủ.

đang lẩn qua lộn lại trên giường như bánh nướng áo chảo, chợt nghe tiếng sáo trúc ngoài cửa sổ truyền vào.

hắn đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trong viện trước bàn đá, một cô nương mặc váy màu xanh nhạt đang ngồi, má đào mắt hạnh, dáng vẻ yêu kiều, hai bàn tay trắng mịn thon dài đang đánh đàn.

Từ sau khi Ninh Hạo bị ốm đã qua mười ngày, đây cũng không phải là tác phong bình thường của hắn, thân thể đã sớm kêu gào. Âm ỉ muốn tìm kiếm việc làm để phát tiết, lúc này làm sao có thể kiềm chế được nữa, cũng không thèm khoác thêm áo mà đã phi người ra khỏi phòng.

Tiểu nương tử chợt thấy có một nam tử xuất hiện, dưới tay giật mình một chút, dây đàn bị đứt, ngón tay xinh đẹp bị cửa đứt máu chảy như suối.

Nhìn kỹ lại một lần nữa, quần áo của nam nhân kia còn không chỉnh tề, tiểu nương tử cũng không quan tâm miệng vết thương như thế nào nữa ôm theo cây đàn định bỏ đi.

Đương nhiên Ninh Hạo không định thả nàng đi, đưa tay ra vuốt ve mặt nàng, trong miệng tuôn ra những lời nói dâm ô. nói liên tiếp không ngừng.

Tiểu nương tử cũng không phải là người có tiết hạnh, rất nhanh đã bị khiêu khích yếu đuối ở trong lòng Ninh Hạo, để mặc hắn ôm vào trong phòng.

*

Sáng sớm hôm sau, Ninh Lễ ngồi ở phòng ăn đợi mãi không thấy con trai đi ra dùng bữa, ra lệnh cho người hầu đi thức giấc.

không bao lâu sau, chỉ thấy người hầu tay chân luống cuống chạy về đây, trên trán toàn là mồ hôi, hai chân run rẩy nói “Thế tử, thiếu gia... vết thương của thiếu gia...”

Đình Lễ chỉ có một đứa con độc đinh này, vừa nghe thấy con bị thương thì sốt ruột, cũng không kịp hỏi kỹ lại, lập tức đứng dậy đi xem.

Trong phòng, quần áo vứt khắp nơi, Ninh Lễ không chớp mắt đi đến trước giường, mới giờ tay vén màn lên, hai mắt đã kinh hãi mở to, một hơi khí không thở ra được, mắt tròn trắng lên, bất tỉnh.

Người hầu đi theo ở phía sau, bước lên phía trước đỡ lấy, tay chân vẫn run rẩy.

Ninh Hạo lả thê, nằm ở trên giường, miệng bị nhét tiết khô, hai mắt nhắm nghiền như đang bất tỉnh nhân sự, hai tay hai chân dang ra bị trói vào cột giường. Thân dưới là một mảnh máu thịt lằn lộn.

Người hầu kia không muốn nhìn thêm, nhưng mà không nhịn nổi đỡ Ninh Lễ lại gần giường, ánh mắt nâng lên nhìn thấy thân dưới của thiếu gia hình như thiếu mất cái gì đó...

Nhưng mà, cũng không tìm hiểu kỹ hơn, hai vị chủ nhân, một người bị thương, một người bị ngất, phải nhanh chóng tìm đại phu đến mới đúng.

Lúc đại phu đến Ninh Lễ đã từ từ tỉnh lại, trong tai nghe được một câu “... Gốc rễ không còn, cũng không có chỗ để nối lại...” Lúc này trong lòng đau xót lại ngất đi.

Phụ tử hai người ucnxg không phải là người dễ đối phó, phái người hầu điều ra õe trạm dịch, cũng không gặp được tiểu nương tử mặc quần áo xanh nhạt, đi hỏi từng người một, cùn không có ai nhìn thấy, càng không có ai từng nghe qua cái gọi là tiếng đàn.

Ngọc cầm trong viện này là chiếc đàn bị chủ nhân vứt bỏ đem qua, vết máu trên bàn đá cũng thấy bóng dáng đâu nữa.

Thân thể Ninh Lễ trống rỗng, nghe thấy như vậy lại ngất đi lần thứ ba, thật là gặp quỷ mà, cũng không thể nào là con trai mình nằm mơ rồi tự cắt của mình được!

Việc này báo lên quan viên ở địa phương, sư gia về lại chân dung của tiểu nương tử theo sự kê lại của Ninh Hạo, dán báo cáo tại cửa thành truy nã.

Hai phụ tử Ninh gia ở lại trạm dịch hơn một tháng, đợi đến lúc miệng vết thương của Ninh Hạo đã kết bầy cũng không bắt được thủ phạm.

Hai người cho dù không nuốt trôi được cốt tủy này thì như thế nào chứ, chỉ có thể mặt xám mày tro đi về kinh thành.

Tin tức như thế này cho dù bọn họ có giấu cũng không được, tất nhiên vẫn sẽ truyền vào tai đám người Cố Thiên.

Chuyện lớn mới nhất trong thành U châu là Thất Đát xâm phạm biên giới, Tĩnh vương sắp lãnh binh xuất chinh.

Chuyện chiến tranh luôn tới bất ngờ, chạng vạng nhận được tin tình báo, hôm sau đại quân đã phải ra khỏi thành.

Dưới trướng Tĩnh vương đều là tinh binh, ngày thường luôn nghiêm chỉnh huấn luyện, trên chiến trường dũng mãnh dị thường, bây giờ cần phải dùng đến, ai cũng như cá gặp nước, ngay cả dân chúng cũng sục sôi theo.

U châu vệ cũng dưới trướng của Tĩnh vương, Cố Phong tất nhiên cũng không tránh được phải xuất chinh cùng.

Từ lần đầu Cố Phong biểu đạt ý muốn nhập ngũ với Hàn Thác, Hàn Thác đã nói rõ, nếu Cố Phong có năng lực, hẳn tất nhiên sẽ hết sức đề bạt cậu em vợ này, nhưng rèn luyện cũng không thể thiếu, thậm chí càng phải rèn luyện nhiều hơn so với người ngoài. Bởi vì tương lại mong đợi vào hắn, nếu sau này thật sự trở thành chủ soái trong quân, chỉ một câu cũng có thể ảnh hưởng đến sống chết của ngàn vạn binh sĩ, không thể qua loa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chương 39-2

Cố Phong là một thiếu niên đầu óc tinh táo, đạo lý này không cần nói hắn cũng biết, mà từ sau khi tôn sùng anh rể, hắn càng tôn sùng chân lý này, mười tháng qua chưa từng lười biếng.

Người làm cha làm mẹ luôn mong muốn con trưởng thành, hai vợ chồng Cố Cảnh Ngộ nhìn thất con trai nhỏ của mình khắc khổ tiến bộ, đương nhiên là vui mừng.

Nhưng cốt nhục tình thân, huyết mạch tương liên, Cổ Phong mới lên chiến trường, người của Cổ gia sao có thể không lo lắng chút nào chứ.

Hàn Thác là một người con rể chu đáo, sau khi đưa ra quyết định nghênh chiến, liền phái người đến Cổ gia báo tin.

Ninh thị nghe tin đánh vỡ chén trà.

Sau đó ngồi hay nằm đều bất an.

Lúc thì đi xuống phòng bếp nhắc đi nhắc lại đầu bếp chuẩn bị điểm tâm, canh Cổ Phong thích ăn đưa vào quân doanh, lúc lại chạy đến viện của Cổ Phong chuẩn bị quần áo thay hần.

Dọn dẹp được một nửa, đột nhiên nhớ đến không biết chiến sự kéo dài bao lâu, bây giờ tháng tư thời tiết đang ấm, nhưng nếu đến mùa thu chiến tranh vẫn chưa xong, lúc này lại cần dặn người hậu lữ quần áo mùa đông ra đóng gói lại...

Cổ Tùng đi thư viện vẫn chưa về, Cổ Thiên cùng Phùng Thanh Loan đi theo phía sau Ninh thị, khuyên cũng không không khuyên được, bị mẩu thân đại nhân sai khiến liên tục không nói còn hơi một chút là bị thầm oán.

Nhất là Cổ Thiên.

Ninh thị vẫn có ba phần khách khí với con dâu, nhưng đối với nữ nhi sẽ không như vậy, lúc này tâm trí đang loạn lên dùng hết sức mà quở trách.

“Sáng sớm đã nói với con Vương gia là chủ soái, kêu con thêu áo choàng tặng sinh nhật cho người, đợi khi người lên chiến trường thì có thể mặc rồi, con lại không nhanh không chậm, mắt thấy ngày mai phải xuất binh rồi, mà bây giờ vẫn chưa xong sao? thật sự là không làm ta bớt lo được mà.”

Ninh thị không chỉ lo lắng cho con trai mình mà còn lo lắng cho con rể tương lai, sợ hần có mệnh hệ gì lại ảnh hưởng đến nhân duyên của con gái nhà mình.

Bà là một người mẹ hiền hậu, luôn tính toán nên làm sao để gia tăng tình cảm giữa con gái và con rể.

Vốn nghĩ, con gái tự mình làm áo khoác cho con rể, mỗi khi con rể mặc vào sẽ nhớ đến con gái mình. Hơn nữa hành quân đánh giặc vất vả, đem khuya vắng vẻ, thấy vật nhớ người, nhớ đến người vợ ở phương xa đang chờ hần trở về, tất nhiên là tình cảm ngày càng sâu đậm.

Đáng tiếc con gái đầu óc chậm chạp, lại không nghe lời, người cũng lười, một bộ quần áo làm nửa năm cũng chưa xong. Bây giờ cơ hội đến đồ vật lại không có, tâm ý của Ninh thị cứ thế như nước chảy về biển đông sao có thể không tức giận chứ.

Tình trạng như vậy vẫn kéo dài cho đến khi Cổ Cảnh Ngộ trở về từ nha môn.

Ninh thị nhìn thấy phu quân, rốt cuộc cũng có người tâm phúc, lúc này mới ngăn chặn buồn bực trong lòng, ngồi xuống ăn được nửa bát cơm tẻ.

Đợi đến canh hai, Ninh thị tự mình giám sát gả sai vật đặt hành trang chuẩn bị cho Cổ Phong lên xe ngựa, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa, trời tối không thấy rõ người đến là ai, cho đến khi ngựa ephi đến gần hô lớn một tiếng “Mẫu thân!” Ninh thị mới nhận ra là Cổ Phong.

Sau khi Tĩnh vương tuần tra kiểm binh, vốn là không cho binh lính ra khỏi doanh trại. Nhưng cả đời Hàn Thác cũng chỉ có một người em vợ là Cổ Phong, tranh giành công danh thì hần không làm được nhưng chút việc này cũng không phải là việc khó. Dặn dò Phó tướng tìm lý do rồi đưa Cổ Phong rời khỏi doanh trướng, trở về thành cùng Hàn Thác, gặp mặt người nhà một lần trước khi đi.

Ninh thị nhìn thấy Cổ Phong suýt nữa rơi lệ, lời kéo trái phải của hần dặn dò.

Cái gì Cổ Phong cũng đồng ý, thật ra thì quá nửa là vào tai trái ra tai phải.

Nam nhân tính tình qua loa, vốn cũng không có quá nhiều tình cảm chia ly. Lần này có thể lên chiến trường, Cổ Phong đã chờ đợi từ lâu, hần nhận được quân lệnh đang hưng phấn, căn bản là không kịp chờ đến sáng mai, hần không thể lập tức nhổ trại khởi hành. Nếu không phải là Hàn Thác sai người đưa hần ra ngoài, hần cũng không nhớ nổi có phải là phương pháp của anh rể hay không, trường hợp đặc biệt được về nhà một lần.

Thời gian không nhiều lắm, mới một khắc Cổ Phong đã muốn trở về.

Ninh thị kéo hần đến xem hành trang trong xe ngựa “Nhìn xem còn cần cái gì, mẩu thân chuẩn bị thêm cho con rồi cho người đưa đến doanh trại.”

Cổ Phong nhìn thấy một xe ngựa đầy đồ ăn rồi quần áo thì ngây người nói “Mẫu thân, trong quân doanh cái gì cũng có, đồ dùng ăn mặc tất cả mọi người đều có không thiếu thứ gì cả.”

hần cũng không định chờ xe đồ này về, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị đồng đội người nhạo, thật sự rất tổn hại đến thanh danh một đời của hần.

Ninh thị đương nhiên không đồng ý “Đồ dùng trong quân sao có thể so với nhà mình được chứ, năm mới còn nghe nói có tham quan vô lại nuốt mất quân lương, làm cho quân đội phải xuống áo bông quá mỏng làm chết rất nhiều binh lính...”

“Mẫu thân, dưới trướng của tỷ phu sao có thể có chuyện vô liêm sỉ như vậy được, người không cần lo lắng đâu. Hơn nữa, đường huynh của nhị tẩu là Phùng Kỳ cùng với đệ đệ Phùng Lân cũng đều mặc như vậy, mọi người đều giống nhau.” Cổ Phong nói xong thì nhìn thấy Cổ Thiên từ trong cửa đi ra,

lập tức nói tốt về Hàn Thác “Hơn nữa bọn họ đêm nay còn không được về nhà, chỉ có con là được tỳ phu cố ý đưa về.”

Cuối cùng không lay chuyển được Ninh thị, Cố Phong vẫn mang theo hai bộ quần áo để tắm rửa.

Cho đến lúc thân ảnh con trai cười ngựa qua cuối phố, biến mất trong tầm mắt, Ninh thị mới để nữ nhi đỡ về phòng.

Mất thấy bận rộn đến gần nửa đêm, mọi người đều mệt mỏi trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Cố Thiên ở trong phòng tắm tắm rửa, theo thói quen gọi Bích Lạc vào thu dọn, gọi vài câu không thây có người đáp lại, lại gọi Bích Linh cũng không thấy trả lời.

Nước tắm trong bồn cũng lạnh dần, nàng đành phải tự mình đi ra, vợ lấy khăn treo trên giá lau khô người, mặc vào quần trong xanh nhạt thêu hoa hải đường cùng quần ngoài cùng bộ rồi đi ra ngoài.

Ánh nến trong phòng lay động chiếu rọi lên một thân ảnh cao to mặc cẩm bào màu đỏ tía ở trước mặt.

Cố Thiên hoảng sợ, hét lên trốn vào sau bình phong.

“Là ta.” Hàn Thác cười xoay người lại, đặt ngón trỏ lên miệng ra hiệu nàng chớ lên tiếng.

Cố Thiên hé ra bên sườn của bình phong, lộ ra nửa cái đầu “Sao vương gia lại ở đây, nha hoàn của ta đâu?”

“Ngày mai ta phải đi rồi nên ta đến thăm nàng.” Hàn Thác chỉ trả lời câu hỏi trước, nhìn thấy bộ dáng kích động của Cố Thiên, nhin không được cười hỏi “Nàng vẫn muốn đứng ở sau đây nói chuyện với ta sao?”

Cố Thiên đương nhiên không muốn như vậy, nàng xấu hổ một lúc, mới duỗi tay chỉ vào giá treo quần áo cạnh giường, ngập ngừng nói “Làm phiền Vương gia lấy hộ ta bộ quần áo được không?”

Hàn Thác nghe theo.

Cố Thiên nhận lấy quần áo hần đưa ra, vội vàng mặc vào liền đi ra. Hàn Thác vẫn cúi đầu nhìn vào giá thêu phía trước, nghe thấy tiếng bước chân của nàng đến gần, thấp giọng hỏi “Con chim ưng này là thêu cho ta sao?”

thật ra, Cố Thiên mới chỉ thêu xong một cánh, nhưng chỉ thêu màu đen còn có vết phấn vẽ các bộ phận màu trắng, dễ dàng có thể nhận ra lúc làm xong sẽ là hình gì.

Cố Thiên cũng không phủ nhận “Vốn là muốn làm tặng áo choàng cho Vương gia, tiếc là không kịp cho lần này.”

“A?” Hàn Thác nghe vậy, khóe môi cong lên, nhưng lại gờ tay bỏ giá thêu ra.

“Vương gia, không được, còn chưa thêu xong.” Cố Thiên vội vàng ngăn cản.

Hàn Thác không chịu dừng tay, chỉ nói “không sao, cứ để bốn vương cầm đi trước, lúc nhớ nàng thì cầm ra ngắm, chờ ta trở về nàng lại thêu tiếp cũng không sao.”

Thân thủ của hần lưu loát, lúc nói chuyện đã gỡ khung thêu ra, cầm ở trong tay.

Cố Thiên vẫn không muốn “Vương gia đã có hà bao rồi.”

Hàn Thác nhú mày nói “Hà bao nàng đưa cho ta đã một năm rồi, bây giờ bốn vương muốn một món quà mới.”

Thấy Cố Thiên bĩu môi không đáp lại, lại nói “Nếu không cho bốn vương mang áo choàng của mình đi, vậy thì để bốn vương mang quần áo của nàng đi.” nói xong, sờ tay vào ngực, lấy ra một cục vải màu lục hồng.

Cố Thiên thất sắc, liếc mắt một cái là nhận ra đó là đồ mình vừa thay ra, mặt đỏ tai hồng nói “Sao Vương gia lại hành động như một tên ăn trộm vậy.”

một tay Hàn Thác cầm áo, một tay gờ áo choàng, cười nói “Nàng chọn đi, ta nghe lời nàng.”

Nàng còn có thể chọn nữa sao?

Quần áo của Cố Thiên đều có sổ ghi chép lại, hai người Bích Lạc và Bích Linh đều biết rõ, vô duyên vô cớ bị mất một bộ, nàng phải giải thích như thế nào đây.

Cố Thiên đi qua chỗ Hàn Thác cướp quần áo về, đỏ mặt chạy về trong phòng tắm, cất quần áo lên giá. Lại chờ một lúc, sờ sờ gò má của mình, đột đến lúc hạ nhiệt mới đi ra ngoài.

Hàn Thác đã ngồi ở mép giường, vẫy vẫy tay gọi nàng đi sang bên cạnh.

“Đêm nay ta muốn ngủ ở chỗ nàng.” hán khí định thần nhân nói.

“không nên không nên.” Cố Thiên không cần nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Hàn Thác ra tay ôm nàng ngồi xuống trên đùi mình, vừa vén tóc bên thái dương của nàng, vừa nhẹ giọng nói “Ta vừa đi lần này nếu nhanh thì mấy tháng chậm thì một năm, nếu chiến sự kéo dài không có kết quả thì thậm chí cả hôn sự cũng bị hoãn lại, nàng sẽ không nhớ không lo lắng cho ta sao?”

Còn chưa chia ly đương nhiên Cố Thiên không biết bản thân có nhớ hán hay không, nhưng nàng không lo lắng chút nào cả.

Kiếp trước cũng trong chiến sự này nàng nhớ rõ tháng giêng Hàn Thác khai hoàn, không những toàn thắng còn thu thêm được hai vạn kỵ binh Mông Cổ về dưới trướng, như hồ thêm cánh.

Ngược lại Cố Thiên lo lắng cho Cố Phong nhiều, dù sao hiện tại phẩm cấp của hán cũng thấp, cho dù là không ngênh địch chính diện nhưng đao kiếm có mặt, kiếp trước Cố Phong lại không trải qua chuyện này, trong lòng nàng không yên, mặc dù không bối rối như Ninh thị nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi bồn chồn.

Nhưng mà, ngoài miệng đương nhiên không thể nói như vậy “Vương gia hãy cẩn thận, ta chờ người trở về.”

Hàn Thác vừa lòng ừ một tiếng, vẫn kiên trì như cũ “Ta muốn ngủ ở đây.”

Cố Thiên vốn không có chuyện gì, lúc này bị Hàn Thác làm loạn, nhớ đến việc hán vừa đi là đi tận chín tháng, cũng có chút mềm lòng, nhẹ giọng nói “Vậy, vậy Vương gia chỉ có thể ngủ, không được làm gì khác nữa.”

Hàn Thác chạm nhẹ trên môi Cố Thiên một cái, nói “Được, ta đồng ý với nàng.”

Dứt lời, ôm lấy nàng đặt vào phía bên trong giường, bản thân thì rất không khách khí cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc trung y bò lên trên giường hương thơm ngào ngạt, duỗi dài cánh tay ra, ôm Cố Thiên vào trong ngực.

“Vừa rồi Vương gia đã đồng ý với ta chỉ ngủ không làm gì khác nữa.” Cố Thiên giờ tay đẩy Hàn Thác, trong lòng sinh ra cảm giác bảo hồ lột da*.

*与虎谋皮 [yǔhǔmóupí] (DỮ HỔ MUU BÌ)- Bảo hồ lột da: không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đôi phương.

Hàn Thác mặt không đổi sắc cánh tay như một cái kim sắt, cuối cùng chỉ có thể mặc hán ôm lấy bản thân mình nằm xuống.

Cố Thiên đã quá quen thuộc hơi thở của Hàn Thác, tất nhiên sẽ không gây trở ngại gì khi ngủ, cái ôm đã lâu không gặp làm cho nản an tâm, lại đi kèm tiếng tim đập trầm ổn có lực, giấc ngủ có hương vị ngọt ngào hơn so với ngày thường.

Khi tỉnh lại bầu trời đã sáng choang, ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong phòng, Hàn Thác cũng không ở bên cạnh nữa, Cố Thiên liếc mắt xung quanh nhìn vào chiếc đồng hồ Tây dương để trên bàn, đã qua giờ Tý, nghĩ đến đại quân đã xuất phát từ sớm.

Cố Thiên bỗng nhiên có chút suy sụp.

Tiếng bước chân vang lên nho nhỏ, Bích Lạc gấp vài cái đi ra sau bình phòng “Tiểu thư đã tỉnh rồi, tối hôm qua nô tỳ sang phòng bên cạnh đợi tiểu thư gọi, không biết tại sao lại ngủ quên mất, ngủ say giống như lợn chết. Bích Linh cũng vậy, đến giờ cũng chưa tỉnh lại, kêu cũng không dậy.”

Cố Thiên nói quanh co một vòng, vẫn không trách cứ, quá nửa là do Hàn Thác động tay động chân, nếu không sao hai người bọn họ lại ham ngủ như vậy chứ.

Bích Lạc chịu khó mang hòm quần áo đến cho Cố Thiên chọn, lúc đi qua giá thêu nghi ngờ hỏi “A, áo choàng tiểu thư đang thêu cho Vương gia sao lại không thấy nữa?”

Cố Thiên đỏ mặt cúi đầu, tùy tiện chỉ tay vào một bộ, né tránh “Hôm nay mặc bộ màu tím kia đi.”

Nhưng dù sao vẫn chột dạ, giải thích “Ta thấy hán xuất chinh một năm rồi cũng chưa chắc đã trở về, thêu xong rồi cũng không tặng được, để ở đó lại bụi nên cất đi đặt dưới đây hòm chờ hán trở về rồi lại nói sau đi.”

Bích Lạc đem quần áo Cố Thiên chọn đặt ở trên giường, cất hai bộ quần lại đi, bỗng nhiên lại nói “Lúc trước không phải tiểu thư luôn nói khùng thêu rất chặt người không tháo ra được muốn đổi sang cái khác sao, tối hôm qua người lại có thể tự mình mở ra, xem ra là đi theo Hồng Hoa học thật là hữu dụng, hôm nào nô tỳ cũng bắt sư học nàng ấy hai chiêu.”

Cố Thiên cũng không trả lời, chỉ làm như không nghe thấy, nhìn không chớp mắt, toàn tâm toàn ý cời bộ quần áo hôm qua ra, thay bộ mới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 40

Editor: huyetsacthiensu

Hàn Thác đi rồi nhưng mỗi ngày đều có một phong thư được gửi đến tay Cố Thiên, trong thư ghi lại rất đầy đủ chi tiết, bao gồm những gì hắn mắt thấy tai nghe trên đường, sinh hoạt hàng ngày của hắn, những việc vặt trong quân, thậm chí thỉnh thoảng còn báo tin vui... quân đội giành được thắng lợi nào đó.

Tóm lại, làm cho Cố Thiên đọc được mà thấy giống như là bản thân đi theo hắn xuất chinh, hai người từ trước đến nay chưa từng xa nhau.

Cố Thiên cũng không trả lời thư, cất cẩn thận tất cả các phong thư trong một chiếc hộp gỗ điều khắc tinh xảo.

Cứ nha vậy cất được mười sáu lá thư thì Cố Cảnh Ngô nhận được lệnh điều đi nơi khác.

Ngày ấy Cố Cảnh Ngô về đến nhà cũng không nói gì chỉ lấy từ trong ngực áo ra một phong thư nhét vào tay Ninh thị.

Ninh thị không biết phu quân nhà mình có ý gì, nhưng thấy phong thư đã được mở ra, nghĩ đến phu quân mình đã xem qua nội dung, cũng không sợ mình đọc được, liền rút thư ra, đọc sơ qua sắc lật lộ về vui mừng “Trở về sao, sao lại đột ngột như vậy? Còn chưa đến thời gian khảo hạch quan viên mà.”

Có chút không thể tin được, quan viên được điều ra khỏi kinh tuy rằng cuối cùng cũng sẽ được gọi trở lại nhưng thời gian không xác định, có người thì hai ba năm, cũng có người năm bảy năm mới được gọi về. Cố Cảnh Ngô đến U châu còn chưa đến hai năm, nhìn thời gian tương đối ngắn này cũng đủ thấy Nguyên Hòa để coi trọng hắn như thế nào.

Cố Cảnh Ngô nói “Nghe nói là Hộ bộ Thượng thư dâng tấu xin cáo lão hồi hương nên mới tạm thời xuất hiện chỗ trống, giữa tháng bảy sẽ có người đến nhậm chức.

Hộ bộ Thượng thư là chính nhị phẩm, Cố Cảnh Ngô thăng một cấp.

Trong lòng Ninh thị vừa vui vừa buồn.

Vui là vì tháng tám Cố Tùng tham gia thi Hương, đã sớm quyết định hồi kinh trước một tháng, bây giờ cả nhà cùng nhau lên đường, Ninh thị không cần lo lắng không có ai chăm sóc cho con trai nữa rồi.

Buồn là vì sau này, vốn tưởng rằng sang năm sau khi Cố Thiên xuất giá, mình còn có thể ở U châu làm bạn với nàng một thời gian, bây giờ thì không thể nữa rồi, không khỏi lo lắng con gái sau khi xuất giá thân phận thay đổi nhiều vấn đề còn chưa hoàn toàn thích ứng.

Tin tức tốt luôn truyền đi rất nhanh, còn chưa ăn cơm chiều, từ trên xuống dưới trong nhà đều đã biết việc này.

Cố Thiên không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào, chuyện này hoàn toàn khớp với kiếp trước.

Phùng Thanh Loan lại có niềm vui bất ngờ, bởi vì không cần xa cách phu quân. Nhưng nhà mẹ đẻ của nàng ở U châu, tất nhiên sẽ có nỗi buồn chia ly.

Hai người viết thư cho Chương Tĩnh Cầm, mục đích chủ yếu là nói cho nàng ấy biết sau này gửi tin thì gửi đến Vĩnh Chiêu hầu phủ ở kinh thành. Ba người tuy ở những nơi khác nhau nhưng tình cảm thì không thay đổi, thư qua lại chưa từng bị gián đoạn.

Cố Thiên viết thư cho Hàn Thác, đã cầm bút lên, ngược mắt lên lại nhìn thấy Hồng Hoa đang luyện quyền trong sân, lại thấy tất cả mọi chuyện tự có người báo cho hắn biết, cần gì nàng phải nói thêm một lần nữa, vì thế lại gác bút lại, chỉ huy Bích Lạc, Bích Linh chuẩn bị hành trang.

*

Bảy ngày sau, năm người Cố gia khởi hành, đội ngũ xe ngựa chậm rãi di chuyển, một ngày nhiều lần là đi được trăm dặm, hành trình rất thông thả, mãi đến tận mừng hai tháng bảy mới đến kinh thành.

Vĩnh Chiêu hầu nhận được tin, mang cả nhà già trẻ gái trai đến trước cổng lớn nghênh đón.

Mọi người hành lễ với nhau, các nam nhân tự đi thư phòng nói chuyện với nhau, nhóm nữ quyến vây quanh Hầu phu nhân và Tường lão thái thái cùng trò chuyện bên trong.

Nhà chính treo một tấm da da Bạch hổ, hai bên là hai hàng ghế làm từ gỗ tử đàn, người ba phòng ngồi xuống theo thứ tự, Cố Thiên thì theo Tường thị ngồi vào giường nhỏ ở giữa.

“... Nhìn Xán Xán nhà chúng ta càng lớn càng xinh đẹp...” Tường lão thái thái có ba người cháu trai, lại chỉ có Cố Thiên là cháu gái, vừa mới hai năm không gặp, đương nhiên yêu thích không buông tay, ôm nàng đến trước người cao thấp đánh giá một lúc “Hình như gầy đi một chút.”

thật ra không gầy đi chỉ là Cổ Thiên vóc dáng cao, so với lúc rời kinh thì cao hơn hẳn một cái đầu nên nhìn thon thả mà thôi.

“Con là vì nhớ tổ mẫu đó” Cổ Thiên chỉ chui vào trong lòng Tường thì làm nũng “Con nhớ người đến mức ăn không ngon ngủ không yên.”

Tường lão thái thái cười nói “Vậy thì hôm nay con ăn nhiều một chút, ta dặn phòng bếp nấu canh gà con thích ăn nhất, ngọt ngào nóng hổi, hôm nay con ăn phải ăn ba bát cơm”

Quay người hướng về Ninh thị đang ngồi bên tay trái nói “Mấy năm nay vất vả cho con rồi, ta thấy con chăm sóc lão Tam rất tốt, mấy đứa trẻ cũng dạy dỗ rất tốt, vài ngày trước Hầu gia còn nhắc đi nhắc lại chuyện Phong ca nhi lập công nữa.”

Chỉ có nữ nhân quản lý trong nhà ôn hòa, nam nhân mới yên tâm giành công danh, cho nên Tường lão thái thái cho rằng Cổ Cảnh Ngộ lên chức cùng việc Cổ Phong lập công đều có quan hệ mật thiết với Ninh thị.

Tường lão thái thái là người minh mẫn, là người thưởng phạt phân minh, con dâu làm không tốt bà sẽ dạy bảo, con dâu làm tốt bà chưa bao giờ keo kiệt lời tán thưởng.

Ninh thị khiêm tốn nói “Mẫu thân khen lầm rồi, giúp chồng dạy con là bổn phận của con dâu.”

Ngồi đầu bên tay trái là thê tử của Cổ Cảnh Thịnh, con dâu trưởng phủ Vĩnh Chiêu hầu Tề thị, nàng nghe thấy vậy thì nói “Tam đệ muội đừng khiêm tốn. Ta cũng đã nghe thê tử nói qua, nói là Phong ca nhi còn nhỏ tuổi nhưng trí dũng song toàn, lần này lập công lớn, khi trở về nhất định là được khen thưởng thăng cấp.”

Lẽ có qua có lại, Tề thị khen ngợi Cổ Phong, Ninh thị tất nhiên cũng muốn khích lệ Cổ Dung “Đứa nhônày thì tính là gì chứ, làm sao có thể so được với Dung nhi, từ nhỏ đã là đứa có tiền đồ nhất trong đám huynh đệ, nay mười hai tuổi đã là quan tứ phẩm, hơn nữa còn sắp được làm phụ thân, thật sự là phúc lộc song toàn.”

Bên trái đang hòa hợp êm ái, bên phải lại phát ra một tiếng cười nhạo “Ta thấy Phong ca nhi cũng là một đứa trẻ có tiền đồ từ nhỏ. Đừng nói hai người không nhớ rõ, năm ấy nước trong thư phòng là kiệt tác của ai? Lúc trở về trên Kim Loan điện, Thánh thượng hỏi: Làm sao người có thể đánh bắt ngờ thành công đốt được đại doanh lương thảo của địch? Phong ca nhi của chúng ta liền đáp như này: Bệ hạ, đều nói ba tuổi bình tĩnh giống tám mươi, lúc vì thần năm tuổi mượn tranh Phúc Thọ trăm tuổi của tổ phụ cùng tranh chữ của danh gia để rèn luyện. Ha ha ha...”

Người vừa nói là con dâu thứ hai của Vĩnh Chiêu hầu, thê tử Tiết thị của thứ tử Cổ Cảnh Ngôn.

Tường lão thái thái khí định thần nhàn, mặt không đổi sắc, trực tiếp xem thường nàng ta, vẫy tay kêu Phùng Thanh Loan tiến lên, lại gọi người hầu mang lễ gặp mặt mình đã chuẩn bị từ sớm lên, đó là một bộ đồ trang sức ngọc lục bảo nạm vàng, giá trị tất nhiên không cần phải nói.

Đội Phùng Thanh Loan khéo léo ngoan ngoan hành lễ tạ ơn, Tường lão thái thái kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình “Ta càng lớn tuổi càng vừa ý tiểu cô nương vừa nhã nhặn vừa dịu dàng, thê tử của lão Tam, người lựa chọn đứa nhỏ này thật là hợp lòng ta.”

Cổ Thiên lắc lắc cánh tay của Tường lão thái thái nói “Tổ mẫu có cháu dâu hiền thì quên luôn cháu gái sao? Hôm nay cũng không có quà tặng cho cháu...”

Tường lão thái thái chỉ chỉ trán nàng một chút “Nhìn đứa nhỏ không có lương tâm này xem, từ nhỏ đến lớn cháu theo ta còn thiếu đồ tốt gì sao? Tặng quà gặp mặt cho chị dâu cháu mà cháu cũng ghen tị sao? Muốn gì thì tự mình đến phòng ta mà lấy, nhưng mà cháu phải kiềm chế một chút cho ta, nếu cháu lấy hết, năm sau ta sẽ không cho cháu thêm đồ cưới đâu.”

Mấy người đang ngồi đấy nghe vậy đều nở nụ cười.

Cổ Thiên chẳng qua là muốn chọc cho tổ mẫu vui vẻ mà thôi, lúc này hiệu quả đã đạt được rồi liền cười “Khó mà như thế được, hòm đồ cưới đầu tiên của cháu nhất định là của người, người không thể không cho.”

Tiết thị nhìn hai cô nương ở bên cạnh bà bà cháu cháu, lại nhìn Cổ San đang ngồi bên dưới tay mình, bĩu môi nói “Đại tẩu sắp được ôm cháu rồi, Tam đệ muội năm nay cưới vợ cho con trai năm sau gả con gái, hai người đều là người có phúc, chỉ thương cho ta số khổ, San tỷ nhi đã cập kê còn chưa nói đến việc hôn nhân.”

Trừ Phùng Thanh Loan là con dâu mới vào cửa, những người khác nghe đều hiểu được, lời nói của Tiết thị còn mang hàm ý khác, nàng đang thăm oán Tường lão thái thái.

Nguyên nhân trong chuyện này nói ra thì dài.

Tổ phụ cùng phụ thân của Tường lão thái thái từng là người đứng đầu trong Nội Các, cho đến bây giờ cũng chưa từng bạc đãi con vợ kể là Cổ Cảnh Ngôn, từ nhỏ hai người con của mình có cái gì thì Cổ Cảnh Ngôn cũng có.

Nhưng mà, trong cuộc đời có rất nhiều chuyện không phải cha mẹ có thể sắp xếp.

Sự phân biệt giữa ba huynh đệ Cổ gia dần dần hiện ra sau khi thành niên.

Cổ Cảnh Thịnh cùng Cổ Cảnh Ngộ có lẽ là di truyền của sự nghiệp đèn sách của nhà ngoại, trước sau đều đề tên lên bảng vàng, lại kể tục hầu phủ hơn

nữa lại còn khéo đưa đẩy cùng thủ đoạn, tóm lại vận làm quan một đường thuận lợi, hôn nhân cũng như ý.

Còn Cổ Cảnh Ngôn, cũng không phải chỉ kém một chút.

hắn đọc sách không thành nên đi theo phụ thân vào quân đội rèn luyện. Vốn cũng coi như là đường đời thênh thang, nhưng thời vận không đủ, lần đầu tiên cũng là lần duy nhất lên chiến trường thì bị tên lạc, chân mang tật.

đi đứng có vấn đề, đương nhiên không thể ở lại trong quân. Vĩnh Chiêu hầu tìm cách tìm cho hắn một chức quan văn, nhưng chuyện này lại phải nói đến nguyên nhân lúc đầu, Cổ Cảnh Ngôn thật sự là không đọc sách được, biểu hiện bên ngoài là hắn không tĩnh tâm được, không ngồi yên một chỗ được, cho dù là chân bị thương nhưng mà tâm tính sẽ không thay đổi.

Lâu ngày trở thành một chuyện khổ sai, từ trong thâm tâm không muốn đi, Cổ Cảnh Ngô dựa vào cái chân đau hai ba ngày lại xin nghỉ, lúc không xin nghỉ lại làm ra chông chênh sai lầm, cuối cùng gây ra sai lầm đến mức mất việc, từ đó trở thành người nhàn rỗi ở nhà.

Cổ Cảnh Ngôn thoải mái lại làm khó cho Tường lão thái thái, bởi vì lúc này là lúc nên bàn đến chuyện hôn nhân đại sự.

Vốn là con của vợ kế đã khó tìm được nhà tốt nhất, huống chi lại là một người ăn không ngồi rồi, một người con thứ không có tiền đồ.

Lúc đầu Tường lão thái thái vốn có tâm không bạc đãi con vợ kế, chọn cho hắn cô nương tốt nhất trong phạm vi, cuối cùng mới phát hiện không có cái gì hay là phạm vi, bởi vì những gia đình tương đương hoặc hơi kém một chút căn bản là không muốn gả con gái cho hắn.

Vì thế, mục tiêu của nàng trở thành cho dù là loại người nào, gia đình ra sao, tóm lại là muốn tìm một cô nương muốn gả cho Cổ Cảnh Ngôn.

Như vậy mới xuất hiện Tiết thị.

Phụ thân của Tiết thị là Công Bộ Viên Ngoại lang, quan ngũ phẩm, chức quan không lớn không nhỏ, nhưng hơi lớn tuổi, năm mươi tuổi, không có khả năng tiếp tục thăng quan.

Đương nhiên, việc này cũng không gây trở ngại đến việc Tiết thị gả cho một người chồng rất tốt, đáng tiếc nàng có một người mẹ cả không phúc hậu, càng đáng tiếc hơn là nàng kiến thức hạn hẹp, nhìn trúng gia thế của Hầu phu.

Trong nhà Tiết thị nhiều tỷ muội, từ nhỏ đã quen so sánh với người khác, trước khi xuất giá nàng vô cùng đắc ý, bởi vì các tỷ muội trong nhà không ai có nhà chồng có thể so sánh được với Vĩnh Chiêu hầu dòng dõi cao quý.

Sau khi gả vào đây thì lại không giống vậy, bởi vì đối tượng so sánh của Tiết thị lại từ tỷ muội biến thành chị em dâu.

So về xuất thân, Tề thị là đích trưởng nữ của Bình Dương hầu phu, Ninh thị là đích thứ nữ của Ninh Quốc Công phu, đích tỷ lại là Hoàng hậu đương triều, Tiết thị so với hai người này kém một khoảng xa.

So về trạng thái, Cổ Cảnh Thịnh là thế tử, tương lai là người thừa kế tước vị, hơn nữa năm ấy hắn mới chuyển từ quan văn sang quan võ, được điều về kinh nhậm chức Vệ Chỉ huy sứ chỉ huy Đồng Tri, chưa đến ba mươi đã là quan tam phẩm, còn Cổ Cảnh Ngô, làm học sĩ ở Hàn Lâm viện, chính phủ phẩm, cùng một phẩm cấp với phụ thân Tiết thị, nhưng mà lúc ấy Cổ Cảnh Ngô còn chưa đến hai mươi tuổi... Tiết thị nhìn sang phụ quân của mình, Cổ Cảnh Ngôn đang chơi chọi dế ở hành lang... Chênh lệch cũng không phải là nhỏ bình thường.

Tiết thị cũng nhìn tình hình mà thay đổi, phụ thân và trạng phu đầu không lại còn có con cái, nàng ôm hy vọng hơn mười năm cũng chỉ sinh ra một người con gái là Cổ San.

Hôm nay những câu đối thoại trong Vĩnh Hòa đường lại động đến nỗi đau của Tiết thị, nàng không con, tiền đồ công danh cùng con dâu cháu trai đời này đã cách biệt với nàng rồi, nàng có con gái, Cổ Thiên kém Cổ San mười tám tháng năm sau đã gả cho người khác, còn là Hoàng tử, con gái của nàng ngay cả một người làm ứng cử viên vị hôn phu cũng không có.

Cứ như vậy, Tiết thị đương nhiên gặp đến độ giờ chân, phản nản vài câu thì tính là gì, nàng hận không thể chờ đến tương lai lúc Cổ Thiên lại mặt gọi Cổ San trực tiếp nhào vào trong lòng Tĩnh vương, đến lúc đó được lên làm trắc phi, mặc dù phẩm cấp không cao bằng Cổ Thiên nhưng ít nhất là cùng một cô gia, ít nhất còn có thể liều mạng, không đến nỗi giống người chồng kia của mình – đến chết cũng không còn hy vọng gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 41

Betaer: huyetsacthiensu

Tiết thị cũng không cho rằng mình mơ ước con rể tam phòng có cái gì không đúng, nếu đến lúc đó bà phải đi đến bước này, vậy nhất định là Tường lão

thái thái còn không chọn cho Cố San một mối hôn nhân tốt, như vậy là mẹ chồng xem bên nặng bên nhẹ, chèn ép con gái của thứ xuất, mẹ chồng bắt nhân nên nằng mới bắt nghĩa.

Huống hồ, nam nhân đều sẽ không thỏa mãn nếu chỉ có một thê tử. Cha bà đã bảy mươi, còn nạp một đĩ nương mười bảy. Cha chồng cũng vậy, nếu không có đĩ nương làm sao có Cố Cảnh Ngôn. Về phần Cố Cảnh Ngôn, tuy không tiền đồ nhưng cũng có hai thông phòng. Chỉ có huynh đệ Cố Cảnh Thịnh và Cố Cảnh Ngộ là khác biệt.

Cho nên, Tiết thị cho rằng, dù sao cũng sẽ có người chia sẻ Tình vương với Cố Thiên, không bằng để cái lợi đấy cho Cố San, dù sao vẫn là người trong nhà, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.

Tiết thị cũng không lo lắng đến việc hai tỷ muội chung chồng là rất hèn mọn, bởi vì bà vốn chính là nữ nhân không có liêm sỉ, hoặc phải nói là bà cũng không để ý có ai cho rằng bà có liêm sỉ hay không.

Từ năm ba tuổi ấy, bởi vì nhất thời nương tay khi cùng hai thứ tỷ tranh đoạt mấy xay gió mà bị đẩy mạnh vào trong hồ nước, Tiết thị liền hiểu được, nếu muốn có được thứ mình thích, vậy thì không cần để ý liêm sỉ, mà phải tranh đoạt.

Trái lại, ở tình huống khác, nếu người muốn liêm sỉ, sẽ không có được thứ mình thích.

Liêm sỉ rốt cuộc là cái gì, Tiết thị cho rằng nó không có ý nghĩa gì, bởi vì bà vứt bỏ liêm sỉ, cho nên ngày nhỏ cùng thời niên thiếu đều được ăn thứ mình yêu thích, mặc quần áo trang sức xinh đẹp, cuối cùng gả vào dòng dõi cao quý.

Cùng chị em dâu tranh ra cao thấp, không hề chịu thua một ai, Tiết thị đương nhiên muốn đem chân lý này áp dụng triệt để cho hôn sự nữ nhi.

Cố Thiên cũng không biết giờ phút này Tiết thị đang tính toán gì, nhưng kiếp trước, Tiết thị đã làm cái gì nàng cũng sẽ không quên.

Khi đó nàng có bệnh lạ, hôn sự với Hàn Khai không thể thực hiện.

Vậy mà lại Tiết thị nhảy ra nói muốn Cố San tiến cung, giúp Cố Thiên giữ vững ân sủng, hơn nữa phân tích đạo lý rõ ràng. Hàn Khai đành ân sủng cho người khác, không bằng dành cho Cố San, dù sao tỷ muội luôn đồng tâm, gắn bó với nhau tốt để đối phó cái tàn phi khác.

Cố Thiên bị bà làm cho tức giận đến bệnh tình đều nặng thêm vài phần.

Nàng cũng không phải bởi vì Hàn Khai ở cùng tàn phi khác mà tức giận, hoàng đế có hậu cung phong phú như thế nào, vì chuyện này mà tức giận chẳng phải là tự mình chuốc lấy khổ, cả đời không dứt ra được sao.

Nàng tức giận là vì Tiết thị rõ ràng muốn đoạt đồ của nàng, còn có thể nói oai phong thành muốn giúp nàng. Hơn nữa Tiết thị vô sỉ nói đúng lý hợp tình, làm việc nghĩa không chùn bước, thậm chí ám chỉ rõ ràng, nếu nàng không cho bà ta đoạt, vậy là không biết tốt xấu, không cần mặt mũi nữa.

Cố Thiên bệnh nằm ở trên giường mấy ngày không thể dậy, di Ninh thái hậu tất nhiên biết được chân tướng, sau khi cùng Cố Thiên thương lượng, bà liền triệu kiến vài nữ nhi con nhà quan cùng độ tuổi cùng nữ nhi Cố gia.

Cuối cùng chọn ra Giang Liên Nam cùng tiểu nữ nhi nhà binh bộ Thượng thư làm Quý phi cùng Hiền phi.

Cố San đương nhiên là đến như thế nào liền trở về như thế.

Bởi vì có chuyện này, Cố Thiên đời này thật sự không có cách nào dùng tâm tình tôn trọng trường bối để đối đãi Tiết thị, nhưng dù sao cũng đang ở trước mặt mọi người, nàng chỉ có thể lựa chọn không lên tiếng, ngược lại quan sát sắc mặt tổ mẫu.

Tướng lão thái thái quả nhiên lộ ra vài phản ý hờn giận.

Mọi người có tâm tư, đều im lặng, vẫn là Tề thị dẫn đầu giảng hòa, “Ta muốn nói đây là San tỷ muội phúc khí tốt, dù sao cũng là đứa trẻ nhỏ ta nhìn tới lớn, tình cảm thâm hậu, mới luyện tiếc gả sớm, muốn nàng ở trong nhà thêm hai năm. Lúc trước ta nghĩ cho Vạn Lâm sớm thành thân, nhưng nhạc phụ của hần không đồng ý, nói là có một nữ nhi nên luyện tiếc, dù thế nào cũng phải đợi cho cô nương mười tám mới gả đi.”

“Cũng đúng, lúc đầu ta cùng tam gia cũng tính giữ Xán Xán đến mười tám.....” Ninh thị phụ họa, nói đến một nửa đột nhiên câm miệng.

Bà tuy rằng không giống Cố Thiên đã từng tiếp xúc qua thủ đoạn của Tiết thị, nhưng nhiều năm làm chị em dâu, tâm bệnh của đối phương vẫn có thể đoán ra được một chút. Lời của bà, Tiết thị nghe được chỉ sợ sẽ biến thành ý khác.

Quả nghe Tiết thị hừ nói: “A, ý của Tam đệ muội là không muốn cho Thiên tỷ nhi gả đi, không sao, San tỷ nhi của ta muốn gả, vậy thì để cho Thiên tỷ nhi già bệnh, tỷ tỷ gả đi, rồi tới muội muội gả, cũng không phải là chưa có tiền lệ.....”

Chuyện này cho dù là người gốc cũng nghe ra được không thích hợp.

Phùng Loan cũng không ngốc, nàng liếc nhìn Cố Thiên.

Mắt Cố Thiên đảo qua Tiết thị, khóe miệng suy sụp xuống dưới chút.

Đây là động tác quen dùng của hai người khi ở U châu cùng các nữ quyền giao tiếp, không quen nhìn người nào hoặc là có thù cũ, lại không tiện mở miệng, liền dùng vẻ mặt ý bảo như vậy.

Tướng lão thái thái đương nhiên đem hành động của hai cô nương nhìn trong mắt, cho dù bà không biết quy ước của các nàng, cũng có thể đoán ra đại khái ý tứ. Cháu gái thì không sao, cháu dâu lại là lần đầu gặp mặt, thế nhưng Tiết thị không để ý thể diện đến như vậy, Tướng lão thái thái càng thêm căm tức, lên tiếng khiển trách: “Ta thấy ngươi xem diễn nhiều rồi, nghĩ rằng mọi chuyện đều dễ dàng như hát lý khúc như vậy sao? Ngươi mà Xán Xán giả cho là Hoàng tử, là Vương gia, đem tân nương tử thay mặt đổi đào, đó là tội khi quân, cả nhà đều sẽ rơi đầu, làm không tốt còn liên lụy cả tộc, ngay cả nhà mẹ đẻ của ngươi cũng bị trăm……”

Tiết thị liếc mắt, bĩu môi nói: “Con nói giỡn cùng Tam đệ muội mà thôi.”

Trong lòng càng thêm thâm hận mẹ chồng bất công.

Chuyện này thật sự là oan uổng cho Tướng lão thái thái.

Tiết thị cho bà là mẹ cả không phúc hậu, hạ nhân dưỡng ra tính tình quả thật không vừa mắt Tướng lão thái thái.

Đầu tiên, Tướng lão thái thái từ nhỏ đã được giáo dục một đạo lý vô cùng quan trọng đó là: Người một nhà đoàn kết để đối ngoại, phải tránh đấu tranh nội bộ, càng kiêng kỵ vì tư lợi mà tổn hại lợi ích của gia tộc, cái gọi là gia hòa vạn sự hưng.

Tiếp theo, Tướng lão thái thái chú ý quy củ, làm chủ mẫu mọi chuyện đều theo quy củ, con vợ cả thứ xuất, thúc bá huynh đệ, vật chất đều xử lý sự việc công bằng, hạ nhân trong nhà, mọi người tự nhiên an phận.

Nhưng mà, cả hai điều Tiết thị đều vi phạm.

Từ trước đến nay vẫn chỉ phạm vào điều thứ nhất, khắp nơi tranh, mọi chuyện đoạt, chưa bao giờ biết an phận thủ thường là gì.

Hôm nay càng có tiền đồ, ngay cả con rể của tam phòng cũng nhớ thương, hơn nữa vừa thấy chỉ biết là đã nhớ thương lâu ngày, nếu không lời nói kia sao nói được lưu loát rành mạch như vậy. Đây là điển hình đấu tranh nội bộ, hơn nữa không để ý hậu quả.

Tướng lão thái thái cũng muốn hạ hỏa một chút.

Cố San cho tới bây giờ còn chưa đề cập đến hôn sự, có thể trách bà sao?

Thứ nữ con vợ kế sinh đích nữ, tuy nói cùng là đích nữ, cũng là nói để nghe ngoài miệng mà thôi.

Nếu, cha thứ nữ có thể có chút tiền đồ, nương thứ nữ có thể có chút phẩm cách, có lẽ còn có thể có người đến kết thân.

Vấn đề là, vòng luẩn quẩn các gia đình cao quý trong kinh thành cũng không lớn, nhà ai với ai đều có thể xảy ra vài mối kết thân, nhà ai không biết chuyện nhà khác, Cố Cảnh Ngôn không hề có tiền đồ, tính nết của Tiết thị, chỉ cần là người có mắt đều sẽ không thích, đương nhiên liền lụy đến hôn nhân của con gái nhà mình.

Bằng lương tâm mà nói, Tướng lão thái thái đối Cố San thật sự là không tồi, lúc trước đưa nhỏ vừa sinh ra, bà nghĩ tuy rằng không có huyết thống cùng mình, nhưng dù sao cũng là cô nương hầu phủ, tương lai gả ra ngoài đại biểu là thể diện Vĩnh Chiêu hầu, đương nhiên muốn dạy dỗ thật tốt, không thể để Tiết thị làm hư.

Vì thế, Tướng lão thái thái liền đem Cố San giữ ở bên người dạy dỗ.

Nhưng mà, Tiết thị không cảm kích, cho rằng đây là Tướng lão thái thái khi dễ bà, chia rẽ hai mẹ con bà ta. Hơn nữa, Tướng lão thái thái dạy Cố San, Tiết thị chường mắt, khác hoàn toàn một trời một vực với quan niệm của bà ta, bà ta cho rằng mẹ chồng đang muốn đem khuê nữ của bà ta dạy hư.

Tướng lão thái thái cũng không phải thánh nhân, nếu lòng tốt bị người ta cho rằng là lòng lang dạ thú, bà cần gì phí sức, đơn giản đem Cố San trả lại cho Tiết thị.

Lúc ấy Cố San đã tám, chín tuổi, tổ mẫu dạy gì đều nhớ hết, kết quả lại được mẹ ruột dạy đạo lý hoàn toàn tương phản, tiểu hài tử làm sao xử lý được sự xung đột, làm theo cả hai, quả thực không biết nên làm gì mới tốt, nói một câu đi một bước đều phải cân nhắc nửa ngày, vốn tính tình lúc trước đã không hoạt bát lanh lợi, bây giờ càng thêm trầm mặc.

Tiết thị làm âm ỉ như vậy, Tướng lão thái thái cũng có chút ý mệt mỏi, nói với Ninh thị: “Đọc đường đi cũng mệt mỏi, thời gian cũng không còn sớm, các người nghỉ tạm một chút, đến giờ cơm rồi đến đây. Đầu xuân viện của các người vừa được sửa chữa, người xem xem còn cần cái gì, đều nói với đại tâu người.”

Việc bếp núc trong phủ đã sớm giao cho Tề thị, Tướng lão thái thái tuy rằng vẫn là người có tâm, nhưng cũng không để ý sự tình cụ thể.

Mọi người lập tức cáo lui.

Vĩnh Chiêu hầu phủ trăm năm cơ nghiệp, đương nhiên mua nhà khí phái so với Cố gia ở U châu nhiều lắm, hơn nữa nhà cửa Giang Nam, coi trọng phong vận, cũng không giống phương bắc quy hợp chính sân sắp hàng.

Cố gia có 3 người con, sau khi lập gia phân cho mỗi người một sân, Cố Cảnh Thịnh ở Tùng Phong viện, Cố Cảnh Ngôn ở Trúc âm viện, Cố Cảnh Ngô thì ở Mai viện, từ khi còn nhỏ.

Cố Thiên cùng Phùng Loan theo Ninh thị trở lại Mai Viện. Vợ chồng Cố Cảnh Ngô ở tại nhà giữa, huynh đệ Cố Tùng Cố Phong hai người phân ra hai bên nhà, Cố Thiên ở tại tây viện, so với Tĩnh Lam Tiểu Trúc tất nhiên là nhỏ hơn nhiều, nhưng miễn cưỡng cũng tính là tiểu viện, lớn hơn chút so với hai đứa nhókia.

Sân vẫn có người vẩy nước quét nhà, lại được sửa chữa qua, hoàn toàn nhìn không ra dấu vết lâu ngày không có người ở.

Cố Thiên được Bích Lạc hầu hạ tắm nước ấm, đổi qua y phục, hiện đang ngồi trên giường khắc hoa gỗ lim.

Trước giường có giá treo đồ, phía ngoài là một gian nhà gỗ nhỏ nhỏ, nhà gỗ có cửa sổ cùng rào chắn, hình thành hành lang gấp khúc, ngoài hành lang vừa đóng cửa, tách thành một khu vực.

Cố Thiên nhìn ngoài cửa, ghé vào trên đầu giường đánh giá bốn phía, với cha mẹ huynh đệ mà nói là rời nhà chưa tới hai năm, mà nàng, từ nhỏ tới lớn đã là 7 năm chưa từng đặt chân vào phòng này.

Kiếp trước sau khi bị di đón vào trong cung, ngẫu nhiên cũng sẽ hồi hải phủ, nhưng đều là bồi tử phụ mẫu nói chuyện, chưa từng qua đêm.

Khi đó cũng không cảm thấy gì, giờ phút này trầm tĩnh lại, mới phát hiện kỳ thật thật là nhớ.

Cố Thiên đem mặt chôn ở trong chăn mới, trong mũi tràn đầy hương vị nắng mới tươi mát, dần dần buồn ngủ.

Trước khi ngủ, ý nghĩ cuối cùng hiện lên trong đầu nàng là: đã ba ngày chưa nhận được thư của Hàn Thác, chẳng lẽ cuối cùng hắn cũng chán ghét, quyết định không đáp lại thư mình, không viết thư cho mình nữa?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 42

Betaer: huyetsacthiensu

Lại một ngày không nhận được thư, khoảng mừng bốn thư mới tới tay Cố Thiên.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, Ninh hoàng hậu sai nội thị đến mời mẹ con Ninh thị mừng năm tiến cung, hôm sau Cố Thiên vội vàng nhìn qua thư vài lần, trong thư nói vài chuyện đơn giản, liền đề qua một bên, sốt ruột rửa mặt đi ngủ.

Chân trời vừa hiện ra chút ánh sáng, Ninh thị cùng Cố Thiên liền khởi hành đi vào hoàng cung, xe ngựa của Vĩnh Chiêu hầu phủ chỉ có thể đi tới Thần Võ môn, đi bộ xuyên qua cửa thành, đều có kiệu trong cung tới đón.

Kiếp đi chuyển vững chãi, Cố Thiên xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hành lang hẹp dài thâm u, liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối, tường thành đồ tía trải rộng như sông, ngói lưu ly màu vàng dưới ánh nắng rạng rỡ, thỉnh thoảng có cung nữ nội thị vội vàng đi tới từ đằng trước, nhìn thấy cố kiệu thì dừng lại, cúi đầu khoanh tay, quỳ lạy hành lễ.

Tất cả cảnh vật Cố Thiên đều quen thuộc, giống như trở lại mấy năm trước, vẫn chưa từng thay đổi.

Nhưng nàng lại sinh ra cảm giác hoảng hốt, giống như mình đang trong một giấc mộng, nhất thời lại giống như trở lại kiếp trước.

Cố kiệu dừng lại ở trước Phụng Nghi cung, Cố Thiên đứng ở trước cung điện nguy nga, cảm giác khôngchân thật càng thêm mãnh liệt.

Phụng Nghi cung là chỗ ở của Hoàng hậu các triều đại, kiếp trước sau khi Cố Thiên bị Ninh hoàng hậu đón vào trong cung, liền ở tại Nguyệt Hoa các trong Phụng Nghi cung nội, nói là ở chỗ này lớn lên cũng không sai.

Sau khi bị Hàn Thác sắc lập làm hậu, chủ nhân của Phụng Nghi cung trở thành Cố Thiên, nàng sống ở đây cho đến khi mất đi.

“không thoải mái sao? Ta thấy sắc mặt của con không được tốt.” Ninh thị nhẹ giọng hỏi.

Cố Thiên nói: “Mẫu thân, con không sao, có thể là do phải thức dậy quá sớm”

Ninh thị sờ trán nàng, cảm nhận thấy nhiệt độ cơ thể bình thường mới yên lòng.

Hai người sống vai đi lên thêm đá cẩm thạch.

Ninh hoàng hậu đã sớm chờ ở trong chính điện.

Mẹ con Ninh thị hành lễ sau đó mới ngồi xuống.

Ninh hoàng hậu tỉnh táo đánh giá sắc mặt Ninh thị, không phải không có lo lắng nói: “Chuyện năm trước thật sự làm người kinh hãi, cũng may là người phúc lớn khôi phục không có việc gì, về sau nên cẩn thận phòng bị.”

“Cũng không phải.” Ninh thị đáp “Ta cũng nhờ việc này mà mới biết được cái gì gọi là lòng người khó dò, ai, không nên nhắc tới nữa.” Bà khoát tay, lại nói “Còn muốn đa tạ tỷ tỷ sau đó lại đưa tới ngự trù kia, một năm này chúng ta thật là có lộc ăn, một nhà lớn nhỏ tất cả đều mập lên.”

“Chẳng qua chỉ một nhắc tay mà thôi, người còn khách khí với ta cái gì. Huống hồ ta thấy người tốt lắm, nữ nhân mà, có tuổi rồi, nở nang chút mới tốt.” Ninh hoàng hậu cười tiếp đón Cố Thiên “Xán Xán lại đây, đến ngồi bên cạnh đi.”

Cố Thiên vội vàng lên tiếng trả lời rồi tiến lên.

“Xán Xán thật sự là trưởng thành thành một đại cô nương, đáng tiếc Lão Thất không có phúc.” Ninh hoàng hậu thở dài.

Lời này Ninh thị không thể tiếp, nói đúng thì là bà không muốn gả con gái cho Hàn Thác là muốn kháng chỉ, nói không đúng lại sợ tỷ tỷ đa tâm mà bất hòa, đơn giản chỉ cười trừ.

“Đúng rồi, ta có chuẩn bị quà cho người.” Ninh hoàng hậu nói xong, ý bảo Hác ma ma bên cạnh cầm qua.

không bao lâu sau, Hác ma ma từ trong điện cầm ra 1 hộp dài.

Hộp kia làm từ gỗ cây tử đàn, mang phong cách cổ xưa, không có điêu khắc tinh xảo, khi hộp được mở ra, lộ ra một hàng năm đóa hoa được sắp xếp chỉnh tề.

Cố Thiên nghiêng đầu nhìn kỹ, đóa hoa giống như hoa sen, lại không hoàn toàn giống, đóa hoa trắng ngần gần như trong suốt, ở giữa bông hoa rõ ràng là màu tím, sắp hàng giống như hoa hướng dương, từ tím tới nâu đậm, rồi đen như mực.

Ninh hoàng hậu thán nhiên nói: “Đây là Thiên Sơn tuyết liên do Tây vực tiến cống, nói là vua của các loài hoa, là vị thuốc cực phẩm, có thể giải trăm độc. Ta nhận được tông cộng mười đóa, năm đóa này cho người mang về, có việc cấp bách thì dùng, không có chuyện gì cũng dùng để bồi bổ thân thể.”

Ninh thị vội vàng đứng dậy thì lễ nói cảm tạ.

Ninh hoàng hậu ngăn cản nói: “Chúng ta là tỷ muội không cần thiết các nghi thức xã giao này. Tuyết liên này người cũng không nhất thiết phải cất giữ, nghe nói lấy hoa làm thuốc, rất tốt đối với nữ nhân, người cùng Xán Xán đều thử xem, nếu thật kỳ diệu như truyền thuyết thì bảo bọn họ tiến cống thêm.”

Dứt lời, Hác ma ma khép hộp lại giao cho Cố Thiên.

Ninh hoàng hậu uống trà, lại hỏi: “Phong ca nhi có gửi thư về không? hắc ở trong quân đội có quen không?”

Ninh thị lắc đầu nói: “một tháng hai phong thư, trong thư nói rất vui vẻ. Tỷ tỷ người nói xem, đánh giặc có cái gì mà vui vẻ? Ta cũng chỉ có thể nghĩ, con trai lớn có dã tâm là chuyện thường, hắc tốt xấu còn biết viết thư về nhà, không tính là hoang dã. Còn có chuyện thiếu lương thảo của triều đình, rất mạo hiểm, ta nghe được mà cả nửa ngày trái tim đều hoảng hốt, kết quả trong thư hắc viết rất đặc ý, giống như trước đây nghịch ngợm gặp rắc rối lại không bị người lớn trách phạt.....”

Ninh hoàng hậu nghe vậy mỉm cười nói: “hắc từ nhỏ đã bướng bỉnh, mọi người nói con trai càng nháo càng có tiền đồ, ta nói người đừng có trời buột hắc, không nói sai chứ”

“Đó là đương nhiên, cho tới bây giờ tỷ tỷ đều là liệu việc như thần, ta có thể có đứa nhỏ như vậy, đều dựa vào năm đó tỷ tỷ chọn cho ta mối hôn nhân tốt.” Ninh thị đồng ý nói.

“Được, vậy thì đưa con gái ngoan của người cho ta mượn vài ngày.” Ninh hoàng hậu thuận thế nói “Để Xán Xán ở lại trong cung theo giúp ta mấy ngày.”

Ninh thị đương nhiên sẽ không cự tuyệt, việc này đối với các bà mà nói là bình thường, Ninh hoàng hậu không có nữ nhi, thỉnh thoảng đón Cố Thiên tiến cung, Nguyệt Hoa các của Phụng Nghi cung cho tới bây giờ đều được chuẩn bị vì nàng.

Ở Phụng Nghi cung dùng qua cơm trưa, tỷ muội Ninh thị cùng Ninh hoàng hậu đang nghỉ trưa, trước khi ngủ đã sai Bích Lạc ra cung hồi hầu phủ thu thập quần áo cho Cố Thiên, Nguyệt Hoa các mặc dù có quần áo cũ của nàng, nhưng vóc người nàng nay là không mặc được.

Cố Thiên không nghĩ, liền cùng hai cung nữ từ Phụng Nghi cung đi ngự hoa viên tản bộ tiêu thực.

Tháng 7 nắng nóng, dù là người sống lâu ở trong ngự hoa viên, đi một chút cũng đổ mồ hôi đầm đìa.

Cố Thiên đem quạt tròn che ở trên trán, xuyên thấu qua lá cây xanh um tươi tốt nhìn mặt trời như lửa, vốn định trở về, chú ý trên trời có cuộc thi thả diều.

Nàng đuổi theo điều kia đi ra hoa viên, xuyên qua hành lang, cuối cùng đứng ở trước một tòa cung viện.

Khi ý thức được đây là nơi nào, Cố Thiên xoay người muốn đi.

Nhưng đã không kịp rồi, đã có người từ trong viện bước nhanh ra, bắt lấy cánh tay nàng nói: “Xán Xán, ta biết nàng nhìn thấy điều nhất định sẽ đến.”

Cố Thiên quay đầu, thiếu niên khuôn mặt mang tính trẻ con có vài phần tương tự Ninh hoàng hậu, một thân màu tím nhạt thường phục hợp với màu da trắng nõn, mặt như quan ngọc.

“Khải biểu ca, đã lâu không gặp.” Cố Thiên hướng hắn chào hỏi, đồng thời thử rút tay về.

Nhưng mà, Hàn Khải không chịu buông tay, hắn túm chặt nàng “Ta rất nhớ nàng, nàng có nhớ ta không?”

Cố Thiên nói: “Nhớ huynh, cũng nhớ đi cùng đượng, còn có Thái tử ca ca.”

“Ta không phải hỏi nàng cái này.” Hàn Khải có chút phiền não: “Ta muốn khác với bọn họ, không được sao?”

Cố Thiên nhất thời không thể hiểu ý, lại thành thực lắc đầu: “Mọi người đều giống nhau.”

Hàn Khải cầm lấy tay nàng nắm thật chặt: “Ta không phục.” hắn cau mày, hiển nhiên là rầu rĩ không vui: “Từ nhỏ mẫu hậu đã nói nàng sẽ là thê tử của ta, hắn dựa vào cái gì mà tranh với ta.”

Lần này Cố Thiên nghe hiểu, “hắn” đương nhiên là chỉ Hàn Thác.

Chỉ nghe Hàn Khải lại nói: “Xán Xán, chỉ cần nàng đồng ý, ta liền đi cầu xin phụ hoàng, nhờ ngài thu hồi thánh chỉ, ta muốn cướp nàng về.”

Cố Thiên như bị sét đánh, trong lòng kinh ngạc không thôi, một cử động cũng không dám, sợ động thì Hàn Khải liền hiểu lầm ý đồ của mình. “Khải biểu ca, huynh không thể như vậy, thánh chỉ đã hạ xuống, mệnh lệnh đã ban ra khó thu hồi, đượng một lời đáng giá ngàn vàng..”

“Ta mặc kệ.” Hàn Khải đánh gãy lời nàng: “Bây giờ chúng ta cùng đi gặp phụ hoàng.”

hắn kéo nàng đi về phía trước, Cố Thiên không chịu, vừa thẹn vừa vội, tại sao lại như vậy, kiếp trước cũng không có sự tình này, Hàn Khải đối với mình rất tốt, nhưng cho tới bây giờ cũng không có bộ dạng này.

Cố Thiên vẫn cho rằng, mặc kệ là mình đối với Hàn Khải, hay là Hàn Khải đối với mình, đều không có loại tình yêu nam nữ. Biểu huynh muội liên hôn, ở gia tộc huân quý rất thường gặp, mặc dù chính là tình huynh muội, cũng không gây trở ngại sau khi thành hôn tương kính như tân.

Chẳng lẽ là nàng nhớ nhầm rồi?

Kỳ thật không chỉ có Cố Thiên không rõ tình cảm của Hàn Khải, chính Hàn Khải cũng chưa chắc hoàn toàn hiểu được.

hắn là hoàng tử của Nguyên Đồng đế sau khi đăng cơ sinh ra, mẹ đẻ lại là Hoàng hậu, thuở nhỏ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, hoàn toàn chưa từng nếm qua chút khổ sở nào, cũng không chịu thua thiệt.

Từ trước, hắn biết mẫu thân cố ý đem Cố Thiên gả cho hắn, nhưng cũng chỉ giới hạn trong việc biết mà thôi, không phản cảm, cũng không thể nói rõ là nhiều chờ mong.

Cho đến khi Nguyên Đồng đế ban thánh chỉ tứ hôn, hắn mới cảm giác được phần nộ khi mất đi Cố Thiên, thiếu niên nghĩ đến đây là thâm tình quyền luyến, kỳ thật chẳng qua là không thể chịu được chút xúi ngoai ý muốn, không thừa nhận được sự thất bại.

Hàn Khải muốn diện thánh, mà Cố Thiên không chịu, hai người giằng co nhau.

“Ai u...” Phía sau bọn họ bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô to duyên dáng.

Tiếp theo là tiếng hô của mọi người:

“Vương phi chú ý!”

“Vương phi, người làm sao vậy!”

...

Hai người cùng quay đầu lại, trước cửa cung Hàn Khải, vài cung nữ ngồi xổm bao quanh vây quanh nữ tử mặc đồ tím, nhìn kỹ, hóa ra là Tấn vương phi.

Hàn Khải đành phải buông Cố Thiên ra, đi ra phía trước: “Ngũ tẩu, tẩu có khỏe không?”

Tấn vương phi bị các cung nữ nâng đứng dậy, có chút suy yếu cười nói: “Ta tiến cung tới thăm mẫu phi, chắc là do thời tiết quá nóng, bị cảm nắng, một

chút choáng váng đứng không vững.”

Tấn vương Hàn Triết, là lục hoàng tử do quý phi sinh, năm nay mười sáu tuổi, Tấn vương phi là chất nữ nhà mẹ đẻ của quý phi, cùng tuổi Tấn vương, hai người hai năm trước đã thành hôn, một năm sau ngũ hoàng tử phong vương tự lập phủ, chính là còn chưa ra đất phong.

Hàn Khải nhìn lướt qua cổ kiệu phía sau nàng cách đó không xa, rất rõ ràng bị cảm nắng choáng váng đầu vì sao không ngồi ở kiệu, mà còn muốn đi bộ, chẳng phải là tự tìm khổ.

Tấn vương phi lơ đãng, cười nói: “Thất hoàng đệ, Thiên muội muội, vừa rồi nửa đường nhìn thấy có điều bay qua nơi này, bộ dáng thật đẹp, các người có thấy không?”

Hai người đương nhiên phủ nhận.

Tấn vương phi hiển nhiên rất thất vọng. “Ài, quên đi, ta còn phải chạy nhanh đi gặp mẫu phi.” Lại lơ đãng hỏi Cố Thiên: “Thiên muội muội, muội tới thăm Hoàng hậu nương nương sao? Muốn ngồi kiệu quay về cùng ta không, nơi này nóng lại phơi nắng, người đừng để bị cảm nắng.”

Cố Thiên xúc động đáp ứng, nhẹ giọng cùng Hàn Khải nói lời từ biệt, liền cùng Tấn vương phi ngồi lên kiệu rồi đi.

Do có chuyện với Hàn Khải, Cố Thiên cũng không dám ở lại trong cung, liền tìm cơ thân thể không khỏe, chạng vạng từ biệt Ninh hoàng hậu, cùng Ninh thị ra khỏi cung.

Hai mẹ con về đến nhà, Cố Cảnh Ngộ cũng theo nha môn hộ bộ đưa tin trở về, vừa vặn người gác cổng nhờ người đem thư cho Cố Phong.

Tam phòng, có năm người liền ngồi vây quanh ở nhà chính Mai viện, theo thường lệ thì Cố Thiên cao giọng đọc thư.

“... Hôm qua chiến sự dị thường hung hiểm, quả thật lần này xuất chinh có gặp một lần nguy hiểm, rất nhiều chiến sĩ vì quốc vong thân, nếu không có thể trở về cố thổ, con vô cùng may mắn, không chịu chút thương tổn nào. Chính là...”

Cố Thiên bỗng nhiên dừng lại, kinh hãi mở rộng cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, đọc nội dung thư vài lần, chữ viết rất rõ ràng, nàng cũng không thể tin tưởng nội dung trên thư, cảm thấy chính mình nhất định là nhìn lầm rồi, hoảng loạn thất thố, chỉ cảm thấy hai mắt chưa xót, dần dần có hơi nước dâng lên, mờ mịt không thể thấy rõ vật gì, bức thư cũng rơi xuống đất.

Cố Tùng thấy thế tiến lên nhặt thư lên, nhìn qua Cố Thiên rồi đọc lại một lần, chuẩn bị đọc tiếp, nhưng lại do dự mấy phút, cuối cùng vẫn là đọc ra, giọng nói cũng có ít trầm trọng “... Chính là tỷ phụ trọng thương, chưa rõ sống chết.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 43

Betaer: huyetsacthiensu

Cố Thiên không biết mình trở lại trong phòng như thế nào.

Nàng nghiêng ngả lao đảo, thất hồn lạc phách tìm chỗ ngồi.

Tại sao có thể như vậy?

Kiếp trước rõ ràng không có chuyện này, rõ ràng là Hàn Thác đánh thắng trận.

Chẳng lẽ là do Đồng Lâm nói láo?

Đúng, nhất định là như vậy!

Hàn Thác còn viết thư cho nàng.

hắn căn bản không có việc gì!

Giống như để chứng minh là mình nghĩ đúng, Cố Thiên chạy tới trước bàn trang điểm, vội vàng mở lá thư tới hôm qua ra đọc lại.

Cầm thư đọc, trong lòng lập tức kiên định rất nhiều.

Cứ mười lăm mỗi tháng Cố Phong sẽ viết thư về cho nhà, hắn truyền tin đều dùng người đưa tin trong quân, đưa tới U châu mất hai ngày, trở về kinh

thành mất năm ngày.

Hàn Thác lại làm việc không phân công tư, lại dùng quân truyền tin khẩn đưa thư cho Cố Thiên, tám trăm dặm, ngày đêm không ngừng, bởi vậy ngày hôm sau đã nhận được.

nói cách khác, hôm qua là bức thư thứ tư, Hàn Thác viết đầu tháng ba.

Đồng Lâm lần đầu viết thư nói Hàn Thác bị trọng thương, cho nên mới không nhận được thư của hắn, bởi vì Đồng Lâm nói thương thế của Hàn Thác quá nặng, ngay cả thư cũng không viết được. Đến đầu tháng ba, hắn lại viết thư một lần nữa, nói rõ đầu tháng ba hắn đã không có việc gì.

Nhớ tới đây, Cố Thiên vui vẻ mở thư, nhìn kỹ phát hiện chỗ không ổn hôm qua chưa nhìn ra.

Chữ viết của Hàn Thác mạnh mẽ có lực, giống như thiết họa ngân câu, có một loại khí thế khác hẳn.

Trong thư này chữ viết đã có chút hỗn loạn.....

Cố Thiên lấy mấy bức thư trước đây nhận được trong hộp ra, lại nhìn ra sự khác nhau rõ ràng.

Nếu chỉ là Hàn Thác bị thương sức khỏe yếu mới tạo thành chữ viết thì cũng thôi.

Nhưng cũng có khả năng đó là bức thư này không phải tự tay hắn viết, là người khác viết thay, điều này chứng tỏ cái gì?

Là bị thương không thể động, lại sợ nàng không nhận được thư sẽ lo lắng, hay là còn bị thương nặng chưa tỉnh?

Cố Thiên lại đọc lá thư một lần nữa, trong thư nói:

“Rất nhớ nàng, muốn ôm nàng, hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào.”

Cùng với: “Tuy là giữa hè, trên thảo nguyên lại rất mát mẻ, trời cao mây trắng, phong cảnh độc đáo, tương lai có cơ hội nhất định phải mang nàng đi ngoạn du.”

Xuống chút nữa, lại có:

“Trở lại kinh thành không cần lo lắng nhiều, Ninh Hạo đã bị trừng trị, nên không thể tổn thương nàng, cứ yên tâm ra ngoài du ngoạn, nếu nàng nguyện ý ở lại trong nhà nhớ đến vì phu, đương nhiên là rất tốt.”

một câu lại 1 câu, căn bản không có nhắc tới việc bị thương, văn đàm phong kinh giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Là cảm thấy việc rất nhỏ căn bản không đáng để nhắc đến hay sao?

Bị thương nặng đến hôn mê bất tỉnh, sao có thể là việc nhỏ được chứ?

Như vậy là hắn cố ý giấu diếm, sợ nàng biết sẽ lo lắng?

Nếu thương thế đã bắt đầu khôi phục, thì nàng có gì cần lo lắng nữa chứ?

Cố Thiên càng nghĩ càng sốt ruột, nàng chưa bao giờ biết, ở trong lòng mình Hàn Thác lại quan trọng như vậy, không thể chịu được hắn có chút tổn thương nào.

Trái tim hỗn loạn, lời Cố Phong trong thư cùng cuộc nói chuyện ban đêm với Ninh hoàng hậu hiện lên trong đầu nàng:

“..... Tên có độc, theo máu chảy vào tim, nguy hiểm mười phần.....”

“..... Vua của trăm loại cỏ, thuốc cực phẩm, khả năng giải trăm độc.....”

Cố Thiên đứng bật dậy, bỏ thư, ba bước biến thành hai bước lao ra khỏi viện, đi vào nhà chính, cũng không đợi Xảo Nguyệt thông báo, đẩy cửa mà vào.

Ninh thị đang hầu hạ Cố Cảnh Ngộ thay quần áo, chợt nghe thấy giọng nữ nhi, theo tiếng nói là thân thể nhỏ nhỏ tiến vào trong lòng.

“Mẫu thân.” Cố Thiên nói mang theo nước mắt: “Con muốn đem Thiên Sơn tuyết liên đi tặng đưa cho Vương gia.”

Ninh thị không phản đối, bà cũng lo lắng cho vết thương của con rể tương lai, nhìn thấy nữ nhi thất hồn lạc phách, thậm chí có chút tức giận với con trai ở trong thư, thật sự không biết là một câu như vậy sẽ dọa chết người sao.

Cố Thiên lấy được Thiên Sơn tuyết liên, tìm đến Hồng Hoa giao vào trong tay nàng ấy: “Ta biết người có biện pháp, hãy dùng cách nhanh nhất đưa cho Vương gia.”

Lúc Hàn Thác nhận được năm đóa tuyết liên là chàng vạng ngày hôm sau.

Vết thương của hắn ở bên ngực phải, lúc đầu chưa biết tên có độc, vẫn lãnh binh chiến đấu, cho đến lúc phát hiện ra, độc đã xâm nhập vào ngũ tạng, nguy hiểm đúng như lời Cố Phong đã nói, hôn mê hai ngày hai đêm.

May mà dẫn theo tức chết diêm vương Tiêu Hạc Niên theo quân, bây giờ tên độc đã được giải, vết thương mặc dù nặng, nhưng chỉ cần tĩnh dưỡng là được. Chỉ là đã mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt, tinh thần cũng có chút không tốt.

“Vương gia, Cố tam cô nương nghe nói Vương gia bị thương, đặc biệt sai người đưa tới, nói là được thánh phẩm, chuyên giải trăm độc.” Lâm Tu cầm trong tay hộp gỗ từ đàn tiến vào lều trại, đặt ở trên giường Hàn Thác đang nằm.

Hàn Thác xuất chinh gần ba tháng, đây là lần đầu nhận được đồ Cố Thiên đưa tới.

hắn nửa ngồi dậy, mở hộp ra, tuyết liên hoa tuy là thánh phẩm, nhưng hắn cũng không phải là chưa từng gặp qua, không có ngạc nhiên, ngược lại lại bị giấy viết thư màu xanh nhạt trong hộp hấp dẫn tầm mắt.

Cầm lên đọc, trên đó dùng trăm hoa viết một hàng chữ nhỏ: nếu Vương gia chết, ta lập tức gả cho người khác. không phải nói chơi, hôm nay đã có người mở miệng cầu hôn.

Hàn Thác cười ra tiếng, lắc đầu, khẽ vuốt chữ viết xinh đẹp kia, vạn phần quý trọng đem giấy viết thư cất vào trong áo.

Hôm sau, Cố Thiên nhận được hồi âm của Hàn Thác, lần này thư vô cùng ngắn gọn, chỉ có hai chữ to rồng bay phượng múa --

Nằm mơ!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương 44

Betaer: huyetsachtiensu

Từ ngày ấy, Cố Thiên liền bắt đầu cùng Hàn Thác thư từ qua lại.

Hai người có qua có lại đương nhiên so với một người tự quyết định thì thú vị hơn rất nhiều, cho dù là Cố Thiên thân nhiên ở hầu phủ tại kinh thành, hay là Hàn Thác đang ở đại doanh lúc nào cũng có thể có biến cố núi Cầm cô, một ngày so với một lại ngày càng chờ đợi thời khắc mỗi đêm nhận được thư.

Có người ngọt ngào, có người sầu khổ, bị Hàn Thác lấy việc công làm việc tư tham ô quân đưa thư đi tới đi lui không ngừng, trăm điều không thể lý giải, vì sao chiến dịch lần này có nhiều quân tình khẩn cấp như thế?

Đầu tháng tám là đại thọ bảy mươi của Ninh quốc công.

Ninh quốc công phủ có quan hệ thông gia với Vinh Chiêu hầu phủ nên gửi thiệp mời cả nhà.

Vì thế, trừ Cố Tùng ngày chín tháng tám phải nhập trường thi tham gia thi Hương, những người còn lại của hầu phủ đều chậm rãi đến dự tiệc.

Ninh quốc công đã sớm không còn giữ chức vụ, con lại không chịu hăng hái tranh giành, tôn tử lại càng không phối hợp, nhưng tốt xấu gì ông vẫn là phụ thân thân sinh của Hoàng hậu nương nương, trong ngày thường chưa từng thiếu người muốn kết giao, thọ yến là cơ hội nịnh hót tặng lễ, tất nhiên là phi thường náo nhiệt.

Cố Thiên vẫn chưa đem chuyện ác của Ninh Hạo ở U châu nói cho bất cứ ai, tuy có Hàn Thác nói cho nàng không cần lo lắng, cũng không có khả năng hoàn toàn không có phòng bị gì.

Nàng ra lệnh ba người Bích Linh, Bích Lạc cùng Hồng Hoa tuyệt đối không được rời khỏi người mình, càng đi theo bên người Ninh thị và Phùng Loan một tác cũng không rời, những gì có thể phòng bị nàng đều làm, ngày ấy quả thật mọi chuyện đều thuận lợi.

Đối với Ninh thị mà nói thì lại không như vậy.

trên yến hội, nha hoàn chia thức ăn vô tình làm đổ rượu, dính ướt quần áo Ninh thị.

Nơi này là nhà mẹ đẻ của Ninh thị, bà cũng không cần người dẫn đường, tự đi tới viện bà ở trước khi chưa lấy chồng xử lý thỏa đáng.

Tuy rằng nơi này lâu không có người ở, nhưng vẫn sạch sẽ như cũ, có thể thấy vẫn thường xuyên được quét dọn.

Bà cởi áo ngoài, đưa cho Xảo Nguyệt cầm đi phòng giặt đồ, giặt sạch hong khô, có mấy hòm quần áo chuẩn bị từ hai năm trước cho lúc này, lấy ra một bộ, nhưng rốt cuộc vẫn không vừa người, không thích hợp trở lại tiệc rượu, chỉ ở trong phòng chờ đợi.

Tất cả dụng cụ bên trong đều sắp xếp giống trước khi Ninh thị lấy chồng không thay đổi chút nào, bà kéo ra mấy ngăn kéo, thấy trong đó có hai quyển sách, tùy tay lật xem giết thời gian.

Chợt nghe “Phanh” một tiếng, hình như có vật nặng đâm vào cửa.

Kèm theo tiếng người nói: “Ai da, người cẩn thận một chút.”

“Sợ cái gì chứ, trong nhà này cũng không có người.”

Theo tiếng nói còn có tiếng bước chân.

Ninh thị ngồi ở thấp gần cửa sổ.

Cửa sổ không có bản lề, mà là được đóng cố định, lúc mở ra thì đẩy từ dưới lên hướng ra ngoài, vú già thường ngày phụ trách quét tước sáng sớm đã làm xong việc nên mở cửa sổ ra thông gió, đến chạng vạng lại đến đóng.

Ninh thị nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ba gã sai vặt bộ dáng thiếu niên tiến vào trong viện, trong đó hai người một trước một sau nâng một vật bọc vải trắng, còn một người xách ba cái xẻng.

Bọn họ dừng ở trước một gốc cây ngô đồng, ném vật được bọc vải trắng kia xuống.

Vật kia hình như rất nặng, rơi xuống đất lại vang lên một tiếng “Ùnh”.

Cát đất dưới tàng cây bị cuốc lên, rồi hạ xuống, rõ ràng nhìn thấy vải bố trắng bị vén lên một góc, lộ ra một cánh tay mảnh khảnh đeo hồng ngọc.

Trong lòng Ninh thị lộp bộp, lập tức hiểu được những gì mình vừa nhìn thấy cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Động tác của ba gã sai vặt rất nhanh nhẹn, nháy mắt đã đào xong, dưới tàng cây có một hố đất.

không nói hai lời, trong đó có một người bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về hướng Ninh thị, Ninh thị vội vàng xoay người ẩn ở phía sau khung cửa sổ khép lại.

“Ta luôn cảm thấy bên kia có người nhìn chăm chăm vào chúng ta.”

hắn nói, động tác của hai người khác dừng lại.

“Viện này không có người ở đã hơn mười mấy hai mươi năm, có quỷ mới nhìn người.” Trong đó một người cười nhạo nói.

Người thứ ba nghe vậy cũng cười nói: “Quý ở phía dưới chân các người.” Vừa nói vừa dùng xẻng chỉ chỉ thi thể trong vải trắng.

“Ta cũng không sợ nằng ta nhìn, oan có đầu nợ có chủ, nếu nằng chết không nhắm mắt thì đi tìm thiếu gia đi, dù sao cũng không liên quan gì đến chúng ta.”

“Haizz, người nói thiếu gia bị làm sao vậy, lúc trước cùng lắm cũng chỉ là chiếm lấy trong sạch của mấy cô nương, hiện tại người lên giường với hắn đều không sống được?”

“Hắc hắc, người đã nghe qua lấy âm bổ dương chưa, không thấy thiếu gia càng ngày càng non mọn thêm sao, đều là lấy âm của nữ nhân để bổ dương.”

...

Ba người người một lời ta một lời đã đem thi thể chôn xong, nghênh ngang rời đi.

Ninh thị chỉ cảm thấy một cái đầu có thể to ra gấp năm lần.

Hành vi của Ninh Hạo lúc trước đã đủ làm người ta phỉ nhổ, hiện nay còn lấy mạng người, thật sự là không có thuốc nào cứu được.

Nhưng đối phương dù sao cũng là cháu ngoại bà, Ninh thị nghĩ đến hết vẫn là khuyên nhủ dạy bảo, mà không phải đi tố giác hắn.

Nhưng do ai đến dạy dỗ Ninh Hạo cũng là vấn đề.

Người thứ nhất bà nghĩ đến là Ninh hoàng hậu, Ninh quốc công phu nhân mất sớm, Ninh hoàng hậu thuở nhỏ chính là người tâm phúc của đệ muội, hôn nhân của Ninh thị cùng Cố Cảnh Ngộ năm đó chính là do Ninh hoàng hậu làm chủ.

Sáng sớm hôm sau Ninh thị liền dâng lệnh bài tiến cung, đem mọi chuyện nói cho Ninh hoàng hậu.

“Người chết là ai?” Ninh hoàng hậu nghe xong hỏi.

Ninh thị không biết, đương nhiên là không trả lời được.

“Được rồi, ta sẽ quản thúc hần, ngươi đừng lo lắng.”

Nếu người chết chính là hầu gái trong nhà, Ninh hoàng hậu cũng không cảm thấy nghiêm trọng, nhưng mà bà cũng hiểu được manh mối tai hoạ ngầm đang nhìn thấy phải bị bóp chết từ trong trứng nước.

Ninh Hạo nhận lệnh tiến cung, từ nhỏ hần đã được nuông chiều thành thói quen, đối diện với đại cô cô hoàn toàn không đáng lo, thê thốt lắp liếm nói: “cũng không phải là con cố ý, con đâu biết các nàng mệnh mai như vậy, bị đánh một chút đã tắt thở.”

“Chẳng lẽ ngươi không tìm được nữ nhân cam tâm tình nguyện hay sao? Cần gì phải dùng sức mạnh.” Ninh hoàng hậu lại khuyên, dù sao bà đã sinh ba con trai, cùng cháu trai thảo luận đề tài này cũng không lúng túng một chút nào.

Nhưng vấn đề mấu chốt không phải ở chỗ này, thân thể Ninh Hạo bây giờ bị khiếm khuyết, vừa mất nữ tử thì dùng đức chà đạp, sau đó sợ đối phương tiết lộ bí mật của mình, mới ra tay giết hại.

“sự tình cũng không nghiêm trọng giống lời nhị cô cô nói như vậy.” Ninh Hạo tuy rằng làm việc không dựa vào khuôn khổ, nhưng vẫn có chút nhanh trí, thậm chí bởi vì làm được nhiều chuyện xấu, còn có bản lĩnh vu oan: “Nhị cô đang trả thù con.”

Ninh hoàng hậu nhú mày nói: “Sao cô ngươi lại trả thù ngươi, ngươi là cháu, nàng cũng là vì muốn tốt cho ngươi.”

“Nữ nhi của nhị cô thân hay con cùng nhị cô cô thân hơn?” Ninh Hạo hỏi.

Ninh hoàng hậu khó hiểu “Liên quan gì đến Xán Xán?”

“Lúc ở U châu, con nhìn thấy Xán Xán rơi xuống nước liền cứu nàng lên, ai ngờ nàng hiểu lầm là con quấy rối nàng.....”

Ninh hoàng hậu đương nhiên không tin, Ninh Hạo tâm địa gian xảo toàn bộ kinh thành có ai mà không biết, bà giáo huấn: “Bình thường ngươi gây chuyện còn chưa tính, Xán Xán là biểu muội của ngươi, ngươi cũng không chịu buông tha? Huống chi nàng đã dính thân.....”

“Vậy thì sao, con thật lòng đối với Xán Xán, con nghĩ cưới nàng, nhị cô cô lại một lòng muốn nàng gả cho Tĩnh vương, đại cô cô, Tĩnh vương kia cũng không phải một lòng với người, chúng ta mới là người một nhà.”

Trừ vu oan giả họa, Ninh Hạo còn biết châm ngòi ly gián.

Ninh hoàng hậu đương nhiên không muốn Cố Thiên gả cho Hàn Thác, nhưng con người của Ninh Hạo này.....

một bên là cháu ruột, một bên là cháu gái, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, bà nguyện ý thỏa mãn nguyện vọng của Ninh Hạo, nhưng cũng không muốn làm hại Cố Thiên.

Huống chi, nếu có thể hủy bỏ hôn ước của Tĩnh vương cùng Cố Thiên, Ninh hoàng hậu càng hy vọng đem Cố Thiên gả cho Hàn Khải, như Ninh Hạo nói, cháu có thân cũng không bằng con.

Nếu trường bối giáo huấn vài câu sẽ hành động bất phóng túng, vậy đã không phải là Ninh Hạo.

Huống chi, không có lý do lại bị kêu tiến cung bị dạy dỗ, trong lòng hần cực khó chịu, lại không thể giống như trước đi phát tiết như nam nhân bình thường, cuối cùng mấy ngày sau lại xảy ra đại họa.

Mười lăm tháng tám tiệc rượu tết Trung thu, hoàng thân quốc thích tề tụ trong cung, vốn là một đêm nhạc hoà thuận vui vẻ đoàn viên, Tấn vương phi lại ở trong ngự hoa viên đập đầu vào núi giả tự sát.

Xác chết quần áo không chỉnh tề, làn da trần đầy xanh tím, hạ thân lại huyết nhục mơ hồ, vừa thấy liền biết là đã bị nam tử bắt nạt.

Nguyên Hòa để giận dữ, hạ lệnh tra rõ, tra được Ninh Hạo từng dạo chơi ở ngự hoa viên.

Còn không chờ đem người tiến cung thăm vấn, Tấn vương đã nhận được tin tức, phần nộ rút kiếm xông vào Ninh quốc công phủ, chém chết Ninh Hạo còn không tính, ngay cả Ninh Lễ cùng Ninh quốc công đều bị hần đã thương.

Ninh Hạo nếu thật sự là đầu sỏ gây nên, vậy hần chết chưa hết tội, nhưng Ninh Lễ cùng Ninh quốc công vô can trong việc này, Ninh hoàng hậu đương nhiên sẽ không bỏ qua, cuối cùng làm cho Nguyên Hòa để biếm Tấn vương thành thứ nhân, cầm ở bên trong hành cung.

Tấn vương còn trẻ khí thịnh, liên tục gặp đả kích, không gượng dậy được, trước khi tới hành cung đã đi đòi nhà ma, có người nói là tự sát, cũng có lời đồn là Ninh hoàng hậu sai người xuống tay.

Quý phi từ đó bệnh không dậy nổi, chỉ qua hơn một tháng, cũng đi theo con trai cùng con dâu.

Nguyên Hòa để ban chỉ triệu Sở vương Hàn Thiện tiến cung vội về chịu tang mẫu phi, Nguyên Hòa để cũng ngã bệnh.

Nửa tháng sau, Sở vương tới ngoài kinh thành, đi theo cùng hân, còn có tám vạn quân Kì Hạ.

Sở vương là con thứ năm của Nguyên Hòa đế, năm nay hai mươi mốt tuổi, đất phong ở Sơn Tây Đại Đồng, mặc dù không có chiến công hiển hách giống Tĩnh vương, nhưng từng có kinh nghiệm mấy lần giao phong cùng Ngô Lát.

Hân mang binh bao vây kinh thành, cũng không công thành, nói ra điều kiện, muốn phụ hoàng đem người hại chết mẫu phi, đệ đệ cùng em dâu của hân quy án, đến lúc đó hân tất nhiên sẽ thu binh, nếu không sẽ đích thân vào thành bắt người.

Mà hân lời nói kịch liệt, người có tâm nghe tới những câu này đều chỉ thẳng Ninh hoàng hậu.

Nguyên Hòa đế lúc này bị tức đến không dậy nổi, làm sao có tinh lực quản việc này.

Từ khi Nguyên Hòa đế sinh bệnh, Thái tử liền giám quốc, Thái tử đương nhiên sẽ không trao mẹ ruột của mình, vì thế điều động binh lính nghênh chiến.

Đáng tiếc Sở vương chiến thuật lợi hại, hân mặc dù không chủ động ra tay, khi bị tập kích lại không chút nào nương tay, quân đội trong kinh thành ít có kinh nghiệm thực chiến, liên tục chiến bại, quân lính tan rã.

Hai bên giằng co không dứt.

Chuyện gièm pha của Hoàng gia được giấu kín, dân chúng tất nhiên không thể biết được.

Nhưng kinh thành bị vây, không thể ra vào thành, nhưng không giấu diếm được.

Theo thời gian trôi qua, vật tư trong thành dần dần tiêu hao hầu như không còn, lòng người càng thêm hoang mang, trật tự hỗn loạn, cuộc sống của dân chúng khổ không nói nổi.

Thái tử vốn là người nho nhã yếu ớt, bị áp lực nặng nề, mấy bệnh cùng phát, vì tâm tư lao lực mà người tiểu tụy, khó có thể chống đỡ trọng trách giám quốc.

Cuối tháng mười, kinh thành có tuyết rơi, trong thành đã bắt đầu có nhà gia cảnh bên cùng đối khổ lạnh lẽo, đông chết ở đầu đường.

Vì cướp đoạt lương thực cùng quần áo chống lạnh, có một số dân chúng tự phát tổ chức đứng lên, chuyên môn công kích phú hộ nhà cao cửa rộng, Vĩnh Chiêu hầu phủ cũng là mục tiêu thứ nhất của bọn họ.

Thị vệ Hầu phủ tất cả đều là một tay Vĩnh Chiêu hầu chọn lựa huấn luyện, hoàn mỹ có thể sánh bằng cấm quân hoàng thành, dân chúng đương nhiên không phải là đối thủ.

Nhưng vì an toàn, nữ quyến vẫn tập trung toàn bộ vào một chỗ, thống nhất vào ở Vĩnh Hòa đường.

Ban ngày không thể đi đâu, mọi người chỉ có thể ngồi ở nhà chính vừa nói chuyện phiếm vừa làm thêu thùa.

Cũng vì không có cảm giác lo ăn từng bữa, tục vật có vẻ liền không hề quan trọng, lời nói của Tiết thị nay cũng không khắc khe, vô có gây chuyện, ngược lại bởi vì miệng bà lưu loát, lời nói dí dỏm, thành nhân vật thú vị.

“..... Nàng vừa nói như vậy làm cõi lòng ta tan nát, giống như nhân sùi cáo....”

Tiết thị đang nói, mọi người đã cười làm một đoàn.

Tề thị sắc giọng: “Xem người so sánh kia, về sau có cho người khác ăn sùi cáo nữa không, mỗi lần ăn sẽ nghĩ tới bên trong đều là lòng của người.”

Tiết thị trả lời: “Nếu một ngày nhà chúng ta thật sự bị đói, không ăn các người cũng phải ăn, ở nông thôn có nạn hạn hán nạn lụt, còn dám xem thường đồ ăn sao.”

Tướng lão thái thái nhíu mi nói: “Đừng nói mấy chuyện đáng sợ nữa, vẫn còn có bọn nhỏ ở đây, nói nhiều lời vui vẻ đi.”

Cố Thiên cùng Phùng Loan vây quanh ở giường bên cạnh đùa với tiểu chất nữ vừa đầy tháng.

Tiểu nha đầu nằm trong tã lót, thăm thì nhả bong bóng, may may không chút cảm giác không khí khàn trương bên ngoài.

Cố Thiên lòng tràn đầy sầu lo, sau khi Sở vương vây thành, liên hệ giữa nàng cùng Hàn Thác cũng bị chặn.

Nàng lo lắng an nguy Hàn Thác ở trên chiến trường, lại khó tránh khỏi lo âu tình trạng kinh thành hiện nay, dù sao, kiếp trước không có chuyện này.

Ninh Hạo chết đi là chuyện sau khi Hàn Khải đăng cơ, lúc Tấn vương chém chết Ninh Hạo, Sở vương đang lĩnh quân chống lại Ngô Lát, không kịp phân thân, Hàn Khải mượn cơ hội giảm bớt quân nhu cung ứng, hại Sở vương đại bại, chết trận sa trường.

không biết kiếp này chuyện này cuối cùng phải hóa giải như thế nào.

Cổ Thiên âm thầm thở dài, thì ra mọi chuyện của một kiếp, nàng có khả năng nắm giữ cũng chỉ là số ít chuyện xảy ra ở kiếp trước, đã biết nguyên nhân kết quả, đối với chuyện chưa từng xảy ra căn bản hết đường xoay sở, không hề có đối sách.

Canh bốn, một tiếng nổ âm vang đánh vỡ đêm khuya yên tĩnh.

Dân chúng đều rời giường xem xét, từng đám lửa bay lên từ phía chân trời, chiếu sáng bầu trời đêm.

Tiếp theo lại có tiếng nổ liên tiếp xuất hiện, mọi người đều hiểu được, đây là tiếng pháo.

“Sở vương công thành! Sở vương công thành!”

Lời đồn nhanh chóng tản ra, trong đó có niềm vui sướng không ra lời, dân chúng thầm nghĩ sớm chút vậy thành như vậy cũng là giải thoát.

Vĩnh Chiêu hầu đều có tin tức riêng, sau khi nhận được truyền thư trở lại Vĩnh Hòa đường, nhìn người một nhà lớn nhỏ tụ ở trong viện, tuyên bố: “Tĩnh vương đắc thắng khai hoàn, ở ngoài thành cùng Sở vương khai chiến.”

Thanh âm bằng phẳng không chút gọn sóng, không nghe ra vui buồn lo âu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 45

Betaer: huyetsacthiensu

Trong lòng Cổ Thiên trầm vị lẫn lộn.

Hàn Thác chiến thắng trở về, bình yên vô sự, tất nhiên là nàng vui sướng.

Nhưng trận chiến này của hần cùng với Sở vương, đến cuối cùng thắng bại như thế nào cũng chưa biết.

Trái tim của Cổ Thiên treo ở cổ họng, nháy mắt lại treo cao hơn chút, nguy nguy hiểm hiểm lời không thoát ra khỏi miệng được.

thật ra nàng không coi khinh Hàn Thác, không phải không tin năng lực của hần.

Theo quy định, phiên vương vào kinh, cho dù là vì nguyên nhân gì, binh sĩ dẫn theo không được vượt quá vạn quân.

Sở vương lần này có mưu đồ khác, tám vạn đại quân chính là hai phần ba quân của hần.

Hàn Thác thì không giống vậy.

hần khai hoàn vào kinh là vì ban thưởng sau khi chiến thắng, chỉ dẫn theo các tướng soái có phẩm cấp trong quân, cùng với bộ phận binh sĩ có chiến công.

Lực lượng hai bên có sự chênh lệch lớn, làm sao có phần thắng.

Chiến sự liên tục hai ngày hai đêm, đến nửa đêm ngày thứ ba, tiếng pháo dần ngưng, một khung trời bị ánh lửa pháo chiếu sáng cuối cùng cũng khôi phục lại màu sắc đen tối.

Hùng đông, cửa thành đóng chặt hơn một tháng từ từ mở ra, một đội kỵ binh (đội quân cưỡi ngựa) áo giáp đen tiến vào trong thành, bọn họ rõ ràng là được huấn luyện nghiêm chỉnh, người người sắc mặt nghiêm nghị, tinh thần sáng láng, trong đội ngũ không có người nói chuyện với nhau ồn ào, chỉ nghe đến móng sắt ngựa leng keng nện xuống đất, đều nhịp.

đi đầu là chủ soái mặc chiến bào màu đen, áo choàng nhung đen, gương mặt đẹp như trích tiên, cười chiến mã toàn thân đen thui, bốn vó đạp tuyết, đứng là thiên lý thần câu (ngựa đi ngàn dặm) trong truyền thuyết.

Phía sau hần, cò chủ soái màu đen đón gió bay lên trên nền tuyết, có dân chúng biết chữ nhận ra chữ “Tĩnh”.

Tĩnh vương Hàn Thác, trong ấn tượng của dân chúng trong kinh thành chẳng qua chỉ là hoàng tử không được sủng ái, là hoàng tử được phong phiên từ sớm.

Kinh thành cách xa biên cương, từ trước đến nay an ổn chưa xảy ra chiến loạn, cho nên phiên vương có thể thiện chiến không thể là đề tài trà dư tửu hậu của bọn họ.

Trải qua chuyện này, Tĩnh vương nghiêm nhiên trở thành anh hùng trong lòng bọn họ, thực hào kiệt.

Trong lúc nhất thời, mỗi cái giờ tay nhắc chân, ăn mặc của Tĩnh vương đều được mọi người làm theo.

Trong tiệm vải trang phục vải vóc màu đen cùng tơ vàng đều được bán hết, giá một cao gấp ba lần.

Dải lụa màu đỏ trên mũ người thường không mang, liền lưu hành trên mũ trâm màu đỏ (đoạn này mình cũng không hiểu lắm), nhìn lại, từ đầu đường đến cuối ngõ, phẩm là nam tử trưởng thành thì trên mũ đều có một chút đỏ.

Ngựa vó trắng (bản raw là bạch đề ô là quạ móng trắng nhưng mình thấy ở phần trên nhắc đến ngựa, phần dưới cũng nhắc đến ngựa nên mình đổi thành ngựa vó trắng) là vật quý hiếm, ngàn vàng khó gặp, liền có người nghĩ ra nhiều phương pháp, dùng nước son trắng bôi vó ngựa, mặc dù không phải cũng không khác là mấy.

Thầy bói khi chuẩn bị làm lá cờ vải, trong một đêm đều đổi thành cờ đen chữ vàng.

Đại cô nương tiểu tức phụ cũng không chịu thua nam tử, các nàng không mặc chiến bào không cười khoái mã, thì cũng không thiếu được áo choàng.

Nữ nhi thậm trọng hơn, ngày ấy Tĩnh vương vào thành các nàng thấy rõ ràng, vó đen áo choàng nhưng thêu đôi cánh bằng chỉ màu vàng. Nam tử tâm thường muốn thể hiện uy vũ thường mặc áo choàng thêu mãnh hổ hùng ưng, Tĩnh vương thật sự là không giống người thường, suy nghĩ khác người.

Vì thế, nhóm nữ nhi tự động thêu, bàn tay trắng nõn thêu đôi cánh, trừ tự bản thân mình dùng còn không quên tặng con trai, phụ huynh, tình lang.

Mùa đông năm nay, toàn bộ người ở kinh thành đều mặc kiểu áo choàng giống Tĩnh vương.

Hàn Thác hồi kinh chỉ mang theo khoảng vạn người.

hắn mặc dù ở biên cương, tin tức vẫn cực kỳ nhanh nhẹn, vì có thể giải quyết chuyện Sở vương vây thành, sau khi đánh thắng Thát Đát, liền điều hai vạn vệ quân U châu, một vạn Huyền Giáp quân, cùng với một vạn quân mới hợp nhất kỵ binh từ bộ lạc Mông Cổ Lan thị, cùng về kinh.

Tuy chỉ bằng một nửa số quân Sở vương, nhưng tất cả đều dũng mãnh tàn nhẫn, cái này gọi là kẻ mạnh có kẻ mạnh hơn, quân Sở vương ở kinh thành chỉ biết điều võ đương oai, gặp được đại quân của Tĩnh vương cũng khó tránh khỏi thất bại thảm hại.

Tuy rằng Hàn Thác chiến thắng, cũng không đưa toàn bộ đại quân vào trong kinh, chỉ mệnh lệnh đóng quân ngoài thành, vây khốn quân đội Sở vương.

Mà người hắn mang cùng vào thành, mới là điều Cố Thiên suy nghĩ, quân sĩ đem tới Kim Loan điện nhận phong thưởng. Còn có, chuyện Sở vương cùng tướng soái tâm phúc, tất cả đều muốn nhận sự trừng phạt nghiêm khắc.

Ba ngày sau, Nguyên Hòa để ban thánh chỉ.

Sở vương tuy không có lòng tạo phản, nhưng lại tạo thành đại loạn ở kinh thành, dân chúng gặp khốn khó, tước phong hào, biếm làm thứ dân, quăng đòi còn lại bị giam ở hành cung ngoại ô kinh thành.

Tướng soái tâm phúc dưới trướng, không hiểu khuyên can chủ thượng, ngược lại lại dung túng, xúi giục; cũng giam vào đại lao, đợi tra hỏi xử trảm.

Mà quân của Sở vương, tạm do Tĩnh vương chỉ huy.

Phong thưởng lại hậu hĩnh hơn từ trước đến nay.

Cố Phong cũng ở trong đó, hắn liên tục lập công, thăng làm Thiêm sự chính tứ phẩm U châu vệ, thật là quan tứ phẩm trẻ tuổi nhất của Đại Ân từ khi khai quốc tới nay.

Nên thưởng đã thưởng, nên phạt cũng đã phạt, tất nhiên cũng muốn mọi người về lại vị trí cũ, hai đại quân phiên vương trường kỳ trú đóng ở ngoài thành, tất nhiên phải lui về chỗ lúc đầu.

Cố Phong được nghỉ nửa tháng, chạng vạng ngày đó, một mình một ngựa trở lại Vĩnh Chiêu hầu phủ.

hắn đen đi, cũng gầy đi, vóc dáng so với lúc trước cao hơn một cái đầu, thậm chí đã cao hơn Cố Tùng.

Ninh thị ôm lấy con, kích động rơi lệ.

Cố Phong gãi đầu, ảo não nói: “Mẫu thân, người đừng như vậy, không phải con vẫn khỏe mạnh đây sao, người nhìn xem.” nói xong vỗ vỗ bộ ngực chính mình: “Rắn chắc vô cùng, tỷ phụ nói con có phong độ của hắn thời niên thiếu, người nên thấy vui mới đúng.”

Ninh thị lau nước mắt, nói: “Ta đương nhiên rất vui, ta đây là mừng phát khóc.”

Cố Phong buông mẫu thân ra, ân cần thăm hỏi từng người thân lâu không thấy mặt, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên bụng Phùng Loan, kinh ngạc nói: “Nhị tẩu, không phải nói mọi người trong thành nóng quá không ăn cơm được sao, tại sao tẩu lại béo thành như vậy?”

Ninh thị vỗ một cái vào sau đầu hấn: “nói bậy bạ gì đó, nhị tẩu nguoi mang thai.”

Cố Phong nhìn Phùng Loan, lại nhìn đến đứa nhỏ mới sinh đang ngậm ngón cái ngủ ngọt ngào trong lòng Lộ Tương, chuyển hướng quay sang Cố Thiên nói: “Tiếp theo có phải nên đến phiên tỷ cùng tỷ phu sinh đứa nhỏ không?”

Cố Thiên bị hấn nói âm ỉ đến đỏ mặt, chạy về phòng trong tiếng cười vang của mọi người.

Cơm chiều dọn tại Vinh Hòa đường, nam nữ phân ra, tất cả đều là người nhà, nên không để bình phong ở giữa che, Cố Phong kể tình hình cuộc chiến, thanh âm rõ ràng rơi vào bàn nữ quyến.

“... Lương thảo Thát Đát không dồi dào, trông coi thật chặt, nhưng dân du mục, mặc dù ăn uống không rời dê ngựa, nhưng bởi vì bình thường không để ý lắm, con liền suy nghĩ kế diệu hồ ly sơn, đầu tiên là thả dê ngựa của bọn họ, để binh sĩ đuổi theo, sau đó lại đi đốt lương thảo, làm cho bọn họ hai đầu gặp nạn, quân ta thừa dịp hỗn loạn đó bắt mấy trăm con dê ngựa, nấu ăn...”

“... Tỷ phu dụng binh như thần... Huynh ấy hôn mê hai ngày, mọi người tâm tình ảm đạm, đợi hấn tỉnh táo lại, trong doanh tiếng hoan hô như sấm dậy, tựa như phản ứng của dân chúng ngày ấy khi vào thành...”

“... Trong quân cũng không khổ chút nào, vật chất mặc dù không phong phú giống trong nhà, nhưng chúng tướng sĩ đồng lòng hợp lực, không tư tâm, không tranh đấu, đoàn kết nhất trí... Mọi người xem, tướng sĩ kinh thành chính là bởi vì thiếu kinh nghiệm chiến trường, cho nên lỏng lẻo rời rạc như cát, không chịu nổi một đòn... Cho nên lúc trước con mới đi thi làm thủ hạ của tỷ phu.....”

Ninh thị hiện tại nghe con nói cái gì cũng đều vui vẻ không thôi.

Tề thị cũng nghe cao hứng, bà biết rõ đạo lý Cố gia ba huynh đệ giúp đỡ nhau, Cố Tùng, Cố Phong chức quan càng cao, đối với Cố Dong của bà chỉ có lợi, không có hại.

Tiết thị lại khó tránh khỏi phiền não, không phải chỉ là lập công, thăng quan sao, kinh thành cái gì cũng không nhiều, chỉ có quan lại là nhiều nhất, có cái gì tốt chứ, chẳng qua chỉ là tiêu thiếu niên, để cả nhà đều vây quanh hấn nghe hấn nói...

Bà cảm lấy chiếc đĩa hung hăng đâm vào đĩa cá trước mặt, làm nước sốt tràn ra, làm bẩn quần áo.

Kinh thành yên ổn, nữ quyến Vinh Chiêu hầu phủ cũng trở về viện của mình.

Cố Thiên nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, lòng tràn đầy hình ảnh của Hàn Thác, không biết hấn thế nào. Nguyên Hòa để nên phạt thì phạt, nên thưởng thì thưởng, nhưng không có tin tức về Hàn Thác.

Cố Thiên khó tránh khỏi lo lắng, tuy rằng Hàn Thác mang binh giải vây cho kinh thành, nhưng phiên vương một mình mang binh vào kinh là tội lớn, hoàng đế có thể nghi kỵ hấn không? Hoặc là không nghi kỵ, cũng sẽ không vui, dù sao trước mắt có Sở vương làm gương...

Nàng không hiểu cùng với mình bất lực càng tự hỏi càng phiền não, càng nghĩ càng đau đầu, cuối cùng rốt cục rầu rĩ không vui ngủ thiếp đi.

Hàn Thác ngồi ở bên giường, lặng lẽ nhìn Cố Thiên.

Tiểu cô nương ngủ có vẻ hết sức nhu thuận, khuôn mặt đỏ bừng, lông mi thỉnh thoảng run rẩy, chính là không biết mơ thấy cái gì, bĩu môi, mày nhíu lại, hiển nhiên là không cao hứng.

hấn cúi đầu hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn.

Cố Thiên làm bầm một tiếng, trở mình, biến thành nằm ngửa.

Hàn Thác cười nheo nheo hai má hồng nhuận của nàng.

Chắc là cảm thấy đau, Cố Thiên đưa tay ra vỗ vỗ tay hấn, bất mãn rầm rì hai tiếng, lại trở mình, lúc này biến thành quay mặt vào trong.

không nhìn được bộ dáng của nàng, Hàn Thác không vui, vươn tay xoay người Cố Thiên trở về.

Cố Thiên mê mê, thân thể cùng cánh tay Hàn Thác chạm nhau, bởi vì cảm thấy ấm áp, liền ôm lấy không buông, để trong ngực chính mình.

Hàn Thác muốn rút tay về, mới vừa động, Cố Thiên liền phát giác, nàng nhắm mi ủy khuất kêu to, lại xoay người, ôm cánh tay kia đặt ở dưới thân.

Có lẽ là rất ấm áp rất thư thái, Cố Thiên uốn éo người, ôm cánh tay Hàn Thác dùng sức cọ hai cái, mày cũng giãn ra, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, vừa lòng, run rẩy “A” một tiếng, cánh tay ôm càng chặt.

Tư thế này đối với Hàn Thác mà nói, lại rất không thoải mái, hấn vươn cái tay còn tự do, vỗ nhẹ hai cái ở trên má Cố Thiên, “Xán Xán.”

Cố Thiên đang ngủ say, đối với thanh âm đặc biệt ghét bỏ, kích động đập đập chân, meo mào, rõ ràng là vô cùng tủi thân.

“Tỉnh lại đi, ta đến xem nàng.” tay Hàn Thác từ vỗ vỗ sửa thành nấn nấn.

Cố Thiên bị đau, nức nở một tiếng, mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn thấy một cái bóng đen gần như là nằm vào trên người mình, há mồm liền thét ra tiếng.

Tiếng hét này làm toàn bộ mọi người trong mai viện bị bùng tỉnh, hai vợ chồng Cố Cảnh Ngô cùng Cố Tùng, tính cả Cố Phong mới về nhà, đều không mặc thêm quần áo mà đứng dậy, chạy vội tới tiểu viện của Cố Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 46

Betaer: huyetsacthiensu

Ngoài cửa tiếng bước chân vang lên cùng ánh đèn chớp chớp, càng ngày càng gần.

Trong phòng hai người giương mắt nhìn nhau, trợn mắt há mồm, không biết làm sao.

Cố Thiên nhận ra Hàn Thác, nhưng đã quá muộn.

Tiếng gõ cửa vang lên, rầm rầm rầm liên tiếp không ngừng, như sấm bên tai.

“Xán Xán, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Xán Xán, mở cửa!”

“...Con... Con...” Cố Thiên hoảng sợ quá độ, nói không thành câu.

Ngoài cửa mọi người nghe xong ai cũng nóng nảy.

Cố Phong vừa trở về từ trong quân đội, đã tỉnh còn chưa thu lại, nhấc chân muốn đá cửa phòng, rầm một tiếng, cửa mở ra.

Động tác của Hàn Thác còn nhanh hơn, lặn vào bên trong, nhấc chân lên che kín từ đầu tới chân.

“Con làm sao vậy?”

“không có việc gì chứ?”

Theo tiếng nói chuyện, vài bóng người vòng qua đồ trang trí bằng đá cẩm thạch, bước nhanh đi vào trong.

Cố Phong đi đầu, phía sau là Cố Cảnh Ngô cầm theo đèn lồng, sau nữa là Ninh thị, cùng Phùng Loan và Cố Tùng, còn có Bích Lạc trực đêm trong phòng, trên mặt ai ai cũng là vẻ sợ hãi không thôi, nghĩ rằng có kẻ xấu đột nhập vào phòng Cố Thiên.....

Nhưng mà trong phòng không có gì cả, chỉ có Cố Thiên mặc trung y mỏng manh, ôm gối, run lẩy bẩy.

Ninh thị xông về phía trước vài bước, túm lấy áo ngoài đang treo khoác cho Cố Thiên, hỏi: “Con gặp ác mộng sao?”

Cố Thiên gật đầu liên tục.

Mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Mọi người trở về ngủ đi, Bích Lạc ở lại.” Ninh thị phân phó nói.

Bà ngồi vào đầu giường, vén lại tóc cho Cố Thiên, lại nhận lấy chén trà Bích Lạc đưa đến, tự tay bưng trà đưa Cố Thiên uống nước.

Sau đó lại cởi áo ngoài đưa cho Bích Lạc, giúp đỡ Cố Thiên nằm xuống, dè dặt cẩn thận cho nàng, ôn nhu nói: “Đề ta ở đây cùng với con?”

Cố Thiên hỗn loạn lắc đầu, tay chân nàng cùng Hàn Thác đang chạm vào nhau, chỉ cảm thấy trên người hần cực nóng, nhiệt độ thân thể hần xuyên thấu qua quần áo gần như muốn thiêu đốt nàng.

Nàng vốn đang căng thẳng, Hàn Thác còn cố tình không biết sống chết, một chút lại một chút động đậy cánh tay, đùi, nhẹ nhàng đụng vào thân thể nàng.

“Mẫu thân, con buồn ngủ rồi, ta muốn tự mình ngủ.” Cố Thiên xoay người, né tránh sự đụng chạm của Hàn Thác, mặt quay ra bên ngoài, vừa nói vừa ngáp một cái.

“Được, vậy ta trở về phòng, để cho Bích Lạc canh ở bên ngoài, có việc gì con hãy kêu nàng.” Ninh Thị cười dịch chân cho Cố Thiên, đi ra ngoài, dặn dò Bích Lạc một lúc lâu, mới cầm đèn Cổ Cảnh Ngô để lại rồi đi.

“Tiểu thư, có cần phải thắp nến trong phòng không? Hay là chỉ cần thắp một cái ở bên ngoài thôi?” Bích Lạc cầm một cây nến trong tay, đi đến bên giường hỏi.

“A... không cần, không cần, cái gì cũng không cần.” Cố Thiên kêu lên khe khẽ, có chút vô lễ, giống như đứa nhỏ cáu kỉnh, sau khi Ninh thị đi đến gian ngoài, Hàn Thác liền hoạt động, cả người dán ở sau lưng nàng..

Bích Lạc thận trọng, nhìn thấy trên trán Cố Thiên đỏ mồ hôi, liền đi vào phòng tắm khăn ướt, “Tiểu thư, để muội giúp người lau mồ hôi.”

nói xong đã đi tới gần giường.

“Ngươi mau ra ngoài!” Cố Thiên quát nàng dừng lại, cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc.

Bích Lạc giật mình, từ nhỏ nàng đã hầu hạ Cố Thiên, tiểu thư luôn luôn nhã nhặn với hạ nhân, chưa bao giờ giận, cũng chưa bao giờ lớn tiếng quát nàng.

Nhưng nàng vẫn là phản ứng rất nhanh, “đã biết, nô tỳ xin lui ra ngoài.”

“Bích Lạc...” Cố Thiên nhìn ra Bích Lạc sắc mặt không tốt, gọi lại nàng định nói vài câu, không ngờ Hàn Thác đột nhiên ôm hông nàng, những lời muốn nói trong nháy mắt đều bị nuốt trở về.

Bích Lạc đã đi đến bình phong, quay lại nhìn về phía Cố Thiên, “Tiểu thư còn dặn dò chuyện gì?”

Cố Thiên nói quanh co: “Ngươi... Ngươi để đèn ở bên ngoài, rồi về phòng đi ngủ đi.”

“Tiểu thư, nô tỳ đi rồi, còn người thì sao?” Bích Lạc khó hiểu hỏi.

“Ta không sao,” Cố Thiên nói, “Ta muốn yên lặng một chút.”

Bích Lạc vẫn cảm thấy nghi ngờ, nhưng Cố Thiên lần nữa kiên trì, nàng rút cục theo lời rồi đi.

Nghe cửa phòng kết một tiếng mở ra, lại kết một tiếng đóng vào, cuối cùng Cố Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức xoay người thúc Hàn Thác, “Ngài đi ra ngoài, đi ra ngoài.”

Hàn Thác nghe lời nàng mới là lạ, xoay người lên ngăn chặn nàng, vuốt ve hai má non mềm của nàng, cười nói: “Tiểu thư, nếu ta đi ra ngoài, ai ở cùng ngươi đây?”

Cố Thiên sắc giọng: “Ta không cần ngài bồi, ta sắp bị dọa sợ chết khiếp rồi, bây giờ trái tim vẫn còn đập thình thịch đây này.”

“thật không, để ta sờ xem” Tay Hàn Thác đặt trên ngực nàng.

Ngực của phụ nữ, tất nhiên cao ngất tròn trịa, Tĩnh vương điện hạ uy vũ thuận tay bóp nhẹ một cái, thanh âm nói chuyện có chút khàn khàn, “Lớn lên rồi.”

Động tay động chân không tính, còn nói những từ ngữ dâm loạn. Cố Thiên làm sao có thể chống lại hán như vậy, mặt đỏ như cây lựu, đầu lưỡi cũng bắt đầu xoắn lại, “Vương gia... không thể...”

“Hừ? không thể cái gì?” Hàn Thác ngắt lời nói, “Chúng ta lâu rồi không gặp mặt, nàng không nhớ ta sao?”

“Nhớ...” Cố Thiên nhỏ giọng ngáp ngừng, tuy rằng thẹn thùng, nhưng vẫn thành thật thừa nhận tâm tình của mình.

Hàn Thác chạm khẽ môi nàng, “Ta cũng nhớ nàng.” nói xong kéo tay nàng xuống phía dưới.

Va chạm vào một chỗ càng nóng như lửa, Cố Thiên thở nhẹ ra tiếng, muốn nhanh chóng tránh ra, nhưng mà Hàn Thác sức lớn, đè lại tay nàng không chịu thả.

“Vương gia,” Vừa thẹn vừa giận, “Chúng ta đã nói, không thể... không thể như vậy.”

“Hôm nay làm một lần,” Hàn Thác nói giọng khàn khàn, “Nàng đã quên sao, ở trong thư ta cũng nói, nhớ nàng đến không ngủ được.”

Cố Thiên ngây cả người, hơn nửa ngày mới phản ứng lại, cái gọi là nhớ nàng đến ngủ không được, thừa không phải trong lòng nhớ, mà là nơi đó...

Gian ngoài Bích Lạc để lại một ngọn đèn, ánh sáng mặc dù tối, nhưng cũng đủ để Hàn Thác thấy rõ gương mặt Cố Thiên ngây người, hần cười khẽ nói chuyện vào bên tai nàng.

Cố Thiên nghe xong, đỏ mặt lắc đầu.

Liên tiếp hỏi mấy lần, Cố Thiên chính là không chịu, Hàn Thác thấy nàng thật sự không muốn, cũng không miễn cưỡng, đổi đề tài, “Vậy cho ta hôn một cái chắc là được chứ.”

Cố Thiên cắn môi, gật đầu một cái nhẹ đến mức gần như không thể nhận ra.

Ngay sau đó liền bị Hàn Thác ngậm lấy bờ môi, mân mê, ôn nhu làm Cố Thiên không tự giác mà say mê.

Hàn Thác thời thời khắc khắc chú ý phản ứng của nàng, thấy nàng thật là hưởng thụ, liền cạy mở khớp hàm nàng, quấn lấy đầu lưỡi đỉnh hương...

Đợi khi tách ra, hai người đều thở hồng hộc, ôm nhau bình phục.

Cố Thiên bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, “Vết thương của Vương gia đã tốt hơn chưa? Có thể cho ta xem không?”

Hàn Thác rất sáng khoái cởi bỏ vạt áo, lộ ra vân da rõ ràng trước ngực.

Lúc trước trên da trơn nhẵn, nay lại có thêm một vết đao.

Cố Thiên nhẹ nhàng chạm vào, nhỏ giọng hỏi: “Vương gia còn đau không?”

Mấy tháng đi qua, đương nhiên không còn đau đớn, nhưng Hàn Thác không muốn nói thật, giống như đứa nhỏ muốn ăn đường, “Nàng hôn sẽ không đau nữa.”

Cố Thiên nghe lời cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn hôn một chút lên vết sẹo, liền nghe được tiếng hít thở của Hàn Thác rõ ràng dồn dập lên.

không đợi nàng ngẩng đầu hỏi ý, đã bị Hàn Thác đặt ở dưới thân...

Tiếng hít thở ồ ồ của nam nhân dần dần bình ổn, sau đó vang lên tiếng nữ nhân thấp giọng khóc nức nở.

Cố Thiên ôm lấy chân xoay người, quay lưng vào mặt với Hàn Thác, nước mắt như hạt ngọc đứt dây, chảy không ngừng được.

Hàn Thác ngưng ngừng xuống giường, lấy khăn trên bàn, cách chăn ôm Cố Thiên, kiên nhẫn giúp nàng lau nước mắt.

Nào biết Cố Thiên không chút cảm kích, uốn éo người lui vào góc giường, Hàn Thác đương nhiên không để nàng đi, ngăn chặn nàng, tay tiến vào trong, sờ sờ nói: “Tay đau không? Ta giúp nàng xoa xoa.”

Cố Thiên vốn nhỏ giọng yên lặng rơi lệ, bị hần nói như vậy, oan ức đột nhiên bùng nổ, cái miệng nhỏ nhắn mở ra gào khóc lên.

Hàn Thác vội vàng che miệng nàng lại, “Bà cô nhỏ của ta, nhỏ giọng chút, cẩn thận có người đến.”

Cố Thiên bắt lấy tay hần hung hăng cắn xuống.

Hàn Thác bị đau, không thể không buông tay.

Cố Thiên nhân cơ hội lui tới góc giường, mục tiêu là tránh Hàn Thác thật xa.

Hàn Thác cúi đầu nhìn bàn tay mình, vết cắn đã có tơ máu chảy ra, thở dài: “Cố Thiên, nàng cũng thật độc ác.”

hần nói xong nghiêng người về phía nàng, kéo Cố Thiên ra ngoài, kẹp giữa hần cùng với vách tường, cầm lấy tơ hồng trên cổ nàng, lấy bạch ngọc Quan âm ra, thờ phỉ phỉ hỏi: “Nàng có biết vật này là từ đâu đến không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 47

Betaer: huyetsacthiensu

Hàn Thác vừa hỏi vừa đẩy Cố Thiên nằm xuống.

Miếng Bạch ngọc Quan âm này từ khi Cổ Thiên bắt đầu biết chuyện đã đeo, nhưng cho tới bây giờ không có người nào nói cho nàng biết rốt cuộc nó từ đâu đến, nàng đeo thành thói quen cũng không muốn hỏi thăm lai lịch của nó, chỉ nghĩ đến là do trường bối cầu được trong chùa miếu tặng cho.

Nghe khẩu khí của Hàn Thác, dường như là hắn biết lai lịch của nó.

Cổ Thiên có chút tò mò.

Nhưng nàng còn đang giận Hàn Thác, thật sự không muốn để ý đến hắn.

Cổ Thiên dứt khoát giả bộ ngủ.

Giả vờ một chút sau đó lại thật sự ngủ mất.

không biết đã ngủ cũng bao lâu, lúc nửa đêm, Cổ Thiên mơ màng cảm giác được vật to lớn nóng như lửa vẫn dán ở bên mình đột nhiên rời khỏi, nàng bỗng dưng mở mắt xoay người, nhìn thấy Hàn Thác đang ngồi ở bên giường xỏ giày.

Hàn Thác biết nàng tỉnh rồi, nhẹ giọng nói: “Ta phải trở về, nàng ngủ ngon đi.”

Cổ Thiên không muốn hắn đi chút nào, bàn tay nhỏ bé đang trong chăn vươn ra bắt lấy vạt áo hắn, nhò giọng kêu một tiếng “Vương gia”.

Hàn Thác cúi người ôm nàng, Cổ Thiên thuận thế nằm trước ngực hắn, tay nhỏ bé gấu gao nắm lấy vạt áo.

Có lẽ nhận thấy được Cổ Thiên không muốn xa rời, Hàn Thác hôn vào thái dương nàng, ôn nhu dỗ: “Phụ hoàng cho phép ta ở lại kinh thành một thời gian, về sau ta có thể thường xuyên đến, mỗi đêm đều đến cùng được.”

Về việc sau khi đến đây làm cái gì, hai người tất nhiên là không nói cũng hiểu rõ.

Dưới sự canh gác nghiêm ngặt của những thủ vệ võ nghệ cao cường của Vĩnh Chiêu Hầu phủ trộm hương thiết ngọc, có một loại kích thích khác, nam nhân trời sinh yêu thích mạo hiểm, Hàn Thác cũng không phải ngoại lệ.

Lần này còn chưa đi, hắn đã bắt đầu chờ đợi hôm sau.

Cổ Thiên lại chán nản, ai muốn hắn trở lại chứ, mỗi người ở kinh thành đều coi hắn là anh hùng, thật ra ở đời trước hắn là nghịch tặc phản cốt, còn là một tên háo sắc, hái hoa tặc!

Đáng thương cho Cổ Thiên dù đã sống hai đời nhưng lời nói mắng chửi người tổng cộng cũng chỉ có hai, ba từ, còn lại đều là học theo thoại bản*, lúc này cũng không quá thích hợp hay không thích hợp, cả người treo trên người Hàn Thác.

* 话本 (huàběn): thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Chân trời đã hơi hơi sáng lên, nếu còn kéo dài không đi, tỷ lệ bị thị vệ phát hiện cũng cao lên.

Bởi vậy Hàn Thác cũng không chú ý tới chuyển biến rất nhỏ trong cảm xúc của Cổ Thiên, tay vỗ vỗ đầu nàng, liền xuống đất, lặng lẽ mở cửa phòng rời đi.

Hôm sau, Nguyên Hòa để lại ban thánh chỉ, mệnh Tĩnh vương tạm ở trong kinh tận hiếu, phụng dưỡng phụ hoàng.

Thánh chỉ vừa ban ra, trong triều đình bề ngoài mặc dù bình tĩnh như thường, nhưng trong lòng mọi người lại nổi tung, khó tránh khỏi đều phỏng đoán thánh ý.

Nhìn như một câu nói vô cùng đơn giản, trong đó lại chứa đựng nhiều ý tứ.

Tạm ở là khoảng bao lâu?

không nói rõ ràng, vậy liền xem thánh ý.

Có thể là hôm nay ở, ngày mai liền cuốn gói đi, cũng có khả năng ở đến khi Thánh thượng khỏi bệnh.

Như vậy, như thế nào mới tính là khỏi bệnh?

Nguyên Hòa để năm nay đã năm mươi lăm tuổi, người lớn tuổi khó tránh khỏi thỉnh thoảng có một ít tật xấu, huống chi hoàng đế còn có ít vết thương bị trên chiến trường cũng phát tác.

Cho nên, dù không có lần này vì bị kích thích mà bệnh nặng, đương kim Thánh thượng cũng không được xem là tuyệt đối khỏe mạnh.

Lời nói đại nghịch bất đạo, nếu muốn hoàng thượng lại không ốm đau, trừ phi Ngài cười hặc về trời.

Chẳng lẽ Tĩnh vương muốn ở lại trong kinh cho đến ngày hoàng thượng hết bệnh?

Hoàng tử trưởng thành, phải lập phủ làm phiên vương, nhưng hoàng tử lưu lại kinh thành lâu ngày, thật sự không hợp quy củ.

Nguyên Hòa để ý tứ hàm xúc cho nên càng thêm nhấn nạt cân nhắc.

Nhìn thấy Tĩnh vương năng lực trác tuyệt, coi trọng có thêm, sinh ra những dự định khác sao?

Hay là thấy hắn có năng lực, thả ra ngoài thì trong lòng lại bất an, cho nên mới cho phép hắn ở lại trong kinh, làm hắn mất đi quyền lực?

Triều thần yên lặng, giữ bình tĩnh theo dõi biến chuyển của câu chuyện, có vài người vội vàng nôn nóng đã bắt đầu cùng Tĩnh vương kết giao.

Đều nói thánh tâm khó dò, về điểm này Tĩnh vương đúng là rất an phận thủ thường.

Hắn mỗi ngày đứng giờ vào triều, sau đó liền ở lại tắm cung Nguyên Hòa để là Long Tê điện phụng dưỡng, chạng vạng trước khi cửa cung đóng liền rời cung, nếu tình huống của Nguyên Hòa để hơi xấu, hắn cũng sẽ ngủ lại trong cung, ở sườn điện Long Tê điện.

Đối với đại thần cố ý nịnh bợ hắn, hắn liền lạnh nhạt vừa không thân thiện, cũng không mâu thuẫn, gặp mặt thì nói hai, ba câu, không có giáp thiệp khác.

Quả nhiên là an phận thủ thường, không để cho người khác tìm ra nửa điểm bất mãn.

Cố Thiên tất nhiên là nhìn về những điều lạc quan.

Hoặc là nói, năng hy vọng chuyện này có thể có kết quả lạc quan.

Từ xưa đến nay, hoàng đế đăng cơ không ngoài hai phương thức, hoặc là danh chính ngôn thuận truyền ngôi, hoặc là cướp ngôi hoàng đế.

Hôn kỳ càng ngày càng đến gần, Cố Thiên cùng Hàn Thác đã ngồi trên một thuyền, năng tất nhiên cũng hy vọng hắn đi đường ngay, được Nguyên Hòa để truyền ngôi, như vậy chẳng những dễ nhìn dễ nghe, còn có thể không xung đột cùng mẫu tử Ninh hoàng hậu.

Nếu không, Hàn Thác lại mang binh tạo phản, đến lúc đó Tĩnh vương trở thành thủ lĩnh phản tặc, năng nay là Tĩnh vương phi chẳng phải chính là vợ phản tặc...

Cố Thiên lắc đầu, đem danh từ mất mặt này ra khỏi đầu, năng hai đời đều ngồi thẳng, mới không cần làm phản tặc.

Mất thấy gần đến cuối năm, Trương lão thái thái theo thông lệ mỗi năm thường sắp xếp ra một ngày đi Từ Ân tự thăm con gái Cố Cảnh Huệ.

Từ Ân tự xây ở trên núi phía bắc cách kinh thành mười lăm dặm, là một ngôi chùa miếu hương khói cực thịnh, từ một nơi để Hoàng hậu xuất gia khi hoàng đế băng hà từ ngày Đại Ân khai quốc, dần dần biến thành chỗ phụ nhân vương thất không con nối dòng ở góa thanh tu.

Cố Cảnh Huệ mười sáu tuổi gả cho thế tử Duyên quận Vương làm vợ, hai người là thanh mai trúc mã, cảm tình sâu đậm, ai ngờ không quá ba năm thế tử bệnh qua đời.

Cố Cảnh Huệ chịu không nổi dả kích, thương tâm quá độ, thai nhi năm tháng trong bụng cũng không giữ được.

Vì vong phụ tức trực bên linh cửu một năm, năng liền tự xin đến Từ Ân tự thủ tiết, đến nay đã hơn sáu năm.

Đồng hành cùng Trương lão thái thái là Cố Thiên cùng Cố San.

Trương lão thái thái mặc dù không thích Tiết thị, nhưng vẫn cố gắng hết sức đối xử bình đẳng với các cháu gái, chỉ là Cố San tính cách khô khan, thường thường một ngày cũng không nói được mấy câu, tất nhiên không bằng Cố Thiên hoạt bát làm người thích.

Tổ tôn ba người tới chùa lúc còn chưa kết thúc buổi tụng kinh buổi sáng.

Trước khi vào Từ Ân tự dâng hương hoặc là thăm viếng phải được cho phép mới được tiến hành, lúc này tự có người tiếp khách dẫn ba người tới phòng khách hậu viện.

Sau khoảng nửa canh giờ, Cố Cảnh Huệ mặc đạo bào đẩy cửa vào, năng để tóc tu hành, tóc dài búi trên đỉnh đầu thành kết, lấy trâm ô kim Phù dung cố định, trừ cái đó ra không mang theo cái gì khác, trên mặt không son phấn, vẻ mặt đạm mạc nghiêm túc.

Nhìn thấy Trương lão thái thái, Cố Cảnh Huệ hai tay tạo thành chữ thập hành lễ, Cố San Cố Thiên hướng cô vén áo thi lễ.

Sau khi ngồi xuống, năng trước tiên mở miệng hỏi trước: “một năm không gặp, mẫu thân có khoẻ không?”

“Vẫn như cũ, tinh thần rất tốt, chỉ là trời mưa thì chân có chút đau.” Trương lão thái thái lời kéo tay nữ nhi nói, “Chuyện của Sở vương vài ngày trước, ở

trên núi có bị ảnh hưởng không?”

Cổ Cảnh Huệ nhẹ giọng nói: “không sao, đồ ăn đều là trong chùa tự trồng được, chưa chịu hỗn loạn, còn lại những chuyện khác, người thanh tu cũng sẽ không nghĩ ngợi.”

“Vậy thì tốt.” Tuồng lão thái thái gật đầu, lại hỏi mọi việc ở trong chùa của Cổ Cảnh Huệ, ân ân cần cần, việc lớn việc nhỏ đều không bỏ sót.

Cổ Cảnh Huệ kiên nhẫn đáp lại, chỉ nói là cuộc sống thanh tu không có chỗ nào không tốt.

Tuồng lão thái thái nghe vào trong tai, cũng không nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy nữ nhi gầy hơn so với lần trước nhìn thấy, khuôn mặt tiêu tụy tái nhợt, chỉ hận không thể đem người mang về trong nhà.

Bà chỉ có một nữ nhi Cổ Cảnh Huệ, trong ba đứa con lại nhỏ tuổi nhất, thuở nhỏ là được nuông chiều lớn lên, coi như là được gả cho lang quân như ý, tưởng rằng được viên mãn không uổng một đời, sao biết được vận mệnh sẽ biến chuyển đến bộ dáng này.

Phong tục Đại Ân nghiêm cẩn, đối với nữ tử chưa gả trình tiết nặng như sinh mệnh, nhưng đối với nữ tử đã từng thành thân lại khoan dung nhiều lắm, cùng cách tái giá, quả phụ tái giá cũng không phải là chuyện hiếm.

Nhưng phong tục dân gian cùng quy củ hoàng thất cho tới bây giờ đều không có chút liên quan nào, Cổ Cảnh Huệ gả vào hoàng gia, mặc dù tang chồng khi nàng mới chỉ có mười chín tuổi, cũng không có quyền gả lần hai. Tương lai của nàng chỉ có hai con đường: Ở quận vương phủ thủ tiết hoặc là tới Từ Ân tự làm bạn với hương đèn.

Tuồng lão thái thái cũng chỉ có thể âm thầm thở dài, nhìn hai cháu gái còn chưa xuất giá, liền nói cho Cổ Cảnh Huệ nghe hôn sự của các nàng.

Hơn một năm trước hôn sự của Cổ Thiên đã được định ra, Cổ Cảnh Huệ tất nhiên đã sớm biết, lúc này chẳng qua là làm tròn bổn phận của một người cô, giáp mặt dặn dò một phen.

“Cái khác con không sợ, chỉ là sau khi thành hôn muốn cùng Tĩnh vương định cư ở U châu, chỉ sợ ít có cơ hội cùng người nhà gặp mặt, con còn chưa từng thử một mình rời nhà, khó tránh khỏi cô tịch bất an.”

Cổ Thiên êm tai nói tới sầu lo trong lòng mình.

“Sợ cái gì, con sẽ mang theo vài ma ma cùng tiểu nha hoàn, đến lúc đó còn sợ không có người nói chuyện với con sao. Nhớ nhà thì viết thư về, nếu không thì kêu tam tẩu đến thăm con.” Cổ Cảnh Huệ ôn nhu an ủi, “Hơn nữa, nghe nói Tĩnh vương là một người tuổi trẻ tài cao, có được người con rể như này là nhà ta đã tích đức.”

Hôn sự của Cổ San là gần đây mới được định ra, nhà trai là sĩ tử được đề cử thi Hương năm nay, chỉ là trong nhà bối cảnh không rất tốt, việc hôn nhân với Vĩnh Chiêu Hầu phủ này là tèo cao.

Nàng bị Tiết thị nhắc tới nhiều lắm, khó tránh khỏi lòng có bất mãn, không thiếu được ở trong lời nói lộ ra ý đồ.

Cổ Cảnh Huệ lại nói: “Xuất thân có trở ngại gì chứ? Hôm nay là gia đình cao quý thì như thế nào? Nếu năm, ba năm trước cũng chưa biết là xuất thân gì đâu, chẳng qua là gặp may đúng dịp mới được như ngày hôm nay. Trong nhà chúng ta có bản lĩnh như vậy, nâng đỡ cô gia là bình thường. Đến lúc đó hai người các người sống chung với nhau qua ngày, hẳn còn có thể quên mất người sao?”

Cổ San thấy cô cùng mẫu thân giải thích hoàn toàn khác nhau, trong miệng khúm núm đáp ứng, trong lòng lại khó xử, không biết phải tin ai mới tốt.

Lúc về đã gần hoàng hôn, là thời điểm trong thành náo nhiệt nhất của một ngày, trên đường người đến xe đi, xe ngựa khó tránh khỏi đi chậm hơn, không thuận lợi như ban ngày.

Đến chợ đèn hoa trên đường lớn, dứt khoát rõ ràng không đi được, dừng ở nửa đường.

Cổ Thiên nhẹ nhàng vén một góc màn xe, quan sát tình huống bên ngoài, chỉ thấy rất nhiều sạp nhô lên đường, có bán bánh mật kẹo mạch nha, có bán đường tranh tượng người, còn có các loại tạp hoá, đầy đủ mọi thứ, phía trước từng quán đều treo đèn lồng màu đỏ, thì ra là chợ đêm năm trước.

Chợ đêm nhiều người, nhìn xa ra có từng đoàn người nối đuôi nhau, xe ngựa muốn từ đây đi qua đó là tuyệt đối không có khả năng, phu xe cố hết sức quay đầu ngựa lại, định chọn đường khác đi.

Thình thoảng có bọn nhỏ tóc để chôm tụ tập năm ba đứa chạy ngang qua xe ngựa, trong tay giơ chong chóng hoặc là mút quả ghim thành xâu đồ ăn, người người mặt mang sắc mặt vui mừng, thân thái bay lên, trong miệng còn hát ca dao.

“... Lục ca chết, Ngũ Ca loạn, nhị ca ôm yếu vô lực quân, Tam ca về, giải ưu khốn (ưu sầu+khó khăn), chân long Thiên tử giáng xuống U thành.....”

Cổ Thiên nghe được rõ ràng, trên mặt trong nháy mắt biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 48

Betaer: huyetsacthiensu

Ca dao đại nghịch bất đạo này có người cô ý làm và truyền đi.

Bên trong Phụng Nghi cung, Ninh hoàng hậu nửa nằm ở trên tháp, nghe thái giám tâm phúc Nghiêm Hi báo cáo tiến triển công việc.

“Hôm nay khi lâm triều, Chu các lão (các trong Nội các; chắc ở đây ý là người trong nội các họ Chu) lấy cớ Thái tử thân thể gầy yếu, không thể đảm đương chức vụ liên thỉnh ý phế Thái tử, rồi trắng trợn khen ngợi công trạng của Tĩnh vương, nói thẳng hấn mới đáng làm thái tử.”

Nghiêm Hi cúi đầu trước giường thấp nói, nói đến chỗ này hơi ngừng một chút, giương mắt quan sát phản ứng của Ninh hoàng hậu, thấy bà khẽ gật đầu, mới tiếp tục nói tiếp.

“Điều các lão lúc này mới ra mặt tỏ vẻ phản đối, cho rằng bất luận là có lập công hay không, Thái tử đều là danh chính ngôn thuận, vua của một nước chú trọng lấy nhân tuệ thông minh, có thể chinh chiến hay không cũng không quan trọng, dù sao ít khi hoàng đế tự thân chinh, ngược lại Tĩnh vương giết chóc quá nặng, không phải là đạo làm vua.”

“Hai vị các lão ai giữ ý nấy, đều có người ủng hộ, hai bên tranh chấp không dứt, khó phân thắng bại, bèn có ngự sử dâng tấu nói dân gian đang lưu truyền ca dao Tĩnh vương mới thực là chân long thiên tử, cho rằng tất cả đều không phải là trùng hợp, mà là có người vì mình tạo lợi thế, thỉnh Thánh thượng minh xét.”

Ninh hoàng hậu khoe miệng khẽ mỉm cười không dễ bị người phát hiện, truy hỏi nói: “Hoàng thượng phản ứng như thế nào?”

“Hoàng thượng giận tím mặt, phẩy tay áo bỏ đi.”

Ninh hoàng hậu hết sức vừa lòng, lệnh Hắc mã ma ban thưởng Nghiêm Hi: “đi xuống đi, có tin tức gì, trước tiên nhớ lại đây hồi bẩm”

Nghiêm Hi lĩnh mệnh lui xuống.

Hắc mã ma đuổi tám cung nữ đang gác trong điện ra, tới gần bên cạnh Ninh hoàng hậu hỏi: “Nương nương, ngài không lo lắng Thánh thượng nghe xong Chu các lão nói trong lòng có suy nghĩ khác sao?”

Ninh hoàng hậu “Hừ” một tiếng nói: “Chính là đoán được lòng hấn có rung động, mà chưa hành động, ta mới cố ý đem sự tình đưa ra trước khi hấn hành động.”

“Cũng chính vì thánh tâm Thánh thượng khó dò, vạn nhất người biết thời biết thế đáp ứng, vậy làm như thế nào cho phải?” Hắc mã ma lại hỏi.

“hấn sẽ không.” Ninh hoàng hậu khẩu khí mườì phần chắc chắn, “hấn bây giờ tâm ý chưa kiên định, nếu không đã sớm hạ thánh chỉ, mà không phải ái muội không rõ đem nghiệt chủng ở lại trong kinh. hăndùng hành động nói cho ta biết, hấn còn đang suy tính, ta đây liền giúp hấn chuyển hướng gió.”

Hắc mã ma lắc đầu nói: “Lão nô ngu dốt, mong rằng nương nương chỉ dạy.”

Ninh hoàng hậu uống một miếng trà, mới tiếp tục nói: “Nếu chờ Hoàng thượng suy tính tốt mới ra quyết định, đến lúc đó càng có người phản đối thì chỉ sợ hấn càng kiên trì. Mà hấn còn chưa ra quyết định, có người trước một bước đưa ra ý phế Thái tử lập Tĩnh vương, vậy hoàn toàn không giống nhau. Đế vương kiêng kỵ nhất đó là có người nhớ thương long ý của hấn, dù là con ruột cũng không được, việc hôm nay vừa ra, lòng hấn khó tránh khỏi nghi ngờ nghiệt chủng kia có dã tâm, lên cùng đại thần kết giao, lập phái. Mầm mống hoài nghi trồng xuống, chỉ biết ngày càng mọc rễ nảy mầm, dần dần lớn mạnh, không trừ được tận gốc, đến lúc đó nghiệt chủng kia khó nói.”

Ninh hoàng hậu cũng là bị buộc đến cuống lên, mới nghĩ ra bỏ cục từ địa này rồi sau đó nghĩ biện pháp khác.

Ninh Hạo tuy rằng đã chết, lại tạo thành ảnh hưởng rất ác liệt.

Nguyên Hòa để đã chết một con, phế đi một con, quý phi sủng ái nhiều năm cũng không còn, trong lòng không nổi giận mới lạ. Nhưng mà chuyện đó không tìm được người khác có sai lầm, không có chỗ cho hấn phát tiết, oán khí bị ứ đọng, sớm hay muộn cũng sẽ phát tác ra, chỉ xem ai vận khí không tốt trở thành bia ngắm.

Ninh hoàng hậu cũng hiểu được, Thái tử lần này biểu hiện tuyệt đối không có khả năng làm Nguyên Hòa để vừa lòng, để vương đến cuối cùng là nhân đức hay là tàn bạo, quan trọng nhất là trước tiên hấn có thể đảm đương trách nhiệm của đế vương, Thái tử giám quốc mới mấy tháng gần gần liền bệnh nặng, đến nay chưa khỏi, mọi người xem ở trong mắt trong lòng đều có chủ ý, suy nghĩ một chút hăndến cùng có thể trở thành một thái tử dù tu cách hay không.

Chờ với chờ người khác đưa ra nghi ngờ, giết chính mình trở tay không kịp, Ninh hoàng hậu thà rằng mình đi trước một bước chuẩn bị tốt hậu chiêu, tự

mình sắp xếp người vạch trần tâm tư mọi người, đồng thời đem khả năng kia phá hỏng.

Chu các lão cùng nhà mẹ đẻ Thái tử phi là quan hệ thông gia, ai cũng sẽ không hoài nghi hấn phế Thái tử là có động cơ khác.

Điều các lão, căn bản là sớm đứng bên trong đội ngũ Thái tử, không cần sắp xếp cũng sẽ vì Thái tử tranh cãi.

Về phần ca dao kia, cũng do Ninh hoàng hậu sai người ở hoàng cung truyền ra bên ngoài.

Ninh hoàng hậu có lẽ là mười phần hiểu được suy đoán lòng người, đáng tiếc bà cùng Nguyên Hòa để bất hòa đã lâu, đoán tâm ý có khi khó tránh khỏi lệch lạc.

Nguyên Hòa để quả thật tức giận, nhưng vẫn chưa hoài nghi Hàn Thác đối với ngôi vị hoàng đế sinh ra dã tâm.

Ông tuy rằng bị bệnh nhưng đầu óc lại không hồ đồ.

Nếu Hàn Thác có dã tâm với vị trí kia, sau khi đánh thắng Sở vương lại thẳng tiến hoàng cung đoạt vị, dù sao trong kinh cũng không có người có thể chế ngự được hấn. Từ khi Hàn Thác nhận được tin tức sau đó quyết định thật nhanh, có gan tự mang đại quân lên kinh giải vây, Nguyên Hòa để liền biết con có ý nghĩ linh hoạt, xử sự không câu nệ lễ thường, cũng không cổ hủ, cho nên nếu hấn muốn ngôi vị hoàng đế, căn bản sẽ không ám chỉ quanh co như thế.

Về việc chọn người làm thái tử, Nguyên Hòa để quả thật sinh ra ý nghĩ không giống ngày xưa.

Lúc trước đăng cơ lập Thái tử, một mặt là cho Hoàng hậu thể diện, mặt khác cũng là bởi vì Thái tử có trí tuệ thông minh.

Nhưng lần này Nguyên Hòa để lại nhìn ra, chỉ thông minh cũng không đủ, Thái tử thân thể không theo kịp đấu tranh, chẳng qua chỉ là giám quốc một thời gian, liền xuất hiện vấn đề lớn như vậy. Ông là phụ hoàng nay còn ở nhân thế còn như vậy, tương lai nếu chính mình buông tay, Thái tử đăng cơ độc lập xử lý sự vụ, còn không biết sẽ là quang cảnh gì.

Nội thị đem chén thuốc nấu xong đưa tới Long tê điện, Hàn Thác tiếp nhận, tự tay hầu hạ phụ thân uống thuốc.

Uống thuốc xong, Nguyên Hòa để phản phó nói: “Đi lấy sổ con hôm nay đọc cho ta nghe.”

Ông giữ Hàn Thác ở lại kinh thành, đương nhiên không vì để hấn bón thuốc cho mình.

Nguyên Hòa để tuy là dưỡng bệnh, nhưng vẫn còn tiếp xúc chính sự, không thiếu được phải ở Long Tê điện phê duyệt tấu chương, ông liền cho Hàn Thác đem tấu chương đọc cho ông nghe từng cái.

Lúc đầu thì Nguyên Hòa để nói, Hàn Thác viết thay phê duyệt. Sau đó lại chậm rãi bắt đầu hỏi cách nhìn của Hàn Thác, khảo nghiệm cái nhìn của hấn đối với chính sự.

Tổng thể mà nói, Nguyên Hòa để đối với biểu hiện của Hàn Thác vô cùng vừa lòng. Ông chú ý tới đứa con này ý nghĩ thanh tỉnh, thường nói hai ba câu liền có thể tìm ra trọng điểm của vụ việc. Có hấn trợ giúp, tốc độ xử lý chính vụ so với bình thường nhanh hơn rất nhiều.

Ý muốn lập lại thái tử của Nguyên Hòa để càng mãnh liệt hơn.

Chính là, người lớn tuổi thường hay mềm lòng, Nguyên Hòa để cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng đối với Thái tử lòng có bất mãn, nhưng dù sao vẫn là con của ông, trong lúc nhất thời khó có thể ra quyết tâm phế Thái tử mà lập người khác.

không nghĩ tới hôm nay lâm triều lại có người đề xuất việc này trước, sau lại bị nhóm người khác phản đối.

Nguyên Hòa để có cảm giác tâm tư bí ẩn bị mọi người vạch trần thì bề mặt rất tức giận, nhưng thật sự làm hấn tức giận vẫn là khúc ca dao kia.

Ông không tin dân chúng không có lý do gì lại truyền xướng ca dao này, đây là có người muốn tính kế lão Tam!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 49

Betaer: huyetsacthiensu

Ngày hai mốt Tháng giêng, kỳ nghỉ của triều đình chấm dứt, nha môn các nơi làm việc lại, Nguyên Hòa để ban ra thánh chỉ mới nhất khi lâm triều.

Mười hai vạn đại quân của Sở vương, bị chia thành hai, lưu lại đất phong bốn vạn do kinh thành quản lý, mà tám vạn nhân mã theo Sở vương vào kinh chính thức do Tĩnh vương thống soái.

Theo đó, biên phòng thuộc trách nhiệm của Sở vương cũng đem giao cho Tĩnh vương gánh vác.

Thánh chỉ vừa ra, triều thần liền hiểu được Tĩnh vương tuyệt đối không có khả năng cư ngụ lâu trong kinh.

Nhưng mà, Nguyên Hòa để đổi việc lập thái tử có tính toán gì, trong lòng mọi người khó tránh khỏi còn nghi vấn.

Thái tử phải ở đông cung, cư ngụ trong kinh, hiển nhiên Nguyên Hòa để trong thời gian ngắn cũng không có ý định phế Thái tử lập Tĩnh vương.

Nhưng nếu nói ông sinh nghi kỵ đối với Tĩnh vương, lại không giống.

Tĩnh vương vốn đã có mười bảy vạn đại quân, nay thêm tám vạn nữa, quân doanh lại ở xa kinh thành.

Ngầm lại Sở vương vây thành mấy ngày, nếu có một ngày, Tĩnh vương làm ra việc giống vậy, sẽ không có người nào có thể chế ngự được hắn, vậy mà Hoàng thượng không hề phòng chút nào.

Quan văn thì cũng thôi, trong lòng võ quan thì lại không so đo như vậy, giao phó quyền cao cùng trọng trách, trừ tán thành năng lực Tĩnh vương, còn là xem trọng và tuyệt đối tin tưởng hắn sẽ tự trọng không làm loạn.

Năm mới nhà môn nghi phép một tháng, động lại rất nhiều sự vụ còn chờ xử lý, Cố Cảnh Ngô đêm nay qua giờ Tuất còn chưa hồi phủ.

Trượng phu không ở nhà, Ninh thị lại không chịu ngồi yên, sắp xếp lại mấy buồng đồ cũ lấy ra một quyển tranh, đi thẳng đến tây viện.

Cố Thiên tiếp nhận bức họa cuộn tròn trong tay mẫu thân, vừa mở ra nhìn vào, vẻ mặt đỏ bừng, trực tiếp ném ra xa, thảm oán nói: “Mẫu thân, người làm cái gì vậy.”

Ninh thị xoay người cầm quyển tranh trở về, một lần nữa nhét vào trong tay Cố Thiên, mặt không đổi sắc nói: “Đương nhiên là có chỗ cần dùng đến, con có chỗ nào không hiểu, mẫu thân giảng cho con nghe.”

Cố Thiên lúc này cũng không phải là ném, đem quyển tranh cuộn tròn để trên đùi Ninh thị, bản thân thngôi lên giường, lấy khăn tay che mặt.

Nàng không phải không hiểu, chính là bởi vì đã hiểu nên mới càng ngượng ngùng có được hay không.

“Con đừng xấu hổ, tân nương trước khi gả đi đều phải học cái này, rất bình thường.” Ninh thị lấy khăn che ra, kéo Cố Thiên đứng lên: “Trong này có tổng cộng ba mươi tư thế, mỗi ngày mẫu thân sẽ dạy cho con hai tư thế, vừa đúng nửa tháng, đến khi con xuất giá cũng học hết. Đến đây, chúng ta học tư thế này trước...”

Cố Thiên xấu hổ túm quần một lúc lấy hai tay che tai, một chốc lại lấy hai tay che mắt, hận không thể có thêm hai tay đồng thời che khuất hai nơi không xem không nghe.

Ninh thị vô cùng kiên nhẫn, nắm tay Cố Thiên, tiếp tục nói: “Con đừng làm loạn, quyển tranh này là từ trong cung, bên ngoài không tìm được, con hãy học cẩn thận, cả đời được lợi.”

Ninh thị đương nhiên biết con gái chưa gả nên xấu hổ, nhưng đại cô nương nào mà không phải học qua những cái này chứ.

Huống chi sau khi thành hôn cũng không phải chỉ xem sách nói chuyện mà còn phải làm thật. Năm đó Cố Cảnh Ngô chẳng qua chỉ là một thư sinh, cũng đã ép buộc bà lăn qua lộn lại nhiều lần, Tĩnh vương là người tập võ, thân thể khỏe mạnh, yêu cầu chỉ có thể nhiều hơn.

“Con nghe mẫu thân nói, năm đó di con cũng vội như ta bây giờ, ta cũng không thèm để ý giống con bây giờ, nàng giảng cái gì ta cũng không chịu nghe. Sau khi Thành thân mới biết được bản thân mình hoàn toàn sai lầm rồi. Vợ chồng thân mật chính là chuyện lớn quan trọng nhất, cùng ăn cơm cùng ngủ, thiếu cái nào cũng không được, khai chi tán diệp, nói dối tông đường đều dựa vào chuyện này. Đoan trang là đúng nhưng mà điều này cũng không có gì mà phải ngại ngùng.

Cố Thiên đã sắp nói không ra lời...

Bọn nha hoàn bị đuổi ra bên ngoài, trong phòng chỉ còn hai mẹ con, Ninh thị nói chuyện không hề cố kỵ, chỉ vào bức họa thứ nhất nói: “Đây là tư thế bình thường nhất, chờ đêm động phòng con hãy dùng, đêm đó con nhất định sẽ bị đau, tư thế này đối với nữ tử mà nói là nhẹ nhàng nhất, nhớ cho kỹ, đến lúc đó cho dù Vương gia muốn dùng tư thế khác cũng không thể đáp ứng hắn, nếu không người chịu khổ chỉ có con thôi. Còn có, nếu con đau phải nói với hắn, bằng không nam nhân không biết kiêng dè, con nói hắn mới biết được thương tiếc con.”

Cố Thiên biết lần đầu tiên có bao nhiêu đau, bởi vì đời trước đã trải qua, lúc ấy nàng mơ hồ nghĩ đến bản thân sẽ bị đau chết ở trên giường, mà Hàn Thác quả thật giống như Ninh thị nói, một chút cũng không thương tiếc nàng, chỉ biết một mặt đòi lấy.

Nghĩ đến việc đời này mình còn phải thử nghiệm một lần nữa. Thân đau đớn, còn phải qua một lần ác mộng đêm đông phòng hoa chúc, Cố Thiên thật sự không muốn lấy chồng, thật sự muốn lập tức thu thập hành lý đi Từ Ân tự thanh tu cùng với cô cô.

Đương nhiên đây chỉ là những suy nghĩ trong đầu mà thôi, việc nàng có thể làm chính là tiếp tục nghe Ninh thị giảng tư thế thứ hai, sau đó vụng trộm lắc đầu, nhanh đưa ký ức không tốt đẹp ra khỏi đầu.

Có một số việc, muốn quên cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đêm nay Cố Thiên gặp ác mộng.

Trong mộng nàng cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không thấy, chỉ có thân thể bị xé rách đau đớn, mà đau đớn không ngừng bị tập kích, mặc kệ nàng khóc kêu như thế nào cũng không tha.

Vừa kinh vừa sợ, Cố Thiên cảm giác có bàn tay ấm áp vỗ nhẹ mặt nàng.

“Xán Xán, Xán Xán...”

Có người gọi tên nàng, ôn nhu thân thiết, gọi nàng tỉnh dậy từ trong mộng.

Cố Thiên mở mắt ra, nhìn thấy Hàn Thác ngồi ở đầu giường.

Nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, thân thể hành động trước ý thức, nhòm người dậy nhào vào trong ngực hắn.

“Mơ thấy ác mộng sao?” Hàn Thác hỏi.

Cố Thiên đáy lòng tràn đầy ủy khuất cảm nhận được trong mộng, mặt cọ cọ ở trước ngực Hàn Thác, giống con mèo nhỏ nhẹ nhàng “Um” một tiếng.

Hàn Thác khẽ vuốt phía sau lưng nàng trấn an.

Cố Thiên dần dần bình phục, nàng bỗng dưng nhớ tới ác mộng, đầu sỏ gây ra chính là Hàn Thác, vội vàng muốn giãy ra từ trong ngực hắn.

yêu thương nhưng nhớ thì dễ dàng, chạy trốn thì rất khó khăn.

Hàn Thác không nghĩ sẽ thả người, trực tiếp đẩy Cố Thiên nằm lại trên giường, hàm trụ cái miệng nhónhắn hôn lên.

Khi hai người tách ra đều thở hổn hển.

Hàn Thác tựa trán Cố Thiên, nhẹ giọng ní non: “Đại hôn xong, chúng ta liền về U châu đi, được không?”

Cố Thiên bị hắn hôn trong đầu một mảnh hỗn loạn, theo bản năng liền hỏi: “Sức khỏe của Hoàng thượng đã tốt hơn chưa?”

“Ta để Tiêu Hạc Niên ở lại trong cung điều trị thân thể phụ hoàng.” Hàn Thác nói, “Chúng ta về U châu đi, ta dẫn con đi xem thảo nguyên cùng núi Cầm cô, phong cảnh phía bắc trong sáng bao la hùng vĩ, hoàn toàn khác phong cảnh Giang Nam tinh xảo cầm tú, con chắc chắn thích.”

Bên trong chỉ có một ngọn đèn ở gian ngoài chiếu sáng, vốn đã tối tăm, Cố Thiên lại bị Hàn Thác đặt ở dưới thân che đi toàn bộ ánh sáng, lúc này thấy không rõ biểu tình của hắn, lại nghe ra ý tứ trong giọng nói của hắn: “Vương gia không muốn ở lại kinh thành sao?”

Hàn Thác cũng không trả lời, ôm nàng thay đổi tư thế, hắn nằm ngửa, để cho nàng nửa nằm ở trên người hắn.

Cố Thiên không hỏi tiếp nữa.

không phủ nhận, đó là thừa nhận.

Cố Thiên không rõ, nếu Hàn Thác có ý với ngôi vị hoàng đế, ở lại kinh, ở lại bên người hoàng đế, không phải càng có nhiều cơ hội hơn so với ở U châu xa ngàn dặm sao?

Đời trước Hàn Thác thà rằng tạo phản, bêu danh thiên cổ cũng muốn đi lên vị trí kia.

Chính là đời trước căn bản không có cơ hội cho hắn ở lâu trong kinh thành, vì sao đời này Nguyên Hòa đế muốn giữ hắn lại, hắn ngược lại không muốn chứ?

Chẳng lẽ, hiện tại hắn quả thật không có ý gì với ngôi vị hoàng đế?

Ý nghĩ này chợt lóe ra trong đầu, Cố Thiên cả kinh ngẩng đầu nhìn Hàn Thác, hắn nhắm mắt lại, thần sắc bình tĩnh.

không nhìn ra cái gì.

Nhưng có thể cảm giác được hôm nay tâm tình hắn không được tốt.

Ngày thường lúc Hàn Thác đến đây, mặc kệ là chơi xấu cũng tốt, bắt buộc cũng được, đều phải chiếm hết tiện nghi mới bằng lòng bỏ qua. Hôm nay lại chỉ là hôn một cái, hiện tại một tay ôm lấy nàng, một tay cầm lấy ngón tay nàng thưởng thức, quân tử không giống người mà nàng vẫn biết.

Cố Thiên một lần nữa chôn đầu ở trong ngực hắn.

Nếu suy đoán của nàng đoán là thật, đời trước rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì khiến cho hắn thay đổi ý định.

Hàn Thác hiện tại quả thật không có hứng thú đối ngôi vị hoàng đế.

không phải không muốn đi lên vị trí quyền lực cao nhất, mà là hắn có việc càng muốn làm hơn

Cho dù là từ trong sử sách đọc được, lúc nhỏ đã trôi qua, hay là chuyện đã xảy ra trong hai tháng ngắn ngủn của lần hồi kinh này, đều khiến Hàn Thác hiểu được, nếu muốn đi lên ngôi vị hoàng đế tuyệt đối không thể thiếu các loại tranh đấu gay gắt.

không phải hắn sợ, cũng không phải không có tự tin, hắn chính là không vui.

Hàn Thác thích cuộc sống hào hùng hơn.

trên chiến trường cũng coi trọng mưu lược, cũng coi trọng lòng người, đó là đối với dị tộc đối với địch nhân, thắng là vui sướng, thua cũng có hào hùng.

Ở kinh thành, những việc làm vì vị trí kia, chỉ có thể làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Nhưng mà, ngày ấy cùng phụ hoàng nói chuyện, Hàn Thác cảm thấy được, tương lai không nhất định theo ý nguyện của mình mà thành.

Thời gian nửa tháng thoáng một cái đã qua, đảo mắt liền đến ngày đại hôn mừng tháng hai.

Trời còn chưa sáng, Cố Thiên đã bị Bích Lạc cùng Bích Linh từ lời dậy từ trong chăn ấm áp, mơ mơ màng màng bị đưa đến phòng tắm.

Trong bồn nước tắm có rải hoa, ngâm mình trong đó có thể ngửi thấy hương thơm từng tấc, sau khi tẩy đi “Tà khí” trên người, nàng lại bị kéo ra khỏi bồn tắm, mặc bộ quần áo hồng, rồi trở lại phòng ngủ.

Người Toàn phúc đã chờ ở trước bàn, trong tay cầm một mâm sủi cảo, thấy Cố Thiên đi ra, trong miệng nói: “Ăn sủi cảo, nhiều con nhiều phúc.”

Cố Thiên ngồi ở ghế, Bích Lạc cầm thìa bạc gắp sủi cảo cho nàng, tổng cộng ăn ba cái là coi như đã hoàn thành.

Tiếp theo đó là tục chải tóc*.

"Ván tóc" không chỉ là chải tóc vấn tóc, mà là trang điểm toàn bộ phần đầu, còn phải se mặt, vẽ lông mày, tô son thoa phấn... vv

"Se mặt" là dùng chỉ mỏng se đi lông tơ trên mặt tân nương, làm gương mặt trở nên láng mịn.

"Ván tóc" là một nghi thức phi thường tỉ mỉ. Chải đầu phải dùng lược mới, người hỗ trợ “ván tóc” cần phải là người "Toàn Phúc" (tục xưng là "Hảo mệnh lão" và "Hảo mệnh bà"), nghĩa là người này lục thân đều còn đầy đủ, nhi nữ mãn đường. (Lục thân bao gồm cha, mẹ, anh (chị), em, vợ (chồng), con)

Ngoài ra, nhà mẹ đẻ còn sẽ mở tiệc mời khách, qua đó có thể phần nào thấy tính long trọng của khâu "ván tóc".

Còn nhiều nghi lễ trước và sau khi thành thân, mọi người tham khảo ở đây: <http://dichtienghoa.com/blog/van-hoa/hon-le-kieu-trung-quoc>

Cố Thiên vốn vẫn ảm đạm buồn ngủ, đợi những sợi chỉ se đi lông tơ trên mặt, lập tức bị đau mà tỉnh lại.

Sau cùng, người Toàn phúc lấy lược bí, dính dầu vùng, một bên chải tóc Cố Thiên, một bên nói lời cát tường: “một chải chải hết đầu, phú quý không cần sầu; Hai chải chải hết đầu, vô bệnh lại vô ưu; Ba chải chải hết đầu, nhiều con lại nhiều thọ; Lại chải chải đến cuối, cử án lại tề mị; Hai chải chải đến cuối, bi đức cộng song phi; Ba chải chải đến cuối, vĩnh kết đồng tâm bội; Có đầu lại có cuối, một đời cùng phú quý...”

Búi tóc xong lại cài một đóa hồng hoa lên búi tóc.

Lúc này đến phiên bọn nha hoàn ra tay hầu hạ Cố Thiên, thay quần áo, trang điểm chải tóc, mỗi một việc đều long trọng rườm rà hơn so với ngày thường.

Lễ phục vương phi có quy định, trung y màu tím, áo ngoài màu hồng, đội khăn voan hình Phượng thêu bằng chỉ vàng, đai lưng gắn ngọc, trang sức lấy hoa văn hình Phượng làm chủ, trên giây gắn nam ba viên ngọc trai to bằng ngón cái. Mũ Phượng có sáu đóa hoa mẫu đơn, lá làm bằng ngọc bích; trên đỉnh gắn một đôi Phượng bằng vàng trong miệng ngậm một chuỗi ngọc rủ xuống tận vai.

Chờ mặc xong váy cưới (giá y), trời đã sáng, Cố Thiên đội mũ Phượng nặng cả mười cân đi ra, đến Vĩnh Hòa đường bái biệt các vị trưởng bối, không thiếu được Ninh thị cùng Tường lão thái thái khóc thành một đoàn, đám người Tề thị đã ở bên cạnh đi theo gạt lệ.

Lớp trang điểm trên mặt vì khóc mà bị nhòe đi, tất nhiên phải được dặm lại, khi người Toàn Phúc nhét vào trong tay nàng thỏi vàng bạc, kéo đầu khăn voan xuống dưới, trừ phạm vi nửa thước bên chân còn lại không nhìn được cái gì.

Sau đó Cố Tùng cũng nâng lên kiệu hoa, lắc lư rời Vĩnh Chiêu hầu phủ.

Cố gia nhị tiểu thư từ hôm nay đã trở thành Tĩnh vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 50

Betaer: huyetsacthiensu

Bố cục kiến trúc kinh thành lấy hoàng cung làm trung tâm, càng gần trung tâm đất càng quý, người sống ở đây không phú cũng quý.

Vĩnh Chiêu hầu phủ cùng Tĩnh vương phủ đều ở gần hoàng cung nhất, hai phủ cách nhau một con phố, nếu tính ra, chỉ sợ đội ngũ đưa dâu chưa đi ra hết hầu phủ, thì người đi đầu đã vào đến Vương phủ.

Bởi vì muốn cho long trọng, cùng vui với dân, nên lựa chọn rước dâu trên đường lớn.

Hàn Thác cưỡi ngựa trắng đi tuốt đằng trước, mặc trang phục màu xanh, trên hai vai thêu rồng, đầu đội mũ miện màu đen, trước sau mũ miện có gắn ngọc châu nhiều màu

Tên tuổi Tĩnh vương sớm đã không còn giống trong quá khứ, phố lớn ngõ nhỏ chật ních dân chúng mặc áo choàng giống Tĩnh vương.

Lần đầu, bọn họ thấy Tĩnh vương chiến thắng mà về, thân mặc chiến bào hiên ngang, tư thế oai hùng, hôm nay lại thấy hán toàn thân mang khí phái hoàng gia, thật là Nhân trung Long Phụng (Rồng Phụng trong loài người), tao nhã vô cùng.

Đại cô nương tiểu tức phụ vì Tĩnh vương cưới vợ mà đau lòng, lúc này lại cùng suy nghĩ, viên mãn hướng đi về phía hán mà chúc mừng.

Kiệu hoa ở trong đội ngũ đưa dâu, phía sau đồ cưới uốn lượn đi theo.

Đồ cưới Cố Thiên có một trăm tám mươi sáu rương, chậm rãi đi trên hai con phố dài mà không thấy điểm cuối.

Rương đầu tiên là Ninh hoàng hậu ban thưởng một đôi hồng san cao hơn nửa người; rương thứ hai là Vĩnh Chiêu hầu phu nhân chuẩn bị một đôi bình cát tường cao bằng người khảm vàng, bạc, bảo thạch nhiều màu; rương thứ ba lại là cây từ đàn khảm ngọc trai phi thúy Tam Tương, Bát Bảo đại như ý...

Tóm lại đều là kỳ trân dị bảo, dân chúng nhìn thấy đều cứng lưỡi, mở to hai mắt mà nhìn.

Mấy vật này chỉ là bề nổi, về phần ruộng đất, thôn trang, địa thế cửa hàng, ngân phiếu nhiều vô số, mới là tài vật chân chính áp đáy hòm.

Ngoài kiệu hoa, dân chúng vây xem tình cảm trào dâng, trong kiệu hoa, Cố Thiên cảm thấy có chút không thoải mái.

không biết có phải thức dậy quá sớm lại chưa ăn cơm không, nàng cảm thấy choáng váng muốn nôn, lại cảm thấy bụng hơi hơi trướng đau.

Cố Thiên tay phải ôm bảo bình, tay trái cầm hộp điểm tâm trước khi lên kiệu Phùng Loan cho nàng.

“Hôm nay biết được người đối, trên đường không có người nhìn thấy thì ăn chút điểm tâm.”

Nhớ tới lời chị dâu dặn, Cố Thiên đem bảo bình đặt xuống ở bên chân, mở hộp điểm tâm, bên trong có ngưu nhũ, đậu đỏ, cửu trọng cao và hoa quế cao.

Nàng quả thật rất đói, dù sao bên cạnh trái phải không có người, điểm tâm đưa đến bên miệng, cái miệng nhỏ nhai nuốt.

Khăn voan Hồng lẳng phía dưới thêu bằng tơ vàng lưu tô, vì kiệu hoa lắc lư, khó tránh khỏi dính vào điểm tâm đường và dầu, Cố Thiên đơn giản nhấc lên ở trên hoa mẫu đơn của mũ phượng, vừa vịn để cho khăn không rơi xuống.

Cố Thiên ăn vui vẻ, kiệu hoa đột nhiên bị đặt xuống đất, nàng còn chưa phản ứng lại đã nhìn thấy màn kiệu run lên, nhìn theo chỉ thấy đôi giày màu đỏ...

Tân lang theo tập tục đá kiệu, ai ngờ nhấc màn kiệu lên lại thấy tân nương tự vén khăn voan, miệng còn ngậm nửa miếng bánh ngọt.

Hàn Thác nhẫn nhịn cố gắng không cười, xê dịch thân mình, che khuất hoàn toàn cửa kiệu, làm cho người bên ngoài không nhìn thấy tình hình bên trong.

Cùng Hàn Thác đối diện một lát, Cố Thiên mới giật mình tỉnh lại muốn làm cái gì, ai ngờ lúc này khăn voan kéo xuống không được, không khỏi vừa thẹn vừa vội.

“Đừng hoảng hốt.” Hàn Thác vươn tay ra giúp Cố Thiên buông khăn voan, đem bảo bình đặt trên tay nàng, lại lấy hộp điểm tâm vớt trên mặt đất, còn không quên đá một cái làm cho nó trượt đến phía dưới chỗ ngồi, xong mới đem vải đỏ thấm đặt lên tay phải Cố Thiên, khiêng nàng ra khỏi kiệu hoa.

không nhìn thấy con đường phía trước, Cố Thiên chỉ có thể hoàn toàn tin tưởng Hàn Thác, theo hấn dắt đường mà đi theo.

Trong tiếng náo nhiệt ồn ào, trong đầu nàng toát ra một ý niệm trong đầu, có lẽ sau này nhân sinh tựa như giờ phút này, không nên để ý bên ngoài như thế nào, chỉ cần đi theo Hàn Thác, gần bó không rời.

Khách ngồi đầy cả sảnh đường, sau khi bái đường, liền bị đưa vào động phòng.

Tân phòng ở trong chủ viện vương phủ, trong phòng nền đỏ chiếu sáng, trên giường, đệm chăn, màn che, đều đỏ thẫm, cái bàn, bình hoa, đồ vật trang trí cũng đều bị treo thêm vải đỏ.

Cố Thiên ngồi trên hi giường, khẽ cúi đầu, mắt thấy một cây gậy được đưa đến bên dưới khăn voan, đẩy lên trên một cái, khăn voan liền bị vén đi.

Nàng hơi nhú mắt đợi thích ứng ánh sáng bên trong phòng.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, Hàn Thác đang ở trước người, mặt tươi cười, ánh mắt cùng nàng nhìn nhau, trong mắt không chút nào che giấu sắc mặt vui mừng.

rõ ràng là một người, nhưng lại hoàn toàn không lạnh lùng lại tràn ngập lệ khí giống đại hôn đời trước.

Khóe môi Cố Thiên cong lên, nở nụ cười tươi phát ra từ nội tâm đáp lại Hàn Thác.

Nhóm phụ nhân trong phòng nở nụ cười, có người trêu ghẹo nói: “Tân lang tân nương đang thi đối mắt.”

Cố Thiên đỏ mặt, lại cúi đầu.

Người Toàn phúc cầm khay son mạ vàng lấy rượu Kim Bôi đặt trong tay hai người, để Hàn Thác ngồi bên cạnh Cố Thiên, hai tay quần quýt cùng nàng, uống rượu giao bôi.

Lễ qua đi, tân nương muốn thay quần áo, tân lang còn phải đi ra phía trước kính rượu, nữ khách cũng ở lại trong phòng tổ chức yến hội.

Cố Thiên vội vàng gọi Bích Linh Bích Lạc hầu hạ nàng tháo trang sức, chuyện thứ nhất đương nhiên là tháo mũ phượng, thêm một lúc nữa chỉ sợ cô đều phải chịu tội, đầu cũng bị đè ép.

Mẫu thân Hàn Thác sớm mất, không có nhà ngoại thân thích. Trong cung, Ninh hoàng hậu tất nhiên sẽ không đến, Thái tử phi xem ánh mắt mẹ chồng lấy cớ Thái tử bệnh ở lại làm bạn cũng không tới tham gia tiệc cưới, Sở Vương phi cùng Sở vương đang bị giam không có tư cách tham gia, Tân vương phi không có, hoàng tử khác tuổi còn quá nhỏ chưa từng đón dâu.

không có nữ quyền nhà chồng cần xã giao, Cố Thiên thoải mái ung dung tự tại, thích làm gì thì làm, tháo trang sức xong liền đi tắm rửa.

đi vào phòng tắm, trước mắt là bể tắm cẩm thạch, rộng chừng ba thước.

Bích Linh, Bích Lạc từ lúc trước hôn lễ chính thức đã tới vương phủ an bày, lúc này tất nhiên là vô cùng thuần thực ngồi xuống trên vách đá vụn cơ quan, chỉ thấy nước ấm cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong bể.

“Quần sự ma ma nói là đào ống dẫn trực tiếp lấy nước từ nhà bếp lại đây, lúc nào muốn dùng là có, bớt đi đám người nấu nước phiền toái, cơ quan ở đây bể kia dùng để thoát nước, tắm rửa xong rút nơi đó, nước liền chảy đi.” Bích Lạc học vẹt nói, “Chỉ là không biết vương phủ ở U châu có phải cũng hưởng thụ như vậy không.”

Bích Linh cũng phỏng đoán nói: “Phải chăng hưởng thụ hơn so với nơi này chứ, dù sao Vương gia cũng thường ở bên kia.”

Cố Thiên nhàn nhã tắm rửa, ngay cả dầu vừng dính trên tóc cũng được tắm sạch.

Trở lại trong phòng, Bích Lạc cầm lư đồng cho nàng hong tóc, Bích Linh từ bên ngoài cầm một cái bát tiến vào: “Phòng bếp đưa tới, nói là Vương gia ra lệnh làm cho tiểu thư.”

Bích Lạc nhắc nhở nàng: “không thể lại gọi là tiểu thư nữa, về sau phải gọi là Vương phi.”

Bích Linh sửa lời nói: “Vương phi nhanh ăn đi, để nguội sẽ ăn không ngon.”

Ăn uống no đủ, Cố Thiên liền đi ngủ. Ngủ thẳng một giấc lúc tỉnh lại thì sắc trời đã tối.

Phòng bếp lại đưa tới một chén cháo hạt sen bách hợp giống đồ ăn sáng, Cố Thiên ăn xong lại không có việc gì làm, không yên bất an chờ tiệc rượu ở tiền viện chấm dứt -- khi đó Hàn Thác sẽ phải về phòng ngủ, cũng có nghĩa là hai người phải động phòng hoa chúc.

Từ ngày Ninh thị cho Cố Thiên xem xuân cung đồ, nàng đều gặp ác mộng, mơ thấy những nội dung giống nhau, sợ hãi càng tích càng sâu. Kiếp trước cùng Hàn Thác viên phòng khi nàng đã mười tám tuổi, kiếp này thân thể này vừa mới tròn mười lăm tuổi, chỉ có thể càng đau hơn thôi không phải sao?

Cố Thiên càng nghĩ càng sợ, trên người nổi lên một tầng da gà, dưới bụng lại trướng lên, còn ần ần đau nhức.

Chợt nghe cửa phòng gian ngoài mở ra, đứng lên vừa nhìn, thấy Hàn Thác bị Lý Vũ Thành cùng Lâm Tu đỡ hai bên trái phải đi vào.

Hàn Thác cúi đầu, bước chân không vững, rõ ràng là say đến không biết gì rồi, vội vàng dặn dò Bích Lạc mang canh giải rượu vào.

Ngày đại hỉ, đương nhiên không tránh được việc phải uống nhiều rượu, canh giải rượu đã được chuẩn bị từ trước, Bích Lạc bưng canh giải rượu đi vào.

Hàn Thác quay lưng nằm úp sấp, Cố Thiên ngồi ở bên giường chọc lưng hắn nói: “Vương gia, uống canh... A...”

Lời còn chưa nói xong, đã bị Hàn Thác túm ngã lăn trên giường, tiếp theo chỉ thấy hắn nghiêng người đem nàng đặt ở dưới thân: “Ta không có say, là giả vờ, nếu không những người đó sẽ không để ta trở về.”

Bích Lạc thấy thế, cúi đầu lặng lẽ lui ra gian ngoài, hướng Bích Linh nháy mắt, hai người lập tức ra khỏi phòng, còn không quên thật cẩn thận đem cửa phòng đóng chặt, một loạt động tác trôi chảy nhưng không phát ra chút tiếng vang nào.

Nền đỏ lay động, phản chiếu trên gương mặt cười như có như không của Hàn Thác, Cố Thiên nhìn có chút ngây người, thẳng đến lúc hắn cúi đầu hôn nàng, người được mùi rượu mới tỉnh táo lại, đẩy hắn nói: “Vương gia, chàng còn chưa rửa mặt...”

Khi nói chuyện còn quệt miệng, tỏ ý ghét bỏ.

Hàn Thác hôm nay tâm tình tốt, không thèm tính toán với nàng, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Cố Thiên đá rơi giày thêu xuống, ôm chân ngồi chờ, thầm cầu mong thời gian có thể qua chậm một chút.

Có điều mới chỉ qua thời gian uống một chén trà, Hàn Thác đã trở lại phòng ngủ, trên người mặc trung y màu đỏ, lộ ra ngực trắng nõn rắn chắc.

Cố Thiên đỏ mặt lui vào phía trong giường.

Hàn Thác ngồi vào giường, cánh tay dài vươn ra kéo người ôm vào trong lòng, cười hỏi: “Nàng trốn cái gì?”

“không có.” Cố Thiên không thừa nhận, hai tay lại chống lên ngực Hàn Thác, ý đồ gây thoát khỏi ngực hắn.

Hàn Thác lại không ngốc, làm sao không phát hiện được, hắn cũng không bắt nàng, chỉ cúi đầu, hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn.

Nụ hôn hết sức ôn nhu, lúc trước sẽ làm cho đầu óc Cố Thiên sớm choáng váng, mềm yếu nằm trong lòng Hàn Thác muốn làm gì thì làm.

Nhưng hôm nay nàng đặc biệt khản trương, không thể xuất thần một giây phút nào.

Hàn Thác cảm giác được Cố Thiên cứng ngắc, thông cảm nàng đêm tân hôn bất an, càng thêm ôn nhu lấy lòng, rốt cục làm nàng dần dần thả lỏng.

Từng cái quần áo đều bị quăng ra ngoài màn, đầu tiên là trung y màu tím, sau đó là tiết khố cùng màu, cuối cùng là yếm đỏ thêu mẫu đơn trước ngực.

Nền Long phượng chiếu sáng tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, mơ hồ có thể thấy được hai thân ảnh giao triền trong màn.

“Đau...” Cố Thiên đột nhiên kêu nhỏ ra tiếng.

“Đừng sợ, ta nhẹ một chút.”

Hàn Thác nhẹ giọng an ủi, nhưng Cố Thiên đã khôi phục trạng thái ban đầu là khản trương cứng ngắc, hắn chỉ có thể làm lại từ đầu, càng ôn nhu đối đãi nàng.

Hôn môi, xoa nhẹ. Sờ, sau đó lại kéo dài một chút xuống phía dưới....

Hàn Thác nghĩ đến người trong lòng đã hoàn toàn chuẩn bị tốt, đang muốn tiến thêm một bước, liền nghe được Cố Thiên khóc kêu lên đau đớn.....

Vì thế, lại dừng lại, lại làm lại...

một lần, hai lần, ba lần.

Loại chuyện này đối với nữ nhân thì không sao, nhưng đối với nam nhân là tra tấn ác liệt, dù là Hàn Thác kiên nhẫn có mạnh tới đâu, ôn nhu sẵn sàng, cũng nhịn không được thay đổi sắc mặt.

Cố Thiên vốn đã sợ hãi, nhìn Hàn Thác lạnh lùng, thoát nhìn giống bộ dạng lúc động phòng đời trước, từ đó nàng chỉ càng thêm sợ, mặc kệ Hàn Thác như thế nào ôn nhu trên chốc đều làm nàng càng thêm khẩn trương.

Cuối cùng, đành phải bắt đầu dừng lại.

Hàn Thác ôm Cố Thiên ngồi xuống, khẽ vuốt phía sau lưng nàng, muốn làm nàng thả lỏng.

Cố Thiên nghĩ hần tức giận, khiếp sợ nói: “Ta đau, thật sự đau... Nơi đó... Còn có thắt lưng cũng đau.”

nói đến đây, lại thêm ủy khuất, trong lời nói đã kèm theo tiếng khóc.

Hàn Thác cũng đau, đau đầu.

Nếu ngày hôm sau sau khi viên phòng nàng nói với hần thắt lưng đau, hần còn có thể nghĩ có phải do bản thân mình quá mức thô lỗ hay không, hiện tại ngay cả cơ hội để thô lỗ nàng cũng không cho hần...

Hàn Thác biết nàng sợ đau, nhưng nữ tử nào cũng phải bị đau một lần không phải sao, hần ôn nhu dụ dỗ: “Nàng chịu đựng một chút, sau khi cơn đau qua đi, cảm giác sẽ không như vậy nữa.”

Nếu không có đời trước, Cố Thiên chắc cũng sẽ bị hần dụ dỗ mà tin, nhưng nàng rõ ràng cho tới bây giờ cũng không cảm thấy có cái gì không giống, giờ phút này nàng chỉ cảm thấy hần vì vui thích của bản thân không để ý cảm nhận của nàng.

Nàng ủy khuất lại tức giận, giãy dụa đi ra từ trong ngực hần, khí lực quá lớn, không để ý ngã ngửa ở trên giường. Tiếp theo một dòng máu nóng trào trào ra...

Cố Thiên ngồi lên, chỉ thấy trên tấm khăn vốn trắng rõ ràng xuất hiện một vệt máu lớn.

Hàn Thác cũng thấy được, không thể tin nhủ mày nói: “Nguyệt sự của nàng đến sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 51

Betaer: huyetsacthiensu

Cố Thiên xấu hổ vô cùng, hận không thể tìm cái động để chui vào.

Cái động đương nhiên không có, khe hở của màn giường thì có, nàng lăn lông lốc từ trên giường xuống, đi chân trần trên nền đất.

Trong phòng hai bên trái phải có đốt hai lò than lớn, nên cũng không cảm thấy lạnh, nhưng dù sao cũng là ngày đông, nền đất lạnh như băng, Cố Thiên vừa bước xuống đất liền cảm thấy khí lạnh theo lòng bàn chân chạy lên khắp người.

Tay nàng còn chưa chạm đến quần áo, liền bị Hàn Thác ôm trở về giường, dùng áo ngủ gấm thật dày quấn kín thật: “Nàng ở chỗ này chờ ta.”

hần nói xong liền đi xuống giường, mặc quần áo đến gian ngoài mở cửa gọi Bích Linh và Bích Lạc vào hầu hạ Cố Thiên.

Đội thu dọn xong hết, Cố Thiên đi vào tịnh phòng rửa mặt một lần nữa.

Nàng đi qua mười hai tấm bình phong, thấy Hàn Thác cũng thay tấm y, đang dựa vào đầu giường đọc sách, nàng không tự chủ được liền dừng bước chân.

“Đứng ở nơi đó làm gì?” Hàn Thác buông sách hỏi, thấy Cố Thiên vẫn đứng tại chỗ bất động, lại nói: “Nàng định đứng đó một đêm sao?”

Cố Thiên ngượng ngùng nhìn thẳng hần, chỉ cúi đầu đi qua, cời giày. Leo lên giường, dùng tay chân trèo qua chân Hàn Thác lui vào góc giường.

Hàn Thác đã vén chăn lên, chờ nàng ngoan ngoãn nằm xuống.

Hai người chung một giường, trong chăn còn có một thứ nữa - bình nước nóng Bích Lạc chuẩn bị cho Cố Thiên.

Bình nước nóng nóng hần hấp, ôm nó thì đau đớn ở bụng dưới cũng giảm bớt rất nhiều, Cố Thiên sung sướng lại thỏa mãn, mặt ở trên gối đầu cọ cọ, buồn ngủ nên ngáp một cái.

Đêm đông phòng hoa chúc, không thể viên phòng thì thôi, cùng thế tử tân hôn còn cách cái bình cứng rắn, Hàn Thác cảm thấy thật buồn bực.

hắn bỗng nhiên lấy đi bình nước nóng trong lòng Cố Thiên để dưới chân giường, sau đó bá đạo đem người kéo vào trong lòng: “Ta cảm thấy người cũng có thể làm bình nước nóng.”

Cố Thiên lẳng lặng để hắn ôm, nhiệt độ người Hàn Thác đúng là nóng hơn người nàng, nhưng mà cùng bình nước nóng so sánh thì...

Nàng miễn cảm cho rằng hắn nhất định là tức giận, vì thế quyết định biểu đạt một chút xin lỗi, hơi nhògiọng nói: “Vương gia, ta không cố ý.”

Sợ hãi là thật, nhưng cũng biết viên phòng là việc phải làm trong đêm tân hôn, chưa bao giờ nghĩ tới cự tuyệt.

Hàn Thác khẽ cười nói: “Ừ, ta biết.”

Chuyện này không thể nói trước, cho dù nàng cố ý cũng không cố ý được.

Nhìn thấy hắn cười, Cố Thiên cuối cùng cũng yên tâm.

Để tỏ lòng thân cận, nàng động dậy thân thể, nhích tới gần Hàn Thác, lại gần nữa, cho đến khi hai thân thể dán vào nhau, sau đó cánh tay ôm thắt lưng của hắn, đầu chôn ở trước ngực hắn.

Đối với Cố Thiên mà nói, ôm nhau mà nói chuyện ấm áp so với sinh hoạt vợ chồng “Kinh thiên động địa” kia thì vô cùng thân thiết và thoải mái.

Chuyện này khó mở miệng mà nói, chỉ có dùng hành động mà biểu đạt, nàng ôm Hàn Thác càng chặt chẽ hơn, cánh tay càng dùng sức, còn học từng động tác của hắn ở sau lưng khẽ vuốt.

Sau khi hoàn thành một loạt động tác, Cố Thiên cảm thấy mỹ mãn, tựa sát vào “Bình nước hình người” rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Như vậy chỉ có Hàn Thác phải chịu khổ.

Vốn nhiệt tình đêm tân hôn chưa được giải tỏa, cố tình giai nhân trong lòng còn không chịu sống yên ổn, đang ngủ cũng không quên chọc hắn, vô tội mà phóng hỏa khắp nơi....

Cố Thiên lúc đầu ngủ say sưa, sau đó lại nằm mơ, bỗng nhiên ngồi bên trong kiệu hoa, lắc lư nhẹ nhàng, bỗng nhiên xóc nảy kịch liệt, phong cảnh hai bên rất nhanh lui về phía sau, nhìn lại thì thấy mình đang ngồi ở trên lưng ngựa...

Trong mộng cười ngựa một đêm, tỉnh lại thân thể khó tránh khỏi cảm thấy mệt mỏi, nàng mở mắt ra, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ chưa sáng hẳn, Hàn Thác bên cạnh vẫn nhắm mắt ngủ yên, vì thế ngáp một cái, ở trong ngực hắn cọ cọ, tìm được tư thế thích hợp, ngủ tiếp.

Theo quy củ hoàng gia, trình tiết hoàng tử phi đều do cung nhân của Hoàng hậu kiểm nghiệm, Ninh hoàng hậu mặc dù đối với hôn sự này không thích, nhưng cũng theo quy củ làm việc, cửa cung mới mở, đã lệch nội thị đi Tĩnh vương phủ lấy nguyên khăn của tân mẫu thân hồi cung.

Hắc ma ma tiếp nhận hộp gỗ lim trong tay tiểu thái giám, đi vào phòng ở sùan điện, thời gian không quá thời gian uống nửa chén trà liền vội bước nhanh ra, đi thẳng vào chính điện.

“Lời này là thật sao?” Ninh hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên giường, nhíu mi hỏi, trong lòng vừa cao hứng lại hoài nghi.

Hắc ma ma ánh mắt kiên định, lời nói không chút nào mơ hồ, “Lão nô cẩn thận kiểm tra thực hư, vết máu kia rõ ràng không phải là do sau khi viên phòng lưu lại.”

Sau khi nam nữ hoan ái, trên nguyên khăn cũng không có vết máu đơn giản như vậy, Ninh hoàng hậu là người từng trải, nên khi Hắc ma ma càng kể lại cũng nhanh hiểu được.

Bà vui nhếch đuôi lông mày: “nói như thế, tối hôm qua bọn họ vẫn chưa viên phòng?”

“Chắc là như vậy.” Hắc ma ma đáp, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, đêm tân hôn không viên phòng, trong mắt người ngoài đương nhiên cho là cảm tình vợ chồng son không sâu đậm, thậm chí có người đối với hôn sự không vừa lòng.

“Theo ý người, là ai không muốn?” Ninh hoàng hậu trong lòng đã có kết luận, vẫn không nhịn được hỏi ra.

“Lần đầu nhị tiểu thư tiến cung, cũng không nhìn ra cái gì, nghĩ đến chắc là trong lòng Tĩnh vương có khúc mắc.” Hắc ma ma cùng chủ nhân có ý nghĩ giống nhau.

Sức lực nam nữ trời sinh khác nhau, chuyện sinh hoạt vợ chồng, nam nhân không muốn mới có thể không được việc. Nếu đổi lại, nam nhân muốn dùng

vũ lực thì nữ nhân dù không cam tâm tình nguyện cũng chỉ có thể nhận mệnh.

“Đúng rồi, lúc trước đưa tuyết liên hoa cho muội muội, các nàng sắc mặt như thường, hiển nhiên đối với hôn sự của nghiệt chủng kia không chút nào cảm kích, chuyện lớn như vậy cũng không có người thông báo, có thể thấy được quan hệ rất xa cách.” Ninh hoàng hậu tiếp tục suy đoán.

“Tình vương tâm cơ thâm trầm, chắc chắn đối với nhà mẹ đẻ mẫu thân mẫu thân có ý phòng bị.” Hắc ma ma phụ họa nói: “Chỉ là tam thiếu gia ở dưới trướng hần đường như rất phát triển...”

Việc này Ninh hoàng hậu cũng sớm suy nghĩ qua, nhưng trong quan trường người có mắt đều biết, cùng với chuyện trong khuê phòng có miệng khó trả lời hoàn toàn không giống nhau: “Trước mắt nổi lên đã kích ngu xuẩn như vậy hẳn nhất định sẽ không làm, chúng ta cũng không cần lo lắng, đến lúc đó dùng chức quan trong kinh làm môi, phạm là người có tâm về con đường làm quan đều biết tốt xấu, sẽ không cự tuyệt.”

Tìm được đến kết luận vừa lòng, Ninh hoàng hậu thư thái uống trà mới, lại nghĩ tới một chuyện, dặn dò nói: “Năm nay tứ nữ lại tiến cung, đến lúc đó chọn hai người có nhan sắc, đưa qua cho nghiệt chủng kia.”

Chỉ tiếc Tình vương phủ U châu phòng bị kín không một kẽ hở, bà không chen vào lọt, chưa từng biết được lúc trước đưa hai người kia đi có nhận được sủng ái không. Nhưng mà cho dù như thế nào, cháu gái của bà tuyệt đối không thể là niềm vui của đối phương, nếu không thì cô mẫu thân xinh đẹp động lòng người như vậy, có lý do gì mà làm cho nam nhân trong đêm tân hôn không chịu làm chứ.

Bên trong Tình vương phủ, Cố Thiên đang trang điểm, quần áo của vương phi rườm rà phức tạp không thua ngày thành thân chút nào, hai ngày liên tục nàng phải dậy sớm, giờ phút này lười biếng không muốn động dậy, tùy ý để Bích Linh Bích Lạc hầu hạ.

Hàn Thác đã mặc quần áo chỉnh tề từ lâu, hần ngồi trên giường ở gian ngoài, vừa uống trà vừa nhìn Cố Thiên trang điểm chằm chằm không chớp mắt.

Đội Cố Thiên chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, hai người dắt nhau lên xe ngựa, tiến cung đi thỉnh an Hoàng Đế Hoàng Hậu.

Người là do Nguyên Hòa đề tự mình hạ chỉ, ông đương nhiên rất vừa lòng đối với hôn sự này, nói chuyện thường ngày với vợ chồng son, lại ban thưởng rất nhiều, cuối cùng nói: “Qua bên Hoàng hậu xem một chút đi.”

Phượng Nghi cung hôm nay thật náo nhiệt, Thái tử phi dân theo hai nữ nhi, Nghi tần mang theo Trường Hà công chúa, còn có các tần phi có cấp bậc khác đều tề tụ ở đây, trừ Thái tử phi, những người còn lại là đều chờ xem tân mẫu thân từ tiến cung để trêu đùa một phen.

Ninh hoàng hậu đương nhiên sẽ không cho nhóm người này như ý, bà cũng không làm khó Cố Thiên, như bình thường kéo nàng ngồi ở bên cạnh, thân thiết gần gũi rồi nhiệt tình nói chuyện phiếm, dặn dò những chuyện nàng dâu mới cần chú ý.

Bởi vì có nguyệt sự, sắc mặt Cố Thiên có chút tái nhợt.

Vào trong mắt Ninh hoàng hậu lại thành đêm tân hôn bị trượng phu vắng vẻ liền tiêu tụy, bà mặc dù muốn khiến hai vợ chồng bọn hần lục đục, nhưng không nghĩ tới Hàn Thác quyết tuyệt đến mức người cũng không thêm chạm vào.

Đương nhiên suy đoán của bà hoàn toàn không đúng, nhưng Ninh hoàng hậu cũng không biết, lúc này nhìn bộ dáng cháu gái, khó tránh khỏi có chút không đành lòng, vì thế lệnh Hắc ma ma từ từ khó lấy rất nhiều thuốc bổ thưởng cho nàng.

Đối với Hàn Thác, Ninh hoàng hậu cũng duy trì trạng thái như ngày thường, không cố ý vắng vẻ, cũng không vô cớ thân thiện, không mặn không nhạt nói mấy câu: “Xắn xắn tuổi còn nhỏ, trong ngày thường nếu có cái gì không chu toàn, thì tam hoàng tử xin hãy nể mặt bản cung mà tha thứ.”

Lại hướng về Cố Thiên nói: “Điện hạ bận rộn công vụ, con làm vợ tất nhiên cần tận tâm chiếu cố nhiều hơn, không thể vì điện hạ sủng ái mà tính làm bậy.”

Hai người cùng xác nhận.

không được xem diễn, các tần phi kia tất nhiên mất hết cả hứng thú, Ninh hoàng hậu cũng thông cảm Cố Thiên tinh thần không tốt, rất nhanh liền thả bọn họ xuất cung.

Ngày lại mặt, ở Vinh Chiêu hầu phủ thoải mái hơn trong hoàng cung nhiều.

Cố Phong mấy ngày nay đã đứng ở cửa trông chừng đề đốt pháo, xa xa nhìn thấy xe ngựa phủ Tình vương từ đầu phố chạy tới, liền đứng lên châm lửa.

Trò này của hần có một kết quả, đều là bởi vì cho rằng lúc trước vì chuỗi pháo bên trong dịch quán kia, mặc dù hại Cố Thiên lạc đường gặp nạn, nhưng lại là tơ hồng nên duyên cho nàng cùng Hàn Thác, cho nên hôm nay hần muốn tái diễn chuyện xưa, bày tỏ cảm tạ đã mai mối.

Tuy rằng Ninh thị đồng ý với cách nói này, nhưng vì cố kỵ thanh danh Cố Thiên, nên lệnh Cố Phong trong lòng nghĩ như vậy thôi, không cho nói ra chuyện hai người quen biết trước khi cưới, không được cho người ngoài tam phòng biết.

Cố Phong vỗ ngực cam đoan, “Mẫu thân, người yên tâm đi, miệng con rất chặt. Huống chi vì muối muối, cho dù bị kẻ địch bắt dụng hình, con cũng sẽ không nói một chữ.”

“Cái gì muối muối, đó là tỷ tỷ nguoi,” Ninh thị giáo huấn nói: “Nào có chuyện muối muối và tỷ phu là một đôi vợ chồng, gọi như vậy không phải để cho người khác chê cười sao.”

Cố Phong chống chế nói: “Kêu tỷ phu là vì tôn trọng, còn Xán Xán làm muối muối là để bảo vệ.”

Ninh thị dờ khóc dờ cười, cũng sẽ không tranh luận cùng hắn, nữ nhi cùng con rể mới về nhà mẹ đẻ, có nhiều chuyện chờ bà xử lý.

Ngày Hàn Thác khởi hành về U châu đã sớm định ra, vào ngày thứ năm sau tân hôn, cũng chính là mừng mười tháng hai.

Cho nên, về nhà thăm cha mẹ mang ý tứ tiễn đưa nhiều hơn, việc vui náo nhiệt, nhưng cũng không ít cảm xúc chia ly vây quanh.

Hàn Thác thông cảm Cố Thiên sẽ rời nhà đi xa, đặc biệt cho nàng ở lại Vĩnh Chiêu hầu phủ ở hai ngày, đến chạng vạng mừng chín mới đón nàng về vương phủ.

Sáng ngày mười một, liền có hai nhóm người ngựa riêng biệt từ Tĩnh vương phủ xuất phát.

một đội là đội ngũ hộ tống đồ cưới của Cố Thiên, do Cố Phong tự mình coi chừng, Lý Vũ Thành trợ giúp, mang năm trăm Huyền Giáp quân, quy mô lớn chậm rãi khởi hành.

một đội khác ít người hơn, là Hàn Thác cùng Cố Thiên, cùng với vài người hầu hạ thân cận, còn có Lâm Tu dẫn dắt mười tổ cận vệ, đi thẳng đến suối nước nóng ở hành cung trên núi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 52

Editor: huyetsacthiensu

Suối nước nóng nằm ở ngoại ô Kinh thành cách Kinh thành năm mươi dặm về phía đông, truyền thuyết viễn cổ kể rằng anh hùng Hậu Nghệ bắn rơi chín Mặt trời xuống giữa núi, cho nên nơi này nước nóng không ngừng, có thể dưỡng sinh làm đẹp da, còn có tác dụng chữa bệnh.

Truyền thuyết thật giả không thể kiểm chứng, nhưng phong cảnh suối nước nóng thanh tú đẹp đẽ, trong núi bốn mùa nước nóng dâng trào không ngừng, khí nóng bốc lên, mịt mờ ngập tràn, nhìn từ xa sương mù lượn quanh, đặt mình ở trong như đứng giữa tiên cảnh, tất nhiên là nức tiếng gần xa, danh tiếng kéo dài mấy trăm năm.

Hành cung Hoàng gia được xây dựa lưng vào núi, từ sườn núi đi lên, xung quanh có bốn nguồn suối kéo lên tận trên đỉnh núi.

Phía bên dưới sườn núi có không ít tư trang của những gia đình quyền quý.

Dưới chân núi thì bị những thương nhân khôn khéo nhận thầu, dựng lên những quán suối nước nóng, dựng lên tám biển để bình dân bách tính cũng có thể hưởng thụ những dịch vụ của Hoàng Gia, tính theo giờ, giá cả cũng không đắt đỏ, gia đình thường thường bậc trung cũng có thể chi trả, hơn nữa còn cung cấp những đồ ăn cùng các trò chơi giải trí giết thời gian.

Lúc đoàn người Cố Thiên đi đến chân núi cũng gần đến giữa trưa, quyết định tạm thời ở lại một quán nước nóng ăn trưa.

Tiểu nhị đã từng thấy rất nhiều người, giỏi nhất là nhìn người, nhìn thấy hai người Cố Hàn ăn mặc khí độ thì biết không phải cũng quý, nhìn nhóm người hầu cũng thấy bất phàm, vội vội vã vã chạy trước chạy sau, hầu hạ vô cùng chu đáo.

Bàn ăn không tách thành những phòng riêng, tất cả mọi người đều cùng ngồi chung một chỗ.

Thuở nhỏ Cố Thiên được nuôi dưỡng ở khuê phòng, những cơ hội như này là vô cùng ít, vừa ăn cơm vừa nhìn quần áo lời nói của những người bên cạnh đoán thân phận, chơi đến không biết trời đất.

"Bọn họ là nông phu sao?" Nàng lặng lẽ chỉ vào ba người đại hán ngồi ở một bàn, ghé vào bên tai Hàn Thác hỏi.

Ba người kia mặc quần áo ngắn, vóc người cao lớn, nhìn ra được là người khỏe mạnh, chỉ là luôn lớn tiếng đồ sỗ uống rượu, hơi tục tằn.

*Khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người đều nói sai thì hoà.

"Nông dân làm lụng quanh năm, hai tay đều nên có vết chai dày, ở hồ khẩu của bọn họ chỉ có một vết chai mỏng, tay trái như người bình thường, tất nhiên là không phải." Hàn Thác nhẹ giọng trả lời "Nàng đoán tiếp đi."

hắn là Vương gia, thường ngày việc ăn mặc sinh hoạt ở trong phủ mặc dù vô cùng được chú trọng nhưng lúc xuất chinh đánh trận khổ cực thể nào cũng đã trải qua, nơi này điều kiện có hạn, ăn cơm ở trong đại sảnh cũng không sao.

Ăn cơm không có khẩu vị lắm, Cố Thiên kén ăn, vốn đã miễn cưỡng ăn, lúc này bỏ hẳn đũa xuống, khoanh hai tay suy nghĩ, nghĩ xem những người như thế nào mới có vết chai ở hồ khẩu.

Hàn Thác xúc một miếng bánh ngọt cho nàng ăn "Vừa nãy ai là người kêu đói gần chết, nhất định phải ăn, nàng có nhớ không?"

"Có hành..." Cố Thiên quyết miệng nghiêng đầu né tránh, nàng cũng không biết chỗ này cơm nước tệ hại không ăn được như này, nghĩ đến đây, đột nhiên một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, hưng phấn nói "Là đầu bếp đúng không? Tay phải dùng để cầm cán dao và xẻng xào thức ăn."

Hàn Thác bật cười "Đoán đúng một nửa, đúng là có chữ sư phụ*, đoán tiếp đi."

*Trong tiếng trung chữ đầu bếp là 厨师: chúshī, từ shī (师) có nghĩa là thầy giáo, sư phụ.

Bọn họ vẫn thấp giọng trò chuyện, cũng không làm người khác chú ý, có điều hiển nhiên là tiểu nhị sẽ không lơ là khách "Quý" trong lòng mình, thấy hai người ăn cũng được kha khá, nên có tâm tư nói chuyện bên lề, lập tức tiến lên giới thiệu "Đại gia, phu nhân, trong quán của chúng tiểu nhân có một tú nương, là cung nữ từ trong cung ra, thêu thùa cực kỳ giỏi không nói đến, mà còn là người chuyên may đồ dùng may mặc cho Hoàng hậu. Nếu lão gia thuê bà ta may cho phu nhân một bộ quần áo, như vậy phu nhân chính là được hưởng phúc khí lâu dài ngang với Hoàng hậu nương nương."

Tiểu nhị nhìn người sâu xa, nhìn ra được Hàn Thác vô cùng yêu thương Cố Thiên, cho rằng nghe mình nói như vậy nhất định sẽ không từ chối.

"Ồ, có những cái gì, người lấy ra cho chúng ta xem một chút." Quà nhiên Hàn Thác đồng ý rất thoải mái.

Tiểu nhị lập tức kéo một vị cô nương chừng mười tám, mười chín tuổi từ sau lưng ra.

Nàng ta một thân áo trắng, trên cánh tay treo chông chất chỉnh tề vài nhung màu đen, lúc này đang được mở rộng ra dưới sự giúp đỡ của tiểu nhị, hóa ra là một chiếc áo choàng, phía dưới bên phải có một cánh chim được thêu bằng sợi kim tuyến "Đây là kiểu dáng được yêu thích nhất trong kinh thành hiện nay, làm theo chiến bào của Tinh vương diện hạ ngày vào thành sau khi giải cứu bách tính bị vây thành, trong kinh thành từ trong ra đến ngoài hoàng cung, có thể nói là mỗi người đều có một cái."

Cố Thiên cúi đầu, tất nhiên nàng đã nghe nói qua việc này, nhưng không nghĩ đến chính mình lại được chào hàng. Nếu như sớm biết Hàn Thác sẽ gây ra hiệu ứng não động như vậy, nói cái gì nàng cũng phải thêu xong con chim ưng kia..."

Nghĩ đến đây, trong lòng khó tránh khỏi có chút oán hận Hàn Thác, cũng không biết hắn mang áo choàng chưa may xong ra mặc làm gì...

thật ra suy nghĩ của Hàn Thác lại rất đơn giản, chỉ cần là Cố Thiên tự tay đưa cho hắn, cho dù là cái gì hắn cũng thích.

"Đẹp thì có đẹp, nhưng mà người bảo ta mua chiến bào của nam nhân cho phu nhân của ta, hình như không thích hợp lắm." Mặt Hàn Thác không biến sắc nói.

cô nương kia lại nhanh mồm nhanh miệng giải thích "Đại gia, áo choàng này có kiểu cho nam cũng có kiểu cho nữ, còn có thể làm hai bộ giống nhau cho phu thê, mua một bộ hai lượng bạc, mua hai bộ thì ba lượng bạc. một đôi trai tài gái sắc như đại gia cùng phu nhân, ông trời tác hợp cho, nếu hai người cùng mặc đi ra ngoài, vậy sẽ tăng thêm ý nghĩa, ngăn chặn người bên ngoài có ý nghĩa khác."

Cho dù Cố Thiên ngây thơ đến mức nào cũng nghe ra được nàng ta đang nói ba hoa, chỉ vì muốn bán được hàng mà dụng tâm, nàng đưa tay xuống dưới bàn, kéo ngón tay Hàn Thác, khẽ lắc đầu một cái.

Hàn Thác lại trở tay nắm chặt tay nàng, cười châm biếm nói "Như vậy rất tốt, ta mua một bộ."

cô nương với tiểu nhị nhìn nhau cười, lập tức nói cảm ơn, chân không chạm đất chạy ra sân sau mang đến hai cái mới tinh, đóng dấu bọc quần áo kỹ lưỡng mới đưa vào tay bọn họ.

thật ra cô nương kia nói mình là cung nữ là giả, nàng chẳng qua chỉ là người dân sống ở trấn nhỏ, là hàng xóm của tiểu nhị, mượn quan hệ với hắn để chào hàng thôi, nếu bán được hai người chia 3:7.

Hôm nay gặp được Hàn Thác rộng rãi cô vũ, càng thêm cố gắng ở sảnh đường đẩy mạnh tiêu thụ, không nghĩ tiếp theo lại đụng phải vách tường.

"Tinh vương, Tinh vương giỏi như vậy sao?" một đại hán chưa bị Cố Thiên đoán ra thân phận đột nhiên cao giọng kêu lên.

đang giờ dùng cơm nên trong sảnh đường có nhiều người dùng bữa, vốn mọi người vẫn liên tục ồn ào bị tiếng rống của hắn mà ngưng bật lại, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Đám người Lâm Tu lập tức liền muốn rút đao ra, lại bị Hàn Thác dùng ánh mắt ngăn lại.

Đại hán đã uống say, hồn nhiên không biết tình hình, vẫn la lối: “Lão tử mới đi đến kinh thành đưa đồ, lúc Vương gia đồ bỏ đó thành thân, nam nhân tốt mà hai sáu, hai bảy tuổi mới thành thân, cũng không biết có ân tình hay không...”

Đồng bọn hán chợt bừng tỉnh, một đám người che miệng cười đi ra quán, trước khi ra cửa còn lớn tiếng rống “Cung nữ” Tú nương ngây người mà tạ lỗi.

Ba người nói chuyện thật buồn cười, Cố Thiên nhin không được che miệng cười trộm, thoáng nhìn thấy hai mắt Hàn Thác hàm chứa tức giận, vội vàng nghiêm mặt, lại nhìn một bàn nhóm cận vệ, đã thiếu một người, chắc là đi theo giáo huấn tên bất kính với chủ nhân.

Sau khi ăn xong lại lên xe ngựa đi gần một canh giờ mới đến cửa lớn hành cung trên sườn núi.

Hành cung của Hàn Thác ở là đỉnh núi thứ 3 tên Trọng Hoa Viện.

Vì thế đi vào cửa sau, đổi qua nhuyễn kiệu tiếp tục xuất phát lên đỉnh núi.

Lúc lên núi thu được thư công vụ dùng khoái mã chạy nhanh đưa tới, cho nên khi sắp xếp mọi chuyện xong, Hàn Thác liền vào thư phòng xử lý công việc.

Mỗi thành viên hoàng gia ở hành cung đều có viện riêng, trong mỗi viện đều có ôn tuyền tự nhiên có thể tự hưởng dụng.

Nhưng trong hành cung cũng không thiếu ôn tuyền công cộng, các nơi đều có đặc sắc riêng, phong cảnh độc đáo, hoặc có hiệu quả trị liệu.

Cố Thiên đời trước từng theo Ninh hoàng hậu tới mấy lần, đối với nơi này rất quen thuộc, liền tự mình đi tới địa phương cảm thấy hứng thú nhất.

Dọc theo đường mòn lát đá cuội u tĩnh bí ẩn, một đường thông đến đỉnh núi, vòng qua rừng trúc, đi vào một nơi rộng rãi sáng sủa, nhìn ra xa có dãy núi nhấp nhô kề nhau, gần hơn thì có suối nước róc rách, giống như bức tranh đang ở trước mặt, vừa có vẻ hùng vĩ, lại phóng khoáng phiêu dật.

Cố Thiên thích nhất cá nhỏ trong hồ ở nơi này.

Năm cận vệ chia ra đứng bảo vệ hai bên cửa, sau khi nàng được Bích Linh Bích Lạc hầu hạ tắm rửa xong, liền tiến vào trong ao.

Nước ao ấm áp, vừa dính vào người đã làm người ta thoải mái thờ dài.

Trong hồ nuôi hơn trăm cá nhỏ, lớn nhất không bằng nửa ngón tay, nhỏ nhất chỉ có ngắn như móng tay, quanh thân màu trắng bạc.

Chúng nó trời sinh thích cùng người thân cận, giờ phút này vây quanh Cố Thiên, tranh nhau đưa miệng ra tiếp xúc da thịt của nàng.

Cố Thiên sợ ngứa, bị con cá cắn quanh thân thì tê dại, cười khanh khách.

không biết qua bao lâu, trong tiếng cười bỗng nhiên lẫn vào tiếng nam tử ho nhẹ, nàng kinh ngạc quay đầu lại, thấy Hàn Thác đứng bên cạnh ao, tóc dài rối tung xõa dài ra, tất nhiên là vừa tắm rửa xong.

Cố Thiên vói tay lấy khăn, che đập làn da lộ ra, đỏ mặt liền sẵn giọng: “Vương gia sao lại đến đây?”

“Ta tới tìm nàng.” Hàn Thác đáp ngắn gọn.

Cố Thiên xấu hổ nói: “trên núi nhiều hồ, Vương gia có thể đi tắm ở chỗ khác...”

“Phu thể vốn nên tắm chung một chỗ.” Hàn Thác đánh gãy lời nàng, vừa nói vừa bước lên thềm đá đi vào trong ao.

Cố Thiên thét chói tai “A”, hạ thấp người trốn vào trong nước.

Nhưng mà có một số việc cho dù thế nào cũng không tránh được, nước dưới hồ trong suốt, nàng nhin thỏ, trong tai nghe thấy tiếng nước vang lên ào ào, hơi mờ mắt, trước mặt là hình cảnh không nên nhìn...

Cố Thiên chui lên từ trong nước, hai tay che mắt, xoay người đưa lưng về phía hán, miệng lầm bầm nói: “Vương gia, đừng làm loạn.”

“không phải nháo,” Hàn Thác nắm hai vai nàng, quay người nàng lại, ôm vào trong lòng, một tay nắm thắt lưng nàng, một tay vuốt thẳng theo đường cong phía sau lưng lên trên.

Cố Thiên trước người còn che khăn, vải trắng bị nước làm ướt nên trong suốt, như ẩn như hiện càng thêm dụ hoặc.

Ánh mắt cùng bàn tay đồng thời đi xuống, ánh mắt Hàn Thác đen như mực sâu thêm vài phần.

Cố Thiên hoảng không nói ra lời: “Thiếp... trên người thiếp còn không có sạch sẽ...”

thật ra nguyệt sự của nàng tối hôm qua đã chấm dứt, nhưng tâm tư của con người cũng có quán tính, bởi vì đêm tân hôn có chuyện ngoài ý muốn, thái độ

Cố Thiên đối với chuyện này dần dần từ đơn thuần e ngại chuyển thành đương nhiên trốn tránh lùi bước.

“nói dối,” Hàn Thác hừ nhẹ, không nề mặt chút nào vạch trần nàng: “Ta đã xem qua quần áo nàng vừa thay, đã sạch sẽ.”

Cố Thiên bước nhỏ về phía sau, mới được hai bước đã bị hấn ôm vào trong lòng.

Môi nhẹ nhàng hôn xuống, từ cái trán đến chóp mũi, ở môi nàng trần trọc hôn mút, thừa dịp nàng há mồm thở dốc thì tiến vào thăm dò triển miên cùng cái lưỡi đình hương.

Ôn tuyền có nước ấm, Cố Thiên tắm đã lâu, toàn thân sớm buông lỏng xuống, lúc này lại càng mất hết khí lực, không thể phản kháng, mặc hấn làm..

Hàn Thác vẫn để ý quan sát phản ứng của Cố Thiên, thấy tình cảnh này liền yêm tâm xuống tay, môi dần hướng xuống phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 53

Betaer: huyetsacthiensu

Cố Thiên trong nhát mắt quặp chặt ngón chân, ngửa cao đầu, không phản rõ đông tây nam bắc. Xương cốt tê dại đến từ nụ hôn của Hàn Thác.

“Vương gia, không được...”

Trong miệng Hàn Thác giống như ngâm cái gì, giọng nói mơ hồ không rõ: “Vì sao?”

“Trời còn chưa tối đâu...”

rõ ràng là cự tuyệt, nhưng lại kích thích động tác của Hàn Thác biến đổi bất ngờ, âm cuối “Đầu” còn đang run lên, nghe vào trong tai nam nhân rất kiều mị, Hàn Thác hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nói của Cố Thiên.

“Ban ngày có chỗ nào không tốt?”

Đầu óc Cố Thiên đã sớm không dùng được, ban ngày rốt cuộc không tốt ở chỗ nào? Chỉ là trong tiềm thức của nàng lướt qua ý nghĩ này cũng chưa bao giờ suy nghĩ về nguyên nhân, không thể làm gì khác hơn đành phải hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Chúng ta trở về phòng đi... không nên ở bên ngoài...”

Tiểu Ngư tri xây ngoài trời, vì bảo đảm tầm nhìn trống trải, khiến cho người đến tắm ôn tuyền có thể cùng thiên nhiên hòa hợp, tận tình thưởng thức cảnh đỉnh núi tuyết mỹ, vì vậy ôn tuyền được ngăn cách với phòng tắm một bức tường trúc, ba mặt còn lại đều không hề che đậy...

Cố Thiên không được đáp lại, chỉ cảm thấy cả người bị ôm nâng lên.

“Đừng... Chờ buổi tối, chàng muốn như thế nào cũng được.” Nàng thê thảm cầu xin.

Hàn Thác cứng rắn cự tuyệt nói: “Ta đã đợi năm ngày, không muốn đợi thêm nữa.”

hấn tự hỏi đã rất thông cảm cho nàng, nhưng trưa hôm nay nàng ở quán trọ cười trộm kích thích hấn, nên muốn cho nàng xem phu quân đại nhân của nàng chẳng những không có bệnh không tiện nói ra, còn dũng mãnh thật sự.

“Lạnh...”

Tháng hai trời vẫn giá rét, tắm ở ôn tuyền không cảm thấy lạnh, bị Hàn Thác ôm cao lên, cánh tay lộ ra ngoài nước, chịu gió lạnh xâm nhập, trên da nổi lên một tảng da gà.

Hàn Thác biết nghe lời phải, đem nàng thấp xuống.

Hai chân vẫn không chạm đến đáy ao, sóng nước lay động. Cố Thiên kinh hoàng, chỉ có thể leo lên eo Hàn Thác để trụ.

“Trở về...” Nàng vẫn bắt khuất chống lại.

Hàn Thác ngẩng đầu ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn luôn thì thảo không ngừng.

trên trời có bông tuyết nhỏ vụn bay xuống, mon trốn da thịt nóng rực như thiêu đốt, mang đến một chút mát mẻ, Cố Thiên dần dần lạc lối trong thế giới nóng lạnh giao hòa...

Lí trí phiêu tán thành những mảnh vụn, khi tỉnh lại người đã ở trên giường trong Trọng Hoa viện.

Giường làm theo phong cách do cổ thợ khắc họa thể hệ trước chế tạo, vô cùng thấp bé, bốn phía đều không có tay vịn, đặt ở chính giữa phòng, bên trên lót lông cáo, sa màn phủ xuống, tầng tầng lớp lớp, lớp bên ngoài cùng rủ xuống tấm màn màu xanh tươi đồng ruộng.

Xuyên qua lớp màn có thể thấy được trời vẫn còn sáng.

Cổ Thiên chống tay nhớ lại, nhẹ nhàng hơi động liền thấy quanh thân đau nhức khó nhin.

Hàn Thác ngủ ở bên cạnh nàng, nàng vừa động hần liền tỉnh lại, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nắm.

“Còn đau sao?” hần kéo nàng vào ngực, ôn nhu hỏi.

Cổ Thiên gạt đầu mạnh, đối với đầu sỏ gây nên không cần khách khí.

Hàn Thác buông nàng ra, lấy ra một hộp Thanh Hoa tròn, to bằng lòng bàn tay từ dưới gối. “Đây là thuốc do Tiêu Hạc Niên điều chế.” hần nói xong, lật chăn ra, dùng ngón trỏ tìm kiếm vết thương của nàng.

“Vương gia, đề ta tự làm” Cổ Thiên lấy hai tay che mặt, cong người trốn tránh.

“Vừa rồi ta đã bôi thuốc cho nàng một lần...” hần đưa tay ngăn chặn nàng, khi nói chuyện đã bôi thuốc xong.

Cổ Thiên chỉ cảm thấy từng trận mất mề truyền đến từ vết thương, đau đớn dường như có giấm bóp.

Thân thể thoải mái một chút, đầu óc liền xoay chuyển nhanh chóng, nhớ tới phóng túng lúc trước, thấp giọng oán giận: “Nơi đó vốn là ôn tuyền ta thích nhất, về sau... làm sao ta có thể đến đó ngâm người được nữa chứ...”

Hàn Thác cúi người áp sát nàng, đâm vào lúm đồng tiền vì mếu máo mà càng rõ ràng hơn của nàng: “Vì sao không thể đi?”

Chuyện này sao mà nói ra miệng được?

Chẳng lẽ chỉ hiểu ngầm mà không diễn đạt được bằng lời không được sao?

Bọn họ đã thân mật như vậy, hần lại không hiểu ý của nàng..

Cổ Thiên cảm thấy có chút mất mát.

Thấy nàng không nói lời nào, ngón tay Hàn Thác nhẹ nhàng xoa môi đỏ mọng của nàng.

Tuy rằng ngón tay kia trước kia đã chạm đến thân thể của mình, Cổ Thiên vẫn ghét bỏ mím môi quay đầu đi.

Hàn Thác thấy nàng như vậy, không khỏi buồn cười, hần tuyệt không ghét bỏ, đuổi theo cái miệng nhónhắn chạm khẽ vài cái, mới nói: “Ta còn cho rằng, nên là chỗ tuyệt vời để nhớ lại, hy vọng thường xuyên trở lại chốn cũ.”

Nàng rất muốn nói là không tuyệt vời một chút nào, đang xoắn xuýt tìm từ, bụng nàng đã lên tiếng trước một bước.

“Đói bụng sao?” Hàn Thác cười hỏi.

Cổ Thiên xấu hổ, ngay cả đầu cũng không gật được, mi mắt chớp chớp hai, ba cái coi như đã trả lời.

Hàn Thác lập tức sai người truyền lệnh.

không quá một khắc, cung nhân liền đưa tới ba món một canh, theo thứ tự là trứng luộc ôn tuyền, thịt bò nướng, sủi cào, canh nắm đậu hủ, còn một bình rượu hoa mai.

Hành cung nhập gia tùy tục, ngự trù nấu món ăn đều có liên quan đến suối nước nóng.

Trứng ôn tuyền nằm ở trong mâm gỗ khắc sơn, lòng trắng trứng màu trắng ngà còn đọng lại bao quanh lòng đỏ trứng màu vàng kim, cực kỳ giống đám mây vờn quanh mặt trời chiều.

Thịt bò được hành cung chọn là thịt xương sườn ghé con nuôi chưa đến ba tháng, tỉ lệ thịt thích hợp, kỹ năng dùng dao cắt mỏng cuốn lát.

Cung nhân Thượng thiện cục ở trong viện đốt lò nướng, vừa nướng vừa ăn, nên vào miệng liền tan đi, ăn với bốn loại hương liệu: hoa quế, sa trà, hải sản tươi, nấm tươi, một món ăn có thể thưởng thức bốn mùi vị không giống nhau.

Sủi cào, da bánh xanh biếc, dùng nước ép của các loại rau dưa được trồng trong bãi chăn nuôi của hành cung làm vỏ, lại dùng cùng loại rau dưa trộn chung với thịt làm nhân bánh, thịt rất tươi mới, rau dưa nhiều nước, đều ở mĩ vị bên ngoài không có được.

Canh nắm đậu hủ lại càng không phải nói, ngon đến nỗi lưỡi cũng sắp bị nuốt mất.

Hàn Thác tự mình bung khay đến trên giường đút cho Cố Thiên.

Buổi trưa nàng chưa ăn no, lúc này khẩu vị rất tốt, nhanh chóng ăn sạch sẽ, cuối cùng ý vị nhìn Hàn Thác, uyển chuyển biểu đạt mình ăn còn chưa no.

Lúc này trời bắt đầu tối, Hàn Thác sợ nàng bỏ ăn, tất nhiên là không đồng ý, dịu dàng cho nàng uống 1 ít rượu hoa mai.

Vừa uống một hớp miệng đã tràn đầy hương hoa, tinh khiết thơm ngọt, tác dụng chậm nhưng thấm sâu, không bao lâu Cố Thiên liền không mở mắt ra được, ở trong lòng Hàn Thác nặng nề ngủ.

Mấy ngày tiếp theo trôi qua an nhàn nhĩ thông dong, ban ngày hai người dắt tay tới các nơi cảnh sắc tuyệt đẹp để du ngoạn, hoặc ở các loại ôn tuyền ngâm nước nóng, đêm đến thì ôm nhau ngủ, ngày càng thân mật.

Chạng vạng ngày trước khi rời khỏi hành cung, Cố Thiên bị Hàn Thác nửa dụ dỗ nửa bắt buộc, cuối cùng cũng cùng hắn đi Tiểu Ngự trì ngắm hoàng hôn, ánh sáng biến mất, hoàng hôn buông xuống, tất nhiên không thiếu được lại bị hắn làm loạn một hồi.

Đêm hôm trước huyền não mệt mỏi, hôm sau lúc khởi hành thì Cố Thiên không chịu rời giường, Hàn Thác đành phải lấy áo choàng ôm người lên xe ngựa.

Bên trong xe có phủ lông cáo làm đệm giường, còn đốt hương sưởi ấm, Cố Thiên lại có lò sưởi hình người nóng hằm hạp ôm, ngủ càng thêm say, đến gần buổi trưa mới từ từ tỉnh.

Nàng mông lung ở Hàn Thác trong lòng cọ cọ, bỗng nhiên bị hắn xoay người áp lên.

“A, không được...” Cố Thiên lập tức hoàn toàn tỉnh táo, hoảng sợ kêu lên, “Đây là ở trong xe ngựa...”

“Là ai trêu chọc ta trước?”

“Thiếp không có...” Cố Thiên nũng nịu nói, nàng vừa tỉnh ngủ nên động tác là trong vô ý thức...

Động tác trên tay Hàn Thác không ngừng, cởi quần áo của nàng, nâng nửa người lên cời đồ của mình.

Cố Thiên nhân cơ hội xoay người, quay lưng về hắn, nghĩ như vậy thì hắn sẽ không làm gì được.

Ai ngờ Hàn Thác ngậm vành tai nàng khẽ cười nói: “A, Xán Xán của ta muốn thử tư thế khác sao? Vì phu đương nhiên sẽ như nàng mong muốn...”

Vì thế, buổi chiều khi tới dịch quán, Cố Thiên lại là bị Hàn Thác bọc trong áo choàng ôm xuống xe ngựa, buổi sáng nàng còn ngủ nên không biết, lúc này hoàn toàn tỉnh táo nên tất nhiên cảm thấy ngượng ngùng, chui đầu vào trong ngực hắn, chỉ cảm thấy nếu mọi người biết Vương phi của họ không hề uy nghiêm, tương lai làm phúc chúng?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 54

Betaer: huyetsacthiensu

Cố Thiên sống hai kiếp, tự cảm thấy đều theo khuôn phép cũ, cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện gì khác người khác người, vì thế cho tới bây giờ chưa từng xấu hổ như vậy, cho đến khi ở trong dịch quán tắm rửa trong lòng Hàn Thác cũng không chịu ngẩng đầu lên.

Tắm rửa xong, đương nhiên là cùng Hàn Thác ngủ.

Lời nói bất nhã, mấy ngày nay hai người trừ lúc tự đi cung phòng một lát, thời gian còn lại đều dính ở một chỗ cùng nhau.

Đương nhiên, Cố Thiên cho rằng đây đều là bởi vì Hàn Thác quá mức bám người.

Hơn nữa đặc biệt rất thích quần quít lấy nàng làm chuyện đó...

Chuyện khiến Cố Thiên cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là sau hai ngày đầu cảm giác thân thể không khoẻ biến mất nàng cũng dần dần ở cảm nhận được thú vị trong việc đó.

Đây mới là điểm mà nàng cảm thấy xấu hổ.

Cố Thiên không biết làm sao, cũng là hai người, cũng là một việc này, kiếp trước nàng hoàn toàn không có cảm giác như vậy.

Nàng thử nghĩ xem chỗ nào sai.

Chẳng lẽ vì thời gian trước hai người ở chung nên tình hình thay đổi, không hề kháng cự hẳn giống lúc trước, thậm chí có tâm lòng Hàn Thác thân cận, cho nên mới như thế sao?

Cố Thiên càng không nói rõ được đến cuối cùng là cảm giác gì, chỉ biết mỗi khi làm nàng giống như mất hồn, không thể nghĩ đến cái gì, hai mắt không thể thấy, tai cũng không nghe thấy thanh âm, giống như trên trời đất này chỉ còn lại có Hàn Thác cùng nàng bay lên đám mây kích thích.

Hôm nay ở trên xe ngựa cũng là như vậy...

Lúc nàng tỉnh táo lại từ cảm giác này, mới nhớ tới tiếng rên rỉ ngâm nga của mình vẫn chưa từng ngừng lại, chỉ sợ... Tất cả phu xe cùng cận vệ đi theo đều nghe thấy hết.

Như vậy, sau này nàng làm sao làm người đây.

Giờ phút này, không nhìn thấy người, chỉ là nghĩ tới bọn họ đã nghe được lúc hai người làm chuyện kia, nàng hận không thể tìm khối đậu hủ đâm đầu chết.

Cố Thiên nức nở hai tiếng, bởi vì cổ họng còn đau, nghe giống tiếng mèo kêu vừa đáng thương vừa đáng yêu.

“Làm sao vậy? không thoải mái sao?” Hàn Thác ôm Cố Thiên từ tịnh thất đi đến trên giường, cầm huân lô thay nàng hong khô tóc.

Cố Thiên tóc dài vừa đen vừa óng, như vải sa tanh dày mềm mại, quả thực làm người ta yêu thích không buông tay.

Hai tay Hàn Thác làm việc, ngoài miệng cũng không quên quan tâm kiều thế, “Buổi chiều rõ ràng vẫn còn tốt mà?”

Tốt cái gì?

Cố Thiên ngây cả người mới phản ứng lại, vội vàng nâng tay che miệng hẳn không cho nói.

Thấy tóc nàng đã khô, Hàn Thác đem huân lô đặt ở một bên, lấy tay nàng xuống cười nói: “Hay là nàng cảm thấy chưa đủ tốt?”

Cố Thiên lấy tay che mặt mình.

Nhưng mà Hàn Thác cố tình không buông tha nàng, bám vào bên tai nàng nói: “Nàng cảm thấy chỗ nào tốt hay không tốt, nói cho ta biết, lần sau mới có thể làm tốt hơn.”

Ai muốn cùng hắn thảo luận chuyện này, nàng cũng không mặt dày như hắn.

Tuy như thế, Cố Thiên vẫn không tự chủ được nhớ lại một chút, đã nhiều ngày nay nàng cùng hắn làm rất nhiều, ở hành cung, thậm chí ngay cả tắm rửa cũng không bỏ qua, cũng chỉ có đêm nay nàng mới có thể không dễ dàng gì để yên ổn tắm.

không phải nói, chuyện đó là vì khai chi tán diệp sao, bọn họ làm nhiều lần như thế, không biết có thể có thai không.

Đời trước nàng bệnh lâu không khỏi khó tránh khỏi ảnh hưởng đến thân thể, nhưng mà đời này nàng rất khỏe mạnh, nói không chừng đã mang thai.

đang muốn đi ra, bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng bị Hàn Thác áp ở trên giường. Tay nàng còn che ở trên miệng, hắn liền đi hôn ngón tay nàng, hôn từ đầu ngón tay trắng trẻo một đường hôn đến cổ tay, vừa mềm vừa ngứa.

Hàn Thác rất nặng, lúc trước nàng không cảm thấy cái gì, lúc này lại lo lắng, đẩy người hắn ra nói: “Vương gia, đừng như vậy, cẩn thận đè lên đứa nhỏ.”

“Cái gì đứa nhỏ?” Hàn Thác nhú mày, có chút không hiểu ra sao.

Cố Thiên nghiêm trang nói ra suy đoán của mình

“Cho dù thật sự có, cũng không thể có nhanh như vậy.” Hàn Thác khó tránh khỏi có chút buồn cười, khẽ vuốt mặt nàng, hỏi: “Nàng rất muốn có đứa nhỏ sao?”

“Đúng vậy.” Cố Thiên gật đầu.

Nàng đương nhiên muốn.

Bọn họ đã là phu thê, mà phu thê nhà ai lại không sinh đứa nhỏ chứ?

Cố Dung với Lộ Tương, Cố Tùng với Phùng Loan, đều là sau khi thành hôn rất nhanh thì có đứa nhỏ, cảm tình phu thê cũng vì vậy càng tốt hơn.

Cố Thiên có mắt nhìn thấy, phu thê trên thế gian đều như thế.

“Vương gia không muốn sao?” Nàng do dự hỏi.

Hàn Thác quả thật có ý muốn khác.

Hắn hiểu biết hơn nàng nhiều, nghĩ đến cũng nhiều.

Bọn họ mới thành hôn, đúng là phải cần nhiều thời gian thân mật, đứa nhỏ đương nhiên phải có, nhưng không cần gấp như vậy.

“Nàng còn nhỏ, không cần phải gấp gáp.” hắn hôn hai má đỏ bừng của nàng, “Chờ nàng lớn hơn chút nữa, qua hai ba năm là tốt nhất.”

Cố Thiên ở trong lòng tính toán, qua hai ba năm, nàng mười bảy, mười tám tuổi, quả thật vừa vặn.

Nhưng mà Hàn Thác khi đó cũng hai tám, hai chín tuổi. . .

Có một số người hơn ba mươi tuổi đã có thể làm tổ phụ tổ mẫu đó, giống cha mẹ nàng, năm nay cũng mới ba mươi lăm tuổi.

Hàn Thác sắp ba mươi tuổi mới có đứa nhỏ thứ nhất, chẳng lẽ không chê quá muộn sao?

Cố Thiên muốn được làm hiền thê lương mẫu như sách nói, cho nên cũng đều suy nghĩ vì Hàn Thác, vì thế không chút nào giấu diếm đem suy nghĩ này nói cho hắn nghe.

“Nàng đang chê ta già sao?” Hàn Thác giả bộ tức giận, đang hôn chuyển sang cắn, cắn một ngụm để lại một mảng đỏ giống như hoa hồng nhỏ đáng yêu trên hai má.

“Đau!” Cố Thiên lắp bắp nói, tiếp tục dùng lực đẩy hắn, muốn từ dưới thân hắn giẫy dụa đi ra.

Hàn Thác không cho nàng toại nguyện, đùa dai ôm nàng ngã thật mạnh xuống. “Muốn đứa nhỏ, chúng ta còn phải cố gắng chút.”

Cố Thiên muốn nói thêm cái gì, nhưng rất nhanh lại tiến vào khoảnh khắc làm cho nàng nói không nên lời, cảm giác bay thẳng lên trời, rốt cuộc không nói được cái khác.

Ngày hôm sau, đúng giờ nàng tỉnh lại rời giường, nhưng hai chân mới vừa chạm xuống đất, giống như bị rút mất xương, chân mềm nhũn như bông, không chịu nổi trọng mà ngã về một bên.

Nếu Hàn Thác không nhanh tay lẹ mắt xông về phía trước đỡ lấy nàng, chỉ sợ muốn nàng sẽ ngã bị thương mất mảy.

Cuối cùng vẫn bị Hàn Thác ôm ra khỏi phòng, đi ra dịch quán, đưa lên xe ngựa.

Cố Thiên tiến bộ rất nhanh, đã học được tự mình an ủi, dù sao hôm qua đã mất hết mặt mũi, hôm nay sẽ không thể tệ hơn, liền mặc kệ.

Xe ngựa lại đi hai ngày, ở Hoài An đổi sang đi đường sông, đi ngược dòng dọc theo sông Đại Vận (công trình vĩ đại thời cổ của Trung Quốc, dài 1794 Km, là kênh đào dài nhất thế giới), có thể đi thẳng vào trong thành U Châu.

Hàn Thác nói cho cũng vẫn là Vương gia cho nên trên bờ có ngựa tốt, xuống nước cũng không ít thuyền tốt.

Đó là hai thuyền lớn cải tạo thành thuyền hoa đôi, hai thân thuyền đặt song song nhau ở giữa lấy xà ngang kết nối, trên thuyền trọng lầu gác cao, trang sức hoa mỹ.

Tuy là đi ngược dòng nước, tốc độ chậm chạp, nhưng thuyền đi lại rất vững vàng, người ở trên thuyền cho dù làm việc gì cũng không khác bình thường.

Dọc đường đi qua nhiều khu vực buôn bán sầm uất, đợi đến lúc đi qua châu phủ Khai Phong, Hàn Thác sẽ ra lệnh thuyền ngừng ở bến tàu, mang Cố Thiên lên bờ du ngoạn.

Cố Thiên sống hai kiếp, số lần xa nhà đếm trên một bàn tay, tất nhiên là đối với mọi chuyện đều tràn đầy phấn khích, có thể nói là chơi vui đến quên cả trời đất, lưu luyến không về.

không chỉ có như thế, ngoài dự liệu của nàng còn có Hàn Thác.

Hắn hiển nhiên là người dẫn đường vô cùng tốt, đối với phong tục, ăn uống, chơi trò chơi, phong cảnh các nơi đều hiểu biết, các loại điển cố đều biết, mỗi ngày trải qua một chỗ, Cố Thiên cũng kính phục hắn thêm một phần.

đi qua vài châu phủ, nàng đối với Hàn Thác còn có thêm loại tình cảm sùng bái, có thể sánh với Cố Phong.

một đường cứ vừa đi vừa nghỉ một chút như thế, trải qua hơn tháng mới trở lại U châu.

Sau khi xuống thuyền ở bến tàu Bắc Hải (thành phố cảng quan trọng của khu tự trị dân tộc Choang, Quảng Tây, Trung Quốc), liền đi xe ngựa tới cửa chính của Tỉnh vương phủ.

Cố Thiên từng bị Hàn Thác mang về đây hai, ba lần, đều là xe ngựa chạy thẳng đến trong viện, còn che dấu không thể lộ ra cho nhiều người biết.

Lần này là lần đầu tiên được quang minh chính đại từ cửa lớn năm cánh tam khai son son tiến vào, từ nay về sau nàng lấy thân phận nữ chủ nhân sống ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chương 55

Editor: huyetsacthiensu

Cố Thiên từng nghe Chương Tĩnh Cầm đề cập đến, Tỉnh vương phủ từng là nhà riêng của cụ phủ Vũ anh Bá Hầu tiền triều, tốn mấy trăm ngàn lượng bạc để xây dựng, vô cùng tinh xảo xinh đẹp.

Lúc đó chỉ là cuộc nói chuyện phiếm giữa các tiểu thư khuê các, đơn giản chỉ là tò mò đối với những thứ xinh đẹp mà thôi.

Bây giờ đặt mình vào câu chuyện mới biết tất cả những ngôn ngữ cùng tưởng tượng trước đây không là gì đối với nơi xa hoa này.

nói đến vị trí, Tỉnh vương phủ nằm ở phố lớn Nam trì, là đoạn đường cao cấp nhất của U châu, chính là... một căn nhà Tứ hợp viện bình thường ở đây giá khởi điểm cũng phải hơn vạn lượng bạc. Hơn nữa, bởi vì ở gần cung tiền triều, cho nên nếu không phải là vương tôn quý tộc thì cho dù người có ném cả núi vàng núi bạc cũng không mua được một căn nhà ở đây.

Tỉnh vương phủ được xây ở đoạn đường đất giá như này chưa tính, diện tích còn rất lớn, hơn hai nghìn năm trăm mẫu.

Bên trong phủ có tổng cộng mười ba đại viện cùng chín tiểu viện, cái gọi là kích thước cũng không phải là dựa theo diện tích để phân chia, mà là lấy sự xa hoa của mỗi phòng để phân chia. Đại viện chính thất đều là bảy, sự xa hoa thay đổi từ năm đến bảy. Tiểu viện chính thất lại là năm, sự xa hoa cũng thay đổi từ ba đến năm.

Đây mới chỉ là sân viện của các chủ tử.

Còn hơn hai mươi tòa sân viện ở phía ngoài, hoặc là được dùng để làm phòng giặt quần áo, phòng tắm, hoặc là dùng để làm nhà bếp, hoặc để cho người hầu thị vệ cùng cấp bậc ở cùng với nhau, cũng có căn để cho những ma ma thị vệ cấp bậc cao hơn ở một mình.

Hơn nữa bên trong Vương phủ còn có sáu sáu ba mươi sáu phong cảnh, hoặc là hồ sen, hoặc là đình núi Mai Lâm, hoặc là những dòng nước uốn lượn, không phải là ít.

Hàn Thác sống ở Tam Khác đường tất nhiên là viện xa hoa nhất trong Vương phủ, nằm ở phía Đông Nam của Vương phủ. Tiền viện cũng có chỗ cho thị vệ trực đêm nghỉ ngơi, hơn nữa còn có nhà bếp nhô bên trong viện. Sau khi tiến vào trong cổng là thư phòng, sảnh đường tiếp khách, phòng nghị sự ở bên ngoài, đi qua thủy hoa môn mới đến sân sau.

Theo quy chế của Hoàng gia, Thân Vương cùng thế thiếp dựa theo thân phận mà ở, cho nên Vương phi được chuẩn bị chỗ ở là Từ Vượn Sơn viện, ở phía Bắc của Tam Khác đường, theo thân phận mà đi lên núi, chính thất địa vị cao nhất nên phong cảnh chỗ ở cũng tốt nhất.

Có điều, Cố Thiên căn bản cũng không vào ở.

Hàn Thác trực tiếp sai người mang tất cả đồ dùng của nàng chuyển vào trong Tam Khác đường.

Còn người nàng, tất nhiên là hần trực tiếp ôm vào.

Trời cao Hoàng đế ở xa, Nguyên Hòa đế đương nhiên không quan tâm được nhiều như vậy.

Trong phủ lại chỉ có hai chủ nhân là hai người, chỉ cần hai người đồng ý, ai dám nói chữ "không" chứ.

Lúc đến Vương phủ thì mặt trời đã lặn, Hàn Thác còn có công vụ, tự đến thư phòng xử lý, Cố Thiên cũng tự mình vào phòng tắm tẩy rửa bụi bặm trên đường đi.

Tam Khác đường có tổng cộng bảy phòng chính, phòng tắm ở tận cùng phía Tây, bể tắm lát đá cẩm thạch giống với bể tắm trong Vương phủ ở Kinh thành, nhưng lớn hơn nhiều, rộng một trượng, dài hai trượng (1 trượng (市丈, zhang) = 2 bộ = 3,33 m); có một đường nước bằng đồng dẫn nước từ phòng trà nước phía sau vào bể tắm, một ngày mười hai canh giờ đều có nước nóng để dùng.

Bể lớn, nước nóng được dẫn vào nhiều, Cố Thiên ngâm mình trong nước nóng cũng có cảm giác mình sắp bay lên rồi, sau khi giảm bớt mệt mỏi chợt nhớ đến chuyện đã xảy ra với những con cá nhỏ trông hồ ở suối nước nóng ở hành cung, vốn người nàng đã bị hơi nước nóng bốc lên làm cho da dễ phồng lên màu hồng nhạt thì trong nháy mắt lại hồng thêm mấy phần.

Nếu nàng chỉ nghĩ lại chuyện đó thì cũng thôi đi, nhưng chẳng biết vì sao, thân thể lại vì những kỷ ức đó mà hiện lên những thay đổi.

Sau những việc diễn ra những ngày qua, Cố Thiên đã quá quen với sự thay đổi này, đột nhiên phát hiện mình sẽ càng chủ động khát vọng, nàng hoàn toàn không thể tiếp nhận, im lặng tự mình trượt xuống đáy bể.

Có điều vừa mới chìm xuống đã bị người vờn tay ra kéo lên.

Mở mắt ra nhìn, Hàn Thác đang ngồi trên ghế đầu bên cạnh bể, cười nhìn nàng "Đây là đang tắm thì ngủ gật sao? Xem ra sau này không thể để nàng tắm một mình nữa."

Hai người cùng tắm, cuối cùng không thể chỉ là tắm rửa bình thường...

Trải qua hơn một tháng tân hôn, Cố Thiên cũng đã quá rõ.

Câu này không thể tiếp lời, nàng chỉ nói "Vương gia đến tắm rửa sao? Ta đã tắm xong rồi, nhường cho Vương gia."

Giữ khăn bông ở trong khay sứ trắng, thấy Hàn Thác vẫn nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt, cuối cùng nàng vẫn cảm thấy xấu hổ "Chàng quay ra chỗ khác trước đi." Cố Thiên nói với Hàn Thác.

Trả lời nàng là quần áo của hắn không tiếng động rơi xuống đất, tiếp theo chính là tiếng người xuống nước.

Sau khi tất cả đã kết thúc, Cố Thiên mệt đến mức không mở nổi mắt ra, tâm tình cũng suy sụp. Nàng thật sự phản kháng, nhưng sức Hàn Thác quá lớn, ráng dễ dàng đã có thể trấn áp nàng. Thân thể của nàng cũng không nghe theo nàng, hoàn toàn ngược lại với ý chí của nàng.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, núp ở trong chăn, cả đầu cũng chôn ở dưới gối.

Hàn Thác giống như vẫn chưa thỏa mãn, ôm lấy nàng từ phía sau, xoa xoa một hồi, ý đồ không cần nói cũng biết.

"Ta mệt mỏi quá, không còn sức nữa rồi." Cố Thiên uất ức nói, nũng nịu kháng nghị.

"Nàng chỉ cần nằm là được, cứ để ta ra sức."

Hắn nói như vậy, cũng thật sự hành động "Có nhớ lần đầu tiên nàng đến đây là lúc nào không? Lúc đó ta cũng sắp không nhận được, đã nghĩ sẽ ở trên giường này, giữ lấy nàng thật tốt..."

Cố Thiên thật sự trằm gối mềm lên đầu, không muốn nghe hắn nói linh tinh nữa...

Sáng sớm ngày thứ hai, được Hàn Thác giúp đỡ, Cố Thiên nhận lấy sự ra mắt của các quan sụn trong Vương phủ.

Các quan sụn ở tiền viện đều trực tiếp báo cáo với Hàn Thác. Những người này không do Cố Thiên phụ trách nhưng cũng đều đến trước mặt nàng để giới thiệu về mình và để nàng biết mặt.

Nhưng những ma ma trong nội viện thì không như vậy, Cố Thiên là Vương phi, là chính thể được cưới hỏi hoàng, cần phải quản lý những việc ở nội viện trong Vương phủ. Sau này những ma ma này cũng phải nghe theo lệnh của nàng, tất nhiên không thể không báo cáo mọi việc với nàng một cách cẩn thận tỉ mỉ được.

Hàn Thác đã sớm sắp xếp phòng ở phía Tam Khác đường, sắp xếp thành phòng khách nhỏ và thư phòng cho Cố Thiên làm việc.

Cố Thiên ngồi ở trên giường nhỏ, dưới đất là năm ma ma đứng thành hai hàng. Người đứng đầu lớn tuổi nhất, tóc hoa râm là Lý ma ma, trước đây trong Vương phủ không có nữ chủ nhân, tất cả mọi việc trong nội viện đều do Lý ma ma quản lý. Những nội dung hôm nay chủ yếu là do bà nói lại cho Cố Thiên biết.

Bốn người đứng phía sau, theo thứ tự là ma ma chuyên dạy lễ nghi cho hạ nhân, ma ma phụ trách phòng bếp, ma ma phụ trách quần áo trang sức, cuối cùng là ma ma phụ trách nhà kho.

Các nàng cũng không có chuyện cần bàn giao với Cố Thiên, cũng chỉ đến để ra mắt, còn đợi Vương phi tiếp tục phân công công việc. Dù sao Tân Vương phi có lẽ sẽ có tâm phúc của chính mình, không muốn dùng người cũ.

Chuyện đầu tiên là tiếp nhận việc sắp xếp trong Vương phủ của Lý ma ma, là việc đương nhiên ở đây, Cố Thiên cũng chưa từng giả vờ từ chối khách khí, chỉ nói "Từ trước đến nay các người làm như thế nào thì bây giờ vẫn tiếp tục, vẫn báo cáo mọi chuyện với Lý ma ma, nghe theo sự sắp xếp của Lý ma ma."

Đây cũng không phải là ý của Cố Thiên mà là được Ninh thị dẫn dò hòm lại mặt.

Hàn Thác ra ở riêng cũng đã mười năm, nhất định có người quản lý mọi chuyện, Cố Thiên còn nhỏ, không có kinh nghiệm quản lý nhà cửa, xử lý mọi việc nhất định không chu đáo bằng đối phương, chẳng bằng biến họ thành người của mình. Ngoài mặt là Cố Thiên tiếp nhận việc nội viện, nắm quyền trong tay, nhưng thực tế vẫn để cho người cũ làm, nằng chậm rãi học tập, sau khi quen việc rồi tính sau.

Đương nhiên, cũng phải xem nhân phẩm của đối phương như thế nào. Nếu như là loại nô tài bất nạt chủ nhân mới, cậy già lên mặt, vậy thì không cần cho bọn họ mặt mũi, trực tiếp thay người; nếu gặp được người biết tiến biết lui, hiểu chuyện giữ lễ thì có thể nhờ cậy.

Nhưng Lý ma ma lại từ chối nói "Vương phi, lão nô đã nhiều tuổi, thân thể lại có nhiều bệnh tật, những năm nay đã cố gắng gương, chỉ chờ Vương gia sớm thành thân sẽ trao trả mọi việc lại cho Vương phi. Cho nên, xin Vương phi thông cảm, nhận lại mọi việc lão nô đang làm để cho lão nô rời phủ dưỡng lão."

Cố Thiên nghe xong hết sức hài lòng, vừa rồi nàng đã làm theo lời dạy của Ninh thị lùi một bước để tiến hai bước, thăm dò. Nếu như Lý ma ma không từ chối, có nghĩa là bà ta lưu luyến quyền lực, không nên dùng.

"Lý ma ma, Vương phủ to lớn như vậy, mọi chuyện đều vô cùng phức tạp, trong một thời gian ngắn ta cũng chưa biết làm như thế nào, còn cần người hướng dẫn." Cố Thiên từ từ nói "Ta đã nghe Vương gia nói, từ khi chàng ở trong cung người đã hết lòng chăm sóc cho chàng, sau khi ra ở riêng lại nhờ có người xử lý mọi việc trong phủ đâu ra đấy, trong lòng Vương gia cảm kích, muốn nuôi người một đời."

Lý ma ma lại từ chối, cuối cùng thấy ý Cố Thiên đã quyết, không muốn thay đổi cho nên coi như thôi.

Sau khi ăn trưa xong, Cố Thiên nói việc này lại cho Hàn Thác, hẳn nghe xong thì khen nàng "không ngờ Xán Xán đã lớn thật rồi."

Hắn cũng không có ý nói cái đó.

Cố Thiên lại nghe ra ý khác, cúi đầu nhìn hai ngọn núi nhỏ của mình, đỏ mặt quở mắng hắn "Người ta đang nói chuyện đứng đắn, sao chàng lại... Sao lại chỉ nghĩ đến những thứ này."

"Ta nói chính là nơi này." Hàn Thác thu hết cử động của Cố Thiên vào trong mắt, cười cười vò đỉnh đầu nàng "Nếu không nàng cho rằng ta đang nói đến cái gì? Ta nói chuyện nghiêm chỉnh cũng không được, ngược lại có phải nàng đang nghĩ đến chuyện gì không đứng đắn đúng không?"

Lúc này làm sao Cố Thiên có thể nói được câu gì nữa, che mặt chọt vào trong phòng ngủ.

Hàn Thác đuổi theo, ôm ngang hông nàng đặt lên giường "Xưa nay Bản Vương luôn tri kỉ, nếu Vương phi muốn không đứng đắn, Bản Vương sẽ thuận theo nàng, cùng nàng làm chuyện không đứng đắn."

nói xong thì vươn tay bao phủ lên nơi mềm mại nhào nặn "Để Bản Vương kiểm tra xem, chỗ này có phải lớn lên thật rồi không..."

Cố Thiên ở trên giường lăn qua lăn lại, trốn xung quanh, Hàn Thác nhìn dáng dấp nàng e thẹn đáng yêu, làm sao chịu buông tha, không thể thiếu việc bắt lấy nàng ăn uống no nê.

Có câu giường càng tốt, lực càng đủ, giường lớn vang lên những tiếng kéo kẹt, cả canh giờ chưa từng ngừng lại.

Phòng ngủ ở phía Tây, Bích Lạc cùng Bích Linh đứng canh bên ngoài, ở giữa cách một căn phòng, mọi âm thanh đều lọt hết vào tai.

Hai người đã sớm quen với những cử chỉ thân thiết của Vương gia và tiểu thư nhà mình, tuy rằng khó tránh khỏi xấu hổ nhưng cũng không có phản ứng gì, chỉ đứng ở hai bên như bình thường, chờ sau khi bên trong xong việc gọi vào hầu hạ.

Trong lúc hai người đang trừng mắt người nhìn ta ta nhìn người thì nghe thấy trên hành lang bên ngoài nghe thấy tiếng bước chân vang lên, Giản ma ma đang chậm rãi bước đến.

Giản ma ma khoảng bốn mươi tuổi, tuổi không lớn lắm, tai thính mắt tinh, tiếng động bên trong phòng ngủ đương nhiên nghe được rõ ràng. Từ nhỏ bà ta đã hầu hạ Ninh hoàng hậu, đương nhiên hiểu tiếng động này từ đâu mà có, không khỏi nhíu mày, lạnh lùng nói "đang ban ngày ban mặt, sao có thể như vậy... Các người cũng không biết khuyên nhủ Vương phi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 56

Editor: huyetsacthiensu

Bích Linh cùng Bích Lạc sống ở Vinh Chiêu Hầu phủ, từ nhỏ đã được chọn để đi theo hầu hạ Cố Thiên, năm nay một người mười bảy, một người mười tám tuổi.

Trước khi Cố Thiên xuất giá, mẫu thân của hai người từng gọi hai người về nhà, ân cần dạy bảo một số chuyện cần chú ý hầu hạ sau khi tiểu thư xuất giá, đương nhiên cũng nói không ít chuyện trong phòng của phu thê.

Cho nên, các nàng cho rằng chuyện này giữa phu thê là chuyện đương nhiên, mặc dù hình như là Vương gia đặc biệt nóng lòng, nhưng chưa từng nghe nói người hầu nhà ai chạy đến phòng chủ nhân ngăn cản việc phu thê chủ nhân ở cùng phòng.

Nếu thật sự làm như vậy, dĩ hạ phạm thượng chưa nói đến, mà mọi người đều mất hết mặt mũi, Vương gia Vương phi không xử lý các nàng, các nàng cũng không thể chờ được nữa.

Hơn nữa, các nàng từng người đều được mẫu thân dạy dỗ, điều quan trọng là phải giúp đỡ tiểu thư duy trì quan hệ phu thê ân ái hòa thuận.

Bích Linh Bích Lạc đi theo Cố Thiên từ Kinh Thanh đến U châu, có mắt thì có thể thấy Vương gia ngày càng sùng ái cung chiêu Vương phi. Hơn nữa, thậm chí cả những việc bọn họ phải làm cũng bị Vương gia cướp đi không ít, hầu hạ tiểu thư tắm rửa, hong tóc cho tiểu thư, có lúc còn dứt tiểu thư ăn cơm... Đầu chỉ là ân ái hòa thuận, sắp trở thành Vương gia nuôi con gái rồi.

Hai cô nương còn chưa xuất giá, đối với những việc giữa phu thê chỉ có lý luận không có thực tiễn, nhưng ngược lại không nhận ra có gì không tốt, nếu là chuyện tốt, vì sao lại cần phải đi khuyên nhủ chứ?

Nghe xong lời của Giản ma ma, các nàng hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên là không thể giải thích được.

Giản ma ma nhìn thấy hai người như vậy, càng tức giận, lắc đầu đi ra bên ngoài.

Lập trường của bà và bọn nha đầu không giống nhau.

Cái gọi là ma ma giáo dưỡng, không chỉ là phụ trách giáo dục chủ nhân từng bước đi từng tư thế ngủ, mà còn duy trì thể diện của hoàng gia.

Nên nói như thế nào, làm việc ra sao, cư xử với mọi người như thế nào, bản thân làm như thế nào,... thật sự không có cách nào liệt kê từng cái một.

Cho nên Giản ma ma tự nhận có bốn phận phải giám sát Cố Thiên tuân theo tam tông tứ đức, tuân theo đạo làm vợ.

Buổi chiều ngày hôm đó, sau khi Hàn Thác ăn uống no đủ, chúi chúi miệng đi đến thư phòng bàn công sự, Cố Thiên đang ở sân sau bị Giản ma ma giáo huấn một trận.

"Làm chính thê phải lấy hiền lương thực đức làm đầu; lấy sắc hầu người, mê hoặc phu quân nhận lấy sự sủng ái là hành vi bỉ ổi, chỉ có những thiếp thất có xuất thân đê tiện mới làm những việc này."

"Vương phi xuất thân từ Hầu phủ, càng phải thủ lễ biết tiến lui hơn so với những nữ tử tầm thường khác."

"Vương phi thân là nữ chủ nhân, việc quan trọng cần làm là làm sao quản lý nội viện Vương phi, mà không phải là một lòng quẩn quýt si mê với Vương gia."

...

Cố Thiên nghe xong những lời này, trên mặt lúc trắng lúc đỏ, mãi đến lúc mặt trời lặn về phía Tây còn chưa hết.

Giản ma ma nói một thôi một hồi, ý tứ trong ngoài lời nói đều là Cố Thiên là một quý nữ xuất thân danh giá, không chỉ không hiền thực mà còn lấy sắc mê người, chỉ coi trọng những hành vi dâm dăng trong phòng thê.

Cho dù là đời trước hay là đời này, từ xưa đến nay Cố Thiên đều được mọi người đặt trong lòng bàn tay mà yêu thương, có thể nói là cầm trên tay sợ rơi, ngâm trong miệng sợ tan. Dù là lúc Hàn Thác bức vua thoái vị soán vị thành công, lập nàng làm hậu rõ ràng là dụng tâm bất lương cũng chưa từng nói những lời khắt khe với nàng; ngược lại người trước người sau càng thêm chu đáo chăm sóc nàng.

Cho nên, Cố Thiên chưa bao giờ bị nói dù là nửa câu nặng nề, bây giờ nghe những lời này tất nhiên là không chịu nổi.

Mà hôm nay, cho dù nàng nhớ rõ Giản ma ma là người của Ninh Hoàng hậu ban cho cần cho bà ta vài phần kính trọng, khoan dung đề xuống những trách cứ oan ức kia, nhưng cũng không đề được sự khó xử khi nghe những lời này.

Hướng chi, Cố Thiên vốn đang cảm thấy khó chịu vì mình có chút yêu thích đối với chuyện này, thậm chí sinh ra khát vọng; trong lòng có chút nôn nóng bất an.

Cứ như vậy không khác nào thêm dầu vào lửa, làm nàng xấu hổ đến mức không thể đối mặt với chính mình được nữa.

Cố Thiên lập tức kêu Bích Linh Bích Lạc, kêu gào muốn thu dọn đồ đạc, chuyển đến ở Từ Vận Sơn viện.

"Vương phi, không đợi Vương gia trở về thương lượng một chút rồi mới quyết định sao?" Bích Lạc thăm dò.

Nàng ấy không nhắc đến Hàn Thác còn đỡ, vừa nhắc đến hắn là Cố Thiên cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa, nhảy dựng lên như là bị người ta đập trúng đuôi "Ta muốn ở đâu là chuyện của ta, ai cần hắn quản chứ."

Bích Linh Bích Lạc trao đổi ánh mắt với nhau một cái, đến lượt Bích Lạc khuyên "Tiểu thư, quần áo của người có mấy rương lớn chưa nói đến, còn có đồ trang sức cùng những đồ vật khác nữa, không tốn hai ba ngày thì chưa thu dọn xong đâu."

Trước tiên xoa dịu người đã, chờ buổi tối Vương gia trở về tất nhiên có thể thuyết phục, Bích Linh vô cùng tin tưởng Hàn Thác.

Cố Thiên viết Bích Linh nói đúng, nhìn xuống mũi chân, nửa thỏa hiệp nói "Cho các ngươi nửa ngày thu dọn vài thứ bộ đơn giản, ta... Nhất định ngày mai ta sẽ chuyển đi, những cái khác thu dọn sau." Nàng đã quyết tâm, không chỉ muốn chuyển đi, còn muốn nghiêm ngặt hạn chế thời gian cùng số lần Hàn Thác đến Từ Vận Sơn viện, cũng không muốn chịu đựng sự sỉ nhục như hôm nay nữa.

Lúc Hàn Thác trở về dùng bữa tối, Cố Thiên thấy nhìn hắn chỗ nào cũng không vừa mắt, chỉ muốn chạy được bao xa thì chạy, cho nên cũng không ngồi bên cạnh hắn như thường ngày, mà là ngồi xuống phía đối diện.

không chỉ như vậy, nàng còn dặn dò Bích Linh Bích Lạc đi vào hầu hạ chia thức ăn.

Tóm lại, không muốn ở một mình với Hàn Thác.

Hàn Thác cảm thấy nhàn nhạt nhìn nàng một cái, bởi vì còn có hai nha hoàn ở bên nên vẫn chưa lên tiếng.

Sau khi ăn xong Hàn Thác lại đi đến tiền viện xử lý công vụ, lúc trở về đã sắp đến giờ tỵ.

Cố Thiên đã rửa mặt mũi, tẩy trang, mặc nội y xa tanh màu xanh da trời dựa vào giường đọc sách, thấy Hàn Thác trở về chỉ nhàn nhạt hỏi thăm một câu rồi không hề để ý đến hắn nữa.

Hàn Thác nhận ra sắc mặt Cố Thiên không đúng, thân mật nắm chóp mũi nàng "Hôm nay có nhiều việc cần giải quyết, không phải là ta cố ý lạnh nhạt với nàng."

hắn còn tưởng là do mình về muộn, Cố Thiên ở một mình cô đơn nên mới không vui.

Cố Thiên cũng không giải thích chỉ là quay đầu tránh hắn.

Bình thường hai người chơi đùa, đều là hắn tấn công nàng né tránh, lúc này đương nhiên Hàn Thác không thể biết không thích hợp, chỉ để ý đến việc vui đùa thân thiết.

Lại ôm người trở về giường, muốn đòi lấy phúc lợi của người làm phu quân.

không ngờ dù làm gì Cố Thiên cũng không chịu phối hợp, cuối cùng còn gấp đến khóc lên.

Hàn Thác không biết cuối cùng là nàng bị làm sao, hỏi nàng cũng không chịu nói, chỉ ở một bên rơi nước mắt.

"Được rồi, được rồi, nàng đừng khóc, nàng không muốn thì chúng ta sẽ không làm." Hàn Thác ôm Cố Thiên nằm xuống, dịu dàng dụ dỗ nói "Nàng không phải thích nhất là được ôm đi ngủ sao, hôm nay chúng ta ôm nhau đi ngủ, không làm gì hết."

Cố Thiên dựa vào ngực hắn, khóc càng lợi hại hơn.

Nàng muốn.

Cũng bởi vì muốn mới càng thấy xấu hổ, càng thêm khổ sở.

Nàng không phải là một nữ nhân đoan trang, nàng không biết vì sao mình lại muốn làm loại chuyện như vậy...

Sáng sớm hôm sau, lúc Hàn Thác rời giường Cố Thiên cũng tỉnh theo.

Từ trước đến giờ Cố Thiên đều dậy muộn, lúc trước đi đường hơn nửa là Hàn Thác nằm lại trên giường cùng với nàng, nhưng hôm nay đã về đến U châu, nhiều việc quần quanh người, Hàn Thác cũng không thể nhàn nhã như vậy nữa.

hắn thấy Cố Thiên cố gắng mở hai mắt liền cúi người hôn nhẹ lên thái dương nàng "Nàng ngủ tiếp đi, ta đi tiền viện nghị sự, lát nữa sẽ trở về ăn sáng với nàng."

Ai biết Cố Thiên đột nhiên ngồi dậy, động tác kiên quyết dứt khoát, dọa Hàn Thác nhảy dựng lên.

"Ta hầu hạ Vương gia rửa mặt mặc quần áo."

Cố Thiên vuốt mắt, chỉ mặc quần áo ngủ đã nhảy xuống giường.

Làm hiền thê, trừ phân phòng ngủ, thủ lễ cấm dục còn phải hầu hạ phu quân.

Hàn Thác đau lòng cho nàng, tất nhiên muốn nàng ngủ thêm một lúc nữa, có thể thấy được nàng tình dạ thoái mái như vậy cũng không từ chối, dang hai tay ra cho nàng mặc quần áo cho.

Xưa nay Cố Thiên chưa từng làm chuyện này, đương nhiên vô cùng không quen, khó khăn bận rộn một thời cuối cùng cũng miễn cưỡng mặc xong.

Mặc xong áo choàng, lại cảm thấy lưng đến bước cho hắn, cuối cùng còn không quên dùng tay nhỏ phui phui nếp nhăn trên áo cho hắn.

Lúc phui nếp nhăn trên vạt áo, không tránh khỏi phải ngồi chồm hổm xuống thấp. Lúc Cố Thiên ngồi xuống không thấy có gì khác thường, nhưng lúc đứng lên lại cảm thấy trời đất quay cuồng, mắt tối sầm lại, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chương 57

Thân thể Vương phi không khỏe, đây chính là chuyện lớn bằng trời.

Y chánh của Vương phủ - Lâm Nhạc Thiện đang trong giấc ngủ bị nội thị kéo dậy từ trong chăn, lôi kéo thẳng đến Tam Khác Đường, lúc đi vào đến Thùy Hoa môn mới coi như là tỉnh hẳn từ trong giấc mộng.

Bắt mạch cách một tấm bình phong, mạch tượng không chìm không nổi, ôn hòa mạnh mẽ, rõ ràng là vô cùng khỏe mạnh.

Lâm Nhạc Thiện ra vẻ sờ sờ chòm râu vốn không hề có, đôi mắt liếc sang Vương gia đang chau mày, lập tức quyết định không thể nói thẳng.

Nếu không không phải là nói cho hạ nhân cả phòng nghe rằng là do Vương gia chuyện bé xé ra to, chuyện ngu xuẩn đánh vào mặt chủ nhân như này, đừng nói là bây giờ Lâm Nhạc Viện đang tỉnh táo, mà cho dù đang nằm mơ hắn cũng không làm.

Ngay sau đó, hắn làm như thật cẩn thận hỏi thăm sinh hoạt làm việc, nghỉ ngơi, ăn uống thường ngày của Vương phi, cuối cùng đưa ra kết luận "Việc dưỡng sinh quan trọng ở sinh hoạt thường ngày, ăn uống đúng giờ, hôm nay Vương phi dậy sớm, vẫn luôn theo thói quen thường ngày là sau khi tỉnh dậy thì dùng bữa ngay, cho nên thân thể một môi vô lực mới có thể cảm thấy choáng váng đầu. Đợi thần kê cho đơn thuốc, uống mấy ngày sẽ không có chuyện gì nữa.

Hàn Thác nghe xong rõ ràng là thở ra một hơi, bọn hạ nhân cũng theo đó thở nhẹ ra một hơi, không khí căng thẳng trầm trọng trong phòng vừa rồi cũng tự động tiêu tan.

Cố Thiên chỉ là choáng váng một lúc lúc tỉnh dậy, lúc Hàn Thác ôm nàng về giường đã tỉnh lại, bây giờ nghe vậy tiếp lời hỏi "Ta có thai rồi sao?"

Lúc trước Phùng Thanh Loan cũng vì dậy sớm cảm thấy choáng váng đầu óc lại buồn nôn, mời đại phu đến chẩn bệnh, kết quả lại chẩn ra được hỉ mạch.

Mặc dù Cố Thiên không cảm thấy buồn nôn, nhưng dù sao đầu óc cũng thấy choáng váng, huống chi nàng cũng không phát hiện ra mình có chỗ nào khó chịu giống như bị bệnh, càng nghĩ càng thấy giống biểu hiện mang thai lúc trước Phùng Thanh Loan miêu tả cho mình.

Lâm Nhạc Thiện nghe vậy con người chuyển động, vừa nẩy chần mạch không thấy có hỉ mạch.

Có điều, hắn vẫn vươn tay ra một lần nữa, đặt lên khăn lụa để trên cổ tay Cố Thiên, biểu hiện nghiêm trọng chẩn mạch lại một lần nữa, lúc này mới nói "Vừa rồi mạch tượng của Vương phi bình thường không giống với mạch tượng khi mang thai" Vừa nói vừa bấm đốt tay tính toán một chút "Có thể là Vương gia Vương phi vừa thành thân, thời gian còn ngắn, cho dù có mang thai thật thì cũng chưa chẩn ra được, qua mấy ngày nữa mới có thể chẩn đoán chính xác được.

Lâm Nhạc Thiện là đại phu, đương nhiên cũng hiểu rõ phụ khoa, chờ một thời gian nữa, nguyệt sự của Vương phi đến tất nhiên tự biết là chưa mang thai, bây giờ hắn cần gì tự mình nói ra để mọi người mất hứng.

Cố Thiên nghe xong khó tránh khỏi có chút thất vọng, nếu nàng mang thai thì có thể nói với Giản ma ma rằng lúc trước mình làm vậy vì nổi dỗi tông đường, tránh người khác cho rằng nàng là nữ tử có hành vi không đứng đắn.

"Phương thuốc này uống bảy ngày, mỗi ngày uống hai lần sáng, chiều." Lâm Nhạc Thiện đã ở bên ngoài kê đơn, từ từ đưa lên cho Hàn Thác xem qua.

Hàn Thác biết một chút về dược lý, trên tờ giấy vuông vẫn viết đều là những loại thuốc bổ nóng, liền gạt đầu sai người đi sắc thuốc, lại dặn dò Lâm Nhạc Thiện mỗi tuần đến bắt mạch bình an cho Cố Thiên.

Lâm Nhạc Thiện vuốt vuốt chòm râu không có, đáp lại. Trước kia hắn là người trong Thái Y viện trong cung, các vị chủ nhân trong cung cùng lắm cũng chỉ mỗi tháng bắt mạch bình an một lần, mỗi tuần một lần đúng là hơi nhiều, có thể thấy được Vương gia rất yêu thương Vương phi, ngược lại bắt mạch cũng không tốn nhiều thời gian công sức, tốt nhất là nghe theo.

Thái y trong Vương phủ tất nhiên có phòng thuốc, nhà thuốc, thảo dược đông y còn đầy đủ hơn so với hiệu thuốc lớn nhất U châu, thuốc sắc xong được mang đến rất nhanh.

Hàn Thác tự mình bón thuốc cho Cố Thiên, lại ăn cơm cùng nàng, nhìn nàng ngủ ngon giấc, lúc này mới đi đến tiền viện làm việc, việc cần nghị sự buổi sáng cũng được rồi đến sau giờ Ngọ.

Ngày hôm đó nhất định rất nhiều chuyện xảy ra, vừa qua buổi trưa liền có một đội xe ngựa từ kinh thành đến Tỉnh Vương phủ.

Hóa ra là nhóm tú nữ trong cung đưa đến.

Nguyên Hòa để trong một năm mất đi hai đứa con trai, vô cùng đau lòng, đối với vấn đề con nối dõi của những đứa con còn lại lại càng thêm coi trọng. Ra chiếu tuyển tú, chỉ cần là Hoàng tử từ mười ba tuổi trở lên đều nhận được hai tú nữ do Hoàng đế đưa đến, Thái Tử trong Đông cung thì nhận được ba người.

Bên trong Vương phủ, trước giờ những chuyện như thế đều bẩm báo lại với Hàn Thác, nhưng bây giờ trong phủ đã có Vương phi, những chuyện trong nội viện hoặc chuyện về cơ thiếp tất nhiên phải giao cho Vương phi xử lý, như vậy cho nên người gác cổng đem toàn bộ sự việc bẩm báo lên Cố Thiên.

Cố Thiên ngủ đủ rồi tỉnh lại cả người đã khôi phục trạng thái phấn chấn, đi thực hiện việc hôm qua đã quyết định, chuyển đến viện Từ Vận Sơn.

Lúc Lý ma ma đến thông báo, Cố Thiên còn đang chỉ huy Bích Lạc tìm trong đồng hồ cưới đồ để tranh trí căn phòng, không nghĩ ngợi chút nào bèn nói "Ừ, dẫn người đến đây cho ta nhìn một chút."

một khắc sau, Lý ma ma đã dẫn người đến đây.

Viện Từ Vận Sơn cũng có bảy gian phòng chính, những phòng cơ bản thì cũng giống Tam Khác đường, chỉ là ở đằng trước có thêm mái hiên, bên trong có giường cho nha hoàn trực đêm ngủ.

Cố Thiên ngồi gần gần trên chiếc giường nhỏ, bày ra tư thế của một Vương phi nên có, nhận lấy cái quỳ của hai tú nữ.

Lần đầu nàng chân chính lấy thân phận của một Vương phi để làm việc, cảm giác vô cùng mới mẻ, vẫn chưa suy nghĩ kỹ việc trong Vương phủ có thâm cơ thiếp thì có gì không thích hợp, trái lại tràn đầy phấn khởi quan sát hai người vừa đến.

Hai tú nữ tên lần lượt là Vu thị và Sở thị, người cũng như tên.

Vu thị mười bảy tuổi, dung mạo diễm lệ, dáng người hơi cao, vóc người đầy đặn, mỗi khi bước đi thoi cao vút trước ngực lại nảy lên, nảy đến Cố Thiên cũng hoa cả mắt, khuôn mặt nhỏ không tự chủ được đỏ bừng lên.

May là trước khi ra gặp người Bích Lạc đã trang điểm lại cho nàng, lúc này có một lớp phấn dày che lại sắc mặt, người bên ngoài không thấy có gì bất thường.

Sở thị mười sáu tuổi, dáng dấp thanh tú, xinh xắn lạnh lợi, lúc nói chuyện giọng hơi nhỏ, thật sự là có một loại tư thái làm cho người khác thương yêu.

Cố Thiên biết năm trước Nguyên Hòa để cũng đưa tú nữ vào Vương phủ, liền dặn dò Lý ma ma đối chiếu với tình hình lúc đó để sắp xếp cho hai người họ.

Lý ma ma nhận lệnh mang hai người rời đi, Cố Thiên lại một lần nữa khí thế ngất trời tập trung vào "việc lớn" bố trí gian phòng.

Ban ngày vội vàng, không có lòng để nghĩ đông nghĩ tây, đêm xuống thì lại không như thế.

Giờ lên đèn, phòng trong Từ Vận Sơn việc về cơ bản đã sắp xếp xong, mắt thấy đã muộn hơn giờ cơm hàng ngày gần nửa canh giờ.

Từ sau khi thành hôn, mỗi ngày Cố Thiên đều ăn cơm cùng Hàn Thác, ngủ cùng giường, nghĩ rằng đó là chuyện đương nhiên, còn tưởng rằng Hàn Thác không biết mình đã chuyển đến phòng ở Từ Vận Sơn viện mới không đến đây, cho nên lệnh cho binh lính đi mời người ở Tam Khác đường.

Ai biết đội đã sắp được ba khắc binh lính mới trở về, "Vương gia đang bàn công sự với phụ tá, mời Vương phi dùng bữa trước, không cần chờ người."

Cố Thiên lè loi một mình ăn cơm, càng ăn càng cảm thấy lạnh lẽo, càng ăn càng không có khẩu vị, rõ ràng chỉ là một bát bình thường, bây giờ mới ăn được chưa đến nửa bát, mấy món ăn mang lên bao nhiêu lại mang xuống bấy nhiêu, cơ bản không động đũa đến.

Ăn cơm xong, rửa mặt mũi, lại đợi nửa canh giờ nữa, vẫn chưa thấy Hàn Thác trở về.

Cố Thiên nằm xuống trên giường nhỏ, không có tâm trạng làm gì cả, chỉ ôm gối ngáy ngủ. Bích Lạc thấy bữa tối Cố Thiên ăn được ít, nên bảo nhà bếp làm mấy loại bánh ngọt bình thường nàng thích ăn mang đến.

Đậu Hòa Lan vàng, Hạch đào hồ phách, Cừu Trọng cao, bánh bơ, trà Long Tĩnh, đều là màu sắc sáng rôm rốp người, nhìn thấy là thèm rõ dãi, đặt trên chiếc bàn, Cố Thiên đưa tay ra là có thể với được, nhưng mà nàng nhìn một cái cũng không nhìn, đừng nói là ăn.

Bích Linh cùng Bích Lạc trao đổi ánh mắt với nhau, đi lên trước khuyên nhủ "Vương phi, người ăn một chút gì đi, sáng nay Lâm y chánh cũng đã nói, phải ăn đúng giờ, không thể thích làm gì thì làm."

"không muốn ăn." Cố Thiên mềm nhũn nói một câu, ôm gối thay đổi tư thế, lại nói "Người lại đi xem xem có phải Vương gia còn đang bàn chuyện hay không, nếu ngài ấy đã bàn xong việc thì mời ngài ấy về đây, nếu còn chưa xong cũng nhớ nhắc lại với Từ Cao Lục nói với ngài ấy ta đã chuyển đến đây rồi."

Vào lúc này nàng sớm đã quên ngày hôm qua còn ý chí kiên định muốn hạn chế số lần Hàn Thác đến Từ Vận Sơn, chỉ muốn hần mau đến đây với nàng.

Bích Linh nghe lời đi ra ngoài, đi ra đến hành lang đúng lúc gặp Giản ma ma.

"Vương phi, cho dù bg bận việc không đến đây được, người cũng phải ăn cơm thật ngon, nếu không Vương gia biết được nhất định sẽ rất lo lắng." Bích Lạc còn đang khuyên nàng.

"Nhưng từ trước đến nay hần cũng chưa từng không ăn cơm cùng ta." Cố Thiên nói, nàng cũng vô cùng không hiểu tâm trạng của mình là như thế nào, bình thường luôn cảm thấy hần quán người, bây giờ hiếm khi hần không ở bên cạnh nàng lại thấy khó chịu, "Hơn nữa cũng đã qua giờ hội, nên nghỉ ngơi, sao hần còn chưa đến đây."

Giản ma ma lúc này bước vào cửa, nghe thấy câu nói này thì tiếp lời "Chuyện như này Vương phi phải rộng lượng, nếu Vương gia đến chỗ người khác ăn cơm cũng là chuyện bình thường, huống hồ hôm nay trong phủ còn có thêm hai người mới."

Cố Thiên nháy mắt một cái, ngây ngốc một hồi lâu mới phản ứng lại được ý của Giản ma ma.

"hần đang ở Tam Khác đường nghị sự." Nàng phản bác.

"Giản ma ma." Bích Lạc lên tiếng ngắt lời, trong lòng vô cùng bất mãn, đây mà là khuyên người sao, thật ra nàng cũng đã suy đoán đến việc này, nhưng mà nhìn bộ dáng của Cố Thiên làm sao dám nhắc đến chữ, chỉ sợ kích thích nàng, không nghĩ rằng lại bị Giản ma ma nói thẳng ra như vậy.

Giản ma ma đương nhiên tự cảm thấy mình có lý, không thêm để ý lời ngăn cản của Bích Lạc, tiếp tục nói "Chia sẻ mưa móc (chính là chia nhau xxx đó) chính là lẽ tự nhiên, cho dù Vương gia không đi đến phòng người khác Vương phi cũng phải khuyên Vương gia đi, không vì khai chi tán điệp cho Hoàng gia thì cũng vì danh tiếng hiền đức của Vương phi."

"... hần không ..."

Cố Thiên giống như không nghe thấy lời của Giản ma ma, vẫn kiên trì giải thích, chỉ là âm thanh cực thấp, rõ ràng là không đủ lòng tin, nói đến mấy chữ "sang phòng người khác" cuối cùng, miệng chỉ mấp máy không phát ra âm thanh.

Bích Lạc hiểu ý, nói giúp nàng "Đúng vậy, Vương gia đã nói người đang nghị sự, Vương gia sẽ không gạt Vương phi."

Đến phòng người khác cũng không phải là chuyện không thể để người khác biết, không cần phải lừa gạt.

Hơn nữa cho dù có lừa cũng không để một ma ma đến để vạch trần.

"Vương phi, sự thật mất lòng, những gì lão nô nói đều vì muốn tốt cho Vương phi." Giản ma ma lại không chịu thay đổi "Vương phi không còn nhỏ, phải hiểu chuyện, các người là nha hoàn thân cận, cũng không nên thuận theo tính tình Vương phi, nên khuyên người nhiều hơn..."

"đã nói hần không đến chỗ khác!" Cố Thiên đột nhiên cảm gối ném trên mặt đất, nhảy xuống dưới đất, đi ra bên ngoài "Nếu người không tin, ta sẽ đi tìm hần cho người thấy..."

Còn chưa nói xong người đã đi ra đến ngoài cửa.

Bích Lạc trừng Giản ma ma một cái, cầm lấy áo choàng trên giá đuổi theo "Vương phi, trời khuya lạnh..."

trên hành lang cách một trượng (một trượng Trung Quốc dài 3,33m) lại có một chiếc đèn lồng, cho dù là ban đêm cũng sáng trưng, nhưng nhìn ra xa làm gì còn thấy bóng dáng Cố Thiên nữa.

Bích Lạc gấp đến độ giậm chân, chỉ có thể tăng tốc đuổi theo.

Từ Vận Sơn xây phòng ở trên núi, hành lang dựa núi nhấp nhô, lúc cao lúc thấp, tất cả đều là bậc thang.

Cổ Thiên chạy chân không chạm đất.

Trong đầu nhảy qua nhảy lại tất cả những chuyện Hàn Thác đã từng làm vì nàng.

Nàng không muốn.

không muốn hấn cũng làm những chuyện đấy với người khác.

hấn đối với nàng dịu dàng nàng biết.

Nàng không muốn chia sẻ sự dịu dàng này cho người khác.

Đây là không nói đạo lý sao?

Đây là không hiền lương thực đức sao?

Cổ Thiên không biết.

Nhưng mà vừa nghĩ đến hấn sẽ tắm cùng người khác, thân mật hôn lên tóc người khác, thậm chí bón cho người khác ăn nàng liền khổ sở không chịu được.

Vóc dáng của Vu nữ và Sở thị lướt qua trong đầu nàng.

một người vu vật trời xinh, một người điềm đạm đáng yêu, có phải nam nhân cũng sẽ yêu thích không?

Bọn hấn sẽ đối với các nàng ấy dịu dàng hơn không?

Hàn Thác sẽ không như vậy đâu.

không phải hấn nói, là tự hấn cầu xin Hoàng đế tứ hôn sao?

Nàng không muốn gả cho hấn, trực tiếp từ chối hấn mà hấn còn làm như vậy, không phải thể hiện là hấn rất để ý đến nàng sao?

Cổ Thiên không biết mình bị làm sao, những chuyện Giả ma ma nói nàng đều hiểu, kiếp trước Isuc Hàn Thác nạp phi nàng không cảm thấy gì cả, trái lại còn có cảm giác vui vẻ.

Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 58

Hàn Thác thật sự là vô cùng bận rộn.

Những chuyện khác không nói đến, chỉ nói riêng chuyện quân sự này.

một tháng trước tiếp nhận quân đội ở biên cương của Sở vương, hơn nữa hấn cũng có quân đội cũ cho nên bây giờ lượng công việc còn tăng lên gấp đôi.

Nhưng mỗi ngày chỉ có mười hai canh giờ, người không phải làm bằng sắt, hấn cần ăn ngủ, còn phải dành thời gian cho tiểu kiêu thê nhà mình.

Cho nên thời gian có chút không đủ dùng.

Vốn ngày hôm nay trừ những việc cần làm thường ngày còn hai lần phải nghị sự, đều liên quan đến việc phải rời nhà đi xa.

Tháng mười một âm lịch giành được chiến thắng trước Thất Đát, theo quy định phải đi biên cương bố trí lực lượng phòng thủ, chỉ là Hàn Thác vẫn ở lại kinh thành, sau đó lại trì hoãn một thời gian dài, bây giờ không thể kéo dài chuyện này thêm được nữa, phải nhanh chóng xuất phát.

Đây là một chuyện.

Chuyện thứ hai liên quan đến lực lượng phòng thủ nơi giao nhau giữa Đại Ân và Ngoã Lạt (thời Minh chỉ các bộ tộc ở Tây Mông Cổ, bao gồm phía bắc Tân Cương, Trung Quốc và phía Tây nước Mông Cổ ngày nay) tiếp nhận của Sở vương. Liên quan đến việc có cần bố trí lại lực lượng canh phòng hay không, chờ hấn đi một chuyến đến đó, thật sự quên thuộc địa hình nơi đó mới có thể quyết định. Lần này chủ yếu là gặp mặt thuộc hạ cũ của Sở vương, nghe bọn họ báo cáo một chút. Tuy rằng nhiều vấn đề đã biết thông qua công văn, nhưng rất nhiều chuyện vẫn cần gặp mặt trao đổi.

Cho nên lần nghị sự thứ hai vô cùng tốn thời gian.

Đợi đến lúc cuối cùng nghị sự cũng xong, quyết định ngày khởi hành mới phát hiện đã qua giờ hội.

Hàn Thác nhớ đến một canh giờ trước Cố Thiên cho người đến mời mình về ăn cơm, khi đó không đi được lại không muốn nằng bị đói nên nói nằng ăn trước đừng chờ mình.

Cũng không biết là không có mình canh chừng nằng ăn được bao nhiêu.

Bên nhau sớm chiều hơn một tháng, Hàn Thác có thể biết Cố Thiên kén chọn như thế nào, chỉ cần hơi không hợp khẩu vị sẽ không đụng đũa, cũng khó trách lúc trước nhạc phụ đại nhân không qua loa mà mời đầu bếp từ bên ngoài về.

Nghĩ như vậy, người cũng đi đến Tam Khác đường.

Từ Cao Lục đã bẩm báo buổi chiều Vương phi chuyển đến Từ Vận Sơn.

thật sự Hàn Thác cũng không hiểu ra sao, không biết Cố Thiên ở Tam Khác đường có chỗ nào không hài lòng.

hấn sắp xếp cho nằng ở đây, mục đích chủ yếu nhất là gần, có thể nhìn thấy nằng bất cứ lúc nào.

Từ thư phòng đi đến phía sau nhà chính không đến nửa chén trà, hấn xử lý công vụ ở thư phòng thảnh thơi có thể rời đi đến nhìn nằng một chút.

Từ Vận Sơn tuy chỉ cách Tam Khác đường có một cái sân nhưng đi cũng mất hơn một khắc, hơn nữa đây là còn bước nhanh.

Nếu dịp nào bận rộn như hôm nay, cũng chỉ có thể đợi sau khi làm xong tất cả mọi thứ mới có thể đi tìm nằng.

Từ Cao Lục cầm đèn lồng đi phía trước, Hàn Thác đi phía sau, phía sau nữa có tám nội thị đi theo, chia nhau cầm quần áo, đồ dùng hằng ngày của hấn, đoàn người lũ lượt đi về hướng Từ Vận Sơn.

đi được nửa đường, Hàn Thác sờ sờ bụng, cảm thấy hơi đói bụng, hấn còn chưa dùng cơm nữa, liền dặn dò người hầu chuẩn bị bữa khuya.

đi qua cầu trúc, qua tám phù điêu, xa xa đã thấy Thủy Hoa môn của Từ Vận Sơn, chợt nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi bén nhọn vang lên, Từ Cao Lục bị dọa suýt nữa làm rơi đèn lồng xuống đất.

Hàn Thác nhú mày, bước chân nhanh hơn.

Lại gần chút nữa lại nghe thấy một giọng nữ vang lên "Tiểu thư, người đừng làm nô tì sợ, người mau tỉnh lại đi..."

Sau đó là tiếng khóc rung rức, rất nhanh lại biến thành tiếng ghen ngào quát tháo "Có ai không? Mau đến đây! Vương phi bị thương rồi!"

Lúc này Từ Cao Lục thật sự bị rơi cả đèn lồng xuống đất, có điều không phải do hấn ném mà là bị Hàn Thác đột nhiên đẩy ra chạy vượt lên trước va vào,

hấn không quay đầu nhặt lên mà chạy theo Hàn Thác.

Tiến vào Thủy Hoa môn, nhìn thấy bên ngồi quỳ chân ở thềm đá cuối hành lang, trong ngực ôm một cô gái mặc áo tím không phải Cố Thiên thì là ai.

Hàn Thác xông về phía trước, ôm ngang người Cố Thiên lên, hai mắt nằng nhắm chặt, trên thái dương có máu, hấn nhìn thấy liền bị sợ mất mật, tức giận quát lên "Nhanh tìm Lâm Nhạc Thiện đến đây!"

nói xong ôm Cố Thiên nhanh lên bước trên thềm đá, chạy nhanh về phòng chính.

Lâm Nhạc Thiện trong phòng vừa tắt nến chui vào trong chăn, cửa lại bị gõ ầm ầm giống lúc sáng.

hấn vô cùng bất đắc dĩ đứng dậy khoác áo, chui vào trong chăn.

Người đến quả nhiên là nội thị thân cận của Vương gia, không nói gì đã túm lấy Lâm Nhạc Thiện lôi ra ngoài, "Mau lên, Lâm y chánh, Vương phi bị thương rồi!"

hấn cũng biết nhất định lại là Vương phi!

Lâm Nhạc Thiện đã đến Vườn phủ mấy năm, vẫn luôn vô cùng nhân hạ, xưa nay chưa từng một ngày phải khám bệnh hai lần.

hắn là y chánh, không phải là đại phu không có phẩm cấp, chỉ phụ trách xem bệnh cho chủ nhân.

Vương gia thân thể khỏe mạnh, từ lúc hắn đến đây còn chưa thấy Vương gia bị bệnh lần nào, chỉ cần một tháng chẩn mạch bình an một lần là được. Nếu gặp lúc Vương gia dẫn quân xuất chinh, một lần đi là đi đến nửa năm, hắn lại không cần đi theo, ở trong Vườn phủ ăn uống, xem sách thuốc, chơi cờ vây, cho cá ăn, chăm sóc hoa cỏ, ngân lượng vẫn được nhận không thiếu chút nào, không biết có bao nhiêu nhân hạ.

Xem ra sau khi Tần Vương phi đến, những ngày tháng thần tiên của hắn sắp kết thúc rồi...

"... Những vết thương còn lại đều không quá đáng lo, chỉ là cái trán bị một vết thương ngoài da, thần có thuốc trị thương, sẽ không để lại sẹo, không ảnh hưởng đến khuôn mặt..."

Lâm Nhạc Thiện từ tốn nói.

Dưới góc nhìn của hắn, Vương phi như vậy đã là rất may mắn, bị ngã từ nơi cao như vậy xuống mà lại chỉ bị thương ngoài da.

Đương nhiên, Lâm Nhạc Thiện không thể kiểm tra vết thương trên người cho Cố Thiên, là do Hàn Thác tự mình kiểm tra, Lâm Nhạc Thiện cũng không lo lắng sẽ chẩn đoán sai chuyện như vậy.

"... Chỉ là bị ngã từ trên cao xuống, đầu khó tránh bị chấn động, bệnh này không phát tác ngay lập tức, phải quan sát thêm hai ngày mới có thể đưa ra kết luận chính xác."

Lúc này Cố Thiên đã tỉnh lại cho nên Lâm Nhạc Thiện cũng không lo lắng lắm.

Nếu thật sự bị chấn thương ở đầu, phần nhiều là bị hôn mê bất tỉnh.

hắn trò chuyện qua loa vài câu với Cố Thiên, thấy ngôn ngữ của nàng rõ ràng, suy nghĩ rõ ràng, cũng không có cảm giác choáng váng đầu óc. Trong lòng nghĩ không có chuyện gì cả.

Lâm Nhạc Thiện chỉ xuất phát từ thói quen cẩn thận của một đại phu nên mới nói cần quan sát thêm hai ngày nữa.

Hàn Thác ra lệnh Từ Cao Lục ngủ ở phòng bên cạnh có tình huống gì xảy ra còn có thể nhanh chóng xử lý.

Chờ bọn hạ nhân đều lui ra ngoài, chỉ còn Hàn Thác và Cố Thiên, lúc này hắn mới hỏi nàng "Rắc cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao không mang theo người nào đã chạy ra ngoài, tại sao lại đi lại lung tung trên hành lang?"

thật ra Hàn Thác đã hỏi được đáp án từ chỗ Bích Lạc, nhưng hắn vẫn muốn nghe chính Cố Thiên nói. Cố Thiên ôm đầu gối ngồi ở trên giường, cái trán bị quần băng, vành mắt đỏ lên, lỗ tai cũng hạ xuống, lộ ra dáng vẻ nhỏ nhỏ một nắm làm cho người yêu thương.

Đổi lại là bình thường, Hàn Thác đã sớm ôm người vào trong lòng, nhưng hôm nay hắn chỉ đứng trước giường nhìn nàng, chờ nàng trả lời câu hỏi của hắn.

Cố Thiên ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong đôi mắt nhanh chóng dâng lên hơi nước, trước khi nước mắt kịp rơi xuống, đột nhiên quỳ một chân, nhào lên ôm Hàn Thác, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào hóm vai hắn, nghẹn ngào nói "Ta không muốn."

"Nàng không muốn cái gì?" Hàn Thác lại không ôm ngược lại nàng.

"không muốn chàng đi theo người khác..." Cố Thiên nói xong, nước mắt đã rơi xuống vạt áo ở bả vai hắn.

Nước mắt rất nhanh thấm ướt lớp vải mỏng manh, cảm giác ẩm ướt này khiến Hàn Thác mềm lòng đi mấy phần, giọng điệu cũng nhẹ nhàng theo "không phải ta đã nói ta đang nghĩ sự sao, tại sao lại không tin ta? Hay là cái ma kia làm cho nàng tin tưởng hơn người phu quân là ta đây sao?"

Cố Thiên ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, cái miệng nhỏ nhắn đóng mở hai lần mới nói "không phải..."

Nàng oan ức cúi thấp đầu "Chỉ là ta cảm thấy khó sợ, vừa nghĩ đến... Vừa nghĩ đến nếu Vương gia đối với người khác giống như đã từng đối với ta, ta sẽ cảm thấy khó chịu... Ta không muốn..."

sẽ đổ kị, có ghen tuông, muốn độc chiếm, đó là biểu hiện quan tâm, nói rõ ràng rằng nàng có tình ý với hắn.

Trong lòng Hàn Thác như nở hoa, nhưng trên mặt vẫn sa sầm, đành hoàng trịnh trọng hỏi "Vậy nàng muốn ta làm sao bây giờ?"

Cố Thiên trầm thấp lắm lắm một câu, nhỏ đến mức như không phát ra âm thanh.

Có điều, Hàn Thác vẫn nghe rất rõ ràng.

Nàng nói chính là "Có thể muốn chàng không đi theo người khác không?"

"Được!" hắn đáp.

Hàn Thác quá thoải mái làm cho Cố Thiên khó có thể tin, "thật sao?"

"Ta đã lừa nàng bao giờ chưa?" hắn hỏi.

Cố Thiên vô cùng nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó nghiêm túc lắc đầu.

"Vậy không phải được rồi sao." Hàn Thác vò vò đỉnh đầu nàng.

Cố Thiên cười cười, lần thứ hai nhào vào trên người hắn, bởi vì được hắn nhân nhượng mà tiến thêm một bước yêu cầu nói "Vậy mỗi bữa chàng phải ăn cơm với ta, một người ăn cơm cảm giác thật là không tốt."

"Ừ, nàng chuyển đến đây, cách ta xa như vậy, bận rộn không kịp đi lại làm thế nào bây giờ? Lại chuyển về Tam Khác đường được không?" Hàn Thác nhân cơ hội dụ dỗ.

hắn nghĩ đến tâm tư của nàng, nếu nàng không muốn, hắn đương nhiên sẽ không cưỡng ép, nhưng vẫn muốn tranh thủ một lần, còn nữa, phải tìm hiểu xem vì sao nàng lại muốn chuyển đến đây.

"Nhưng mà..." Cố Thiên do dự nói "Giản ma ma nói, phân viện ở là quy tắc nhất định phải tuân thủ, ngay cả Hoàng đế Hoàng hậu cũng không thể vi phạm..."

Chỉ có như vậy thôi sao?

Hàn Thác không quá tin tưởng, đầu của nàng nếu như tuân thủ những lễ tiết cổ hủ như vậy, lúc trước một mình cười ngửa với mình, lại bị mình ôm, còn có tiếp xúc da thịt, sao còn có thể từ chối mình liên tiếp như vậy chứ.

"Giản ma ma còn nói cái gì?" hắn chẳng muốn khách sáo nữa, hỏi thẳng.

Cố Thiên buông hai tay ra, lại ngồi ở trên giường, ôm lấy đầu gối, cúi đầu xuống, khôi phục tư thế ban đầu, rõ ràng là không muốn trả lời.

Hàn Thác ngồi xuống bên giường, đưa cánh tay ra ôm lấy nàng kéo nàng ngồi lên chân mình, nắm cằm nàng ngẩng đầu lên "Chúng ta là phu thê, nàng có tâm sự gì, suy nghĩ gì, có chuyện gì vui vẻ, hoặc có gì bị ủy khuất, bất kể là chuyện gì, cũng có thể nói cho ta biết. Những chuyện có liên quan đến nàng ta đều muốn biết."

"Bà ta còn nói..." rõ ràng là Cố Thiên đã thả lỏng nhưng vẫn còn áp úng, cuối cùng coi như cũng lên tiếng "nói ta lấy nhan sắc hầu hạ người, nói làm Vương phi không thể như vậy, nếu không chính là nữ tử không đứng đắn..." nói xong từ chối lại cúi đầu.

Lúc Hàn Thác nghe được câu lấy sắc hầu hạ người thì không nhịn được bật cười, chờ nghe đến về sau đã muốn đánh người rồi. Đương nhiên là đánh Giản ma ma kia, còn dám quản cả chuyện phòng the của Tĩnh vương hân.

"Nàng có cảm thấy bà ta nói đúng không?"

Cố Thiên nhỏ giọng nói "Có chút đạo lý."

"Đạo lý thì có đạo lý, chỉ có điều..." Hàn Thác có ý nói một nửa, quan sát phản ứng của Cố Thiên.

Quả nhiên nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, hỏi "Tuy nhiên làm sao? Chàng cảm thấy bà ta nói không đúng sao?"

Hàn Thác lạnh nhạt nói "Giản ma ma cả đời không lấy chồng, những đạo lý giữa phu thê này bà ta đều là đọc được trên sách. Đạo lý trên sách tất nhiên là đúng, chỉ có điều hơi phiến diện, chỉ nói là thê nên làm gì, nhưng lại không nói phu thê nên làm sao. Giống như dẫn binh đánh giặc, nếu như có thể có thể kết hợp giữa lý thuyết trên sách và kinh nghiệm thực chiến, đó mới là làm ít mà hiệu quả nhiều, là đạo lý quyết định việc đánh đâu thắng đó.

Cố Thiên như hiểu như không, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mới nói "Vậy phu quân cần làm gì?"

Hàn Thác nói nhẹ bên tai nàng một câu.

Trong nháy mắt mặt Cố Thiên đỏ bừng lên.

Hàn Thác thừa thắng xông lên nói "một thê tử hiền lương đương nhiên nên lấy nhu cầu của phu quân làm đầu, hết sức thỏa mãn phu quân, có đúng không? Nếu như một mực tự mình nghĩ là đương nhiên, mà quên mất nhu cầu của phu quân, còn có thể thật sự coi là thê tử sao?"

Cố Thiên lắc đầu.

"Cho nên, những điều Giản ma ma nói chỉ là những lý luận suông, không phải đạo giữa phu thê thật sự, biết không, nếu như nàng nghe theo thì hỏng. Hàn Thác bấm sát không buông, muốn một lần quyết định.

"Ta không muốn nghe bà ta..." Cố Thiên ngập ngừng nói "Ta ghét bà ta, bà ta nói... Ta nên chủ động để chàng đi tìm người khác... Ta không muốn."

Đối với hành vi "Kẻ tội" sau lưng người khác như này, nàng có chút không quen, nhưng sau khi nói xong, cảm thấy trong lòng đỡ xuống một tảng đá nặng, cuối cùng cái gì cũng nói với Hàn Thác, không còn che giấu.

"Ta cũng không cần." Hàn Thác học giọng điệu của nàng, "Chúng ta đều ghét bà ta, sẽ đưa bà ta đi nơi khác, không cần tiếp tục nhìn thấy bà ta nữa, có được không?"

Cố Thiên rất muốn gật đầu, nhưng cuối cùng vẫn do dự "Bà ta do di đưa đến, không thể trả về."

"không sợ." Hàn Thác hôn nhẹ lên gò má nàng "Chúng ta đưa bà ta đến Trang tử, để cho bà ta cách xa chúng ta, mẫu hậu cũng sẽ không biết. Nàng cũng không cần ra mặt, để ta xử lý."

Đối với người do Ninh Hoàng hậu đưa đến, cho dù là nam hay nữ, già hay trẻ, Hàn Thác đều không có hảo cảm, đặc biệt là lão thái bà như này sẽ tạo thành ảnh hưởng với Cố Thiên, tuyệt đối không thể giữ lại.

Hàn Thác không phải Cố Thiên, hẳn căn bản không tin Ninh hoàng hậu sẽ có lòng tốt, cũng không tin bà ta sẽ có lòng tốt trợ mắt nhìn hắn và Cố Thiên cầm sắt hài hòa, qua lại thân mật với Cố gia, hẳn còn không định chủ động ra tay, nhưng lòng thả người dù sao cũng phải có.

Hiếm khi Glán ma ma tự mình gây ra chuyện, cơ hội tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ qua.

Cố Thiên cuối cùng gật gật đầu, yên tâm dựa vào lồng ngực hắn.

Hàn Thác sao lại tốt như vậy chứ?

Làm sao bây giờ, hình như nàng còn thích hắn hơn lúc sáng.

yêu thích?

Từ này lặp lại một lần trong đầu nàng.

Cố Thiên đột nhiên có chút bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 59

Editor: huyetsacthiensu

Nàng thích Hàn Thác?

không phải là loại thích bình thường kia.

Mà là loại thích làm cho tâm trạng con người trở nên vui vẻ.

Cho nên, hôm nay tâm trạng của nàng mới có thể khác thường như vậy, hành vi càng quá đáng đến chính mình cũng cảm thấy khó mà tin nổi...

Cố Thiên bị điều đột nhiên nhận ra này làm cho kinh hãi đến không nói nên lời, nhìn chằm chằm vào nam nhân trước mặt.

Chỉ là cái nhìn này vào mắt Hàn Thác lại thay đổi thành ý nghĩa khác.

Hai mắt mới khóc còn long lanh nước mắt, những giọt nước mắt trong suốt, trông như cát giấu những vì sao trong đôi mắt, nhìn hắn chằm chằm, thật sự là muốn hút mất hồn phách của người khác mà.

Hàn Thác đột nhiên đè Cố Thiên xuống giường, cúi người xuống hôn lên môi nàng, hai tay cũng dạo chơi xung quanh.

Cố Thiên hơi từ chối, liền nghe hắn nói "Nàng đã quên muốn là vợ hiền phải thỏa mãn nhu cầu của chồng sao?"

Nàng không thể làm gì khác là thu lại hai tay đang đẩy tay hắn.

Nhưng mà, hình như có gì không thích hợp lắm...

không kịp suy nghĩ gì thêm, Cố Thiên đã bị những động tác của Hàn Thác làm cho thất thần, đầu óc trống rỗng, cũng không còn cách nào để suy nghĩ.

Dưới hiên, hành lang, bốn thị vệ truyền lệnh, một người nhanh chóng biến mất, xách com, bung khay, nhóm than, cùng nhau hưởng thụ gió lạnh mùa xuân thổi đến nửa canh giờ, mới nghe thấy Tĩnh vương điện hạ gọi bọn họ vào phòng bày đồ ăn.

Hàn Thác sai người chuẩn bị lẩu, trên dưới hai tầng đặt một ống khói bằng sứ Thanh Hoa đặt trên chiếc bàn thấp, món ăn là cá tôm cua gà để trong bốn khay tròn, thịt bò thịt dê, các loại rau xanh tươi mới, còn có mì sợi.

hắn cho lui tất cả hạ nhân, cùng Cố Thiên ngồi vây quanh chiếc bàn nhỏ, tự tay nhúng thức ăn.

Lúc bắt đầu còn có thể nhớ kỹ gấp cho Cố Thiên một nửa, gấp cho mình một nửa, nhưng hắn còn chưa ăn com tối, vừa rồi lại là một hồi tiêu hao thể lực, đói bụng đến mức thật sự là nóng ruột rồi, dần dần ăn ngấu nghiến, cũng không thêm lo lắng chăm sóc cho Cố Thiên nữa.

"Vương gia còn chưa ăn tối sao?"

Cố Thiên cũng đói bụng, thể nhưng từ trước đến giờ đều ăn rất nhã nhặn, không nóng không vội, tất nhiên rảnh rỗi để chú ý đến những cái khác.

"Vẫn bận nghị sự cho nên còn chưa ăn."

Nghe câu trả lời của Hàn Thác, Cố Thiên càng cảm thấy tự trách, công vụ của hắn bẽ bộn, thân là thê ử đã không thể phân ưu giúp hắn mà còn chỉ lo phát tiết tâm trạng của mình, ngay cả chuyện ăn com đơn giản như này cũng không quan tâm, thật sự là không nên.

"Vương gia" nài nỉ mềm mại gọi hắn một câu, nói tất cả ý nghĩ của mình cho hắn.

Đóa hoa vui sướng trong lòng của Hàn Thác đã phát triển thành cả một ngọn đồi, đẹp đến mức làm cho lòng mày khóe mắt của hắn tất cả đều là ý cười, một người ngoài đời lại một kiểu thể chăm sóc tỉ mỉ, vượt xa khỏi sự kỳ vọng của hắn.

"Lại đây." Hàn Thác bỏ đũa xuống, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh ra hiệu.

Cố Thiên ngoan ngoãn đi đến, còn không đợi nàng ngồi vững đã hôn lấy nàng, giữa răng môi hắn đều là mùi thịt, nàng cũng như vậy, ai cũng không cần ghét bỏ ai.

Nhưng mà, rõ ràng là Hàn Thác không thỏa mãn với một cái hôn, hắn bắt đầu động thủ cởi quần áo của nàng, nàng giăng co "Vương gia, người còn chưa ăn no, ăn nhiều thêm một chút đi."

Nhưng thật ra là Cố Thiên còn chưa ăn no.

Hàn Thác nói "Ta chưa ăn no."

Động tác trên tay cũng không dừng lại.

Món hắn muốn ăn nó không phải lẩu mà là nàng.

Cố Thiên hoàn toàn không hiểu nghĩa bóng trong câu nói của hắn, phụ họa nói "Ta cũng chưa no, chúng ta ăn tiếp đi..."

"Được. Hàn Thác đồng ý cực kỳ thoải mái "không phải chúng ta đang ăn sao."

Từ cuối cùng bật ra khỏi miệng Hàn Thác thì cái nội y cuối cùng trên người Cố Thiên cũng bị hắn cởi ra, cuối cùng Cố Thiên cũng biết đói bụng và ăn mà hai người đang nói đến không phải là một.

Khuôn mặt bị khí nóng của lẩu hun đến hồng hồng lại hồng thêm mấy phần, biến thành một quả lựu đỏ khiến cho người ta thêm nhỏ dãi.

Cố Thiên không ngốc chút nào, lúc này lúc ăn com, nàng đã nghĩ rõ ràng là có chỗ nào là lạ rồi.

Thân là hiền thê nên xuất phát từ góc độ của phu quân, thỏa mãn nhu cầu của phu quân là không sai, nhưng Hàn Thác lại nói nhu cầu thành...

hắn chẳng qua chỉ muốn là mình không từ chối hắn làm chuyện này mà thôi.

Nàng cũng không muốn từ chối, nàng cũng thích, đặc biệt là sau khi nhận ra tình cảm của mình, càng không có lý do để từ chối hắn.

Mặc dù Cố Thiên không tiện nói ra khỏi miệng việc mình cũng có chút yêu thích chuyện này, nhưng việc này cũng không cản trở nàng đáp lại.

Chỉ là hành động học theo Hàn Thác khuấy đảo đầu lưỡi cực nhỏ đã làm cho hắn chấn động, mang đến hành động càng thêm điên cuồng của hắn.

Trời tối người tĩnh lặng, mây tan mưa tạnh.

Sau khi sự vui thích cực hạn qua đi, mặc dù thân thể hai người mệt mỏi, nhưng tinh thần đặc biệt phấn chấn.

"Mùng một tháng sau, ta phải đi bổ trí lực lượng canh phòng."

Hàn Thác nhẹ giọng tuyên bố kết quả nghị sự của cả buổi chiều nay.

Hôm nay là ngày hai mươi tư, cách mùng một còn sáu ngày, Cố Thiên vừa bất ngờ vừa không muốn "Cần đi trong bao lâu?"

"Đầu tiên là đi đến vùng núi Cẩm cô, sau đó lại đi Sơn Tây, hai nơi chắc mất khoảng ba, bốn tháng."

Bây giờ là tháng ba, đợi hấn về ít nhất cũng phải tháng bảy.

Cố Thiên ôm lấy cánh tay của hấn kéo rồi lại kéo, nàng vừa mới phát hiện tình cảm của mình với hấn lại phải cách xa lâu như vậy, nàng không muốn tách ra.

Nhưng mà, đó là chuyện đúng đắn, nàng không thể nói không được, thế giới của nam nhân là ở bên ngoài, nàng phải làm hậu phương vững chắc cho hấn...

Để quán triệt suy nghĩ trên, ngày hôm sau Cố Thiên liền bắt đầu tự tay thu dọn đồ dùng cho hấn.

Là một hiền thê không có chút kinh nghiệm nào, nàng làm việc này hoàn toàn dựa vào hai chữ sẵn sóc.

Các loại quần áo để thay chia ra là quần áo mùa xuân và quần áo mùa hè, mỗi bọc mười lăm bộ. Vì nghe nói ở biên cảnh có thảo nguyên, đêm đến nhiệt độ hạ thấp, liền mang theo cả quần áo mùa thu, ngay cả quần áo mùa đông cũng mang theo, mỗi mùa mười bộ.

Như thế cũng chưa đủ, đi hành quân đều phải sống trong lều bạt, lo lắng hấn ngủ không thoải mái, lại chuẩn bị thêm chăn, thảm lót mỗi cái hai bộ.

Bổ phòng có lẽ phải đi đường nhiều, biên cương nhất định không có đường bằng phẳng, giày nhất định là nhanh hỏng hơn so với ở trong thành cho nên lại mang theo mười đôi giày.

...

Mới có hai ngày nàng đã đóng gói đồ đầy hai rương vậy mà Cố Thiên còn cảm thấy mới được một nửa mà thôi.

Nếu không phải Hàn Thác ngăn nàng lại, chỉ sợ nàng còn mang theo đồ chất đầy xe ngựa, hoàn toàn không thua Ninh thị khi lần đầu Cố Phong xuất quân khi xưa.

"Quần áo nếu không mang đủ, đến lúc nóng lạnh không có đồ thay thì làm sao? Còn giày nữa..."

Mãi đến tận lúc trước khi đi, Cố Thiên còn đang thuyết phục Hàn Thác mang nhiều đồ đi một chút.

"Ở biên cảnh có thành trấn, nếu thật sự không đủ, có thể mua tạm." Hàn Thác động viên nói "Nàng đừng quá lo lắng, ta đã đi qua nhiều nơi, không sao đâu."

"Trần nhò nơi biên thành sao có thể so với tay nghề của tú nương trong phủ chứ, nhất định là không thoải mái, vừa không bền lại không vừa người, hay là mang thêm năm bộ nữa... Hai bộ, hai bộ được không?"

Nàng cố ý kéo dài âm cuối, hy vọng thông qua làm nũng có thể làm hấn lui một bước.

Hàn Thác vì câu nói "Trong nhà" kia làm cảm động, gật đầu đồng ý.

"Vậy ta đi lấy thêm." Cố Thiên hưng phấn trở mình một cái đứng lên, muốn lập tức xuống giường lấy thêm đồ.

Hàn Thác kéo nàng nằm xuống "Sáng ngày mai để bọn nha hoàn lấy thêm, nàng mau ngủ đi."

"không muốn ngủ..." Cố Thiên lấp bắp nói, mơ hồ lộ ra tiếng khóc nức nở.

Đây là buổi tối cuối cùng, nếu nàng ngủ, lúc tỉnh lại sẽ không nhìn thấy hấn.

Đáng tiếc, cho dù Cố Thiên kiên trì như thế nào, cuối cùng cũng không ngăn được con buồn ngủ ập đến.

Ánh nắng sớm chiếu vào trong phòng, Cố Thiên dần dần tỉnh lại, tâm trạng của nàng vô cùng lạ, hai mắt nhắm chặt không muốn mở ra.

Người bên cạnh đã biến mất, sờ vào chỉ có đệm giường lạnh lẽo.

Nàng biết hấn sẽ không đánh thức nàng, vì sợ nàng sẽ khóc, ngay cả lời từ biệt cũng bỏ qua...

Tác giả có lời muốn nói: Đợi đã...

Tại sao giường lại lay động, bên tai còn có tiếng bánh xe lộc cộc?

Cố Thiên mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong xe ngựa.

Nàng ngạc nhiên ngồi dậy, vén rèm cửa sổ xe lên, nhìn thấy Hàn Thác cười trên bạch mã, tư thế oai hùng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 60

Editor: huyetsacthiensu

Nhìn thấy khuôn mặt lộ ra sau rèm cửa sổ, Hàn Thác cười thúc ngựa tiến lên, nhảy lên xe ngựa.

Rèm xe vừa mở ra, một thân thể mềm mại đột nhiên nhào vào trong lòng, lực lớn đến mức hấn gần như phải ngửa người ra sau.

Hàn Thác vội vã ổn định thân người.

"Vui đến như vậy sao?" hấn cười nói, vừa nói vừa ôm Cố Thiên ngồi xuống.

Cố Thiên treo người ở trên cổ Hàn Thác, dán vào má hấn cọ tới cọ lui, cười duyên liên tục "Vương gia, sao chàng lại tốt như vậy chứ?"

"Ừ, ta sợ để nàng ở nhà, đợi đến lúc ta trở lại Vương phủ thì Vương phủ đã bị chìm trong nước mất rồi." Hàn Thác nghiêm túc nói.

Tại sao lại có nước?

Cố Thiên nháy mắt nhìn hấn, một lúc lâu sau mới hiểu, hấn đang chế nhạo nàng hay khóc đây mà.

"không thèm để ý đến chàng nữa." Nàng đánh lên bả vai Hàn Thác, quay lưng lại phía hấn.

Hàn Thác nắm lấy quả đấm nhỏ của Cố Thiên "Nếu không muốn để ý đến ta, vậy nhất định là không muốn ở cùng với ta, được, để ta lệnh cho Lâm Tu đưa nàng trở về." hấn cất giọng gọi "Lâm..."

Cố Thiên vội vã xoay người, che miệng hấn không cho hấn gọi người "Ta không về."

nói xong lời này, nhìn thấy Hàn Thác cười đến mức khoe miệng cũng sắp ngoác đến mang tai mới biết hấn đang đùa nàng.

"Vương gia luôn bắt nạt ta." Cố Thiên oán hận nói.

Hàn Thác cười không nói, rõ ràng là nàng quá ngây thơ dễ mắc lừa, vài ba câu đã mắc câu, cũng không tốn công suy nghĩ, cũng là hấn nếu đổi lại có tâm tư bất chính, chỉ sợ nàng bị người ta bán đi còn giúp người ta đếm tiền.

Hai người vanh tai tóc mai chạm nhau một lúc lâu, Cố Thiên chợt nhớ ra một chuyện "Ta không mang đồ gì cả..."

Ngay cả quần áo để tắm rửa cũng không mang.

"đã chuẩn bị tất cả cho nàng rồi." Hàn Thác xoa xoa đỉnh đầu nàng "Những đồ trong nhà kia không mặc được, gọi người mua cái khác."

Đem đến lúc ngủ ở dịch quán, Cố Thiên thấy Hàn Thác chuẩn bị đồ dùng vì nàng, quần áo của người Hồ thuần một màu, quần dài váy ngắn, còn có giày da dê.

Mấy ngày đầu, Cố Thiên cũng không hiểu vì sao Hàn Thác lại chuẩn bị cho nàng những đồ này, mãi đến tận năm ngày sau, đoàn người không đi đường lớn nữa mà chuyển sang đường nhỏ, sau đó lên núi, Cố Thiên có thể tự trải nghiệm mới dần dần hiểu được.

Đường núi gồ ghề chật hẹp, xe ngựa không thể đi qua, lần thứ hai nàng và Hàn Thác cưỡi chung một con ngựa.

Lúc này, sự tiện lợi của quần áo người Hồ mới phát huy.

Vượt qua núi lớn, tiến vào thảo nguyên, không còn dịch quán nghỉ chân, buổi tối chỉ có thể ngủ ở lều trại.

Bầu trời thảo nguyên mênh mông xanh thẳm, so với địch quan Lam Bảo thạch của Hoàng hậu còn trong xanh hơn, mặt đất như một tấm tơ lụa màu xanh lục trải dài ra, quanh co uốn lượn, khoáng trời xanh thẳm cùng chân trời xa xôi dường như không có điểm dừng.

Cố Thiên chưa từng nhìn thấy cảnh sắc thiên nhiên mênh mông rộng lớn như vậy, sau khi chấn động, chỉ cảm thấy ở nơi thiên địa rộng lớn như này lòng dạ cũng phóng khoáng theo, dường như không có ưu phiền.

Chẳng trách khi đó Hàn Thác không muốn ở lại kinh thành.

Nhưng mà, bọn họ chỉ ở lại đây nửa tháng, sau đó khởi hành đi Sơn Tây, ưu phiền cũng theo đó mà đến.

Sơn Tây Đô ti Chi huy sứ là một người quen với việc luồn cúi, ở Đại Đồng đã chuẩn bị một trạch viện xa hoa, hơn nữa trong trạch viện còn bố trí mỹ nhân, trong đó bao gồm cả tuyệt sắc ca cơ hẳn tìm được từ Bách Hoa ở U châu.

Đương nhiên, chuyện như thế Cố Thiên không thể nào biết được.

Mặc dù biết Tĩnh vương dẫn theo một cô gái, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến người đó là Vương phi, chỉ cho rằng đó là ái thiếp. Tuy rằng lúc gặp mặt cũng không quên nịnh bợ, nhưng sẽ không thật sự cho đó là chuyện lớn.

Những người biết thân phận của Cố Thiên, năm người Cố Phong, Lý Vũ Thành, Lâm Tu, Hồng Hoa cùng Bạch Hoa đều sẽ không đến trước mặt nàng nói huyền thuyên.

Sau khi ở lại Mặc Viên, Hàn Thác liền bắt đầu gấp gờ mỗi người trong Tam ti Sơn Tây, tìm hiểu tình hình của địa phương.

Cố Thiên chỉ có thể tự mình giết thời gian.

Dừng chân trong đại trạch, mỗi ngày cũng có những bộ quần áo đẹp để tinh xảo cùng trang sức được đưa đến, mỗi sớm nàng dậy đều phải tỉ mỉ trang điểm.

Chỉ tiếc, Bích Linh cùng Bích Lạc không đi cùng, hai người Hồng Hoa cùng Bạch Hoa là những người không hiểu rõ những chuyện của nữ tử. Có nhiều lúc Cố Thiên phải tự mình ra tay.

Có điều cũng tốt, cứ như vậy thời gian tiêu tốn nhiều hơn nữa, hợp với mục tiêu của nàng.

Sau khi trang điểm, có lúc nàng ở trong phòng đọc sách, có lúc sẽ đi dạo trong vườn.

Ngày hôm đó sau bữa trưa, Cố Thiên vốn định đi nghỉ trưa, lúc nằm trên giường đang thiêm thiếp ngủ, xa xa có tiếng sáo trúc truyền đến, nghiêng tai lắng nghe, khi thì du dương uyển chuyển, khi lại rung động đến tâm can, cực kỳ say mê lòng người.

Cố Thiên từng theo Vân úy phu nhân tập đàn nhiều năm, vừa nghe đã biết tài đánh đàn của đối phương cao siêu, cũng không biết là ai biểu diễn trong vườn.

Lòng hiếu kỳ bị khơi dậy, nàng đứng dậy mặc quần áo, gọi Hồng Hoa đi cùng, đi qua hành lang đuổi theo tiếng đàn, vòng qua giả sơn, đi đến hồ nước ở góc vườn phía Tây Nam.

Lướt qua đám hoa sen hồng trắng đang đua nhau nở rộ, có thể thấy được bên trong Thủy các có một nữ tử, trên người mặc váy áo màu trúc xanh, chỉ là nàng ta quay lưng lại với Cố Thiên, không nhìn thấy mặt.

Cố Thiên bước lên cầu đá, đi đến gần, cô gái kia dường như vẫn tập trung cúi đầu đánh đàn, không phát hiện ra có người đang đến gần.

Mãi đến lúc đánh xong một bài, nàng mới chậm rãi thu tay lại, phúi phúi quần áo đứng dậy, nhẹ nhàng hành lễ với Cố Thiên, "Dân nữ là Giang Liên Nam, bái kiến Vương phi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Chương 61

Editor: Mễ Đồng

Cố Thiên kinh ngạc nói không ra lời. Cho đến bây giờ nàng cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện cùng Giang Liên Nam. Nhưng Giang Liên Nam lại bình thản, ung dung, che miệng cười nói: "Như thế nào? Trước đây ta sẽ không đánh đàn, nhưng nay học được, Vương phi không chịu tin tưởng, vậy mà lại có thể giật mình gây đại?"

Ngữ khí lại thoải mái, vô cùng thân thiết, thật tốt, vẫn giống như là ngày xưa, vẫn là một tiểu thư khuê các, cùng với thư đồng, trung gian cái gì cũng dường như không có phát sinh.

Nhưng Cố Thiên cho dù như thế nào cũng không thể làm đến như vậy.

Tuy là Trịnh thị phạm tội không màng đến thân nhân, nhưng về lý thì nói như thế, nếu thật sự truy cứu thì Giang Liên Nam là nữ nhi của kẻ thù giết mẹ, hơn nữa, kiếp trước, sau khi Cố Thiên trúng độc sinh bệnh, thậm chí là chết đi thì Trịnh thị cũng không thể thoát khỏi liên quan

Vì không biết từ trước, nên không biết phòng bị dẫn đến bất hòa, hiện tại sự việc đã xảy ra nhiều năm, không có khả năng xem như không hề có khúc mắc. Cố Thiên không mặn không nhạt hỏi: “Người tại sao lại ở chỗ này?”

Trịnh thị hỏi trăm sau, Cố Cảnh Ngô điều Trịnh Hoài Ân đi đến Hà Nam Bố Chính Sứ tư, tránh cho tương lai lại mọc ra gì đó xấu xa, lại gây ra nhiều chuyện, chức quan còn lại là không thăng chức cũng không hạ, cũng đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Người của Cố gia đương nhiên sẽ không cố ý đi thám thính Giang Liên Nam vừa gặp được, Cố Thiên cũng chỉ nghĩ đến việc nàng cùng cậu đang bàn đi đến Khai Phong, lại không biết cơ gì, nhưng hôm nay sẽ lại xuất hiện ở Mặc Viên.

“Thanh Thanh bị Nhâm đại nhân đưa đến tận chỗ này, ra lệnh cho ta tận tâm hầu hạ Vương gia.” Giang Liên Nam từ từ thuật lại, âm thanh réo rắt uyển chuyển, cằm thon nhỏ, tóc trước buông xuống, tư thái nhu nhược vô tội, ngôn ngữ lại ẩn chứa hàm ý khiêu khích, “Chẳng lẽ, Vương phi lại chưa từng được biết?”

Cố Thiên quả thật là không biết. Nhưng không có khả năng nàng sẽ thừa nhận trước mặt Giang Liên Nam. Cái gọi là hầu hạ đến cuối cùng là hầu hạ như thế nào, mọi người trong lòng đều biết rõ ràng.

Chồng nàng nạp thêm tân thiếp, bản thân là chủ mẫu lại không hề biết được chuyện này, chẳng khác nào chủ mẫu ở nhà không hề có địa vị, không được người khác tôn trọng. Bất luận là vương công quý tộc, cũng có thể là bình dân, mọi người trong nhà một mực như thế. Điều này Cố Thiên vẫn có thể tự hiểu. Cho nên, nàng vẫn cố gắng nói: “à, từng nghe Vương gia nói qua Nhâm Đô ti có tặng người đến, nhưng lại không biết là người.”

Giang Liên Nam nghe vậy, trên mặt liền tươi cười sán lại: “thật tốt quá. Mặt khác, hai vị muội muội vẫn còn lo lắng Vương phi không chấp nhận được, liền đem chúng ta đuổi ra vườn. Cho tới bây giờ ta chỉ biết Vương phi là người hiền lành đức độ, sẽ không tự nhiên ở đây mà làm chúng ta khó xử. Ta mang điều tốt này đi báo cho các nàng còn lại biết.

Nàng vội vàng hành lễ cáo lui, nha hoàn ở một bên ôm lấy thất huyền cảm liền đuổi kịp.

“Từ từ” Cố Thiên rút cuộc cũng có chút thiếu kiên nhẫn, gọi Giang Liên Nam lại, hỏi: “Mặt khác hai vị..... Là người ở đâu?”

Giang Liên Nam liền ngừng bước chân, khoe miệng động một chút sự xót xa, xót xa tươi cười, mà khi nàng xoay người lại đối mặt với Cố Thiên, liền khôi phục lại bộ dạng lúc trước ôn hòa vô tội.

“Liều muội muội thân nhẹ như yến, bước đi sinh sen vàng, kỹ thuật nhảy rất tốt. Cho muội muội nhan sắc khuynh thành, như thể có hoa mai, chính là nữ nhân tới gần cũng khó có thể kiềm chế hướng chi là nam nhân.....” nói đến chỗ này, nàng ta đột nhiên che lại một bên gương mặt, “Ai nha, xem ta nói điều gì này, Vương phi đừng thấy buồn cười, thật sự là hai vị muội muội kia bất luận về dung mạo hay tài hoa đều là thể gian hiểm thấy, chờ sau khi Vương phi triệu kiến sẽ hiểu được, Nhâm đại nhân vì Vương gia như vậy thật sự cũng là tận tâm tận lực, cúc cung tận tụy.”

Giang Liên Nam cố ý nói thêm vào, không chỉ là vì tác động tâm trí Cố Thiên, cũng là để trả thù Nhâm Tường.

Người này đem nàng từ sâu trong bách hoa lâu, miệng đầy lời ngọt ngào thề sẽ bảo vệ nàng cả đời, đào mắt liền đem nàng tặng cho người khác, hoàn toàn không đối đãi như người với nàng.

hắn tưởng có thể nịnh bợ, nàng càng muốn phá hư suy nghĩ này của hắn.

Giang Liên Nam cố tình ở đây đánh đàn, vốn là muốn mang Tĩnh vương tới, không thể tưởng tượng được người đến là Cố Thiên, đây cũng hết cách. Nàng nghe nói Tĩnh vương mang bên người một sủng phi, lại không nghĩ rằng Vương phi là Cố Thiên.

Bất quá, Giang Liên Nam sớm mang nhan sắc Cố Thiên đánh giá một cách tường tận, trừ vóc dáng có chút cao dài, dễ nhìn. Nhan sắc không có chút biến hóa, trên mặt không có chút phong tình nào.

Nàng ở thanh lâu, tự mình ghênh đón khách hai năm. Trong ngày thường nghiên cứu đơn giản là những thứ làm nam nhân vui, tự nhận bản thân cực kỳ tinh thông.

Cố Thiên như vậy, cũng chỉ vì ý vào việc có xuất thân tốt, chỉ biết dựa vào danh phận, về phần cái khác.....

Giang Liên Nam âm thầm lắc đầu, nàng và hai người còn lại, trừ việc có xuất thân không bằng, còn lại nhan sắc đều không thua gì Cố Thiên. Huống hồ lấy ba đầu một, tuy nói mạo mạo không được xem trọng, nhưng luôn luôn sẽ có một người vào được mắt của Tĩnh vương. Đến lúc đó, Cố Thiên nếu không có cái danh Vương phi, chỉ sợ ngay cả gặp mặt phu quân cũng rất khó khăn. Nàng từ sau khi mẫu thân gặp chuyện không may, đối với người của Cố gia có thể nói là hận đến thấu xương, nhưng vì nàng không có quyền thế gì, không có chỗ nào để dựa vào, căn bản không làm gì được đối phương. Nay lại ngoài ý muốn được gặp lại, sao có thể dễ dàng buông tha cho cơ hội này, cho dù chính bản thân mình không thể tốt, cũng muốn nhìn thấy Cố Thiên không được tốt mới cam tâm.

Cố Thiên không biết những suy tính của Giang Liên Nam, nhưng tổng thể tốt xấu gì nàng cũng có thể nghe được ra, cũng biết được đối phương không có ý tốt.

Bởi vì hoàn cảnh trưởng thành từ nhỏ, Cố Thiên kỳ thật cũng không am hiểu việc đấu võ mồm, định thần một lúc lâu, khó khăn nói một câu: “Chúng ta đã thật lâu rồi không gặp, cũng không biết người hai năm qua như thế nào, không bằng ngồi xuống uống chén trà, tâm sự ôn chuyện cùng nhau. Tại sao người lại bị Nhâm đại nhân lựa chọn? Người từ trước đến giờ đều không đánh đàn, rốt cuộc là học ở nơi nào?”

Đương nhiên không phải là vì nàng thật sự quan tâm Giang Liên Nam, nhưng nếu cô ta là người trong sạch thì sẽ không bị người khác đưa tới đưa lui. Cho dù Cố Thiên có bệnh ngốc đi chăng nữa, cũng biết đây mới giống như những lời mà Giản ma ma hay nói: Lấy sắc dụ người, mang sự hạ tiện đi đổi đãi với người khác. Giang Liên Nam bị đau chân, ngấm ngấm như cắn một ngum ngân nha, nhưng trên mặt không biểu lộ điều gì, vẫn nói cười vui vẻ như cũ, “Ta là người phận bạc, làm sao có được số mệnh tốt như Vương phi, không nói ra cũng là vì như thế.”

Vừa nói nàng ta vừa hành lễ cao lui “Vẫn là không nên ở lại trong này vì sợ Vương phi không thuận mắt”

Cố Thiên có nghe Hàn Thác cam đoan lúc trước, cũng không phải lo lắng về Giang Liên Nam và hai vị nữ tử kia, cần phải nói nếu như trong lòng không có chút không tự tin nào thì cũng là tự mình dối người. Nàng tin tưởng Hàn Thác, lại không biết Hàn Thác suy nghĩ như thế nào.

Đêm tân hôn của bọn họ, tất cả là do hấn chủ động, đương nhiên mọi thứ đều ngọt ngào, lúc nào cũng quần quýt si mê, cho dù lúc trước nàng thường tùy hứng giận dỗi, hấn đều chiều chuộng bỏ qua. Thời gian đó sẽ kéo dài bao lâu?

Cho dù hấn hết lòng tuân thủ lời hứa, không chủ động đi tìm người khác, nhưng không tránh được lo ngại vì hấn có địa vị tôn quý, nhiều người xu nịnh, nay hấn lại là Vương gia cao quý như thế, trong tương lai hấn còn có khả năng đăng cơ ngôi vị đế vương.....

Trong thế gian nữ tử nhiều như vậy, luôn luôn có khả năng có thể đi vào mắt hấn, cho dù không phải là ba nữ nhân của Mặc viên nội này, cũng sẽ có người khác mà thôi.

Nàng không thể lúc nào cũng khóc lóc để ngăn cản Hàn Thác, đến lúc đó hấn không thấy phiền, thích hình nàng cũng cảm thấy không còn mặt mũi.

Cố Thiên khẽ thở dài, lời nói của Giang Liên Nam lại hiện lên trong đầu “Liều muội muội thân nhẹ như yến, bước đi sinh sen vàng, kỹ thuật nhảy rất tốt. Cho muội muội nhan sắc khuynh thành, như thể có hoa mai, chính là nữ nhân tới gần cũng khó có thể kiềm chế hướng chỉ là nam nhân.....”

Cố Thiên không biết nhảy múa.

Truyền thống của Đại Ân như thế, những người thuộc các gia đình đứng đắn sẽ không tập vũ đạo. Những động tác uốn éo như thế chỉ có vũ cơ không biết liêm sỉ mới có thể như thế.

Về phần mùi thơm của cơ thể, chỉ có thể là do trời ban, lại càng không dễ dễ có.

Nàng lắc đầu, tại sao lại ngốc như vậy, cùng các nàng ấy so sánh cơ chứ.

Cùng lắm, nàng có thể từ đó mà tìm được chút gợi ý, quyết tâm chính mình phải tiếp tục cố gắng học tập. Buổi chiều hôm nay, như mọi khi Hàn Thác trở về ăn cơm, chưa vào đến cửa liền nghe thấy tiếng đàn du dương, thư giãn dễ nghe, như gió mát quạt vào mặt, tự nhiên tất cả mệt mỏi đều tan biến.

hấn chưa bao thấy Cố Thiên đánh đàn, vậy nên liền trở nên ngây ngốc, dựa vào khung cửa, giật mình bất động.

Cố Thiên đàn xong một khúc, tự phát hiện đã đến giờ ăn cơm mà vẫn không thấy Hàn Thác trở về, đang muốn kêu Hồng Hoa đến thư phòng để hỏi, thế nhưng vừa quay đầu lại liền thấy Hàn Thác đang đứng ở cửa, “Vương gia, người trở về khi nào?”

Nàng liền đứng dậy đi qua.

Hàn Thác mỗi khi thấy Cố Thiên thì nhất định phải động tay động chân, thế nên lúc này liền ôm nàng vào trong ngực, “Ta còn không biết Vương phi của ta có khả năng đánh đàn kỳ diệu như thế.”

nói xong liền hôn lên môi nàng.

Đứng ở cửa phòng lại có thể thân mật miệng lưỡi như thế, sắc mặt Hàn Thác có thể không đổi, nhưng Cố Thiên lại xấu hổ đến tột cùng, đỏ mặt đầy ra, hắng giọng: “Vương gia, nên đi ăn cơm, chớ đừng nghịch như thế.”

Hàn Thác yêu nhất chính là bộ dạng thẹn thùng của nàng, quần quýt suốt một hồi, cuối cùng cũng sai người dọn cơm. Từ ngày ấy trở về sau, cứ mỗi đêm Hàn Thác nhất định phải bảo Cố Thiên đàn một khúc vì hấn thì mới có thể yên lòng đi ngủ. *

Lúc lên đường đi biên cương, Hàn Thác đã tốn rất nhiều lời lẽ mới có thể khuyên Cố Thiên ở lại Mặc viên mà không đi theo cùng, hấn lần này là đi trước tuần tra một chuyến, nhiều lắm là nửa tháng liền trở về, lại sợ không quen với hoàn cảnh ở địa phương, phải bắt nàng chịu khổ. Cố Thiên mặc dù cực kỳ không tình nguyện, nhưng vẫn nghe theo sắp xếp, nhưng mà tất cả suy nghĩ chưa từng rời khỏi Hàn Thác, lúc nào cũng nhâm tính ngày hấn trở về. Bởi vì trong lòng lúc nào cũng hy vọng rất nhiều, cho nên dù có ngẫu nhiên gặp được Giang Liên Nam trong vườn, nghe được những lời lẽ khiêu khích, cũng không cho đó là một chuyện lớn. Mất thấy hơn mười ngày đã trôi qua, ngày Hàn Thác trở về đã đến gần, tâm tình của Cố Thiên theo từng ngày mà tốt lên, thỉnh thoảng lại vu vơ hát vài câu, vì Hàn Thác mà may một túi gấm mới, chỉ đợi hấn trở về, liền tự tay mang lên cho hấn. Sau đêm ngày thứ mười ba,

Cố Thiên hoàn thành mũi may cuối cùng, dùng kéo cắt đứt đầu chỉ, liền vui vẻ nhìn túi gấm kia mà cười ngây ngô. Bạch Hoa luôn luôn hầu hạ ở bên cạnh, thấy đáng vẻ như vậy, liền nói: “Tay nghề của Vương phi thật giỏi, Vương gia nhận được nhất định sẽ rất vui mừng.”

Cố Thiên cũng hiểu được tay nghề của mình cũng đã tiến bộ, thành phẩm so với lần trước tinh xảo hơn rất nhiều, liền dùng khăn tay bao lại, cất trong ngăn kéo thứ hai, Nàng lười biếng xoay thắt lưng, thư giãn tứ chi bởi vì mũi củi đầu thêu mà đã cứng ngắc, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn ra hướng ngoài cửa sổ.

Từ khi Hàn Thác đi rồi, Cố Thiên chưa đánh đàn lại lần nào.

Chẳng lẽ Giang Liên Nam không biết sao, liên tục mấy ngày, lúc nào cũng đánh đàn không ngừng, tuy nói rằng nàng ta đàn êm tai, nhưng tóm lại vẫn là trong đêm dài vắng người, lại là làm phiền người ta say giấc.

Lúc trước vì Cố Thiên vội vàng may túi gấm, mệt mỏi ngủ luôn mà không để ý đến. Hôm nay công việc nàng đã hoàn thành, liền đến ngăn cản hành vi của Giang Liên Nam.

Nàng mang theo một đóa hoa trắng đi đến trước chỗ thủy các, ai ngờ còn chưa đi qua núi giả, thì tiếng đàn cũng đã chấm dứt.

Lúc trước mỗi đêm đều đàn ít nhất hai canh giờ, hôm nay vì sao lại kỳ lạ như thế.

Cố Thiên nghĩ như vậy, liền bước nhanh hơn. Thủy các treo một dãy đèn lồng đỏ rực, chiếu sáng trong phạm vi có thể nhìn thấy vật như ban ngày một cách rõ ràng. Cố Thiên rõ ràng nhìn thấy một người nam tử ngồi trên ghế ôm Giang Liên Nam từ phía sau, thế nhưng người nọ có bóng dáng mà nàng đã quá quen thuộc.....

Nàng không thể tin, liền cất tiếng kêu sợ hãi thất thanh, nam tử nghe thấy tiếng liền quay đầu.

Cố Thiên đoán đúng rồi, nàng lại nghĩ thà rằng mình đoán sai, nước mắt không tự chủ được rơi xuống.

Chưa bao giờ Cố Thiên thấy trên mặt Hàn Thác kích động như thế, hần buông Giang Liên Nam ra, cất bước đi về hướng của nàng, môi mấp máy, hình như có lời muốn nói.

Cố Thiên căn bản không muốn nghe, xoay người liền chạy, phía sau vẫn có tiếng la của Hàn Thác truyền đến, “Xán Xán.....”

Nàng nghe tiếng, chạy trốn nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Chương 62

Editor: Mễ Đồng

Tương tư mong nhớ, khẩn cấp muốn gặp mặt Cố Thiên một lần.

Tuần tra xong trạm sau biên giới, Hàn Thác liền đi khỏi đại đội, ngựa chạy không ngừng trở về Đại Đồng.

Vì đi đường nên đã nhuốm vẻ mệt mỏi, vừa đến đại môn Mặc viên liền nghe thấy tiếng đàn boong boong.

hắn hai ngày một đêm chưa từng chợp mắt, ý nghĩ mơ hồ, cơ bản chưa từng nghĩ lại, tưởng Cố Thiên cố ý ở đó chờ, là đang đàn cho hắn nghe.

Theo dấu tiếng đàn đi vào thủy các, quả nhiên nhìn thấy có một nữ tử dựa vào bàn đánh đàn, nhưng người đưa lưng về phía hắn, hắn nhìn không rõ mặt, nhưng thân hình mười phần giống với Cố Thiên.

Cố Thiên có rất nhiều quần áo trang sức, Hàn Thác không có khả năng nhớ hết trong đầu một cách rõ ràng. Nhưng từ sau khi thành hôn nàng thích nhất điều gì hắn đều nhớ rõ ràng, lúc nào cũng là do hăng cỡ đi từng cây trăm gải tóc, tự tay chia rẽ búi tóc của nàng.

Lúc này lại nhìn thấy kiểu tóc của nữ nhân bên trong nội các, hắn lại không nghĩ ngờ, lúc nào cũng chỉ nhớ đến vị hiền thê của mình.

Vừa kéo người kia đứng lên, Hàn Thác liền biết không đúng là người hắn nhớ, hắn cũng bị dọa cho nhảy dựng, nhưng chưa kịp buông tay, chợt nghe từ phía sau phát ra tiếng thét chói tai.

Vừa xoay người liền đối diện với gương mặt tái nhợt của Cố Thiên.....

Nàng chạy đi, hắn liền đuổi theo.

Hàn Thác biết Cố Thiên luôn suy nghĩ điều gì, hẳn cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến việc làm cho nàng phải thương tâm khổ sở, nhưng mà hôm nay không ngờ lại xảy ra hiểu lầm, đương nhiên hẳn muốn giải thích rõ ràng, không thể làm cho nàng tự nhiên không có việc gì lại rơi lệ.

Nhưng lại xuất hiện một đôi tay mềm mại nắm lấy cánh tay của Hàn Thác, nắm chặt hẳn không buông.

Hàn Thác trừng mắt nhìn qua, đúng là do hắn đã nhận nhầm người.

“Vương gia, ngài không cần lo lắng, Vương phi là người có tâm tính như đứa trẻ, dễ dàng nóng giận, vì yêu phát giận, nếu Vương gia đồng ý, ti thiếp xin nguyện ý thay Vương gia khuyên nhủ Vương phi thật tốt.”

Hàn Thác nhú mày, hẳn chưa từng nói ra thân phận của Cố Thiên, nữ nhân này làm sao mà biết được?

Giang Liên Nam lại hiểu lầm rằng Hàn Thác đồng ý, nghĩ đến cái nhú mày kia là nhằm vào Cố Thiên, nàng càng muốn thể hiện mình là người thấu tình đạt lý, là một người lương thiện, “Vương gia, ngài yên tâm, ti thiếp khi còn bé từng là bạn tâm giao của Vương phi, hiểu biết tính nết của nàng mười phần, nhất định có thể giúp cho Vương gia giải quyết tru phiền.”

nói xong liền dùng đầu dựa vào cánh tay lớn của hắn, hai má cọ vào, nàng ta hiểu quá rõ nhược điểm của nam nhân.

Tuy rằng sự việc hôm nay không phải là do nàng cố ý sắp xếp, nhưng cơ hội đã đưa lên miệng, nào có lý nào nàng lại tự nhiên buông tha.

“Người rót cuộc là ai? Tại sao lại ở chỗ này?” Hàn Thác chán ghét rút cánh tay ra, hỏi trực tiếp.

Giang Liên Nam ngây cả người, mới dục dằng nói: “Vương gia, ta là Thanh Thanh, ngày ấy lúc Vương gia uống rượu tẩy trần, ta còn từng đánh đàn góp vui.”

Hàn Thác nhớ rõ sự việc ngày ấy, nhớ rõ từng có người đánh đàn nhảy múa, cũng nhớ rõ Nhâm Tường này đem những ca cơ, vũ cơ này dâng tặng cho hắn.

Thế nhưng, hắn hoàn toàn không có ấn tượng với Giang Liên Nam.

Từ sau khi Hàn Thác khai phủ năm mười sáu mười bảy tuổi, liền không ít người tìm cách dâng tặng mỹ nữ cho hắn, hẳn không thể nào có khả năng nhận hết được.

Đại đa số hẳn đều đã cự tuyệt. Có khi bởi vì có mục đích khác, hẳn liền biểu hiện trên mặt không nhận cũng chẳng từ chối, sau đó cũng sẽ nghĩ cách đuổi người này đi.

Nhâm Tường này tặng cho hắn ba nữ nhân, Hàn Thác cũng tính sẽ giống như thế, hơn nữa lần này hẳn ngay cả nói cũng không nói, cho đến khi rời khỏi Sơn Tây, cũng không mang người đi, cho nên hẳn căn bản không đề chuyện này ở trong lòng, không thể nào nghĩ đến chuyện này sẽ xảy ra.

Nhớ tới bộ dạng ủy khuất vừa khóc vừa chạy đi của Cố Thiên, trong lòng Hàn Thác vừa đau vừa sốt ruột, cô nương ngọc kia thường để tâm vào chuyện vụn vặt, nếu hắn chậm trễ hai bước, không biết nàng sẽ khổ sở thành dạng gì rồi.

không muốn để sự việc chậm trễ, Hàn Thác liền cất bước rời đi.

Giang Liên Nam cũng không định buông tha cơ hội trời ban này, trò cũ lặp lại, lại tiếp tục dây dưa, “Vương gia một đường..... A.....”

Hàn Thác trực tiếp đẩy người kia ra.

Giang Liên Nam không đề phòng, liền ngã xuống.

Đợi đến lúc nàng có thể đứng lên, đã không thấy bóng dáng của Hàn Thác.

*

Cố Thiên chạy đi xa lắm liền dừng lại.

Nàng thật hận bản thân khi không lại chịu thua kém, thực sự vẫn chưa đem chuyện lúc đó làm sáng tỏ?

Lúc gặp chuyện không thể lại khóc lóc náo loạn, không thể làm phiền Hàn Thác, làm cho hắn phiền chán, vì có gì sự việc đến trước mắt lại làm không được?

Nàng không phải là hiểu rõ Hàn Thác không có khả năng vĩnh viễn sẽ không có người khác sao?

Nhưng mà, tại sao lại muốn gạt nàng cơ chứ?

Nếu hẳn nhất định phải có người khác, nếu nàng không vui vẻ, thì phải làm thế nào đây?

Tại sao lại giả vờ rằng đi tuần ta biên cương trước, lại ngằm cùng Giang Liên Nam bên nhau?

Ngô, là hấn gạt người, tại sao nàng lại muốn chạy?

Nàng nên hỏi hấn cho rõ ràng, nhìn hấn hỏi tại sao phải như thế.

Lúc đó, Cố Thiên liền xoay người trở về, ở hành lang cuối cùng lại gặp Hàn Thác.

Hai người đều cùng dừng bước, ở nên đèn đuốc sáng, nhìn đối phương chăm chú.

trên mặt Cố Thiên còn đọng nước mắt.

Hàn Thác vừa mệt lại gặp phải chuyện thế này, sắc mặt cực kỳ kém.

Cả hai người ai cũng đều có trạng thái không tốt.

Chính mình mới là người chiếm được ưu thế, nên phải tự tạo ra tư thế có mùi phần khí thế, Cố Thiên tưởng tượng phải bày ra một tư thế rất khí phách, nhưng vóc dáng của nàng rõ ràng là thua kém, nàng phải ngửa đầu mới có thể cùng Hàn Thác đối diện.

Roi vào đường cùng, trường hợp này nàng chỉ có thể dựa vào âm thanh, cố hết sức nói lớn tiếng, hy vọng tạo ra đủ khí thế, “Người.....” Mới nói một chữ, nàng liền bị Hàn Thác ôm lấy.

“Người làm cái gì” rõ ràng là nàng còn muốn chất vấn hấn, nên nàng đương nhiên không muốn cho hấn ôm, nên giãy dụa không ngớt, “Người thả ta xuống dưới!”

Hàn Thác vững vàng ôm nàng, trầm giọng nói: “không phải là như những gì nàng nghĩ, ta nhận sai người, tưởng rằng nàng ta là nàng.”

Chỉ một câu, người đang ở trong lòng hấn liền an tĩnh lại, nhưng chỉ được một lúc, nàng lại đặt câu hỏi: “Nhưng mà..... Chàng tại sao lại ở đây, không phải chàng nói là muốn đi nửa tháng hay sao?”

“Ta nghĩ đến nàng,” Hàn Thác nói một cách ngắn gọn, lại nói ra được trọng điểm, “Hai ngày một đêm ta không ngủ, gấp gáp cười ngửa trở về.”

Hai cánh tay mềm mại quấn lấy cổ hấn.

“Vương gia, người thả ta xuống đây đi,” trong mắt Cố Thiên lại nổi lên hơi nước, lần này không phải là vì trong lòng khổ sở, mà là đau lòng, “Người như vậy rất mệt.....”

“không đâu!” Hàn Thác cự tuyệt nói, “Buông nàng ra nàng lại chạy lung tung, sau này sẽ đem nàng cột vào người, để xem nàng còn có thể chạy tới chỗ nào.”

Vậy thì buộc thế nào đây?

Trối lại rồi còn có thể ra ngoài sao?

Làm như vậy chẳng khác nào lâm vào chỗ chết đây.....

Cố Thiên liền nắm cánh tay Hàn Thác thật chặt, đi qua đặt cằm ở trên hõm vai của hấn.

Nhưng mà, nếu hai người thật sự có thể cùng ra cùng vào, một chút cũng không tách ra, cũng rất tốt.

Nàng đang xuất thần, bỗng nhiên muốn phát điên một chút, vì tai nghe thấy Hàn Thác hùng hổ hỏi: “Nàng đang nghĩ cái gì? Vì sao không nói lời nào?”

Cố Thiên bị hấn làm cho hoảng sợ, ủy khuất nói: “Người hung dữ như thế để làm gì?”

“Ta tức giận.” Hàn Thác đáp, “Bởi vì nàng không hề tin tưởng ta.”

“Ta không có.” Cố Thiên biện bạch.

Hàn Thác liền không buông tha chiều ý nàng, “Còn nói không có, vậy vừa rồi là nàng đang làm gì, vì cái gì mà khóc, vì cái gì mà chạy, há?”

“Ta nghĩ đến..... Ta khổ sở.....” nói đến điều này nàng đã không còn một chút khí thế nào, cúi đầu đứng lên giải thích.

“Ta đã đồng ý với nàng điều gì, nàng không nhớ rõ sao?” Hàn Thác lại nói.

“Ta nhớ rõ,” Cố Thiên nhỏ giọng nói, “Nhưng là những gì người nói chưa có hiệu quả bao lâu..... Vương gia, nếu có một ngày, người có người khác.....”

Hàn Thác đột nhiên cúi đầu, ở trên trán nàng đặt một cái, đau đến mức Cố Thiên phải kêu lên.

“không có người khác, chỉ có nàng.” Hàn Thác dừng một chút, “Vĩnh viễn.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chương 63

Cố Thiên nghe xong một lát sau cũng không có phản ứng gì, chỉ yên lặng nhìn Hàn Thác.

Gió đêm mát mẻ, ánh đèn trên hành lang chập chờn, hắt chau mảy, trên mặt hiện ra màu xanh đen nhàn nhạt, trên cằm mơ hồ có thể thấy được những sợi râu lõm ch่อม.

Nàng nhớ đến kiếp trước lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Thác, hắt ngồi trên Long ý ở trên cao, tao nhã tự nhiên, đẹp như "Trích tiên" (Tiên giáng trần), từ vẻ bề ngoài này khiến người ta không tìm ra được nửa điểm không thích hợp.

Cố Thiên càng yêu thích khuôn mặt có chút tiêu tụy của hắn, không chỉ không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hắn, trái lại còn thêm vài phần thân thiết.

Nàng nhớ đến lúc trước có đọc quan một đoạn văn trong thoại bản, đó là một Tướng quân phân tích tình cảm của bản thân. Công chúa tuy đẹp nhưng như Thần Phật xa không với tới, hắt tôn sùng cũng không dám nói ra khỏi miệng. Trái lại thể từ cảm bã trong nhà từ trong ra ngoài có vô số khuyết điểm, có lúc hắt ghét bỏ; mỗi lần xuất chinh đánh trận, lúc một mình chần đờn gối chiếc ngủ, nghĩ đến trong đầu lại là vợ, ngay cả tiếng ngáy của nàng cũng biến thành một khúc ca.

Khi đó Cố Thiên không hiểu lắm, lúc này đột nhiên tỉnh ngộ, chính là bởi vì một phần không hoàn mỹ này mà sinh ra cảm giác chân thật hơn, kéo gần khoảng cách giữa người với người. Thần tiên dù có tốt, chẳng qua cũng chỉ là một tượng đất lạnh lẽo, làm sao hơn được người thật việc thật mang đến cảm giác ấm áp thân mật.

Nàng thật là may mắn làm sao, công chúa cùng cảm bã đều là cùng một người, hoàn toàn không cần phân tích cân nhắc, chỉ cần thích làm gì thì làm.

Đầu ngón tay non mềm vuốt ve cằm hắn, chạm vào những sợi râu vừa dày vừa cứng, làm cho tay Cố Thiên ngứa ngáy, nàng cảm thấy chơi rất vui, rất hứng thú, cười duyên sờ từ dưới lên đến gần tóc mai bên trái, rồi lại đổi sang bên phải. Ngón trỏ cùng ngón tay làm như hai chân đang bước đi, thay phiên nhau leo lên lại leo xuống...

Trong đầu Cố Thiên tất cả đều là cam kết vừa nãy của Hàn Thác, tim ngọt như đường. Căn bản không nghĩ đến hành động như vậy nguy hiểm đến cỡ nào.

Đột nhiên hai chân rơi xuống, Cố Thiên còn chưa kịp phản ứng lại đã bị Hàn Thác đẩy dựa vào cột trên hành lang, thân thể nóng rực đột nhiên đề lên, lại nghe được tiếng hít thở ồ ồ của nam nhân, nàng lập tức hiểu rõ hắt định làm cái gì.

"không nên ở ngoài này..." Nàng đẩy lồng ngực hắn, ngăn cản nói "Trở về phòng đi..."

Hàn Thác làm như không nghe thấy, cúi xuống ngâm lấy môi nàng khẽ hôn, tay hướng xuống phía dưới còi quần nàng.

Cố Thiên sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, chỗ này không giống ở suối nước nóng, hướng chi ở suối nước nóng nàng đã cố gắng thích ứng bao lâu nhưng đến trước khi đi cũng không thể khắc phục cảm giác ngứa ngáy ngứa ngáy bất an này.

"Bạch Hoa đang ở đây..."

Người từ sau khi rời khỏi Thủy các đã bị nàng bỏ quên bây giờ lại thành nhánh cỏ cứu mạng nàng.

"không có ai." Hàn Thác vung tay lên, quần áo rơi xuống đất "không tin thì nàng nhìn xem."

Cố Thiên thật sự nhìn lướt qua vai hắn, nhìn trái phải trước sau một cái, dưới ánh đèn đuốc sáng rực, ngay cả những ngón cỏ đuôi chó ở chân tường cũng có thể nhìn rõ ràng nhưng không thấy một bóng người.

Chỉ thất thần một lúc như vậy, bàn tay Hàn Thác đã thăm dò vào bên trong cổ áo nàng.

"Cầu xin chàng, vào phòng, ta không được..." Cố Thiên lôi tay hắn, cả người cũng run lên, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nờ.

Hàn Thác thờ dài, lần thứ hai ôm lấy người nàng, nhanh chân bước về chính điện.

trên đời này loại người nào là nguy hiểm nhất?

không phải người biết rõ có lỗi còn miễn cưỡng cố ý hành động ác ý, mà là loại người căn bản không biết mình sai ở đâu có thể gây ra chuyện lửa cháy

trên đồng cỏ.

cô nương trong lòng ngực hấn chính là loại người sau.

A, từ lâu đã không còn là cô nương, cuộc đời cô nương của nàng là do hấn tự mình kết thúc.

Nguy hiểm tạm thời được giải trừ, tâm trạng Cố Thiên thả lỏng liền sinh ra tâm tư khác.

Vào phòng, Hàn Thác bế nàng hướng về phía giường đi đến, liền nghe nàng dịu dàng nói "Vương gia đã hai ngày một đêm rồi chưa nghỉ ngơi, vậy chắc là cũng hai ngày một đêm rồi chưa tắm đúng không?"

nói xong còn cắn môi hạ mí mắt xuống, đáng về khỏi nói có bao nhiêu phần oan ức.

Hai mắt Hàn Thác phút chốc tròn to, nàng đang ghét bỏ hấn sao?

hấn đột nhiên gỡ bỏ vạt áo, giờ trò ẩn sau gáy Cố Thiên, áp mặt nàng vào lòng ngực trần trụi của hấn "Đầu phải chỉ mới hai ngày một đêm, từ khi rời khỏi Mặc Viên, đã hơn mười ngày rồi Bản Vương cũng chưa tắm rửa thay quần áo..."

Lời này tất nhiên là không phải thật nhưng Cố Thiên lại không biết.

Nàng nín thở, dùng cả tay lẫn chân để giãy dụa, nhưng sức lực không bằng người ta, giãy thế nào cũng không thoát ra được.

Cuối cùng mặc dù không muốn cũng phải dựa vào lòng ngực hấn thở dốc.

Nhưng mà trên người Hàn Thác chỉ có mùi mồ hôi nhàn nhạt, không làm cho nàng cảm thấy khó chịu mà ngược lại còn cảm thấy dễ ngủ.

Phát hiện này làm Cố Thiên thẹn thùng, lúc nàng đang cười khúc khích thì Hàn Thác đã sai người mang nước nóng đến.

"Vương gia, chàng tự mình tắm đi, ta đã tắm rồi." Cố Thiên nói khi bị Hàn Thác ôm đi về hướng phòng tắm.

Hàn Thác vô lại nói "không phải nói sau này đều ở cùng một chỗ với nhau sao."

Hai người ở cùng với nhau, đương nhiên không thể nào chỉ là dội nước, tắm rửa đơn thuần. Hàn Thác dùng hành động thực tế để Cố Thiên thử nghiệm sâu sắc cái gọi là tiểu biệt thắng tân hôn.

Hồng Hoa cùng Bạch Hoa tập võ từ nhỏ, tai thính hơn người bình thường, mặc dù đứng ở bên ngoài cách một gian phòng thêm một nửa gian, vẫn có thể nghe thấy tiếng nước ào ào trong phòng tắm, vang đủ nửa canh giờ.

Đợi đến lúc đi vào dọn dẹp, chỉ thấy nước chảy lênh láng trên mặt đất, trong bồn tắm cũng chỉ còn chút nước miễn cưỡng đến được mu bàn chân...

Cố Thiên tự cảm thấy không còn mặt mũi gặp người khác, chỉ trốn trong ngực Hàn Thác buồn bã hừ hừ, vài ngày sau cũng không dám đối diện với hai người Hồng Hoa Bạch Hoa, chỉ sợ nhìn thấy trong ánh mắt của hai người họ cái gì đó làm cho mình càng thêm lúng túng.

Ngày hôm sau Cố Thiên tỉnh lại sớm, nàng ngẩng đầu lên từ trong ngực Hàn Thác, vươn ngón tay vẽ dọc theo ngũ quan hấn, lại to gan vươn người dậy thăm dò, học dáng vẻ thường ngày của hấn hôn cái trán, mi mắt, chóp mũi, môi của hấn...

Có lẽ Hàn Thác đã quá mệt mỏi cho nên ngủ rất say còn chưa tỉnh.

Cố Thiên hôn được rồi, lại nằm lại trong lòng ngực Hàn Thác, nhắm hai mắt dán sát vào ngực hấn, bên tai là tiếng tim đập trầm ổn, hình ảnh của hai kiếp lần lượt lướt qua trong đầu.

Kiếp này quá mức ngọt ngào tốt đẹp, càng thấy rõ được cảnh ngộ thế lương bi thảm của kiếp trước.

Ai cũng không tránh được lòng tham, Cố Thiên đột nhiên cảm thấy bản thân đã không thể thỏa mãn với một đời hạnh phúc, nếu như kiếp trước mỹ mãn như kiếp này thì tốt rồi.

Nàng sớm đã quên lúc trước bản thân đã từng không tình nguyện, muốn rời xa Hàn Thác như thế nào, bây giờ lại chỉ cảm thấy việc làm nàng hài lòng nhất sau khi trùng sinh ở kiếp này, trừ cứu mạng mẫu thân chính là trở thành thê tử của Hàn Thác.

Mà mặc dù có thể cứu được mẫu thân cũng không thoát khỏi liên quan đến Hàn Thác.

"Vì sao chàng lại tốt như vậy chứ?" Cố Thiên bùi ngùi thở dài nói "Nếu như kiếp trước có thể gặp chàng sớm hơn, có phải tất cả mọi chuyện sẽ khác không?"

"Cái gì mà kiếp trước? Nàng đã sống qua mấy kiếp rồi sao?"

âm thanh lười biếng của Hàn Thác đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu Cố Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Chương 64

Editor: huyetsacthiensu

"Cái gì mà kiếp trước? Nàng đã sống qua mấy đời rồi sao?"

âm thanh lười biếng của Hàn Thác vang lên trên đỉnh đầu Cố Thiên.

Cố Thiên ngẩng đầu, nhìn thấy Hàn Thác còn đang ngái ngủ đang nhìn mình.

"Vương gia, chàng tỉnh lại lúc nào vậy?" Nàng cố gắng nhìn sang trái phải, mong đánh lạc hướng được hắn.

"Nàng vừa bắt đầu động tay động chân với ta, ta đã tỉnh rồi."

Hàn Thác học giọng điệu của Cố Thiên trả lời "Hôm nay tinh thần của nàng rất tốt, sáng sớm đã vội vàng quấy rầy ta, xem qua tối qua còn chưa ăn no đúng không?"

Cố Thiên đối với mấy lời nói thô tục của Hàn Thác luôn luôn phản ứng chậm hơn mấy nhịp, đợi nàng nghĩ rõ ràng cái gọi là chưa ăn no là ý gì Hàn Thác đã trở về đề tài ban đầu.

"Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta. Kiếp trước là ý gì?"

"Ta mơ một giấc mơ..." Cố Thiên nói "Mơ thấy cả đời mình, chân thật đến mức giống như đã trải qua một kiếp người."

Hàn Thác cảm thấy rất hứng thú, hỏi tới "Vậy trong mộng cả đời của nàng như thế nào, khác hiện thực thế nào?"

"không giống nhau, kém nhau rất xa." Cố Thiên do dự, bởi vì còn nhớ lúc trước mình đã nói gì, cho nên lấy câu nói kia nói vào giấc mộng kiếp trước càng hợp tình hợp lý.

"Trong mộng, lúc mười ba tuổi, Tết Nguyên Tiêu không đi ra ngoài cùng Đồng Lâm, không vì ngựa bị hoảng sợ mà gặp được Vương gia. Bởi vì không có Vương gia giúp ta tìm gặp Tiêu Hạc Niên, cho nên không thể phát hiện mẫu thân trúng độc kịp thời; cuối cùng, năm đó còn chưa sang xuân, mẫu thân đã..."

Nàng dựa vào trước ngực Hàn Thác, dịu dàng kể mọi chuyện, nói đến chuyện buồn không khỏi ngừng lại một chút, âm thanh cũng trầm xuống.

"Sau đó, ta được nhận vào cung nuôi dưỡng, lúc ta mười lăm tuổi, Hoàng thượng tứ hôn cho ta và Khải biểu ca; nhưng mà chúng ta cũng không thể thành thân, bởi vì ta bị bệnh, kéo dài mấy năm cũng không chữa khỏi. Đến năm ta mười tám tuổi, Vương gia đến Kinh thành, đó là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau trong mộng. Chàng biết ta bị bệnh rất nặng liền giới thiệu đại phu chữa bệnh cho ta. Người Vương gia giới thiệu chính là Tiêu Hạc Niên, hắn chẩn ra ta trúng độc hoa Tu La, còn giải độc cho ta. Nhưng thời gian ta trúng độc đã quá lâu, lục phủ ngũ tạng đã bị tổn thương nghiêm trọng, cuối cùng vẫn chết. Sau đó thì ta tỉnh lại."

Cố Thiên cố ý không nói đến chuyện tranh giành ngôi vị Hoàng đế, chỉ sợ lúc này Hàn Thác vốn không có ý đẩy lại bị mình nói lung tung mà nảy ra mầm tai họa.

"Cho nên ta mới nói, nếu như trong mộng ta cũng có thể gặp được Vương gia sớm hơn, giống như bây giờ thì tốt biết bao."

Mộng đều ngược lại với hiện thực, cho nên Hàn Thác cũng không để ý, xoa xoa đỉnh đầu Cố Thiên, cười nói "Lúc đầu là ai nhất định đòi giữ khoảng cách với ta chứ hả?"

Cố Thiên không nghĩ đến hắn sẽ lôi chuyện cũ ra nói, nháy mắt nói không nên lời.

Hàn Thác cũng chỉ muốn trêu nàng, chưa đợi nàng trả lời đã chuyển đề tài, hỏi dò "Trong mộng, người hạ độc nàng cũng là người phụ nữ kia sao?"

thật ra Hàn Thác cho rằng Cố Thiên mơ thấy giấc mơ này là bởi vì chuyện trước đây làm người ta nghĩ đến mà sợ hãi, không thù không oán, muội muội đồng liêu của phụ thân lại hạ độc mẫu thân mình.

"Đúng vậy." Cố Thiên đáp "Trong mộng, sau đó bà ta trở thành kẻ mẫu của ta, con gái bà ta là Thanh Thanh, chính là Giang Liên Nam còn trở thành... Trắc phi của Khải biểu ca."

"Thanh Thanh? Người đàn bà hôm qua sao?"

Cuối cùng Hàn Thác cũng hiểu mọi chuyện, chẳng trách hôm qua người đàn bà kai biết Cố Thiên là Vương phi, còn tự nhận là vô cùng hiểu rõ nàng. Có điều, vào lúc này, hẳn lại có chút cảm thấy tội hôm qua, Cố Thiên dưới sự kích thích mới có thể mơ thấy một giấc mơ đáng thương như vậy.

"Trong mơ ta chỉ trị bệnh cho nàng? Ta không cướp nàng, cưới nàng về làm vợ sao?" Hàn Thác cười hỏi, định khơi gợi sự chú ý của Cố Thiên.

"Tại sao phải cướp ta?" Cố Thiên có chút không theo kịp suy nghĩ của hắn.

"Bởi vì cho dù là kiếp trước, kiếp này, hay là kiếp sau, nàng đều là của ta."

Hàn Thác nói xong, vươn người áp nàng xuống giường.

Kiếp trước đúng là như vậy, nhưng không biết sẽ có kiếp sau hay không, Cố Thiên một bên nghĩ, một bên đỏ mặt bày ra tư thế ngênh tiếp hắn. . .

Cố Thiên không biết Hàn Thác giải quyết Giang Liên Nam thế nào, từ ngày ấy nàng ta cũng không tiếp tục gặp nàng nữa.

Lúc trở lại U châu đã là đầu thu, cùng bọn họ chân trước chân sau tiến vào cửa lớn Vương phủ chính là người đưa tin đến từ Kinh thành.

Thái Tử bệnh qua đời.

Tin tức này giống như một cây búa tạ, tàn nhẫn gõ Cố Thiên đang chìm đắm trong tâm hồn ngọt ngào tỉnh lại.

Thời gian vừa khớp với kiếp trước.

Cố Thiên nhớ rất rõ ràng.

Nguyên Hòa để kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, đau thương quá độ, cũng bị bệnh không dậy nổi, chưa qua năm đã băng hà, sau đó Hàn Khải đăng cơ kế vị, đổi niên hiệu là Gia Đức.

Nhưng mà, thấp thỏm bất an vượt qua mấy tháng, nàng cho rằng chuyện này sẽ không xảy ra.

Nguyên Hòa để bị bệnh, nhưng có Tiêu Hạc Niên ở đó, tất nhiên sẽ không có gì đáng ngại.

Chớp mắt đã đến tháng một, Cố Thiên tròn mười sáu tuổi, ngày sinh nhật nàng nhận được một món quà của Hàn Thác là một con Đại Uyển mã.

Chuyện này bắt nguồn từ Phó Y Lan.

Sống ở U châu một thời gian dài, Cố Thiên cùng Phó Y Lan thỉnh thoảng cũng qua lại lẫn nhau, chậm rãi xây dựng lên tình bạn.

Phó Y Lan tính cách rất thẳng thắn, thậm chí có lúc nàng còn hơi nghi ngờ nàng ấy có tình không hiểu chuyện.

Có điều Cố Thiên cũng không ngại.

Bởi vì có hai mẹ con Giang Liên Nam trước đây làm ví dụ, Cố Thiên đã biết những người bề ngoài hiền lành khéo léo đưa đẩy, trong lòng lại có rất nhiều tính toán. Ngược lại những người như Phó Y Lan có một câu nói một câu, trong lòng nghĩ gì đều nói ra khỏi miệng, cho nên ở chung đơn giản không mệt mỏi.

"Cầm kim khâu còn khó hơn cầm kiếm nhiều."

Phó Y Lan bỏ khung khâu trong tay xuống, có chút ừ ừ ai oán nói.

Cố Thiên đến gần nhìn "Ta cảm thấy ngươi tiến bộ rất nhanh." Nàng thành tâm thành ý khen "Ngươi xem, ngươi khâu tỉ mỉ chỉnh tề, lực cổ tay chính là không giống nhau."

"Được rồi." Phó Y Lan nhận được sự cổ vũ, tiếp tục khâu "Ta tin tưởng ngươi, dù sao ngươi cũng làm ra áo choàng nổi tiếng khắp Kinh thành cho Tĩnh vương."

Bây giờ hai người bọn họ đã vô cùng quen thuộc, có thể đùa giỡn với nhau, cũng có thể nói những việc xấu hổ của bản thân cho đối phương nghe.

Ví dụ, lần đầu tiên Phó Y Lan cầm "áo choàng của Tĩnh vương" lên, Cố Thiên nhìn không được mà nói cho nàng biết thật ra chiếc áo choàng này còn chưa khâu xong.

"Tại sao ngươi lại muốn học khâu chứ?" Cố Thiên hỏi.

Ngày hôm đó đột nhiên Phó Y Lan chạy đến tìm nàng, đi thẳng vào vấn đề nói muốn báỉ sư học nghệ, hoàn toàn không quan tâm Cố Thiên cũng chỉ là tay mơ.

"Trước đó vài ngày, mẹ ta dẫn ta đi xem mắt, nhà trai ghét bỏ ta không biết thù thù." Phó Y Lan không che giấu chút nào.

Cố Thiên nghe xong, lòng tràn đầy bất bình "Đó là do bọn họ không biết nhìn người, người cần gì phải thay đổi bản thân vì bọn họ."

"không phải vì bọn họ." Phó Y Lan nói "Chỉ là, đột nhiên phát hiện hóa ra chuyện này sẽ trở thành nhược điểm của mình, cho nên muốn học những việc những nữ nhân khác biết, tránh cho tương lai gặp được người trong lòng lại bị ghét bỏ."

nói đến đoạn sau, giọng nói vô cùng vui vẻ, rõ ràng cũng không phải là bị đả kích.

"Nếu người thật sự có duyên với người sẽ không quan tâm đến những thứ này." Cố Thiên nói thật lòng. Hàn Thác cũng chưa từng chê nàng không này không tốt, cái kia không được, không phải sao?

"HỒn nữa, người có những thứ mà người khác ước ao còn không kịp." Nàng suy nghĩ một chút lại nói thêm một câu.

"không có đâu, ước ao cái gì của ta, ngay cả mẫu thân ta cũng nói ta là một tiểu tử."

Phó Y Lan thật sự thờ sâu, thật sự nàng còn đang mê man, không biết mình nên tiếp tục làm một tên tiểu tử hay là trở lại thành một nữ nhân "bình thường".

"Ta đây." Cố Thiên vô cùng thân ái "Ta muốn học cưỡi ngựa, người dạy cho ta được không? Ta dạy người thù thù, người dạy ta cưỡi ngựa, hai chúng ta trao đổi với nhau."

Phó Y Lan đồng ý cực kỳ thoải mái.

Muốn học cưỡi ngựa, trước tiên tất nhiên là cần có ngựa, hơn nữa phải đi ra bên ngoài, cũng phải nói cho Hàn Thác.

không ngờ Hàn Thác lại có ý kiến "Tại sao lại không tìm ta dạy cho nàng?"

Bởi vì từ khi Thái Tử qua đời, Hàn Thác mỗi ngày đều vô cùng bận rộn, thường thường vẻ mặt cũng nghiêm túc trầm trọng, Cố Thiên không muốn làm phiền hắn.

Nhưng mà nàng thật sự muốn học, hy vọng lần sau lúc theo Hàn Thác đi ra ngoài có thể cùng cưỡi ngựa với hắn.

"Nếu là vì ta, đương nhiên cũng có thể để ta dạy cho nàng."

Hàn Thác đưa ra kết luận.

Nhưng mà, có ngựa rồi nhưng chưa đợi được đến lúc thời tiết ấm lên, tuyết tan đi, lúc có thể đi đến điền trang học thì biên cương giáp với Ngõa Lạt lại truyền đến tin tức xấu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương 65

Ngõa Lạt mang gót sắt xâm lược biên quan, đưa quân đi về phía Nam, chỉ chờ tấn công dưới thành Đại Đồng.

Hàn Thác lại dẫn quân xuất chiến.

Tâm tình của Cố Thiên khác nhau rất lớn so với lần trước.

Khi đó trong lòng nàng biết rõ Hàn Thác nhất định sẽ thắng, cho nên thoải mái tự tại, không lo lắng chút nào.

Lần này.....

Nếu giống như quỹ đạo của kiếp trước, tân đế Hàn Khải vì muốn củng cố địa vị của bản thân, nên chuẩn bị bắt tay vào thực hiện chính sách tước phiên, trong tay Tĩnh vương và Sở vương đều cầm trọng binh, đối với hắn đều có uy hiếp tương xứng, cho nên đầu tiên phải suy nghĩ chọn ai để xuống tay là rất khó.

Vừa vận lúc đó Tấn vương dựa vào việc Ninh Hạo dám nhục hại chết Tấn vương phi, đó là một chuyện bất kính đối với phủ ngoại gia Ninh quốc công của Hàn Khai, Hàn Khai liền đem mục tiêu nhằm vào Tấn vương, ca ca của Sở vương, lấy cớ quốc khó đã hết, không thể giúp đỡ, quyết định lấy Hà Nam là nơi dân chúng đang gặp đại họa, cho nên phải cắt giảm chi tiêu cho quân đội.

Lúc ấy Sở vương đang lãnh binh chống lại quân Ngô Lật xâm lược, chiến sự đang trong lúc gian nan, cầu viện binh bị cự tuyệt không tính, lại còn bị báo lại sau này một nửa trang thiết bị, nhu cầu của binh lính đều phải tự thân lo liệu.

Việc này không phải là bí mật, liền truyền ra ở trong quân doanh rất nhanh, bản thân phải dầm máu chiến đấu một cách hăng hái để bảo vệ quốc gia, giờ đây quốc gia lại không nguyện ý cung cấp chu toàn những vấn đề căn bản nhất như ăn mặc cho bọn họ, vì thế trong lúc nhất thời sĩ khí phải chịu đả kích lớn, lòng quân tan rã, bị Ngô Lật luân phiên tấn công mạnh mẽ, cuối cùng dẫn tới thảm bại, hơn mười vạn đại quân ban đầu đã bị tổn hại hơn hai phần ba, ngay cả Sở vương cũng phải chết trận nơi sa trường, nếu không đã có thể trở về.

Khi đó Cố Thiên ở trong cung, cũng không có khả năng nhớ lại tất cả chiến sự, nhưng lần này nàng có thể nhớ rõ ràng là vì khi Hàn Khai quyết định cắt giảm quân nhu, vì bản thân là hộ bộ Thượng thư nên Cố Cảnh Ngộ đã cất lực phản đối, đã nhiều lần cố gắng ngăn cản khi ở trên triều. Nhưng Hàn Khai đã sớm có ý định, thế nên không có bất kỳ hành động nào, hơn nữa thật sự là hắn có lòng riêng, cho dù Cố Cảnh Ngộ có ý kiến hợp lý nhưng lại trái ý với hoàng thượng, cho nên cuối cùng bị Hàn Khai ban ra một đạo thánh chỉ đuổi đi, phải đi xa tận Phúc Kiến để nhận chức Bố Chính Sứ, cũng đồng thời quản lý ngành hàng hải, Cố Tùng có liên quan cũng phải chịu liên lụy, đang bị điều ra ngoài kinh.

Từ lúc Hàn Thác tiếp quản bộ cũ của Sở vương, trong lòng của Cố Thiên liền âm thầm sinh ra lo lắng đối với trận chiến này.

Khi ở Sơn Tây, nàng đã từng âm thầm nhắc nhở cho Hàn Thác, cố ý hỏi hắn: “Vương gia ở xa U Châu, ngoài tầm tay với, tại sao lại an bài những binh lính giỏi để bố phòng không đủ?”

Đương nhiên, là do Cố Thiên thật sự không hiểu, Hàn Thác cũng sẽ không nghi ngờ cái gì, bởi vì vốn dĩ hắn cũng đã suy tính nước cờ của mình.

Nhưng trên đời này không có cái gì là hoàn toàn ổn thỏa, tuyệt đối sẽ không bị quân địch công phá phòng ngự, nên chuyện đã sẽ xảy ra như thế nào cũng không thể ngăn cản được.

Huống chi, Đại Đồng trong lịch sử vốn là vùng giao tranh, có danh xưng là “Bắc quan chìa khóa”, tân hãn Tư Đạt Cát của bộ Ngô Lật là người hiểu chiến, đã tâm rất lớn, chắc chắn sẽ có hành động.

Lúc nghị sự chấm dứt đã là canh bốn, Hàn Thác trở lại phòng, côi y phục nằm bên cạnh Cố Thiên, dù sao canh năm mới khởi hành, cùng lắm là nghỉ ngơi một canh giờ, tội gì phải ép buộc mình.

Ngay cả chân hãn cũng không dám nhắc lên, vì sợ đánh thức Cố Thiên.

Tuy rằng muốn cùng nàng trò chuyện, nhưng lại sợ nàng rơi lệ, chỉ bằng cứ như vậy, chờ nàng tỉnh ngủ, hãn cũng đã đi khỏi, tránh cho nàng phải thương tâm khổ sở khi chia ly.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tròn mềm của Cố Thiên, thấy nàng vốn đang ngủ yên đột nhiên nhú chân mày, khuôn mặt nhỏ nhắn vì vậy mà vo thành một nắm, trong miệng tự lẩm bẩm không ngừng, nhưng âm thanh rất nhỏ, nghe không rõ ràng lắm.

Hàn Thác để sát tai vào miệng nàng, nghe ra nàng nói là: “Vương gia..... Vương gia..... Đừng đi.”

hắn nghe được lòng liền mềm nhũn, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực, vỗ phía sau lưng để trấn an nàng.

Cố Thiên dần dần không nói vậy nữa, nhưng trong mắt đã có nước mắt rơi xuống.

rõ ràng là mơ thấy ác mộng.

Hàn Thác vội vàng lay nàng tỉnh lại.

Cố Thiên mở mắt ra, dường như không thể tin mà nhìn Hàn Thác, “Vương gia, người vẫn còn ở nhà, thừa là ta nằm mơ.”

Nàng cọ cọ ở trước ngực hắn, nũng nịu mềm giọng nói: “Làm ta sợ muốn chết.”

“Mơ thấy cái gì?” Hàn Thác hỏi.

“Mơ thấy Vương gia lại đi đánh giặc, sau đó.....”

nói tới đây, Cố Thiên dừng lại, chui đầu vào trong lòng Hàn Thác im ắng rơi lệ.

Giấc mơ là giả, tình ý là thật, nàng chỉ nghĩ rằng giả bộ ngủ, giả vờ gặp ác mộng nhằm nhắc nhở hắn một chút, nhưng đến cùng không biết có nên giúp hay không.

Tuy hiện tại mối quan hệ với hoàng đế rất tốt, Hàn Khai vẫn chưa đăng cơ, nàng nhớ kiếp trước phụ thân rời khỏi kinh khi đã lập hạ, mà chiến sự lúc đó kéo dài đến mùa đông mới kết thúc.

Thời gian gần một năm, chuyện xấu gì cũng đều có thể xảy ra.

Cố Thiên thậm chí không thể vì biết rằng Hàn Thác ở kiếp trước bách chiến bách thắng mà an ủi chính mình, kiếp trước hẳn không có tham gia trận chiến này.

“Sau đó cái gì? Tại sao không nói nữa?” Hàn Thác hôn nhẹ lên thái dương nàng, “Đừng khóc, còn một canh giờ cuối cùng, nàng không trò chuyện với ta, sau này muốn nói gì cũng không được.”

Lời này giống như chọc tổ ong vò vẽ, nước mắt của Cố Thiên càng rơi mãnh liệt, hai tay ôm chặt lấy hắn, cả người phát run. Hàn Thác cũng bị dọa, vội vàng ôm nàng ngồi xuống, tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc mơ thấy cái gì, tại sao lại bị dọa thành như vậy?”

Cố Thiên nức nở nói: “Ta mơ, điềm xấu, Vương gia bại trận.....”

Chính là như vậy?

Hàn Thác cười nói: “Đứa ngốc, mộng đều trái với thực tế, nàng mơ thấy ta bại trận, kỳ thật chính là chứng minh ta sẽ thắng, đại cát đại lợi.”

Cố Thiên có thể thấy được không thể tác động đến hắn, hắn hoàn toàn xem việc này là việc không đáng lo mà khinh thường, nàng liền đứng hẳn lên, “Ta còn mơ thấy Vương gia bỏ ta lại một mình, rốt cuộc đi không trở về.”

“Àn, không có khả năng, ta làm sao bỏ nàng lại được.” Hàn Thác còn cười, ngẩng đầu xoa xoa đỉnh đầu nàng, an ủi nói, “Biết ngươi luyện tiếu ta, nhưng đừng miên man suy nghĩ, tự dọa chính mình. Ta còn ở đây, ngươi cứ như vậy, sao ta có thể an tâm đi được?”

Cố Thiên nhận thế ở trong lòng bàn tay hắn khinh cợt, nàng cũng không muốn để hắn phải lo lắng cho mình, hy vọng hắn có thể toàn tâm ứng phó với chiến sự, không cần phải phân tâm.

Nàng lấy lại bình tĩnh, ngừng rơi nước mắt, nghiêm mặt nói: “Hành trang ta đều đã sửa sang lại thật tốt, Vương gia nhìn xem còn thiếu cái gì, ta chạy nhanh đi bổ sung. Đồng Lâm bên kia ta cũng đi qua tặng cho hắn trọn bộ. không biết những cái khác trong quân doanh binh sĩ như thế nào, Vương gia xuất chinh, lương thảo quân nhu cần những cái gì, có phải đều chuẩn bị tốt hay không, có thể duy trì cho đến khi chiến sự chấm dứt?”

Hàn Thác cảm thấy buồn cười, thấy nàng lo lắng nhiều thứ, nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời: “Chiến sự không biết dài ngắn thế nào, rất khó có thể chuẩn bị thỏa đáng ngay từ lần đầu, nhưng ít nhất sẽ chuẩn bị đầy đủ mọi thứ trước cho ba tháng, ngươi đừng lo lắng.”

“Nhưng mà, nếu trên đường xảy ra chuyện gì, hậu phương tiếp viện trễ, có thể ảnh hưởng đến chiến sự hay không, lỡ như vốn có thể thắng, lại bởi vì vậy mà gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ? Còn có, Đồng Lâm lần trước có thể thiếu kho lúa của quân địch, thì quân địch cũng có thể làm ngược lại thiếu kho lúa của chúng ta, đến lúc đó nên làm cái gì bây giờ.....”

Cố Thiên nói được một nửa, nhìn thấy sắc mặt Hàn Thác dần dần lộ ra vẻ kinh ngạc, liền không nói nữa, cắn môi dưới, lộ ra vẻ mặt ưu sầu, sửa lời nói: “Ta biết bản thân lo lắng nhiều chuyện, Vương gia ứng chiến đã có kinh nghiệm phong phú, đương nhiên chuyện gì đều có thể suy tính trước, an bài thật tốt. Nhưng ta không thể khống chế được chính mình, sợ Vương gia xảy ra dù chỉ một chút việc, Vương gia có một chút ít tổn thương thì ta đã chịu không nổi.”

Nàng là vì quan tâm hắn nên sinh ra hoảng loạn.

“Bản khoản của nàng rất có đạo lý.” Hàn Thác trấn an nói, “Ta sẽ căn dặn bọn họ an bài chu đáo hơn nữa. Đừng lo lắng, vì Xán Xán, ta sẽ không để mình gặp chuyện không may.”

Cố Thiên không thể không lo lắng.

Hàn Thác là trượng phu của nàng, cũng là người nàng yêu, đương nhiên nàng hy vọng hắn có thể bình yên mọi thứ.

Nếu không có kiếp trước, tự nhiên lúc này nàng có thể không hề lo lắng mà tin tưởng năng lực của Hàn Thác, nhưng đoạn trí nhớ này cứ cố tình như bóng ma quấn lấy nàng, mà nàng căn bản lại cảm thấy bất lực, vì không thể sửa đổi.

Còn có phụ thân đang làm việc bên ngoài, trong lòng nàng đã sớm hạ quyết tâm, đợi khi Hàn Khải thật sự đăng cơ ngôi vị đế vương, nàng liền nhắc nhở với phụ thân, Hàn Khải tính tình kiêu ngạo hoành hành, khuyên phụ thân khi ở trên triều đừng làm trái với ý của hắn.

Nhưng hôm nay.....

Nếu thực sự có một ngày như vậy, nàng không cho phụ thân đấu tranh, thì người gặp xui xẻo đó là Hàn Thác, chưa biết chừng còn liên lụy đến Đồng Lâm, nếu phụ thân thật sự đấu tranh, thì cha và ca ca chắc chắn phải đi con đường như kiếp trước, lại cảm thấy không cần thiết phải hỗ trợ Hàn Thác.....

Nàng không muốn lâm vào thế khó xử, nhưng lại không biết phải làm thế nào cho phải.

Cố Thiên biết bản thân đang có chút buồn lo vô cớ, nhưng việc này về tình hay về lý đều liên lụy đến người thân của nàng, mà nàng thì lại muốn bảo vệ tất cả mọi người.

Cố Thiên cũng lo lắng cho Cố Phong.

Son Tây ở đâu cũng đều có đóng quân, mặc dù bị quân Ngôã Lạt đột nhiên tiến công đánh sâu vào bên trong, nhưng tổn thất rất nhẹ.

Hàn Thác vì dễ dàng cho việc điều động an bài, vẫn muốn dẫn chút ít cấp dưới của U Châu đi trước, Cố Phong phía trước có biểu hiện xông ra, Hàn Thác lại cố ý dùng tài để chứng minh, nên tự nhiên cũng muốn đi cùng.

Trượng phu và đệ đệ, hai cái mạng bằng nhau cột vào cùng nhau.

Nàng càng thêm lo lắng.

Còn có Chương Tinh Cầm, cũng là đối tượng mà Cố Thiên lo lắng.

Lúc trước khi ở Đại Đồng, nàng đã gặp qua Chương Tinh Cầm vài lần.

Chương Tinh Cầm tính tình có khác biệt so với trước đây, chẳng còn thích nói chuyện, trở nên yên tĩnh, nhưng tinh thần và khí sắc đều rất tốt, thậm chí còn đề cập với mẹ ở giúp nàng xem mắt người ta.

Sau khi Cố Thiên trở lại U Châu, Chương Tinh Cầm lại viết thư đến, tìm được người môn đăng hộ đối, hôn thư đã định, sẽ tổ chức hôn lễ vào mùa thu năm sau.

Nếu Đại Đồng thất thủ, dân chúng trong thành khó tránh khỏi việc bị quấy nhiễu, cũng không biết hôn sự của Chương Tinh Cầm có thuận lợi không, không, nếu khói lửa nổi lên bốn phía, sự an toàn của sinh mệnh không thể bảo đảm, hôn sự thuận lợi hay hoãn lại có gì khác nhau.

Cho nên, trăm ngàn lần đừng giống với kiếp trước, vì mỗi một người mà nàng quan tâm để ý.

Nhưng mà, nàng có năng lực làm những gì, có thể giúp sự việc tiến triển đến đâu?

Cố Thiên lại cảm nhận được bản thân lại bị vây trong cảm giác vô lực.

Nàng chỉ có thể không tiếng động tựa sát vào người Hàn Thác, ôm nhanh lấy cánh tay hắn, hy vọng có thể hấp thu một ít năng lượng trên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chương 66

“Nếu ta đang ngủ, lúc người đi nhất định phải đánh thức ta.” Cố Thiên từ từ nhắc tới.

Hàn Thác nhẹ giọng đáp ứng, nhưng trong lòng lại có suy nghĩ khác, “Ngủ đi, đừng kiên cường chống đỡ.”

hắn đặt Cố Thiên lại trên giường, cúi xuống nhẹ hôn môi nàng.

Cố Thiên nghiêng đầu tránh thoát, nhỏ giọng nói: “Vương gia mang ta đi cùng được không?” Nàng không muốn cách xa Hàn Thác, không có việc gì thì thôi, nhưng nếu nhất định gặp phải chuyện không may thì nàng cũng hy vọng có thể ở bên cạnh hắn.

Hàn Thác không có trả lời, nắm lấy cằm của Cố Thiên, đem đầu nàng đặt ngay ngắn, chuyển thân đi xuống, chính là không còn vẻ ôn nhu như vừa rồi, mang theo yêu cầu mãnh liệt, dần dần lan tràn tới toàn thân nàng.

hắn biết Cố Thiên sẽ không tha, còn có thể cảm giác được nàng có nỗi bất an thật lớn.

Nó làm Hàn Thác vừa vui sướng lại vừa đau lòng.

Vui sướng là vì nếu như không có mười phần chân tình, nàng sẽ không có phản ứng như thế này.

Còn đau lòng là vì khiến nàng bởi vậy mà sinh ra đủ loại cảm xúc, hắn không muốn làm cho nàng khổ sở, tuyệt đối không, thậm chí chỉ muốn làm cho nàng ở dưới cánh chim của mình vui vẻ, không lo cuộc sống.

một canh giờ có thể làm rất nhiều việc, Cố Thiên cuối cùng mệt mỏi mà thiếp đi.

Hàn Thác dùng khăn chà lau vệ sinh cho hai người, mang tới chiếc quần lót sạch sẽ mặc vào cho Cố Thiên, kéo chiếc áo ngủ bằng gấm qua, sửa bốn góc chăn cho thật kín, lưu luyến hôn lên hai má của nàng, rốt cục vẫn nhẫn tâm bước xuống giường, cũng không có quay đầu lại mà rời đi.

Bánh xe lộc cộc, hạ thân nhẹ lay động, Cổ Thiên từ từ mở hai tròng mắt, nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ mà chiếu vào, nàng hoảng hốt híp mắt lại.

Hàn Thác thể mà lại mang nàng ra khỏi kinh.

Về tươi cười hiện lên khoe môi, Cổ Thiên ngồi xuống, có người lên màn xe lên, phu xe quay đầu nhìn nàng mỉm cười, “Tĩnh?”

“tại sao lại là ngươi?” Cổ Thiên kinh ngạc nói.

Người nọ mặc y bào màu tím nhạt, mặt như ngọc quý, màu da trắng nõn, đúng là Hàn Khải.

“Mau ngồi xuống,” hắn không đáp lời, trái lại còn vô cùng thân thiết kéo tay nàng, “Chú ý cẩn thận.”

đang nói, xe liền dừng lại.

Cổ Thiên đánh giá khắp mọi nơi, hai người một con ngựa nhưng lại đưa mình đến thảo nguyên.

Gió mát phất qua, bãi cỏ mênh mông xanh ngắt vô cùng tận, lại lộ ra một mảng đất màu vàng.

Nhưng lại có một mảnh đất không giống với màu sắc của nơi khác, là màu đỏ, máu tươi nhuộm thành màu đỏ, huyết đỏ cách một dặm có một người con trai, đưa lưng về phía nàng nên không nhìn thấy mặt, mặc kim chiến bào màu đen, hồng anh khôi lẫn ở một bên,.....

Cổ Thiên ức chế không thể đi đến đó.

“Ta cho ngươi xem ta tự tay báo thù như thế nào.” Hàn Khải nói xong, rút ra bảo đao, nhảy xuống xe đi đến đó.

hắn đi nhanh đến trước người nam nhân kia, sau đó liền động đao, rút đao khi khí lực quá lớn, kéo thân thể kia cuốn lại đây.....

Cổ Thiên thét lên rồi ngồi xuống, tim đập như muốn thoát ra ngoài.

Bích Lạc vội vàng vàng chạy vào, “Vương phi, làm sao vậy? Có phải là do gặp ác mộng?” một bên nói một bên vỗ về phía sau lưng Cổ Thiên để nàng thuận khí.

Sau một trận, Cổ Thiên sau khi thở dốc mới dần dần bình phục.

thì ra là giấc mộng.

“Vương gia đâu?” Nàng hỏi.

“lúc điểm canh năm Vương gia đã đi, hắn liền phân phó Lý Vũ Thành đại nhân ở lại, dẫn một đội cận vệ coi chừng vương phủ.”

Cổ Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã sáng.

Bích Lạc mang đến một ly trà, đưa đến miệng nàng.

Nhưng Cổ Thiên không nhúc nhích, hai hàng nước mắt lã lã lướt qua hai gò má.

không phải đã nói sẽ đánh thức nàng sao, tại vì sao nói chuyện lại không giữ lời.

Nàng tưởng là có thể đưa hắn đi, từ giã thật tốt.

Dù sao Hàn Thác đi, cho dù là bình an vô sự, nhưng một năm rưỡi cũng sẽ không gặp mặt.

hắn tại sao có thể nhẫn tâm như vậy.

*

Quân địch chưa đến, Đại Đồng đã loạn.

Những người có thể rời đi người ta đều vội đóng gói thu dọn, chỉ hận không thể lập tức ra đi, không có tiền không có nhà thì biết đi đâu để tìm kiếm cơ hội, trong nội thành lòng người hoang mang rối loạn, lung tung nổi lên ở bốn phía.

“Xem các ngươi ở đây tương lai là điểm chết, không có nghe nói hay sao, nay Đại Đồng vệ ở dưới trướng của Tĩnh vương, như vậy đối với chúng ta cũng là đại ân, hắn là một pho tượng thần bách chiến bách thắng.” một người có vẻ thông minh sắc xảo canh giữ ở thềm đá của lầu, nửa ngồi nửa nằm, phe phẩy giống tể công mà tự làm bầm, “một đám người nhát gan.”

Việc chính bây giờ của hai người trong tiểu lâu là hợp lực khiêng bàn ghế ra ngoài, ở ngoài cùng có một tầng khung cửa lớn, thì liền dùng xích sắt khóa lại cẩn thận, lầu lầu sắp tới phải đóng cửa trong một thời gian dài.

“Thôi đi, người có lá gan lớn, loại người như người Mông Cổ vào thành thì người đừng đi, xem bọn hãndưa cho người com thừa canh cặn hay vẫn là roi da thép đao.” một người còn nhỏ tuổi nghe xong sự việc liền đánh tiếng, nói xong liền đứng lên.

một người lớn tuổi nói:“Nước ở xa không giải được cái khát ở gần, Tình vương tới nơi đây, đi theo đường U châu tới đây cũng phải mất mấy ngày, người Mông Cổ thấy hợp thời thì chúng sẽ vào thành, rất nguy hiểm, người cũng nên đi thôi, đến lúc đó không có việc gì rồi thì lại trở về.”

Kỳ thật không thể trách suy nghĩ đầu tiên của bọn họ chính là bỏ trốn.

Bảo vệ quốc gia, đó là chức trách của quân nhân.

Dân chúng tầm thường tay không tác sát, mạng sống mới là chuyện quan trọng thứ nhất.

“Ông chủ ngài cứ yên tâm, ta là một ông lão trên người không có gì, ngay cả mệnh của ta cũng là do người cứu, ta sẽ canh giữ cửa hàng thật tốt, ai động đến cửa hàng của chúng ta, thì trước tiên đi qua mạng của ta.” Chương quỳ tiền Hứa Tùng Xán ra ngoài, còn không quên luôn miệng cam đoan.

Hứa Tùng Xán nghỉ chân ở trước xe ngựa, xoay người dặn dò:“Cửa hàng không quan trọng, mạng người mới là trọng yếu, cửa hàng không có thì chúng ta có thể mở lại, mạng không còn thì không có khả năng tìm lại. Người nhớ nhất định phải còn sống, nếu không ta biết đi đâu tìm người thông minh sắc sảo như người làm chương quỳ.”

Chương quỳ liền tục đáp ứng, Hứa Tùng Xán thấy thế mới đi lên xe ngựa rồi đi.

“Thấy không, chúng ta có một ông chủ vô cùng nhân hậu.” Lão chương quỳ vỗ vỗ bả vai hai người giúp việc, “Tay chân nhanh lên một chút, làm thật tốt chỗ ván cửa, sau đó các người cũng chạy nhanh lấy người, đừng chậm trễ dù chỉ là một khắc.”

Xe ngựa chạy một đường, sau đó liền đứng ở tòa nhà trước của một căn nhà ba gian.

Hứa Tùng Xán xuống xe, bước nhanh đi vào, trên hành lang thỉnh thoảng vẫn có hạ nhân xách này xách nọ quay trở lại, từng người đều có thần sắc kích động, hần lắc lắc đầu, xuyên qua căn phòng ngoài đình viện, bước vào gian nhà giữa.

trên mặt đất có cả một hàng thùng gỗ, tất cả đều là sừng cái, bên trong xếp riêng từng loại xiêm y, dụng cụ, người người lo dọn đồ đạc, nhìn quanh mọi thứ thật hỗn độn.

Bạch thị đang đứng chỉ huy nha hoàn,nhóm bà tử đóng gói đồ đạc, vội vàng đi qua nghênh đón,“Ta vừa cho Lâm Cửu đi tới tửu lâu tìm người, hần vừa mới đi thì người đã tới đây.”

“Chuyện gì?” Hứa Tùng Xán hỏi, trước khi hần đi ra cửa có trở về nhìn xem tửu lâu thế nào, nếu không có việc gấp thì thế tử cũng sẽ không phái người đi tìm hần.

Bạch thị đưa Hứa Tùng Xán cùng nhau ngồi xuống bàn bát tiên, châm chén trà đưa cho hần,“Tiêu lão thái thái có đến đây một chuyến, nói rằng nhà bọn họ đã có tính toán, lão nhị của Tiêu gia ở trong quân đội, tin tức nhanh nhẹn, đã viết thư cho mọi người ở trong nhà nói rằng quân Ngôã Lạt rất khó đối phó, dặn cho người nhà chạy nhanh, rời khỏi Đại Đồng, trở về quê đi. Tiêu lão thái thái có hỏi ta, nhà các người đã có tính toán gì chưa? Vừa nghe nói chúng ta cũng đi, nàng ta liền sốt ruột, nói hai đứa trẻ phải ở xa nhau như vậy, hôn sự làm sao bây giờ? Muốn hỏi chúng ta một chút xem có thể bái đường thành thân trước hay không.”

“Điều này làm sao có thể, tại sao nàng không từ chối ngay?” Hứa Tùng Xán nhíu mày liền trách mắng.

Bạch thị nói:“Ta đương nhiên là đã từ chối. Ta nói với nàng:‘Nhu vậy đương nhiên là không được, lão gia nhà chúng ta chỉ có một muội muội, người muội muội này là tỷ muội duy nhất của nhà chúng ta, lão gia gả người muội muội này đi đã rất đau đớn, mà muội ấy là thân khuê nữ nên cần phải thận trọng, tuyệt đối không thể dễ dàng qua loa xuất giá. Hơn nữa, nhà chúng ta tháng sáu mới mãn tang, làm sao có chuyện tang của cha mẹ chưa qua ba năm thì đã xuất giá.’ Tiêu lão thái thái đã nói:‘Đương nhiên nói theo đạo lý thì đúng là như vậy, thế nhưng trận đấu vừa bắt đầu, ai biết khi nào thì sẽ xong, nhanh thích một năm rưỡi, nhưng nếu có chuyện phát sinh thì ba năm cũng không chừng. Mà cũng không biết lúc đó đã loạn thành cái gì, nói là nói gia đình một nhà các người đi Thái Nguyên, còn gia đình chúng ta đi Lai Nguyên, nhưng đâu ai biết quân địch có thể đi tới chỗ nào, gia đình cuối cùng lưu lạc đến đâu? Lúc đó rối loạn, thư tín chắc chắn không tiện, nói không chừng chậm trễ nhất là ba năm sau mới gặp nhau, Cầm muội muội năm nay đã mười sáu tuổi, nếu trì hoãn thì sẽ không tốt. Cha mẹ nàng ở trên trời có linh, cũng sẽ không so đo việc này với trẻ con, hiện tại loạn lạc, ai biết nhà ai ở đâu, chờ sau này yên ổn, không nói đến việc lỡ nàng hiếu kỳ liền đi thành thân, ai có thể biết trước. Huống chi, lúc trước chúng ta đã xem tướng, hai đứa nhỏ này cũng vừa lòng nhau, khó lắm mới có được mối nhân duyên tốt như thế này, nếu không cũng sẽ không đáng tiếc.’”

Nàng nói đến chỗ này thì dừng lại, nhìn xem phản ứng của Hứa Tùng Xán, rồi nói tiếp:“Ta nghe điều này mới cảm thấy Tiêu lão thái thái nói cũng có đạo lý, vì thế nói với nàng từ từ rồi tính, chuyện này ta không làm chủ được, vẫn phải xem ý kiến của lão gia nhà chúng ta.”

Bạch thị nhanh nhẹn miệng nói xong một đồng lý lẽ, Hứa Tùng Xán cuối cùng cũng nghe được trọng điểm,“Ý của Tiêu lão thái thái là sẽ bái đường để Cầm muội muội đi theo gia đình bọn họ?”

Bạch thị gật đầu.

“Chúng ta sẽ khởi hành vào ngày mai, bây giờ làm sao còn kịp?” Hứa Tùng Xán phát tay áo nói, chén trà trong tay đổ thật mạnh trên bàn.

Nếu là người ngoài nhìn thấy lửa giận của hần như thế này chắc chắn sẽ không dám nói, nhưng Bạch thị với hần làm vợ chồng hai mươi năm, tất nhiên

nghe được trong lời nói của hắn đã có ý buông lỏng.

“Lão gia, ta cũng hiểu được chuyện này như vậy là rất hấp tấp, nhưng mà, ngài ngẫm lại xem, lỡ như sự việc giống như lời lão thái thái nói, nếu ba năm không liên hệ, hôn sự này vẫn không thành, đến lúc đó xử lý không tốt, thì người chịu thiệt chắc chắn là Cẩm muội muội, chi bằng hiện tại chúng ta tốc chiến tốc thắng, để cho mọi việc trở thành việc đã định, thì mọi sự đều vui vẻ. Lỡ như có điều xấu xảy ra, dù xảy ra chuyện không hay, thì nàng đã có chồng cũng sẽ không trở thành hồn ma vô chủ.”

Hứa Tùng Xán trầm mặc một lúc lâu, mới nói: “Vẫn phải hỏi ý kiến của muội ấy một chút, nếu muội ấy không muốn thì quên chuyện này đi, bây giờ ta với người cùng đi.”

Chương Tinh Cẩm tất nhiên sẽ không từ chối.

Tuy rằng cậu mợ luôn đối xử với nàng vô cùng tốt, biểu ca biểu muội cũng yêu thương nàng như người thân, nhưng dù sao cũng là ăn nhờ ở đậu. Nếu nàng lập gia đình rồi thì sẽ khác, tám người khiêng kiệu cưới hỏi đang hoảng, thì nàng sẽ có gia đình riêng của chính mình.

Nàng gật đầu một cái, thì mọi việc ngay lập tức được chuẩn bị.

Nhà họ Tiêu và Hứa đều là nhà giàu, hạ nhân rất đông, nhân khẩu sung túc, đừng nói là trong vòng một ngày chuẩn bị xong một hôn lễ, nếu bọn họ thật sự muốn, trong vòng một ngày chuẩn bị mười cái hôn lễ thì cũng không phải là nói điều.

Cho nên, thời gian cũng dư giả, vì vậy cấp bậc lễ nghĩa không thiếu dù chỉ một chút, sinh lễ và đồ cưới đã chuẩn bị tốt từ lâu, nên cũng không chậm trễ cái gì.

Lúc chạng vạng, kiệu hoa đi ra khỏi cửa lớn của Hứa phủ, dọc theo đường đi không thiếu người chạy loạn, mọi người vội vàng chạy nạn để giữ mạng, cũng không biết rằng nhà ai có thể nhận hạ thoải mái như vậy mà tiến hành cưới gả.

Trong tân phòng ở Tiêu gia, không khí vui sướng, Tiêu Giác cảm đòn cân trong tay gạt khăn voan màu đỏ thắm kia xuống, tân nương từ thẹn thùng ngẩng đầu lên, hai người vừa đối diện, còn chưa kịp cười, chợt nghe cánh cửa bật mở, gã sai vặt choai choai thở hồng hộc chạy vào báo tin: “không tốt rồi, Đại Đồng vệ đã bị đánh bại, quân Ngõa Lạt đã hạ lệnh vào thành.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chương 67

không khí trong phòng vốn đang vui vẻ ấm áp đúng lúc này đột nhiên im bật, như cây đàn đang lên đến đoạn cao trào đột nhiên bị đứt dây không hề báo trước, tất cả những âm tuyệt diệu bị dừng lại trên cao; theo sau đó là sự hoảng sợ vô cùng tận, phẳng phất như hăm sâu vào một đầm lầy không thể tự kiểm chế.

Sân viện của Tiêu gia có bảy phòng, phòng tân hôn được xây ở phòng thứ sáu. Chương Tinh Cẩm bị mọi người quây ở bên trong, một đường chậm rãi đi vào, hành lang dài ngoằng giống như vĩnh viễn không thể nhìn thấy điểm cuối.

Tiêu Giác vẫn nắm tay nàng, tay của người đàn ông dày rộng hơn nữa còn ấm áp, trong vô hình đã trao cho nàng thêm một nguồn sức mạnh giảm bớt sự run rẩy của nàng.

Chương Tinh Cẩm không khống chế được quay sang nhìn về phía hắn, Tiêu Giác cũng nhìn lại nàng, nhẹ giọng nói một câu "Đừng sợ, có ta ở đây."

Đây là câu nói đầu tiên giữa hai người họ trong lúc đó.

Đến tiền viện của nhà chính, mọi người của Tiêu gia đã đợi ở đấy, trên người mọi người màu sắc sắc sỡ không phù hợp với tình hình lúc này. Chương Tinh Cẩm và Tiêu Giác cũng vậy, đều mặc hỷ phục, chạy thoát thân mới là việc cần làm, chỉ chậm một bước thôi là bước vào ranh giới giữa sự sống và cái chết, ai còn có thể lo lắng đến việc thay quần áo nữa chứ.

Lễ đương nhiên cũng chưa làm xong, xe ngựa vẫn đang dừng ở tiền viện, vốn lúc làm lễ cũng không mời khách, chỉ có người trong nhà nên cũng không hỗn loạn.

Hai chiếc xe ngựa, Tiêu lão phu nhân cùng ba cháu dâu ngồi trên một chiếc, phía sau là những nha hoàn ma ma thân cận, nam nhân thì cưỡi ngựa.

Tiêu lão gia cùng phu nhân đã mất từ sớm, Tiêu đại lão gia không cưới vợ, Tiêu nhị lão gia ở trong quân, chỉ có Tiêu Giác cùng Tam ca của hắn là Tiêu giới sống cùng các nữ quyến.

Gia đình, gã sai vặt tổng cộng có hơn mười người cũng đều cưỡi ngựa.

Dòng người xe lao nhanh trên đường.

Đám người Ngõa Lạt tràn vào từ phía Bắc cho nên mọi người di chuyển về phía Nam.

Bách tính làm sao nhanh hơn được binh lính, mắt thấy cửa thành Nam đã ở trước mắt, đột nhiên nghe được tiếng ngựa hí, thân xe nghiêng sang một bên.

Chương Tinh Cầm chỉ thấy trời đất quay cuồng, cả người đều chao đảo.

Cũng may nàng còn trẻ, rất nhanh đã ổn định lại thân người, hai chị dâu dùng cả chân tay bò ra phía cửa xe, Tiêu lão phu nhân ở bên kia nắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt đến đạo người.

"Tổ mẫu..." Chương Tinh Cầm lắc lắc thân thể người, không có phản ứng.

Tam tẩu quay người lại, nói với Chương Tinh Cầm "đi nhanh lên, chúng ta không lo cho người khác được nữa đâu."

nói xong người đã chui ra đến bên ngoài xe.

Chương Tinh Cầm không tàn nhẫn được, nhưng lão phu nhân vóc dáng cao hơn nàng, cũng to hơn nàng, chỉ một mình nàng làm sao có thể dìu người đang hôn mê bất tỉnh đi.

Nàng lại gọi mấy câu, Tiêu lão phu nhân vẫn không lên tiếng, một cảm giác không nói lên lời hiện lên trong lòng nàng. Nàng vươn ngón tay, đưa xuống dưới mũi lão phu nhân, cả người nàng cũng run rẩy, làm cho ngón tay nàng nhiều lần trượt sang một bên.

Cuối cùng nàng phải lấy một tay đỡ một tay mới miễn cưỡng để đứng chỗ.

Trong mũi không có khí phun ra, Tiêu lão phu nhân vậy mà lại đã tắt thở.

Chương Tinh Cầm không dám dừng lại nữa, nhanh nhẹn leo ra khỏi xe ngựa.

Khung cảnh bên ngoài như địa ngục, xác người khắp nơi, máu chảy thành sông, những ngôi nhà gần xa đều bị cháy rụi.

Nàng bước đi vài bước, nhìn thấy Tam tẩu ngã xuống đất, một mũi tên dài xuyên qua đầu, trên mũi tên còn dính thứ gì đó màu trắng trộn lẫn màu đỏ.

Chương Tinh Cầm nôn khan vài tiếng, nàng không kiềm chế được phản ứng của thân thể, dưới chân lại bước qua một cái xác, Chương Tinh Cầm không dám nhìn kỹ, nàng sợ nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc nào đó. Nàng thà rằng người chồng mới cưới của mình biến mất không thấy tăm hơi là bởi vì bỏ lại nàng mà trốn thoát một mình cũng không hy vọng một người trẻ tuổi, dung mạo anh tuấn, bàn tay ấm áp như thế mất mạng.

đi không xa là ra đến cửa thành.

Chương Tinh Cầm mù mịt đi về phía trước, dưới chân không dám dừng lại.

Hay là đi tìm gia đình cậu?

Nàng không biết bọn họ ở đâu, đã ra khỏi thành, hay là...

Nàng quyết không thể trở về, bao nhiêu người chưa đợi được đến lúc ra khỏi thành đã mất mạng, nàng may mắn trốn thoát được, nhất định không thể trở về chịu chết.

Có thể đi về phía trước cũng chưa chắc an toàn, người Ngõa Lạt nếu đã chiếm được Đại Đồng, lại tiến về phía Nam cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Hơn nữa, cho dù không có địch, mười cô nương mười sáu tuổi, một thân một mình, trời đất bao la, nàng có thể đi đâu chứ?

Phía sau vang lên tiếng vó ngựa hỗn loạn, bốn phía trống trải, ngay cả một cái cây to cũng không có, Chương Tinh Cầm không có chỗ trốn, chỉ có thể nắm chặt tay trong tay áo.

Lúc trên xe ngựa Tiêu lão phu nhân đã cho ba người cháu dâu các nàng mỗi người một viên thuốc.

"Trình tiết của nữ nhân quan trọng hơn mạng, nếu như trên đường gặp chuyện gì bất trắc, nuốt viên thuốc này vào, chết ngay lập tức, không cần chịu nhục."

Lúc đấy Chương Tinh Cầm cũng không cảm thấy có gì, lời này từ nhỏ nàng đã được dạy dỗ đương nhiên là sẽ nghe theo.

Nhưng, hiện tại rơi vào tình huống ngàn cân treo sợi tóc, sâu trong nội tâm nàng lại phát ra lời nói phản kháng.

Người nhà nàng đều chết hết, chỉ còn mình nàng sống sót, lúc đó ông trời đã không lấy mạng của nàng, chẳng lẽ lại để cho nàng tự kết liễu đời mình như này sao?

Chung Tình Cầm không sợ chết, nhưng nàng không muốn chết, cho dù phải chịu đựng chuyện gì nàng cũng muốn tiếp tục sống.

Tiếng vó ngựa ngày càng gần.

Tay nàng nắm chặt viên thuốc, vừa buông ra...

Mỗi ngày Cố Thiên đều nhận được thư của Hàn Thác, cho nên nàng biết rõ tình hình chiến sự bên ngoài, Đại Đồng thất thủ, giành lại lần nữa, Ngõa Lạt phản công tập kích, chiến sự căng thẳng...

Hai tháng nhanh chóng trôi qua, chuyện Cố Thiên lo lắng vẫn không xảy ra, dây đàn căng quá sẽ đứt nhưng con người lại có khả năng tự điều tiết, nàng dần dần thư giãn an tâm.

Từ sau khi Hàn Thác rời đi, nàng càng qua lại nhiều với Phó Y Lan.

Đối với Cố Thiên mà nói, những ngày tháng ngồi ở trong phòng lo lắng đề phòng chờ tin tức thật sự quá khó khăn, cho nên cần một số việc làm để thời gian trôi qua mau.

Nàng không chỉ dốc lòng dạy Phó Y Lan thêm, mà còn chăm chỉ học cưỡi ngựa.

Tuy rằng Hàn Thác không ở đây, một mình nàng không thể đi diện trang, nhưng cũng may Tỉnh vương phủ rộng lớn, đủ cho các nàng làm trò.

Qua mấy ngày rèn luyện, Cố Thiên đã có thể cưỡi ngựa chậm chậm.

"Phi ngựa là bước đầu tiên, vì dễ tập cho người can đảm. Tiếp xúc dần với ngựa của người, dần dần khống chế được nó. Lúc trước không phải người nói cảm thấy xóc nảy, bây giờ thử cưỡi con ngựa của người nhún nhảy thân thể, xem xem có phải là cảm thấy tốt hơn rồi không..."

Phó Y Lan dạy rất chuyên tâm, Cố Thiên học càng chăm chỉ.

"Lúc trước ta còn cảm thấy người yếu đuối, nhất định là không học được cưỡi ngựa, không ngờ lại tiến bộ nhanh như vậy."

Hoàng hôn, mặt trời lặn xuống núi, lúc hai người dắt ngựa quay về, Phó Y Lan thật lòng khích lệ nói.

Cố Thiên ghé vào bên tai nàng nói nhỏ "Ta không biết đây có phải là yếu đuối không, nhưng mà đùi ta có những mảng xanh tím, đau không chịu được, mỗi ngày đều phải dùng nước ấm cùng với bôi thuốc mới thấy đỡ hơn, nhưng mà cưỡi ngựa là như vậy. Người cũng bị như vậy sao? Là tư thế cưỡi ngựa của ta không đúng hay là còn có nguyên nhân khác?"

Phó Y Lan hơi đỏ mặt, nhưng vẫn trả lời rất thuận lợi "Chuyện này là bình thường, lúc cưỡi ngựa, hai bên đùi dùng sức, da thịt người mềm mại, ma sát với yên ngựa không tránh được bị thương, chờ người cưỡi thành thục sẽ tốt hơn một chút."

Bởi vì đợi đến lúc cưỡi thành thục, da dẻ cũng dày lên, tất nhiên sẽ chẳng dễ bị sưng đỏ đau đớn nữa.

Cố Thiên trở về phòng, tắm rửa cả người đầy mồ hôi, nghiêng ngả nằm xuống giường, Bích Linh Bích Lạc lập tức đi đến bôi thuốc cho nàng.

"Hôm nay có nhận được thư không?"

Nàng đang hỏi thì Bạch Hoa đã bước vào, trên tay còn cầm một cái ống đựng.

Cố Thiên nhận lấy, mở nắp, rút giấy viết thư, đọc một lượt sắc mặt chợt biến.

Trong thư Hàn Thác nhắc đến việc chữa bệnh trong quân, Cố Thiên mới biết, từ khi khai chiến Tiêu Hạc Niên đã rời khỏi kinh thành đi đến chiến trường.

Trong lòng nàng lại nổi lên sự sợ hãi, Tiêu Hạc Niên ở trong quân, vậy thì Nguyên Hòa đế ở trong cung phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chương 68

Phượng Nghi cung.

trên bàn thờ đốt hương trường thọ, trong Phật đường trần ngập mùi đàn hương.

Ninh Hoàng hậu quỳ trước tượng Quan âm tụng kinh.

Hách ma ma rón rén đi đến, quỳ đằng sau Ninh Hoàng hậu, đợi bà tụng kinh xong mới quỳ tiến lên, ghé vào bên tai Ninh Hoàng hậu nói mấy câu.

Về mặt Ninh Hoàng hậu vốn đang bình tĩnh thoáng chút tức giận, nhú mồm hỏi "thật chứ?"

"Tin tức truyền ra từ người hầu của Kim Ngô Vệ, đêm hôm trước tận mắt nhìn thấy, không sai được." Hách ma ma đáp "Có điều vì chuyện gì còn đang đợi điều tra."

Ninh hoàng hậu nắm vào cánh tay của Hách ma ma, mượn lực đứng dậy, cười lạnh nói "Thân thể Hoàng thượng đang mang bệnh, hân không ở trước mặt hầu hạ, mang theo một đội cấm vệ rời khỏi kinh thành, còn có thể vì chuyện gì chứ? không có ý chỉ của Hoàng thượng hân dám rời đi vào lúc này sao? May có ta đọc kinh cầu phúc cho hân mỗi đêm, hân lại lén lút tính toán ta. Chúng ta đến Long Tê điện xem một chút, xem cuối cùng là hân muốn như thế nào, phu thê ba mươi năm với nhau mà hân đối với ta như vậy?"

Trước thì hân – Lương Thần Quang - là một đại nội tổng quản, là tâm phúc của Hoàng đế, sau thì hân lại nhắm thẳng vào Nguyên Hòa đế.

Hoàng hậu bãi giá đi Long Tê điện, không ngờ lại bị chặn cửa.

"Hoàng thượng đã ngủ yên, mời nương nương quay về." Nội thị trực đêm Tào Đức Hạnh cong người, cúi người thấp đến mức sắp đụng xuống nền gạch, tư thế vô cùng khiêm tốn, nhưng ngoài miệng lại không nhún nhường chút nào.

Nếu là ngày thường, Ninh Hoàng hậu sẽ không thềm đặt Tào Đức Hạnh ở trong mắt, nhưng mà bây giờ vì có mục đích khác cho nên miễn cưỡng chịu đựng tính tình, ôn tồn lại không mất uy nghiêm dặn dò hỏi "Bây giờ mới canh mấy, đèn còn chưa lên hết, sao Hoàng thượng đã đi nghỉ rồi? Thân thể người lại không khỏe sao, đã gọi thái y đèn chưa?"

"Nương nương yên tâm." Tào Đức Hạnh nhanh nhẹn đáp "Thái y đã đến bắt mạch, nói rằng bệ hạ không có gì đáng lo, chỉ vì phê duyệt tấu chương hao tâm tổn sức, chỉ cần uống thuốc nghỉ ngơi một thời gian. Có điều trước khi ngủ Hoàng thượng đã ra lệnh, không cho ai đến quấy rầy, cho nên nô tài cũng không dám làm trái ý chỉ của Hoàng thượng."

Ninh Hoàng hậu cũng không định xông vào, nghe vậy cũng không lộ vẻ mặt không thích, chỉ nói "Nếu đã như vậy thì Bồn cung trở về trước, các người hầu hạ người cho cẩn thận."

Chân trước bà vừa rời đi, chân sau Tào Đức Hạnh liền tiến vào điện.

Nguyên Hòa đế đang ngồi trên giường đọc tấu chương. Tào Đức Hạnh tiến lên bẩm lại việc Hoàng hậu đến.

"Ừ, lần sau cho nàng ấy vào." Nguyên Hòa đế phản phô "Mãi trốn tránh không gặp cũng không phải cách."

thật sự ông không muốn gặp Ninh Hoàng hậu.

Từ khi Thái Từ mất, vị trí Thái Từ chưa có người kế nhiệm, Ninh Hoàng hậu đã không ít lần thổi gió bên tai hân.

Nhưng Nguyên Hòa đế tự có suy nghĩ của mình, đương nhiên không muốn nghe bà nói dông dài, càng không thể để bà tự sắp xếp.

Về sức khỏe của ông tự ông biết.

Lúc trước Tiêu Hạc Niên chữa bệnh cho ông từng nói, chỉ có thể điều trị để kéo dài tuổi thọ chứ không thể diệt tận gốc, nếu còn tái phát thì không thể cứu chữa.

Cho nên, hôm trước sau khi bị ngắt ở Ngự thư phòng, chuyện thứ nhất Nguyên Hòa đế làm sau khi tỉnh dậy chính là ra lệnh cho Lương Thần Quang mang thánh chỉ xuất cung, triệu Hàn Thác về Kinh thành.

Có điều, Nguyên Hòa đế vẫn đánh giá cao sức khỏe của chính mình.

Ngày hôm sau, lúc bãi triều, khi đứng dậy ông đã không thể chống đỡ lại, ngã trên Long ý ngay trước mặt đám triều thần.

Bệnh của Đế vương tái phát cũng không thể tiếp tục giấu giếm nữa. Trong lúc đó lòng người dao động, ai cũng ngهن cổ chờ mong ứng cử viên cho vị trí Thái Từ được công bố.

Trong Long Tê điện, Ninh Hoàng hậu ép Hàn Khải tự mình hầu hạ Nguyên Hòa đế bệnh tật. "Phụ hoàng, cẩn thận bóng." Tay Hàn Khải cầm bát, múc một thìa thuốc trong bát thổi nguội, đưa đến bên miệng Nguyên Hòa đế.

Ninh Hoàng hậu nhìn hình ảnh cha hiền con thảo rất hài lòng, mỉm cười hỏi Tào Đức Hạnh đứng hầu ở bên "Tại sao không thấy Lương Thần Quang đâu, lúc này Hoàng thượng đang bị bệnh hân lại lười nhác chạy đi đâu rồi?"

Tào Đức Hạnh vội vàng nói "Bẩm nương nương, cha nuôi bị tái phát đau chân, mấy ngày nay bị đau không bước xuống giường được, hôm qua nghe nô tài nói Hoàng thượng phát bệnh hân không thể bỏ đến đây hầu hạ Hoàng thượng, may có Hoàng thượng thương cảm cho cha nuôi, lệnh cho ông ấy

đường bệnh cho khỏi lại tiền cung hầu hạ người."

"Nếu sức khỏe của Lương công công không thể chịu được nữa, vậy thì cứ nghỉ ngơi dưỡng lão chẳng phải là tốt rồi sao, Bồn cung sẽ chọn một người khác khỏe mạnh hầu hạ Hoàng thượng có phải không?" Ninh Hoàng hậu xuôi theo Tào Đức Hạnh, không mặn không nhạt đề nghị.

trên mặt Tào Đức Hạnh có chút không dễ nhìn, thân là nội thị kiêng kỵ nhất là bị người khác nói mình "già", danh từ đó chứng tỏ là mình không thể đảm đương được chức trách; cái gọi là "dưỡng lão" chẳng qua là lời nói dễ nghe, thực ra chính là cách chức đuổi ra khỏi cung.

Nguyên Hòa để giống như không nghe thấy, mặt không biến sắc uống xong thuốc, không nhanh không chậm nói "Từ nhỏ Lương Thần Quang đã hầu hạ trăm, cũng đã mấy mươi năm, trăm dùng hần cũng thấy thuận tay hợp ý, vẫn nên để cho thái y đến khám bệnh cho hần thì tốt hơn.

Ninh Hoàng hậu nói "Bệ hạ nói đúng lắm, Lương công công càng vất vả công lao càng lớn, ở trong cung không ai so được với hần, thần thiếp quá phận, mong Bệ hạ tha lỗi."

"Mẫu hậu cũng là lo lắng cho Phụ hoàng ở đây không có ai chăm sóc mới nói chuyện này, Phụ hoàng đừng nên trách cứ người." Hàn Khải cũng nói giúp vào.

Nguyên Hòa để khoát tay nói "Ý tốt của người trăm đều hiểu, không cần sợ hãi. Trăm mệt rồi, muốn đình chỉ, các người lui xuống hết đi."

Hàn Khải nghe lời lui xuống, Ninh Hoàng hậu lại không muốn đi.

"Bệ hạ, không bằng để Thần thiếp ở lại hầu hạ người, nếu không Thần thiếp thật sự không yên tâm, cho dù đi về Phụng Nghi cũng cũng đứng ngồi không yên." Hiềm thấy bà nhỏ giọng năn nỉ.

Im lặng một lúc mới nghe Nguyên Hòa để lạnh nhạt nói "Cũng được. Ban ngày trăm ngủ hơi nhiều, bây giờ không ngủ được, nàng ở lại đây trò chuyện với trăm."

"Được." Ninh Hoàng hậu đồng ý, đứng dậy ngồi vào bên giường, đỡ Nguyên Hòa để nằm xuống "Bệ hạ muốn nói cái gì?"

"Ban ngày, trong giấc mơ, trăm mơ thấy lần đầu tiên nhìn thấy nàng." Ông cười nói "Trăm ngồi bên trong kiệu, đi qua ngõ nhỏ, nhìn thấy nàng chống nạnh dạy dỗ tiểu thái giám, nhanh nhẹn nhanh miệng, khí thế bức người."

Ninh Hoàng hậu cũng cười nói "Có chuyện như thế sao? Sao thần thiếp lại không biết. Lễ nào ngày thành hôn không phải lần đầu tiên Bệ hạ nhìn thấy thần thiếp sao?"

"Nàng đừng chối." giọng của Nguyên Hòa để càng ung dung "Trăm vẫn nhớ rõ ràng, nàng mặc quần áo màu lục, đi giày đế vải, đó là quần áo chuyên dùng của tú nữ, lúc đó Trăm đã nghĩ, sao tú nữ này lại ngốc như vậy, người khác nhìn bộ nội thị còn không kịp nàng lại xuất đầu lộ diện đắc tội với người ta."

Ninh Hoàng hậu quả trách "Bệ hạ đang chê cười thần thiếp sao?"

Nguyên Hòa để đáp "không phải, không phải chê cười, là vì xưa nay trăm chưa từng thấy nữ nhân nào hung dữ như vậy cho nên khắc sâu ấn tượng."

"Còn không phải là chê cười sao." Ninh Hoàng hậu thờ dài nói "Thần thiếp cũng không muốn hung dữ như vậy, nhưng thần thiếp cũng không còn cách nào khác. Mẫu thân thần thiếp mất sớm, phụ thân ở bên ngoài lo cho tiền đồ của mình không để ý mọi chuyện trong nhà, để muội đều còn nhỏ; nếu người đại tỷ như thần thiếp tính tình mềm yếu, không thể ra mặt, không đủ hung ác làm sao có thể bảo vệ được bọn họ. Đến lúc đó đừng nói người bên ngoài có ý đồ không tốt mà ngay đến cả những hạ nhân gian xảo trong phủ cũng có thể bắt nạt chúng ta."

"Trăm chính là yêu thương điểm ấy của nàng, che chở cho người thân. Những năm ẩn nấu đó, nếu không có nàng xử lý mọi chuyện trong nhà ổn thỏa rõ ràng, Trăm cũng không thể yên tâm làm việc ở bên ngoài."

Bàn tay Nguyên Hòa để đuổi ra bên ngoài, vỗ nhẹ mấy cái trên mu bàn tay của Ninh Hoàng hậu, ý tứ cảm ơn.

Đáng tiếc, xưa khác nay khác, sau này lòng của nàng càng lớn hơn, lợi ích của hai người xung đột với nhau, tình nồng mật ý khi còn trẻ tiêu hao hết; một cái chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy cũng không tìm lại được cảm giác phụ xướng phụ tùy trước kia.

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi hồi ức ám áp năm đó của Nguyên Hòa để ảnh hưởng, Ninh Hoàng hậu cũng can đảm lên "Nhưng thần thiếp không thích điều này, thần thiếp không biết hòa nhã dịu dàng. Bệ hạ cũng biết, thần thiếp yêu thích Xán Xán như vậy là bởi vì đứa trẻ này được gia đình muội muội thần thiếp cưng chiều đến yêu điệu yêu đuối, thần thiếp ước ao bao nhiêu. Mọi người đều nói thiếu cái gì thì sẽ muốn cái đó, từ nhỏ thần thiếp đã mong có thể gặp được một người có thể yêu thương thần thiếp, cũng may là thần thiếp gặp được Bệ hạ. nói đến đây, thần thiếp còn chưa tạ ơn Bệ hạ có thể tìm cho Xán Xán một người phụ quân, nghĩ đến cả đời nàng không có buồn phiền lo âu, được yêu thương chiều chuộng; số mệnh của một người so với một người, thật sự là ngay từ nhỏ đã không giống nhau."

Lời nói của bà mang thâm ý, hết sức tăng bốc Cổ Thiên cùng Hàn Thác, chỉ muốn nhìn xem phản ứng của Nguyên Hòa để.

Người trên long sàng hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt bình tĩnh, rất lâu cũng không nói một câu.

Ninh Hoàng hậu vẫn ngồi ở đó chờ, trước sau vẫn không chờ được câu trả lời. Trái tim của bà dần trở nên lạnh lẽo, lạnh đến mức triệt để, mới có thể tàn

nhân triết để.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 69

Cuối cùng Ninh hoàng hậu dù chờ bao lâu cũng không thể đợi nữa câu đáp lại của hoàng đế.

Nam nhân nằm đó, hô hấp bình tĩnh, nhìn giống như đã ngủ say.

“Bệ hạ, nô tì cáo lui.” Ninh hoàng hậu hành lễ, sau đó rời đi ngay, lúc đang chờ đợi từng bày ra gương mặt phần nộ và thất vọng bây giờ cũng đã khôi phục lại vẻ mặt hiền hòa ôn trọng trước sau như một.

“đi mời Trần Vĩnh An tới đây.” Trở lại Phụng Nghi cung, Ninh hoàng hậu bỏ lại một câu cho Hác ma ma, liền đi đến tiểu phạt đường.

Hương Trường thọ được đốt không ngừng suốt mười hai canh giờ, khói nhẹ lượn lơ bốc lên.

Ninh hoàng hậu trầm mặt, vươn tay bẻ gãy.

Bởi vì sức lực quá lớn, bát nhang hình hoa sen liền lăn lông lốc ngã xuống, tầng tầng lớp lớp hoa nổ rộ ở kim chuyên thượng, rơi khắp bốn hướng, tan xương nát thịt.

Giờ tỵ canh ba, Phụng Nghi cung có một vị khách thần bí đến thăm.

một thân mặc hắc y màu đen, gương mặt cũng bị mũ trùm đầu che thật kín, chỉ có thể dựa vào dáng người, dáng đi trước mặt mà nhận ra là một nam tử.

hắn vô cùng thuần thực tiến vào chính điện, hướng về Ninh hoàng hậu đang ngồi ngay ngắn trên tháp mà thi lễ: “Thần Trần Vĩnh An, gặp qua Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.”

Ninh hoàng hậu hơi hơi nâng đầu nói: “Bình thân, ban ngồi.”

Trần Vĩnh An không khách khí, đại mã kim đao liền tiến về tháp đôn sườn gỗ lim ngồi xuống, tay liền phui phui vài nếp gấp trên y phục, không nhanh không chậm nói: “không biết nương nương triệu vi thần đến đây có gì phân phó?”

“Ngươi ở tù lễ bị giam cầm ở một vị trí cũng đã mười năm, bản cung muốn cho ngươi thăng chức, nếu ngươi làm tốt việc bản cung giao, thì ta sẽ đem chương án chức cho ngươi, ngươi thấy như thế nào?” Ninh hoàng hậu đi thẳng vào vấn đề, vẽ ra một cái bánh lớn, dẫn dụ người khác đi theo, vì mình bán mạng.

Những người trong nội thị đều là kẻ thông minh, chủ tử chủ động đưa ra ý tốt, sao có chuyện nghe không hiểu, Trần Vĩnh An vội nói: “Tạ nương nương long ân.”

Nhưng hắn không phải là một tiểu thái giám ở tầng lớp dưới luôn nhìn phía trên chờ người khác ban ân, chức tư lễ giam cầm bút nói lớn không lớn, nhưng cũng đã gặp qua nhiều việc, tất nhiên sẽ không dễ dàng mắc câu, “Nương nương, thần đành phải cúi mình, thần làm việc đã nhiều năm, thật sự có chút mong ước, nhìn trướng vị trí đề đốc đã lâu, giờ phút này thần cả gan xin nhắc tới, không biết nương nương có thể tác thành hay không?”

Ninh hoàng hậu đập mạnh tay trên tháp liền kêu một tiếng “Ba”, lớn tiếng quát: “Lớn mật, thế nhưng ngươi dám cò kè mặc cả với bản cung!”

Trần Vĩnh An thật sự là cực kỳ lớn mật, Hoàng hậu tức giận, thế nhưng mặt hắn lại không hề đổi sắc, vẫn giống như trước ngồi ngay ngắn trên tú đôn, không một chút hoang mang tự nói: “Thần cũng không nghĩ rằng sẽ mạo phạm nương nương, nhưng mà năm đó nương nương kêu thần đi làm việc, hiện tại thần chỉ cần nhớ lại thì trong lòng liền sợ hãi. Đồng đại tướng quân vốn là một người trung liệt, lại thông đồng với địch phản quốc nên phải chịu tội xử tử, phủ Vệ quốc công có 457 khẩu nhân, mỗi người đều chết không nhắm mắt. Nên mấy năm nay thần thực bất an, ngủ cũng không xong, vừa nhắm mắt liền thấy u hồn trở về đòi mạng, chẳng lẽ nương nương, người vốn không có một chút bất an nào hay sao?”

nói xong lời cuối cùng, hắn liền rũ đôi mắt vô thần xuống, thế nhưng trong mắt lại lóe ra tinh quang, nhìn thẳng Ninh hoàng hậu dường như là đang thị uy, không hề có ý lảng tránh.

Dựa theo quy củ, cung nhân nội thị khi đáp lời chủ tử phải cúi đầu lễ phép, không thể nhìn thẳng chủ nhân.

Cả đời Ninh hoàng hậu chưa từng bị đầy tớ xem thường, vốn là giả bộ tức giận làm cho hắn kinh sợ, mà lúc này lại biến thành chuốc lấy ba phần lửa giận, cắn răng hỏi: “Ngươi đây là đang áp chế bản cung?”

“Thần không dám.” Trần Vĩnh An đột nhiên cúi đầu, tư thái cực kỳ kính cẩn nghe theo, nhưng trong lời nói lại can rờ không thay đổi, “Nương nương để

mất đến thần, muốn thần làm việc, đó là phúc khí của thần. Nhưng mà, năm đó thần là một con nghé con mới sinh nên không biết sợ hổ, cũng không biết rằng bản thân thật ra còn có lương tâm, tự mình làm bẩn đôi tay, nhưng hôm nay, tuổi thần càng lớn nhưng lá gan lại càng nhỏ, làm việc sẽ khó tránh khỏi có chút lo trước lo sau, sợ đầu sợ đuôi. Thần không có người thân không có quê hương, không con không vợ, vàng bạc phú quý gì chứ, sau khi có vinh quang rồi cũng không cảm thấy hứng thú, thứ duy nhất thần hy vọng chính là thừa dịp bản thân còn sống ở thế gian thì có thể nắm quyền hành, cho nên hy vọng nương nương sẽ thành toàn.”

“Nếu bản cung không thành toàn, ngươi sẽ làm như thế nào?” Ninh hoàng hậu cố nén tức giận hỏi, chỉ sợ nếu sức lực của nàng lớn hơn tí nữa, thì chén trà trong tay sẽ phải chịu đựng lửa giận lửa giận mà bị bóp nát một cách vô tội.

Trần Vĩnh An giống như không hề vui lòng, chậm rì rì đáp: “Dù sao thì thần cũng cô độc, cho dù như thế nào cũng không sao cả. Nhưng nương nương thì khác, nghe nói Thất hoàng tử điện hạ đã định xong hôn sự, chính phi được chọn là cháu gái trưởng của bộ binh Thượng thư, trắc phi được chọn là khuê nữ nhà trung quân đô đốc phủ Tả đô đốc. một bên là bộ binh có quyền điều binh nhưng lại không cầm binh quyền trong tay, ngũ quân đô đốc phủ thì cầm trong tay binh quyền nhưng lại không có quyền điều binh, hai người này vốn dĩ có thể bổ sung cho nhau, nếu có một ngày cùng nhau hợp tác đứng lên, thì có thể cùng nhau tiến tới, không hề bị cản trở……”

“Câm mồm!” Ninh hoàng hậu quát lên bảo hần ngưng nói lại.

Tâm tư của mình bị người khác nhìn thấu mà nói toạc ra, trong lòng nàng liền kinh ngạc không ngừng, một tư lễ giam cầm bút nhỏ nhỏ còn có thể như thế, thì càng không nói đến những người khác, khó trách trong việc lập phi trên nàng với hoàng đế vì trái ý với nhau mà lảng tránh.

Bây giờ Ninh hoàng hậu đàm lao thì phải theo lao, nàng triệu Trần Vĩnh An đến, sự việc đã đến nước này làm hay không thì có gì khác nhau, nàng chỉ có thể buông tay suy nghĩ cân trọng, tính toán thật kỹ càng để suy đoán ra, nhưng nàng cũng không bao giờ cho hần được như ý. Hần Thác từ nhỏ đã phải ngấm ngấm chịu nhiều đau khổ, tuy không hiện lên trên mặt, nhưng vẫn luôn cất giữ ở trong lòng, nếu như để hần đăng cơ lên ngôi, đến lúc đó hần tuyệt đối sẽ không để cho hai mẹ con nàng có thể ăn ngon.

Nhưng mà nàng cũng không thể để cho Trần Vĩnh An chế trụ, cho dù trong lòng có ý muốn dựa vào hần, nhưng ai là chủ ai là phó cũng phải phân biệt cho rõ ràng mới được, “nói lời vô nghĩa nhiều như vậy, chẳng lẽ ngươi không sợ bản cung không kiên nhẫn, sẽ chấm dứt ngươi luôn sao? Đến lúc đó đừng nói đến chức chương án đề đốc, cũng đừng nói đến việc có thể được chiếu cố cho dù ngươi có được tạo hóa.”

“Thần đương nhiên rất sợ, nhưng mà nếu nương nương bỏ được, thì đã sớm cho thần một đao,” Trần Vĩnh An một bên nói, một bên nhấc bàn tay tạo thành đao để ở chỗ cổ mô phỏng động tác một chút, “Làm sao lại có thể giữ thần đến hôm nay, điều đó có thể thấy được trong lòng nương nương thần vẫn còn có chút địa vị mà người khác không thể thay thế được.”

Lời hần đáp có thứ tự rõ ràng, trên mặt cũng không có một chút ý e ngại, nói đến lúc sau trong lời nói ngược lại lại lộ vẻ đắc ý, thoáng ẩn chút ý khiêu khích.

Trần Vĩnh An đã nhìn đúng, nói cũng đúng, vì vậy Ninh hoàng hậu phản bác không được, bị hần làm cho tức giận đến mức cười không ngừng, hừ một tiếng: “Bản cung chính là đề cao ngươi ở chỗ đó, có thể tự mình hiểu lấy.”

“Đa tạ nương nương tán thưởng.” Trần Vĩnh An khom người cảm tạ.

“Ngươi nghe đây, ngày hôm trước Lương Thần Quang dẫn theo một đội cấm vệ ra khỏi thành, ta không cần biết rốt cuộc hần đi chỗ nào, cũng không muốn biết hần muốn làm cái gì, ta chỉ muốn hần không thể còn sống để tới nơi, cũng không thể còn sống để hồi kinh.” Ninh hoàng hậu không hề vòng quanh cùng hần, trực tiếp đưa ra yêu cầu, “Tóm lại, chuyện này nếu ngươi có thể làm xong, tư lễ giam đề đốc chính là chiếc ghế mà ngươi nắm trong bàn tay, nếu không……”

Nàng cố ý tạm dừng

Trần Vĩnh An dễ dàng tiếp lời, “Cẩn thận cái đầu của ngươi.”

Giao dịch đã đạt được, Trần Vĩnh An một lần nữa kéo lên mũ trùm đầu, đứng dậy cáo lui.

*

Đầu tháng ba năm thứ 24, hoàng đế băng hà.

Kể đó, vào tháng thứ năm Thất hoàng tử Hàn Khải đăng cơ, sửa niên hiệu là Gia Đức.

Cuối tháng năm, sắp bước sang tháng sáu, ánh mặt trời đầu tiên của tiết đoan ngo đã cao hướng, hoàng đế Gia Đức hạ ban thánh chỉ, điều bộ binh Thượng thư Cô Cảnh Ngộ tới Phúc Kiến để tuyên bố kẻ thừa chức chính sử tư nhâm Bồ Chính Sử, cũng giám thị để xử lý nghiêm khắc địa phương kéo dài dằng dặc việc cấm biển.

Ngày tiếp, hoàng đế Gia Đức tiếp tục ban thánh chỉ mới, Hà Nam gặp đại hạn, khai thương khó khăn, nhưng quốc khố cạn kiệt, không thể chiếu cố, Tĩnh vương an vị nhiều năm, lại kiêm luôn chức Sở vương có đất phong, có bổng lộc dày, tiền tài rất nhiều, lúc này lấy ra để cho dân chúng đang gặp tai họa trước, triều đình tạm dừng việc cung cấp quân nhu cho quân đội dưới trướng Tĩnh vương, cho nên Tĩnh vương tự mình xử lý cho thỏa đáng.

Tin tức từ tháng năm ngày mười ba ấy đã đưa đến bên trong phủ Tĩnh vương.

Chương 74: Chương 70

Cố Thiên đọc xong phong thư kia, càng đọc sắc mặt càng khó xem, không rõ là vì tức giận hay là vì sợ, hai tay không không chế được run lên, giấy viết thư trên tay liền rơi xuống.

“Sao đột nhiên ngươi bị bệnh sốt rét vậy? hay là do trong thư có độc?” Phó Y Lan ngồi ở phía trước, vùi đầu xe chỉ luôn kim, trong lời nói rõ ràng có ý trêu chọc hỏi.

Hai cô nương này trong thời gian qua không có gì khác để tiêu khiển, tất cả thời gian toàn dùng để hỗ trợ phó vi sư, hôm nay Cố Thiên có thể đánh ngựa chạy chậm, thoải mái tự tại dạo quanh Tỉnh vương phủ một vòng, Phó Y Lan cũng bắt đầu có chút thoải mái mà thêu y phục mẫu đơn.

Cố Thiên điều khiển tâm trạng của mình, miễn cưỡng khắc chế đầu lưỡi, đem hết tin tức thuật lại rõ ràng.

Phó Y Lan đang may vá thành thạo, nhưng động tác vì lời nói của Cố Thiên mà càng ngày càng chậm, nghe được chữ cuối cùng, tay run lên, kim châm liền đâm vào ngón trỏ.

“Tê.....” Nàng đau nhói đến tận tim, không có cách nào, từ nhỏ đã tập đao thương, bóp thịt lớn, lực kim châm rất lớn, khác xa so với người ngoài.

Một giọt máu rơi xuống, nhanh chóng khô lại, giống như cũng có linh hồn.

Nhưng lúc này ai quan tâm nó như thế nào?

“Thất hoàng tử chính là..... Chính là muốn trăm vạn tướng sĩ khi không phải chịu chết sao? Hẳn thương nạn dân ở Hà Nam vì họ là dân chúng, thế tướng sĩ ba quân thì không phải là dân chúng đại Ân của hãnsao?” Phó Y Lan trong lòng đầy căm phẫn, nóng giận đến mức ngay cả xưng hô cũng không nhớ rõ, khoa tay múa chân thiếu chút nữa làm ngã cả ghế.

Trong phòng người duy nhất còn bình tĩnh phải nói đến Bích Lạc, nàng nghe vậy vội hỏi: “Phó cô nương, cẩn thận nói chuyện, đừng mạo phạm hoàng thượng.”

Phó Y Lan trợn mắt nói: “Sợ cái gì, hãns làm ra được, chẳng lẽ còn có thể sợ người ta nói sao, hãns muốn không đuối lý một chút, cũng không cần phải đem Cố đại nhân đây đi Phúc Kiến, cái nơi hoang dã như vậy, biết chuyện này không được lòng mọi người, sợ họ bộ không chịu phối hợp.”

“Thực ra! cô nương nói cũng có nhiều đạo lý.” Nha hoàn Phó Y Lan nói, “Nào có người làm chủ tử nào có thể làm như vậy, khua chiêng gõ trống thông báo thiên hạ, đến nhà chúng ta làm nha hoàn không công, chẳng những không lấy ngân lượng, ngay cả cơm, y phục cũng không cần cấp, đại quân sự nói rằng không thể làm như vậy, tốt lắm, dù sao trước kia ngươi nhận được nhiều ngân lượng như vậy, về sau bọn nha hoàn sẽ do ngươi hoàn toàn chu cấp, như vậy có thể cười mà nói đến nhân nghĩa?”

Bích Linh cũng gào to đứng lên, “Như vậy chẳng phải là thay đổi chủ tử, sẽ chẳng có người theo mà làm việc nữa hay sao. Chúng ta trước giờ làm nha hoàn vốn cũng chỉ vì kiếm tiền nuôi mạng sống, nghĩ đến những binh sĩ kia cũng không kém nhau mấy, ai nha,” Nàng bỗng nhiên phát hiện ra chuyện gì đó có thể xảy ra, kêu lên một tiếng sợ hãi, “Chẳng lẽ tân hoàng đế không muốn cho binh lính đánh giặc? không muốn đánh thắng trận? Chẳng lẽ hãns muốn dâng tặng đất của mình cho người Mông Cổ?”

Bích Lạc cơ bản không có đề phòng lời nói, chỉ đơn giản đem cửa sổ đóng kín lại, thấy sắc mặt Cố Thiên trắng bệch, liền rót chén trà nhỏ đưa đến cho nàng, “Vương phi, uống chén trà ấm để bình tĩnh.”

Cố Thiên nhận lấy, cái miệng nhỏ đưa đến chén trà, bởi vì phát run không ngừng, hơn phân nửa chén trà đổ lên trên vẩy, trà tụt lại, thành vệt vàng trên áo.

“hãns là hoàng đế, chưa chắc sẽ đem quốc thổ đại Ân tặng không cho người Mông Cổ, nhưng hãns nhất định không muốn tỷ phụ thắng trận. Thua chiến sự, quân đội chắc chắn sẽ có tổn hại, thua càng thảm, tổn hại càng lớn..... hãns muốn đổi phương pháp cắt giảm quân lực!” Phó Y Lan theo lời nói của Bích Linh mà đoán, giọng căm hận nói, “Ninh hoàng hậu âm hiểm như vậy, bọn họ muốn hại chết tỷ phụ, đến lúc đó cho dù hãns không chết ở trên chiến trường, thì cũng gánh phải tội danh thua trận.....”

Nàng rất nóng vội, còn không kịp để ý đến xưng hô.

Nhưng mà, Cố Thiên cơ bản không có tâm tư để ý đến chuyện này.

Phó Y Lan đã đọc qua binh thư, nàng chính là dựa vào đó để suy ra.

Cố Thiên vẫn lo lắng sự tình chuyển biến xấu, vốn đã làm cho nàng trở tay không kịp, lúc này lại bị ảnh hưởng bởi lời nói của mọi người, cho dù nàng kiên cường can đảm cũng không thể ngăn được nước mắt chảy xuôi.

“Xán Xán, người đừng khóc,” Phó Y Lan tưởng chính mình đã gây họa, gấp gấp lấy khăn ra lau nước mắt của Cố Thiên, “Ta không phải muốn dọa người, ta chỉ là đoán mò, ai...., ta chỉ là nói hươu nói vượn, tỷ phụ là một người anh minh quyết đoán như vậy, sẽ không vì chuyện như vậy mà gấp khó khăn.....”

Cố Thiên cũng không vì vậy mà tốt hơn, nàng chặn đứng câu nói của Phó Y Lan, nghẹn ngào nói: “hẳn dù có anh minh thế nào, cũng không thể tự nhiên có được quân nhu cho cả vạn quân.....”

Nàng thật hận chính mình, tại sao lại dùng phương thức mập mờ như vậy để đi nhắc nhở Hàn Thác, nếu lúc ấy hẳn không để ở trong lòng, hiện tại làm sao có thể trở tay tới kịp.

Tại sao không thể thẳng thắn nói cho hẳn biết tất cả, chẳng phải là vì sợ hẳn cảm thấy mình là quái vật khi có thể trọng sinh sao, nhưng mà rốt cuộc rốt cuộc lại gây ra chuyện, nếu Hàn Thác thật sự có chuyện gì.....

sự tình đến nước này nàng càng nghĩ càng nóng lòng, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Phó Y Lan cũng gấp, nàng qua lại trong phòng, miệng lầm bầm, “..... biện pháp giải quyết quân nhu, có thể vận động dân chúng quyên góp, xiêm y, thảo dược, nhu yếu phẩm ít hôm nữa tất cả đều có thể mua, nhưng số lượng lớn, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn khó có thể đủ, có thể đi mua bốn phía xung quanh nơi đóng quân.....”

Biện pháp nào cũng mặc kệ, chỉ cần có thể thì sẽ dùng, nàng cũng không biết cách nào, nàng là cô nương không có trải qua chiến trường, không có kinh nghiệm thực tế, chỉ có thể kết hợp những cuốn sách đã xem qua, từ đó suy luận, tuy rằng khó tránh khỏi là lý luận suông, nhưng tốt xấu cũng tổng kết được một trọng điểm.

“Chỉ cần có đủ tiền và nhân lực thì có thể giải quyết!”

Thủ hạ của Hàn Thác có hai mươi lăm vạn quân sĩ, nhân thù có thể đủ, còn lại đó là tiền bạc.

Cố Thiên động ánh mắt rất nhanh, tiền nàng có, còn là rất nhiều, thực sự rất hiếm có khi chính nàng cũng không biết được rốt cuộc là bao nhiêu.

“Bích Linh, đi xem tư khó của ta.” Cố Thiên nói ra mệnh lệnh.

Tất cả chuyện trong vương phủ đều đã có vài vị mẫu thân chuẩn bị thỏa đáng, nhưng mà các nàng đã có chút tuổi, một vài năm nữa sẽ lui ra, phải sớm ngày chuẩn bị thích hợp để chọn người.

Bích Linh cùng Bích Lạc là nhất đẳng đại nha hoàn bên cạnh Vương phi đương nhiên sẽ không bị lo lắng.

Cố Thiên căn cứ vào tính tình hai người mà phân công nhiệm vụ, Bích Lạc đối nhân xử thế ôn trọng, cho nên đi theo Lý ma ma học quản gia, Bích Linh thông minh, biết số học, lúc trước tất cả trang sức, đồ vật của Cố Thiên cũng là do nàng quản, tất cả tiền bạc, ngay cả đồ cưới của Cố Thiên cũng là do nàng quản.

Tư khó của Cố Thiên được lập tại tử vụn sơn phòng.

Lúc trước Cố Phong cho đội áp giải đồ cưới đến vương phủ, Cố Thiên cùng Hàn Thác còn đang nhàn hạ ở nửa đường du ngoạn, nhưng một trăm mấy chục nâng đồ cưới vô giá lại không thể chờ Vương gia Vương phi trở về mới nhập kho, tử vụn sơn phòng lại là nơi được tu sửa kỹ càng để chờ vương phi vào ở, nên quân sự tự mình làm chủ đem đồ cưới ở bên cạnh cho vào kho.

Sau đó, Hàn Thác đã để Cố Thiên ở tại tam khách đường, nhưng cũng không tính đến chuyện đem tư khó na lại tận đây.

Đối với Hàn Thác mà nói, đồ cưới của Cố Thiên chỉ có tác dụng triển lãm trong ngày thành thân mà thôi, hẳn đường đường là Vương gia nên đương nhiên sẽ chu cấp thật tốt cho Vương phi của mình, cơ bản không nghĩ tới có một ngày cần dụng đến đồ cưới của Cố Thiên.

Bích Linh mở khóa tam sắc chạm rồng uyên ương ra, cùng Cố Thiên đi vào.

Cố Thiên đầu tiên kiểm tra đồ cưới của chính mình, những vật báu lớn còn lại, nàng không thèm xem, vì cơ bản rất khó để di chuyển lúc canh ba.

Mục tiêu của nàng là chương mộc tương ở tận cùng bên trong.

Trong rương tất cả đều là ngân phiếu, tổng cộng 320 vạn lượng.

Tiền có, nhưng đưa đi như thế nào lại là vấn đề.

Tuy rằng Hàn Thác để lại thuộc hạ để bảo vệ Cố Thiên, nhưng mà Lý Vũ Thành dẫn một đội mười mấy người Huyền Giáp vệ, hằng ngày bảo vệ vương phủ thì không thành vấn đề, nhưng để hộ tống số lượng lớn tiền bạc như vậy, thật sự không biết có đủ hay không.

Cố Thiên cho Bích Lạc mời Lý Vũ Thành đến trao đổi.

Lý Vũ Thành nghe xong không nói điều gì, phát vật áo lưu loát quỳ trên mặt đất nhìn Cố Thiên đập đầu lay ba cái, cái trán kia đánh vào đất tạo nên mấy

tiếng bang bang vang lên, có thể thấy được dùng sức thật sự, không giả bộ chút nào.

“Vương phi đại nghĩa, mặt tướng bội phục!”

Cố Thiên cuống quýt đi đầu hấn, nàng chịu chi có lý do, nàng trầm nghĩ cứu chính vị hôn phu của mình, còn lại việc khác vẫn chưa nghĩ đến.

Nhưng mà hành động này đối với Lý Vũ Thành – một quân nhân lại có ý nghĩa thật phi thường, hấn lập tức đi U châu Huyền Giáp điều khiển nhân thủ, tuyên ra trăm người để áp giải tiền bạc.

Phó Y Lan không phải là cô nương đã xuất giá, không giống như Cố Thiên có nhiều tiền riêng như vậy, nhưng nàng cũng tâm niệm phải giúp một phen. Vì thế về đến nhà, liền đem việc này nói với cha mẹ.

An quốc công ban ngày đã nhận được tin tức, đang cân nhắc viết thư cho Hàn Thác, lúc này lại nghe khuê nữ nói, không khỏi khen: “Vương phi có tâm tính nhân hậu, thật sự khó có được.”

“thật là, lúc ấy lần đầu tiên ta được gặp mặt thì ta liền thích cô nương này, cảm thấy đôi trai tài gái sắc này thật sự rất xứng đôi.” An quốc công phu nhân liền cảm thán “Ta cũng đi xem đồ cưới của mình, dù sao lưu trữ trong quốc khố cũng bị sâu mọt, có thể giúp một chút cũng là được một chút.”

Đứng dậy đi ra tới cửa, liền quay đầu nhìn Phó Y Lan cười nói: “Nhưng mà, đến khi ngươì xuất giá đồ cưới sẽ phải ít đi.”

“Mẹ, ngươì cứ việc đem đồ cưới chuẩn bị cho ta tất cả đi giúp tỷ phu đi, ta không cần.”

Chỉ mấy nâng đồ cưới, cùng tính mạng của hơn mười vạn tướng sĩ của Hàn Thác, cơ bản không đáng giá nhắc tới.

Đồ cưới của An quốc công phu nhân không có nhiều hiện ngân như vậy, An quốc công lấy ra nữa, tổng cộng hồi môn bảy mươi vạn lượng, đang giao cho Huyền Giáp quân áp giải.

Đến ngày ấy, Cố Thiên và Phó Y Lan cùng cưỡi ngựa, lao thẳng đến nơi áp giải tiền bạc, tiền đội ngũ đưa đến U châu ở mười dặm ngoài thành.

“Vương phi, mời trở về đi,” Lý Vũ Thành đứng bên suối nhỏ cho ngựa uống nước, nhìn Cố Thiên chấp tay cáo biệt, “Ta nhất định không phụ lòng Vương phi nhờ vả, sẽ an toàn đem ngân phiếu đưa đến tay Vương gia.”

Cố Thiên giục ngựa trở về thành, lại từng bước quay đầu, cho đến khi đội ngũ áp giải ngân lượng nhìn xa không còn thấy gì cũng còn không chịu rời đi.

“Ngươi lo lắng đúng hay không?” Phó Y Lan hỏi.

Cố Thiên lắc đầu nói: “Ta không phải lo lắng cho bọn họ, Lý Vũ Thành làm việc bền chắc, đừng lo, ta là nhớ đến Vương gia, nếu có thể thấy mặt hấn một chút thì tốt rồi.”

“Ngươi muốn đi theo?” Phó Y Lan lấp bắp kinh hãi, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường, “Cũng đúng, đi theo bọn họ thì không sợ lạc đường, có thể thuận lợi tới nơi đóng quân.”

Có một số việc, không sợ ngươi nghĩ đến điều gì to lớn, chỉ sợ là có cùng suy nghĩ giống nhau lên đến bên tai.

Cố Thiên cùng Phó Y Lan đối diện một lát, hai người đồng thời quay đầu ngựa lại, lập tức đuổi theo.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hàn Thác: Tức phụ thật là đẹp trai!

Cố Phong: Muội muội thật là đẹp trai!

Mọi người: Vương phi thật là đẹp trai!

Bản tử: rõ ràng thật là ngu!

Trong lúc nhất thời gạch cùng trứng chim tề phi ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Chương 71

Trời vừa sáng Cố Thiên đã nảy nình ý định đi gặp Hàn Thác.

Có thể nói, từ khi Hàn Thác đi mà không đánh thức nàng dậy, không nói lời từ biệt cùng nàng, trong lòng nàng đã sinh ra ý định như vậy.

Nhưng nàng vẫn không biến suy nghĩ thành hành động.

Nguyên nhân trong đó, một phần là do còn do dự, bởi vì không đủ tự tin, không nghĩ là mình có thể thuận lợi hoàn thành chuyến đi này.

Kinh nghiệm đi xa của Cố Thiên thật sự là vô cùng ít ỏi, có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa mỗi lần đi đều có người nhà đi theo bầu bạn bảo vệ; nếu như muốn đi tìm Hàn Thác tất nhiên không thể mang theo nhiều người, hơn nữa chỉ sợ bọn họ sẽ không đồng ý cho nàng đi.

Lần trốn nhà đi tìm Tiêu Hạc Niên cùng với Cố Phong trước đây gặp chuyện cũng đã làm cho nàng hiểu rõ việc mình đi ra ngoài một mình là nhiệm vụ bất khả thi.

Tuy rằng Cố Thiên được nuông chiều từ bé tính cách không tránh được có phần tùy hứng, nhưng nàng cũng không phải người không phân biệt được nặng nhẹ.

Nàng biết nếu như mình liều lĩnh lên đường đi tìm Hàn Thác, đi được nửa đường ắt sẽ xảy ra chuyện thối chí làm cho Hàn Thác ở tiền tuyến thêm phiền, làm hấn phân tâm lo lắng. Đến lúc đó không chỉ không giúp được chuyện gì nói không chừng còn có thể khiến cho tình huống càng hỏng bét.

Cho nên nàng vẫn dè dặt chính mình, mặc kệ có nhớ Hàn Thác bao nhiêu, cũng ngoan ngoãn ở lại trong Vương phủ.

Cho dù thường gặp ác mộng, lần nào cũng mơ thấy Hàn Thác gặp chuyện không may, mỗi sáng đều khóc lóc tỉnh dậy, cũng cố nén tự an ủi mình chẳng qua là do mình quá lo lắng, ban ngày suy nghĩ nhiều nên đêm đến mới mơ thấy ác mộng.

Cố Thiên ra lệnh cho chính mình phải có lòng tin đối với Hàn Thác.

Nhưng mà tinh thần này vẫn không ngăn được Hàn Khải từng bước xác minh thánh chỉ.

Mỗi một sự việc đều trùng khớp với kiếp trước, chỉ là trên chiến trường đối người dẫn binh từ Sở Vương sang Hàn Thác, Cố Thiên không có cách nào tự thuyết phục bản thân rằng người lãnh binh khác nhau thì có thể khác hoàn toàn với kiếp trước.

Bởi vì người trên chiến trường là phu quân của Cố Thiên, nàng không chịu đựng được hấn có bất kỳ tổn thương nào.

Cho nên, ý định đi tìm Hàn Thác lần thứ hai bắt đầu rục rịch trở dậy.

Lần này, Cố Thiên đã không phải chỉ là lo lắng và nhớ nhung mà hy vọng có thể nhìn thấy Hàn Thác. Lòng nàng tồn tại một ý nghĩ, nàng muốn ở cùng Hàn Thác, sống cũng được, chết cũng được, trên trời hay dưới Hoàng Tuyền, nàng cũng thế phải đi theo hấn.

Vì vậy, Cố Thiên không chọn ngồi yên chờ đợi tin tức mà là bước lên hành trình mạo hiểm.

Phó Y Lan hiểu được chút thuật lẫn theo dấu vết.

Tuy rằng đây là do Hàn Thác và phụ thân dạy cho nàng, mặc dù cũng chỉ là lý luận suông, xưa nay chưa từng thực hiện lần nào; nhưng dựa vào bản lĩnh phi phàm của bản thân, hơn nữa nàng trời sinh thông tuệ, hôm nay mang ra sử dụng cũng có hiệu quả.

Quần áo được thay ở trần nhỏ trên đường đi, trang điểm đến người thân cận cũng khó nhận ra, một đường đi theo phía sau cách mấy người Lý Vũ Thành một, hai dặm.

Cả đường bằng phẳng không có chỗ che dấp, khoảng cách này có thể nhìn được đội ngũ phía trước nhưng cũng tránh được khỏi bị phát hiện.

P phía trước có Lý Vũ Thành dẫn đường, bên cạnh lại có Phó Y Lan tinh thông võ nghệ làm bạn, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không có nguy hiểm gì.

Cố Thiên cũng không nghĩ đến hai, ba năm trước mình vẫn là một cô nương chỉ có thể ngồi trong xe ngựa, bây giờ lại nắm dây cương trong tay, tự mình tiến lên con đường phía trước, không cần sợ hãi lúc nào sẽ gặp chuyện không hay, cũng không cần sợ sẽ bị đưa đến địa phương không biết tên.

Hoàn mỹ ... đây là kết luận Cố Thiên tự mình đưa ra.

Hành trình hoàn mỹ của Cố Thiên mới duy trì được nửa ngày thì bắt đầu xuất hiện các loại tình huống nàng không lường trước được.

Đầu tiên là cơm trưa.

Chỗ ăn cơm trưa là một sạp hàng của một đôi phu thê mở bên vệ đường, cực kỳ đơn sơ.

Bốn cây cột được cắm xuống đất, ở trên đỉnh chống vào bốn góc của một tấm bạt trắng tạo thành một cái lều, gió lùa bốn phía, chỗ nào cũng có thể vào.

nói là tấm bạt trắng, thật ra đã bị ố hơi biến thành màu đen. Nhìn có vẻ không đẹp nhưng không ảnh hưởng đến chức năng của nó, trời nắng có thể che nắng, ngày mưa cũng có thể che mưa.

Cuối tháng năm, nắng nóng không chịu được, ngồi dưới bóng râm dù sao cũng mát mẻ hơn so với đứng dưới mặt trời, lúc Cố Thiên ngồi vào cảm thấy

vô cùng thích thú.

Cái bàn được làm từ gỗ cây du, cũng đơn sơ như túp lều. Mặt bàn ghế được bào bóng loáng, nhưng phía trên vẫn chưa được quét sơn, có thể thấy rõ những đường vân, thớ gỗ.

Quán trà chỉ bán bốn thứ, trà, rau cuộn thịt, bánh rán đường, bánh bao hấp.

một góc bên ngoài túp lều có một kệ bếp được xây bằng bùn gạch, bên trên chồng sau cái lồng hấp bằng trúc đường kính khoảng ba thước, mỗi loại đồ ăn được đặt trong hai lồng hấp.

một kệ bếp khác bên cạnh cao bằng nửa cái bàn, bên trên có một miếng gỗ du, bà chủ dùng làm nơi làm nhân bánh, gói bánh.

Ông chủ cầm theo ấm trà đi quanh rót trà cho khách.

Nước trà này cũng thô ráp như vậy, uống vào trong miệng như là vị sáp.

Có điều cả hai đi vội vàng, không chuẩn bị cái gì cả, may mà Phó Y Lan cười ngửa đã quen còn mang theo một bình nước mới không bị khát nước trên đường, bây giờ có ngụm nước nóng đã cảm thấy rất vui vẻ, cho nên cũng không quá soi mói.

Uống nước xong bà chủ cũng mang đồ ăn các nàng đã gọi lên.

Nhà nông không có bột mì, chỉ có bột kiều mạch, bánh bao màn thầu làm ra đều có màu vàng sẫm, có khi còn có màu như màu đất bị dính nước ướt nhẹp.

Cố Thiên vừa nhìn đã cảm thấy không ngon miệng, miễn cưỡng cầm bánh bao lên cắn một cái, nhân không biết được làm bằng thịt gì, bởi vì không nhìn thấy, cũng không ăn ra được mùi vị gì, rau được dùng chính là loại rau được đào ở ven đường vị rất đắng.

Nàng quét mắt nhìn xung quanh những người ở mấy bàn bên cạnh đang ăn như hùm như sói, yên lặng mà đặt cái bánh bao nhân thịt xuống cái đĩa, lại cầm lấy một cái bánh rán đường ném thử.

Lớp đường dày, vị thô của bột kiều mạch hết sức rõ ràng, bánh dùng đường đỏ để làm, ngọt ngấy, Cố Thiên miễn cưỡng cắn hai miếng, lại yên lặng bỏ xuống.

"Như vậy không được, đây không phải là lúc yếu ớt, sau bữa trưa chúng ta còn phải lên đường tiếp, phải ăn no mới đủ sức." Phó Y Lan thấy Cố Thiên như vậy vội vàng khuyên nhủ.

"Vẫn chưa đói." Cố Thiên nói dối "Có lẽ ta còn chống được đến buổi tối, buổi tối chúng ta ở dịch quán chứ?"

Đến lúc nó có lẽ có thể ăn được chút đồ đúng là đồ ăn.

"Có lẽ vậy." Phó Y Lan thật sự không xác định lắm, vốn là nàng cho rằng Lý Vũ Thành sẽ dừng chân ăn trưa ở dịch quán, ai biết bọn họ lại dừng chân ở ven đường ăn lương khô.

Cho nên nàng mới không thể không dẫn Cố Thiên vào quán trà ven đường này, là muốn quan sát hướng đi của bọn họ từ xa, chủ yếu nhất là không được để mất dấu bọn họ.

Cứ theo tình hình này, ai biết những người này có thể ngủ bên vệ đường một buổi tối hay không, bây giờ trời nóng nực, ngược lại ở bên ngoài còn mát mẻ hơn so với trong phòng.

Có điều, Phó Y Lan nhìn thấy khuôn mặt Cố Thiên vì không ngon miệng mà ỉu xiu, quyết định không nói ra suy đoán này, tránh dọa nàng ấy sợ.

Nàng dù sao vẫn tốt hơn Cố Thiên, lại đã từng cười ngửa theo phụ thân ra ngoài, cố gắng cũng ăn được vài miếng.

Mất thấy đoàn người Lý Vũ Thành bắt đầu lên đường, Phó Y Lan gọi ông chủ gói mười cái bánh bao lại, lại rót đầy bình nước, dẫn theo Cố Thiên đi theo đoàn người.

Trước nay Cố Thiên chưa từng cười ngửa đi đường xa, hôm nay trải qua một buổi sáng này đoạn đường mà nàng đi có lẽ còn nhiều hơn quãng đường mà nàng học cười ngửa lúc trước.

Lúc đó nàng hưng phấn không cảm thấy gì, nghỉ ngơi ở quán trà một lúc, khi đứng lên thì cảm thấy hai chân run rẩy không có lực, nhưng nàng có quyết tâm, kiên trì trèo lên lưng ngựa; cũng may, lúc cười ngửa hai chân dùng sức không giống lúc đi bộ, cảm giác bủn rủn tạm thời giảm bớt.

Lúc chạng vạng, nhóm người Lý Vũ Thành lần thứ hai ngồi xuống ven đường.

Chỗ này hoang vu, ngay cả quán trà cũng không có, Cố Thiên vô cùng đói, vậy mà có thể uống nước trà ăn hết một cái bánh bao.

Chuyện Phó Y Lan lo lắng cuối cùng cũng không xảy ra, tuy rằng đến giờ hội Lý Vũ Thành mới lệnh đoàn người dừng lại nhưng dù sao cũng vẫn nghỉ lại trong dịch quán.

Hai cô nương thuê một phòng hảo hạng ở vị trí hẻo lánh, món ăn được đưa vào trong phòng, ăn uống no đủ, chia nhau đi tắm, kê cao gối ngủ một giấc thật ngon.

Ngày hôm sau tinh dậy tinh thần thoải mái.

Nhưng mà đây chỉ là trên tinh thần.

Thân thể không thoải mái như tinh thần.

Đêm hôm trước lúc đi tắm, Cố Thiên cảm thấy bên trong bắp đùi mình một mảng xanh tím, chạm nhẹ vào cũng cảm thấy đau đớn khó chịu, buổi sáng tinh dậy vết xanh tím càng đậm, nhưng mà cũng không đau như vậy.

Cho nên nàng vẫn không để lộ ra, tiếp tục cười ngửa.

Ngày hôm đó cũng giống hôm trước, trừ việc Cố Thiên cảm thấy đùi mình càng đau hơn.

Đêm đến nàng đi tìm dịch thừa* mua thuốc trị thương.

*Ngày xưa đặt các trạm để truyền đưa văn thư, mỗi trạm có một chức quan coi giữ, gọi là dịch thừa 驛丞.

Lúc ở trong phòng tắm, cởi quần áo ra nàng mới phát hiện nhiều chỗ đã bị rách da, nước dính vào liền cảm thấy đau rất. Cố Thiên cũng không dám tắm nữa, chỉ lau người qua loa một phen, bôi thuốc trị thương lên, băng bó lại.

U châu cách Đại Đồng khoảng hơn sáu trăm dặm, phi nước đại hai ngày là có thể đến nơi.

Lý Vũ Thành còn áp tải hai thùng ngân phiếu nên tốc độ bị chậm hơn, nhưng cũng chỉ chậm hơn một ngày, ba ngày là đến nơi.

Cố Thiên nghĩ, chắc có thể kiên trì thêm một ngày nữa, hơn nữa đau lâu như vậy nàng cũng đã có chút bị tê dại, cũng không phải là hoàn toàn không thể nhin, ngày mai rời giường vẫn cố gắng chống đỡ đi tiếp.

đi không xa thì bắt đầu chuyển lên đi đường núi.

"đã xem qua bản đồ, vượt qua ngọn núi này là đến nơi." Phó Y Lan nhìn trời lại nói "Núi này không cao, nói không chừng buổi trưa là có thể đến nơi."

"thật tốt quá."

Cố Thiên đáp từ đáy lòng, nhưng giọng nói lại hơi run lên.

Ngựa chạy một bước thì bên đùi nàng lại ma sát vào yên ngựa một lần, mỗi một lần đều đau như tim bị cứa vào. Nước mắt nhiều lần dâng lên viền mắt, Cố Thiên hoặc là gờ tay áo lên chùi hoặc là hít sâu ép nước mắt ngược vào trong.

Bây giờ không thể khóc, sắp đến rồi.

Bình yên vô sự đến nơi, lại có Phó Y Lan làm chứng, chứng minh cả đoạn đường nàng đều kiên cường mạnh mẽ không hề yếu ớt, Hàn Thác sẽ đồng ý cho nàng ở bên cạnh hẳn.

Có ý niệm này chống đỡ, Cố Thiên cắn răng tiếp tục đi.

Có điều ý chí này cũng không thể thật sự làm cho thân thể khỏe mạnh hơn, tốc độ của Cố Thiên ngày càng chậm, dần dần bị bỏ lại phía sau.

Phó Y Lan quay ngựa lại tìm nàng "Làm sao vậy? không thoải mái sao? Sao mặt ngươi lại trắng như vậy?"

"không có chuyện gì, chỉ là hơi mệt." Cố Thiên đáp.

Phó Y Lan bước lên trước nhìn xung quanh "Vậy chúng ta nghỉ ngơi một lát đi, trên núi chỉ có một đường, chúng ta đi xa một chút cũng không sao."

Cố Thiên sợ bản thân xuống ngựa rồi lại không dám đi tiếp, lắc đầu nói "Ta vẫn đi được."

Nàng vung roi ngựa lên, quát lên người con ngựa, tốc độ đột nhiên tăng lên, bỏ lại Phó Y Lan ở phía sau.

"Đợi ta chút." Phó Y Lan cũng giục ngựa đuổi theo.

Bầu trời âm ảm âm u, không lâu lắm thì có hạt mưa rơi tí tách.

đi qua một đỉnh núi, Cố Thiên lại bắt đầu bị bỏ lại phía sau.

Mưa càng lúc càng lớn, từ những hạt mưa li ti dần dần thành những hạt mưa như những sợi chỉ bạc.

Hai người đều bị ướt đầm, lạnh run người, nhưng đang ở giữa sườn núi, một bên là vách núi cao dựng đứng không có chỗ trú mưa.

"Xán Xán, nhanh lên một chút, chúng ta nhanh đuổi kịp họ," Phó Y Lan cảm thấy không thể tiếp tục như vậy, mưa quá to, thời tiết như vậy đi đường núi là rất nguy hiểm, các nàng lại bị bỏ lại quá xa, chẳng may gặp phải chuyện gì sẽ không có ai phát hiện ra. Chỉ bằng đuổi theo đoàn người Lý Vũ Thành, ít nhất có thể chăm sóc lẫn nhau. Hơn nữa, cũng sắp đến nơi rồi, cũng không lo Lý Vũ Thành cùng Hàn Thác biết chuyện đưa các nàng trở lại U châu.

Ngoài miệng Cố Thiên đáp lời nhưng thể lực không chống được, miễn cưỡng chạy một đoạn cùng Phó Y Lan, lần thứ hai lại bị chậm lại phía sau.

Bởi vì bị tiếng mưa che đậy, lúc đầu Phó Y Lan còn chưa phát hiện ra, đợi đến lúc không nghe được tiếng người nói chuyện nữa, ghì ngựa quay đầu lại mới phát hiện không thấy Cố Thiên, xuyên qua làn mưa bụi mênh mông cũng không thấy bóng dáng nàng đâu cả.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 72

Đường núi uốn lượn ngoằn ngoèo, mấy xe ngựa ở xa bị ngọn núi che khuất không cách nào nhìn thấy.

Phó Y Lan giục ngựa quay lại.

"Xán Xán, người ở đâu?"

Nàng cao giọng gọi, chờ một lúc không thấy ai trả lời, lại thúc ngựa chạy tiếp, hướng về đoạn đường vừa đi để tìm Cố Thiên.

Lúc đầu nàng vẫn không quá lo lắng, cho rằng Cố Thiên chỉ là bị đi chậm lại một đoạn ở phía sau mà thôi chẳng qua là bị khuất tầm mắt nên mới không nhìn thấy.

Nhưng mà đi qua một khúc quanh nữa cũng không thấy bóng dáng Cố Thiên đâu cả.

Trái tim Phó Y Lan dần dần chìm xuống đáy.

Nàng cũng không biết bản thân đã đi ngược trở lại bao lâu.

Gió to cuốn lấy những hạt mưa như những sợi roi dài quét vào mặt vào người nàng, một tia chớp sáng choang xẹt qua phía chân trời, tiếng sấm liên tục truyền vào tai.

Mưa bụi ảnh hưởng đến tầm nhìn, cảnh tượng cách ba thước cũng không nhìn rõ. Phó Y Lan gian nan tiến lên, không chỉ một lần bồi hồi do dự, đặc biệt là khi càng chạy càng xa mà cũng không nhìn thấy Cố Thiên. Nàng không biết là mình nên đi tiếp hay nên trở về phủ hoặc là đuổi theo đoàn người Lý Vũ Thành đợi người.

Phó Y Lan dù sao cũng chỉ là một cô nương mới mười sáu tuổi, chỉ có một mình nơi núi non hoang vu, thời gian lâu dài không tránh được cảm thấy sợ hãi.

Nhưng mà nàng lại lo lắng Cố Thiên đang bị thương, đang ở nơi nào đó chờ người đến cứu.

Chuyện bị thương không thể đợi được, kéo dài quá lâu sẽ không tốt.

Hai ý nghĩ này đấu tranh trong đầu nàng nhiều lần, đã nhiều lần không nhịn được kìm ngựa định quay đầu lại, nhưng lại nghĩ đến bây giờ Cố Thiên đang một thân một mình đợi người đến cứu, lại cắn răng thúc ngựa đi lên phía trước.

Đi không bao lâu, con đường phía trước bị đá rơi xuống, đường đi lên núi cũng bị đá vùi lấp.

Mưa nhỏ dần, tầm nhìn cũng rõ ràng hơn.

Đường lên núi bị rất nhiều tảng đá to nhỏ khác nhau vùi lấp, to như những vại nước nhỏ như những nồi sắt xào rau, hoặc rải rác trên đường hoặc là xếp chồng lên nhau, chỉ dựa vào sức của một mình Phó Y Lan thì không thể dịch chuyển được.

"Xán Xán, người ở đằng sau đó không?" Nàng gọi to.

Đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng trả lời.

Phó Y Lan gọi mấy lần nữa, bởi vì lo lắng, hoàn toàn không thêm để ý đến cái gọi là giáo đường của thực nữ, nâng âm lượng đến mức to nhất. Nhưng từ

đầu đến cuối chỉ có tiếng mưa trả lời nàng.

Phó Y Lan vô cùng bất đắc dĩ chỉ có thể quay ngựa lại.

Nhưng mà, vào lúc nàng quay người lại, nàng nhìn thấy trên một cành cây chồi ra bên trên vách núi có treo một đoạn vải màu vàng nhạt.

Hôm nay Cố Thiên mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt cùng với đôi giày màu trúc xanh...

Phó Y Lan lập tức xuống ngựa, bước nhanh đến bên cạnh vách núi, cẩn thận nhìn xung quanh vách núi.

Chỗ này là đường xuống núi, địa hình thấp dần, vách núi cũng bằng phẳng hơn, nếu nói là vách núi chẳng bằng nói là sườn dốc thì hợp lý hơn.

Mưa đã tạnh hẳn, tầm nhìn cũng không bị hạn chế.

Ánh mắt Phó Y Lan tìm kiếm ở chỗ cỏ dại mọc thành bụi, hoảng hốt hình như nhìn thấy một điểm màu vàng, nhưng do khoảng cách quá xa nên thật sự không nhìn rõ được.

Nàng lấy ra đoạn dây thừng trong túi treo bên yên ngựa, tìm một thân cây chắc khỏe nhất quấn một vòng, thắt chặt, sau đó bám vào dây thừng chậm rãi leo xuống phía dưới.

Đợi đến lúc leo xuống gần hết dây thừng mới đến được chỗ Phó Y Lan nhìn thấy lúc trước, đó là chỗ bằng phẳng nhất của sườn dốc, gần như là một chỗ đất bằng.

Phó Y Lan buông dây thừng ra, nhảy xuống, chạy về chỗ bóng dáng màu vàng đang mắc kẹt ở giữa hai cành cây nhỏ. Bước nhanh đến phía trước, nhìn thấy mặt người, quả nhiên là Cố Thiên.

Cái trán Cố Thiên đang chảy máu, trên mặt cũng có rất nhiều vết thương nhỏ, quần áo trên người mặc dù bị đá vụn cắt rách nhưng trên người cũng không có vết thương gì.

"Xán Xán?" Nàng thử gọi, nhưng không có tiếng trả lời, hai mắt Cố Thiên nhắm chặt, chắc là đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Phó Y Lan không dám xem nhẹ, đã kiểm tra khắp người Cố Thiên, xác định xương cốt không bị tổn thương, cuối cùng cũng coi như yên lòng một chút.

Nhưng mà, vấn đề bây giờ là làm sao để vào thành.

Phó Y Lan chỉ có một mình, bám được vào dây thừng thì không đỡ được Cố Thiên.

Cố Thiên lại đang hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn không còn chút sức lực nào; cho dù Phó Y Lan cố gắng nâng trên lưng cũng không thể đảm bảo đưa được nàng lên trên.

Phó Y Lan suy nghĩ một lát, đứng lên bám vào dây thừng trèo lên theo đường cũ, lấy ra một cây chùy thủ ở trong túi bên hông ngựa rồi lại trượt xuống.

Phó Y Lan trở lại chỗ cũ, chặt mấy dây leo trên mấy thân cây gần đó, bện thành một cái cang đơn giản, đặt Cố Thiên ở trên, buộc chặt nàng vào, lại nắm hay đầu dây leo khá dài quấn hai bên hông, trước ngựa, dưới nách mình.

Như vậy thì có thể bám vào dây thừng kéo Cố Thiên lên trên.

đã leo lên leo xuống hai lần, hai cô thêm một người sau lưng, Phó Y Lan đã không còn sức lực, tay chân bủn rủn, nhiều lần bị trượt xuống, ngàn cân treo sợi tóc.

Mưa lại rơi, hạt mưa lạnh băng rơi xuống mặt nàng, mặc dù vô cùng chật vật nhưng lại có tác dụng làm cho nàng tỉnh táo lên.

Phó Y Lan nâng tay vuốt nước trên mặt, nước mưa cùng nước mặt trộn lẫn vào nhau, không phân biệt được cũng không cần phân biệt.

Vì sao nàng lại đến đây?

Bởi vì muốn nhìn thấy tỷ phu, muốn xem xem chỗ này có gì cần giúp đỡ.

Từ nhỏ nàng đã tập võ, phụ thân thường nói một câu, không được bỏ dở giữa chừng.

Đường xa như vậy cũng đã đi hết, nhiều cửa ải như vậy cũng đã vượt qua, đã sắp đi đến đích, bây giờ không thể từ bỏ được.

Mục đích còn chưa đạt được, nhất định phải kiên trì.

cô nương phía sau nàng là ai?

Cố Thiên, là vợ của tỷ phu.

Là bản thân mình dẫn Cố Thiên đến đây, tất nhiên cũng phải có trách nhiệm đưa người đến trước mặt tỷ phu an toàn.

Bây giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không cứu được Cố Thiên, cho dù tỷ phu không trách mình, Phó Y Lan cũng không còn mặt mũi nhìn mặt tỷ phu.

Hơn nữa, Cố Thiên còn là bạn tốt của mình...

Phó Y Lan vừa cắn răng bò lên phía trên vừa nghĩ ra rất nhiều lý do, trong đó không có lý do nào để nàng buông tay, toàn bộ đều là lý do để nàng cố gắng chống đỡ.

một lần trượt tay nàng đều nhắc lại những lý do này một lượt trong đầu, tiếp sức cho mình.

trên dây thừng dần dần dính những dấu vết màu đỏ, đó là vết máu trên tay Phó Y Lan do bị dây thừng cửa vào trộn lẫn với nước mưa.

Mọi người nói tay đứt ruột xót, có thể tưởng tượng được nàng đau đớn như thế nào.

Nhưng mà nàng chưa từng lùi bước, cắn răng kiên trì trèo lên trên, càng ngày càng gần, cuối cùng hai tay cũng bám lên được vách.

Cuối cùng Phó Y Lan cũng kéo được Cố Thiên lên trên.

Đường úi đã từng bị sạt lở, nàng lại kéo Cố Thiên chéch vào bên trong, đợi đến lúc đến được chỗ coi như là an toàn, sức lực toàn thân nàng cuối cùng cũng không chống đỡ được, vừa đặt được Cố Thiên nằm xuống đã ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 73

Editor: huyetsacthiensu

Buổi trưa đến mưa đã ngừng hẳn, mặt trời lười biếng dần dần ló ra sau đám mây chiếu xuống mặt đất những tia nắng đầu tiên sau cơn mưa.

Lý Vũ Thành dẫn theo đội huyền giáp vệ đi liên tục, quần áo trên người bị nước mưa làm ướt sau đó lại được mặt trời ấm áp dễ chịu hong khô.

một đám nam nhi binh thường toàn hành quân, luyện tập, ẩn nấp, lẩn lộn trong rãnh nước, bùn đất làm sao lại có thể để sự biến đổi thời tiết hôm nay vào trong mắt chứ.

Thuận lợi đi xuống núi, đi đến khu vực đất bằng, tầm nhìn lập tức trở trái, có thể nhìn thấy đường chân trời phía xa xa, cỏ cây xanh mướt, thấp thoáng trên đó là những đỉnh lầu bạc trắng.

"Nơi đóng quân ở phía trước rồi, mọi người chấn chỉnh là tinh thần, đội hình, xác định mục tiêu, chạy.

Đến nơi đúng lúc là giờ ăn, vừa đến gần đã ngửi thấy thịt trong không khí, đến gần thêm chút nữa, ngửi kỹ, hình như là mùi thịt dê.

một đám trẻ ranh to xác đã phải ăn lương khô hai ngày nay, không dễ dàng gì bây giờ mới ngửi được mùi thịt, không thể không hưng phấn.

không ngờ đoàn người lại bị chặn lại ở cửa doanh trại.

Người đứng gác là binh sĩ được lựa chọn trong số những binh lính ở Đại Đồng, tất nhiên không biết mặt Lý Vũ Thành, mặc dù hắn đã giới thiệu cũng nửa tin nửa ngờ "Cấp trên đã ra lệnh những người đến từ U châu không thể tùy tiện đi vào, phải chờ vào bẩm báo."

Lý Vũ Thành là chỉ huy cao nhất của Huyền giáp vệ, đã đi theo Hàn Thác chinh chiến nhiều năm, lần đầu tiên bị một tên lính chặn không cho vào, cảm thấy thật là mất mặt, một khuôn mặt chữ Quốc (theo đúng bản raw đây ạ) vì tức giận mà chuyển màu liên tục.

Nhưng mà nổi tức này cũng không thể phát ra được, hắn là tướng lĩnh, tất nhiên biết tên lính này không làm sai, nếu làm qua loa dẫn người không phận sự vào trong đó mới là sai lầm cần nghiêm trị.

một tên lính khác đi thông báo mời Lâm Tu ra, dẫn Lý Vũ Thành vào lều trại của Hàn Thác.

Lý Vũ Thành nói rõ mục đích đến đây, hai hòm ngân phiếu cũng mang vào theo sự dặn dò của Hàn Thác.

"Mọi người đã vất vả cả đoạn đường, nghe nói hôm nay nhà bếp làm thịt dê, bữa trưa cũng theo biện pháp được mục dân dạy là nướng thịt dê lên, đúng lúc các người đến, nếm thử đi." Hàn Thác nói "Ta cho mọi người tẩy trần, ăn uống no nê."

Ngày thường trong quân doanh không được phép uống rượu, chỉ có ngày lễ Tết hoặc đánh thắng trận chủ soái lên tiếng mới có thể có ngoại lệ.

Lần này mặc dù thánh chỉ đến có chút bất ngờ, nhưng tạm thời cũng chưa ảnh hưởng gì đến Hàn Thác.

hắn vốn được Cố Thiên nhắc nhở về việc chuẩn bị thêm chút quân nhu, cho dù triều đình cắt đứt nguồn cung thì quân đội bên dưới cũng chống đỡ được ít nhất là bốn tháng.

Hơn nữa, chỉ cần có đầy đủ tiền bạc, bốn tháng này cũng đủ để hân phái người mua được quân nhu. Biên cảnh Đại An từ Bắc vào Nam kéo dài mười ba tỉnh, không sợ không thu thập được vật tư cần thiết.

Còn tiền ở đâu mà có?

Bổng lộ hàng năm của Hàn Thác ít đến không thể ít hơn được nữa, nhưng hắn đã bí mật mở rộng không ít con đường kiếm tiền, bên trong Huyền giáp vệ có một bộ phận chuyên môn phụ trách công việc này.

Cho nên, Hàn Khải tự cho là "đả kích" thì đối với Hàn Thác lại là không đáng nhắc đến.

Sau khi cơm nước no nê, Hàn Thác quay trở về lều trại, lôi bức thư Cố Thiên đưa cho Lý Vũ Thành mang đến đọc một lần.

"... Đây là toàn bộ hiện ngân (bạc thỏi hay thỏi hiện đại còn gọi là tiền mặt) trong của hồi môn của ta, còn đồ trang sức tạm thời chưa xử lý được, nhưng ta sẽ nhanh chóng cho người đi đổi trang sức sang hiện ngân mang đến cho chàng..."

Ngón tay thon dài của hắn vuốt ve đoạn văn này nhiều lần, đáng vẻ Cố Thiên khéo léo đáng yêu lại thành kính nghiêm túc sống động như thật phảng phất như đang xuất hiện trước mắt hắn.

Mặc dù Hàn Thác không cần số tiền này của Cố Thiên, cũng không thể không cảm động vì hành động này của nàng.

Chẳng biết vì sao bên ngoài lều trại lại náo động lên, Hàn Thác vẫn chưa để ý lắm, chăm mực, chuẩn bị viết thư lại cho Cố Thiên.

đang rất chú tâm viết thư, cửa lều trại đột nhiên bị người vén lên, thị vệ báo lại, Cố Thiêm sự (một chức quan võ thời xưa- Cố Phong) mang một đội quân lên núi truy kích gian tế của quân địch đã trở về đại doanh, gian tế chưa bắt được, nhưng lại dẫn về hai nữ nhân.

Những cái này chưa tính là gì, vấn đề là Cố Thiêm sự lại chỉ huy thuộc hạ khiêng một cỗ nương vào trong lều trại của Vương gia.

Thị vệ biết Cố Thiêm sự là em vợ của Vương gia, không dám đắc tội hắn nhưng cũng không thể để hắn làm bừa cho nên mới xảy ra tranh chấp làm náo động.

Hàn Thác cau mày đứng dậy, bước ra bên ngoài.

Cố Phong mặc dù là một thiếu niên có chút bướng bỉnh, nhưng làm việc thành thực chắc chắn, cũng không phải người chỉ biết làm bậy, càng chưa bao giờ y vào thân phận em vợ của hắn mà làm xằng làm bậy.

Chuyện này chắc chắn phải có nguyên nhân, nữ nhân có thể để Cố Phong không hỏi một câu đã tự mình làm chủ đưa vào trong doanh trường chỉ có...

Ra bên ngoài, một đồng người vây quanh ở cửa.

Đầu tiên Hàn Thác nhìn vào người đang nằm trên cáng.

Quần áo nam nhân bao bọc thân thể nhỏ nhắn một cách chặt chẽ, chỉ lộ ra một khuôn mặt không còn sắc máu, không phải là Cố Thiên sao.

"Tỷ phu!"

Cố Phong chỉ mặc quần áo màu xám cùng với Phó Y Lan quần áo đều bị có vết bẩn, rách đồng thời mở miệng gọi hắn.

Nhưng mà người sau rõ ràng biểu hiện khiếp sợ, chỉ gọi một tiếng xong cúi đầu xuống.

Cố Phong nói rất nhanh "trên đường Xán Xán đến đây gặp phải đất lở, đường núi bị lún, cả người cả ngựa đều bị ngã xuống vách núi, từ lúc đệ gặp được đến bây giờ cũng không tỉnh lại..."

Hàn Thác chưa nghe hắn nói xong đã ôm ngang người Cố Thiên lên, bỏ lại một câu "Triệu Tiêu Hạc Niên." Rồi đi vào trong lều.

Thị vệ mang nước nóng vào, Hàn Thác cho tất cả lui ra ngoài, cẩn thận lau chùi vết thương cho Cố Thiên.

Từng lớp quần áo được cởi ra, trên người nàng nhiều chỗ bị ứ máu, xanh tím sưng đỏ, khiến cho người xem hoảng sợ.

Đáng sợ nhất là trên đùi, da đều bị cọ rách, vài quần chui vào miệng vết thương, lại bị nước mưa xối vào, máu thịt be bét, thật sự vô cùng thâm.

Hàn Thác cảm kéo, cắt miếng vải đi.

Mười hai tuổi lên chiến trường, vết thương nào chưa từng nhìn thấy, cho dù là người chết la liệt thành đống dưới chân cũng đã quen nhưng lúc này hai tay lại không khống chế được run rẩy.

hắn là thiết huyết nam nhi, từ trước đến giờ đổ máu đổ mồ hôi chứ không đổ lệ, nhưng lúc này nước mắt lại đảo quanh trong hốc mắt, không thể tự tin.

Tiêu Hạc Niên sắp đến.

Vết thương trên người Cố Thiên, Hàn Thác đã kiểm tra từng chỗ một, không bị vào gân cốt, chỉ là ứ máu và xước da, chỉ có cái trán là bị thương nghiêm trọng nhất.

"Sợ là bị ứ máu bên trong đầu cho nên mới bị ngất chưa tỉnh." Sau khi bắt mạch, Tiêu Hạc Niên nói.

Hàn Thác hỏi "Có cách nào có thể làm tan máu tụ không? Tiên sinh cứ làm đi."

Tiêu Hạc Niên xua tay nói "Cách tốt nhất là chờ máu tự tan đi."

"Cần chờ bao lâu?" Hàn Thác hỏi.

"Chuyện này còn tùy vào từng người, tùy vết thương, ít thì chỉ cần vài canh giờ, nhiều thì vài ngày vài tháng thậm chí là vài năm, không nói trước được."

Hàn Thác càng nghe càng nôn nóng, làm sao hắn có thể cho phép Cố Thiên ngất vài tháng thậm chí vài năm mà không nghĩ cách chữa trị chứ, như vậy có khác gì cái chết đầu.

"Chẳng lẽ hoàn toàn không có cách nào khác?" Hàn Thác truy hỏi "từ trước đến giờ tiên sinh có những cách kỳ lạ, nhất định có thể cứu nàng ấy."

"Đúng là có một cách, nhưng ta không khuyến khích dùng."

Tiêu Hạc Niên vuốt râu nói "Có thể thử cách châm cứu, khai thông gân cốt, đẩy nhanh tốc độ tan máu, nhưng ảnh hưởng đến não, không nên tùy tiện thử. Như vậy đi, nếu ba ngày sau Vương phi vẫn chưa tỉnh ta sẽ thử một lần."

hắn lại nghe Hàn Thác tả lại miệng vết thương một lần, để lại thuốc trị thương loại bỏ ứ bầm, đương nhiên còn có thuốc uống "Bốc thuốc theo đơn này, mỗi ngày sáng chiều hai lần, có tác dụng với vết tụ máu trong đầu."

Thuốc sắc xong, Hàn Thác tự mình đút cho Cố Thiên, nhưng hai hàm răng của nàng ngậm chặt, không thể đút được, đút vào bao nhiêu lại bị chảy ra ngoài bấy nhiêu, nhanh chóng làm bẩn bộ quần áo màu trắng Hàn Thác vừa thay cho nàng.

"Mang bộ quần áo khác đến đây." Hàn Thác dặn dò.

một bát thuốc khác được mang vào, Hàn Thác ngửa đầu đổ thuốc vào trong miệng mình, cúi người ngậm lấy đôi môi Cố Thiên, đầu lưỡi cạy mở hai hàm răng của nàng, đẩy thuốc vào trong miệng nàng.

Như vậy mấy lần, cuối cùng cũng coi như là đút xong một bát thuốc cho nàng.

Vết thương trên tay Phó Y Lan đã được băng bó cẩn thận, nàng cũng không đáng lo, lúc trước ngất đi là do không còn sức lực, sau khi được Cố Phong phát hiện rất nhanh đã tỉnh lại.

Trong quân doanh trừ Cố Thiên chỉ có nàng là nữ tử, cho nên lúc này Phó Y Lan muốn bôi thuốc trị thương giúp nàng.

Nhưng Hàn Thác không chút nghĩ ngợi đã từ chối "không cần, ta tự mình làm."

"Tỷ phu..." Phó Y Lan cho rằng Hàn Thác đang tức giận với nàng, muốn nói thêm cái gì đó lại bị Cố Phong kéo ống tay áo lôi ra ngoài.

"Xin người thông minh lên một chút, đó là nữ nhân của tỷ phu ta, đương nhiên là hắn đau lòng, muốn tự mình chăm sóc, sao có thể để người khác chăm sóc hộ cho chứ."

trên đường Cố Phong đã nghe Phó Y Lan nói những chuyện đã xảy ra, trong lòng cảm kích, ngoài miệng cũng đã nói tiếng cảm ơn, bây giờ mới đồng ý nhắc nhở nàng. Chỉ là hắn ở trong quân doanh đã lâu, lúc nói chuyện khó tránh khỏi mấy thói quen xấu của quân sĩ, không chú trọng lịch sự ôn hòa.

Phó Y Lan không sợ giọng điệu của hắn, chỉ là nội dung làm nàng hơi đỏ mặt "Ta biết tỷ phu đau lòng Xán Xán." Cho nên khi đó nàng liều mạng cũng phải cứu được Cố Thiên, không phải là vì không muốn Hàn Thác đau lòng sao. "Thế nhưng các người phải đánh giặc, tỷ phu nhất định là có nhiều chính sự cần làm, nếu còn phải chăm sóc Xán Xán nữa, chẳng phải là quá vất vả sao, ta có thể giúp..."

"Người cũng biến thành bộ dáng như vậy rồi còn muốn giúp như thế nào?"

Cố Phong nói xong cầm lấy lệnh bài đeo trên thắt lưng, dùng một góc đâm đâm bàn tay Phó Y Lan đang bị băng bó, chọc đến mức nàng ấy gào lên đau đớn.

"Hóa ra nha đầu ngốc nhà ngươi cũng biết đau, ta cò tưởng ngươi được làm bằng sắt chứ, bản thân bị thương không nghĩ ngợi cho tốt, đứng ở trong đó quấy rầy tỷ phu của ta. Hai người họ đã hai tháng không gặp rồi, nhất định là có nhiều lời muốn nói."

Cố Thiên còn chưa tỉnh, nói cái gì chứ?

Phó Y Lan vừa định phản bác, lại nghe Cố Phong hỏi "Ai da, sao ngươi lại gọi tỷ phu của ta là tỷ phu? Xán Xán nhà chúng ta có thêm một muội muội từ lúc nào?"

Phó Y Lan giải thích.

Nàng biết Cố Phong là đệ đệ ruột của Cố Thiên, tất nhiên cũng là người Hàn Thác tin tưởng, cho nên không có chút phòng bị nào báo cáo ngọn nguồn tỉ mỉ chuyện giữa Phó gia và Hàn Thác cho hắn "cho nên, đó là thói quen từ nhỏ của ta, nhất thời khó có thể đổi."

"A, vậy ngươi nhanh chóng đổi đi." Cố Phong cà lơ phát phơ cười nói "Nếu không người không biết còn tưởng rằng ngươi gọi theo ta đó."

Cái gì là gọi theo hắn?

Thân thể Phó Y Lan quá mệt, đầu óc cũng không theo kịp, nhất thời không nghĩ ra được Cố Phong có ý gì.

Cố Phong lại chuyển đề tài "đi thôi, cho ngươi ở trong lều trại của ta, ta chen chúc với các huynh đệ khác một chút."

hắn dứt lời, đi trước dẫn đường, Phó Y Lan vội vàng đuổi theo, đồng thời thử yêu cầu "Có nước nóng không? Ta muốn tắm."

"Chuyện nhỏ này không thành vấn đề!" Cố Phong thoải mái đáp.

Mãi đến lúc ngồi vào thùng nước nóng, tạm thời giải tỏa toàn thân mệt mỏi, Phó Y Lan mới phản ứng được, hắn nói gọi theo hắn, đó là nói người ngoài không biết sẽ cho rằng nàng là... thê tử của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Chương 74

Editor: huyetsacthiensu

Chớp mắt ba ngày đã trôi qua, Cố Thiên vẫn chưa tỉnh lại.

Nàng không có cách nào ăn uống được, chỉ dựa vào Hàn Thác mớm thức ăn như trước đây từng mớm thuốc cho nàng, khuôn mặt nhỏ vốn êm dịu từ từ gầy xuống.

Tiêu Hạc Niên không có cách nào, chỉ còn cách thử châm cứu cho nàng.

Từng chiếc kim châm dài ngắn khác nhau châm vào từng huyệt vị, sau nửa giờ lại thì rút ra.

Trong toàn bộ quá trình, Hàn Thác vẫn luôn ngồi ở bên giường, nắm chặt tay Cố Thiên.

Cố Thiên ngủ rất sâu, lúc từng cây châm châm vào người khuôn mặt cũng không thay đổi.

Điều này khiến cho Hàn Thác càng lo lắng, bình thường nàng yếu ớt như vậy, làn da mềm mại như đậu phụ, bây giờ dù có đâm một cái chọc một cái cũng không biết đau.

"Cách này cũng không thích hợp dùng liên tục, lần này châm cứu xong phải đợi thêm ba ngày, nếu như vẫn không có tác dụng thì lại châm cứu lần hai."

Mặc dù Hàn Thác biết một chút y thuật, nhưng cũng chỉ là điều trị những vết thương ngoài da đơn giản, đều là những điều thường thức người trong quân đều phải biết, lúc này nghe Tiêu Hạc Niên nói phải đợi ba ngày lại ba ngày chỉ cảm thấy lòng bất an hỏi "Lại ba ngày nữa đã là sáu ngày, nàng ngắt lâu như thế liệu có ảnh hưởng gì không?"

"Vương gia, điều này rất khó nói, nãi là bộ phận kỳ diệu khó nói nhất của con người, lúc trước ta cũng đã từng chứng kiến cộng với những ví dụ trong sách đã nói; có người bị ngắt mấy năm, lúc tỉnh lại cũng không khác gì so với lúc trước, cũng có người chỉ ngắt khoảng thời gian hai chén trà, mở mắt ra lại quên mất chuyện lúc trước. Vương phi thuộc trường hợp nào thì phải đợi sau khi tỉnh lại mới biết được."

nói cũng như chưa nói, chuyện hắn sót ruột từ đầu đến cuối chỉ có một chuyện "Vậy ba ngày sau rốt cuộc nàng có thể tỉnh lại hay không? Ngươi nắm

chắc bao nhiêu phần trăm?"

Tiêu Hạc Niên lắc đầu nói "Lão phu không chắc chắn, chỉ có thể làm hết sức mình; mọi chuyện theo ý trời."

Cổ Thiên vẫn rơi vào bóng tối vô biên, không nhìn thấy cái gì, không nghe thấy cái gì; ngay cả cảm giác giống như cũng biến mất, chỉ biết là thân thể vô lực, không thể động đậy, hoàn toàn không thể tự kiểm chế.

Dần dần, cảm giác của nàng bắt đầu thức tỉnh, phát hiện ra bản thân giống như một con sóng phiêu lưu, lúc nhanh lúc chậm, lúc cao lúc thấp, nhưng mà trên người cũng không có cảm giác ẩm ướt.

Vào lúc Cổ Thiên còn đang nghi ngờ, xa xa có một vầng ánh sáng nhạt xuất hiện, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của nàng.

Vầng ánh sáng càng ngày càng gần, càng ngày càng lớn, lóng lánh chói mắt.

Cổ Thiên không thể động đậy, cũng không thể trốn, chỉ có thể nhắm mắt lại không nhìn.

một lúc lâu sau, nàng mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một gian phòng.

trên bàn đốt một cây nến, ngọn lửa yếu ớt, lúc sáng lúc tối nhưng cũng đủ để Cổ Thiên nhìn rõ cảnh vật bốn phía.

Căn phòng hình bát giác, mỗi mặt đều có một cánh cửa.

Mắt nhìn thấy tất cả các cánh cửa đều giống nhau như đúc, làm bằng gỗ Hồng Mộc khắc hoa văn chim, phía bên phải bên trên có tay kéo.

Cổ Thiên giật giật tay chân, sức lực đã trở lại trong thân thể, nàng đi đến một cánh cửa.

Cánh cửa kia nhìn thì không có gì khác so với những cánh cửa thông thường khác nhưng kỳ lạ là cho dù nàng đẩy như thế nào thì cánh cửa này cũng không nhúc nhích chút nào.

Cổ Thiên liếc mắt nhìn về phía tay kéo bên phải, thử nắm chặt rồi kéo ra, chỉ nghe một tiếng "Ầm ầm" thật lớn vang lên, cửa kia quả nhiên chậm rãi bay lên.

Sau cửa là một vòng xoáy liên tục chuyển động, Cổ Thiên thử đưa tay ra chạm vào, mới đụng vào liền bị một lực hút lớn cuốn vào, nàng không kịp đề phòng, cả người đã bị hút vào.

Sau khi cảm thấy trời đất quay cuồng, Cổ Thiên phát hiện mình bị hút vào một căn phòng khác, đứng giữa bức bình phong xanh mông cùng chiếc giường.

Giường cùng tấm bình phong được chế tác đơn sơ, làm cho nàng nhớ lại khách sạn lúc Hàn Thác ở Bình Nguyên trấn.

Chẳng lẽ nàng trở về lúc đấy?

Cổ Thiên gấp gáp muốn tìm chứng cứ, nhưng mà còn chưa chờ nàng bước qua tấm bình phong liền nghe thấy có tiếng người nói chuyện.

"Làm sao lại không mang đến? Muốn bồi thường tiền sao?" Giọng nam thô lỗ, dùng từ bất nhã.

"Ai da, người đừng soi mói nữa, người đi đến chỗ người môi mua thử xem, một đứa trẻ ít nhất phải mười lượng bạc, ta không lấy tiền của người, còn đưa cho người ba mươi lượng, người còn ghét bỏ?" Giọng nữ nói chuyện vô cùng quen thuộc, nhưng mà chẳng biết vì sao nàng cảm thấy không chân thực như cách một cái gì đó.

"Vì vậy nên mới làm cho người khác không thoải mái, ai biết nha đầu chết tiệt kia có tật xấu gì, hay là không nhìn được ánh sáng cho nên người mới vội vàng như vậy." Giọng nam lại vang lên.

Hóa ra là buôn bán người.

Cổ Thiên cũng không biết vì sao mình lại gặp phải chuyện như vậy, cũng không biết là nên xuất hiện hay không, nàng nín thở bước đi, nhưng mà tấm bình phong giống như là biến thành trong suốt, ánh mắt của nàng có thể nhìn xuyên qua tấm bình phong đó thấy rõ hai nữ một nam đang ngồi trước bàn; trong đó có một nam một nữ ngồi đối diện Cổ Thiên, một người khác ôm trong ngực một bé gái quay lưng vào nàng.

Bé gái nhắm hai mắt, nằm trên vai nữ tử đó ngủ say, khuôn mặt nhỏ chỉ lộ ra một nửa, không nhìn rõ mặt nhưng có thể thấy rõ cây trâm hình hoa trà trên búi tóc.

Đôi trâm cài kia Cổ Thiên đã từng nhìn thấy.

Phi thúy khắc hình lá, bên trong là tầng tầng cánh hoa hồng ngọc, nhị hoa được làm từ năm viên trân châu vàng óng ánh.

Là đôi trăm Hàn Thác mượn cho nàng lúc ở Bình Nguyên trấn.

Là người có nguồn gốc thì không thể không quan tâm, Cổ Thiên vừa nhắc chân thì phát hiện hai chân như bị dính chặt xuống sàn không thể động đậy, nhưng mà ba người kia vẫn đang nói không ngừng.

"Cái gì mà không nhìn được ánh sáng, đừng nói khó nghe như vậy, đứa nhỏ này lai lịch rõ ràng, không giấu gì các ngươi, nàng là do tiểu thư nhà ta sinh, nhưng thông gia nhà chúng ta đặc biệt trọng nam khinh nữ, định bán đứa trẻ này cho một gia đình giàu có làm người hầu. Luôn miệng nói làm người hầu ở gia đình giàu có hạnh phúc hơn làm tiểu thư nhà nghèo mấy lần."

Giọng nữ quen thuộc phát ra từ miệng cô gái đang quay lưng lại với Cổ Thiên, nói đến đây nàng ta đột nhiên dừng lại, hung ác nhỏ nước bọt một cái mới tiếp tục nói "thật sự là chuyện viên vông, lúc ta còn trẻ cũng đã từng hầu hạ trong một gia đình giàu có, nhà hoàn ở đó không có mấy người có thể dụ dỗ được chủ nhân, là chỗ con gái nhà lành không nên đến. Cho nên nghe ngũ biểu di (dì họ) nói các ngươi nhiều năm không có con, ta với tiểu thư nhà ta suy nghĩ kỹ nên quyết định đưa con cho các ngươi, dù gì các ngươi cũng là gia đình đứng đắn. Hơn nữa, đứa nhỏ này rất có phúc khí, tiểu thư nhà ta lấy chồng ba năm mà chưa mang thai, năm thứ tư thì sinh được nàng, sau đó ba năm sinh hai đứa, đều mập mạp đáng yêu."

Nhà nghèo đến mức phải bán con làm người hầu cho nhà khác sao có thể mua được quần áo, đồ trang sức ở Trích Tinh các cho đứa bé.

Hơn nữa, lý do này trăm ngàn chỗ hở ngay cả Cổ Thiên cũng nghe ra vậy mà cũng có người tin.

Chỉ thấy nam nhân trao đổi ánh mắt với nữ nhân bên cạnh, rõ ràng đã bị thuyết phục.

"Vậy các ngươi làm sao nói lại với phụ thân và tổ phụ, tổ mẫu của đứa nhỏ?"

"Chuyện này, không phải chỉ cần nói dối là được rồi sao, nói rằng Tết Nguyên Tiêu lúc đi xem hoa đăng đã để lạc mất đứa nhỏ, tìm kiếm mấy ngày cũng không thấy. Chỉ là, các ngươi tuyệt đối không được nói với người bên ngoài, chẳng may bị phát hiện thì phiền phức."

"Ngươi yên tâm, hai chúng ta đều kín miệng, nếu như người bên ngoài hỏi thăm, ta sẽ nói ta dùng năm lượng bạc mua từ chỗ người môi giới." Giọng nam nhân liên tiếp đảm bảo.

"Đúng vậy, yên tâm đi." Nữ nhân ngồi đối diện Cổ Thiên cũng nói giúp vào, vừa nói vừa ôm lấy đứa bé vào trong lòng.

Cuối cùng Cổ Thiên cũng nhìn thấy khuôn mặt đứa bé, cảm thấy khuôn mặt đứa bé giống như đã từng quen biết, chỉ là không nhớ được đã gặp được ở đâu, lúc đang suy nghĩ nhớ lại, đứa bé lại xoay người lại, quay lưng vào nàng.

Ba người còn đang ngồi trò chuyện, âm thanh nói chuyện truyền vào tai Cổ Thiên càng ngày càng nhỏ, cảnh vật bên trong phòng cũng bắt đầu từ từ mờ hồ vụn vụn.

Mất thấy ba người kia cuối cùng cũng đứng dậy đi đến cửa phòng, nữ nhân ôm đứa bé rồi đi cùng nam nhân, người phụ nữ vẫn đưa lưng về phía Cổ Thiên rút tay đang hướng đến cửa về.

Trong chốc lát người phụ nữ đó quay người lại, Cổ Thiên cảm giác mình bị một luồng sức mạnh cực mạnh kéo vào bên trong, làm cho nàng đầu vác mắt hoa phải nhắm mắt lại đợi nó qua đi.

Chờ cảm giác choáng váng biến mất, Cổ Thiên mở hai mắt ra, phát hiện mình đã trở lại căn phòng bát giác, hơn nữa còn nằm ngửa trên mặt đất vô cùng chật vật.

Nàng sử dụng cả tay lẫn chân để bò lên giường, muốn mở lại cánh cửa kia, muốn nhìn xem người phụ nữ có giọng nói quen thuộc kia rốt cuộc là ai.

Cổ Thiên không nói rõ được nguyên nhân, chỉ là trực giác nói cho nàng biết việc này rất quan trọng.

Nhưng tất cả các cánh cửa đều cùng một kiểu, bên trong phòng chỉ có một cái bàn và một ngọn đèn, không còn đồ gia dụng gì khác, nàng thật sự không phân biệt được cánh cửa nào mới là cánh cửa vừa rồi mình mở.

Cổ Thiên đi qua đi lại trước tám cánh cửa vài vòng, quan sát nhiều lần, nhưng vẫn không tìm ra chút dấu vết nào.

Cuối cùng nàng không thể làm gì khác hơn là chọn bừa một cánh, cầm vào tay nắm, cửa dần bay lên, vẫn xuất hiện vòng xoáy sáng giống vừa rồi.

Bởi vì có kinh nghiệm vừa rồi, Cổ Thiên to gan hơn rất nhiều, không chút do dự chạm tay vào, sau khi cảm nhận được một sức hút, lại lần nữa bị hút vào giữa.

Nàng đứng vững mới mở mắt ra, nhưng cảnh tượng hoàn toàn không giống lần trước.

Trước mặt có một đám người đang quỳ, cho dù là gầy béo, nam nữ, tóc đen hay bạc đều cúi đầu xuống, thấp đến mức như hận không thể vùi đầu xuống nền nhà.

trên người bọn họ mặc quần áo khác nhau, tất cả Cổ Thiên đều quen thuộc, nàng có thể dễ dàng nhận ra thân phận của những người này qua quần áo mặc trên người, có nội thị, có cung nữ, còn có ngự y.

Chẳng lẽ là ở trong Hoàng cung?

Lại không biết là cung điện nào trong Hoàng cung.

Cố Thiên nhất thời cảm thấy có chút bất an, chẳng may bị phát hiện thì nên giải thích như thế nào?

Nàng vô cùng cẩn thận di chuyển bước chân, hy vọng trước khi mọi người ngẩng đầu thì tìm được một chỗ trốn.

Theo tiếng đi lại nhẹ nhàng của nàng, tiến vào trong mắt nàng đều là những đồ vật quen thuộc, nàng dừng bước chân, nghi ngờ mà đánh giá bốn phía, nhận ra đây là Phụng Nghi cung.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên, Cố Thiên trở mắt nhìn Tiêu Hạc Niên mặc quần áo vải màu xanh đi qua trước mặt mình, gần đến mức suýt nữa chạm vào cánh tay nàng.

Nhưng mà Tiêu Hạc Niên hai mắt nhìn thẳng, đuôi mắt cũng chưa từng nhìn vào Cố Thiên, vẻ mặt thư thái. Nếu nói hẳn không nhìn thấy Cố Thiên chẳng bằng nói chỗ Cố Thiên đứng vốn không có người.

Cố Thiên nhìn Tiêu Hạc Niên đi đến chỗ đám người đang quỳ kia, trên mặt là vẻ mặt bất đắc dĩ, tự nhiên ngồi vào trước bàn bát tiên, tự rót cho mình một chén trà.

"Tiêu đại phu?" Cố Thiên gọi hắn.

Tiêu Hạc Niên vẫn ung dung ngồi uống trà, rõ ràng là không nghe thấy.

Nàng vừa định gọi lại một tiếng, lại nghe phía sau truyền đến một tiếng quát "Tất cả rút ra ngoài cho trẫm!"

Giọng nói kia không thể quen thuộc hơn với Cố Thiên.

Là Hàn Thác!

Cố Thiên cũng không để ý đến Tiêu Hạc Niên nữa, nàng lập tức quay người lại, bước nhanh vòng qua tấm bình phong gỗ lim khảm cẩm thạch, quả nhiên nhìn thấy Hàn Thác ngồi trên giường.

Mấy tháng không gặp, bây giờ trong mắt nàng ngoài Hàn Thác thì không còn ai khác, muốn chạy đến nhào vào ngực hắn.

Chạy đến gần, Cố Thiên phát hiện có điều không đúng.

Hàn Thác cũng giống Tiêu Hạc Niên, giống như không nhìn thấy Cố Thiên, tất nhiên cũng không vui sướng vì nhìn thấy nàng, thậm chí là đưa tay ra nghênh tiếp.

Hơn nữa hai may hắn nhấn lại, cả khuôn mặt là vẻ đau thương không che giấu chút nào, hai mắt nhìn chằm chằm không chớp mắt vào cô gái hắn ôm chặt trong ngực.

Cố Thiên nhìn theo ánh mắt của hắn, thỉnh thoảng phát hiện cô gái kia có khuôn mặt giống với mình như đúc.

không kịp nghĩ nhiều, sức mạnh mãnh liệt vừa rồi lại xuất hiện một lần nữa kéo nàng lại.

Đó là mình.

Mình của kiếp trước.

Trở lại căn phòng bát giác, Cố Thiên vừa bò dậy lần nữa vừa nghĩ, cảnh tượng mình vừa nhìn thấy chắc là cảnh kiếp trước sau khi mình qua đời.

Cố Thiên không thể chờ đợi muốn vào lại cánh cửa kia, nhưng cũng nghi ngờ giống lúc trước, không thể nào biết được là cánh cửa nào, nàng không thể làm gì khác hơn là tiện tay chọn một cánh.

Lần này không xuất hiện một vòng xoáy sáng nữa mà là một dòng nước siết chặt từ sau cánh cửa, thoáng chốc đã cuốn Cố Thiên vào.

không biết đã trải qua bao lâu Cố Thiên mới tìm lại được ý thức của mình, nhưng mà tình huống lại giống như ban đầu, trôi nổi trong bóng tối vô tận, mắt không nhìn thấy gì, tai cũng không thể nghe thấy, chỉ có cảm giác là nhạy cảm hơn trước nhiều.

Đầu tiên là trong đầu nảy lên từng cái đau nhói, giống như bị đồ gì đó sắc nhọn đâm vào.

Sau đó đau đớn biến mất, Cố Thiên vừa âm thầm thở ra một hơi, lại đột nhiên có người ngậm lấy bờ môi nàng, đầu lưỡi linh hoạt như một con rắn cạy mở hàm răng, chất lỏng cay đắng theo đó mà vào...

Cố Thiên thích ngọt, ghét nhất là vị đắng, hận không thể nhổ hết chất lỏng này ra ngoài, nhưng mà đôi môi này cực kỳ cương quyết chặn miệng nàng lại không cho nàng toại nguyện.

Bị ép nuốt hết chất lỏng đắng chát này vào bụng, trong lòng Cố Thiên vô cùng oan ức, không nghĩ ra được rốt cuộc là ai bắt nạt ngược đãi mình.

Muốn mở mắt ra nhìn một chút nhưng mí mắt lại như bị hồ dán dính vào không thể mở nổi.

Nhưng mà hình phạt còn chưa kết thúc, Cố Thiên cảm giác được hai chân mình bị mở ra, ngón tay có vết chai mỏng vuốt nhẹ bên trong bắp đùi, cảm giác mất mẻ.

Nàng giãy dụa theo bản năng nhưng tay chân như bị đồ chì, nặng trĩu, không thể nhúc nhích.

Nhưng mà đôi tay kia vẫn không chịu rời đi, vuốt nhẹ liên tục nhiều lần.

Cố Thiên hoảng hốt, thét lên, cuối cùng hai mắt cũng mở ra.

Đập vào mắt định lều bạt màu xám trắng.

Nàng nằm ngủ quá lâu, trong đầu trống rỗng, trong hoảng hốt còn không biết vì sao mình lại ở đây.

Xung quanh không có ai.

Cố Thiên thử cử động thân thể, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không có chút sức lực nào, hoàn toàn không thể đứng dậy, nàng không thể làm gì khác hơn là chuyển động cổ đánh giá bốn phía.

Bên trái cách hai bước là một cái bình vuông làm từ gỗ Lim. Xuyên qua một tấm vải mỏng có thể nhìn thấy ở phía ngoài cách mấy bước là một cái bàn, trên bàn ngổn ngang sách, giấy, bút, trên chỗ dựa của ghế khoác một tấm da Bạch Hổ. Đằng sau ghế là một giá sách, trên đất trải một tấm thảm bằng gấm Ba Tư...

Nàng chỉ tỉnh khoảng thời gian uống một chén trà rồi lại ngủ say.

Trong mơ mơ màng màng, nghe thấy có người nói chuyện.

"Đã qua ba ngày, kính xin tiên sinh châm cứu một lần nữa."

"Lão phu quan sát thêm nửa ngày nữa, nếu như vẫn không có chuyển biến gì sẽ châm cứu cho Vương phi vào sáng sớm."

Cố Thiên nghe được là giọng của Hàn Thác cùng Tiêu Hạc Niên, Vương phi đương nhiên là nàng.

Nhưng nàng không muốn bị châm kim!

Bị châm kim còn bị uống thuốc đắng, còn có... nghĩ lại thật là xấu hổ.

Nhưng bất đắc dĩ là thân thể không nghe nàng sai khiến, muốn mở mắt cũng không mở được, muốn giãy dụa cũng không thể động đậy, muốn nói chuyện cũng không mở miệng được, gấp đến mức nàng gào thét những từ ngữ không rõ ra khỏi miệng.

"Vương phi tỉnh rồi."

Tiêu Hạc Niên vừa nói xong, Cố Thiên cảm giác mình bị kéo vào một cái ôm ấm áp quen thuộc.

Nàng nức nở, qua một lúc lâu mới miễn cưỡng mở được mắt, đối diện với hai mắt vừa lo lắng vừa vui mừng của Hàn Thác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thiên Kiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.